

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

WIDENER LIBRARY

HX JHBB M

437

1729
25-6

HARVARD UNIVERSITY.

LIBRARY OF THE

Classical Department,

HARVARD HALL.

10 March, 1891.

7
7
7
7
7

F R A G M E N T A
COMICORUM GRAECORUM.

COLLEGIT ET DISPOSUIT

AUGUSTUS MEINEKE.

VOLUMEN IV

FRAGMENTA POETARUM COMOEDIAE NOVAE CONTINENS.

B E R O L I N I.
TYPIS ET IMPENSIS G. REIMERI.
MDCCCXLI.

FRAGMENTA POETARUM
COMOEDIAE NOVAE.

COLLEGIT ET DISPOSUIT

AUGUSTUS MEINEKE.

BEROLINI.
TYPIS ET IMPENSIS G. REIMERI.
MDCCCXLI.

G 437

1891. Mar. 10.

HARVARD UNIVERSITY,
Classical Department.

RECEIVED

25 JUL 1912

PRAEFATIO.

Quod nunc publici iuris facio. comicorum graecorum volumen quartum, praeter ea quae titulus libri proficitur incertae aetatis poetas et anonymorum comicorum fragmenta complectitur. In novae comoediae poetis primum locum, ut par erat, Philemoni et Menandro concessi, quorum fragmenta quod nunc aliquanto emendatius quam quum primum a me edita sunt multisque accessionibus locupletata exhibere licuit, eorum potissimum virorum debetur industriae, qui his proximis annis haud contemnenda graecae eruditionis instrumenta ex bibliothecarum latebris protraxerunt. Ex commentariis quibus primam horum poetarum editionem instruxi sedulo cavendum duxi ut nihil propemodum in hanc novam syllogen reciperem, nisi quod cum interpretatione vel crisi fragmentorum necessario coniunctum esset. Quae res hoc commodi attulit ut, secus ac speraveram, novae comoediae poetas uno volumine, grandiore illo quidem nec tamen ad usum inhabili, includere licuerit. Itaque ad totius operis absolutionem unum duntaxat volumen reliquum est, praeter corrigenda et addenda verborum illud indicem sive potius comicae dictionis thesaurum complectens locupletissimum, in quo struendo

quum Henricus Iacobi, optimae spei iuvenis, suam mihi operam commodaverit, futurum spero ut sub proximi anni finem optatam metam attingere et respirare tandem a diutino et aerumnoso labore mihi concessum sit. Anonymorum comicorum fragmenta colligendi consilium ante paucos demum annos mihi subnatum est. Itaque nonnisi ea apponere potui quae aut casus offerret aut memoria, non sat fidelis illa, suggereret. Plutarchum Hesychium Pollucem Eustathium paucosque alios non pertractavi quidem ad hunc ipsum finem totos et integros, at paullo diligentius tamen inspexi. Non mirabor tamen si vel ex his scriptoribus sylloge nostra multis accessionibus ditari potuerit, maxime ex Hesychio, comicarum glossarum uno omnium feracissimo. Ferax item Phrynichus, cuius in apparatu sophistico quae omnis auctorum nominibus comicorum exempla afferuntur pleraque omnia ad antiquam spectant comoediam, quod ideo hic commemoravi, quoniam aetatis indicium paucis tantum et de quibus nullum mihi dubium esse posse videbatur locis apposui. Antiquae autem potissimum comoediae auctores Phrynichum sequutum esse ex Photii (Bibl. 158 p. 101 Bekk.) de apparatu sophistico relatione intellegitur. Egregii huius operis, sex et triginta minimum libros complexi, vehementer dolendum est nihil nisi tenuem et exilem epitomen ad nos pervenisse. At bonam libri partem cum ex aliis grammaticis tum vero e lexicis Seguerianis redintegrare licet, in quae non exiguum thesauri illius partem receptam esse haud temere affirmo. Neque difficile est dignoscere Phrynichia ab iis quae

aliis grammaticis debentur. Quamquam enim doctus et acutus attici sermonis explanator erat Phrynichus, ipse tamen oratione usus est gravi quidem et luminibus distincta, at verborum ambagibus impedita et nimio atticae elegantiae studio molesta. Idque etiam Photius intellexit, quo iudice Phrynichus καὶ ταύτην τὴν πραγματείαν εἰς πλῆθος ἐξέτεινε δύσχρηστον, καὶ καλοῦ καὶ ὡραίου λόγου ὕλην ἄλλοις συναθροίζων αὐτὸς οὐλίαν τοιούτῳ ἐχρήσατο. Itaque nescio an Ruhnken. ad Tim. p. 41 et Lobeckius ad Phryn. p. 418 paullo honorificentius de huius scriptoris dictione iudicaverint. Sed ut redeam unde digressus sum, in eiusmodi fragmentis quae nonnisi coniecturae ope ad comicos auctores revocantur magnam cautionem adhibendam esse meo ipse exemplo expertus sum. Cum enim haud raro mihi accidisset, ut quae satis probabili coniectura comico poetae tribuissem ea postea alius scriptoris esse intellegerem, nihil propemodum recipiendum duxi nisi quod satis certa, ut mihi quidem videbatur, comicae dictionis indicia haberet. Ut unum exemplum de multis afferam, Eustathius ad Hom. p. 1796 54 finita expositione de Ulixis et Telemachi liberis hoc utitur epiphonemate:

Περὶ τὰ ταῦτα καὶ κενὴ μοχθηρία.

εἰ δ' οὖν στενῶς φράζοιτο, μικρὸν τὸ βλάβος.

Quos versus comico poetae tanto confidentius aliquis adscribat, cum τὸ βλάβος et comicum sit vocabulum, quippe ab Aristoph. Ran. 1151 usurpatum, et disertim agnitum ab ipso Eustathio p. 1410 17: τὸ παρ' αὐτῆς (βλάβης) βλάβος παρὰ τῷ κωμικῷ. Nihilominus illos versus non recipiendos duxi, quoniam nec μοχθηρία

eo quo h. l. positum est sensu nec dictio στενῶς φράζειν attici saporis mihi esse videbatur. Similem ob causam exclusi quos Schneidewinus Coniect. crit. p. 119 Menandro vindicare volebat versus ab Michaele Syngelo in Crameri Anecd. Oxon. IV p. 253 15 servatos:

Φύλλων λαγωὺς ἐκφοβοῦσιν οἱ κτύποι,
ἄνδρας δ' ἀνάνδρους αἱ σκιαὶ τῶν πραγμάτων.

At enim hi versus neque Menandrium neque omnino atticum colorem habent, a quorum usu trisyllaba forma λαγῶς, quam invito metro codices habent in locis Philemonis Fragm. inc. fab. III 5 et Euangelii Ἀνακαλυπτ. vs. 6 longe remota est. Cfr Phrynichus Ecl. p. 186. At fuit etiam ubi ne disertis quidem grammaticorum testimoniis fidem haberem, ex quo genere sunt haec quae Photius scripsit p. 383 2. Παράδεισος: τὸ ἐνεστῶς. σημαίνει δὲ οἷον τὸ ἐμπεριπατεῖσθαι τεθειμένως διὰ τὴν ἀναισθησίαν. ὁ γὰρ παράδεισος ἐπὶ τοῦ περιπάτου δένδρα καὶ ὕδατα ἔχοντος. καὶ χρῶνται συνεχῶς οἱ κῶμικοι τιθέντες τὸν παράδεισον ἐπὶ τῶν ἀναισθητήτων. ἔστι δὲ τοῦνομα περσικὸν καὶ λέγεται φαρδαιθί (φαρδαισί). Cui glossae emendandae etsi me imparem esse sentio, hoc tamen intellegere mihi videor τὴν ἀναισθησίαν et τῶν ἀναισθητῶν ad longe aliam ac primo adspectu videri possit sententiam revocanda esse. Nimirum res ad veteres christianae ecclesiae doctores spectat, quorum alii paradisum sensuum perceptioni subiectum alii nonnisi mente et cogitatione comprehensibilem esse statuebant. Ut alios patres omittam apud Iohannem Damasc. de Fide orthodox. XI 11 haec leguntur: καὶ οὗτός ἐστιν ὁ θεῖος παράδεισος — ἐν τῇ ἀνατολικῇ μὲν πάσης τῆς γῆς ὑψηλότερος κείμενος, εὐκράης δὲ ἀέρι τε

λεπτοτάτῳ περιλαμβόμενος, φντοῖς ἀειθαλέσι κομῶν, εἰω-
 διάς πλήρης, φωτὸς ἔμπλεος, ὥρας ἀπάσης αἰσθητῆς καὶ
 κάλλους ὑπερβαίνων ἔννοιαν. τινὲς μὲν οὖν τὸν παράδει-
 σον αἰσθητὸν ἐφαντάσθησαν, ἕτεροι δὲ νοητόν. πλὴν
 ἔμοιγε δοκεῖ, ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος αἰσθητὸς καὶ νοητὸς ἅμα
 διδημιούργηται, οὕτω καὶ τὸ ταύτου ἱερώτατον τέμενος
 αἰσθητὸν ἅμα καὶ νοητὸν καὶ διπλὴν ἔχον τὴν ἔμφασιν.
 Huius igitur doctrinae, qua paradiscus non αἰσθητὸς
 sed νοητὸς esse credebatur, vestigia in Photii glossa
 deprehendisse mihi videor. Quae si vera est con-
 iectura, apertum est ineptissime comicorum testimo-
 nium advocari, quorum in locum quodnam scriptorum
 genus substituendum sit historiae ecclesiasticae pe-
 riti viderint. Priorem glossae partem, ut hoc addam, fors-
 an ita refingas, Παράδεισος: τὸ ἐνεστώς. σημαίνει δὲ
 αἶον τὸ ἐν περιπάτοις. In quo ἐνεστώς de vita post mor-
 tem interpreteror. Quae proxime sequuntur, θαι τεθει-
 μένως τὴν ἀναισθησίαν, non expedio. Ceterum ex eodem
 fonte hausit auctor glossae Hesychianae misere trun-
 catae, Παράδεισος: τίθεται ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν. οἶός
 ἐστιν ἐν περιπάτοις.

Porro alia poetarum fragmenta sunt, quae quum
 critici ob metricas aliasque rationes tragicis poetis,
 quibus ex librorum fide tribuuntur, eripuerint et co-
 micis poetis vindicare voluerint, tamen, modo quae
 corrupta sunt emendentur, tragicis recte adscribi in-
 tellegitur. Quam rem duobus exemplis illustrare libet.
 Apud Stobaeum Flor. CVI 6 haec leguntur:

Ἦ γῆρας, οἶαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις,
 καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν.
 λαβὼν δὲ πείραν μεταμέλειαν λαμβάνει,
 ὥς οὐδὲν ἐστὶ χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

In margine Stobaei hi versus tribuuntur Euripidi, cuius fragmentum ex Oenomao proxime antecedit. Eos incerto novae comoediae auctori assignat Gaisfordus, cuius iudicii hanc opinor causam habuit, quod neque in βούλῃ recte ultima syllaba eliditur et tertii versus numeri repugnant legi Porsonianae. At prius illud lenissima correctione remove licet ita ut aut βούλῃ θνητῶν aut βούλῃ βοιωτῶν scribatur, quae aliquanto probabilior est ratio ea quam Elmsleius ad Euripidis Med. 548 iniit, καὶ πᾶς τις εἰς σ' ἐτοῖμος ἀνθρώπων μολεῖν. Ad alterum autem quod attinet, Gaisfordus ipsam dictionem μεταμέλειαν λαμβάνειν suspectare debebat, qua quis unquam usus est de eo quem alicuius rei poeniteret? At facillima in promptu est medela haec:

λαβῶν δὲ πείραν, μεταμέλεια λαμβάνει.

Qua structura etiam alias Euripides usus est, e. c. in fragmento apud Plutarchum de Garrul. p. 507 b:

Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτήρος Ἰδαῖον λέπας
πρήσειεν ἂν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἓνα,
πύθονται ἂν ἄστοι πάντες.

Thucydides II 68: οἱ δ' Ἀμφίλοχοι γενομένου τούτου διδῶσιν ἑαυτοὺς Ἀκαρναῖσι, καὶ προσπαρακαλέσαντες ἀμφοτέρους Ἀθηναίους, οἱ (leg. οἱ δ' i. e. tum vero hi) αὐτοῖς Φορμίωνά τε στρατηγὸν ἐπεμψαν καὶ ναῦς τριάκοντα. Aristoph. apud Polluc. VII 67: τὸ στρόφιον λυθέν, τὰ κάρνα μούξεπιπτεν. Incerti auctoris versus editus a Prellero de Polem. p. 151: ἓνα λίθον ἄρας, πένθ' ὑπῆσαν σκορπίοι. Porro μεταμέλεια λαμβάνει verte poenitentia ingruit, adventat. Quo sensu etsi frequentius dicitur καταλαμβάνειν, tamen nec alterum inusitatum

fuisse docet Thucydidis locus II 34: *ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανεν*. Ita enim recte codices habent pro *καιρόν*. Ac similiter *κιχάνειν* dixit Archilochus Tetram. XVII 3: *κιχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος*, et Aeschylus Agam. 421: *πολλὰ γοῦν κιχάνει πρὸς ἥπαρ*. *)

Alterum eiusdem generis fragmentum itidem a Stobaeo Flor. CV 51 servatum hoc est:

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ,
οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένοι,
ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
5 ἐπ' ἅπαν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράττειν δράμη·
ἢ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα
τῷ μῆτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης
μέρει φέρεσθαι, μῆτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν·
καὶ γὰρ πῆσιν τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
10 εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν,
ὄγκου δὲ μεγάλου πτώμα γίγνεται μέγα.
πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὃ φθόνος βιάζεται,
σφάλλει δ' ἐκείνους οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Hos versus, quibus in margine Stobaei nihil nisi „τραγικὸν ἐπεισόδιον” adscriptum est, vir quidam per-eruditus ex comoedia sibi derivatos videri indicavit. Ac fateor mihi quoque id olim sic visum esse; nam quod orationis forma aliquanto supra soccum assurgit, etiam comoedia aliquando vocem tollit, nec ibi tantum ubi *Chremes tumido delitigat ore*. Tragico autem poetae quominus haec tribui possint, praeter

*) Ita enim corrigendum videtur pro edito *θιγγάνει* cll. Sophocle Aiac. 918: *χωρεῖ πρὸς ἥπαρ — γυναιὰ δύη*. Causa correctionis haec est quod *θιγγάνειν* πρὸς τι non dici posse videtur.

anapaestum in tertio versu obvium, cum numeri quibus septimus versus inclusus est tum etiam quod quarto versu legitur verbum *περιέτρεψεν* impedire mihi videbatur. Verissime enim Porsonus ad Euripidis Med. 284 tragicos unquam in senarios, trochaicos aut anapaestos legitimos *περὶ* admittere negavit ante vocalem in eadem sive in diversis vocibus. Sed minus recte vir summus hinc liquere addit, versus ex Euripidis Sisyphe a Pseudo-Plutarcho adductos de Placitis philos. I 7 rectius Critiae tribui a Sexto Emp. adv. Mathem. IX 54: *τοιούσδε περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους*. Ceteris enim tragicis quod non licuit, nec Critiae licuit, cuius in versum cum *τοιούσδε* ex Grotii demum coniectura illatum sit, libri autem constanter habeant *τοιούτους*, apertum est sive Euripidem sive Critiam scripsisse: *τοίους περίξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβους*. Ad nostrum locum ut redeam, videtur tamen mota difficultas removeri posse. Nam quum cod. A, qui omnium Stobaei librorum praestantissimus est, pro *περιέτρεψεν* habeat *περιέστρεψεν*, non male, ut equidem opinor, coniicias *ὅπερ παρέστρεψ'* (vel *κατέστρεψ'*) *ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος*. Nec maiori opera anapaestum removeas prononine *τις*, quo facile caremus, aut deleto, aut ante *ἐπ'* ἄκρον transposito. Denique septimo versui suos numeros facillime ita restituere licebit:

*τῷ μῆτι λίαν ἐν ταπεινῷ τῷ τύχης
μέρει φέρεσθαι —*

Qua correctione legi Porsonianae abunde satisfactum est. Quae praeterea in versibus illis tragicae dictioni repugnant, vs. 5 *ἐπ' ἅν* et *πράττειν* et vs. 9 *ἐλάττονος*,

ea verbo attigisse sufficiat. De auctore autem horum versuum si quaeris, neque Aeschylo neque Sophocli eos tribui posse apertum est. Itaque de Euripide cogitarem, nisi id quoque incertum redderet quam versu secundo habemus particula πάνυ, qua reliqui poetae tragici rarissime (v. Porson. ad Hecub. 819), Euripides autem, nisi memoria fallit, ne semel quidem usus est.

Alia sane quae tragicorum nomen praeferunt fragmenta ita comparata sunt, ut nisi a comicis scripta esse non possint. Ex hoc genere est quem p. 690 exhibui Theodectis locus, Theogneto fortasse vel Theophilo vindicandus. Nec minus de Critiae versu quodam dubitandum, quem servavit Stobaeus Ecl. phys. I p. 228 Heer.:

Ὁ χρόνος ἀπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον.

Atqui hunc a tragico poeta non scribi potuisse numerorum ratio evincit. Itaque cum proxime hoc Menandri fragmentum antecedit:

Ὡ δέσποτ' ὦναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι,

quod p. 272 exhibui, non immerito poetarum nomina transponenda esse suspiceris. Nam Menandro illi versus assignari non possunt, vellemque eos ex sylloge mea circumscripsissem, quem ad modum etiam illos quos in fragm. fab. incert. LXXXVIII posui p. 257:

Οὔτ' ἐκ χειρὸς μεθέντα καρτερόν λίθον
ῥᾶν κατασχεῖν οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Quos tragico adscribendos esse praeter numemorum

gravitatem docet qua nullus unquam comicus poeta
usus est forma *χρῶς*.

Ceterum si quid in tanta vel coniecturarum vel
emendationum per haec quattuor volumina fusarum
multitudine ab aliis occupatum fuerit, id primo eorum
auctori lubentissime remittimus, alienarum opum,
quod in simili causa de se dixit Fr. Iacobsius, nec
cupidi nec indigentes.

Scribebam Berolini Id. Mai. a. MDCCCXLI.

INDEX POETARUM.

I Comoediae novae poetae.

Philemo	pag. 3
Philemo minor	- 68
Menander	- 69
Diphilus	- 375
Hipparchus	- 431
Lynceus	- 433
Archedicus	- 435
Apollodorus Gelous	- 438
Apollodorus Carystius	- 440
Apollodorus (incertum Gelousne an Carystius)	450
Anaxippus	- 450
Philippides	- 467
Hegesippus	- 470
Sosipater	- 482
Euphro	- 486
Macho	- 496
Bato	- 499
Epinicus	- 505
Eudoxus *)	- 508
Phoenicides	- 509
Posidippus	- 513
Damoxenus	- 529
Crito	- 537

*) Eudoxum nescio quo errore factum sit ut Hist. crit. p. 492 inter
certae aetatis poetas posuerim.

	Demetrius	pag. 58
	Dioxippus	- 54
	Stephanus	- 54
	Strato	- 54
	Theognetus	- 54
II	Incertae aetatis poetae.	
	Alexander	- 55
	Athenio	- 55
	Callippus	- 56
	Chariclides	- 55
	Clearchus	- 56
	Crobylus	- 56
	Demonicus	- 57
	Dexicrates	- 57
	Euangelus	- 57
	Lao	- 57
	Nausicrates	- 57
	Nico	- 57
	Nicolaus	- 57
	Nicomachus	- 58
	Philostephanus	- 58
	Poliochus	- 58
	Sosicrates	- 59
	Thugenides	- 59
	Timostratus	- 59
	Xeno	- 59
III	Anonymorum comicorum fragmenta	- 59

FRAGMENTA POETARUM COMOEDIAE NOVAE.

Comoed. nov.

1

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
1900

PHILEMO.

ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

Athenaeus III p. 81 d: καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀγροίκῳ τὰ κυδάνια μῆλα στρουθία καλεῖ. Ita ABC. στρουθία VL. στρουθεία P. Paullo supra: Νίκανδρος — τὰ κυδάνια μῆλα στρουθία φησὶ καλεῖσθαι, ubi cod. A habet στρουθεία. Vera τόνωσις esse videtur aut στρουθίον, ut scriptum est apud Galenum de Sanit. tuenda cap. ult., aut στρούθειον, quemadmodum hoc nomen scribitur apud Antiphilum Anthol. Palat. VI 252: μῆλον ἐγὼ στρούθειον ἀπὸ προτέρης ἔτι ποιῆς, ubi cod. habet στρουθίον, quae forma ut metro adversatur ita nec per se probari potest.

ΑΓΥΡΤΗΣ.

ὦ πῶς πονηρόν ἐστιν ἀνθρώπου φύσις
τὸ σύνολον· οὐ γὰρ ἂν ποτ' ἐδεήθη νόμου.
οἶτι τι τῶν ἄλλων διαφέρειν θηρίων
ἄνθρωπον; οὐδὲ μικρὸν ἀλλὰ σχήματι·
πλάγι' ἐστὶ τᾶλλα, τοῦτο δ' ὀρθὸν θηρίον.

Stobaeus Floril. II 26 cum lemmate Φιλήμονος Ἀγύρτον. Ita certe cod. A et Marc. apud Morellium Bibl. MS Gr. Lat. p. 819. Quod Gesn. margo et Schowius fragmento adscriptum habent Λυκούργου nomen, ex Ἀγύρτου corruptum est. Vs. 1 ὦ πῶς A. Vulgo πῶς. Zedelius καὶ πῶς. Do-
braeus Adv. II p. 286 ὄντως. Tres codd. Schowii φεῦ ὥς πο-
νηρόν, quod fortasse verum est. — Vs. 4 ἄνθρωπον adden-

dum esse vidit Gesnerus. Sequentia alii ita distinguunt: οὐδὲ μικρόν, ἀλλὰ σχήματι πλάγι' ἐστὶ τᾶλλα κτλ. Ceterum a tertio versu fortasse novum fragmentum incipit.

Α Λ Ε Λ Φ Ο Ι.

I.

Σὺ δ' εἰς ἅπαντας εὗρες ἀνθρώπους, Σόλων·
σὲ γὰρ λέγουσι τοῦτ' ἰδεῖν πρῶτον βροτῶν,
δημοτικὸν ὦ Ζεῦ πρᾶγμα καὶ σωτήριον,
(καὶ μοι λέγειν τοῦτ' ἐστὶν ἀρμόστιον, Σόλων·)

5 μεστὴν ὁρῶντα τὴν πόλιν νεωτέρων,
τούτους τ' ἔχοντας τὴν ἀναγκαίαν φύσιν,
ἀμαρτάνοντάς τ' εἰς ὃ μὴ προσήκον ἦν,
στήσαις προῖαμένον τοι γυναῖκας κατὰ τόπους
κοινὰς ἅπασι καὶ κατεσκευασμένας.

10 ἐστᾶσι γυμναί· μὴ ἔξαπατηθῇς· πάνθ' ὄρα.
οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
[ἐστυκότης] πως; ἡ θύρα ἔστ' ἀνεωγμένη.
εἰς ὁβολός· εἰσπῆδησον· οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἰς
ἀκκισμός, οὐδὲ λῆρος, οὔδ' ὑφῆρπασεν,

15 ἀλλ' εὐθύς, ὥς βούλει σὺ χῶν βούλει τρόπον.
ἐξηλθεις· οἰμῶζειν λέγ', ἀλλοτρία ἔστί σοι.

Athenaeus XIII p. 569 d: καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀδελφοῖς προσιστορῶν ὅτι πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νείων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γυναῖκα προῖαμενος — ἀλλ' ὅγε Φιλήμων οὕτως φησί Σὺ δ' εἰς ἅπαντας κτλ. In his Ἀδελφοῖς Schweighauserus: libri Ἀελλοῖς. De illo Solonis instituto vide quae attuli in editione maiore. Vs. 1 Grotius: εὖ pro σύ. — Vs. 2 βροτῶν addendum vidit Grotius. — Vs. 4 forsā κάμοι. — Vs. 5 ὁρῶντα Grotius. Libri ὁρῶντες. — Vs. 8 τοι ABPV. τι Bas. L. — Vs. 12 ἐστυκότης addit Bentleius. Dobraeus Adv. II p. 343 morbi nomen, γ. c.

τίτανος, latere putat. Ibid. θύρα 'στὶν pro θύρα ἔσται Bentleius. — Vs. 14 ὑφήρπασεν. Dalecampius: non illas se subtrahunt. — Vs. 15 σὺ χῶν pro συχνόν Bentleius. — Vs. 16 ante Grotium ἀλλοτρία τί σοι.

II.

Οὐκ ἂν λαλῇ τις μικρόν, ἐστὶ κόσμιος,
οὐδ' ἂν πορεύηται τις εἰς τὴν γῆν βλέπων·
ὁ δ' ἡλίκον μὲν ἢ φύσις φέρει λαλῶν,
μηδὲν ποιῶν δ' ἄσχημον, οὗτος κόσμιος.

Stobaei Append. Florent. p. 11. Φιλήμονος: Ἀδελφιοῦς κἄν λαλῇ τις κτλ. Correx. Gaisfordius.

ΑΙΤΩΛΟΣ.

Antiatticista p. 96 6. Ἐλαφρός: ὁ τὰς φρένας κοῦφος. Φιλήμων Αἰτωλῶ.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΩΝ.

Οἶμοι· τὸ λυπεῖσθαι γὰρ ἐπὶ τὸ ῥῆμ' ἄχει
τοῦτ' εὐθύς, ὡς ἔοικε, τὸν λυπούμενον.
λυπούμενῳ δ' ὅταν τις ἀκολουθῶν λέγῃ
χαῖρ', ἐξ ἀνάγκης οὕτως οἰμῶζειν λέγει.

Stobaeus Flor. XCVIII 3 cum lemmate Φιλήμονος. At CXII 13, ubi tertius et quartus versus iterum leguntur, Φιλήμονος Ἀνακαλύπτοντος. Clericus Ἀνακαλυπτομένη, Fabricius Bibl. Gr. II p. 476 Ἀνακαλυπτῆρια fabulae titulum fuisse existimant. V. edit. mai.

ΑΝΑΝΕΟΥΜΕΝΗ.

Athenaeum VI p. 262 a: Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει — Φιλήμων Ἀνανεούμενη Ψωμοκόλαξ δ' ἔσθ' οὐτοσί. Bentleius pro αὐτός.

ΑΝΔΡΟΦΟΝΟΣ.

Πιῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω, καὶ ματτήην
ποιεῖτε θᾶττον.

Athenaeus XIV p. 608 f. de mattya, delicatissimo edulli
genere, disputans: Φιλήμων ἐν Ἀνδροφόνῳ Πιῖν τις κτλ.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

Νῦν δ' οἶδ' ἀκριβῶς τὴν τύχην ὡς οὐ μία,
οὐδ' ἔστι πρώτην, ἀλλὰ μετὰ τῶν σωμάτων
ἡμῶν, ὅταν γινώμεθ', εὐθὺς χῆ τύχῃ
προσγίγνεθ' ἡμῖν, συγγενὴς τῷ σώματι.
κρυὸν ἔστιν ἕτερον παρ' ἑτέρου λαβεῖν τύχην.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 198 ed. Heer. Vs. 3 libri
πρώτη et vs. 3 ὅταν γίνωντ', εὐθὺς καὶ ἡ τύχῃ. Emen-
davit Bentleius.

ΑΠΟΑΙΣ.

Οὐχὶ μόνον οὗτος εὔρε πῶς λαλήσομεν
αὐτοῖς, ἀπέχοντες παλὴν ἀπ' ἀλλήλων χρόνον,
οὐδ' ὃν τρόπον μηδέποτε μηδὲ εἰς πάλιν
ἐπιλήσειθ' ἡμῶν μηδέν, ἐμβλέψας δέ που
τὰς τοῦ χρόνου τοῦ παντός εἶσεν', ἀλλὰ καὶ
φυγῆς ἱατρὸν κατέλιπεν τὰ χράμματα.

Stobaeus Flor. LXXXI 9 cum lemmate Φιλήμονος ἐξ
'Απόλλωνος. Grotius ex Exsule h. e. ἐξ Ἀπόλιδος. Cui
titulo fragmenti ex hac fabula servati sententia bene convenit.
Exsulem Caecillii a Nonio citari monet Clericus. Vs. 1 cod.
Α λαλήσετε. — Vs. 2 αὐτοῖς i. e. ἀλλήλοις scripsi pro edito
αὐτοῖς. Ibid. Trinc. πολλοὺς — χρόνους. — Vs. 4 Α et
Trinc. ἐπιλήψεθ'. Ceterum de Prometheo an Cadmo an
Palamede loquatur Philemo incertum est. Cfr edit. mai.

Α Ρ Π Α Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ .

I.

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπίταττε, παῖ, καὶ διὰ τριῶν
ποτηρίων με ματτύης εὐφραίνετω.

Athenaeus XIV p. 668 f: ὅτι δὲ καὶ ὁ τρόπος τῆς τοι-
αύτης εὐωχίας ὁμοίως (ματτύης) ἐλέγετο, Φιλήμων ἠγού-
νεν Ἐρπαζομένῳ Γυμνῷ φυλακὴν κτλ. De proverbio γυμνῷ
φυλακὴν ἐπιτάττειν dixi edit. mai. ubi tamen Hesychii glos-
sam non recte curavi. Post ἐπίταττε, pro quo Dindorfius
ἐπιταττέτω, addidi παῖ. — Vs. 2 Photius, Ματτύης: σκενα-
σία τις περιφορημάτων, χρήσιμος εἰς πότον καὶ κῶμον πλείω.
Φιλήμων. Pro εὐφραίνετω L habet εὐφραίνεται. V ἐμφαι-
πέτω. P ἐμφαίνεται. Casaubonus εὐφραίνεται.

II. III.

Ὅρῳ μαγείρου καὶ κύβηλιν καὶ σκάφην.

Pollux X 104: ἡ δὲ κύβηλις ἐν Φιλήμονος Ἐρπαζο-
μένῳ Ὅρῳ μαγείρου κτλ. Clericus μαγείρους. Malim μά-
γειρον. Ἐρπαζομένη, genere feminino, vocatur haec fabula
ab eodem Polluce VII 28: ναχοτίλτης, Φιλήμων αὐτῷ
χρηταὶ ἐν Ἐρπαζομένη. Eadem varietas in Caecillii fabula
eiusdem tituli, quae aliis Harpazomenos aliis Harpazomene
vocatur, qua de re dixi in edit. maiore.

Α Υ Λ Η Τ Η Σ .

Antisthicieta p. 97: Γενειάζειν. Φιλήμων Ἀὐλητῇ
Γεγενείακεν.

Β Α Β Υ Λ Ω Ν Ι Ο Σ .

Βασίλισσ' ἔσει Βαβυλῶνος, ἂν οὕτω τύχη.
τὴν Πυθιονίχην οἶσθα καὶ τὸν Ἐρπαλον.

Athenaeus XIII p. 595 c: Πυθιονίχης δὲ τῆς ἑταίρας
φανήσεται τὸ μὲν Ἀθήνησι τὸ δ' ἐν Βαβυλῶνι μνήμα. —
ἐξημονεύει τούτων καὶ Φιλήμων ἐν Βαβυλωνίῳ Βασίλισσ'

ἔσει κτλ. Vs. 1 VL βασιλίσσης ἤ. A βασιλίσσαις ἤ. Bentleius βασιλίσσ' ἔση. De Pythionica Harpali scorto nota sunt omnia.

Γ Α Μ Ο Σ.

I.

Ὀλκεῖον εἶδον ἐν τραπέζῃ κείμενον
 πυρῶν τε μεστόν.

Pollux X 176: ὀλκεῖον, ἀγγεῖον ἰγρῶν τε καὶ ξηρῶν — ἐν Φιλήμονος Γάμῳ Ὀλκεῖον εἶδον κτλ. Vs. 1 vulgo ὄλκιον. Codd. ὀλκεῖον. — Vs. 2 τι pro τε scripsi ex codd.

II.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον αἶσθα, δέσποτα.

Scholiasta Platonis ed, Bekk. p. 322. ἐν τῷ Καρὶ ὑμῶν ὁ κίνδυνος: — μέμνηται ταύτης καὶ Φιλήμων ἐν Γάμῳ Ἐν Καρὶ κτλ. Vulgo οἶδα. Correxuit Buttmanus.

III.

Antiatticista p. 92 10: Ἐμὲ ἀντὶ τοῦ ἐμαντόν, σὲ ἀντὶ τοῦ σαυτόν. Φιλήμων Γαμοῦντι Σῶζε σαυτόν, ἐγὼ δ' ἐμέ.

IV.

Antiatticista p. 99 24: Θρασέα. Φιλήμων Γάμῳ Θρασέα γυνή. Ita correxi editum Γάλλῳ.

E F X E I P I Δ I O N.

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

Stobaeus Flor. VIII 10. Trinc. δειλαὶ αἱ φρένες. Rectius fort. δειλαίαι. De proverbio vide ad Menandr. p. 201 et Leutschium ad paroem. p. 268.

E M I I O P O Σ.

Plautus Prolog. Mercat. 9: Graece haec vocatur Em-poros Philemonis, Eadem latine Mercator Marci Accii. Fragmentum fabulae fortasse habemus infra in Pyrrho.

ΕΞΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Κἄν δοῦλος ἦ τις, οὐδέν ἦττον, δέσποτα,
ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν, ἂν ἄνθρωπος ἦ.

Stobaeus Flor. LXII 28 cum lemmate ex A Φιλήμονος
Ἐρικιζομένου. Vs. 1 vulgo ἦν. B ἦ. Ibid. A δεσποτὶς.
Ad Philemonis Thesaurum referebat Hermannus Praef. Plauti
Trin. p. XXVII.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

I.

Ἦδων οὐδέν οὐδὲ μουσικώτερον
ἔστ' ἢ δύνασθαι λοιδορούμενον φέρειν.
ὁ λοιδορῶν γάρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος
μὴ προσποιῇται, λοιδορεῖται λοιδορῶν.

Plutarchus de aud. poet. p. 85 d: φέρειν δὲ πράως καὶ
ἐπίματα καὶ λοιδορίας καὶ γέλωτας, μάλιστα μὲν τὸ τοῦ
Φιλήμονος ἔχοντας πρόχειρον Ἦδιον οὐδέν κτλ. Vs. 8 cor-
ruptissime exhibet Anton. Mel. LIII p. 79. qui ut alia huius
generis, ita hunc etiam locum debet Stobaeo Flor. XIX 2,
ubi A habet Φιλήμονος ἐκ τοῦ Δικαζομένου. Voss. Φιλή-
μονος ἐκ δικαζομένου. Correxerit Grotius. Dobraeus Advers.
II p. 286 comparat Dionem Chrys. Homil. II ad Antioch.
p. 33 D: ed. Montef.

II.

Πρόχειρον ἐπὶ τὴν γλῶτταν εὐλόγῳ τρέχειν.

Servavit Stobaeus Flor. XIII 11 cum lemmate Φιλήμο-
νος Ἐπιδικαζομένου.

ΕΥΡΙΠΟΣ.

Pollux X 176: μηλώτην τὴν τοῦ προβάτου δοράν, Φι-
λήμονος εἰπόντος ἐν Εὐρίπῳ Στρῶμα μηλώτην τ' ἔχει.
Nomen fabulae inditum fuisse videtur ab homine vario nec
ubi constante, quos εὐρίπους a Graecis vocatos fuisse constat.

ΕΦΕΔΡΙΤΑΙ.

I.

Σκιμπόδιον ἐν καὶ κώδιον καὶ ψιαθίον
ἴσως παλαιστῆς.

Photius p. 371 24. Παλαστή (sic): θηλυκῆς. Κρατῖνος
Νόμοις Μείζον τὸ πέος παλαιστῆς. Φιλήμων Ἐφεδρίταις
Σκιμπόδιον κτλ.

II.

Χαλεπὸν τὸ ποιεῖν, τὸ δὲ κελεῦσαι ῥάδιον.

Stobaeus Flor. CXIV 3 cum lemmate ex Α Φιλήμονος
ἐξ Ἐφεδριζόντων. Itaque incertus est fabulae titulus, qui
sive Ἐφεδρίταις vel Ἐφεδρισταὶ sive Ἐφεδριζόντες fuit, de
hominibus intelligendus videtur ἐφεδρισμὸν ludentibus, quo
de ludo vide quos citavi in edit. mai.

ΕΦΗΒΟΣ.

I.

Οὐ τοῖς πλείουσι τὴν θάλατταν γίγνεται
μόνοισι χειμῶν, ὥς ἔοικεν, ἀλλὰ καὶ
τοῖς περιπατοῦσί που, Λάχης, ἐν τῇ στοᾷ,
καὶ τοῖς μένουσιν ἔνδον ἐν ταῖς οἰκίαις.

5 χοῖ μὲν πλείοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν
ἢ νύκτα χειμασθέντες εἴτ' ἐκ τοῦ κακοῦ
σωτηρίας ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ
αὐτοῦς τὸ σῶζον ἦκεν ἢ φάνη λιμήν.
ἐμοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν· οὐκ εἰς ἡμέραν
10 χειμάζομαι μίαν γάρ, εἰς τὸ ζῆν δ' ὅλον,
ἀεὶ τὸ λυπεῖσθαι δὲ μεῖζον γίγνεται.

Stobaeus Flor. XCVIII 20. Vs. 8 vulgo σῶζον ἢ μένη
ἐφάνη. Cod. A σῶζον ἡμέρα ἐφάνη. Emendavit Keenius ad
Greg. Cor. p. 146.

II.

Stephanus Byz. p. 179. Κρομμύων: πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. ὁ πολίτης Κρομμύωνος. Proprie Ascalonensium regionem a cæparum proventu Κρομμύνα vocatam esse docuit Berkellius. Pertinet huic glossa Hesychii, Παλλάχανον: κρόμμυον. Ἀσκαλωνίται.

Η Ρ Ω Ε Σ.

Scholiasta Platonis ed. Bekk. p. 367: Ὑπέρου περιτροπὴ ἐπὶ τῶν τὰ πάντα ποιοούντων πολλάκις καὶ μηδὲν ἀνόντων, ἢ ἐπὶ τῶν ταχέως τι πραττόντων. μένεται δὲ αὐτῆς Φιλήμων ἐν Ἡρώσιν. Eadem fere Zenobius VI 25.

Θ Η Β Α Ι Ο Ι.

Ἐμοῦ γάρ ἐστι κύριος μὲν εἰς ἀνὴρ,
τούτων δὲ καὶ σοῦ μυρίων τ' ἄλλων νόμος,
ἐτέρων τύραννος, τῶν τυρανούντων ἡόβος,
δοῦλοι βασιλέων εἰσὶν, ὁ βασιλεὺς θεῶν,
5 ὁ θεὸς ἀνάγκης. πάντα δ', ἃν σκοπῆς, ὅλως
ἐτέρων πέφυκεν ἥττον', ὧν δὲ μείζονα.
τούτοις ἀνάγκη ταῦτα δουλεύειν ἀεί.

Stobaeus Flor. LXII 8 cum lemmate Φιλήμονος Θηβαίων. Temere Dobraeus Adv. II p. 286: Ἀντιφάνης Φιλοδηβαίῳ. Vs. 2 τοῦτον Α. Fortasse τούτου. — Vs. 6 vulgo ἡττόνων δὲ μείζονα. Cod. A pro ἡττόνων habet ἥττον. Correxuit Dobraeus, qui explicat ὧν μὲν ἥττονα, ὧν δὲ μείζονα. Ita e. c. Epicharmus Stobaei Flor. XXXVII 16: ὁ τρόπος ἀνθρώποισι δαίμων ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός, ἢ e. οἷς μὲν ἀγαθός, οἷς δὲ καὶ κακός. At rectius Iacobsius Lectt. Stob. p. 15: ἐτέρων πέφυκεν ἥττονα, τῶν δὲ μείζονα, ut ἐτέρων et τῶν δὲ sibi respondeant. — Vs. 7 frustra Dobraeus οὕτως ἀνάγκη πάντα.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

Vertit hanc fabulam Plautus, quod ipse testatur Prol. ad Trinummum vs. 18 sqq.: *Huius graece nomen est Thesauro fabulae: Philemo scripsit, Plautus vortit barbare: nomen Trinummus fecit. Unum eius fragmentum superest apud Athen. IX p. 385 d. de voce ὀψάριον agentem: Φιλήμων Θησαυρῶ*

Οὐκ ἔστ' ἀληθὲς παραλογίσασθ', οὐδ' ἔχειν
ὀψάρια χρηστά.

Bentleius παραλογίζεσθ'. Hermannus Praef. ad Trin. XXVI: οὐκ ἔστ' ἀληθῶς σε παραλογίσασθ' οὐδ' ἔχειν, vel ὥστ' ἔχειν, ὀψάρια χρηστά; Idem comparat Planti II, 4, 72: *edisse an incoenatus cum opulento accubes?* Alios versus ab Hermanno ad Thesaurum relatos vide Fragm. inc. 103. 117. 121.

Θ Υ Ρ Ω Ρ Ο Σ.

Ἐγὼ γὰρ ἐς τὴν χλαμύδα κατεθέμην ποτέ
καὶ τὸν πέτασον.

Pollux X 164: τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμὺς Φιλήμων ἐν Θυρωρῶ Ἐγὼ γὰρ ἐς τὴν χλαμύδα κτλ.

Ι Α Τ Ρ Ο Σ.

I.

Καὶ γύλιόν τιν' ἀργυρωμάτων.

Athenaeus VI p. 281 a. de voce ἀργυρώματα disserens: Φιλήμων Ἰατρῶ Καὶ γύλιόν τιν' ἀργυρωμάτων. Libri γυλιαν, quod servavit Dindorfius. Recte Casaubonus γύλιον. V. edit. mai.

II.

Antiatticista p. 104: Κυδώνιον μῆλον. βραχέως. Φιλήμων Ἰατρῶ. V. Lobeckium ad Aiac. p. 116.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ — ΜΕΤΙΩΝ Η ΖΩΜΙΟΝ. 13

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Πάντ' ἔστιν ἐξευρεῖν, ἴαν μὴ τὸν πόνον

φεύγῃ τις, ὃς πρόσσιτι τοῖς ζητουμένοις.

Stobaeus Flor. XXIX 28. Va. I. B et Trine. εὐρεῖν.

Κ Ο Ι Ν Ω Ν Ο Ι.

Antlaticista p. 88 24: Δεδράμηκα. Φιλήμων Κοι-
νωνοῖς.

Κ Ο Λ Α Ε.

Commemorat hanc fabulam auctor glossarum ad Hippo-
cratis iusiurandum. Vide ad Menandri Colac. Fragm. VII.

Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Α.

I.

Εἰ τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοισιν εἰδείης κακά,

ἄσμενος ἔχοις ἄν, Νικοφῶν, ἃ νῦν ἔχεις.

Stobaeus Flor. CVIII 7. Versu primo εἰδείης cod. A.
εἰδοίης vulgo. V. Porsonum ad Euripidis Phoen. 1366, qui
ἄλλοισι γ' εἰδείης scripsit.

II.

Athenaeus III p. 128 e: τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι
μετάχειρας καλοῦσιν, ὡς — καὶ Φιλήμων ἐν Κορινθίᾳ.

ΜΕΤΙΩΝ Η ΖΩΜΙΟΝ.

I.

Ἰχθὺς τί σοι

ἐφαίνειθ' οὐφθός; B. μιὰρος ἦν. ἀκήκοας;

ἄλμη τε λευκή καὶ παχεῖ' ὑπερβολῇ,

κοῦχ' ἁλοπαρδὸς προσῶζεν οὐδ' ἡδυσμάτων.

ἐβόων ἅπαντες, ὡς ἀγαθὴν ἄλμην ποιεῖς.

Athenaeus IV p. 133 a: ἔχρῳντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἀλμάσιν ἐλάαις. — Φιλήμων δ' ἐν Μετιόντι ἢ Ζωμῖω Ἰχθύς τί σοι πτλ. Vs. 1 τί σοι B et ex coniectura Bentleius. VL τις σοί. P τίς σοι. — Vs. 2 libri μικρός. Correxist Bentleius. Ibid. Dobbraeus Adv. II p. 287 οὐφθός. Libri ἐφθός. — Vs. 5 malim ἐβόων δ' ἅπαντες. PVL ἐβόουν.

II.

Ἀγύρριος δὲ παρατιθέντος καράβου,
ὥς εἶδεν αὐτόν „χαῖρε πάππα φίλτατε”
εἶπας, τί ἐποίει; τὸν πατέρα κατήσθιεν.

Athenaeus VIII p. 340 d: Φιλήμονος δὲ Μετιόντι ἐπὶ πόντος Ἀγύρριος δὲ — κατήσθιεν, Ἡρόδικος ὁ Κρατήτειος ἐν τοῖς συμμίκτοις ὑπομνήμασι τοῦ Καλλιμέδοντος υἱὸν ἀπέδειξεν ὄντα τὸν Ἀγύρριον. Hinc petit Eustath. p. 1883. Vs. 1 ἀγύριος AC. ἀργύριος PVL. Eust. Ἀγύρριος. Ibid. B παρατιθέντος. — Vs. 2 B παῖ φίλτατε. P παμφίλτατε. — Vs. 3 Clericus verba τί ἐποίει alteri interlocutori tribuit.

M O I X O Σ.

Ἔδει παρῆναι, Παρμένων, αὐλητρίδ' ἢ
νάβλαν τίν'. B. ὁ δὲ νάβλας τί ἐστι; * *

A. * * * οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ;

B. μὰ Δία. A. τί φής; οὐκ οἶσθα νάβλαν; οὐδὲν οὖν οἶσθας ἀγαθὸν σύγ'. οὐδὲ σαμβυκίστριαν;

Athenaeus IV p. 175 d. de nabis disserens: Φιλήμων ἐν Μοιχῷ Ἔδει παρῆναι πτλ. Pollux IV 61: ἀλλὰ μὴν καὶ νάβλας μνημονεύει Φιλήμων Ἔδει — νάβλαν τινά. Vs. 2 et 3 lacunas indicavit Dindorfius. Aliiter locum distinxerunt Porsonus Adv. p. 63 et Seidlerus V. D. p. 389. In fine secundi versus Casaubonus addit εἰπέ μοι. — Vs. 3 B οἶδα. — Vs. 4 μὰ Δία ABP. μὰ Δί' οὐ VL. Ibid. P οὐδὲ νοῦν. V οὐδὲ νῦν. — Vs. 5 οἶσθας scripsi pro οἶσθ', de

qua forma vide ad Menandri fragm. p. 123 ed. mai. Ibid. σύγ' VL. σύ ABP. Dindorfius αίσθ' ἀγαθὸν οὐδέ σαμ-
βυκίστρια, ut in fine versus aliquid omissam ait. Αἰσθί
σαμβυκίστρια secundam syllabam producit.

Μ Υ Ρ Μ Ι Λ Ι Ο Ν Ε Σ.

Erethianus Glosse. Hippocr. p. 170: ἔστι δὲ ἐχίνος χύ-
τρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέ-
ξεως καὶ Ἑπόλης καὶ Μένανδρος ἐν Ἐπατρέπουναι καὶ Φι-
λήμων ἐν Μυρμιδόσι. Cod. Φιλήμων ὁ μυρμηδός.

Μ Υ Σ Τ Ι Σ.

Πολὺ μῆζόν ἐστι τοῦ κακῶς ἔχειν κακὸν
τὸ καθ' ἓνα πᾶσι τοῖς ὑποτιμωμένοις
δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Stobaeus Flor. C 5. Similiter in verbo λοιδορεῖν ludit
Philemo in fragmento Ἐπιδίκαζ. p. 9. et in πάσχειν Inc.
fab. LI b.

Ν Ε Α Ι Ρ Α.

Ὡσπερ Σέλευκος δεῦρ' ἔπεμψε τὴν τίγριν,
ἣν εἶδομεν ἡμεῖς, τῷ Σελεύκῳ πάλιν ἔδει
ἡμᾶς τι παρ' ἡμῶν ἀντιπέμψαι θηρίον.

B. τρυγέρανον· οὐ γὰρ γίγνεται τοῦτ' αὐτόθι.

Athenaeus XIII p. 590 a: εἴ ἔχομεν ἀρρενικῶς εἰρημέ-
νον τὸν τίγριν. Φιλήμονα γὰρ οἶδα τοῦτ' εἰρηκότα ἐν
Νεαίρῳ Ὡσπερ κτλ. Vs. 2 εἶδομεν pro ἴδομεν Dindorfius.
— Vs. 3 τι quod libri ante ἡμᾶς habent transposuit Schweig-
haeusenus. At fortasse delendum est. — Vs. 4 τρυγέρανον
AB. τριγέρανον BVL. Afferunt Hesychium, Τρυγέρανος:
φάσματι ὁικῶς. Ignotum alias vocabulum fortasse ex τρυ-
γῶν et γέρανος compositum est, sive id verum seu ioco
fictum avis nomen fuit. Plena igitur forma fuerit τρυγονο-

γέρανος, quod primum in τρυγογέρανος, tum in τρυγέρανος concisum est. Similes verberum formas vide apud Lobeckium ad Phryn. p. 669. Si recte conieci, apud Hesychium pro φάσματι fortasse scribendum φάττη.

N E M O M E N O I.

Ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐφῶ.

Suidas s. v. ἀπὸ στόματος. Φιλήμων Νειμομένοις Ἀπὸ στόματος κτλ. Eadem habet Lex. Seguer. p. 426.

N O Θ Ο Σ.

I.

Eustathius ad Hom. p. 880 30: Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα (βουνός) ὡς βάρβαρον· λόφον γὰρ καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ ὅτι βουνὸν Φιλήμων ἐν Νόθῳ ὡς σύνηθες τίθησιν, ἄλλοθι δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει. Vide Fragm. inc. XXXIV a.

II.

Antiatticista p. 112: Πανοικία, ἀντὶ τοῦ πανοικί. Φιλήμων Νόθῳ. Vide Lobeckium ad Phryn. p. 514 sq.

N Y Ξ.

Τὸ κανοῦν ὁ παῖς περὶσις τὴν ἄλλως ἔχων.

Photius et Suidas s. v. τὴν ἄλλως, μάτην. — ὁ Φιλήμων Νυκτί Τὸ κανοῦν κτλ. — Praeterea huius fabulae memoria latet fortasse in corrupta glossa Hesychii, Νησιγδα: ἐν νυκτί. ἀποδιδόασιν μασημάτιον ποιόν. Indicavit Dobraeus Adv. II p. 581.

Π Α Γ Κ Ρ Α Τ Ι Α Σ Τ Η Σ.

I.

Καὐτόν τι πράττειν, οὐ μόνον τὰς ἐλπίδας· ἐπὶ τῇ τύχῃ χρη, παιδίον, πάντως ἔχειν

ὣν βούλεται τις. ἀλλὰ καὶ τῷ τῇ τύχῃ
συλλαμβάνεσθαι ῥᾶον ἢ τύχῃ ποιεῖ,
ἐὰν μετ' ἑτέρου τοῦτο, μὴ μόνῃ, ποιῇ.

Stobaeus Ecl. phys. II 8 p. 328 ed. Heer. Vs. 1 ante
Grotium καὶ κόν τι et vs. 2 ἐπὶ τύχῃ. Articulum ante τύχῃ
addunt codd. Tum malim πάντων. — Vs. 3 τῷ Grotius
et codd. Vulgo το. — Vs. 5 vulgo καὶ ἐὰν μετ' ἑτέρου.
Recte cod. καὶ omittit. Sed ne sic quidem hos versus per-
purgatos esse credo.

II.

Δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.

Suidas III p. 175: πρὸ ἀντὶ τοῦ ἀντί. Φιλήμων Παγ-
κρατίαςτῃ Δοῦλος, πρὸ δούλου κτλ. Proverbium hoc a mul-
tis commemoratur, quos indicavi in edit, mal.

Π Α Ι Δ Α Ρ Ι Ο Ν.

Antiatlaticista p. 97 sive apud Bastium ad Gregor. p. 108:
Ἐλὶν γυνή. Φιλήμων Παιδαρίω. Ἑλλάς ὁ ἀνὴρ. Σο-
φοκλῆς Αἴαντι Δοκρῶ.

Π Α Ι Δ Ε Σ.

Κακὸν ἐστὶ δούλῳ δεσπότης πράττων κακῶς·
μετέχειν ἀνάγκη τῶν κακῶν γὰρ γίνεται.

Stobaeus Flor. LXII 29 cum lemmate ex A Φιλήμονος
Παιδῶν. Fort. Παιδίῳ vel Παιδαρίῳ.

Π Α Λ Α Μ Η Δ Η Σ.

Τοῦ γὰρ δικαίου καὶ βροτοῖσι καὶ θεοῖς
ἀθανάτος αἰὶ δόξα διατελεῖ μόνου.

Stobaeus Flor. IX 21. Cod. A Παλαμη, ultimae sylla-
be superscripto δι. Recte, puto, Grotius Philisco tragico
locum tribuit. Vs. 1 malim γὰν pro καί.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ.

I.

Τὴν πλατεῖάν σοι μόνον
ταύτην πεποίηκεν ὁ βασιλεὺς;

Pollux IX 38 de voce πλατεῖα agens: Φιλήμονος μὲν ἐν Πανηγύρει εἰπόντος Τὴν πλατεῖαν κτλ. Bentleyus haec uno versu trochaico continuavit scripsitque πεποίηχ'. Idem μόνον mutavit in μόνω.

II.

Αἰγύπτιος θοίμάτιον ἡρδάλωσέ μου.

Etymol. M. p. 436 41: Ἡρδάλωσε. Φιλήμων Αἰγύπτιος κτλ. ἀντὶ τοῦ ἡσβόλησεν, ἐμόλυνεν. Ad Panegyria retuli auctore Erotiano Lex. Hipp. p. 98: τὸ μολῖναι ἢ ῥυπαῖναι ἀρδαλῶσαι λέγεται. — Φερεκράτης ἐν Θαλάττῃ καὶ Φιλήμων Πανηγύρει. Cfr ad Pherecr. p. 276.

ΠΑΡΕΙΣΙΩΝ.

I.

Τοὺς ἐν τῇ πόλει
μάρτυρας ἔχω γάρ, ὅτι μόνος φύσκην ποιῶ,
κάνδαυλον, ῥά, θροῖον, ἐν στενῷ. τί γάρ
τούτων διάπτωμ' ἐγένετ' ἢ ἄμάρτημα τί;

Athenaens XII p. 516 f: μνημονεύει τοῦ κανδαύλου καὶ Φιλήμων ἐν Παρεισιόντι οὕτως Τοὺς ἐν κτλ. Vs. 3 addidit γάρ. Ibid. ἐν στενῷ, brevi tempore? Menander Ploc. IX 2 μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον. Sunt autem eoqui verba, ex cuius sermone etiam sequens fragm. servatum est.

II.

Περὶ τοῦ πτάνιον οὐ γίγνεθ' ἢ σκευωρία·
τραπεζοποιός ἐστ' ἐπὶ τοῦ διακονεῖν.

Athenaens IV p. 170 f: ἐχάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸ τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Φιλήμων

Παρεσιόντες. *Περὶ τοῦπτάμιον κτλ.* Quibus verbis ille τῷ
κακῶς ποιεῖν importunam diligentiam exprimit. Similis Plauti
nec Mestell. init. „Est e eulina — qui mi inter patinas
exhibes argutias”. Vs. 1 τοῦπτάμιον ABP. τοῦπτάμιον V.
τοῦπτανεῖον L. Ibid. ABP γίνεται. Tum libri σκεπτορία.
Correxit post Pursanum apud Villebrunium Schneiderus in lexico.

ΠΙΤΤΟΚΟΠΟΥΜΕΝΟΣ.

I.

Ἰδοὺ πάρεστιν, ὡς ὄρεῖς· τριτημόρου
ἐκστος ὑμῶν ἦλθεν· εἰς τοὺς τέτταρας
εἰληφεν ὑμῖν οὕτωσι τρωβόλον.

Pellux IX 66: ὅτι δὲ τοὺς ἐξ χαλκοῦς τριτημόριον ὠνό-
μαζον, ἐστὶν εὐρεῖν ἐν τῷ Φιλήμονος Σαρδίῳ· — καὶ ἐτι
σαφῶς ἐν τῷ Πιττοκοπομένῳ Ἰδοὺ πάρεστιν κτλ. Vs. 2
τοὺς addidit Clericus. Ibidem libri τέσσαρας. — Vs. 3 ante
Hemst. ἡμῖν et οὕτωσι. Sensum loci explicuit Bentleius.

II.

Ὁβολοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐνέχεεν
καὶ τεττάρων χαλκῶν μετὰ ταῦτα. B. καὶ μάλα
τρι' ἡμιωβόλι' ἐστὶ· χαλκοῦ θερμόν ἦν.

Pellux IX 66: ὅτι δὲ οἱ τέσσαρες χαλκοὶ ἡμιωβόλιον,
ἴστω ἐν τῷ αὐτῷ δράματι Φιλήμονος εἰρημένον· Ὁβο-
λοῦ τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐνεχθὲν καὶ τεττάρων χαλκῶν· μετὰ
ταῦτα· καὶ μάλα τριημιοβολίαι' ἐστὶ· χαλκοῦ θερμόν ἦν.
Sed iterum apposit IX 70: τοῦτ' ἐμέντοι τὸ παρὰ
τοῦτον „χαλκοῦ θερμόν ἦν” ἀντικρὺς δηλοῖ τὴν τοῦ
θερμοῦ πόσιν. Adscripsi locum ut emendavi in editione
prima. Puta induci a poeta nescio quos rationem computan-
tes eorum, quae in taberna, si forte, vinaria consumsissent.
Primum, unus eorum inquit, obolo nobis caupo infudit (bi-
bedum dedit), postea quattuor chalcis. Recte, infert alius,
nam rationum tribus constat semlobellis. Quibus dictis sin-

guleitum rationem. Compūtat: χαλκοῦ θεράπον ἦν. — Ver-
sum notandum et tertium notandum modo commemoravit Dobræus
Cell. Aristoph. Ran. 562. ἡμῶν πρὶντα ἴτα ἀντρίπαι: ὁ θελοῦ ἐὸ
ἡρώτου ἡνέχθη. κτείν, καὶ τετάρων etc. —
οὐδὲν ἔστιν ἡμῶν πρὶντα ἡνέχθη. —
οὐδὲν ἔστιν ἡμῶν πρὶντα ἡνέχθη. —

Π Τ Ε Ρ Υ Γ Ι Ο Ν.

I.

Τὸ τῆς Ἀμαλθείας δοκεῖς εἶναι κέρας
οἷον γράφουσιν οἱ γραφεῖς κέρας βοός;
ἀργυρίον ἐστὶ· τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς, λέγε
πρὸς τοῦτ' εἰ βούλει, πάντα σοι γενήσεται,
 φίλοι, βοηθοί, μάρτυρες, συνοικίαι.

Stobaeus Flor. XCI 18 cum lemmate Φιλήμονος Πτε-
ρυγος. Idem locus apud Apostol. XIX 19. Vs. 1 Ἀμαλ-
θείας B et Apost. ἀμαθίας Trinc. Vulgo Ἀμαλθίας. —
Vs. 3 τοῦτ' ἐὰν Apost. et Trinc. τοῦτο δ' ἐὰν ceteri. Tunc
cod. A λέγει. — Vs. 4 pro τοῦτ' εἰ Gesnerus et cod. B re-
centissimus multisque modis interpolatus τοῦθ' ὅ. Melius
Wakefieldius τοῦθ' ὅ τα. Sed vereor ne hic plura corrupta
sint. Repetitio pronominiis τοῦτο hoc quidem loco minime
elegans; nec dubito quia verba πρὸς τοῦτο interpolatori de-
beantur, Philemon autem scripserit: τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς, | λέγ'
εἴ τι βούλει· πάντα σοι γενήσεται, ita ut aut ante aut post
verba τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς aliquid exciderit. Non displiceret ἀρ-
γυρίον ἐστὶ τοῦτο· τοῦτ' ἐὰν ἔχῃς. Cfr Menandri locum ad
sententiam et orationem huic nostro simillimum Fragm. inc.
fab. X 6: εὐξ' εἴ τι βούλει· πάντα σοι γενήσεται. Genui-
nae lectionis vestigium servavit cod. A, in quo non λέγε scrip-
tum est, sed λέγει.

II.

Νυνὶ δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν
τὰς Ἰππονίκας τὰςδε καὶ Ναυσιστράτας
καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Stephanus Byz. p. 15: λέγεται (Ἀθηναία) καὶ ἐπὶ γυναικός, ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί, Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτέρυγι Νυνὶ δ' ὅταν κτλ. Idem locus apud Suidam s. v. Ἀθηναία, ubi pro Ναυσιστράτας fortasse rectius Ἀδισιστράτας legitur, sed male citatur Φιλήμων ἐν Πτέρυγι.

ΠΤΩΧΗ Η ΡΟΔΙΑ.

I.

Ἀρτέμι, φίλη δέσποινα, τοῦτόν σοι φέρω,
ὦ πότνι, ἀμφιφῶντα καὶ σπονδὴν ἅμα.

Athenaeus XIV p. 645 a: Ἀμφιφῶν πλακούς Ἀρτέμιδι ἀνακείμενος, ἔχει δ' ἐν κύκλῳ καιόμενα δάδια. Φιλήμων ἐν Πτωχῇ ἢ Ῥοδίᾳ Ἀρτέμι κτλ. Va. 8 libri σπονδήσιμα. Coraes apud Schneiderum Supplem. Lexici gr. p. 178 σπονδᾶς ἅμα.

II.

Ἐξὸν ἀποσάττεσθαι δ' ὅλην τὴν ἡμέραν,
ποιῶντα καὶ διδόντα ματιύας ἐκεῖ.

Athenaeus XIV p. 664 d: ὅτι δὲ ὑστατον καὶ ἐπὶ μαῶσιν εἰσεφέρετο (ἢ ματιύη) Νικόστρατος, ῥησιν — Φιλήμων δ' ἐν Πτωχῇ Ἐξὸν ἀποσάττεσθαι κτλ. Va. 1 δ' ὅλην Α. δι' ὅλην PVL.

III.

Εἰ πάντες ἀποθανούμεθ' οἷς μὴ γίγνεται
ἂ βουλόμεσθα, πάντες ἀποθανούμεθα.

Stobaeus Flor. CVIII 8 cum lemmate Φιλήμωνος Πτωχῇ ἢ Ῥοδίας.

IV.

Σπάθην παραφαίνων δηλαδὴ χρυσένδετον.

Pollux X 145: εἰ δὲ τοῦτο ἀμφίβολον (σπάθην dici pro ξίφος), Φιλήμων ἐν Ῥοδίαις (Ῥοδίᾳ) ἀμφέστερον αὐτὸ καλεῖ λέγων Σπάθην παραφαίνων κτλ.

Π Υ Ρ Ρ Ο Σ.

Οἱ φιλόσοφοι ζητοῦσιν, ὡς ἀκήκοα,
περὶ τοῦτ' ὅτ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλοῦται χρόνος,
τί ἐστιν ἀγαθόν, κούδ' εἰς εὐρηκὴ περ
τί ἐστιν. ἀρετὴν καὶ φρόνησιν φασι, καὶ

5 λέγουσι πάντα μᾶλλον ἢ τί τὰγαθόν.

ἐν ἀγρῷ διατρίβων τὴν τε γῆν σκάπτων ἐγὼ
νῦν εὖρον· εἰρήνη ἔστιν· ὦ Ζεῦ φίλτατε,
τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανδρώπου θεοῦ.
γάμους, ἑορτάς, συγγενεῖς, παῖδας, φίλους,

10 πλοῦτον, ὑγίαν, σίτον, οἶνον, ἡδονήν,
αὕτη δίδωσι· ταῦτα πάντ' ἂν ἐκλίπη,
τίθνηκε κοινῇ πᾶς ὁ τῶν ζώντων βίος.

Stobaeus Flor. LV 5 cum lemmate Φιλήμονος ἐκ Πύρ-
ρου. Suspiciabar Φιλήμονος Ἐμπόρου. Similiter apud Har-
pocr. 130 26 codices pro Δίφιλος Ἐμπόρῳ habent Δ. ἐν
πορῳ et ἐν πόρῳ. Vs. 2 A et Voss. τοῦτο θ' ἑαυτοῖς.
Atque ita etiam Trinc. Recepit Gaisfordius. B τοῦ, τότε
αὐτοῖς. — Vs. 3 Brunckius ad Aristoph. Plut. 985: τί τὰ-
γαθόν ἐστι, quod verum videtur. — Vs. 4 τί A. B. Voss.
Grotius, Vulgo τις. — Vs. 5 πάντα A. B. Voss. et Gesneri
margo. Ibid. λέγουσι Brunckius; libri πλέκουσι. — Vs. 10
libri ὑγίαν. V. edit. mal. — Vs. 11 scribendum videtur
αὕτη δίδωσι ταῦτα πάνθ', ἂν ἐκλίπη etc.

Π Υ Ρ Φ Ο Ρ Ο Σ.

Οὐκ ἔστιν οὔτε ζωγράφος, μὰ τοὺς θεοὺς,
οὔτ' ἀνδριαντοποιός, ὅστις ἂν πλάσαι
κάλλος τοιοῦτον, οἶον ἢ ἀλήθει' ἔχει.
οὔτ' ἀνδριάντος γὰρ καλῶς πεπλασμένον,
ἂν μὴ τὸν αἰσθησόμενον ἢ τέχνη λάβῃ.

Stobaeus Flor. LXV 5. Vs. 1 μετὰ πρό μὰ codd. A. — Vs. 2 ὅστις A et Grotius. Vulgo τις. — Vs. 3 τοσοῦτον A. — Vs. 4 ποσὶς οὐδ' ἀνδριάντες γὰρ καλῶς πεπλασμένοι. Sed nec hoc sufficit. Excidisse versum, cuius haec fere fuerit sententia: οὗτ' ὄφελος οὐδὲν εὖ γεγραμμένης γραφῆς, omittit Persenus Misc. p. 255.

Σ Α Ρ Δ Ι Ο Σ.

I.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
 αἰ δ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
 ἡλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
 ἢ δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ' οὐδ' ἀποβλέπει
 δὲ ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδόν,
 ἵαν τε κλάῃς ἂν τε μή, πορεύεται.
 τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει
 ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο καρπὸν τὸ δάκρυον.

Stobaeus Flor. CVIII 1 omisso fabulae titulo, quem addit CXXIV 18, ubi tres priores loci versus apponit. Tacito poetae nomine legitur apud Plutarch. Cons. Apoll. p. 105 F. Vs. 1 Stobaeus ἡμῶν, Plut. cod. Stobaei apud Brunck. P. E. p. 271 et ipse Stob. Serm. CXXIV ἡμῖν. — Vs. 3 Stobaeus primo loco vulgo ἡλλαττόμεσθ', ubi A et B et altero loco ipse Stobaeus ἡλλαττόμεσθ'. Ibid. B χρυσίω. — Vs. 4 A ννί. — Vs. 5 deest apud Stobaeum, pro τὴν αὐτὴν ὁδόν codd. Wyttenb. τὴν αὐτῶν ὁδόν. — Vs. 6 libri κλαίης. Tum Plutarchus πορεύεται. — Vs. 7 τί οὖν ποιεῖς πλέον; Ita primum e Plutarcho scripti, qui habet τί οὖν πλέον παιούμιν, partim e Stobaeo, ubi legitur τί δὴ ποιεῖς πλέον. Cfr. Valcken. Diatr. p. 150. — Vs. 8 Plutarchus ὥσπερ τὰ δένδρα τοῦτο καρπὸν τὰ δάκρυα, ubi omittunt τοῦτο codd. Wyttenbachii. Frustra Stobaei lectionem attraxerunt Valekenius et Brunekius. Verte; ut arbor haec fructum, ita luctus

fert. lacrimas. Προπομινε ἰούτος ἀμφικτ ποσι est Menander Incert. V 8: τὸν ὄνον ὀρᾶν ἔξυτε· πρῶτω τουτονί. Philem. Inc. XII 8: τὰ πετραῖα καὺτ' ὀψάρια. Horatius Q. N. IV 13: *alta sub platano vel. hac pinus iacentes.* Ceterum constat Muretum hos versus latine a se redditos tanquam gemulatum Trabeae fragmentum venditasse per locum loc. Scaligerus de qua re vide quae attuli in edit. maiore.

II.

Χαλκοῦς ὀφείλεις πέντε μοι. μέμνησ'; B. ἐγὼ σοὶ πέντε χαλκοῦς, σὺ δέ γέ μοι τριτημόρον. τοὺς ἑξ ἀποδοὺς τοὺς πέντε χαλκοῦς ἀπόλαβε.

Pollux IX 65: ὅτι ἑξ χαλκοῦς τριτημόριον ὠνόμαζον, ἔστιν εἶρεῖν ἐν τῷ Φιλήμονος Σαρδίῳ Χαλκοῦς ὀφείλεις κτλ. Vs. 1 et 2 fortasse praestat: B. μέμνημ'· ἐγὼ σοὶ πέντε χαλκοῦς. Vs. 2 libri σὺ δέ μοι τριτημόριον. Correxist Salmasius de Mod. Usur. p. 262. Respexit ad hunc locum Harpocrat. p. 178. ὅτι τριτημόριον ἔστιν ἑξ χαλκοῦ Φιλήμων ἐν ἀρχῇ τοῦ Σαρδίου διδάσκει. Photius p. 602: τοὺς ἑξ χαλκοῦς εἶρηκεν Φιλήμων τοῦ ὀβολοῦ τριτημόριον. Eadem Suidas et Zonaras. Hinc apud Etym. M. p. 753 50: τριτημόριον τοὺς ἑξ χαλκοῦς εἶρηκε Φιλόξενος, lege Φιλήμων.

Σ Ι Κ Ε Α Ι Κ Ο Σ.

I.

Ἄλλω πονοῦντι ῥάδιον παραινεῖσαι.
ἔστιν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥάδιον.
τεκμήριον δέ· τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ
ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
5 πάντας λαλοῦντας, εἴτ' ἐπὰν πταιίσωσι τι,
αὐτοὺς ποιοῦντας· πάνθ' ὅσ' οὐκ εἶων τότε.
ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως.

Stobaeus Flor. OII 4 et addito fabulae titulo quibus verbis τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ CXIV 1. Vs. 1. nisi ἀνθρῶ-
ποις

γεν. ὄντα. Correxuit Bentleius. — Vs. 3 vulgo τεκμήριον δὲ
 τῶν ἰατροῦς οἶδ' etc. Correxuit interpunctionem Schaeferus.
 Idem post articulum γὰρ inseri voluit. Quod si necessarium
 esset, probabilius possis οἶδα γὰρ pro οἶδ' ἐγώ. Sed v. Xe-
 noph. Anab. I 9 29. Menandri *Δεισιδαιμ.* IV et quae in edit.
 mai. attuli. — Vs. 5 pro ἐπὰν plerique codd. εἰάν. —
 Vs. 6 πόσι; atq. quum ipsi aliorum morbos curabant, h. e.
 αἰσίοι. V. edit. mai. — Vs. 7 ἄτερον fere codd. ἐτέρω
 vulgo. Ante σκαρπεῖν articulum addidit Brunckius. Post
 γενομεν p. 186. Sed vide edit. mai.

II.

Ἐγὼ πρότερον μὲν ὥσπερ τὴν Σικελίαν
 ἐν τούτ' ἀπότακτον αὐτὸ τοὺς τυροὺς ποιεῖν
 χαλοῖς· ἐτι ταῦτα προσετίθην ἀκηκῶς,
 ἱμάτια ποικίλ' εἰ λέγοι τις Σικελικά,
 σκεῦη μὲν οὐκ καὶ κτήματα ὥσπερ φέρειν.

Athenaeus XIV p. 658 b: Φιλήμων ἐν τῷ ἐπιγραφο-
 μένῳ Σικελικῷ Ἐγὼ πρότερον μὲν κτλ. Vs. 1 libri ὥμην.
 Correxuit Bentleius. Praeterea recte puto Dobraeus Adv. II
 p. 288 τῇ Σικελίᾳ, dativum ab ἀπότακτον suspendens. —
 Vs. 3 libri ἐτι τε correxit Bentleius. Post ἀκηκῶς quae in
 libris adduntur verba: τυροὺς Σικελικὸς ὅτι κράτιστος ἦν αἱ
 τε περισσότεραι Σικελικαί, deleuit Bentleius. Ea qui servare
 voluit Dobraeus, parum probabiliter coniecit ὁ πυρὸς ὅτι κρά-
 τιστος αἱ τε περισσότεραι.

III.

Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο Μυσῶν ἔσχατον
 ἐνόμιζεν ὁρᾶν τὸν υἱὸν ἐκπλέονθ' ὁρᾶν.

Scholiasta Eurip. Rhes. 248: τῆς „ἔσχατος Μυσῶν” παρ-
 ομίας μέμνηται Φιλήμων ἐν σκελετῷ Τὸ δὴ λεγόμενον κτλ.
 Recte L. Dindorfius Σικελῶν vel Σικελικῶν. Versu altero le-
 gendum videtur νόμιζ' ὁρᾶν.

IV.

Pollux IV 175: ἐνίοι δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων κωμωδούν-
 των τῶν νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ. — Ἀντιφῶν μνη-

μονεύουσι. Idem IX 81: ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμῶδων τινες τῆς λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς προείρηται. οὐ γὰρ οἱ Δωριεῖς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινες, ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ.

Οἶον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἐν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ κικίννους ἀξιούς λίτραιν δεῖν.

Quum Pollux manifeste ad priora verba, ubi Philemonis Σικελικὸν laudavit, respiciat, non male opinor Diphilo Philemonem substituas. Quae nomina quam facile permutari potuerint, in promptu est. Eiusdem permutationis exempla praebet margo Gesnerianus Stobaei Serm. CVI p. 569 49. Vide Fragm. Inc. 46 b. et 51 d. Dubitationem tamen iniecit Photii glossa Lex. p. 166: λίτρα ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. Ac fortasse scripserat Pollux: ὡς Δίφιλος, καὶ Φιλῆμων Σικελικῷ. Bentleyus Resp. ad Boyl. p. 413 Lipserem ita componere conatus est, ut iam a veteribus dubitatum fuisse statuat, uter eius fabulae auctor habendus esset.

Σ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ Η Σ.

Ὡς ἡμερὸς μούπηλθε γῆ τε κούρανῳ
λέξαι μολόντι τοῦψον ὡς ἐσκέυασα.
νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, ἡδύ γ' ἔστ' εὐήμερεϊν
ἐν ἅπασιν· ἰχθὺς ἀπαλὸς οἷος γέγονέ μοι
5 οἶον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον,
ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κώπτὸς ὢν τοιοῦτος ἦν·
οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρᾶον τὸ πῦρ
ὀπτῶν τὸν ἰχθύν, αὐδὲ πιστενθήσομαι.

10 ὁμοιον ἐγένετ', ὅρνις ὁπόταν ἀρκάσῃ
τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ
τηροῦσα τοῦτο, καταπιεῖν δ' ἐσπούδακεν,
ἔτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταῦτ' ἦν.
τὴν ἡδονὴν ἃ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν

15 τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε κάφρευεν κύκλῳ
τὴν λοπάδ' ἔχων, ἄλλοι δ' ἐδίωκον κατὰ πόδας.
ἔξῃν ὀλολύζειν· οἱ μὲν ἤρπασάν τι γάρ,
οἱ δ' οὐδέν, οἱ δὲ πάντα. καὶ τρι παράλαβον
ἰχθῆς πεταμίους ἐσθίοντας βόρβαρον·

20 εἰ δ' ἔλαβον ἀρετίως σκάρον, ἥ 'κ τῆς Ἀττικῆς
γλαυκίσκον, ὡ Ζεῦ σῶτερ, ἥ 'ξ Ἀργούς κάπρον,
ἥ 'κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης ὃν ταῖς θείοις
φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν,
ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ' ἄν θιοί.

25 ἀθανασίαν εὖρηκα· τοὺς ἤδη νέκρους,
ὅταν ὀσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

Athenaens VII p. 288 d: Φιλήμων δέ, τῆς κωμῆδίας
ὁ ποιητής, καὶ αὐτὸς μνημονεύων τῶν ἐν Σικυῶνι διαφό-
ρων γόγγρων, ποιῶ τινα μάγειρον ἐπὶ τέχνῃ τῇ ἑαυτοῦ σε-
μνυνόμενον καὶ λέγοντα ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Στρατιώτῃ
τάδε Ὡς ἴμερος κτλ. Vs. 1 iam alii contenderunt cum Eu-
rip. Med. 571: ὥσθ' ἴμερός μου πῆλθε γῇ τε κούρανῳ | λέξαι
μελούση δεῦρο διαποίνης τύχας. Vide quae in edit. mal.
statu. Pro ὥς Koenius ad Greg. Cor. p. 136 ὥσθ'. Scripsi
autem et in Philemonis et in Euripidis loco μου πῆλθε, h. e.
μοι ὑπῆλθε, vel μοι ἐπῆλθε. Vulgo μ' ὑπῆλθε, quod fru-
stra, opinor, tuentur Euripidis exemplo Iphig. Aul. 492:
ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς τάλαιπώρου κόρης εἰσῆλθε, συγγέ-
νιαν ἐννοούμενῳ, ubi recte Matthiae edidit ἐννοούμενον.
Crasin μοι πῆλθε pro μοι ὑπῆλθε agnoscit Choerobasus
apud Goettlingium ad Theodos. p. 222: ἐκθλίψις δὲ καὶ
συναίρεσις, οἷον ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμὸν ποδύνει, ἐκθλίβεται
γάρ τὸ εἰ τῆς οἱ διφθογγου — καὶ συναίρειται τὸ ο και υ
εἰς ου δίφθογγον. Ac nescio an etiam apud Epicratem,
cuius locum exhibui vol. III p. 369. scribendum εἰς τελέως
δὲ μου πῆλθ' ἢ κατάρατος. Vide varietat. lect. — Vs. 4
ἐν ἅπασιν Bentley cum sequentibus coniunxit, quod non

videtur probari posse. — Vs. 5 pro οἶον C. habet ταῦτον. Bentleius τοῖον. Tum παρατέθεικ' οὐ ABC. παρατέθει καὶ PVL. — Vs. 6 ἐξηγητισμένον i. e. artis lenocinilis variegatum. Cfr vol. II p. 369. — Vs. 7 κώπτος scripsi pro καὶ ὀπτός. — Vs. 10 ὄρνις dixit ultima correpta, contra antiquae comoediae usum. V. edit. mai. — Vs. 12 καταπιεῖν δ' ἐσποιόδακεν edidit ex mea emendatione Dindorfius. ABP κάταπιεῖν μεῖζόν τι περὶ (περὶ BP) δ' ἐσποιόδακεν. CVL καταπιεῖν περὶ δ' ἐσποιόδακεν. Fallitur Elmsleius ad Eurip. Med. 186. De ἐσποιόδακα pro σπουδάσω egit Lehrsius Quaesit. epic. p. 288. — Vs. 13 ἑτέραί AO. ἑτερα B. ἑτέρα PVL. Ibid. δαίκονοι δὲ ABP, δαίκονοα CVL. — Vs. 17 ὀλολύζειν ridere vel cachinnari interpretatur Casanbonus. Malim eiulare. Dobraeus Adv. II p. 288 tentat ἐξῆλθ' ὀλολύζων. Poterat lenius ἐξῆ' ὀλολύζων. — Vs. 20 δ' ἔλαβον L. δὲ λαβὼν PV. ἀρτίως Bentleius asripuit pro ἄρτι. Sed fortasse scribendum ἄρτι σάργον. — Vs. 21 ἢ ἔ' Ἀργαυο κάπρον. Argos dicit Amphiloehicum. Certe Ambraciotes apud Graecos ceteris laudat Archestratus Athenaei III p. 92 d. et VII p. 805 e. Enstathius tamen p. 852 39 de Argolide intellexit. — Vs. 25 et 26 iterum habet Athen. p. 290 a. ubi pro εὔρηκα scribitur ἡύρηκα. — Vs. 26 pro ὅταν fortasse scrib. ὅπνπτερ. Casanbonus post ὅταν addit μόνον. Ceterum admodum probabilis est conjectura Schweighauseri, totam hanc eclogam, adeoque ipsam fabulam Στρατιώτου nomine inscriptam, non Philemoni patri, sed filio tribuendam esse suspicantis propter iunioris Philemonis eclogam apud Athen. VII p. 291 D. ubi eundem habere μάγειρον in iisdem illis versibus astandis occupatum.

ΣΥΝΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΕΣ.

Ἡγόρασα νῆστιν κειτρε' ὀπτόν αὐ μάχαν.
 Athenaeus VII p. 367 d: ὅτι δὲ εἶδος κειτρεῖν οἱ κή-
 σται, φησὶ Φελέμων ἐν Συναποθνήσκουσι. Ἡγόρασα κτλ.

ΣΥΝΕΦΗΒΟΣ

Ἰμάτια διαφάδοντα καὶ πέδην τὰς χρυσῇν.

Clemens Alex. Paed. II p. 90: πέδας δὲ περισφύριους τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀκοσμίαν τῶν γυναικῶν Φιλήμων ἐν Συνεφήβῳ προσεῖπεν Ἰμάτια κτλ. De pedibus, pedum ornamento, dixi edit. mal.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ

I. II.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.

Stobaeus Flor. LVII 8. Idem versus omisso auctoris nomine commemoratur a Zonara Lex. p. 1895 et Etym. M. p. 600 56. Praeterea haec laudatur fabula a Photio, Σοχρεῖον: ἡ σκιά. Φιλήμων. Ὑποβολιμαίῳ, et Clem. Alex. Strom. VI p. 207 Sylb. cuius de loco dixi edit. mal. p. XLV.

ΦΑΣΜΑ

Ἐπεὶ δ' ἡ Ρόδη

κυμβίον ἀκράτου κατασείσιν ὑμῖν ἄνω.

Athenaeus XI p. 481 d: κυμβία, τὰ ποῖλα ποτήρια καὶ μικρά. — Φιλήμων Φάσματι Ἐπεὶ δ' ἡ Ρόδη κτλ. Ita Macrobius Saturn. V 21. ubi idem Philemonis locus servatus est. Athenaeus ἐπεὶ δὲ ἡ Ρόδη, quod in ἐπειδὴ δ' ἡ Ρόδη mutavit Bentleius. Possis etiam ἐπεὶ δὲ δη. Ρόδη. Vs. 2 ὑμῖν VL. ὑμᾶς ABP. ὑμῶν Schweighauserus.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ.

Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ

πεινὴν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει.

εἰς ἄρτος, ὄφρον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ.

Clemens Alex. Strom. II p. 177 Sylb.: Ζήνωνι δὲ τῷ στωϊκῷ τὴν διδασκαλίαν μαρτυροῖσι καὶ τοὶ διασφρονεῖς

οἱ κωμικοὶ ὡδέ πως Φιλοσοφίαν κενὴν (dic) κτλ. *Fabulae et poetae nomen addit Diog. Laert. VII 24: οἳ γε μὴν κωμικοὶ ἐλάνθανον ἐπαινοῦντες αὐτὸν (Zenonem) διὰ τῶν σκωμμάτων, ἵνα καὶ Φιλήμων φησὶν οὕτως ἐν δράματι Φιλοσόφοις Φιλοσοφίαν καινὴν κτλ. Suidas v. Ζήνων. καὶ παροιμία „Ζήνωνος ἐγκρατέστερος”. οὗτος (οὕτως?) γὰρ ἄκραν εἶχε διαίταν καὶ λιτὴν, ὥστε καὶ εἰς παροιμίαν χωρῆσαι. καὶ Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ. Apud Diogenem vulgo vs. 3 primum locum occupat. — Vs. 3 εἰς ἄρτος Clemens, εἰς ἄρτον Diogenes. Aliud huius fabulae fragmentum habemus fortasse in Incertis LIII.*

X H P A.

Athenaens XI p. 497 f: Σαννάκρα. Κράτης — ἐκπωμῆ φησὶν εἶναι οὕτω καλούμενον. ἔστι δὲ περσικόν. Φιλήμων δ' ἐν Χήρᾳ βατιακῶν μνησθεὶς καὶ τῇ γελοιότητι τοῦ ὀνόματος προσπαίξας φησὶν Σαννάκρα, ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια, σαννάκια. Cod. B βατιάκιν. Praeterea nil diversitatis in libris. Schweighauserus: Σαννάκρι', ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια. B. Σαννάκια; Iacobsius Addit. p. 226 numeris trochaeis: Σάννακρ', ἵπποτραγέλαφοί τε, βατιακαὶ καὶ σάννακρα. Bentleius: Σαννάκι', ἵπποτραγέλαφοι, βατιάκια. Quorum omnium nihil verum videtur.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν· ἂν ὀκνήῃς τὸ μανθάνειν, ἀνεπικούρητον σιαυτοῦ τὸν βίον λήσει ποιῶν.
οὔτε γὰρ ναυαγός, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτόν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς
δ μὴ οὐ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
„ἀλλὰ χρήματ' ἐστὶν ἡμῖν.” ἂ γε τάχιστα ἀπόλλυται.

„κτήματ', οἰκίαι.” τύχης δὲ μεταβολαῖς οὐκ ἀγνοεῖς,
 ὅτι τὸν εὐπορον εἰσθῆσι πτωχὸν εἰς τὴν αὖριον.
 καὶ μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
 10 ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάπας ἀσφάλειας εἵνεκα·
 ἂν δ' ἀπαιδεύτος μετάσχη πνεύματος φορούμενος,
 τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἀλλ' ἐταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νῆ Δία,
 ἔρανον εἰσοίσουσιν. εὖχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων,
 15 εἰ δὲ μή, γνῶσει σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν πλὴν σκίον.

Stobaeus Flor. XXX 4. Vs. 2 libri λήσῃ et vs. 15 γνῶσῃ. Ibid. ποτῶν B. m. p. ποῶν Trine. — Vs. 9 τέχνης Beutleius. Libri τύχης. *) — Vs. 10 εἵνεκα pro edito εἵνεκον A, ut volui in editione prima. Praestat fortasse εἵνεκα. — Vs. 11 ante Beutleium ἀπαιδεύτου. — Vs. 13 καὶ om. A. Ceterum recte, ut videtur, Dobraeus ad Porsoni Misc. p. 189 tres versus 6 7 et 8 post 12 collocavit.

II.

‘Ὅν οὐδὲ εἰς λέληθεν οἶδ’ ἐν ποιῶν,
 οὐδ’ ἂν ποιήσω, οὐδὲ πέποιηκώς πάλαι,
 οὔτε θεὸς οὔτ’ ἄνθρωπος, οὗτός ἐμ’ ἐγώ,
 Ἀῆρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσει καὶ Δία.
 5 ἐγὼ δ’, ὃ θεοῦ ἔστιν ἔργον, εἰμὶ πανταχοῦ,
 ἐνταῦθ’ ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
 ἐν ταῖς πόλεσι πάσαισιν, ἐν ταῖς οἰκίαις
 πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· οὐκ ἔστιν τόπος,
 οὗ μή ἔστιν Ἀῆρ· ὃ δὲ παρῶν ἀπανταχοῦ
 10 πάντ’ ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχοῦ παρῶν.

Stobaeus Eclog. phys. I p. 70 et 284 ed. Heer. Partem loci servavit etiam Vita Arati vol. II p. 438: οἱ δὲ Δία

*) Apud Themist. Orat. XIII p. 176 d (p. 217 Dind.): οἱ δὲ ἄλλοι ἕκαστοι ὅπλον ὀπλισμένοι παρὰ τῆς τέχνης, scribe τύχης, ut fure obstrictat.

τὸν αἶρα ἀκούσαντες φέρουσι μάρτυν Φιλήμονα τὸν κωμικόν· φησὶ γάρ· "Ὁν οὐδὲ εἰς λήληθεν οὔτε κακὸν οὔτε ἐσθλόν, οὔτ' εἰμ' ἐγὼ ἀήρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσῃ καὶ Δία. Scholiasta Germanici Arat. II p. 37 ed. Buhle: *Iovem dictum aera: et Crates quidem eiusdem est opinionis, testemque esse Philonem* (leg. *Philemonem*) *comicum* "Ὁν οὐδὲ εἰς λήληθεν οὔτε ὃν ποιῶν, ΟΥΤΟ κακῷ ΟΥΤΟ θεοῦ ΘΑΝΟΙ-ceΥΜαινω. Ita enim haec leguntur in MS Dietziano. Editiones graecos versus omittunt, quorum secundus ita scribendus videtur: οὔτε κακὸν οὔτ' ἄρ' ἐσθλόν οὗτός εἰμ' ἐγώ, ut legitur fere in vita Arati. Mirifice ab his discrepat lectio Stobaei, apud quem quā secundo loco ponitur versus, eum et Arati vita et scholiasta Germanici ignorant. Nec sane desideraretur si abesset. Versum quartum servavit etiam Ety-mol. M. p. 589 58: Δία γάρ καὶ τὸν αἶρα φησὶ Πλάτων (lege' Φιλήμων) ὁ κωμικός· Ἀήρ ὃν ἂν τις ὀνομάσῃ καὶ Δία. Veterum hos versus e prologo fabulae desumptos et ab Aëre sub dei persona pronunciatos esse, non est quod dubitemus.

III.

Τί ποτε Προμηθεύς, ὃν λέγονσ' ἡμᾶς πλάσσει
καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδωχ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;
ἅπαντες οἱ λέοντες εἰσιν ἄλκιμοι,
5 δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσὶν οἱ λαγοί.
οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἢ μὲν εἰρων τῇ φύσει
ἢ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἐὰν τρισμυρίας
ἀλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φρίσιν
ἀπαξάπασων ὄψεται τρόπον θ' ἓνα.
10 ἡρῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἐστὶ πέν ἀριθμῶν
καθ' ἑνός, τοσοῦτους ἐστὶ καὶ τρόπους ἰδεῖν.

Stobaeus Flor. II 27. Vs. 1 ποτε A. ποθ' ὁ vulgo. — Vs. 5 cod. A λαγωί. Itaque malim λαγῶ. — Vs. 8 erat

συναγάγοι. — Vs. 9 vulgo ἀπαξάπασιν. Correxī ex cod. Marciano apud Morellium Bibl. MS Graec. et Lat. p. 319. — Vs. 11 nonne καθ' ἓνα scribendum?

IV.

Πολύ γ' ἐστὶ πάντων ζῶον ἀθλιώτατον
ἄνθρωπος, εἴ τις ἐξετάζῃ κατὰ τρόπον·
τὸν γὰρ βίον περιέργον εἰς τὰ πάντ' ἔχων
ἀπορεῖ τὰ πλεῖστα διὰ τέλους πονεῖ τ' αἰεί.

5 καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις πᾶσιν ἢ γῇ θηρίοις
ἐκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφήν,
αὐτὴ πορίζουσ', οὐ λαβοῦσα
. πᾶνν μόλις
ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κεφάλαιον ἐκτίνει

10 τὸ σπέρμα, τοὺς τόκους δ' ἀνευρίσκουσ' αἰεί
πρόφασιν τιν' αἰχμὸν ἢ πάχνην ἀποστερεῖ.
καὶ δὴ τυχὸν μὲν διὰ τὸ παρέχειν πράγματα
μόνους ἑαυτῇ καὶ ποιεῖν τᾶνω κάτω
ταύτην παρ' ἡμῶν λαμβάνει τιμωρίαν.

Stobaeus Flor. XCVIII 17. Vs. 7 sq. Dixit de his Bentley, sed ita ut mihi quidem non satis fecerit. Itaque lacunam indicavi in hunc fere modum supplendam:

αὐτὴ πορίζουσ', οὐ λαβοῦσα [σπέρματα·
ἡμῖν δὲ καὶ ἢ πολὺ λαβοῦσα] πᾶνν μόλις
ὥσπερ τὸ κατὰ χρέος κτλ.

Et excidisse aliquid vel superiora docent, καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις θηρίοις, quibus ex vulgata lectione nihil in sequentibus opponitur. Tum illud οὐ λαβοῦσα necessario sibi poscit nomen substantivum; id autem non aliud esse potest quam σπέρματα. Iam sententia loci haec est: et reliquis quidem animalibus sua sponte terra quotidianum victum suppeditat, nullo semine creatum; nobis autem, etiamsi multum seminis acceperit, aegerrime id ipsum tanquam commissam sortem

respondit, fenore plane negato. Convenit Menandri locus Georg. IV 3: τὰς κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω πᾶν δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω. — Vs. 9 ἐκτίει pro vulgato ἐκτίει scripsi in edit. mai. Confirmant nunc codd. Gaisfordii, qui male ἐκτίει reliquit. Ibid. malim ὥσπερ τι κατάχρειν. — Vs. 10 ἀνευρίσκουσ' Gesnerus. Libri εὐρίσκουσ'. — Vs. 13 ἐαυτῇ Grotius. Vulgo ἐν αὐτῇ. AB ταύτῃ.

V.

Μεῖζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοί, δέσποτα,
αὐτοὶ δι' αὐτοὺς ἢ πέφυκε τῇ φύσει.

οἷον τέθνηκεν υἱὸς ἢ μήτηρ τινί,
ἢ νῆ Δί' ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις·

5 ἂν μὲν λάβῃ τοῦτ' „ἀπέθαν", ἄνθρωπος γὰρ ἦν,"

τοσοῦτο γέγονε τὸ κακὸν ἡλίκον περ ἦν.

ἐὰν δ' „ἀβίωτος ὁ βίος, οὐκ ἔτ' ὄψομαι,
ἀπόλωλ", ἐν ἑαυτῷ τοῦτ' ἐὰν σκοπῇ, κακὰ
πρὸς τοῖς κακοῖσιν οὗτος ἕτερα συλλέγει.

10 ὁ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν
τὸ κακὸν ἀφαιρεῖ τᾶγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Stobaeus Flor. CVIII 33. Vs. 5 ἂν scripsi pro εἰ. cod. A ὁ. Tum pro λάβῃ Bentleius recte putē λαλῇ, pro quo ne λέγῃ requiras, λαλεῖν nonnunquam est dictitare. — Vs. 6 ante Bentleium τοσοῦτον. — Vs. 8 libri ἀπόλωλεν. Ibid. κακὰ ex fine sequentis versus, ubi vulgo legitur, huc retraxit Iacobsius Anim. ad Athen. p. 57. Idem fecit Tyrwhittus apud Gaisfordium. — Vs. 9 libri κακοῖς. Correxuit Iacobsius. — Vs. 11 ἀφαιρεῖ τᾶγαθόν Bentleius et codd. Gaisfordii. Vulgo ἀφαιρεῖτ' ἀγαθόν.

VI.

Ἦκουσα τούτων αὐτός, οὐδὲ φέται

αὐτόματον ἀνθρώποισιν, ὃ βέλτιστε, νοῦς

ὥσπερ ἐν ἀγρῷ θύμος· ἐκ δὲ τοῦ λέγειν τε καὶ
 ἐτέρων ἀκούειν καὶ θεωρῆσαι * *
 κατὰ μικρὸν αἰεὶ, φασί, φύνονται φρένες.

Appendix Flor. Stobaei Gaisf. IV p. 402 Lips. Vs. 1
 τοῦτων. Philosophos dicere videtur. — Vs. 2 malim αὐτό-
 ματος. Versus tertii numeri aliquanto elegantiores evadent,
 si θύμ' scripseris pro θύμος. — Vs. 4 addendum videtur
 τί που. Dionysius Thesmoph. 13: ἐν πράγμασιν ἀναστρα-
 φῆναι καὶ διαβλέπειν τί που. Et sic passim.

VII.

Ἄει τὸ πλουτεῖν συμφορὰς πολλὰς ἔχει,
 φθόρον τ' ἐπήρειάν τε καὶ μῖσος πολὺ,
 πράγματά τε πολλὰ κἀνοχλήσεις μυρίας,
 πράξεις τε πολλὰς συλλογὰς τε τοῦ βίου.
 5 ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς εἰρέθῃ θανών,
 ἄλλοις καταλείψας εἰς τρυφὴν τὴν οὐσίαν.
 ὅθεν πένεσθαι μᾶλλον ἡδέως ἔχω,
 ἔχειν τε μέτρια κἀμέριμνον ζῆν βίον,
 καὶ μῆτ' ἔχειν πλοῦτόν με μῆτε πράγματα·
 10 πᾶς γὰρ πένης ὦν μεγάλα κερδαίνει κακά.

Stobaeus Flor. XCVII 19 cum lemmate Φιλήτων. Phi-
 lemoni tribuit Grotius. Idem locus in Comp. Men. et Phil.
 p. 858. ubi vs. 1 αἰεὶ ὁ πλοῦτος. — Vs. 2 emendavit Sal-
 masius. Vulgo φθόρον τε κἀπήρειαν καί. Propius vero
 Comparatio φθόρον τ' ἐπήριον καί. — Vs. 3 vulgatum καὶ
 ὀχλήσεις correxit Bentleius. — Vs. 4 nescio an delendus
 sit. — Vs. 5 libri εἶτα. Correxīt Bentleius. De ἔπειτα μετὰ
 ταῦτα et similibus dixi edit. mai. p. 896. — Vs. 9 ante
 Bentleium με πλοῦτον. Ceterum hunc etiam versum de-
 lendum suspicor. Communes eiusmodi sententiae multifa-
 riam interpolabantur.

VIII.

ὦ τρισμακάρια πάντα καὶ τρισόλβια
 τὰ θηρί', οἷς οὐκ ἔστι περὶ τούτων λόγος·
 οὔτ' εἰς ἔλεγχον οὐδὲν αὐτῶν ἔρχεται,
 οὔτ' ἄλλο τοιοῦτ' οὐδὲν ἔστ' αὐτοῖς κακὸν
 5 ἔπακτον, ἣν δ' ἂν εἰσενέγκηται φύσιν
 ἕκαστον, εὐθύς καὶ νόμον ταύτην ἔχει.
 ἡμεῖς δ' ἀβίωτον ζῶμεν ἄνθρωποι βίον·
 δουλεύομεν δόξαισιν, εὐρόντες νόμους,
 προγόνοισιν, ἐγγόνοισιν. οὐκ ἔστ' ἀποτυχεῖν
 10 κακοῦ, πρόφασιν δ' αἰεί τιν' ἐξευρίσκομεν.

Stobaeus Flor. XCVIII 14. Vs. 2 Trinc. θηρίοις οὐκ
 ἔνεστιν. Hoc ἔνεστιν etiam A. — Vs. 3 libri αὐτῶν οὐδὲν.
 Transposuit Grotius. — Vs. 9 malim ἐγγόνοισιν.

IX.

Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον ὦμην, Σωσία,
 ἐγὼ πρότερον μὲν τοὺς πένητας ζῆν μόνον
 ὀδυνωμένους, τῶν πλουσίων δὲ τὸν βίον
 ἱλαρόν τιν' εἶναι καὶ φέρειν εὐθυμίαν·
 5 νυνὶ δὲ διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
 δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὀρῶ μόνον,
 λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

Stobaeus Flor. XCVII 18. Vs. 1 post πρότερον adden-
 dum esse μέν, monui in edit. mai. Confirmat nunc cod. A.
 nisi quod is illam particulam post τοὺς habet, loco ut mihi
 videtur vix satis apto. Ibid. μόνους B pro μόνον. — Vs. 5
 νυνὶ Bentleius. Libri νῦν. — Vs. 6 cod. B γ' ὀρῶ, quod
 correctoris esse videtur. Possis βίοντον, victum, pro βίον.
 Sed haereo etiam in particula δὴ, quam recte inertem et
 otiosam vocat Bentleius, acute conficiens δαπανήμασιν νῆ
 τὸν Δία διορῶ μόνον, quod etsi propter ictum in ultima syl-

habe nominis Δία probari non potest *), a genuina tamen loci lectione proxime abest. Scribendum videtur *δαπανήμασιν κῆ τὸν Δι' εἰσορῶ μόνον.*

X.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
 οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
 ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
 5 ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
 οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
 ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
 εἶναι δίκαιος καὶ δοκεῖν εἶναι θέλει.

Stobaeus Flor. IX 22. Duo priores versus habet etiam Ammon. Mel. XL p. 61 et Aldina sylloge guom. monost. in. Philoso locum tribuit Grotius, Christiano homini, quod mireris, Bruckius P. Eth. p. 194. — Vs. 2 Antonius et Aldina sylloge οὐ βούλεται. Atque ita etiam A et B m. sec. — Vs. 3 ἀπέσχετο A. B. m. sec. et margo Gesneri. Vulga ὑπέσχετο. — Vs. 6 διατηρεῖ μόνον Grotius. Et sic duo codd. Schoen. A διατηρεῖ μόνως. Gesnerus διαθηρώμενος. Idem in marg. διατηρούμενος.

XI.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν
 μακρὸν νόμιζε, κἄν δὲ εἴπῃ συλλαβάς,
 τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
 μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
 5 τεκμήριον δὲ ταῦδε τὰν Ὀμηρον λάβε·
 οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὀμηρον εἴρηκεν μακρὸν.

*) De hoc admonui in editione maiore. Apud Aristoph. Nub. 815: *ὅτι φρονεῖς μὴ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον*, fortasse scribendum *μὴ τὸν οὐ, τὸν Ὀλύμπιον.*

Stobaeus Flor. XXXVI 18. Grotius notis MSS comparat similes sententias Martialis II 77 et Plinii Epist. V 6. quibus Plutarchum II p. 504 d. addit Galsfordius.

XII.

Ἐγὼ τὸν ἀγρὸν ἱατρὸν ἐλελήθειν ἔχων·
 τρέφει γὰρ οὗτος ὥσπερ ἀρρωστοῦντά με,
 σιτάρια μικρὰ προσφέρων οἶνον θ' ὅσον
 ὁσμήν, λαχάνων τ' αἰεὶ τι καὶ νῆ τὸν Δία
 5 τὰ πετραῖα ταῦτ' ὀψάρια, κάππαριν, θύμον,
 ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα· καὶ δέδοικα μὴ
 λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσῃ νεκρόν.

Stobaeus Flor. LVII 6. Vs. 3 A *σ μικρά*. — Vs. 4 libri *λαχάνων ἄγει τι*. Correx. Dobræus Adv. II p. 289. V. edit. mal. — Vs. 5 *πετραῖα* Salmastius apud Grotium. Vulgo *πετραγεῖα*. Arsen. *πετράνη*. B *πετράγεια*. — Vs. 6 *ἀσπάραττον* A. — Vs. 7 Trinc. *ἐπισχναίνων*.

XIII.

Ὅταν δὲ παρατηροῦντ' ἴδω τίς ἔπταριν
 ἢ τίς ἐλάλησεν, ἢ τίς ἐστὶν ὁ προῦν
 σκοποῦντα, πωλῶ τοῦτον εὐθύς ἐν ἀγορᾷ.
 αὐτῷ βαδίζει καὶ λαλεῖ καὶ πτάρνεται
 ἕκαστος ἡμῶν, οὐχὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει.
 τὰ πράγμαθ' ὥς πέφυκεν οὕτως γίγνεται.

Clemens Alex. Strom. VII p. 302 Sylb.: ὁ κωμικός δὲ Φιλήμων καὶ τοιαῦτα κωμῶδει Ὅταν κτλ. Idem locus apud Theodoretum vol. IV p. 163 C. Cfr incertus Cramer Anecd. IV p. 250: τοὺς οἰωνοῖς καὶ κληδόσι χρωμένους καὶ ὁ Φιλήμων ὁ κωμικός φιλόσοφος κωμῶδων ἔφη. Ὅταν ἴδω, φησὶν, παρατηροῦντα τίς ἔπταριν ἢ τίς ἐλάλησεν, ἢ τίς ἐστὶν ὁ προσιῶν σκοποῦντα ἀπολῶ τοῦτον εὐθύς. Vs. 1 editur ὅταν ἴδω παρατηροῦντα, et vs. 4 *ἐαυτῷ*. Correx. Grotius. — Vs. 3 *πωλῶ τοῦτον ἐν ἀγορᾷ*, i. e. *servo aequi- parandum censeo*. Servi enim in foro venales prostabant.

XIV a. b.

Μῆ

λύπει σεαυτόν, τοῦτο γινώσκων ὅτι,
 ὅταν πότε' ἀνθρώποισιν ἡ τύχη γελᾷ,
 πάντων ἀφορμὴ τῶν καλῶν εὐρίσκεται·
 ὅταν δὲ δυστυχῇ τις, οὐδ' εὐφραίνεται.
 Ἄπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη.

Compar. Men. et Phil. p. 357. Legebatur λυπῆς σεαυτόν. Correxist etiam Dobraeus Adv. II p. 291. Vs. 5 eod. δυστυχεῖ. — Vs. 6 Chaeremoni tribuitur apud Stobaeum Bel. phya. I p. 200 ed. Heer. ubi alius item ei sublicitur versus: οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης τῆς τύχης. Quae si recte Chaeremoni assignantur, pro θελούσης τῆς τύχης legendum θελοῦσης τύχης, nisi *Fortuna* voluerit.

XV a. b.

Πρόσεσι δὲ τῷ πένητι ἀπιστία,
 καὶ σοφὸς ὑπάρχη καὶν λέγει τι συμφέρον·
 [δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς.
 τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος.]
 ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, καὶν ἄγαν ψευδογορεῖ,
 δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Compar. Men. et Phil. p. 357. Vs. 1 fortasse τῷ γὰρ πένητι μὲν πρόσεστ' ἀπιστία. — Vs. 2 malim καὶ λέγει. — Vs. 3 delendus videtur cum Dobraeo ad Plut. 689. A quarto versu novum fragmentum inchoare statuit D. Heinsius. Mihi etiam hic versus reliquis male interpositus videtur. Ceterum a tragici poetae locus est (cuiusmodi plura in illam comparisonem illata sunt), non male pro ἀκούουσιν versu ultimo legi possit κλύουσιν. Dobraeus pro ἀσφαλές tentat σαφές.

XVI.

Ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς,
 οὐδέ ποτε' ἐπείσθην, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι,

ὥς τοῦτ' ἐγένετ' ἄνθρωπος· ὑπὸ δὲ τῶν κακῶν
τῶν συμπεσόντων τοῦ τε συμβάντος πάθους
οὐδὲν λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα,
προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν λίθος.

Scholiasta Ven. et Eustath. ad Hom. Iliad. ὡ 617: Φιλή-
μων δὲ ὁ κωμικός φησιν Ἐγὼ λίθον μὲν κτλ. Vs. 1 ἐγὼ
Eust. omittit. — Vs. 2 Brunckius ad Arist. Vesp. 988: οὐ-
πώποτ' ἐπεισθην. V. edit. mai. Tum πεισθήσομαι Eusta-
thius. Schol. πείδομαι. Heynius νῦν γε πείδομαι. Cfr
Porsonus ad Euripid. Med. 189.

XVII.

Ὅταν ξενισθῇς ἐν πόλει πρὸς τὸν φίλον,
ἐν ταῖς περισσαῖς καὶ πυκναῖς ὁμιλίαις,
ἐὰν μέγιστην ὁ φίλος ἦν λέγῃ πόλιν,
σὺ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα μὴ σύγκριν', ἐπεὶ
ἐχθροὺς ποιοῦσι τοὺς φίλους αἱ συγκρίσεις.

Compar. Men. et Phil. p. 363. Vs. 1 fortasse ὡ τὰν
ξενισθεῖς ἐν πόλει πρὸς τοῦ φίλον. — Vs. 3 ἦν addidit
Grotius. Tum scribebatur λέγει. — Vs. 4 vulgo μὴ συγ-
κρίνης sine ἐπεὶ. Correxerit Bentleius. Ibid. Grotius σεαυτοῦ.

XVIII a. b.

Καλῶς ποιήσας καλῶς ὠνείδισας,
ἔργον καθεῖλες πλουσίου πτωχὸς λόγῳ.
Καυχώμενος τὸ δῶρον ὃ δέδωκας φίλῳ
ἔργῳ στρατηγὸς γέγονας, ἐν λόγῳ φονεύς.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Vs. 1 e MS addidit
Grotius, qui post ποιήσας (codex πονήσας) adiecit οὐ. For-
tasse scribendum καλῶς ποιήσας εἰ κακῶς ὠνείδισας. Do-
braeus Adv. II p. 290: οὐ καλῶς ὠνείδισας. — Vs. 2 πλου-
σίου πτωχὸς λόγῳ D. Heinsius. Codex πλούσιον πτωχῶν λόγῳ.
A tertio versu novum incipit fragmentum, quod vidit Do-
braeus, qui vs. 4 ita reflexit λόγῳ στρατηγὸς γέγονας, ὦν
ἔργῳ φονεύς.

XIX.

Ὡς εὐφυὲς ζῶν κοχλίας νῆ τὸν θεόν.
 ὅταν πονηρῶ περιπέσῃ τῷ γείτονι,
 τὸν οἶκον ἄρας εἰς ἕτερον πορεύεται,
 νέμεται δ' ἀμέριμνος τοὺς κακοὺς φεύγων αἰεί.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Vs. 1 articulum ante κοχλίας delevit Bentleius.

XX.

Ὁ δεῖ παθεῖν σε μηδαμοῦ σκέψῃ φυγεῖν·
 οὐ γὰρ δυνήσῃ φεύγειν ὃ σε δεῖ παθεῖν·
 τὸ πεπρωμένον γὰρ οὐ μόνον βροτοῖς
 ἀφενκτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Vs. 2 fortasse οὐ γὰρ δύναι' ἂν ἐκφυγεῖν, vel οὐ γὰρ δυνήσῃ διαφυγεῖν. — Vs. 3 ante βροτοῖς fort. addendum τοῖσιν. — Vs. 4 Grotius καὶ κατ' οὐρανόν. Fortasse καὶ τοῖς οὐρανόν | ἔχουσι vel οἰκοῦσι.

XXI.

Εἴ ποτέ τις ἡμῶν εἰς τὸν ἀγρόν ἐξῶν
 μνήματα παρελθὼν καὶ τάφους ἀνθρωπίνους,
 τούτων ἕκαστος ἔλεγεν „εἰς ὥρας ἐγὼ
 πλεύσω, φυτεύσω, τοῖχον ἄρας κτήσομαι.”

Compar. Men. et Phil. p. 362. Non attici poetae haec esse vel barbara forma πλεύσω vs. 4 docet. Vs. 2 Heinsius παρέλθοι. Non male, si versum excidisse statuas hac sententia: *rerum humanarum fragilitatis admonitus dicet*. Nam vs. 3 τούτων ad sepultos spectare videtur. — Vs. 4 cod. κτήσομαι τοῖχον ἄρας. Transposuit Grotius. In sequentis versus initio fuisse videtur ἕτερον, *sublato pariete alium aedificabo*.

XXII.

Ἄν γνῶς τί ἐστ' ἄνθρωπος, εὐδαίμων ἔστι.
 τέθνηκέ τις, μὴ δεινὸν ἔστω τοῦτό σοι.
 κεκύηκέ τις, οὐ κεκύηκέ τις· ἡτύχηκέ τις·

βήττει τις· οἰμῶζει τις· ἢ φύσις φέρει
ἅπαντα ταῦτα. φειῦγε τὰς λυπὰς μόνον.

Stobaeus Flor. CVIII 89. Vs. 1 ἂν γνῶς τί Grotius pro ἄγνως τις. Diphilus Stobaei Flor. XXI 3: "Ἀν γνῶς τί ἐστ' ἄνθρωπος ἡδίων ἔσει. — Vs. 3 post κεκύηκε libri repetunt μὴ δεινόν. Delevit Grotius. Praeterea malim κεκυηκεν, οὐ κεκύηκεν, utroque τις omisso. — Vs. 4 δὲ post φέρει delevit Grotius. Idem vs. 5 addidit μόνον.

XXIII.

"Ἀνθρωπος εἰ δῆπουθεν, ὧν ἐστ' οὐδὲ εἷς
ὧ' μὴ κακόν τι γέγονεν ἢ γενήσεται,
ὁ ποιῶν δ' ἐλάχιστον τὸ γεγενημένον κακόν,
ἀμφοτέρων οὗτος εὐτυχεῖ τε καὶ φρονεῖ.

Stobaeus Flor. CVIII 50. Vs. 1 ὧν Bentleius: libri οὐκ. — Vs. 3 Bentleius ἐλάχιστον. Vulgatum verte quam maxime minuens. Ibid. κακόν addidit Bentleius.

XXIV.

Τί ποτ' ἐστὶν ἄρα διότι βούλεται μ' ἰδεῖν;
ἢ καθάπερ οἱ νοσοῦντες ἀλγοῦντες σφόδρα,
τὸν ἱατρὸν ἂν ἴδωσιν, οὐκ ἀλοῦσ' ἔτι,
οὕτως, ὅταν τις τυγχάνῃ λυπούμενος,
ἤττον ὀδυνᾶται, φίλον ἔαν παρόντ' ἴδῃ;

Stobaeus Flor. CXIII 10. Vs. 3 οὐκ om. Trinc. — Vs. 5 Α παρόντα δεῖ.

XXV a. b.

'Ἀρ' ἐστὶ τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος λόγος.
'Ὡς σπληνίον πρὸς ἔλκος οἰκείως τεθὲν
τὴν φλεγμονὴν ἔπαυσεν, οὕτω καὶ λόγος
εὐκαιρος εἰς τὰ σπλάγχνα κολληθεὶς φίλων
εὐψυχίαν παρέσχε τῷ λυπούμένῳ.

Compar. Men. et Phil. p. 362. Tres priores versus sunt etiam apud Stobaeum Floril. LXXXI 2. ubi Trinc. Φιλήμονος. A Φιλήτα. Gesn. *Philemonis in Phileta*. Vs. 1 vulgo ita legitur ἄρ' ἐστὶ λόγος τοῖς νοσοῦσι χρήσιμος. Correxerit Gaisfordius ex AB, nisi quod reliquit ἄρ' pro ἄρ'. Comparatio habet πάρεστιν ὁ λόγος. Unde Grotius ἄρ' ἐστὶν ὁ λόγος. Idem primum versum a reliquis separavit. Vs. 4 Dobraeus Adv. II p. 287 φίλου.

XXVI.

Θεὸν νόμιζε καὶ σέβου, ζήτει δὲ μὴ·
πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις.
εἴτ' ἔστιν εἴτ' οὐκ ἔστι μὴ βούλου μαθεῖν,
ὥς ὄντα τῶντων καὶ παρόντ' ἀεὶ σέβου.

Stobaeus Ecl. phys. II p. 6 ed. Heer. et Compar. Men. et Phil. p. 359. Versum primum tertium et quartum omisso auctoris nomine ex cod. Paris. edidit Boissonadius Anecd. I p. 120. ubi vs. 3 pro βούλου et πειρώ. — Vs. 4 malim ὥς ὄντα δ' αὐτόν. Stobaei codices Philetæ tribuunt.

XXVII a.

Σοὶ γὰρ τίς ἐστιν, εἰπέ μοι, παρρησία;
σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν ὥς ἄνθρωπος ὢν,
τὸ δ' ὅλον περιπατεῖς, ἢ τὸν αὐτὸν ἄερα
ἐτέροισιν ἔλχεις, εἰπέ μοι, τοιοῦτος ὢν;

Stobaeus Flor. VI 18. Vs. 1 correxit Gaisfordius ex Damasc. Vulgo σὺ γὰρ τί ἐστιν. — Vs. 4 libri ἐτέροις συν-
ίλχεις. Correxerit in editione prima. Actum egit Dobraeus Adv. II p. 289.

XXVII b.

Πολλῶν ἰνύσει τοῖς πᾶσιν αἰτία κακῶν
λύπη· διὰ λύπην καὶ μανία γὰρ γίγνεται
πολλοῖσι καὶ νοσήματ' οὐκ ἰάσιμα·

αὐτοὺς τ' ἀνηρήκασι διὰ λύπην τινές,
ἐπὰν τὸ λυποῦν πλεῖον ἢ τὸ σωζόν ᾗ.

Stobaeus Flor. XCIX 1. Menandro tribuit Trinc. —
Vs. 2 λύπης vulgo. λύπην A. B. margo Gesn.

XXVIII.

Δικαιότατον κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώπους ἀγρός·
ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ ἐπιμελῶς φέρει,
πυρούς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι·
τὰ δ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἢ τε πορφύρα
εἰς τοὺς τραγωδοὺς εὐθετ', οὐκ εἰς τὸν βίον.

Stobaeus Flor. LVI 15. Postremos versus Socratem
frequenti commemoratione usurpasse hallucinatur Diogenes
Laert. II 25. Vs. 4 τὰ δ' ἀργυρώματ' Diogenes. τὰργυ-
ρώματ' libri Stobaei. — Vs. 5 pro τραγωδοὺς B στρατη-
γούς. Ibid. εὐθετ' Stobaeus. χρήσιμ' Diogenes et Clemens
Alex. Paed. II p. 57: πρὸς δὲ καὶ ἡ πορφύρα καὶ τὰ ἀρ-
γυρώματα, ὡς φησὶν ὁ κωμικός, εἰς τοὺς τραγωδοὺς χρή-
σιμα, καὶ οὐκ εἰς τὸν βίον.

XXIX a. b.

Πολλάκις ἔχων τις οὐδὲ τὰναγκαῖα νῦν
αὔριον ἐπλούτησ', ὥστε χάτερους τρέφειν.
Θησαυρὸν εὐρῶν σήμερόν τις αὔριον
ἅπαντα τὰκ τῆς οἰκίας ἀπώλεσεν.

Stobaeus Flor. CV 50. Distinxi haec in duo fragmenta.
Vs. 3 τις pro τῆς Porsonus Addendis ad Eurip. Hec. p. 104
Lips.

XXX.

Σύρα, Σύρα. B. τί ἐστι. A. πῶς ἡμῖν ἔχεις;
B. μηδέποτε' ἐρώτα τοῦτ', ἐπὰν γέροντ' ἴδῃς
ἢ γραῦν τιν'. ἴσθι δ' εὐθύς ὅτι κακῶς ἔχει.

Stobaeus Flor. CXVI 17 et Antonius Mel. p. 240 48.

XXXI.

'Εξιῶν

γυναϊκὸς ἐξόπισθ' ἑλευθέρας βλέπω
μόνην θεράπαιναν κατόπιν ἀκολουθεῖν καλὴν
ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ, παρακολουθοῦντά τε
ταύτῃ κατιλλώπτειν τινά.

Clemens Alex. Paed. III p. 108 46 Sylb.: ἐγὼ μὲν οὐδὲ
τὰς θεραπαίνας ἀξιῶ ταῖς ἀρίσταις γυναιξὶν ἐπομέναις αἰ-
σχρολογεῖν ἢ αἰσχροεργεῖν, σωφρονίζεσθαι δὲ αὐτὰς πρὸς
τῶν δεσποινῶν· σφόδρα γοῦν ἐπιτιμητικώτατα ὁ κωμικὸς
Φιλήμων φησὶν 'Εξιῶν γυναικὸς κτλ. Vs. 1 pro ἐξιῶν
vulgo ἐξόν. Correxuit Marklandus Explicat. Veter. auct. p. 245.
Eidem debetur βλέπω μόνην pro βλέπομένην. — Vs. 4 et 5
legebatur ἐκ τοῦ Πλαταιικοῦ τε παρακολουθοῦντά τινα
ταύτῃ κατιλλώπτειν. Correxuit Bentleius, apud quem τινα
typothetae errore, ut suspicor, in fine penultimi versus legi-
tur. Verbum ἰλλώπτειν, de quo plura attuli in editione
maiore, ex comicis poetis annotavit Pollux II 52. Postrema
Dobraeus Advers. II p. 290 ita tentat μέγ' ἐγκατιλλώπτειν.
Malim quod haud paullo lenius est ταύτῃ ἔγκατιλλώπτειν.
Nam vulgatum sane ferri non potest.

XXXII.

Μῦς λευκός, ὅταν αἰτὴν τις (ἀλλ' αἰσχύνομαι
λέγειν), κέκραγε τηλικούτον εὐθύς ἢ
κατάρματος, ὥστ' οὐκ ἔστι πολλάκις λαθεῖν.

Aelianus Hist. An. XII 10: ἔτι μᾶλλον τὸν θῆλυν (μῦν)
ἄλλον εἰς τὰ ἀφροδίσια εἶναι λυττητικόν. Φιλήμων Μῦς
λευκός κτλ. Respicit Photius p. 282 3. Μῦς λευκός: οἱ κατ-
αικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὀχείαν κεκίνηται, μάλιστα οἱ
λευκοί. οὗτοι δὲ εἰσι θήλειαι. ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ
ἀφροδίσια ἡ παροιμία εἴρηται. Itaque haec dixit Philemon
de muliere muris instar libidinosa. Ad αὐτὴν supple σποδῆ.
V. edit. mai. — Vs. 8 μαστροπὸς quod libri post κατάρματος
habent deleuit Bentleius.

XXXIII.

Τὸν βολβόν, εἰ βούλει, σκόπει
 ὅσα δαπανήσας εὐδοκιμεῖ, τυρόν, μέλι,
 σήσαμον, ἔλαιον, κρόμμυον, ὄξος, σίλφιον·
 αὐτὸς δ' ἐφ' αὐτοῦ 'στιν πονηρὸς καὶ πικρὸς.

Athenaeus II p. 64 e: περὶ δὲ τῆς τῶν βολβῶν σκευασίας Φιλήμων φησί Τὸν βολβόν κτλ. Vs. 3 praecunte Schweighauesero scripsi κρόμμυον. Libri κρόμμυον contra usum Atticorum. — Vs. 4 libri αὐτοῦ ἔστι.

XXXIV a.

Βουνὸν ἐπὶ ταύτῃ παραλαβὼν ἄνω τινά.

B. τίς ἔσθ' ὁ βουνός; ἵνα σαφῶς σου μανθάνω.

Phrynichus Epit. p. 355. Βουνός: ὀθνεῖα ἢ φωνή τῆς Ἀττικῆς· καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ χρησάμενος τῷ ὀνόματι, συνεῖς ξένως (fort. ξένω) χρησάμενος, σημαίνεται ὡς ἀσαφῶς διαλεγόμενος· εἰπόντος γὰρ τινος Βουνὸν — τινά, ὁ προσδιαλεγόμενος, οὐ συνεῖς τὸ ξένον τοῦ ὀνόματός φησι Τίς ἔσθ' ὁ βουνός κτλ. Non ex Notho fabula (p. 16) hos versus petitos esse vidit Duebnerus.

XXXIV b.

Χαλεπὸν γ' ἀκροατὴς ἀσύνητος καθήμενος·

ὑπὸ γὰρ ἀνοίας οὐχ ἑαυτὸν μέμφεται.

Theophyl. ad Autol. III p. 385 d: καθάπερ καὶ ὁ Φιλήμων Χαλεπὸν γ' ἀκροατὴς κτλ. Versu primo addidit γ' Dobraeus ad Plut. 1012. — Vs. 2 οὐχ ἑαυτὸν editio princeps. Ceterae ἑαυτὸν οὐ, quod si ex libris codd. ductum est, αὐτὸν οὐχὶ legi possit.

XXXV.

Ἄλλ' ἐν Σάμῳ μὲν τοῦ λιθίνου ζώου ποτὶ
 ἄνθρωπος ἡράσθη τις, εἴτ' εἰς τὸν νεῶν
 κατέκλεισεν αὐτόν.

Athenaeus XIII p. 605 f: Κλείσοφος τοῦ ἐν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐρασθεὶς κατέκλεισεν αὐτὸν ἐν τῷ ναῶ, ὡς πλησιάζει δυνησόμενος· — καὶ Φιλήμων τοῦ αὐτοῦ μνημονεύων φησὶν Ἀλλ' ἐν Σάμῳ κτλ. Vide edit. mai.

XXXVI.

Ἐὰν γέρων γένηται πλούσιος γεγώς,
καλὸν τὸ γῆράς ἐστιν ἐπὶ τούτῳ μόνον.
ἔχει γὰρ χειραγωγὸν τὸν πλοῦτον ὁ γέρων.

Compar. Men. et Phil. p. 358. Vs. 1 fort. ἐὰν γένηται πλούσιος γεγώς γέρων. Praeterea primus et secundus versus transponendi videntur. Dobraeus Adv. II p. 291 primum versum delendum esse, reliqua autem ita scribenda coniecit, ἐπὶ τούτῳ μόνον, | τὸν πλοῦτον ἣν τις χειραγωγήσονται ἔχῃ. De tertio versu cfr Bentl. p. 132.

XXXVII.

ὦ γέρον, ἐπὰν ἴδῃς γέροντα καὶ μόνον,
μηδὲν ἐπερώτα· πάντα γὰρ κακῶς ἔχει.
καλὸν τὸ θνήσκειν ἐστὶν ἐπὶ τούτῳ λέγειν.

Compar. Men. et Phil. p. 358. Vs. 2 μηδὲν ἐπερώτα, nihil amplius quaere. Nisi malis μηδέποτε ἑρώτα, ut XXX 2. Dobraeus Adv. II p. 291: μηδὲν ἔτ' ἑρώτα. Idem vs. 3 delet. Si suo loco positus est, verterim: de hoc usurpare licet (ἔστι pro ἐστὶ) „lucrum est mori.”

XXXVIII.

Ἐπὰν ἐγγὺς θάνατος ἔλθῃ,
οὐδεὶς ἑαυτῷ ὃ θέλει βουλεύεται.
θνήσκει δ' ὁ θνήσκων κατ' ἰδίαν εἰμυρμένην.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Locus adhuc frustra tentatus.

XXXIX.

Κὰν δοῦλος ᾗ τις, σάρκα τὴν αἰτὴν ἔχει.
φύσει γὰρ οὐδεὶς δοῦλος ἐγενήθη ποτέ,
ἢ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Vs. 1 pro ἥ τις erat ἐστι.
Correxī edit. mai. allato Eurip. Orest. 1587: καὶ δούλος ἦ
τις, ἥδεταί τὸ φῶς ὁρῶν. Nunc idem Dobræus Advers. II
p. 291. De aoristo ἐγενήθην cfr Fragm. Inc. LXXIII 2 et
Lobeckium ad Phryn. p. 109.

XL a.

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
αἰσθῆσιν εἶχον, ἄνδρες, ὥς φασὶν τινες,
ἀπηξάμην ἂν ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

Compar. Men. et Phil. p. 316. Anthol. Palat. IX 450
et Thomas Mag. Vita Eurip. p. 54 ed. Lips. De plurali
ἀλήθειαι dixi edit. mai.

XL b.

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν
εἶληφ'. ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἔν, μὰ τοὺς θεοὺς,
ὥνπερ λέγει συνήμι· καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος γὰρ ἐστι.

Athenæus XIV p. 659 b: μάλιστα γὰρ εἰσάγονται οἱ
μάγειροι σκωπτικοὶ τινες, ὥς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέ-
πουσι. καὶ Φιλήμων δέ που φησὶν Σφίγγ' ἄρρεν' οὐ κτλ.
Eodem versus, sed pluribus auctos e Stratonis Phoenicide
iterum apposuit Athen. IX p. 382 c. Cfr edit. mai. Vs. 1
quod masculam Sphinga se conduxisse dicit explicui in edit.
mai. — Vs. 3 altero loco Athen. ὅς' ἂν λέγῃ et vs. 4 πάρ-
εστι pro γὰρ ἐστι.

XL c.

Ἐκ τῶν λόγων μὴ κρῖνε, Κλειτοφῶν, σοφὸν
ἢ χρηστὸν ἄνδρα· τὸν βίον ἐξέταξ' αἰεί.
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγουσιν ἀδικίας χάριν,
τὰ δ' ἔργ' ἔχουσι φαῦλα κοῦ φρονοῦσιν εὖ.

Appendix Flor. Stobaei Gaisf. vol. IV p. 382 Lips. cum
lemmate Τίωνος, i. e. Φιλιστίωνος (Φιλήμονος), ut recte
monuit Gaisfordius..

XLI.

Ἄν οἷς ἔχομεν τούτοισι μὴδὲ χρώμεθα,
 ἃ δ' οὐκ ἔχομεν ζητῶμεν, ὧν μὲν διὰ τύχην
 ὧν δὲ δι' ἑαυτοὺς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι·
 εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
 μὴδὲν δ' ὅμως τι τῶν καλῶν πειράσεται,
 ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὐποτ' ὀλβιον καλῶ,
 φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

Floril. Vat. MS apud Maium Coll. Script. vett. II p. XXVII.
 Tres priores versus habet Stobaeus Flor. XVI 10 et Anton.
 Mel. XLII p. 64. Vs. 1 Stobaeus ἐὰν οἷς ἔχωμεν τοῖς γε.
 Trine γε emittit. Antonius ἐὰν οἷς ἔχωμεν τούτοις. Hinc
 conieci in prima edit. ἐὰν (ἂν) οἷς ἔχομεν τούτοισι. Confirmat
 nos Flor. Vat. ubi legitur ἐὰν οἷς ἔχομεν τούτοις. — Vs. 2
 ζητῶμεν Flor. Vat. ut scripsi in edit. mai. ζητοῦμεν Stobaeus.
 — Vs. 3 δι' ἑαυτοὺς i. e. ἡμᾶς αὐτούς. Menander Inc.
 V 8: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν προσπορίζομεν. Cleochares apud
 Herodianum de figur. p. 56 28: Δημοσθένη Ἀλέξανδρος
 ἐξήτει· τὸ διὰ τί παρ' αὐτοῖς λογιζέσθαι. Lege ἐξήτει et
 παρ' αὐτοῖς. Cfr Hermannus ad Soph. Trach. 451.

XLII.

Τί ζῆν ὄφελος ὧ μὴ 'στι τὸ ζῆν εἰδέναι;
 Β. ἀλλ' οἶνος ἦν· οὐδεὶς δὲ μεθύων, ἂν σκοπῆς,
 ὅς οὐχὶ δοῦλός ἐστι τοῦ πεπωκέναι·
 ὅσα μ' οὗτος ἠνάγκαζ', ἐποιοῦν ταῦτ' ἐγώ.
 ὁ πονηρὸς οἶνος οὗτός ἐστι, Νικοιῶν.

Stobaeus Flor. XVIII 7. Vs. 1 libri τί δὴ ζῆν. Cor-
 rent Grotius. Fortasse tamen praestat τί δὴ | ζῆν ὄφελος
 ὧ μὴ 'στιν τί τὸ ζῆν εἰδέναι. Pronomen τι ante τὸ ζῆν
 considerabat etiam Bentleyus. — Vs. 5 fortasse πονηρὸς οἶνος
 ὁ πολὺς ἐστι. Ita infra XCIX: ἅπας πονηρὸς οἶνος ὁ πο-
 λὺς ἐστ' αἰεί. Alexis Epitrop. p. 416: πολὺς γὰρ οἶνος
 Comaed. nov.

πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιῇ. Versus hic fortasse alteri interlocutori tribuendus, nisi potius a reliquis separandus est.

XLIII.

Ὁ φθόνος ἐν ἑαυτῷ τοῦθ' ἐν ἐπικεικῶς ποιῇ.
τὸν αἰρετιστὴν ὄντα τῶν αὐτοῦ τρόπων
λυμαίνεται μάλιστα διὰ παντὸς συνών.

Stobaeus Flor. XXXVIII 1. Vs. 1 Bentley ἐν αὐτῷ — ἔχει. Possis etiam φέρει. At fortasse sufficit ὁ φθόνος ἑαυτῷ. De sententia vide edit. mai. — Vs. 2 libri ἐρεθιστὴν. Correxerit Gesnerus.

XLIV.

Ἀγαθῆς γυναικὸς ἐστίν, ὧ Νικοστράτη,
μὴ κρείττον' εἶναι τάνδρὸς ἄλλ' ὑπήκοον.
γυνὴ δὲ νικῶσ' ἄνδρα κακόν ἐστιν μέγα.

Stobaeus Flor. LXXIV 20. Vs. 1 B post ἀγαθῆς inserit δέ. — Vs. 2 Gesnerus κρείττον.

XLV.

Οὐκ ἂν δύναιο μὴ γενέσθαι, δέσποτα,
ἄνθρωπος ὢν ἄνθρωπος· ἄλλως οὖν βοῆς.
τὸν ζῶντ' ἀνάγκη πόλλ' ἔχειν ἐστὶν κακά.

Stobaeus Flor. XCVIII 5.

XLVI a.

Οὔτε γὰρ ἰατρὸς οὐδὲ εἷς, ἂν εὖ σκοπῆς,
τοὺς αὐτὸς αὐτοῦ βούλεθ' ὑγιαίνειν φίλους,
οὔτε στρατιώτης πόλιν ὁρᾷν ἄνευ κακοῦ.

Stobaeus Flor. CII 5. Vs. 1 ἂν σκοπῆς sine εὖ Voss. ἄνευ κόπου B ex interpolatione. ἂν κοπεῖς A. Fort. igitur ἔαν σκοπῆς. In hac enim formula εὖ saepissime omittitur. V. Fragm. LXII 2: οὐδεὶς δὲ μεθύων, ἂν σκοπῆς. Menander Inc. XII 4: ὁ μὲν γὰρ ἰός, ἂν σκοπῆς, τὸ σιδήριον. Mitto alia. — Vs. 2 αὐτοῦ αὐτὸς A. et Voss.

XLVI. A.

Οὕτως ἄνανδρος γέγονας; οὐκ εὐψυχία
τοῦτ' ἐστὶν ὃ ποιεῖς νῦν γάρ, ἀλλ' ἄνανδρία
τὸ μὴ δύνασθαι καρτερεῖν λυπούμενον.

Stobaeus Flor. CVIII 34. Gesneri margo; *Diphili alias
Philemonis*. Philemoni tribuit Grotius et Galsfordius ex A.

XLVII.

Ἐγὼ δὲ λυπούμαι μὲν εἰς ὑπερβολὴν
ἐπὶ τοῖς παροῦσιν, ἐν δὲ τῇ λύπῃ φρονῶ.
τοῦτο τό με τηροῦν ἐστὶ κἄνθρωπον ποιοῦν.

Stobaeus Flor. CVIII 2. Ita Grotius pro τοῦτό με τη-
ροῦν. B καὶ τοῦτό με τηροῦν, quod correctoris est. Possis
etiam τουτί με τηροῦν.

XLVIII.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν οὐδεμία τύχη θεός,
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταυτόματον, ὃ γίγνεται
ὥς ἔτυχ' ἐκάστῳ, προσαγορεύεται τύχη.

Clemens Alex. Strom. V p. 259 43 Sylb.: καλῶς οὖν
καὶ Φιλήμων ὁ κωμικός Οὐκ ἔστιν ἡμῖν κτλ. Eadem sunt
spud Euseb. P. E. XIII p. 402 et Theodoret. Therap. T. IV
p. 852.

XLIX.

Ὅρῳσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν,
ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα
ἐνέπεσον· οὕτω γίγνεται ἐκ τούτων ἔρως.

Clemens Alex. Strom. VI p. 266 36 Sylb.: Φιλήμων ὁ
κωμικός γράφει Ὅρῳσι πάντες κτλ. Vs. 2 vulgatur εἴτ'
ἐπεθεώρησαν. Gorrexit Bentley. — Vs. 3 ἐνέπεσον Bent-
ley. Vulgo ἐνέπεσαν. Cfr Lobeckius ad Phryn. p. 724.

L.

Παρά τοῦ βασιλέως γράμμαθ' ἦκει σοι Μάγα.
B. Μάγας, καχόδαιμον, γράμματ' οὐκ ἐπίσταται.

Plutarchus de Ira cohib. p. 458 a: δημοσίᾳ (Μάγας) ὑπ' αὐτοῦ (Φιλήμονος) κωμωδηθεὶς ἐν θεάτρῳ Παρὰ τοῦ βασιλέως κτλ. λαβὼν ὑπὸ χειμῶνος εἰς Παραιτόνιον ἐξενεχθέντα στρατιώτῃ μὲν ἐκέλευσε γυμνῇ τῇ μαχαίρᾳ διγεῖν τοῦ τραχήλου μόνον, εἶτα κοσμίως ἀπελθεῖν. Eadem tradit de Virt. mor. p. 449 c. sed omiſſis illis versibus, quorum alter ita vulgo editur: Μάγα κακόδαιμον, γράμματ' οὐκ ἐπίστασαι. Correxīt Clericus. Accidisse id Philemoni in itinere Solensi suspicatus sum in illis quae in prima editione de Philemonis vita scripsi p. XLIV, male tamen abusus Teletis loco *) ex quo nihil de exilio, quo multatus sit Philemon, legitur.

LI a.

Οὐ τοὺς ἁώρους εἰπά σοι, μαστιγία,
πόδας πρίασθαι; σὺ δὲ φέρεις ὀπισθίους.

Grammaticus Bekkeri Aneed. p. 476 14: Ἄωροι πόδες, οἱ ἐμπρόσθιοι. καὶ Φιλήμων Οὐ τοὺς ἁώρους κτλ. Habet etiam Eustath. ad Od. p. 1715 23 et schol. Odys. XII 89. ubi κομίζειν legitur pro πρίασθαι.

LI b.

Ἐκ τοῦ παθεῖν γίγνωσκε καὶ τὸ συμπαθεῖν.
καὶ σοὶ γὰρ ἄλλος συμπαθήσεται παθὼν.

Maximus Conf. LVIII p. 98 6. ubi Phillitioni tribuitur. Post γίγνωσκε addidi καί, ut legitur ib. CXXXIV p. 210 7.

LI c.

Τῇ γῇ δανεῖζειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ βροτοῖς,
ἥτις τέκους δίδωσιν οὐ λυπουμενή.

Maximus Conf. LVIII p. 95 44. Huic etiam, ut sequentibus quattuor fragmentis, Phillitionis nomen adscriptum

*) V. Stobaeum Flor. XL 8. ubi edidit Gaisfordius ἡσσωμένου γὰρ ποτε αὐτοῦ καὶ ἀπηλλαχότος ἀστεῖως συναγνῶντες τινες, ὡς εὐημέρηκας, ἔφασαν, Φιλήμον. Pro ἡσσωμένου, quod certe ἡσσημένου scribendum erat, libri habent ἡσων ἴσμεν οὐ. Forsan ἡγωνισμένου.

est. Eidem tribuitur in App. Flor. Stobaei Gaisf. p. 400
Lps. ubi vs. 2 est δίδωσι μὴ λυπουμένη.

LI d.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται
συνειδᾶθ' αὐτῷ φαῦλα διαπεπραγμένῳ,
πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδὼτ' αἰσχυνθήσεται;

Maximus Conf. LXXIX p. 187 50. Secundo versu editur
συνειδὼς αὐτῷ. Correxī e Stobaeo Flor. XXIV 1. ubi
Diphila tribuitur.

LII a.

Μαθημάτων φρόντιζε μᾶλλον χρημάτων·
τὰ γὰρ μαθήματ' εὐπορεῖ τὰ χρήματα.

Maximus Conf. CXXXIV p. 210 4. Versu primo editur
μᾶλλον ἢ χρημάτων. Correxīt Buttmanus.

LII b.

Ὅργῃς χάριν τὰ κρυπτά μὴ φάνης φίλου·
ἐλπίζε δ' αὐτὸν πάλιν ἂν εἶναι σου φίλον.

Maximus Conf. CXXXVII p. 217 33. Vs. 1 fort. μὴ
ἐφάνης. In gnomis monest. Men. 418 μὴ ἑφάνης. — Vs. 2
εἶναι ἂν. Idem versus est in Menandri monest. 496.

LII c.

Λύουσιν ἡμῶν συμφοραὶ τὰς συμφοράς,
παρηγοροῦσαι τὰ κακὰ δι' ἐτέρων κακῶν.

Maximus Conf. CXLVIII p. 237 12. Cfr Menandri Ine.
LIX 5.

LIII.

Καὶ τοῦ θέρους μὲν εἶχεν ἱμάτιον δασύ,
ἔν' ἐγκρατὴς ἦ, τοῦ δὲ χειμῶνος ῥάκος.

Diogenes Laert. VI 87. de Cratete cynico: αὐτὸν δὲ
παρῶς οὕτω φιλοσοφεῖν, ὥστε καὶ Φιλήμονα τὸν κωμικόν
αὐτοῦ μεμνησθαι· φησὶ γοῦν Καὶ τοῦ θέρους μὲν κτλ.
has fortasse ad Philosophos referendus.

LIV.

Μὴ νοουθέτει γέρονθ' ἁμαρτάνοντά τι
δένδρον παλαιὸν μεταφυτεύειν δύσκολον.

Compaz. Men. et Phil. p. 358. Veran primo pro τί
cod. ποτε. Correxist Grotius.

LV.

ὦ Πάμφιλ', ὁ χρόνος οὐ μόνον τὰ σώματα
αὔξει βαδίζων, ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 224 ed. Heer. Ingravescente
aetate etiam curarum onus augeři dicit.

LVI.

Ὅσαι τέχναι γεγόνασι, ταύτας, ὦ Λάχης,
πάσας ἐδίδασκεν ὁ χρόνος οὐχ ὁ διδάσκαλος.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 238 ed. Heer.

LVII.

Ὅσα διὰ τοὺς πρᾶττοντας αὐτοὺς γίγνεται,
οὐδενὶ πρόσσεστιν οὐδὲ κοινωνεῖ τύχη.

Stobaeus Ecl. eth. II p. 334 ed. Heer. Ante Grotium
κοινωνεῖν ψυχῇ. Codd. κοινωνεῖ ψυχῇ.

LVIII.

Ἐπὰν ὁ νοῦς ἢ μὴ καθιστηκῶς τι,
οὐκ ἔστ' ἀκούειν οὐδὲν αὐτὸν οὐδ' ὁρᾶν.

Stobaeus Flor. IV 41. Vs. 2 libri οὐθέν. Ibid. Ge-
nerus αὐτῷ. Trinc. τούτων. Scaliger αὐτόν.

LIX a. b.

Μαινόμεθα πάντες, ὅποταν ὀργιζόμεθα.

Τὸ γὰρ κατασχεῖν ἔστι τὴν ὀργὴν πόνος.

Stobaeus Flor. XX 4 et Anton. Mel. 77 p. 183 20. q
vs. 2 habet τῆς ὀργῆς πόμος μέγας. Ex quibus τῆς ὀργῆς
habet etiam Stobaeus Gessneri, qui in margine τὴν ὀργήν

Confirmant codd. Schowil. Duo fragmenta esse vidit H. Stephanus C. Gr. 384. Cfr Menandri Fragm. inc. CCLXXXV.

LX.

Τὸ γινῶθαι παντὸν οὐ μάτην εὖ ἴσθ' ὅτι
τὸ ῥῆμα τοῦτο δόξαν ἐν Δελφοῖς ἔχει.

Stobaeus Flor. XXII 4. Grotius operarum errore οἶσθ' ὅτι.

LXI.

Ὡς ἡδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά·
εἰ μὴ τότε' ἐπόνουν, νῦν ἂν οὐκ εὐφραινόμην.

Stobaeus Flor. XXIX 30. Vs. 1 vulgo πρότερα. A et B m. s. πρότερον, ut coniecerant Porsonus et Seidlerus.

LXII.

Πολλὰ με διδάσκεις ἀφθόνως διὰ φθόγον,
ὥπως ἀκούων πολλὰ μηδὲ ἐν μάθῃ.

Stobaeus Flor. XXXVIII 24 et Apostol. XVI 50.

LXIII a.

Στρατιῶτα, κοῦκ ἄνθρωπε, καὶ σιτούμενε
ὥσπερ ἱερεῖον, ἵν' ὅταν ἦ καιρὸς τυθῇς.

Stobaeus Flor. LIII 8. Vs. 2 libri ὡς τὰ ἱερεῖα. Correxerit Porsonus Adv. p. 262. Cfr Fragm. inc. CXXXVII.

LXIII b.

Ὡς κρείττον ἐστὶ δεσπότης χρηστοῦ τυχεῖν,
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Flor. LXII 7. Gesnerus *Eiusdem* (sc. Menandri) *alias ad Philemonem refertur*. Vide ad Menandri Inc. CLXXIX.

LXIV.

Ἔτεκές με, μήτηρ, καὶ γένοιτό σοι τέκνων
ὄνησις, ὥσπερ καὶ δίκαιόν ἐστί σοι.

Stobaeus Flor. LXXIX 20. Gesnerus μήτηρ. B μήτηρ.

LXV.

Τοιοῦτός ὁ βίος ἐστὶν ἀνθρώπου, γύναι,
εὐφραινόμεσθ' ἔλαττον ἢ λυπούμεθα.

Stobaeus Flor. XCVIII 3. Gesnerus εὐφραινόμεθ'.

LXVI.

Πόλλ' ἐστὶν ἐν πολλαῖσιν οἰκίαις κακά,
ἂ καλῶς ὅταν ἐνέγκῃς ἀγαθὰ γενήσεται.

Stobaeus Flor. CVIII 35. Versu secundo ὅταν pro ἐάν
scripsi cum Hermannō Opusc. IV p. 374.

LXVII.

Ἐνταῦθ' ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἀνδρὸς διάφορος,
ἐν τῷ τό τε κακὸν εὖ φέρειν καὶ τὰγαθόν.

Stobaeus Flor. CVIII 37. Vs. 1 γὰρ om. A et B. Versu
altero possis ἐν τῷ τε τὸ κακόν, cll. Reisigio Coni. in Arist.
I p. 184. Sed non opus. Pro εὖ φέρειν A habet εὐφραίνειν.

LXVIII.

Αἰτῶ δ' ὑγίειαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.

Lucianus de lapsu inter salut. I p. 336 Amst.: πολὺ δ'
ἂν εὖροις τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον λεγόμενον. καὶ ὁ Φιλήμων
Αἰτῶ δ' ὑγίειαν κτλ. V. ad Anaxandr. fragm. p. 169.

LXIX.

Ὅστις πένης ὦν ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται.
ἢ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.

Stobaeus Flor. XCV 6. Gesnerus ζῆ, παραζῆν βούλε-
ται. Salmasius ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται, quod qui probant,
versum excidisse statuere debebunt. Bentleius vere cor-
rexisse videtur: πᾶς τις πένης ὦν ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται.
Alterum versum cum priore coniunxit Grotius.

LXX.

Οὕτως, ὅταν ἐμπέσῃ τις εἰς τὸν νοῦν φόβος,
κακ τοῦ καθεύδειν οὗτος οὐκ ἐξέρχεται.

Stobaeus Flor. XCIX 5. Vs. 2 Bentleyus κὰν τῷ καθ-
εύδειν. Sed vide edit. mai.

LXXI.

Ἀγαθὴ γὰρ ἡ λύπη καθ' αὐτῆς ἀναπλάσαι
ἀτεχνῶς διπλάσια τῆς ἀληθείας κακία.

Stobaeus Flor. XCIX 22. Omittit Trincavellus.

LXXII.

Μὴ λέγ' ὅτι δώσεις· οὐ δίδωσι γὰρ λέγων,
καὶ τὴν ἀπ' ἄλλων ἐμποδίζεται δόσιν.

Compar. Men. et Phil. p. 316. Primo versu legebatur
μὴ λέγε τί δώσεις. Quod correxi.

LXXIII.

Πονηρὸς ἂν ᾗ δοῦλος εὐρήσει δίκην·
σὺ μὴ γεννηθῆς τῆς δίκης προηγέτης.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Vs. 2 cod. ἂν εἰ δοῦ-
λος εὐρήσῃ. Correxist Grotius. Idem vs. 2 σὺ δὲ μὴ κτλ.

LXXIV.

Μηδέποτε μέμφου τὴν τύχην, εἰδὼς ὅτι
καιρῷ πονηρῷ καὶ τὰ θεῖα δυστυχεῖ.

Compar. Men. et Phil. p. 357. De sententia vide edit.
maiores.

LXXV.

Ἄπαν διδόμενον δῶρον, εἰ καὶ μικρὸν ᾗ,
μέγιστόν ἐστι μετ' εὐνοίας διδόμενον.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Vs. 1 fort. ἂν pro εἰ
— Vs. 2 Grotius ἐστιν εἰ (ἂν) μετ' εὐνοίας διδῶς.

LXXVI.

Ἐὰν γυνὴ γυναικὶ κατ' ἰδίαν ὀμιλεῖ,
μεγάλων κακῶν θησαυρὸς ἐξορύσσεται.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Vs. 1 fortasse ἐὰν γυνὴ
γυνῇ προσομιλῇ κατ' ἰδίαν. De γυνῇ vide vol. II p. 296.
834. Nisi pro ὀμιλεῖ legendum συνῇ.

LXXVII.

Σαπρὰν γυναῖκα δ' ὁ τρόπος εὐμορφον ποιεῖ.
πολύ γε διαφέρει σεμνότης εὐμορφίας.

Compar. Men. et Phil. p. 363. Sunt fortasse duo fragmenta. Vs. 1 addidi δέ. Lobeckius ad Phryn. p. 378: σαπρὰς γυναῖκας et εὐμόρφους. — Vs. 2 adlect γέ.

LXXVIII.

Γνώμην πονηρὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου·
ἐλαφρόν τὸ γένος γάρ ἐστι καὶ λίαν κακόν.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Vs. 2 erat ἐλαφρόν γάρ ἐστι τὸ γένος. Fortasse ex Aetolo. V. supra p. 5.

LXXIX.

Ὅταν τινὰ τάφον στεφανοῖς κόσμῳ ποικίλῳ,
τὸ ζῆν τὸ σαυτοῦ στεφάνοις παρηγόρει.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Vs. 1 Dobraeus Adv. II p. 292: μάτην τάφον στεφάνοις κοσμεῖς ποικίλοις. Grotius Excerptis p. 915: ὡς τὰν τάφον στεφάνῳ τί κοσμεῖς ποικίλῳ; Vs. 2 Heinsius στέμμασιν pro στεφάνοις. Dobraeus: τὸν ζῶντα σαυτὸν τοῖς στεφάνοις παρηγόρει.

LXXX.

Ζῶν γὰρ ἀσκοῦσαντῷ στεφάνων καὶ μύρα·
χρήσῃ γὰρ αὐτοῖς αἰσθόμενος μεθ' ἡδονῆς.

Compar. Men. et Phil. p. 364. In verbis γὰρ ἀσκοῦ latere opinor παράσχου. Possis Ζῶν γὰρ παράσχου στέφανον αὐτῷ καὶ μύρα. Vs. 2 ante Heinsium μεθ' ἡδονῆς αἰσθόμενος.

LXXXI.

Κἂν μέχρι νεφίων τὴν ὄφρυν ἀνασπᾶσθαι,
ὁ θάνατος αὐτὴν πᾶσαν ἐλκύσει κάτω.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Versu primo Dobraeus Adv. II p. 292: κἂν τὴν ὄφρυν μέχρι τῶν νεφίων.

LXXXII.

Μὴ λέγε ἐκφυγὼν θάνατον ὅτι καὶ φεύξομαι πάλιν·
ὥς γὰρ πέφευγας προσδόκα καὶ μὴ φύγειν.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Heinsius φηγὼν θά-
νατον μὴ λέγ' ὅτι φεύξομαι πάλιν.

LXXXIII.

Ἐὰν ὁρῶν πένητα γυμνὸν ἐνδύσης,
μᾶλλον ἀπέδυσας αὐτόν, ἢ ὀνειδίσης.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Probabiliter Seidlerus
V. D. II p. 396: ἐὰν πένητα γυμνὸν ἐνδύσης ὁρῶν. Vs. 2
ἂν scripsi pro ἑάν.

LXXXIV a. b.

Μὴ λέγε τίς ἦσθα πρότερον, ἀλλὰ νῦν τίς εἶ.
Πρὸς τὴν παροῦσαν πάντοθ' ἀρμόζου τύχην.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Versu primo legebatur
μὴ λέγε πρότερον τίς ἦς, ἀλλὰ νῦν τίς ἦ. Tum ἀρμόζου
pro ὁρμάζου dedit Rutgersius. Duo fragmenta esse monuit
Buttmannus.

LXXXV.

Ἀνὴρ γυναικὸς λαμβάνων συμβουλίαν
πεσεῖν δεδοικώς, βούλεται πάλιν πεσεῖν.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Vs. 2 cod. πεξεῖν et in
fine πιδεῖν. Pro πάλιν fortasse πάντως.

LXXXVI.

Τί ἐστίν ὁ θεὸς οὐ θέλει σε μανθάνειν·
ἄσεβεις τὸν οὐ θέλοντα μανθάνειν θέλων.

Compar. Men. et Phil. p. 359. Primus versus, qui Phi-
lemonis nomine adscripto est etiam apud Stobaeum Ecl.
phys. II p. 6. sed male cum alio fragm. (supra Fragm. XXVI)
coniunctus, in Comparatione ita legitur: τίς ἐστίν ὁ θεὸς οὐ
θέλης σὺ μανθάνειν. Sequutus sum Stobaeum. Similis Phi-
listionis versus a Boissonadio Anecd. I p. 148 editus οὐ γὰρ
θέλω (sic) σε μανθάνειν τί δὴ θεός.

LXXXVII.

Ὁ γῆρας αἰτῶν παρὰ θεῶν ἀμαρτάνει·
τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πολλῶν γέμει.

Compar. Men. et Phil. p. 366.

LXXXVIII.

Γέρων γενόμενος μὴ φρόνει νεώτερα,
μηδ' εἰς ὄνειδος ἔλκε τὴν σεμνὴν πολιάν.

Compar. Men. et Phil. p. 366. Vs. 2 fortasse σεμνὴν
τρίχα. Tum ἔλκε pro ἔλκυε Grotius Exc. p. 917.

LXXXIX.

Οὐχ ἡ πόλις σου τὸ γένος εὐγενὲς ποιεῖ,
σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πρᾶσσω καλῶς.

Compar. Men. et Phil. p. 366. Vs. 1 cod. εὐγενῇ sine
ποιεῖ. Correxerunt Heinsius et Grotius.

XC.

Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς
ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν.

Theophilus ad Autol. III p. 385: τίνοι οὖν αὐτῶν πι-
στεύσωμεν; Φιλῆμονι τῷ κωμικῷ λέγοντι Οἱ γὰρ θεὸν κτλ.
Epiphanius in Ancyr. p. 512 30: ὁ δ' ἐφ' ἡμῶν (Casanb. ὁ
δὲ Φιλῆμων) ἕτερος κωμικός φησιν, οἱ ἓνα θεὸν σέβοντες
ἐλπίδας ἔχουσι καλὰς εἰς σωτηρίαν. Fortasse spuris hæc
annumeranda sunt. Cfr edit. mai.

XCI.

Δύ' εἰ λάβοι

τάλαντα, χρυσοῦς ἕξ ἔχων ἀποίσεται.

Etymol. M. p. 744 38: τὸ τάλαντον κατὰ τοὺς πα-
λαιούς χρυσοῦς εἶχε τρεῖς· διὸ καὶ Φιλῆμων ὁ κωμικός φησι
Δύ' εἰ κτλ. Ita Petitus Observ. I 4 et Bentleius pro ἔχων ἕξ.

XCII.

Νόμῳ τεθαύμαχ', οὐκ ἐπεὶ
πέπλευκεν, ἀλλ' εἰ δις πέπλευκεν.

Diodorus Sic. XII 14: Φιλίμονος τοῦ κωμωδιογράφου γράφοντος τοὺς πολλάκις ναυτιλλομένους καὶ εἰπόντος Νόμῳ κτλ. τὸ παραπλήσιον ἂν τις ἀποφαίνοιτο. Nicephorus Greg. Hist. Byz. XII 6 p. 297: καὶ ταῦτα τῶν πάλαι σοφῶν θαυμάζοντος ἀκούων τινός, οὐχ ὅτι πέπλευκὲ τις ἀλλ' ὅτι πέπλευκε δῖς. In Diodori verbis aut γράφοντος corruptum est aut εἰς ante τοὺς excidit. Pro νόμῳ Wesselingius οἴμοι. Fortasse ὁμῶς.

XCIII.

*Ονος βαδίζεις εἰς ἄχυρα τραγημάτων.

Athenaeus II p. 52 e: φησί που Φιλήμων *Ονος κτλ. Dicebantur illa haud dubie in aliquem, qui sero ad convivium veniret, cum vix bellariorum aliquid reliquum esset. De proverbio ὄνος εἰς ἄχυρα dixi edit. mai.

XCIV.

Κροίσῳ λαλῶ σοι καὶ Μίδα καὶ Ταντάλῳ.

Eustathius p. 1701 6: τὰ Ταντάλου τάλαντα, ἐπεὶ πλούσιός ποτε ἦν, ὡς δηλοῖ, φασί, Φιλήμων εἰπὼν Κροίσῳ κτλ.

XCV.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας, γύναι.

Photius p. 502 21: Σαυτὴν — γύναι. παροιμία παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐγένετο, ὡς παρὰ Φιλήμονι. Proverbium a multis usurpatum. V. edit. mai. ubi scriptorum locis a me citatis adde Eustathium p. 957 81.

XCVI.

Χρόνος δίκαιον ἄνδρα μηνύει ποτέ.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 236 ed. Heer. Sophocles Oed. T. 618. sive apud Iulian. Epist. p. 195: χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος.

XCVII.

Χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντα εἰς φάος ἄγει.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 234 ed. Heer. Fortasse πρὸς τὸ φῶς ἄγει, vel πάντ' ἂν εἰς τὸ φῶς ἄγοι, vel denique πάντ' εἰς φῶς ὄγει, ut initio aliquid omissum sit. Similis versus in Menandri Gnom. mon. 450.

XCVIII.

Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 196. In his δαιμονίζεσθαι
est a diis regi,

XCIX. C.

Ἄπας πονηρὸς οἶνος ὁ πολὺς ἐστ' αἰεί.

Ἐμέθυον· ἱκανὴ πρόφασις εἰς θάμαρτάνειν.

Stobaeus Flor. XVIII 8. 9. Cfr Fragm. XLII. Pro
ἅπας fortasse ὦ παῖ.

CI.

Ἀνθρώπος ὢν τοῦτ' ἴσθι καὶ μέμνησ' αἰεί.

Stobaeus Flor. XXI 1 et Anton. Mel. p. 139. ubi editur
μένεις αἰεί.

CII.

Ἐκ τοῦ φιλοπονεῖν γίγνεθ' ὢν θέλεις κρατεῖν.

Stobaeus XXIX 20. Deest lemma in A. Philemoni tri-
buit Grotius.

CIII.

Ἀθάνατόν ἐστι κακὸν ἀναγκαῖον γυνή.

Stobaeus Flor. LXVIII 8. Plautus Trin. I 2 17: *Eho,
tua mulier quid agit? immortalis est.* Unde Hermannus Praef.
Trin. p. XXVII hunc versum ad Thesaurum rettulit.

CIV.

Τὸν δὲ μόνον ὄντα καὶ κακὴ τύχη τρέφει.

Stobaeus Flor. LXVIII 16 et apud Boissonadum Anecd.
I p. 115. Τὸν δὲ μόνον Gesnerus. Libri τὸν μόνον. Apud
Boisson. καὶ μόνον.

CV.

Γαμεῖν ὃς ἐθέλει εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.

Stobaeus Flor. LXVIII 23. Recte in Menandri Gnomis
monost. 91 legitur γαμεῖν ὁ μέλλων.

CVI.

Βίον καλὸν ζῆς, ἂν γυναικα μὴ ἔχης.

Stobaeus Flor. LXVIII 20. ubi A Φίλτα. Trinc. Φι-

λήτον. Menandro tribuitur apud Boissonadum Anecd. gr. I p. 159. Idem versus in Gnom. mon. 78. Pro ἔχης in edit. prima conieci λάβης. Idem ex Wakefieldi schedis enotavit nunc Gaisfordus. Possis etiam τρέφης.

CVII.

Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.

Stobaeus Flor. LXXIX 30 et in Menandri monost. 72. Ad Thesaurum refert Hermannus Praef. Planti Trin. p. XXVII.

CVIII.

Ἦδὺ γε πατὴρ τέκνοισιν εἰ στοργὴν ἔχει.

Stobaeus Flor. LXXXIII 9.

CIX.

Θανεῖν ἄριστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως.

Stobaeus Flor. CXXI 8. Philemoni tribuunt A et Voss. Sophocli Gesnerus. Pro ἄριστον A et Voss. κράτιστον. Pro ἢ Bentleius οὐ. Menander monost. 296: κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως. Cfr Dobraei Adv. II p. 290.

CX.

Νόσον πολὺ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν.

Stobaeus Flor. XCIX 6. Deest lemma in libris. Philemoni tribuit Apostol. Cent. XVII 79.

CXI a. b.

Κρίσει δικαίᾳ καὶ δίδου καὶ λάμβανε.

Εἰς χεῖρα δοῦλον δεσπότη μὴ συμβάλης.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Primum versum ad Thesaurum rettulit Hermannus Praef. Planti Trin. p. XXVII.

CXII.

Ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται.

Compar. Men. et Phil. p. 362. Ita Rutgersius. Codex ψυχῆς γὰρ πόνος. Versum hunc a reliquis quibus subiecitur (Fragm. XXV) separandum esse indicavi iam in editione maiore. Moneo propter Dobraeum Adv. II p. 287.

CXIII.

Πλοῦτον μεταλήψεθ' ἕτερον οὐχὶ τὸν τρυῶπον.

Teles Stobaei Flor. XCVII 36: οὐκ ἀηδῶς γὰρ ὁ Φιλήμων Πλοῦτον κτλ. Codd. Paris. μεταλήψεσθ'.

CXIV.

Ἡ μὲν χελιδὼν τὸ θέρος, ὧ γύναι, λαλεῖ.

Scholiasta Aristoph. Av. 89: παρὰ τοῦτο καὶ Φιλήμων Ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ θέρος ὧ γύναι λαλεῖ. Correxerit Bentleius. Dobraeus Adv. II p. 291: ἡ μὲν χελιδὼν αὐτὸ τὸ θέρος ὧ γύναι | λαλεῖ.

CXV.

Μεθύει, διαγραμμίζει, κυβεύει.

Eustathius p. 633 fin.: χρῆσις δὲ παιγνίου τοῦδε (τοῦ διαγραμματισμοῦ) παρὰ Φιλήμονι ἐν τῷ Μεθύει κτλ.

CXVI.

Μεμίσθωται με δείλης πρώτας.

Eustathius p. 1142 52: πρωτὶ λέγεται καὶ τὸ ἕως ἑκτης ὥρας· Φιλήμων οὖν φησὶ Μεμίσθωται κτλ. Est etiam apud schol. Vict. ad Iliad. XVIII 277.

CXVII.

Πάντ' ὁ χρόνος ὁ μέγας μαραίνει.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 234 ed. Heer. Videntur Sophoclis verba esse ex Alace 700 Herm.: πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. V. edit. mai.

CXVIII.

Ἄλλ' ἀπόλλυμαι

κατὰ μυὸς ὄλεθρον.

Append. Vatic. II 93 (emendata a Bastio Epist. cr. p. 90 ex cod. Par.): Μυὸς ὄλεθρος: οἱ μύες ἀπορρεόντων αὐτοῖς τῶν μελῶν κατὰ βραχὺ φθείρονται. ὅθεν καὶ Φιλήμων φησὶν Ἄλλ' ἀπόλλυμαι κτλ.

CXIX.

Athenaeus XIII p. 594 d: ὅτι Μένανδρος ὁ ποιητὴς ἦρα Γλυκέρας, κοινόν. ἐνεμεσήθη δέ· Φιλήμονος γὰρ ἐταίρας ἐρασθέντος, καὶ χρηστὴν ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς.

CXX a.

Grammaticus Cramerī Anecd. Ox. II p. 492 4. Βολεῶνες: οἱ δεχόμενοι τόποι τὴν κόπρον οὕτω καλοῦνται. οὕτω Δείναρχος καὶ Φιλήμων.

CXX b.

Iohannes Alex. de acc. p. 25 4: συνεκλείπει τῇ εὐθείᾳ (σεαυτὸ) ἢ αἰτιατική. εἰ δὲ ἅπαξ που παρ' Εὐριπίδῃ εὔρηται τὸ σεαυτὸ Εἶα δὴ ξύλον | ἔγειρέ μοι σεαυτό, καὶ παρὰ Φιλήμονι τὸ αὐτό, ἀλλ' οὐ τὸ σπάνιον τοῦ ὅλου κατέστησε κανόνας. Forsan παρὰ Φιλήμονι τὸ σεαυτό. Euripidis locus legebatur in Syleo, cuius vide Fragm. VII.

CXXI.

Antiatticista p. 102: Κυρίαν οὐ φασὶ δεῖν λέγειν, ἀλλὰ κεκτημένην· τὸν δὲ κεκτημένον μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ δεσπότου. Σατυρικοῖς κεκτημένον λέγει, Φιλήμων κυρίαν. Haec quomodo emendanda sint dixi vol. II p. 598.

CXXII.

Grammaticus Bekkerī Anecd. p. 1196: σεσημειῶται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ οἱ εὔνοες. τοῦτο γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ φιλοσόφοις νόες γέγονε κατὰ κῶσιν. Etymol. M. p. 606 25: δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν καὶ οἱ νοῖ. σεσημειῶνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ οἱ εὔνοες. τὸ γὰρ εὔνοες παρὰ τὸ φιλοσόφοις εἰρημένον νόες γέγονε κατὰ κῶσιν εὔνοες. οἱ εὔνοι δὲ δεῖ λέγεσθαι. Ita enim haec emendavi in edit. maiore. Κουφόνοες et μεγαλόνοες habes apud Polemonem Physiogn. p. 182. 242. De νόες i. q. νοῖ vide Maximum ad Dionys. Areop. p. 2 c et 14 c. cll. Iacobsio ad Anthol. Pal. p. 20.

CXXIII.

Choeroboscus Bekkerī Anecd. p. 1406: τινὲς μὲν ὄρνυγος φασὶ διὰ τοῦ γ, Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ φησὶν ὄρτυκος.

Comaed. nov.

5

CXXIV.

Stephanus Byz. p. 169: ἔχει δὲ ἡ πόλις (Crastus in Sicilia) εὐπρεπιστάτας γυναῖκας, ὡς Φιλήμων.

CXXV.

Photius, Θύρσον: τὸ ὄπλον. Φιλήμων. Nisi forte grammaticus intellegendus est.

CX XVI.

Photius, Ὀκτώπηγος καὶ ὀκτώπους: Φιλήμων. Ὀκτώπαν ποταμόν: Αἰσχύλος διαπέπλευκε Νεανίσκοις. Ὀκτώπαν: ἦτοι ὁ σκορπίος. Ὀκτώπους: ἡ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν. Has quattuor glossas Hermannus Opusc. V p. 27 probabiliter ita coniunctas emendavit: Ὀκτώπηγος καὶ ὀκτώπους. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Φιλήμων ὀκτάπους „Ποταμόν διαπέπλευκεν ὀκτάπους” ἦτοι ὁ σκορπίος ὁ ὀκτώπους, ἡ ὁ μακρὸς ὀκτὼ ποδῶν.

CXXVII.

Pseudo-Plutarchus V p. 617 Wytt. ed. mai. τῶν εὐγενῶν οἰκεῖον, ὁ Φιλήμων λέγει, πρὸς τὸν πόλεμον καὶ θάνατον ὁρνεῖν, ὡς ἱερεῖα. Cfr Fragm. LXIII a.

CXXVIII.

Athenaeus XI p. 477 f: κισσὸβιον, τὸ μόνωτον ποτήριον. Φιλήμων. Etiam hic fortasse grammaticus intellegendus est. De Eustathii errore Philemonem comitum pro grammatico nominantis vide edit. mai. p. 481.

CXXIX.

Suidas v. ἄσχολος: Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ. Eadem habet Grammaticus Bekk. Anecd. p. 457 20.

CXXX a.

Eustathius p. 1964 7: Φιλήμων δέ, φασί, βασιλεία οἶδε σῦκα, ἐξ ὧν αἱ βασιλίδες ἰσχάδες.

CXXX b.

Plinius H. N. 37 31. de sardoniche: Hac certe apud Menandrum et Philemonem fabulae superbiunt.

CXXXI.

Scholiasta Soph. Oed. Col. 42: Φιλήμων δὲ ὁ κωμικός

ἑτέρας φησὶ τὰς σημανὰς θιάς τῶν Εὐμενίδων. Eudem. Suidas I p. 896. Vide ad Menandrum p. 346 ed. mai.

Alia fragmenta, quae dubium est utrum Menandro an Philemoni aliiusve poetis attribuenda sint, exhibui in Menandreis.

PHILEMONIS SPURIA.

I.

Οἷσι σὺ τοὺς θανόντας, ὦ Νικήρατε,
τρυφῆς ἀπάσης μεταλαμβάντας ἐν βίῳ
καὶ γῆν καλύψειν, ὡς ἀπὸ τοῦ πάντ' εἰς χρόνον
πεφενγέναι τὸ θεῖον ὡς λεληθότις;

5 ἔστιν Δίχης ὀφθαλμὸς ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ·
καὶ γὰρ καθ' "Αἰδην δύο τρίβους νομίζομεν,
μίαν δικαίων χάτεραν ἀσεβῶν ὁδόν·
εἰ γὰρ δίκαιος ἀσεβῆς ἔξουσιν ἔν,
ἄρπαζ' ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα.

10 μηδὲν πλανηθῆς· ἔστι γὰρ "Αἶδου κρίσις
ἣν περ ποιήσει θεὸς ὁ πάντων δεσπότης,
οὗ τοῦνομα φοβερόν, οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγώ,
ὃς τοῖς ἀμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίου
δίδωσι.

Haec Iustinus de Mon. p. 38 D et Eusebius Praep. Ev. XIII p. 400 Diphilo, Clemens Alex. antem Strom. V p. 258, 30 Sylb. et Theodoret. IV p. 854 Hal. Philemoni tribuunt. Lectionum mira varietas est, quam indicavi in edit. mai.

II.

Θεὸν δὲ ποῖον εἶπέ μοι νόητέον;

B. τὸν πάνθ' ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

Servavit Clemens Alex. p. 45. qui Euripidi, et Iustiani de Monarch. p. 87 D. qui Philemoni tribuit. Christiani homi-

nīs quin versus sint non dubitandum videtur. Miror Matthiae iudicium Eurip. fragm. p. 450. Aliud fragmentum itidem fortasse spuris acoensendum vide supra Fragm. inc. fab. XC. Plura eiusdem generis leguntur in iis quae ex Compar. M. et Phil. attuli, alia videbimus in Menandreis.

PHILEMO IUNIOR.

I.

Ἐάσαθ' οὕτως ὡς ἔχει. τὸ πῦρ μόνον
 ποιῖτε τοῖς ὀπτοῖσι μῆτ' ἀνειμένον,
 τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐκ ὀπτόν ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ·
 μῆτ' ὀξύ, κατακάει γὰρ ὅς' ἂν ἔξω λάβῃ
 δ τοῦτο πάλιν, εἰς τὴν σάρκα δ' οὐκ ἐνδύεται.
 μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν
 ἔχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρὸς τινα,
 οὐδ' ἂν τις εἰς τὰς λοπάδας ἰχθῦς ἐμβάλλῃ·
 ἀλλ' ἔστι τις φρόνησις ἐν τῷ πράγματι.

Athenaeus VII p. 291 d: ὁ δὲ παρὰ τῷ νεωτέρῳ Φιλή-
 μονι μάγειρος διδασκαλικός τις εἶναι θέλει τοιαῦτά τινα
 λαλῶν Ἐάσαθ' οὕτως κτλ. Vs. 1 libri οὕτως ἔχειν. Cor-
 rexī Bentleius. Ceterum vide supra p. 28.

II. III.

Τίς ἐστιν οὗτος; B. ἰατρός. A. ὡς κακῶς ἔχει
 ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.
 Μόνῳ δ' ἰατρῷ τοῦτο καὶ συνηγόρῳ
 ἔξεστ', ἀποκτείνειν μὲν ἀποθνήσκειν δὲ μῆ.

Stobaeus Flor. CII 6. cum lemmate Φιλήμονος νεωτέ-
 ρου. Vs. 1 οὗτός ἐστιν AB. — Vs. 4 cod. B ἀποκτεῖναι.
 Ib. Bentleius ἔξεστ'. Vulgo ἔξεστιν. Duo fragmenta esse
 vidit Grotius.

MENANDER.

ΑΔΕΛΦΟΙ.

Latinae hanc fabulam expressit Terentius, sed ita expressit, ut nonnihil ex Diphili Commorientibus assumeret, id quod ipse testatur in prologo. Ea de re accurate exposuit G. H. Grauertus in Analectis histor. et philol. p. 116 aqq. In fragmentis disponendis latinae fabulae ordinem sequutus sum.

ὦ μακάριόν μ' ὅστις γυναῖκα οὐ λαμβάνω.

Micio apud Terent. I 1 18 haec dicit: *Quod fortunatum isti putant, uxorem nunquam habui.* Donatus „dicit autem Romanis ita videri, quos spectatores habet. Menander: ὦ μακάριόν με γυναῖκα οὐ λαμβάνω.” Correxerit Dactyrius. Clericus μακάριόν μ' ὅσπερ. Bentleyus μακαριόν μ' ὅτι. Grauertus μακάριόν μ' ἐπεὶ.

II.

Οὐ λυποῦντα δεῖ

παιδάριον ὀρθοῦν, ἀλλὰ καὶ πειθοντά τε.

Servavit Stobaeus Flor. LXXXII 12 omisso fabulae nomine. Ad Adelfhos rettuli propter Terent. I 1 81: *Pudore et liberalitate liberos Retinere satius esse credo quam metu.* Ante δεῖ codices Paris. inserunt μάλα, quod videri ne ex μά δια corruptum sit; quo pacto in fine versus aliquid excidisse statuendum est. Fortasse οὐ λυποῦντα μὰ δια δεῖ σ' εἶ.

III.

Υἱὸν προθύμως τὰξιούμενον ποιῶν
κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἔξεις βίον.

Servavit Stobaeus Flor. LXXXIII 5. Neque hic fabulae nomen additum. At Terentius I 1 47: *Ille quem beneficio adiungas ex animo facit, Studet par referre; praesens absensque idem est. Hoc patrium est; potius consuefacere filium Sua sponte recte facere, quam alieno metu.*

IV.

Οὐ παντελῶς δεῖ τοῖς πονηροῖς ἐπιτρέπειν,
ἀλλ' ἀντιτάττεσθ'· εἰ δὲ μὴ, ἄνω κάτω
ἡμῶν ὁ βίος λήσει μεταστραφείς ὅλος.

Stobaeus Flor. XLIV 3 cum lemmate Μενάνδρου Ἀδελφοῖς. Habet haec etiam Compar. Men. et Phil. p. 360, sed corrupte scripta. Videntur autem ex eadem scena petita esse, ex qua superius fragmentum servatum est. Vs. 2 probabiliter Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 937 corrigīt μὴ γ' ἄνω κάτω.

V.

Terentius II 1 45: *Homini misero plus quingentos colaphos infregit mihi.* Ubi Donatus „secundum illud Menandri Αἰγὸς τῇ ποιῶν τοιοῦτοια το γῶνον οἰκετὴν λαβὼν.”

VI.

Εἰ δ' ἔστιν οὗτος τὴν κόρην διεφθορώς.

Eustathius ad Iliad. p. 191 25 de διεφθαρταὶ et διεφθαρῆν agens: αὐτοὶ (veteres grammatici) παραφέρουσι καὶ χρῆσιν ὁμοίαν Μενάνδρου Εἰ δ' ἔστιν οὗτος κτλ. Eadem fabulae nomine addito Ammonius p. 41. qui οὗτος omittit. Valckenaerius comparat Terent. III 1 9; *E re nata melius fieri haud potuit, quod factum est, hera; Quando vitium oblatum est, quod ad illum attinet potissimum.* Non minus recte compares III 2 10; *cui miserae indigne per vim vitium oblatum est.*

VII.

Τί πολλά τηρεῖν πολλά θεῖ δεδοικότα;

Stobaeus Flor. VIII 9: Μένανδρος Ἀδελφοῖς. Non abhorrent haec a Miclonis ingenio. Itaque ex ad eandem scenam referenda esse suspicor. A criticorum coniecturis locum vindicavi edit. mai. p. 4. Ante δεδοικότα articulum addit A et Trino.

VIII.

Ἔργον εὐρεῖν συγγενῇ

πένητός ἐστιν· οὐδὲ εἰς γὰρ ὁμολογεῖ
αὐτῷ προσήκειν τὸν βοηθείας τινός
δεόμενον· αἰτεῖσθαι γὰρ ἅμα τι προσδοκᾷ.

Servavit Stobaeus Flor. X 24: Μενάνδρου Ἀδελφοῖς. Ad haec cfr Terent. III 2 55. Vs. 2 οὐδεὶς libri. Grotius οὐδὲ εἷς.

IX.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸν ὁ πένης ἐστὶ γὰρ
καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει·
ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισχελέστερον
ἅπαντα τὰνιάρᾳ, λαμπρίᾳ, φέρει.

Stobaeus Flor. XCVI 11 cum lemmate Μενάνδρου. Ad Adelphos haec referenda esse docet locus Terentii IV 3 14. ubi Heglo ad Miclonem haec dicit: *Omnes, quibus res sunt minus secundae, magis sunt nescio quomodo Suspiciosi: ad contumeliam omnia accipiunt magis, Propter suam impotentiam se semper credunt ludier.* Hinc intellegitur apud Menandrum Micloni Lampriae nomen fuisse.

X.

Ad Terent. IV 5 59: *quid credebas? dormienti tibi haec confecturos deos?* hoc scholion est in codice Bembino: „Menandri u . . . sus est in illo loco que . . . γυμναστειραν . . . ταλον ab et, h . . .” Indicavit haec Spengelius ad Varronem L. L. p. 118.

XI.

Ὀκτώ τις ὑποχρῖν ἀνεβρία καὶ δώδεκα

κράθρυς, ἕως κατέσεισε φιλοτιμούμενος.

Athenaeus X p. 481 c: κατασεῖν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων. Μένανδρος Ἀδελφοῖς Ὀκτώ τις κτλ. Non male Grauertus haec ad epulas a Terent. V 1 et 2 memoratas refert. Vs. 2 Dindorfius κατέσειε. Tum pro φιλοτιμούμενος Pauwius φιλοτιμουμένους, Schweighaeuserus φιλοτιμούμενον. In Athenaei verbis προπινόντων Schneideri in lexico est emendatio ex Photio p. 147 15 petita. Vulgo ὑποπιπτόντων.

XII.

Micio Terentii V 3 17: *nam vetus verbum hoc est, inquit, communia esse amicorum inter se omnia.* Scholiasta Platonis Bekk. p. 319: κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων — καὶ Μένανδρος Ἀδελφοῖς β. In his β unus Bekkeri codex omittit, alius habet ἐν B. Suidas II p. 385: κοινὰ τὰ τῶν φίλων — κέχρηται τῇ παροιμίᾳ Μένανδρος Ἀδελφοῖς.

XIII.

Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός,
φειδωλός.

Photius, Σκυθρός: αὐθέκαστος, αὐστηρός. Μένανδρος Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος κτλ. Ad Adelphos referenda esse docet Terent. V 4 12. ubi Demea haec dicit: *Ego ille agrestis saevus, tristis, parvus, truculentus, tenax, duri uxorem.* Cfr Afranius Priv. 15: *viristi tristis, durus, difficilis, tenax.* Pro φειδωλός qui φειδωλός reponi voluit, ut locus ad unius tetrametri perpetuitatem continuetur, non cogitavit φειδωλός, si tamen hac forma usi sunt Graeci, primam necessario producere. Cfr Hist. crit. p. 445.

XIV.

Θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς δαί

ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι.

Iustinus Mart. de Monarch. p. 41 e: ὁ αὐτὸς ἐν Ἀδελφοῖς Θεὸς ἐστὶ κτλ. De γὰρ sic posito vide edit. mai. p. 5 et indicem graecitatis. Frustra Bentleius ἄρ'. Sed recte Mem ὦ pro οἱ. Cfr vol. II p. 193.

Praeterea Donatus Menandrum his locis commemorat. Ad I 2 1: *chem, opportune, te ipsum quaerito.* Donatus „Melius quam Menander, quum hic illum ad iurgium promptiorem quam ad resalutandum faciat.” — Ad II 4 10: *tam ob parcolam rem paene e patria? turpe dictu!* Donatus „Menander mori illum voluisse fingit, Terentius fugere.” Vid. Grauertus l. l. p. 133. — Ad III 2 53 Donatus „Apud Menandrum Sostratae frater inducitur.” Is Terentio amicus est mariti Sostratae. — Denique ad V 8 15 Donatus „Apud Menandrum senex de nuptiis non gravatur: ergo Terentius ἱερητικῶς.” De hoc loco vide quae dixi in edit. mai. p. 2 et 3. Cfr tamen Grauertum l. l. p. 146. — Aliud fragmentum fortasse ad eandem hanc fabulam referendum vide infra in Fragm. fab. inc. 173. Denique Varronem Terentianae fabulae initium Menandreo exordio praetulisse auctor est Suetonius in vita Terentii. Cfr edit. mai. p. 3.

Α Α Α Ε Ι Σ.

Stephanus Byz. p. 87 D: Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες καὶ Ἀλαὶ Αἰξωνίδες, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς Αἰγῆδος, ὁ δ' Αἰξωνεύς τῆς Κικροπίας φυλῆς. — δασύνεται δὲ τὸ Ἀλαί, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀραφηνίῳ Ἀλαῖς διακρίσθαι τὰ πράγματα. Fabulae Menandreae titulum non Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, sed Ἀλαεῖς fuisse, Praefatione ad Menandr. p. XIV monui ex Mantellis Moschopuli Opusculis a Thilo editis p. 33: ἀλεσούριον δὲ δασύνεται, τὸ κοχλίδιον, καὶ Ἀλαεῖς (leg. Ἀλαεῖς) δράμα Μενάνδρου. Cfr Crameri Anecd. Par. I p. 397: Ἀλαεῖς δράμα Μενάνδρου ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀλλαις (sic) Ἀραφηνίαις (sic) ὑποκεῖσθαι. Fragmenta fabulae servata sunt nulla; at probabile est unum alterumque eorum, quae ex sequenti fabula afferuntur, ex Hellenicis derivatum esse.

Α Λ Ι Ε Ι Σ.

I. II. III.

Παχὺς γὰρ ὅς ἔχειτ' ἐπὶ στόμα.

Ἐτρώφησεν ὥστε μὴ πολὺν τρυφᾶν χρόνον.

Ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι παχύν,
ὄπτιον, μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἰσθιοντα καὶ λέγοντα „σῆπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.”

Athenaeus XII p. 549 a: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Dionysii Heracleotae) καὶ Μένανδρος ἥκιστα γ' ὢν λοῖδορος ἐν τοῖς Ἀλιεῦσι, τὴν μῦθον ὑποστησάμενος ὑπὲρ τινων φυγάδων ἐξ Ἡρακλείας Παχὺς γὰρ ὅς ἔχειτ' ἐπὶ στόμα, καὶ εἰς τὴν Ἐτρώφησιν — χρόνον, καὶ ἐτι Ἴδιον ἐπιθυμῶν κτλ. De Dionysio, Heracleae Ponticae tyranno, vide quos in editione maiore commemoravi. Vs. 3 Ἴδιον θάνατον dicere videtur mortis genus peculiare, quale vix alijs obtingat. De constructione Ἴδιον ἐπιθυμῶν μόνος μοι φαίνεται dixi in edit. mai. — Vs. 4 cod. B ἔχοντι. Ibid. πολλὰς ABV. πολλὰ P et Basil. L. Tum χολάδας pro χολάδας ex mea coniectura scripsit Dindorfius. Phrynichus App. Soph. p. 72: Χολλάδες διὰ δυνάϊν λλ, αἱ τῆς γαστρὸς διὰ πυκνότητα ἐκπνύξεις, ventris plicae ex nimia obesitate ortae. Eadem forma praeter Menandrum usus est Pherecrates p. 346. — Vs. 5 de dictione πνεῦμ' ἔχειν ἄνω vide edit. mai. Ceterum postremi quattuor versus ipsius Dionysii verba sunt ab uno exulum prolata.

IV.

Εὐποροῦμαν, οὐδὲ μετρίως· ἐκ Κυτνῶν χρυσίον,

Περσικαὶ στολαὶ δ' ἐκείναι πορφυραῖ, τορεύματα
ἔνδον ἔστ', ἄνδρες, ποτηρίδια, τορεύματα,
κάκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.

Athenaeus XI p. 484 c: Λαβρώνια, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος ὠνομασμένα.

πλατὺ δ' ἐστὶ τῇ κατασκευῇ, καὶ μέγα, ἔχει δὲ καὶ ὦτα
μεγάλα. Μένανδρος Ἀλκιῖ Εὐπορουμένον κτλ. Vs. 1 ante
Bentleium legebatur εὐπορουμένου δέ. Tum VL ἐκ κυλί-
κων. P ἐκκυλίνδων. AB ἐκ κυλίνδων. Correxī ἐκ Κυλίνδων.
Recepit Dindorfius. De Quindis, Cilliciae castello postea
Diocaesarea dicto (Suidas I p. 162), veterum scriptorum loca
attuli in edit. maiore. Eo tanquam gazophylacio utebantur
Macedones, donec Eumenes, quum ab Antigono defecisset,
asservatas ibi opes diriperet. Strabo XIV p. 672: *ὑπέρκει-
ται δὲ τὰ Κύινδα τῆς Ἀγχιᾶλης, ἔρυμα, ᾧ ἐχρήσαντό ποτε
οἱ Μακεδόνες γαζοφυλακίῳ· ἦρε δὲ τὰ χρηίματα Εὐμένης
ἀποστὰς Ἀντιγόνου.* Ad hanc ipsam Eumenis expeditionem
spectat fortasse Menandri locus, in quo militem audire mihi
videor opes quas ex militiā reportasset ambitiose enumeran-
tem. Cfr Theophrastus Charact. XX iactatoris esse dicens
commemorare *ὡς μετ' Εὐάνδρου ἐστρατεύσατο, καὶ ὅσα
λιθοκόλλητα ποτήρια ἐκόμισε, καὶ περὶ τῶν τεχνικῶν τῶν
ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὡς βελτίους εἰσὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ.* — Vs. 2
Bentleius ποτηρυᾶ τε στρώματα, et vs. 3 ποτηριδιά τε καὶ
τυρεύματα. At recte monet Dindorfius τορεύματα in tertio
potius versu corruptum esse quam secundo. — Vs. 4 Dobruus
Adv. II p. 323 *ἀκνευπώματ' εὐπρόσωπα.* Ac sine vulga-
tum paullo inscientius dictum est: non credo tamen aliquid
mutandum esse. Similiter Philoxenus dixit *πρότομα κερά-
των*, de quo vide Fragm. poet. com. med. p. 645. Sequentia
verum apposuit Athenæus XI p. 500 c. *τραγέλαφος· Μέ-
νανδρος δ' ἐκ Ἀλκιῖ τραγέλαφοι, λὰ βρώπιοι.* Hoc
an alterum probes nil interest. Photius, *Λιβρῶνιον· εἶδος
ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ, καὶ μέγαλα ὦτα ἔχον. οὕτω
Μένανδρος.* Cfr edit. mai.

V.

Ὁ πρῶτος εὐρὼν διατροφὴν πτωχῶ τέχνην
πολλοὺς ἐποίησεν ἀθλίους· ἀπλοῦν γὰρ ἦν
τὸν μὴ δυνάμενον ζῆν ἀλύπως ἀποθανεῖν.

Stobæus Flor. LXI. 1. cum lemmate Μένανδρος Ἀλκιῖ.

VI.

Χαλεπόν γε θυγάτηρ κτήμα καὶ δυσδιάθετον.

Stobaeus Flor. LXXXVII 6 cum lemmate *Μενάνδρου* 'Αλιεύς, i. e. 'Αλιεύσι. Respicere videtur Hesychius, Οὐκ εὐδιάθετος: οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι. Ex quo suspiceris Menandrum scripsisse κοῦκ εὐδιάθετος. Metaphora a mercibus venum expositis petita. Lycon apud Diog. Laert. V 65: βαρὺ φορτίον πατρὶ κόρη.

VII.

Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιεῖν.

Stobaeus Flor. XCI 5 cum lemmate *Μένανδρος* 'Αλιεῖ. Est etiam in Gnomis monost. 120.

VIII.

Χαῖρ' ὦ φίλη γῆ, διὰ χρόνου πολλοῦ σ' ἰδὼν
ἀσπάζομαι· τουτὶ γὰρ οὐ πᾶσαν ποιῶ
τὴν γῆν, ὅταν δὲ τοῦμόν ἐσίδω χωρίον·
τὸ γὰρ τρέφον με ταῦτ' ἐγὼ κρίνω θιόν.

Stobaeus Flor. LVI 8 cum lemmate *Μενάνδρου* 'Αδελφῶν, quod ex 'Αλιέων corruptum esse vidit Grauertus Anal. hist. et philol. p. 148. Iustinus de Monarch. p. 40 B: ἐν Μισουμένῳ δὲ πάλιν ἀποφαίνων τῶν εἰς θεοὺς παραλαμβανομένων τὰς γνώμας, μᾶλλον δὲ ἐλέγχων ὡς οὐκ ὄντας ὁ αὐτὸς Μένανδρος — ἐν 'Αλιεῦσι Τὸ γὰρ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θιόν. — Va. 8 Elmalek ἐπιδώ. V. Fritschium ad Aristoph. Thesm. 657.

IX.

Ὡς δὲ τὴν ἄκραν
κάμπτοντας ἡμᾶς εἶδον, ἐμβάντες ταχὺ
ἀνηγάγοντο.

Grammaticus Seguer. p. 402. 'Ανηγάγοντο: ἀνήχθησαν. — Μένανδρος 'Αλιεῦσιν Ὡς δὲ τὴν ἄκραν κτλ. Cod. κάμπτοντες. Correxiss in notis Bekkerus.

X.

Ἐκλελάκτικεν

ὁ χρηστός ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος.

Suidas, Ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἄλλον ἡλλαγμένον. Μένανδρος Ἀλιεῖ Ἐκλελάκτικεν κτλ. Respicit Suidas, Ἐκλελάκτικεν: ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν, et Grammat. Seguer. p. 410: Ἀνταλλαῖος (leg. ἀντάλλαγος) ἀντὶ τοῦ ἄνταλλος.

XI.

Δύ' οἰκίας

φηλοῦν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων.

Suidas, Φηλοῦν: ἀπατᾷν. Μένανδρος Ἀλιεῖ Δύ' οἰκίας κτλ. Photius, Φηλοῦν: ἀπατᾷν. Μένανδρος Ἀλιεῖ Δύ' οἰκίας φίλων (sic) γερόντων κτλ. Scholiasta Aristoph. Pac. 1165: φῆλος, ὁ ἀπατεῶν. Μένανδρος Ἀλιεῖ Δύ' οἰκίας φηλῶν γερόντων.

XII.

Καὶ θάλαττα βορβορώδης, ἣ τρέφει θύννον μέγαν.

Athenaeus VII p. 303 c: μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου καὶ Μένανδρος Ἀλιεῦσιν Καὶ θάλαττα κτλ. Menandri nomen supplevit Dalecamipus; καὶ quod post θάλαττα (libri θάλασσα) legebatur deleuit Bentleius.

XIII.

Καὶ χρυσολαβὲς καλὸν πάνυ

ἐγχειρίδιον.

Pollux X 145: Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον, Μένανδρος δὲ ἐν Ἀλιεῦσι Καὶ χρυσολαβὲς κτλ. Porsonus Advers. p. 292 πάνυ καλόν, verbis ad unum senarium continuatis; at ἐγχειρίδιον antepenultimam corripit.

XIV.

Ἀναπετῶ τουτὶ προσελθὼν κοῦκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

Suidas, Ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσιν Ἀναπετῶ κτλ. Eadem habet Zonaras Lex. p. 204. Pro

'Αλιῦσι vulgo ἄλλοις. Correxīt Kusterus, probantibus Bernhardio et Dobræse Advers. II p. 271. qui ad τούτῳ recte intellegit τὸ θύριον.

XV — XVII.

Pollux X 132: Μένανδρος ἔφη ἐν 'Αλιεῖ ἀμφιβλήστρῳ περιβάλλεται. — Photius, Ἡδυλισμός: εἶδος τιπολακείας. καὶ Μένανδρος ἐν 'Αλιεῖ κέχρηται τῷ ἡδυλίξειν. Cfr Eustathius p. 1417 21: καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ. — Photius, Λαμπήνη: εἶδος ἀρμαμάξης. οὕτω Μένανδρος. Pollux X 52: ἡ λαμπήνη — καὶ ἐν τοῖς Μενάνδρου 'Αλιῦσιν.

ANATIΘΕΜΕΝΗ Η ΜΕΣΣΗΝΙΑ.

De argumento huius fabulae ita iudicat Hemsterb. ad Pollucem v. II p. 1277 ut poetam Messenios quocunque modo tetigisse arbitretur. Quod ut fieri potuisse non negaverim, ita nihil obstat quominus Messeniae cuidam primariae fabulae partes tributas statuamus, quae cum amatori nuptiarum spem fecisset, postea nescio quibus commota rationibus sententiam mutavit. Vides ἀνατιθεμένην, de qua voce vide edit. mai. p. 32. Cfr tamen quae dixi ad Fragm. V. Prologum fabulae commemorat Demetrius de Elocut. § 153: ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρίφος, ὥσπερ ὁ παρὰ Σώφρονι ῥητορεύων Βουλίας· αὐδὲν γὰρ αὐτῷ ἀκόλουθον λέγει· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσσηνίας.

I.

Οἱ δ' ἀρπάσαντες τοὺς κάδους τοὺς στρογγύλους
ὔδρεον ἀνδρειότατα κηπουροὶ πάλιν.
ἦντλὸν λέγειν δεῖ, καὶ κάδους οὐ δεῖ λέγειν,
ἀλλ' ἀντλιαντλητῆρας.

Grammaticus Seguer. p. 411: 'Αντλιαντλητῆρα. Μένανδρος Μεσσηνία. Οἱ δ' ἀρπάσαντες κτλ. Ita edidit hunc locum Bekkerus. Sed postrema illa grammatici verba casu

ocula, non videtur sed antea, neque cado sed ante. *illegit* dicendum praecipiente. Secundo versu legabatur *κα* . . . *πάλιν*, quod correxi.

II.

Τίθημ' ἔχειν χολήν σε καλλιωνύμου
πλείω.

Aelianus A. H. XIII 4: καὶ ὁ Μένανδρος ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ οἶμαι λέγων Τίθημ' ἔχειν κτλ. Plinius H. N. XXXII 24: *callionymi fel cicatrices sanat, et carnes oculorum eurgasacas consumit. nulli hoc piscium copiosius, ut existimavit Menander quoque in comoediis.*

III.

Ἡγείται μ' ὅλως
ἐπικόπανόν τι.

Pollux X 101: τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον. ἔστι δὲ τοῦνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ Ἡγείται κτλ. Ita Bentleius Epist. ad Hemst. p. 62 vertens: *me quidem plane mensam coquinariam quandam existimat; adeo scilicet me verberibus lacerat. Vulgo ἡγείται μὲν ὅλως. Eundem locum respicit Pollux VI 90: ἐπιξήνον, ὃ ἡ κία κωμωδία ἐπικόπανον καλεῖ.*

IV.

Suidas, Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρα: παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶν μὲν, οὐ πιστευομένων δέ. μέμνηται τῆς παροιμίας Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένῃ. E Menandro idem proverbium commemorat Zenobius II 17 et Apostol. II 42.

V.

Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον.

Apostolius IV 22. Ἀράβιος αὐλητής: τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπαστὶ διαλεγόμενων — Κάνθαρος Μηδεία Κιθαροφδὸν ἐξηγείρατ' Ἀράβιον χορόν (v. Com. ant. p. 835)· καὶ πάλιν Μένανδρος Μεσσηνία Ἀράβιον ἄρ' ἐγὼ κεκίνηκ'

αὐλόν. Pro αὐλόν scribendum esse ἄγγελον conieci in edit. msi. ducit Suidas, Ἀράβιος ἄγγελος: Μένανδρος Ἀνατιθεμένη ἢ Μεσσηνία, παρὰ τὴν παροιμίαν Ἀράβιος αὐλητής. Nunc plane rem confirmant Proverbia Coisl. 40 p. 124: ἀπὸ τοῦ ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος αὐλητής) ἦν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησὶν, ἐξέυρηκα σύμβουλον, καὶ Ἀράβιον ἐγὼ κεκίνηκ' ἄγγελον. Ceterum Suidae locus omnium unus est, ex quo de pleno fabulae titulo constat, reliquis scriptoribus eam aut Ἀνατιθεμένην aut Μεσσηνίαν vocantibus. Ac fortasse diversae fuerunt fabulae, cui coniecturae favent quodammodo proverbia Coislinsensia, quae duo proverbii exempla ex Menandro afferunt, quorum alterum ex Ἀνατιθεμένη alterum ex Messenia petitum videri potest.

VI.

Photius, Ἰσσα: ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων. ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἐτέρῳ. Eadem Suidas, nisi quod vitiose ἐπὶ τῶν ζαχόντων scriptum habet, quod aut ἀπολαχόντων aut ζημίαν λαχόντων scribendum videtur. Cfr Antiattic. p. 100. Ἰσσα: τὸ ἐπιχαρτικὸν ἐπιρῶνημα. μέμμεται (fort. μέμφονται). Ἠλλάτων Λαῖω. Fuit igitur malevolorum hominum exclamatio alienis malis gaudentium.

VII.

Photius, Μετοίχιον: Μένανδρος δὲ φησι πρὸς ταῖς β' δραγμαῖς καὶ τριώβολον τοῖτους (τοὺς μετοίκους) τελεῖν, ἴσως τῷ τελώνῃ. Harpocrat. p. 127: Μένανδρος ἐν Ἀνατιθεμένη καὶ ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραγμαῖς κτλ. Photium exscripsit Suidas.

VIII.

Photius, Ψύλλα καὶ ψύλλαι: θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡρόδοτῳ Ψύλλοι, ἔθνος Λιβύης, καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα. Eadem Suidas, ubi Μεσσηνία scribitur. *Psyllus*, viri nomen, memoratur item ab Arcadio p. 53 16.

A N A P L A I

Menander fecit Andriam et Perinthiam:
qui utramvis recte norit, ambas noverit;
non ita dissimili sunt argumento, at tamen
dissimili oratione sunt factae et stilo.
quae convenere in Andriam ex Perinthia hic
fatetur transulisse et usum pro suis.

Sunt Terentii verba Prol. Andr. vs. 9 sqq. Donatus ad vs. 10:
prima scena Perinthiae pene iisdem verbis, quibus Andria
scripta est; cetera dissimilia sunt, exceptis duobus locis,
altere ad versus XI, altero ad versus XX, qui in utraque
fabula positi sunt. Idem ad vs. 13: Consciis sibi est (Te-
rentius), primam scenam de Perinthia esse translatam, ubi
senex ita cum uxore loquitur, ut apud Terentium cum li-
berto: at in Andria Menandri solus pater est. V. Grauert
Ann. hist. et philol. p. 173 sq.

I.

Τὸ δ' ἐρᾶν ἐπισημαίνεται

ἅπασι, ὡς εἶπαι, καὶ τοῖς κηλόγους
καὶ τοῖς κτενέσι ἐχούσι.

Stobaeus Flor. LXIV 15. Scripsi vs. 3 cum Clerico
κατὰ pro καλῶς. Grauertus comparat Terent. I 3 12: Au-
direque eorum est operae pretium audaciam: Nam inceptio
et amantium haud amentium.

II.

Καὶ τεττάρων ὥν μετὰ τοῦτο, πηλὴται,
τὸ νεοττίον.

Photius et Suidas, Νεοττίον· ἡ τοῦ φῶς λέξις καὶ τὸ
πυρρον. Μένανδρος Ἀνδρία Καὶ τεττάρων κτλ. Recte
Grauertus et Dobraeus Adv. II p. 271 haec referunt ad prae-
cepta obstetricis cll. Terent. III 2 3 sqq. Nunc primum fac
istaec lavet: post deinde Quod iussi ei dari bibere et quan-

tum imperari, Date. Scripsi τὸ νεοττίον. Vulgo τὸν νεοττόν. Cfr Hesychius, *Νεόττιον*: οἱ Ἀπτικοὶ τοῦ ῥοῦ τὸν λέκυθον. Lege τὴν λέκυθον. At possis etiam τὸν νοττόν, de quo vide edit. maiorem.

III.

Οὐδέν με λανθάνουσιν ἄν.

Terentius Andr. I 2 88: *nil me fallis.* Donatus „νινῦ καὶ οὐδέν λέληθ' ἄς με ἄν.“ Haec paullo post rectius ita scripta apponuntur οὐδέν με λανθάνουσιν ἄν, prioribus verbis νινῦ καὶ omisso.

IV.

Εὐρετικὸν εἶναι φασὶ τὴν ἐρημίαν
οἱ τὰς ὁφρῦς αἶροντες.

Terentius Andr. II 4 8: *Venit meditatus alicunde ex solo loco, Orationem sperat invenisse se.* Donatus „Menander εὐρετικὸν εἶναι — αἶροντες.“ Vulgo εὐρετικήν. Correx. Bentleius.

V.

Terentius III 1 15: *Iuno Lucina fer opem.* Donatus „Obstetriciam potestatem Iunoni attribuit *), quamquam Menander illam Dianam appellet.“ Eugraphius „Hanc (Iunonem) quidam tamen potius Dianam esse dixerunt: nam ita „Menander ipsam vocat quum dicit Ἀρτεμιν.“ Scholiasta Theocriti II 66: ἐκανηφόρον δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχουσιν γάμον, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τὸ λοιπὸν φθείρεσθαι· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· „Αἱ κυῖσκουσιν ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἀρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε.“ Quae ita scribenda videntur: καὶ παρὰ Μενάνδρῳ αἱ κυῖσκουσιν ἐπικαλοῦνται τὴν Ἀρτεμιν ἀξιοῦσθαι συγγνώμης ὅτι διεκορήθησαν. Nimirum cum ἐπικαλοῦνται nescio

*) Ita haec scribenda esse ante hos decem annos me monuit Schoepnius. Vulgo editur „hoc extra etiam hanc potestatem Iunoni attribuitur.“ Vidit nunc etiam Dübnerus.

ne errore in επικαλεῖσθαι abisset, πῶς ἐπὶ ἐπὶ δὲ διακορήθη-
αν in διακορήθητε mutatum est.

VI.

Λούσαι' αὐτὴν αὐτίκα.

Terentius III 2 8: *nunc primum fac istaec lavet*. Do-
natus „λούσαι' αὐτὴν ὀδιστά.” Correxīt Bentleius. Casau-
bonus τάχιστα. Possis etiam ὅτι τάχιστα, vel cum Grauert
ἐς τάχιστα.

VII.

Terentius III 3 11: *ne me odidera*. Donatus „τῷ ἐλ-
ληνισμῷ (Iacobsius ἐλληνισμῷ) μὴ λιτάνευε mamecor.” Cor-
rigunt μὴ λιτάνευε μὴ μάχου. Menandri haec esse ne-
gat Grauertus.

VIII.

Terentius III 4 8: *quidnam audio?* ubi Donatus etiam au-
diam legi scribit; sic enim Menandrum τί δὴ ποτ' ἀκούσω;

IX.

Ἐνθὲνδ' ἀποφυγὼν οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ.

Terentius III 5 5: *Posthac incolumem sat scio fore me,*
nunc si hoc debito malum. Donatus e Menandro affert: ἂν
θεὸς φεύγει οὐκ ἂν ἀπολυμπτε (sic). Quorum verborum sen-
sum esse: *tam difficile est hinc evadere, ut qui hinc eva-*
serit, videatur immortalis futurus. Casaubonus ἔνθεν ἀπο-
φυγὼν οὐκ ἂν ἀπολοίμην ποτέ. Quod leniter correctum
edidit. Mira commiscitur Grauertus l. l. p. 183.

X.

Terentius IV 3 4: *ex ara hinc sume verbenas tibi*
Donatus: κοκξίας σὺ μυρρίνας χχς διέτεινε. Respexit ad
hunc Menandri locum Servius ad Virg. Aen. XII 120: *ab-*
uisse verbenas iam vocamus omnes herbas sacratas, ut est
laureus, oliva et myrtus. Terentius „ex ara hinc sume ver-
benas tibi”. num myrtum fuisse Menander testatur, de quo
Terentius transvertit. Bentleius ἀπὸ δεξιᾶς σὺ μυρρίνης

κλάδους λάβε. *Ἰασησίη*: ἀπὸ ἐστίας: σὺ μνηστρίας δέχου, Δυστηνέ. Aram illam apud Menandrum Apollinia fuisse annotavit ad eundem locum Donatus „ex ara, scilicet Apollinis, quem *Δήλιον* Menander vocat.” Ubi pro *Δήλιον* veteres editt. et duos codices habere *cassion* annotavit Dübnerus, in quo latet fortasse nomen *Ἀχιεύς*. Vide infra Fragm. inc. fab. 409.

XI.

Terentius IV 4 55: *Paullum interesse censes, ex animo omnia Ut fert natura, facias, an de industria?* Donatus „Haec sententia a Terentio ἐρωτηματικῶς prolata est, quam Menander ἐπιδεικτικῶς posuit.”

XII.

Terentius V 4 16: sic *Crito hic est*. Donatus „Menander οὕτως αὐτός ἐστι.” Buttmanus οὕτος pro αὐτός.

XIII.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὥς θέλομεν, ἀλλ' ὥς δυνάμεθα.

Legitur hic versus in gnomis Menandri monostichis re. 199 et omisso auctoris nomine apud Suidam II p. 13. Fuit versus proverbialis, ut docet locus Platonis Hipp. mai. p. 301 c: *τοιαῦτα τὰ ἡμέτερά ἐστιν οὐχ οἷα βούλεται τις, φασὶν ἄνθρωποι ἐκάστοτε παροικιμαζόμεοι, ἀλλ' οἷα δύναται*. Recte eum Terentii interpretes adhibuerunt ad Andr. IV 6 10: *ut quimus, aiunt, quando ut volumus non licet*.

Præterea Menandrum Donatus commemorat ad II 1 in „has personas (Charinum et Byrrhiam dicit) Terentius addidit fabulae; nam non sunt apud Menandrum, ne τραγικώτερον fieret, Philomenam spretam relinquere sine sponso, Pamphilo aliam ducente.” V. Grauertum p. 193. — Ad IV 5 6. ubi ad Mysidis verba: *estne hic Crito, sobrinus Chrysidia?* hæc adnotat „Sobriini sunt consobrinorum filii: nam sic dicit Menander.” — Ad V 3 20: *domus, axor, liberi inveni in vivo patre*. Donatus „mira gravitate sensus elatus est: nec de Menandro, sed proprium Terentii.” De tribus aliis An-

drisae Terentianae locis probabiliter ad Menandri exemplum factis dixi in edit. mai.

ΑΝΔΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ.

I. II.

Hanc fabulae inscriptionem unus servavit Athen. VI p. 243 b: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Chaerephontem dicit) Μένανδρος καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ ἢ Κρητί. Eadem fabula significatur apud schol. Aristoph. Lys. 378: περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρήτῃ (Κρητί) φησί, καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ.

III.

Τὸ γὰρ σύνηδες οὐδαμοῦ παροπτίον.

Stobaeus Flor. XLIV 5 cum lemmate Μενάνδρου Ἀνδρογύνῳ, et non addito fabulae titulo Antonius Meliss. CII p. 168.

IV.

Τὰ προσπεσόντα προσδοκᾷ ἅπαντα δεῖ

ἄνθρωπον ὄντα· παραμένει γὰρ οὐδὲ ἐν.

Stobaeus Flor. CVIII 38 cum lemmate Μενάνδρου Ἀνδρογύνου.

V.

Πλήσας γὰρ ἔφερεν ἐκ παρατάξεώς ποθεν

τὰς ἐν Λαμία πάσας.

Photius s. v. Λαμία. ἔστι δὲ καὶ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν ὁρμηθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, Ἀθηναίων ἡγουμένων, τῆς ἐλευθερίας ἀντιπαισάμενοι τὸν Ἀντίπατρον ἐνέκησαν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ Πλήσας γὰρ ἔφερεν κτλ. Eadem Suidas, ubi editur πλήσας γὰρ ἔφθειρε. Arsenius Ion. p. 332: πάσας γὰρ ἔφθειρεν. Neque hoc neque illud intellego.

VI.

Μαρτύρομαι τὸν φίλιον, ὃ Κράτων, Δία.

Photius et Suidas s. v. Φίλιος Ζεὺς, ὃ τὰ περὶ τὰς φιλίας ἐπισκοπῶν. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ Μαρτύρομαι κτλ.

VII.

Scholiasta Platon. Bekk. p. 387: Μυσῶν ἑσχατος ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων. Μάγνης Ποαστρία Οἶκ' ἔστιν οὐδεὶς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἑσχατος. Μένανδρος Ἀνδρογύνῳ Μυσῶν ἑσχατος πολέμιος. Append. Vat. I. 64. ἑσχατος Μυσῶν: μέμνηται ταύτης Μένανδρος. φησὶ (φασὶ) γὰρ ὅτι Τήλεφος κτείνας τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς ἐπύθετο τῆς Πυθίας ποῖ δεῖ σταλῆναι, τὴν δὲ εἰπεῖν, πρὸς ἑσχάτην Μυσῶν. ἐλθὼν οὖν εἰς Τευθρανίαν τῆς Μυσίας ἑσχάτην ἐβασίλευεν, ἀφ' οὗ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς ἐπιτασσομένων. Diversa confundit proverbis, Μυσῶν ἑσχατος et πρὸς ἑσχάτην Μυσῶν.

A N E Ψ I O I.

I.

Φύσει γάρ ἐστ' ἔρω
τοῦ νομοθετοῦντος κωφόν· ἅμα δ' οὐ ῥάδιον
νέοτητα νικᾶν ἐστὶ καὶ θεὸν λόγῳ.

Stobaeus Flor. LXIV 17 cum lemmate Μενάνδρου Ἀνεψιός. Ita enim Gaisfordius ex A et Voss. Trincavellus fabulae nomen omittit. Gesnerus Menandri Antiopae. Grotius Menander Patruelibus. Rectius Clericus Consobrinis, ut acerrimus Menandri imitator Afranius fabulam inscripserat. V. edit. mai. Vs. 2 codd. A B et Trinc. νομοθετοῦντος.

II.

Εὐδαιμονία τοῦτ' ἔστιν υἱὸς νοῦν ἔχων·
ἀλλὰ θυγάτηρ κτῆμ' ἔστιν ἐργῶδες πατρί·

Stobaeus Flor. LXXVII 4 et 5. Primo versui Μενάνδρου, alteri Μενάνδρου Ἀνεψιοῖς adscriptum est. Recte Grotius utrumque versum ad unum fragmentum coniunxit. Vs. 1 scripsi εὐδαιμονία pro εὐδαιμονίας cum H. Stephano Com. p. 131.

III.

Τὰ κακῶς τρέφοντα χωρὶ' ἀνδρείους ποιεῖ.

Stobaeus Flor. LVI 7 cum lemmate Μενάνδρου Ἀνεψιῶς.

IV. V.

Ὁ φανός ἐστὶ μεστός ὕδατος οὐτοσί,
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλ' ἀποσείειν αὐτόθεν.

Οἷσ' εἰσῶν

πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὃ τι πάρεστι· φῶς
μόνον πολὺ ποιεῖ.

Athenaeus XV p. 700 b: ἄλλοι δ' ἔφασκον φανόν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα· οἱ δὲ τὴν ἐκ τινων ξύλων τετμημένην δέσμην. Μένανδρος Ἀνεψιῶς (AB ἀνεψιῶς) Ὁ φανός κτλ. πανός δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιῶς Οἷσ' εἰσῶν κτλ. Ad vs. 1 respexit Photius, Φανός: λαμπὰς ἐκ κλημάτων. οὕτως Μένανδρος. Item Eustathius p. 1571 8: τὸ φανίον ἐκ τοῦ φανοῦ παράγωγον, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ. — Vs. 2 ante Bentleium legabatur ἀλλὰ ποδιεῖν αὐτόν. Quod in altero fragmento ante εἰσῶν additum est οἷσε, debetur coniecturae Dobrael Adv. II p. 271. qui recte loci sententiam indicavit: effer *phanum*, *lychnum*, *lychnuchum*, *quicquid est*; modo *claram lucem facito*. Pro ποιεῖ enim vs. 3 rectissime scripsit Dalecampius ποιεῖ.

Α Π Ι Σ Τ' Ο Σ.

Ὡμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι

ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἡγορασμένην
ἄβραν ἔσεισθαι.

Suidas, Ἀβρα: οὔτε ἡ ἀπλῶς θεράπαινα οὔτε ἡ εὐμορφος θεράπαινα λέγεται, ἀλλ' οἰκότριν γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μὴ. Μένανδρος Σικωννίῳ —

Ἀπίστῳ Ὠμην κτλ. Respexisse videtur ad hanc fabulam Alciphron Epist. II 4 50: πάντα μετέωρα νῦν ἔστι βουλό-
μενα· ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώ-
νων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων. Dobraeus Advers. II
p. * * pro Ἀπίστῳ scribebat ἄπιστον (vel ἄπιστά γ') et
hoc fragmentum cum eo, quod Suidas l. l. ex Sicyonio attu-
lit, coniungendum existimabat, ita quidem ut verba ἄπιστον
ὦμην etc. alteri interlocutori tribueret.

ΑΡΡΗΦΟΡΟΣ Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.

I.

Οὐ γαμείς, ἂν νοῦν ἔχης,
τοῦτον καταλιπὼν τὸν βίον· γεγάμηκα γὰρ
αὐτός· διὰ τοῦτό σοι παραινῶ μὴ γαμεῖν.
B. δεδογμένον τὸ πρᾶγμ'· ἀνεργήθω κύβος.
5. A. πέραινε. σωθείης δὲ νῦν· ἀληθινόν,
εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβαλεῖς γὰρ πραγμάτων,
οὐ Λιβυκόν, οὐδ' Αἰγαῖον,
οὐ τῶν τριάκοντ' οὐκ ἀπόλλυται τρία
πλοιαῖρια· γήμας δ' οὐδὲ εἰς σέσωσθ' ὅλως.

Athenaeus XIII p. 559 c: Μένανδρος δ' ἐν Ἀρρηφόρῳ
ἢ Αὐλητρίδι Οὐ γαμείς κτλ. Vs. 1 ἂν νοῦν Dindorfius,
εἰάν νοῦν PV. εἰάν γε νοῦν L. — Vs. 5 νῦν Iacobaeus for-
tasse rectius cum sequentibus iunxit. — Vs. 6 αὐτὸν LPV.
αὐτόν L. σεαυτὸν B. Ibid. ἐμβαλεῖς L. ἐμβάλλεις A. ἐμ-
βαλεῖς ἐμβάλλεις P, delete ἐμβάλλεις. — Vs. 7 Grotius Ex-
cerptis p. 713 supplet οὐδ' Αἰγύπτιον, Scaliger apud Ca-
saubonum οὐδ' Ἰώνιον, nec male si scribas οὐδ' Ἰωνικόν.

II.

Πάντας μεθύσους τοὺς ἐμπόρους
ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπίνομεν
τὴν νύκτα διὰ σέ καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ·
ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων.

Athenaeus X p. 442 d: Μένανδρος δ' ἐν Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι Πάντας μεθύσους κτλ. Ex Athenaeo profecit Eustathius ad Hom. p. 1504 63: ἔμπορος γοῦν τις μέθυσος παρὰ Μενάνδρῳ κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ναυκρατίτου σοφοῦ οὕτως ὅλην ἐπίνομεν τὴν νύκτα· καὶ σφόδρ' ἄκρατόν μοι δοκῶ etc. Idem ad Dionys. Perieg. 801: κωμῳδοῦνται δ' εἰς μέθην οἱ παλαιοὶ Βυζάντιοι. Aelian, Var. Hist. III 14: ὁμολογεῖν δὲ τούτοις εἶκε καὶ Μένανδρος ὅταν λέγῃ μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπιδέ (sic) τὴν νύκτα. Nicetas Acomin. Hist. p. 251: Βυζαντιῶν ἄλλοι μὲν ὑπὸ μέθης διαφρεόντων οὐκ ὀλίγα ξυνέθιντο σκίμματα, ὁ δὲ Μένανδρος οὕτωςί πως· μεθύσους τοὺς ἐμπόρους ποιεῖ τὸ Βυζάντιον· ὅλην ἐπινον (sic) τὴν νύκτα. Ad eundem locum respexit Pollux VI 25: ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρῶν Μενάνδρῳ δεδοσθω. V. Lobeckius ad Phryn. p. 152 et quos in edit. mai. attul. Vs. 3 cod. B δοκῇ. Forsan δοκεῖ.

III.

Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν Μυρτίλην
ταύτην τις ἢ τιτθὴν καλῇ, πέρας οὐ ποιεῖ
λαλιᾶς· τὸ Λαδωναῖον ἂν τις χαλκίον,
ὃ λέγουσιν ἡγεῖν, ἂν παρόψῃθ' ὁ παρών,
5 τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαῦσαι θᾶττον ἢ
ταύτην λαλοῦσαν· νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

Stephanus Byz. p. 746: μέμνηται αὐτῆς (proverbii τὸ Λαδωναῖον χαλκίον) Μένανδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ Ἐὰν δὲ κινήσῃ κτλ. Respicunt Suidas I p. 623 et Zenob. VI 5: τὸ Λαδωναῖον χαλκίον κεῖται παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ (leg. τῇ) Ἀρρηφόρῳ. Cfr Apuleium Orthogr. p. 129. Vs. 2 ἢ pro ἢν Bentleyus. Idem addidit οὐ. — Vs. 3 libri τι pro τις et vs. 5 καταπαῦσαι. Correxī Curis crit. p. 69. Idem placuisse Porsono, monuit postea Kiddius ad Dawesii Miscell. p. 387.

IV.

Τὰ πατρῷα μὲν ποιεῖ καιρός ποτε

ἄλλοτρια, σώζει δ' αὐτὰ πον τὰ αἰώματα·
βίου δ' ἐνεστὶν ἀσφάλει' ἐν ταῖς τέχναϊς.

Stobaeus Flor. LX 5 cum lemmate Μενάνδρου Αὐλη-
τριδος. Vs. 1 Grotius τὰ γὰρ πατρῶα. — Vs. 2 pro σώζει
exspectabam δουλοῖ vel simile quid. Iacobsius Anthol. XII
p. 105 tentabat: τὰ μὲν πατρῶα μεταποιεῖ καιρὸς ποτε,
ἄλλοτριώσει δ' αὐτὰ κτλ. — Vs. 3 cod. A ἐνεστι μία. Trinc.
et Gesn. 1 ἐνεστι μί'. Recte μί' vel μία om. Gesn. 3.

V.

Ἐλλέβορον ἤδη πῶποι' ἔπιες Σωσία;

B. ἄπασι. A. πάλιν οὖν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς.

Athenaeus X p. 446 d: Μενάνδρος Αὐλητριδί (libri Αὐ-
λητρισι) Ἐλλέβορον κτλ. Vs. 1 libri βάλλ' (BP βάλ') ἐς
κόρον ἤδη πῶποι' ἔπιες Σωσίλα. Correxīt Heringa Observ.
p. 242, faciem praeferente Bentleio. — Vs. 2 ἄπασι Porso-
nus Misc. p. 242, qui etiam personarum notas addidit. Vulgo
πᾶσι. Ibid. πάλιν οὖν Porsonus ex B, qui habet πάλι νυν.
Vulgo νῦν sine πάλιν. Fortasse tamen haec ita scribenda:
πάλιν πάλιν νῦν πῖθι, et vs. 1 εἰ δὴ pro ἤδη. Si im-
quam elleborum bibisti, nunc iterum iterumque bibe. Me-
leager Epigr. 98 1: ἔγχει καὶ πάλιν εἶπε πάλιν πάλιν Ἑλιο-
δώρας.

VI.

Πόντ' ἐστὶ τῷ καλῷ λόγῳ

ἱερὸν· ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ὁ καλήσων θεός.

Iustinius de Mon. p. 40 B: καὶ ἐν Αὐλητρισι (Αὐλη-
τριδί) Μενάνδρος Πόντ' ἐστὶ κτλ. Bentleius πανταχῇ ἐστι
coniecit. Lenius corrigas πάντῃ ὅτι, ut monui iam in edit.
pr. Nunc idem Dobraeus Adv. II p. 271.

VII.

ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.

Etymol. Gudian. p. 234: Ζωπυρεῖν κυρίως τὸ τοὺς ἄν-
θρακας φουσᾶν, ὡς τὸ τρισκατάρατε ἀναζωπύρει τοὺς ἄν-
θρακας, Μενάνδρος ἐν Ἀρρηφόρῳ. Correxī ut supra ad-

scripsi in edit. maiore. Nunc confirmatum videtur ab Etymol. M. p. 413 6. ubi versus ille non nominato auctore affertur.

VIII.

Ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Orion Gnomol. I 11 cum lemmate ἐξ Ἀρρηφόρου Μενάνδρου. Tacito fabulae titulo idem versus legitur in Stobaei App. Flor. p. 69 23. Cfr Gnomas monost. 26 et infra Heautontimor. Fragm. IV.

IX.

Ἡ χαλκοῦν μέγα

ὀλκεῖον.

Pollux X 176: ὀλκεῖον, ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν ὡς ἐπιπολὺ χαλκοῦν, ὡς ἐν Ἀρρηφόροις (Ἀρρηφόρῳ) Μενάνδρου Ἡ χαλκοῦν μέγα ὀλκεῖον.

ΑΣΠΙΔΙΣ.

I.

Ἐχων τὴν ἀσπίδα

ἔκειτο συντετριμμένην.

Scholiasta Aristoph. Acharn. 283: τῷ δὲ συντριβεῖν (leg. συντρίβειν) καὶ Μένανδρος κίχρηται ἐν Λευκαδίᾳ καὶ ἐν Ἀσπίδι Ἐχων τὴν ἀσπίδα ἔκειτο συντετριμμένην. Ex eadem fabulae parte sequens fragmentum petatum videtur.

II.

Πολλοὶ γὰρ ἐκλειοιπότες

τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν.

Harpocratio p. 183 16: Χάρακα τὸ χαράκωμα ὃ περιβάλλοντό τινες στρατοπέδῳ ἐπὶ σωτηρίᾳ. καὶ Μένανδρος Ἀσπίδι Πολλοὶ γὰρ κτλ. Habent etiam Suidas et Zonaras.

III.

Στρατιώτην, Σμικρίνη, σωτηρίας

ἔστ' ἔργον εὐρεῖν πρόφασιν, ὀλέθρου δ' εὐπορον.

Stobaeus Flor. LIII 5. Pro Σμικρίνη, quae Bentleyi emendatio est, vulgo σμικρόν ἢ. Firmat lectio cod. A σμικρήν ἢ.

IV.

“Ο βούλεται γὰρ μόνον ὁρῶν καὶ προσδοκῶν
ἀλόγιστός ἐστι τῆς ἀληθείας κριτής.

Stobaeus Flor. XXIII 4. Vs. 1 suspicabar ὁ δρῶν pro ὁρῶν. Sed loquitur fortasse de certe quodam homine: cum nihil ille agat nisi quod ipse vult etc. — Vs. 2 A et B m. s. ἔσται.

V.

ὦ τρισάθλιοι,
τί πλέον ἔχουσι τῶν ἄλλων; βίον
ὥς οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια
τηροῦντες, οἱ τὰς ἀκροπόλεις κεκτημένοι,
5 εἰ πάντας ὑπονοοῦσιν οὕτω ῥαδίως
ἐγχειρίδιον ἔχοντας αὐτοῖς προσιέναι·
οἷαν δίκην διδόασιν.

Stobaeus Flor. XLIX 8 in titulo de vituperio tyrannidis. Vs. 2 Bentleyus τί δῆτα πλέον, aut τί πλέον ἔχουσι δημοτῶν ἄλλων, quod placet. Vide edit. mai. Nisi forte τῶν γὰρ ἄλλων; τὸν βίον scribendum. Pro βίον Trinc. βίων. — Vs. 3 A post οἰκτρὸν addit οἱ. — Vs. 4 forsan τηροῦντες ἢ τὰς ἀκροπόλεις etc. — Vs. 5 Porsonus Adv. p. 292 οὔτοι pro οὕτω.

VI — VIII.

Stephanus Ryz. v. Ἰβηρία p. 409 (sive apud Constant. Porphyr. de Admin. Imp. 23): ἀπὸ τοῦ Ἰβηρος γενικῆς Ἰβηρίς τὰ θηλυκόν. „Ἑλληνις οὐκ Ἰβηρίς” Μένανδρος Ἀσπίδι. — Erotianus gloss. Hippocr. p. 144. Ἐμυξεν: ἐστέναξεν. Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι. — Pollux X 137: κανδύταλις, οὗ μέμνηται Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι.

ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

I.

Τυφλὸν ὁ πλοῦτος, καὶ τυφλοὺς
τοὺς ἐμβλέποντας εἰς ἑαυτὸν δεικνύει.

Stobaeus Flor. XCIII 21, Libri τυφλοὺς ἐμβλέποντας
εἰς αὐτόν. Correxuit Bentley; articulum addidit etiam Steph.
Proleg. ad Com. Gr. p. 25. Simillimam sententiam Anti-
phanis vide vol. III p. 158 (inc. fab. LXI b).

II.

Harperatio p. 169 22: στεφανῶν τοὺς νενικηκότας, Δη-
μοσθίνης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου, ἀντὶ τοῦ τιμῶν. — καὶ
παρ' ἄλλοις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ στεφανοῦν, ὡς
παρὰ Θεοπόμπῳ ἐν ζ' καὶ Μενάνδρῳ ἐν Αὐτόν πενθοῦντι.
Vide edit. mai.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ. *)

I.

Ἀλλ' ὅταν ἐρῶντα νοῦν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
παρὰ τίνι τάνόητον οὗτος ὄψεται;

Stobaeus Flor. LXIV 2 cum lemmate Μενάνδρου Ἀφρο-
δισίων. Vs. 2 vulgo ἀνώνητον. A τάνόνητον. B ἀρόηκ' γ'.
Grotius τὸ ἀνόητον.

II.

Ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν πόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθίσθαι λόγους,

Soldas, Ἀναθίσθαι: τὸ μεταθίσθαι, ἀπὸ τῶν πεν-
τηκόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθοῦντων. —
Μενάνδρος ἐν Ἀφροδισίῳ Ἐκφυγοῦσα κτλ. V. edit. mai.

*) Titulus fabulae. utrum Ἀφροδισία an Ἀφροδίσιος fuerit dubitari
potest. Cfr Hist. crit. p. 239. 324.

III.

Εἰ τὰς ἀληθείας ἀπλῶς τίς σοι λέγοι.

Suidas et Lexicon Seguer. p. 376: Ἀλήθεια. καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσιν. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ Εἰ τὰς ἀληθείας κτλ. V. edit. mai. ubi quae de Euripidis νεῖτα dixi ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔρη, Ne addde Dictionum Alex. de Trin. III 1 p. 319.

B O I Ω T I A.

I.

Οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρονεῖν, οὐδ' ἂν σφόδρ' ἢ
ψευδῆς· ἐπίσταντ' αὐξάνειν αὐτὴν τινες,
δεῖ οὕς φυλάττεσθαι τὰ τοιαῦτ' ὀρθῶς ἔχει.

Stobaeus Flor. XLII 1 cum lemmate Μενάνδρου ἐκ Βοιωτίας.

II.

Πολλὰ δύσκολα

εὐροῖς ἂν ἐν τοῖς πᾶσιν· ἀλλ' εἰ πλείονα
τὰ συμφέροντ' ἔνεστι, τοῦτο δεῖ σκοπεῖν.

Stobaeus Flor. CVIII 42 cum lemmate Μενάνδρου ἐκ Βοιωτίας. Vs. 2 vulgo ἐν τοῖς πᾶσιν εὐροῖς ἂν. Correctum ex cod. A et B.

III.

Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν.

Stobaeus Flor. XCI 19 cum lemmate Μενάνδρου Βοιωτία. Idem versus in Excerptis Antonii Mel. p. 222. ubi editur: πολλῶν ἐπικάλυμμά ἐστιν ὁ πλοῦτος.

IV.

Οὐκ ἔστιν ἐκτεὺς τοῦτο, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν.

Erotianus gloss. Hipp. p. 178: Ἡμικτία, τὸ ἥμισυ τοῦ ἐκτίου (leg. ἐκτίως)· ἐκτεὺς δὲ λέγεται ἀττικὸν μέτρον,

ἔχον χαίνας, ἄντ' ὧς τῆσι Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ, Οἷα
ἔστιν κτλ. Ante Bentleium tantū legabatur.

Πεντετέκτους μὲν καὶ περίνησα πορφυρά.

Photius, Περίνησα: περιβολαία περιφέρῃ καὶ νησοειδῇ,
ὅμοια ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμέναις χλαίναις (fort. λαί-
ναις). Μένανδρος Βοιωτίᾳ Πεντετέκτους κτλ. Item, Πεν-
τέκτους: περιπόρφυροι, διὰ τὸ ἐνυφάνθαι παρὰ τὰς ὥας
πέντε χτένας πορφυροῦς. Male Bentleius πεντετεκτῆ. Πορ-
φυρὰ Hermannus et Porsonus. Cod. πορφυρά.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ο Σ

Obiter huius fabulae meminist Quintillianus XI 3: cum
michi comoedi quoque pessime facere videantur, qui, etiamsi
iuvenem agant, cum tamen in expositione aut senis sermo,
ut in Hydriae prologo, aut mulieris, ut in Georgo, incidit,
tremula vel effeminata voce pronuntiant. Ex quo loco con-
lici posse videtur, Menandri fabulas Quintilian tempore
Romae actitatas esse. Respicit fabulam hanc etiam Fronto
Anal. Br. II p. 346;

Τὴν ἀχμὴν Θησαυρὸν ἔχειν, κωμωδέ, νομίζεις,
οὐκ εἰδώς αὐτὴν Φάσματος ὄξυτέρην.

ποιήσῃ σ' ὁ χρόνος Μισοῦμενον, εἴτα Γεωργόν,
καὶ τότε μαστεύσεις τὴν Περιχειρομένην.

Qui quod hanc fabulam enim Περιχειρομένην coniungit, facit ut
eam ex illo fabularum genere fuisse putem, in quibus quid
immanium ζηλοτυπία efficere possit doceretur. Quodsi pri-
arias fabulae partes Gorgiae tributas fuisse ponas (Fragm.
I. III), sententiam hanc Luciani loco confirmatam reperies in
kal. Meretr. VIII p. 299. ubi Ampelius Chrysoidi de amatoris in-
tuitu haec dicit: φιλήματα καὶ δάκρυα καὶ ὄρκοι καὶ
ὁ πολλάκις ἤκειν ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον καὶ φρονοῦμενον
καὶ τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν, ὥστε εἰ καὶ
ὡς φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἔλπει

καὶ εὖχον ὅτι τὰ αὐτὰ ποιῶν. Isterum dialogorum auctor non solum argumenta Menandrearum fabularum passim expressit, sed etiam eadem, quibus poeta usus est, nomina retinuit.

I.

‘Ο δ’ ἡδίκηκώς ὅστις ἔσθ’ οὗτός ποτε
τὴν ὑμετέραν πενίαν, κακοδαίμων ἔσθ’, ὅτι
τοῦτ’ ἡδίκηκεν, οὗ τυχὸν μεταλήψεται·
εἰ καὶ σφόδρ’ εὐπορεῖ γάρ, ἀβεβαίως τρυφᾷ·
τὸ τῆς τύχης γὰρ ρεῦμα μεταπίπτει ταχύ.

Stobaeus Flor. CV 28. Vs. 2 ἡμετέραν Voss. et Ars.
— Vs. 3 τυχὼν N. — Vs. 4 εὖ ποιῶ Ars. Postremus versus est etiam apud Cramerum Anecd. I p. 333. Etymol. M. p. 685 38. Favorinum Ecl. p. 377 31 Dind. et schol. Sophoclis Oed. T. 1191.

II.

Εὐκαταφρόνητόν ἐστι, Γοργία, πένης,
κἂν πάννυ λέγῃ δίκαια· τούτου γὰρ λέγειν
ἐνεκα μόνου νομίζεθ’ οὗτος τοῦ λαβεῖν,
καὶ συνοφράντης εἰδυῖς ὁ τὸ τριβώνιον
ἔχων καλεῖται, κἂν ἀδικούμενος τίτῃ.

Stobaeus Flor. XCVI 5. Vs. 2 et 3 fortasse transponenda sunt vocabula λέγειν et μόνου; quamquam etiam vulgaris ordo defendi potest.

III.

Οὗτος κράτιστός ἐστ’ ἀνὴρ, ὦ Γοργία,
ὅστις ἀδικεῖσθαι πλείστ’ ἐπίσταται ἐγκρατῶς·
τὸ δ’ ὀξύθυμόν τοῦτο καὶ λίαν πικρόν
δείχῃ· ἔστιν ἐνδυῖς πᾶσι μικροψυχίας.

Orion Gnomol. VII 9. Dues priorae versus habet Stobaeus Flor. V 1. dues posteriores idem XX 21. Vs. 2 ἐπίσταται ἐγκρατῶς Orion. Vitiose Stobaeus ἐπίσταται βροτῶν. De ἀδικεῖσθαι, iniurias ferre, vide praeter eos quos edit. mai. citavi Thucyd. III 47.

IV.

Ἄγρὸν εὐσεβέστερον γεωργεῖν οὐδένα
οἶμαι· φέρει γὰρ ὅσα θεοῖς ἄνθη καλά,
κιττόν, δάφνην· κριθὰς δ' ἐὰν σπείρω, πάνν
δίκαιος ὢν ἀπέδωχ' ὅσας ἂν καταβάλω.

Stobaeus Flor. LVII 5. Sunt ipsius agricolae verba.
Vs. 3 δ' ἐὰν Grotius. δ' ἂν AB. Vulgo τε ἂν. — Vs. 4
δίκαιος ὢν ante Porsonum App. ad Toup. p. 435 iam Ze-
delius Magazin für Schulen vol. II p. 359. Vulgo δικαίως.
Ib. ὅσας pro ὅσα Porsonus. Respexisse locum videri potest
Pollux I 227: Μένανδρος δίκαιον γῆδιον καλεῖ ὃ μηδὲν
πλέον τοῦ σπέρματος ἐκφέρει. Quamquam vereor ne is si-
mul Xenophontis locum in animo habuerit Cyrop. VIII 3,
15: μικρὸν γῆδιον, οὐ μέντοι πονηρόν γε, ἀλλὰ πάντων δι-
καιότατον· ὃ τι γὰρ ἂν λάβοι σπέρμα καλῶς καὶ δικαίως
ἀπιδίδου αὐτό τε καὶ τόκον οὐδὲν τι πολύν. Ac fortasse
scripsit Pollux: Μένανδρος δίκαιον [ἄγρὸν καὶ Ξενοφῶν δι-
καιον] γῆδιον καλεῖ. Idem Menandri locus respicitur a
Quintil. XII 10: quos ego existimo, si quod in his finibus
(Atticam dicit) uberius invenerint solum, fertilioresve sege-
tem, negaturos Atticam esse, quod plus quam acceperit se-
minis reddat, quia hanc eius terrae fidem Menander eludit.

V.

Εἰμὶ μὲν ἄγροικος, καὐτὸς οὐκ ἄλλως ἐρῶ,
καὶ τῶν κατ' ἄστν πραγμάτων οὐ παντελῶς
ἐμπειρος, ὁ δὲ χρόνος τί μ' εἰδέναι ποιεῖ
πλέον.

Orion Gnomol. I 19. Versu primo cod. ἄλλος. Corre-
xit Schneidewinus.

VI.

Ἐμβεβρόντησαι; γελοῖον, ὅς κόρης ἐλευθέρως
εἰς ἔρωθ' ἤκων σιωπῆς καὶ μάτην ποθομένους
περιορᾶς γάμους σεαυτῷ.

Comoed. nov.

7

Maximus Planudes ad Hermogenem de idelis in Walzii Rhet. V p. 525 trochaicorum tetrametrorum exempla afferens: καὶ παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν Γεωργῷ Ἑμβεβρόντησαι κτλ. Vs. 2 vulgo ποιούμενους. loh. Sicellota ποθουμένης, reliquis omisiss. Hinc scripsi ποθουμένους. Herlinga Observ. crit. p. 243 πονουμένους.

VII.

Βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι, θέρμα τε
ἐπέλαβεν αὐτόν.

Zonaras Lex. p. 1030: Θέρμη καὶ θέρμα — Μένανδρος Βουβῶν ἐπήρθη κτλ. Partem loci addite fabulae titulo habet Etymol. M. p. 206 57: Μένανδρος ἐν Γεωργῷ Βουβῶν ἐπήρθη τῷ γέροντι. Eadem omisso auctoris nomine Suidas v. βουβῶν. Respicit eundem locum Phrynichus Epit. p. 331 propter formam θέρμα, pro qua veteres Attici constanter θέρμη dixerunt.

VIII.

Choeroboscus apud Bekkerum Anecd. p. 1360 (Cramerii Anecd. IV p. 303): ἔχομεν τὴν χρῆσιν τοῦ „ἦν ἐγώ” παρὰ Ἀριστοφάνει — καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῷ Γεωργῷ Ἦν δ’ οὐ πονηρὸς οὐδ’ ἐδόκουν. V. Dindorf. ad Aristoph. Av. 97.

IX.

Scholiasta Aristoph. Plut. 652: ὅτι ἐπὶ κακῷ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ πράγματα, ἰδοὺ διεσάφησεν· καὶ Μένανδρος δὲ ἐν Γεωργῷ ἐν πράγμασιν ἐν μάχαις. Eadem Suidas v. πράγματα. Verba ἐν μάχαις scholiastae esse suspicatur Dobraeus Adv. II p. 272.

Aliud incerti comici fragmentum, haud improbabili quidem at incerta tamen coniectura a Toupio ad Menandri Georgum relatum, apud Plutarchum de Curios. p. 519 A. inter anomymorum comicorum fragmenta exhibuit.

Δ Α Κ Τ Υ Λ Ι Ο Σ.

I.

Ἐπὶ τοῦδ' αὐθις οἵτοσι κακοδαίμων ἔφη,
ὥς οὐκ ἂν ἐκδοίη γε θυγατέρ' ἄσμενος,
καὶ ταῦτα πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Ammonius p. 110: παιδίσκη καὶ παῖς διαφέρει· παι-
δίσκη μὲν γὰρ ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς, παῖς δὲ ἡ δούλη.
Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ Ἐπὶ τοῦδ' αὐθις κτλ. Vs. 1 Al-
dus et cod. Par. αν τις et ἔφν pro αὐθις et ἔφη. Valcke-
narius Bentleii coniecturam recepit ἐπὶ τοῦδε δ' αὐθ' οὐ-
τως ὁ κακοδαίμων ἔφη, quod propter αὐτε ferri non potest.
Castellus ἐπειτα δ' αὐθις τοῦθ' ὁ κακοδαίμων ἔφη. Sed
non dubito quin aliud quid lateat. Dobraeus Adv. II p. 272:
ἀπὸ οὐδὲ εἰς οὕτως γε κακοδαίμων ἔφν. — Vs. 2 Aldus
ἐκδοίη θυγατέρας μένος. Correxit Scaliger, quemquam re-
ctius fortasse Pauwius ἐκδοίη θυγατέρ' ἂν.

II.

Οἰκόσιτον νυμφίον

οὐδὲν δεόμενον προικὸς ἐξευρήκαμεν.

Athenaeus VI p. 247 f: καλεῖται οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ
ἀλλὰ προίκα τῇ πόλει ὑπηρετῶν. — Μένανδρος Δακτυλίῳ
Οἰκόσιτον κτλ.

III.

Photius, Ὑπηνέμια: λέγουσιν (Attici) ὡς ἡμεῖς. — Πλά-
των δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ ἀνεμιαῖα, καὶ Μένανδρος
Δακτυλίῳ ἀνεμιαῖον ἐγένετο. τὰ δίχα σπέρματος ἄρ-
χοντες. Eadem Suidas v. ἱπηνέμια.

IV.

Harporatio s. v. αὐτολήχυθοι: τὸ ὄνομα καὶ
παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἠνιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ.

Δ Α Ρ Δ Α Ν Ο Σ.

I.

Καὶ λαιμὰ βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα.

Scholiasta Aristophanis Av. 1562: παραπεποίηκε (τὸ λαῖμα) παρὰ τὸ λαιμόν. ἔστι δὲ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Δαρδάνῳ Καὶ λαῖμα βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα. — ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. ὅπερ συμφωνιότερόν ἐστι τῷ παρὰ Μενάνδρῳ. Recte Bentleius λαιμὰ correxit. Cod. Rav. λῆμα.

II. III.

Erotianus Lex. Hipp. 172. Ἡδύσμασι: τοῖς χλωροῖς καὶ ξηροῖς ἀρτύμασιν. ἀττική δὲ ἡ λέξις, ὡς καὶ — Μένανδρος ἐν Δαρδάνῳ. — Priscianus VI p. 702: Menander quoque in Dardano Δρία παῖ pro Δρίαν. De hac forma cfr Bekkeri Anecd. p. 1183 et I. H. Vossii Krit. Blätter I p. 173. — De alio huius fabulae fragm. vide quae infra ad Xenologum dicentur.

Δ Ε Ι Σ Ι Δ Α Ι Μ Ω Ν.

Nobilissimam hanc fabulam Caecilius apud Porphyrium Eusebii Praep. Evang. X 2 p. 273 totam ex Antiphanis Oeonista expressam fuisse dicit, quod quid sit indicavi Hist. crit. p. 82. Multa ex ea haud dubie in suum de superstitione libellum derivavit Plutarchus. Obiter eam memorat Alciphro Epist. II 4 50: πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων κτλ. Primarias partes poetam Phidiae tribuisse docet primum fragmentum, quod non dubito quin recte ad hanc fabulam rettulerim.

I.

Εἰ μὲν τι καχὸν ἀληθὲς εἶχες, Φειδία,
ζητεῖν ἀληθὲς φάρμακον τούτου σ' ἔδει.

νῦν δ' οὐκ ἔχεις· τὸ φάρμακον εἵρηκας κενὸν
πρὸς τὸ κενόν· οἷήθητι δ' ὠφελεῖν τί σε.

5 περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ
καὶ περιθειωσάτωσαν, ἀπὸ κρουνῶν τριῶν
ὑδατι περίρραν' ἐμβαλὼν ἄλας, φακούς.

Clemens Alex. Strom. VII p. 303 7 Sylb. εὗ γὰρ καὶ
ὁ Μένανδρος Εἰ μὲν τι κακὸν κτλ. Vs. 1 et 2 Φειδία, ζη-
τιῶν Grotius Excerptis p. 751. Libri φιλιάζειν. — Vs. 2
Bentleius τούτου μ' ἔδει, probata vs. 3 Grotii scriptura. —
Vs. 3 τὸ φάρμακον εἵρηκας κενὸν cod. Par. apud Klotzium.
Vulgo κενὸν εἵρηκας τὸ φ. Nentrum probari potest. Grotius
εἵρηκα δὲ κενὸν φ. — Vs. 5 libri περιτέθωσαν. Correxīt Bent-
leius, nisi quod scripsit περιθειωσάτωσαν. V. ad Ararotis
fragm. p. 275. — Vs. 7 περίρραν' Sylburgius. Libri περίρ-
ραναι. De elisa diphthongo imperativi v. infra ad Fragm.
fab. inc. X 6.

II.

* Ἀγαθὸν τί μοι γένοιτο, πολῦτιμοι θεοί·
ὑποδούμενος τὸν ἱμάντα γὰρ τῆς δεξιᾶς
ἐμβάδος ἀπέρρηξ'. B. εἰκότως, ὧ φλήναφε,
σαπρὸς γὰρ ἦν, σὺ δὲ μικρολόγος ἄρ' οὐ θέλων
καινὰς πρίασθαι.

Theodoretus Therap. vol. IV p. 852: ὁ Μένανδρος δ'
ἐν Δεισιδαίμονι παραπλησίως τοὺς τὰ τοιαῦτα παρατηροῦν-
τας γελᾷ λέγων ὡδί Ἀγαθὸν τί μοι κτλ. Eundem locum
servavit Clemens Alex. Strom. VII p. 302 Sylb. ex quo profecit
scriptor incertus apud Cramerum Anecd. IV p. 250. Vs. 1
Clem. ed. Flor. et codd. Theodor. πολυτίμητοι. De πολύ-
τιμος dixi edit. mai. — Vs. 2 et 3 vulgo ὑποδούμενος τὸν
ἱμάντα τῆς δεξιᾶς ἐμβάδος διέρρηξα, quod correxi. — Vs. 4
ἔθρι σὺ δὲ μικρολόγος οὐκ ἐθέλων. Hoc etiam correxi. οὐ
θέλων iam Grotius Exc. p. 715.

III.

Οὐ δεῖ γὰρ ἀδικεῖν τοὺς ἰκέτας, ἄλλως τε καὶ
ὅταν μετ' εὐνοίας τι μὴ πονηρίᾳ
πταίσωσιν· αἰσχρὸν ἐστὶ τοῦτο γὰρ πάννυ.

Stobaeus Flor. IX 11 cum lemmate *Μενάνδρου Δεισι-
δαίμονι*. Vs. 1 Trinc. Gesn. marg. Arsen. et *Α οἰκέτας*. —
Vs. 2 vulgo μετ' εὐνοίας τινὸς μὴ πονηρῶς, quod correxi in
editione prima. Idem nunc Dobraeus Adv. II p. 272. Bent-
leius μετ' εὐνοίας τινὸς οὐ πονηρίᾳ. — Vs. 3 libri τοῦτο
γὰρ ἐστὶν πάννυ. Transposui cum Dobraeo. Bentleius γὰρ
mutabat in γοῦν, Gaisfordius in τὰρ'.

IV.

Παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ·
ὅταν φάγωσ' ἰχθύν ἐκείνοι, διὰ τινα
αὐτῶν ἀκρασίαν τοῖς πόδας καὶ γαστέρα
οἰδοῦσιν, ἔλαβον σακίον, εἴτ' εἰς τὴν ὁδὸν
ἐκάθισαν αὐτοὺς ἐπὶ κόπρῳ, καὶ τὴν θεὸν
ἐξηλάσαντο τῷ τεταπεινῶσθαι σφόδρα.

Porphyrus de Abstin. IV p. 347: τὸ μέντοι τῶν ἰχθύνων
ἀπέχισθαι ἄχρι τῶν Μενάνδρου Χρόνων τοῦ κωμικοῦ δι-
μινε· λέγει γὰρ *Παράδειγμα τοὺς Σύρους λαβέ* κτλ. Ad
Δεισιδαίμονα haec referenda esse vidit Clericus. Vs. 1 φά-
γωσ' Porsonus ad Toupil Emend. p. 471. Libri φάγωσιν. —
Vs. 4 pro σακκίον scripsi σακίον, quae attica forma est, v.
Aellium Dion. apud Eustath. p. 588. 12 et Photium Lex. p. 497.
10. Semel Aristophanes *σάκκος* Aeshn. 745, Megarensē lo-
quentem inducens. Sciens omitto Apollodorum Amph. vs. 2, cu-
pueus idiotici nominis *σακκοπήρα* condonandus est. Praeter
εἴτ', quod libri ante ἔλαβον habent, deleui. Grotius ha-
versum ita edidit οἰδοῦσιν, εἴτα σακκίον ἔλαβον εἰς
ὁδόν. — Vs. 5 αὐτοὺς Toupius pro αὐτοί. — Vs. 6 τετα-
πεινῶσθαι Heringa Observ. p. 243. Libri ταπεινῶσαι.

V. VI.

Scholiasta Platon. Bekk. p. 372: καὶ τυφλῷ δῆλον — μέμνηται ταύτης καὶ Μένανδρος ἐν Δεισιδαίμονι. — Photius, Ὀλόλους: τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἱ οἰωνιζόμενοι. Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θεόπομπος Τισαμένῳ καὶ οἱ ἄλλοι.

Δ Η Μ Ι Ο Υ Ρ Γ Ο Σ.

I.

Τί τοῦτο, παῖ; διακονικῶς γὰρ νῆ Δία προελήλυθας. Β. ναί· πλάττομεν γὰρ πλάσματα, τὴν νύκτα τ' ἡγρυπνήκαμεν· καὶ νῦν ἐτι ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

Athenaeus IV p. 172 c: ὅτι δὲ ἐκεχώριστο τὰ τῆς ὑπουργίας, πεμμάτων μὲν προνοουσῶν τῶν δημιουργῶν, ὀψαρτυτικῆς δὲ τῶν μαγείρων, διεσάφησεν — καὶ Μένανδρος Δημιουργῷ Τί τοῦτο κτλ. Quae sunt ipsius δημιουργοῦ verba, in nuptiali coena apparanda occupatae. Non recte enim scholiasta Aristoph. Equit. 647: δημιουργοὺς ἐκάλουν καὶ τὰς νῦν καλουμένας παρανυμφίδας, τοῦτ' ἐστὶ τὰς παρ-ιστώσας τῇ νύμφῃ γυναῖκας, ὅθεν ἐστὶ καὶ Μενάνδρου Δημιουργός. Eadem fere Suidas habet v. δημιουργός. Rectius Pollux III 41 δημιουργὸν vocari monet τὴν τὰ πέμματα μάττουσαν ἐν τοῖς γάμοις. Nonne igitur vs. 2 πέμματα?

II.

Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
χρηῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ διῖ ταύτη καλῶς.

Stobaeus Flor. CIII 7 et Antonius Mel. CXI p. 221. Idem fragmentum duobus senariis auctum e Menagryta Menandri laudatur a Stobaeo XCIV 7, cuius erroris originem in edit. mai. explicui. Primum versum servavit etiam Plutarchus de aud. poet. p. 31 c. Locum in rem suam convertit Democritus

qui vocatur in Galei Opusc. Mythol. p. 16: μακάριος ὃς οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει, χρῆται γὰρ οὗτος εἰς ἃ δεῖ καλῶς.

III. IV.

Pollux X 102: Μένανδρος δ' ἐν Δημιουργῷ ληνὸν εἷρηκε τὴν κάρδοπον. — Antiatticista p. 83. Βίος: ἐπὶ συνουσίας (leg. οὐσίας) Ἡρόδοτος, Μένανδρος Δημιουργῷ, Εὐπολὺς Αἰξίν, ὁ ποιητὴς πολλάκις.

Δ Ι Δ Υ Μ Α Ι.

I.

Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί,
ὥσπερ Κράτητι τῷ κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.

Diogenes Laert. VI 93: μέμνηται αὐτοῦ (Cratetem dict.) καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμοις (sic) οὕτως Συμπεριπατήσεις κτλ.

II.

Ἐπὶ πείρα δούς τριάκονθ' ἡμέρας.

Idem l. l. καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε (Crates) μαθηταῖς αὐτοῦ, ὡς ὁ αὐτὸς ἔφη, ἐκείνοις ἐπὶ πείρα δούς τριάκονθ' ἡμέρας.

III. IV.

Ὅρνεις φέρων ἐλήλυθα.

Ὅρνιθας ἀποστέλλει.

Athenaens IX - p. 373 d: Μένανδρος Διδύμαις Ὅρνεις φέρων ἐλήλυθα. καὶ ἐξῆς Ὅρνιθας ἀποστέλλει. Postrema fortasse anapaestici versus reliquiae sunt.

V.

Harpocratio p. 127 9: Μένανδρος ἐν Διδύμαις πρὸς ταῖς δώδεκα δραγμαῖς καὶ τριώβολόν φησι τούτους (τοὺς μετοίκους) τελεῖν. — Idem p. 156 20: ἐκωμῶδουντο οἱ Ποτάμιοι ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους, ὡς ἄλλοι τε δηλοῦσι καὶ Μένανδρος ἐν ταῖς Διδύμαις. Quo de loco dixi Hist. crit. p. 284.

Δ Ι Σ Ε Ξ Α Π Α Τ Ω Ν.

Respexit Martialis Epigr. XIV 214. ubi de pueris comoedis: Non erit in turba quisquam *Μισούμενος* ista, Sed poterit quivis esse *Δις ἐξαπατῶν*.

I.

Βουλευφόρως

τὴν ἡμετέραν, ὧς Δημέα, προκατέλαβες ὄρασιν.

Fulgentius Mythol. III 1 p. 199: *Bellerophonta* posuerunt, quasi *βουλευφοροῦντα* — nam et Menander similiter in *Disexapatonte* comoedia ita ait: *Βουλευφόρως* — ὄρασιν, id est: *consiliarie nostram, Demea, praeoccupavisti visionem.*

II.

*Ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν.*

Suidas I p. 294: οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπόστα. — Μένανδρος *Δις ἐξαπατῶντι* Ἐμοὶ παράστα κτλ. Eadem Lex. Seguer. p. 436. ubi vitiose *καλῶς τιν' αὐτόν.*

III.

Οὐ Μέγαβυζος ἦν,

ὅστις γένοιτο ζάκορος.

Photius, *Ζάκορος*: νεωκόρος. Μένανδρος *Δις ἐξαπατῶντι* Οὐ Μέγαβυζος κτλ. Eadem Suidas v. *ζάκορος*.

IV.

Ὅν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.

Plutarchus Cons. ad Apoll. p. 119 e: προσμαρτυρήσας τῇ καλῶς ὑπὸ Μενάνδρου ῥηθέντι τούτῳ Ὅν οἱ θεοὶ κτλ. Idem versus legitur apud Clement. Alex. Str. VI p. 265 Sylb. in schol. Odyss. XV 246. Eustathium p. 1781 2 et Stobaeum Flor. CXX 8. cuius auctoritate ad *Disexapatonta* relatus est. Latine reddidit Plautus Bacch. IV 7 18: *quem di diligunt adolescens moritur.*

Δ Υ Σ Κ Ο Λ Ο Σ.

Quale fuerit huius fabulae argumentum, quodammodo suspicari licet ex Iulliani verbis Misopog. p. 342: οὕτω μὲν οὖν ἐγὼ ἐν Κελτοῖς, κατὰ τὸν τοῦ Μενάνδρου Δύσκολον, αὐτὸς ἐμαυτῷ πόρους προσετίθουν, et ibid. p. 349 c: πόλει γὰρ προσιῶν ἐλευθέρα, τὸν αὐχμὸν τῶν τριχῶν οὐκ ἀνεχομένη, ὥσπερ οἱ κουρέων ἀποροῦντες ἀκάθαρτος καὶ βαθυγένειος εἰσέδραμον. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὄραν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον. Quibus ex locis hoc certe discimus, primas partes sustinuisse Smicrinem, senem morosum, sibi aliisque iratum, fortasse etiam avarum. Rem conficit Alciphro Epist. III 43: ἐν τούτῳ δι' ἰλαρότητος καὶ εὐφροσύνης διακειμένου τοῦ συμποσίου ἐπέστη ποθὲν Σμικρίνης ὁ δύστροπος καὶ δύσκολος. Praeterea fabulam respexit Agathias in Brunckii Anal. III p. 39:

Ἄλλ' ἔμπης τελέθει Μισοῦμενος, αὐτὰρ ἐγωγε

Δύσκολος, οὐχ ὁρώων τὴν Περιχειρομένην.

Fortasse etiam scholiasta Hermog. p. 72: ἡθικῆς παραδείγματα οἱ φιλάργυροι καὶ οἱ δύσκολοι καὶ οἱ γεωργοί. Neque ex alia fabula Libanius vol. IV p. 148 suam δυσκόλου imaginem videtur expressisse.

I.

Τῆς Ἀττικῆς νομίζει' εἶναι τὸν τόπον

Φυλὴν, τὸ Νυμφραῖον δ' ὅθεν προέρχομαι

Φυλασίων.

Παροcratio p. 183. Φυλὴ: δῆμὸς ἐστὶ φυλῆς τῆς Οἰνητῆδος. Μένανδρος Δυσκόλῳ Τῆς Ἀττικῆς κτλ. Apertum est haec ex ipso fabulae prologo derivata esse. De Nymphaeo Phylasiorum etiam aliunde constat. Quod vs. 1 legitur νομίζει' εἶναι ex emendatione Dobraei ad Aristoph. Eccl. 752 (cod. νομίζεται εἶναι), praebet etiam schol. Aristoph. Acharn. 1022. ἀπὸ Φυλῆς: ὄνομα δῆμον· καὶ Μένανδρος Δυσκόλῳ Νομίζει' εἶναι τὸν τόπον Φυλὴν. Male Etymol. M. p. 802 21: Φυλὴ δῆμος τῆς Οἰνίδος (Οἰνητῆδος). ὁ δὲ Μένανδρος τόπον νομίζει εἶναι Φυλὴν.

II.

- Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
 εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
 ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
 ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος·
 5 εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
 τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
 αὐτὴ γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
 παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
 διόπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
 10 εἰ κύριος, χρῆσθαι σε γενναίως, πάτερ,
 αὐτόν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχης,
 ἐκείθεν ἔσται ταῦτό τοῦτό σοι πάλιν.
 15 πολλῶ δὲ κρείττον ἐστὶν ἐμφανὲς φίλος
 ἢ ἡλοῦτος ἀφανής, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Stobaeus Flor. XVI 13 cum lemmate *Μενάνδρου ἐκ Δυσκόλου*. Sunt filii ad patrem, ipsum fortisan *Δύσκολον*, verba. Vs. 3 ἅπαντα Bentleius. Vulgo πάντα. Grotius et Gaisfordius εἰς πάντα. — Vs. 5 εἰ δὲ μὴ σεαυτοῦ cod. A, sed ita ut super μὴ scriptum sit οὐ. εἰ δ' οὐ σεαυτοῦ B m. sec. et duo codd. Schowii. Porsonus Adv. p. 48 ἃ δὲ σεαυτοῦ, quod recepit Gaisfordius. Bentleius εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ. Mihi εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ verum visum est, cll. Timocle Dracont. vs. 13: ἵνα μὴ δὲ πολλὰ μακρολογῶ. — Vs. 9 Tyrwhittus ἔγωγέ φημι; propter repetitionem pronominis. Sed vide edit. mai. — Vs. 11 Gaisfordius αὐτόν ἐπικουρεῖν. — Vs. 12 vulgo ὡς ἂν. Cod. Schowii οὓς ἂν. AB ὡς ἂν, sed οὓς super ὡς. — Vs. 15 et 16 male incerto poetæ tribuit Grotius, sequente Gaisfordio.

III.

‘Ως θύουσι δ’ οἱ τοιχωρόχοι,
 κοίτας φέροντες, σταμνί’, οὐχὶ τῶν θεῶν
 ἔνεκ’, ἀλλ’ ἑαυτῶν· ὁ λιβανωτὸς εὐσεβής,
 καὶ τὸ πόπανον τοῦτ’ ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ
 5 ἅπαν ἐπιτεθέν· οἱ δὲ τὴν ὄσφυν ἄκραν
 καὶ τὴν χολὴν ὅστ’ αὖτ’ ἄβρωτα τοῖς θεοῖς
 ἐπιθέντες, αὐτοὶ τᾶλλα κατυπίνουσ’ αἰεῖ.

Athenaeus IV p. 146 e: Μένανδρος δ’ ἐν Μίθῃ τοῦ μεγίστου δείπνου δαπάνημα τάλαντον τίθησι — καὶ ἐν Δυσκόλῳ δὲ φησιν οὕτως ‘Ως θύουσι δ’ οἱ κτλ. Vs. 3 *for-
 san praestat εὐσεβής*. Porphyrius de Abst. II p. 181: καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ ‘Ὁ λιβανωτὸς εὐσεβής καὶ τὸ πό-
 πανον· τοῦτ’ ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ ἅπαν τεθέν. —
 Vs. 5 de ἅπαν ultima producta vide edit. mñl. Ad sequen-
 tia cfr Clement. Alex. Strom. VII p. 304 Sylb.: Μένανδρός
 δὲ τὴν ὄσφυν ἄκραν πεποίηκεν, τὴν χολήν, ὅστέα τ’ ἄβρωτα,
 φησί, τοῖς θεοῖς ἐπιτιθέντες αὐτοὶ τὰ ἄλλα ἀναλίσκουσιν.
 Etymol. M. p. 468 28: ἱερὸν ὅστουν, τὸ ἄκρον τῆς ὄσφρος·
 οὕτω γὰρ κέκληται ὅτι μέγα ἐστίν, ἢ ὅτι ἱερολογεῖται τοῖς
 θεοῖς. Μένανδρος Οἱ δὲ τὴν ὄσφυν ἄκραν θύσαντες. —
 Vs. 7 αἰεῖ addidit Bentleius. Dobraeus Adv. II p. 273 αὐ-
 τοὶ πάντα τᾶλλα κατέπιον.

IV.

Οὐδὲ εἷς
 μάγειρον ἀδικήσας ἀθῆος διέφυγεν·
 ἱεροπρεπὴς πῶς ἐστὶν ἡμῖν ἡ τέχνη.

Athenaeus IX p. 383 f: καὶ μαγείρων μὲν ἄλλης, ἄνδρες
 δαιταλεῖς, μὴ καὶ τις αὐτῶν τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενάνδρου
 βρενθνόμενος λαρυγγίσῃ τάδε Οὐδὲ εἷς κτλ. Vs. 8 *malim
 ἡμῶν*.

V a. b.

Οὐδενὸς χρὴ πράγματις
τὸν εὖ ποιοῦνθ' ὅλως ἀπογνῶναί ποτε.
'Αλωτὰ γίγνεται' ἐπιμελεία καὶ πόνῳ
ἅπαντα.

Stobaeus Flor. XXIX 45 46. Versu secundo ante Grotium ποιοῦνθ', quod miror retinuisse Gaisfordium. Ad alterum fragmentum nihil lemmatis adscriptum est. Itaque dubitari potest num recte ad Menandrum et ad hanc ipsam fabulam relatum sit. Cod. A post ἄλωτὰ addit γάρ. Suspicor igitur Ἀλωτὰ γάρ | ἅπαντα γίγνεται' ἐπιμελεία καὶ πόνῳ.

VI.

Ammonius p. 62: ὁ οἷν ἐναλλάσσω (scil. εὐθύς et εὐθύ) ἀμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ Τί φης ἰδὼν ἔνθεν γε πᾶς δ' ἑλευθερῶν ἀπῆλθες εὐθύς ὡς ταχύ. Bene Valckenarius ἐνθένδε et Ἐλευθερῶν, cetera male administrans. Scribendum suspicor:

Τί φης; Β. ἰὼν ἐνθένδ' ὁ παῖς
'Ἐλευθερῶν ἀπῆλθεν εὐθύς ὡς ταχύ.

Loquitur de servo fugitivo, quem non sine acumine Eleutheras aufugisse dicit. Non recte, ut mihi quidem videtur, haec tractavit vir eximius ad Phryn. p. 144. Nec Fritzsche ad Aristoph. Thesm. p. 264 conatum probo. De εὐθύς pro εἰθὺ dicto vide vol. II p. 305.

VII.

Ammonius p. 61: Εὐρεῖν καὶ εὐρεῖσθαι διαφέρει. εὐρεῖν μὲν γάρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, εὐρεῖσθαι δέ, οἷον ἐν τῷ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ Εὐρηκὸς καὶ γὰρ τοῦτου τέχνην. Veteres editt. εὐρηκός, quod ex εὐρηκα corruptum suspicor. Pro τοῦτου fortasse τουτουί.

VIII.

Σιωπῇ φασὶ τοῦτω τῇ θεῷ
οὐ δεῖν προσμέναι.

Scholiasta Aristophanis Lys. 2: Πανὶ ὠργιάζον αἱ γυναῖκες μετὰ κραυγῆς. καὶ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ σιωπῇ φησι τούτῳ τῷ θεῷ οὐ δεῖ προσιέναι. Eadem habet Suidas III p. 19. nisi quod τούτῳ omittit; at recte idem pro δεῖ exhibet δεῖν. Pro φησι Porsonus φασί, firmante nunc cod. G.

IX.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Etymol. Gud. p. 23 25: Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ διασιέλλει τὴν διαφοράν (inter αἰτεῖν et αἰταῖσθαι) Οὐ πῦρ κτλ. Ita correxi editum αἰτῶ οὐδὲ λεπάδες. Idem versus ab aliis grammaticis ex Hymnide citatur, ubi vide.

X.

Antiatticista p. 82 11. Ἀνδριάς: καὶ ἐπὶ γραφῇ Πλάτων Πολιτεία, Μένανδρος Δυσκόλῳ. Platonis locus est Republ. IV p. 327 Bip. Vide edit. mai.

EAYTON TIMΩΡΟΥΜΕΝΟΣ.

Hanc etiam fabulam expressisse constat Terentium. Titulum attigit Galenus ad Hippocr. de artic. XII p. 316 Chart. διαφέρει τὸ τιμωρῶν τοῦ τιμωρούμενος, ὃ μετὰ τῆς καλουμένης αἰτιατικῆς σημαίνει τὸ κολάζον (leg. κολάζων). οὕτως γοῦν καὶ ἑαυτὸν τιμωρούμενος ἐπιγέγραπται τὸ Μενάνδρου δράμα.

I.

Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, δαιμονῆς, γεγονὼς ἔτη
'τοσαῦθ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἐξήκοντά σοι.

Scholiasta Platonis Bekk. p. 380 de ὁμοῦ numeralibus adiuncto dicens: καὶ Μένανδρος ἐν τῷ Ἐαυτὸν τιμωρουμένῳ Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς κτλ. Sunt Chremetis verba ad Menedemum, ut docet Terentius I 1 10: Nam proh deum atque hominum fidem, quid vis tibi? Quid quaeris? annos sexaginta natus es, Aut plus, ut coniciio. Pro δαιμονῆς libri δαίμων δύο. Correxerit Porsonus Miscell. p. 250.

II.

Λουτρὸν θεραπείνας ἀργυρώματα.

Athenaeus VI p. 231 a: Μένανδρος Ἐαυτὸν τιμωροῦ-
μένη Λουτρὸν κτλ. Verissime Canterus V. L. II 4 haec
rettulit ad Terent. I 1 78. ubi Menedemus dicit: *Ancillae*
tot me vestient? sumptus domi Tantos ego solus faciam?

III.

Ἐξ ἰσταρίου δ' ἐκρέματο φιλοπόνως πάνυ.

. καὶ θεραπευνὶς ἦν μία.

αὕτη συνύφαινε ὀυπαρῶς διαχειμένη.

Terentius II 3 51. *Subtemen nebat: praeterea una an-*
cillula Erat; ea terebat una, pannis obsita, Neglecta im-
punda illuvie. Ad quem locum graeca quae supra adscripti
servavit scholiasta codicis Bembiul. V. Spengelium ad Var-
ronem de L. L. p. 118 et P. Victorium V. L. IX 15. Fal-
liat Hirschkins ad Tibullum I 3 83. V. edit. mai. Va. 1
codex γάρ, pro quo scripsi δ', et vs. 3 συνύφαινε pro συν-
ύφαινε.

IV.

Ἀνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.

Terentius II 4 4: *Nam mihi quale ingenium haberes,*
fuit indicio oratio. Ad quem locum in cod. Bemb. adscrip-
tum est λανδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
V. Spengelium ad Varronem de L. L. p. 118. Idem versus,
qui in proverbii usum abiisse videtur, legitur in Ἀρρηγόρου
fragm. VIII.

V.

Πᾶς πατὴρ μωρός.

Terentius III 1 31: *Vehemens in utramque partem, Me-*
cedeme, es nimis. Ubi schol. Bemb. „graece πᾶς πατὴρ
μωρός.”

VI.

Οἴκοι μένειν χρὴ καὶ μένειν ἐλευθέρον,

ἢ μηκέτ' εἶναι τὸν καλῶς εὐδαίμονα.

Stobaeus Flor. XXXIX 11. Haec Chremetis verba esse suspicari licet, Cliviae patriam relinquendi consilium vituperantis. Aeschylus versus:

Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα,
καὶ τὸν χαλῶς πράττοντα καὶ τοῦτον μένειν,

cum Menandreis comparavit iam Clemens Alex. VI p. 263 37 Sylb. Primum versum servavit etiam Diogenes Laert. VII 85 et Stobaeus Serm. LIII 1.

VII.

Μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς ἐγὼ
παρέθηκα, καὶ τῶν ροιδίων ἐτρώγομεν.

Athenaeus XIV p. 651 a: Μένανδρος ἐν Ἐαυτὸν τιμωρουμένῳ ροιδία ὠνόμασε διὰ τούτων Μετ' ἄριστον κτλ. Fortasse ita distinguendum:

Μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδαλὰς
ἐγὼ παρέθηκα . . καὶ τῶν ροιδίων
ἐτρώγομεν.

Possis παρέθηκ' αὐτοῖσι, et deinde ἐτρώγον. Dobraeus Adv. II p. 273 alterum versum sic: ἐγὼ παρέθηκα ροιδίων ἐτρώγομεν.

VIII.

Denique Photius Lex. p. 70 24. "Ἦν: δασέως ὅταν ἡθικῶς (fort. αἰτιατικῶς). οἱ δὲ παλαιοὶ ἐν Μενάνδρου Ἀντὸν τιμωρουμένῳ. τὸ δὲ ψιλὸν ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ. ἀλλ' ἦν χιτῶν σοι. Photii glossa etsi vitiose scripta est, hoc tamen intellegitur, subiectum exemplum esse Menandri et pro ἦν scribendum ἦν, i. e. ecce, de quo praeter Aristoph. Equ. 26 ἦν, οὐχ ἰδύ; vide Antiphanem p. 84 et ipsum Menandrum in Παλλακῇ fragm. IV. Omitto ἦν ἰδοῦ et ἦνιδε, quae usitatissima sunt.

E T X E I P I A I O N.

I.

Οὐχ ὅθεν ἂν ὥμην ἡτύχηκα· πάντα δὲ
τὰ μηδὲ προσδοκώμεν' ἕκαστιςιν γέρει.

Stobaeus Flor. CIV 7. Ita haec restituit Porsonus Misc. crit. p. 250. Vulgo οὔποθεν ἂν ὦμην· ἡ τύχη καὶ πάντα δέ. Partem fragmenti inde a verbis πάντα δέ iterum habet Stobaeus CXI 11.

II.

Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο.

Photius s. v. Κωρυκαῖος. ὅθεν καὶ ἡ παροιμία Τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάζετο. οἱ δὲ κωμικοὶ Κωρυκαῖον τῶν θεῶν εἰσάγουσιν. Μένανδρος Ἑγχειριδίῳ, Διῶξις Θεσανρῶ. Eadem fere Suidas habet II p. 367 et III p. 490, ubi τοῦδ' ἄρα ὁ Κωρυκαῖος editur. Denique Zenobius IV 75. Κωρυκαῖος ἠκροάζετο: ταύτης Μένανδρος μίμνηται ἐν τῷ Ἑγχειριδίῳ —. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων. Omnes hi in ἠκροάζετο consentiunt, pro quo Stephanus Byz. s. v. Κῶρυκος habet ἠκροάσατο, quod recte praefert Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 950. Proverbio hoc praeter allatos a Schneidewino ad Zenobii l. l. utuntur Alaphro Epist. III 26 et Phrynichus apud Phot. Bibl. p. 101, 18 ed. Bekk.

III.

Πίε. Β. πιεῖν ἀναγκάσω

τὴν ἱερόσυλον πρῶτα.

Athenaeus X p. 446 e: πίε (πίε) δέ, διωυλλάβως, Μένανδρος Ἑγχειριδίῳ Πίε κτλ. In his πίε, quod a libris abest, addidit Clericus.

IV. V.

Praeterea fabulae meminerunt scholiasta Platon. p. 359. Agitur de proverbio πάντ' ἄνω κάτω, et scholiasta Steph. Vesp. 191: περὶ ὄνου σχιᾶς — Μένανδρος τῷ Ἑγχειριδίῳ, quae eadem fere leguntur apud Zenobium VI 28.

Ε Μ Π Ι Π Ρ Α Μ Ε Ν Η.

I.

Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτί

ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος,

εἰθ' ὁ τρίτος, εἰθ' ὁ τέταρτος, εἰθ' ὁ μεταγενής.

Athenaeus XIII p. 559 c: Μένανδρος ἐν Ἐμπιπραμένη (libri Ἐμπιπραμένη) Ἐξώλης ἀπόλοιτο κτλ. Vs. 2 ante Grotium Exc. p. 713 legebatur ἦν ὁ γήμας. — Vs. 3 Zedelius Μεταγενής, ut habet L. At recte legitur μεταγενής. Photius p. 263 23. Μεταγενής: μεταγενέστερος.

II.

Τρία γάρ ἐστι, δέσποτα,

δε' ὧν ἅπαντα γίγνεται, ἢ κατὰ τοὺς νόμους,

ἢ τῆς ἀνάγκης, ἢ τὸ τρίτον ἔδει τινί.

Stobaeus Flor. XLIII 15 cum lemmate Μενάνδρου Ἐμπιπραμένη. Servavit locum etiam Apostolius XIX 54. neque poetae nec fabulae nomine indicato. Vs. 2 Apost. κατὰ τὸν νόμον. Apud Stobaeum libri τοὺς omittunt. — Vs. 3 τὸ addidit Bentleyus. Ad sententiam Cuiacius Observ. XIX 16 comparavit Modestinum Digest. I 3 40: *Omne ius aut consensus fecit, aut necessitas constituit, aut firmavit consuetudo.*

III.

Ἐφ' ᾧ φρονεῖς μέγιστον ἀπολεῖ τοῦτό σε,

τὸ δοκεῖν τιν' εἶναι· καὶ γὰρ ἄλλους μυρίους.

Stobaeus Flor. XXII 28 cum lemmate Μενάνδρου Ἐμπιπραμένη. Vs. 2 cod. B τι pro τιν'. Malim τις.

IV.

Ὡς ἀγαθόν ἐστι πρᾶγμα τὸ γενέσθαι τινός πατέρα.

Stobaeus Flor. LXXV 6 cum lemmate Μενάνδρου Ἐμπιπραμένη. Pro ἐστι codd. AB habent τό. Pro τινός cum Dobraeo Adv. II p. 273 malim τέκνων vel τινά.

V. VI.

Καὶ νῦν ὑπὲρ τούτων συνάγουσι κατὰ μόνας.

Ἐπλήρωσιν τε τὸ συναγωγίον.

Athenaeus VIII p. 365 c; ἔλεγον δὲ συνάγειν τὸ μετ' ἁλλήλων πίνειν, καὶ συναγωγίον τὸ συμπόσιον. Μενάνδρος Ἐμπιπραμένη Καὶ νῦν κτλ. εἶθ' ἐξῆς Ἐπλήρωσιν τε τὸ συναγωγίον. μήποτε δὲ τοῦτ' ἐστι τὸ ἀπὸ συμβολῶν καλούμενον. Vide quae dixi in ed. mai.

Ε Π Α Γ Γ Ε Λ Λ Ο Μ Ε Ν Ο Σ.

I.

Τὸ σὸν ταπεινὸν ἂν σὺ σεμνύνῃς, καλὸν
ἐξω φανεῖται, φίλ' ἀνερ' ἂν δ' αἰτὸς ποιῇς
ταπεινὸν αὐτὸ καὶ τιθῇς ἐν μηδενί,
οἰκείος οὗτος κατὰ γέλως νομίζεται.

Stobaeus Flor. XXII 29. Versu primo σεμνύνῃς vir
rectus in Ephemer. Ien. 1828 no. 148. Libri σεμνύνῃ.

II.

Τὰ γὰρ τολμηρὰ τῶν ὄχλων ἔχει
ἐν τοῖς λογισμοῖς τὰς ἐπιδείξεις δυσκόλους,
ἐν τῷ δὲ πράττειν, ἂν λάβῃ τὸν καιρὸν εὖ,
ἀπροσδόκητον τὴν τέχνην ἐξηύρατο.

Stobaeus Flor. LI 27. Vs. 2 τὰς Gaisfordus. Vulgo
A et Trinc. μὲν τὰς. — Vs. 8 ἐξηύρατο A. Vulgo
εὐράτο. Fortasse ἐξηύρετο. V. Lobeckius ad Phryn. p. 139.

III.

Τοῖς ἀναιδέσιν βοηθεῖ γὰρ λόγοις τοῦθ' ἐν μόνον,
ἂν βραχεῖς αὐτοὺς ποιῇ τις τὸν τε καιρὸν εὖ λάβῃ.

Stobaeus Flor. XXXV 5. Vulgo ἀναιδέει. A et B ἀναιδέει. Vs. 2 Trinc. πῶν.

IV.

Suidas, Εἰς τὸ δέον. — καὶ Μένανδρος ἐν Ἀπαγγελομένῳ. μέμνηται δὲ καὶ ἐτέρῳθι. Corr. Ἐπαγγελλομένῳ.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Duplicem huius fabulae recensionem fuisse Athenaei IX p. 378 c. et Harpocr. p. 139 testimonio constat. Praeter scriptores, qui fragmenta servarunt, commemorat eam Quintill. X 1: *nec nihil profecto viderunt, qui orationes, quae Charisii nomine eduntur, a Menandro scriptas putant: sed mihi longe magis orator in opere suo probari videtur, nisi forte aut illa mala iudicia, quae Epitreponτες, Epicleri, Locri habent, aut meditationes in Psophodee et Nomotheta et Hypobolimaeo non omnibus oratoris numeris sunt obso- lutas.* Vide edit. mai.

I.

Ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον;
ἐμὲ γοῦν ἀναστήσασα δευρὶ προάγεται
λαλεῖν ἀπ' ἀρχῆς πάντα τὸν ἔμμαντοῦ βίον.

Theo Progymn. V p. 49 Camer. ἔστι δὲ καὶ ἀνάπαλιν προθέντα γνωμικὸν λόγον ἀφηγήσασθαι, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ μύθου παρεσημειωσάμεθα· οἷον καὶ ἐν παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρηστῇ *) Ἐπικλήρῳ Ἄρ' ἐστὶ κτλ. Ad primum versum respexit Plutarch. de Garrul. p. 513 d: πολλῶ γάρ ἐστιν ἡ χαρὰ τῆς κωμικῆς ἐκείνης ἀγρυπνίας λαλίστερον. Eodem versu idem utitur Theo l. l. p. 45: τὸ ἐπαπορεῖν καὶ τὸ ἐρωτᾶν κατὰ μὲν τὴν προφορὰν οὐδὲν ἀλλήλων διήνεγκεν· — ἐάν τε γὰρ ἐρωτῶμεν ἐάν τε ἐπαπορῶμεν, οὕτως ἐξοίσομεν Ἄρ' ἐστὶ πάντων ἀγρυπνία λαλίστατον; — Vs. 3

*) Hemsterhusius ad Lucian. p. 460 corrigit χροσῆ.

λαλεῖν pro λαβεῖν Victorius V. L. 27 12. Ceterum „haec ex initio fabulae ducta esse, ideo a Menandro ficta, ut rerum quas scire deberent spectatores narrandarum esset occasio, et per se probabile est et apparet ex imitatione Turpillii comici, apud Priscianum de metris Terentii p. 412 ed. Krehl. ubi Initia fere fabularum commemorantur:

St. Quaeso edepol, quo ante lucem te subito rapis, here, cum uno puero? PH. Nequeo esse iatus, Stephanio. St. Quid ita? PH. Ut solent, curae me somno segregant, forasque noctis excitant silentio. Servum addidisse Turpillius videtur, et apud Menandrum una persona loqui.” Dübnerus.

II.

Ὡσπερ τῶν χορῶν
οὐ πάντες ᾄδουσ', ἀλλ' ἄφωνοι δύο τινές
ἢ τρεῖς παρεστήκασι πάντων ἑσχατοὶ
εἰς τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῦθ' ὁμοίως πως ἔχει·
χώραν κατέχουσι, ζῶσι δ' οἷς ἔστιν βίος.

Stobaeus Flor. CXXI 11 cum lemmate Ἐπίκληρος poëtae nomine omisso. Ceterum vide edit. mal.

III.

Τί δ' ἂν ἔχοι νεκρὸς
ἀγαθόν, ὅπου γ' οἱ ζῶντες ἔχομεν οὐδὲ ἓν.

Stobaeus Flor. CXXI 19 cum lemmate Μενάνδρου Ἐπίκληρος.

IV.

Ἦ δεῖ μόνον
ζῆν ἢ γενόμενον πατέρα παιδῶν ἀποθανεῖν·
οὕτω τὸ μετὰ ταῦτ' ἔστι τοῦ βίου πικρόν.

Stobaeus Flor. LXXVI 4 cum lemmate Μενάνδρου Ἐπίκληρος. Priora in libris turbato verborum ordine ita scribuntur: ἢ μόνον δεῖ ζῆν ἢ παιδῶν γεννωμένων πατέρα ἀπο-

θανεῖν. Correx. Dobraeus Adv. II p. 273. Salmasius ἢ
 δεῖ ζῆν μόνον | ἢ πατέρα παιδων ἀποθανεῖν γεννωμένων.
 Sed hoc debebat esse γεννηθέντων.

V. VI.

Ἀλεκτρῶν τις ἐκεκράγει μέγα
 . . . οὐ σοφῆσαι ἔξω, φησί, τὰς
 ὄρνιθας ἄρ' ἡμῶν.

Αὕτη πότ' ἐξισόβησε τὰς ὄρνεις μόλις.

Athenaeus IX p. 373 c: Μένανδρος δ' ἐν Ἐπικλήρῳ
 πρώτη σαφῶς τὸ ἐπὶ τῆς συνηθείας φησὶν ἐμφανίζων συ-
 τως Ἀλεκτρῶν — ἄρ' ἡμῶν; καὶ πάλιν Αὕτη πότ' κτλ.
 Priora habet etiam Eustath. p. 1440 50. Vs. 2 Eustathius
 φησί omittit. Lacunam Dobraeus Advers. II p. 274 explet
 verbis ὁ δ' εὐθύς. Vs. 3 malim ὄρνεις.

VII.

Ὅρα σὺ καὶ γρόντιζε κἀπόστα βραχύν.

Antisthici p. 81: Ἀνάβα, κατάβα, διάβα, ἀπόστα.
 Μένανδρος Ἐπικλήρῳ Ὅρα κτλ.

VIII. IX.

Harpocratio p. 139 24: τὸ ὄρον — παρὰ Μενάνδρῳ ἐν
 δευτέρῳ Ἐπικλήρῳ σημαίνει ξύλον τι, ᾧ τὴν πεπατημένην
 σταφυλὴν πιέζουσιν. — Priscianus XVIII p. 1108: Attici
 πεπίστευμαι σοι et ὑπὸ σοῦ. Μένανδρος Ἐπικλήρῳ Οὐ πᾶ-
 σοι πεπίστευμαι. Nos quoque: credor tibi et credor a te.

ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΕΣ.

Argumentum huius fabulae non dissimile fuisse illi, quod
 in Hecyra Apollodori vestigia sequutus tractavit Terentius
 prodidit Sidonius Apoll. Epist. IV 12 p. 257: nuper ego
 filiusque communis Terentianae Hecyrae sales ruminaba-
 mus; studentī assidebam, naturae memīnens et professioni

oblitus. Quoque absolutius rhythmos comicos sequeretur, ipse etiam fabulam similis argumenti, i. e. *Epitrepontem* (sic) Menandri manibus habebam. Ad tituli rationem perspicendam facit Harpocrat. p. 84 3: τοῖς οἰκείοις ἐπιτρέπαι, ἀντὶ τοῦ διαιτητὰς αὐτοὺς αἰρεῖσθαι, ὅθεν καὶ Μενάνδρου δράμα Ἐπιτρέποντες, et schol. Aristoph. Acharn. 1114: ἐπιτρέπαι ὥστε κρίναι. καὶ Μένανδρος Ἐπιτροπεῖ (sic). Ob litigantium iudicia aliasque virtutes oratorias commendatur haec fabula a Quintil. X 1. Atque omnino praestantissima eam poetae nostri fabulis adnumeratam fuisse colligas ex Alciphronē Epist. II 1 14 et Apollon. de Syn. III p. 297, qui in exemplis memorat verba ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῶδῶ σου τοὺς Ἐπιτρέποντας, non facturum nisi magnam haec fabula celebritatem adeptam esset. Coqui dicacis partes in ea fuisse diserte tradit Athenaeus XIV p. 659 b: μάλιστα δὲ ἐισάγονται μαγειραὶ σκωπτικοὶ τινες, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἐπιτρέπουσιν.

I.

Μὴ καταφρονήσης τῶν θεῶν· ἐν παντὶ δεῖ
καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ,
καὶ τὸν παρατυγχάνοντα τούτου τοῦ μέρους
ἔχειν πρόνοιαν κοινὸν ἐστὶ τῷ βίῳ.

Orion Gnomol. VI 4 cum lemmate ἐκ τῶν Ἐπιτρεπόντων Μενάνδρου. Vs. 1 τῶν et vs. 3 τοῦ addidit Schneidevinus. Verba ἐν παντὶ — ἐπικρατεῖν servavit etiam Stobaeus Flor. IX 2, sed omisso fabulae titulo.

II.

Ἄργος δ' ὑγιαίνων τοῦ πυρέττοντος πολὺ
ἔστ' ἀθλιώτερος, διπλάσια γοῦν ἐσθίει μάτην.

Stobaeus Flor. XXX 7. Latine vertit Ansonius Epigr. CXVII: *Sanus piger febriente multo est nequior, Potat duplem depasque duplices devorat.* Respicit Simacatta Epist. LKI p. 816: ἀργὸς γὰρ ὢν ἀθλιώτερος εἰ τοῦ πυρέττοντος, ἐσθίων μάτην διπλάσια. Apud Stobaeum cod. A ἔστ' ἐπι-
~~μ~~ et pro διπλάσια γοῦν exhibet διπλοὶ ἄγουρ. N et Trino.

διπλᾶ οἷα γοῦν. Bentleius ἀχρειώτερος· διπλάσια γὰρ ἐσθίει μάτην. Probat hoc Elmsleius apud Dobraeum Adv. II p. 274. nisi quod δ' pro γάρ. Suspicebam numeris trochaicis scribendum esse: — ἀργὸς ὑγιαίνων τοῦ πύρεττοντος πολὺ | ἀθλιώτερος· διπλάσια γοῦν (vel γάρ) κατεσθίει μάτην.

III.

Ἐλευθέρω τὸ καταγελαῖσθαι μὲν πολὺ
αἰσχιστόν ἐστι; τὸ δ' ὀδυνᾶσθ' ἀνθρώπινον.

Stobaeus Flor. LXXXIX 5. Ita Heringa Observ. p. 244
correxuit librorum lectionem: Ἐλευθέρω τὸ καταγελαῖσθαι
πολὺ αἰσχίον ἐστι.

IV.

Οὐκ οἰμῶζεται
καταιρθαρεῖς ἐν ματρυλείῳ τὸν βίον;

Harpocratio p. 124. Ματρυλεῖον: Ἡρακλέων καὶ Δίδυ-
μος τόπον τινὰ φασιν εἶναι ἐν ᾧ γράες διατρίβουσai δέ-
χονται τοὺς βουλομένους καταμεθυσθῆναι. Μένανδρος Ἐπι-
τρέπουσιν Οὐκ οἰμῶζεται κτλ. Eadem Suidas v. ματρυλεῖον.

V.

Οἷε τοσαύτην τοὺς θεοὺς ἄγειν σχολήν,
ᾧστε τὸ κακὸν καὶ τᾶγαθὸν καθ' ἡμέραν
νέμειν ἐκάστω, Σμικρίνη;

Davides ad Aristotelis Categ. p. 23 27: οἱ Ἐπικούρειοι
καὶ μέχρι τῶν οὐρανίων ἰστων τὴν πρόνοιαν, ἵνα μὴ πρά-
γματα σχῇ τὸ θεῖον περιεργαζόμενον τὰ τῆδε. μέμνηται δὲ
τῆς δόξης καὶ Μένανδρος ἐν τοῖς Ἐπιτρέπουσιν ἡνίκα φη-
σὶν Οἶμαι τοσαύτην πρὸς θεοὺς ἀγειν σχολήν ὡς ἀγαθὸν
τε καὶ κακὸν καθ' ἡμέραν νέμειν ἐκάστω σμικρὸν ἦν. Pu-
blicavit haec primus C. F. Neumannus Mémoire sur les ou-
vrages de David p. 51. ubi οἶμαι omisum est et pro τοσ-
αύτην legitur ταύτην. Adscripsi locum ut legitur apud Io-
hannem Philop. de Aetern. mundi XVI 4: οἶδεν ἄρα καὶ
τὰ μετὰ ὁ θεός, καὶ οὐχ ὡς ἀθέως τῶν παρ' Ἑλλήσι

διομάχων μᾶλλον ἢ θεολόγων τινὲς ἔφασαν, ἀγνοεῖ ὁ θεὸς τὰ κατ' ἔκαστα, μόνον οὐκ ἐκείνο τὸ κωμικὸν λέγοντες Οἶε τοσαύτην — νέμειν ἐκάστω. Duo postrema verba, σμικρὸν ἦν, Philoponus omittit. Ea in Σμικρίνη mutanda esse monui ante hos undecim annos in Quaest. scen. III p. 40. *). Smicrinae autem quas partes Menander hac in fabula imposuerit, conlicere licet ex scholio Ambrosiano ad Odyss. ἡ 225: κομιδῇ γὰρ σμικρολόγος φαίνεται (Ὀδυσσεὺς) προτάσσω τῶν φιλιᾶτων τὴν κτῆσιν. ὡς παρὰ Μενάνδρῳ σμικρύνησιν ἐπιτρέπουσιν. Legendum ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Σμικρίνης ἐν Ἐπιτρέπουσιν. Itaque sordidi avari partes sustinebat Smicrines Menandreus, et qui divitiarum studio vel liberorum suorum salutem postponeret. Cfr supra p. 106 et Iacobsii Lectt. Stob. p. 97.

VI.

Ἐπέπασα

ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἐὰν οὕτω τύχη.

Athenaeus III p. 119 e: καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς τάριχος Μενάνδρος Ἐπιτρέπουσιν Ἐπέπασα κτλ. Eustathius ad Hom. p. 73 extr. κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἐκατέρως λέγεται, τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἄμφοιν. Μενάνδρος Ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας. Lexicon Hermannii p. 325: καὶ Μενάνδρος ὁμοίως φησὶν Ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας, ἂν οὕτω τύχη. Hermannus ἐπιπάσω pro ἐπέπασα, quod servari posse videtur. V. Posidipp. Χορ. 7 9. — Vs. 2 ἐὰν pro ἂν Elmsleius Edinb. Rev. III p. 191.

VII.

Priecianus XVIII p. 1168: ἀρτίως καὶ ἄρτι et praeteritum paullo et praesens significat apud illos. — Menander ἐν Ἐπιτρέπουσιν εἴσειμι πρὸς ἐκείνην λέγεις, ἄρτι γὰρ νοῶ. Ita cod. Monac. apud Spengel. App. Varr. p. 616. Putschius πρὸς σε κείνην. Neque aliter Aldus, qui δὲ γ' εἰς pro λέγεις habet, et καταγῶ pro γὰρ νοῶ.

*) Fugit hoc Dübnerum.

VIII.

Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν ἂν μὴ προσποιῇ.

Orlen Gnomol. VII 8 cum lemmate ἐκ τοῦ ἀποτρεπόντων. V. Schneidewinum p. 86. Servavit versum etiam Lucianus Iove trag. 53 et Stobaeus Flor. CVIII 57. Cfr Gnomas monost. Ald. 52.

IX.

Ἐπιτρεπτεόν τινί

ἔστι περὶ τούτων.

Scholiasta Aristoph. Acharn. 1114: ἐπιτρέψαι ὥστε κριῖται. καὶ Μένανδρος Ἐπιτροπεῖ (sic) Ἐπιτρεπτεόν κτλ.

X.

Scholiasta Eurip. Phoen. 1161: τύφισθαι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν Ἐξετύφην μὲν οὖν | κλαίουσα (κλάουσα).

XI.

Erotianus gloss. Hippocr. p. 170. Ἐχῖνος: χύτρας εἶδος μεγαλοστόμου καὶ μεγάλης. μέμνηται τῆς λέξεως — Μένανδρος ἐν Ἐπιτρέπουσιν.

E Y N O Y X O Σ.

*Dave, cito, hoc credas iubeo, finire dolores
praeteritos meditor. Crudum Chaerestratus anguem
abrodens ait haec. An siccis dedecus obstem
cognatis? an rem patriam rumore sinistro
limen ad obscurum frangam? dum Chrysidis udas
ebrius ante fores extincta cum face oanto.
Euge, puer, sapias: dis depellentibus agnam
percutite, Sed censent' plorabit, Dave, relicta?
Nugaris: soles, puer, oblargabere rubra.
ne trepidare velis atque arctos rodere casses.
nunc ferus ac violens: at si volet, haud mora, dicas.*

Quidnam igitur faciam? nec nunc cum accersat, et ultro supplicet, accedam? Si totus et integer illinc exieris, nec nunc.

Sunt Persii versus Sat. V 161 sqq. ad quem locum vetus glossator haec adscripsit: „Hunc locum e Menandri Eunucho traxit, in quo Davum servum Chaerestratus adolescens alloquitur, tanquam amore Chrysidis derelictus, idemque tamen ab ea revocatus ad illam redit. Apud Terentium personae immutatae sunt.” Recte; nam Davo Menandri apud Terentium Parmenonis, Chaeretrato Phaedriae, Chrysidis Thaidis nomen impositum est. Patrem Chaereae, cuius nomen Terentius retinet, Menandro Simonem appellatum fuisse testatur Donatus ad V 5 I. qui ad III 3 I de Chreme haec annotat: „haec persona apud Menandrum adolescentis rustici est.” Ad quae cfr Grauertum Anal. histor. et philol. p. 156.

I.

Terentius fabulae initio: *Quid igitur faciam? non eam ne nunc quidem, cum accersor ultro?* ubi particulam Menandreorum servavit Donatus: εἴτα τί ποιήσω; Addit idem verba *non eam ne nunc quidem* ita iungi ab illa qui secundum Menandri exemplum legant. Probum autem distinxisse: *non eam? ne nunc quidem, quum accersor ultro?* Apparet ex his Terentium verbum de verbo expressum extulisse, unde Menandrum haec ita dixisse suspicaris:

Εἴτα τί ποιήσω; μὴ προῶέλθω μηδὲ νῦν,
αὐτῆς καλούσης;

II.

Μὴ θεωράχει, μηδὲ προσάγου τῷ πράγματι
χειμῶνας ἑτέρους, τοὺς δ' ἀναγκαίους φέρε.

Stobaeus Flor. CVIII 46. Sunt Davi verba, ut docet Terentius I 1 31. ubi Parmeno dicit: *si sapis, Neque praeterquam quas ipse amor molestias Habet, addas, et illas quas habet recte feras.*

III.

Οὗτός ἐστι γαλιώτης γέρων.

Donatus ad IV 4 22: *Erravit Terentius non intelligens Menandricum illud οὗτός (alii αὐτός) ἐστι γαλιώτης γέρων. Ait autem stellionem, animal quod lacertae non dissimile est, maculoso corio. Terentii verba haec sunt „Hic est vietus vetus veternosus senex colore mustellino.” Ubi Bentleyus Menandrei loci ductu et indicio colore stellionino reposuit, quod an recte fecerit, nunc non disputo. Idem Menandri locus latet apud Suidam, Ἀσκαλαβώτης: ὁ γαλιώτης, οὐχὶ καλαβώτης, μᾶλλον δὲ γαλιώτην. Μένανδρος Οὗτος δὲ γαλιώτης γέρων. Grammaticus Seguer. p. 452: Ἀσκαλαβώτην, οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι, μᾶλλον δὲ γαλιώτην. Μένανδρος οὕτως. Apud Eusebium P. E. V 12 in versu incerti poetae: ζῳίοισιν μικροῖσι κακοικιδίοις σκαλαβώταις, forsitan praestat καλαβώταις.*

IV.

Πάντα τὰ ζητούμενα

δεῖσθαι μερίμνης φασὶν οἱ σοφώτατοι.

Stobaeus Flor. XXIX 47 et omisso fabulae titulo Clemens Alex. Str. V p. 285 Sylb. Stobaeus σοφώτεροι.

V.

Zenobius V 95. Συστομώτερος σκάφης: παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπαρρησιάστον οἷς οὐδὲ χανεῖν ἐρεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι. — μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τοῖς Εὐνούχοις (sic). De inquilinis σκαφηφόροις nota omnia. Menandri locum ad Terent. III 4 48 refert Grauertus.

VI.

Pollux IX 45: καὶ σιτοβολεῖα, Μένανδρος ἐν Εὐνούχῳ. Grauertus comparat Terent. II 3 18. Idem Pollux X 187 vocem ῥίσκος novae comoediae poetis frequentatam esse dicens videtur ad Menandri Eunuchum respexisse. Utilitur ea Terentius IV 6 16.

VII.

Terentius Andr. V 5 3: *Ego vitam deoram ea propter sempiternam esse arbitror, Quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas Parta est, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* Ubi Donatus hanc sententiam Terentium totam de Menandri Eunucho transtulisse annotat. Praeterea idem Menandri fabulam his locis a Dübnero indicatis commemorat. Ad II 2 58 „non potest Terentius τρόγιμον proprie dicere: et ideo herilem filium dixit.” Ad III 4 1 de Antiphontis persona „bene inventa persona est, cui narrat Chaerea, ne unus diu loquatur, ut apud Menandrum.” Ad V 5 31 „manifestius hoc Menander explicat, iam pridem infestum meretrici senem, post corruptum ab ea Phaedriam: nunc demum se inventa occasione vindicaturum.”

Ε Φ Ε Σ Ι Ο Σ.

I.

Ἐγὼ μὲν ἤδη μοι δοκῶ, νῆ τοὺς θεοὺς,
ἐν τοῖς κύκλοις ἐμαντὸν ἐκδεδυκότα
ὄραν κύκλῳ τρέχοντα καὶ πωλούμενον.

Harpocratio p. 116 22: κύκλοι ἐκαλοῦντο οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐπωλοῦντό τινες. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ κύκλῳ περυστάναι τοὺς πωλουμένους. Μένανδρος Ἐγεσίῳ Ἐγὼ μὲν ἤδη κτλ. Verba sunt servi ob facinus nescio quod timentis ne in catasta collocatus venundetur. Vs. 1 vulgo post μὲν additum οὖν omittit cod. N. — Vs. 3 Bekkeri libri ἐκδεδυκότα, praeter unum A, qui ἐνδεδυκότα habet, ut vulgo legitur. Ceterum vide edit. mai.

II. III.

Ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν
ὀψάριον.
Τῶν ἰχθυοπωλῶν ἀρτίως τις τεττάρων
δραχμῶν ἐπώλει κωβίους. B. πολλοῦ σφόδρα.

Athenaeus IX p. 385 e: ὀψάριον ἐπὶ ἰχθύος — καὶ Μένανδρος ἐν Ἐφεσίων Ἐπ' ἀρίστῳ λαβὼν ὀψάριον. εἴτ' ἐπιφέρει Τῶν ἰχθυοπωλῶν — κωβιούς. Idem VII p. 309 e: Μένανδρος Ἐφεσίοις (leg. Ἐφεσίῳ) Τῶν ἰχθυοπωλῶν — σφόδρα. Vs. 3 pro ἐπώλει Athenaeus altero loco εἶμα. — Vs. 4 πολλοῦ addidit Salvinus Obs. in Menandr. p. 157.

IV. V.

Suidas I p. 379. Ἐνδυο: τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος Ἐφεσίων Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο. Ita enim pro ἔνδυο legendum esse vidit Bentleius. Cfr Lobeckius ad Phryn. p. 414. — Zenobius VI 9. ubi cum proverbium Τενέδιος ἄνθρωπος explicuisset addit: μέμνηται ταύτης ἐν Ἐφεσίων Μένανδρος. Vide edit. mal. Similia Suidas s. v. Τενέδιος.

H N I O X O Σ.

I.

Ἀλλὰ θεὸς οὐδεὶς εἰς τὸ προκόλπιον γέρει
ἀργύριον, ἀλλ' ἔδωκεν εὖνους γενόμενος,
πόρνης βουλὴν ἔδειξεν εὐπορίας τινός,
ἣν ἂν παρὴς μηκέτ' αἰτῶ θεόν,
ἥδη δὲ τῇ σανταῦ ζυγομάχει μαλακίᾳ.

Orion Gnomol. IV 1 in titulo περὶ προνοίας, cum lemmate ἐκ τοῦ Ἠνιόχου Μενάνδρου. Vs. 1 cod. τόν. Schneidewinum debebat. Scripsi τό. Idem vs. 3 tentat πόρνης βολὴν τ' ἔδειξεν, *Venerum iactum* intellegens, quod et sine exemplo est et βόλον dicendum erat. Nec sententiae id aptum est, quae haec esse debet, ut deus hominibus dīscendi *occasionem* praebere dicatur. Itaque nihil ultra requirem si legeretur: ἔδωκεν εὖνους γενόμενος | πρόφρασιν ὁδόν τ' ἔδειξεν εὐπορίας τινά. Ipsa Menandri verba non dubito quin sollertiores inventuri sint. — Vs. 4 codex ἣν ἂν παρὴς μηκέτι τὸν θεὸν αἰτῶ. Correxit Schneidewinus,

qui etiam μηκέτ' αἰτῶ τὸν θεόν legi posse dicat. Voluit opinor αἰτοῦ. Idem vs. 5 μαλακία pro καλθακία.

II.

Οὐδείς μ' ἀρέσκει περιπατῶν ἔξω θεός
μετὰ γράος, οὐδ' εἰς οἰκίαν παρεισιῶν
ἐπὶ τοῦ σανιδίου. τὸν δίκαιον δεῖ θεόν
οἴκοι μένειν σῶζοντα τοὺς ἰδρυμένους.

Iustinus de Monarch. p. 39: περὶ τῶν δοκούντων παρὰ
τισι μετέχειν τοῦ ἁγίου καὶ τελείου ὀνόματος — Μέναν-
δρος ἐν Ἑνιόχῳ λέγει Οὐδείς μ' ἀρέσκει κτλ. Eundem lo-
cum servavit Clemens Alex. adv. Gent. p. 22 Sylb. Μέναν-
δρος γοῦν ἐν Ἑνιόχῳ ἐν Ὑποβολιμαίῳ τῷ δράματι Οὐδείς
μ' ἀρέσκει — ἐπὶ τοῦ σανιδίου [μηναγύρτης]. Scribendum
videtur ἐν Ἑνιόχῳ καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ, non quod isdem
in utraque fabula versibus poetam usum fuisse putem (quam-
quam ne hoc quidem improbabile), sed quod similem Cle-
mens in Hypobolimaeco sententiam se legere meminerat.

III.

Ἐλεῖν δ' ἐκεῖνος ἔμαθεν εὐτυχῶν μόνος.
ὁ χρηστός, ὡς ἔοικε, καὶ χρηστοὺς ποιεῖ.
μὴ ἔστιν ἀρετὴ τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεῖ.

Orion Gnomol. VII 6 in titulo περὶ ἀρετῆς, cum lem-
mate ἐκ τοῦ Ἑνιόχου Μενάνδρου. Non dubito quin tria
diversi loci fragmenta sint, quamvis repugnante Schneidewino,
qui primum versum ita interpretatur: ille solus (qui χρηστός
est) quum fortunatus vivit, miserescere didicit. Vereor ne
versus corruptus sit. Alterum versum edidit in Menandreis
Boissonadius Anecd. gr. I p. 158. Tertius est in Menandri
monost. 339.

IV.

Ὡς δὲ μὴ αἰτιδὸς τρόπος
τά γ' ἀπὸ τῆς τύχης φέρειν δεῖ γνησίως τὸν εὐγενῆ.

Stobaeus Flor. CVIII 45: Μενάνδρου Ἠνιόχων. Vs. 1 fort. μή'σιν. Sed recte μή' αἴτιος legitur, quae crasis non minus bene habet quam quae est in μή' οἵχεται, μή' εὐλαβοῦ aliis. — Vs. 2 τὰ γ' Gesnerus. Libri τό γ'. Ceterum cfr Antiphanis Fragm. inc. LXVI.

V.

Τὸν δὲ παῖδ' οὐδ' εἶδομεν,
ἀλλ' ἀρπαγὴν αὐτῷ κατασκευάζομεν.

Ammonius p. 22 de ἀρπαγῇ et ἀρπάγῃ agens: παρὰ Μενάνδρῳ — ἐν Ἠνιόχῳ Τὸν δὲ παῖδα κτλ. Ita Heringa Obs. p. 286. Vulgo τὸν παῖδα οὐ δίδομεν. Sed praestat forsitan τὸν παῖδα δ' οὐ διήσομεν, non transmittemus.

VI — VIII.

Ammonius p. 146: Χειμάζειν — τὸ ἐνοχλεῖν, ὡς Μενάνδρος ἐν Ἠνιόχῳ. Fortasse eundem locum respexit Phrynichus Epit. p. 387: ἐπιχειμάζεις σεαυτόν, Μενάνδρος εἶρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν. — Harpocratio, Ἀντολήκυθοι: τὸ ὄνομα καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τε Ἠνιόχῳ καὶ Δακτυλίῳ. — Photius, Παρῶμμαι: ἐν ὑπεροψίᾳ εἰμί. Μενάνδρος Ἠνιόχῳ.

H P Ω Σ.

I.

Δίεσποιν', Ἔρωτος οὐδὲν ἰσχύει πλέον,
οὐδ' αὐτὸς ὁ κρατῶν τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν
Ζεὺς, ἀλλ' ἐκείνῳ πάντ' ἀναγκασθεὶς ποιεῖ.

Stobaeus Flor. LXIII 21. Μενάνδρου Ἡρωῖ. Vs. 2 τῶν a Grotio additum, cuius vide annotata ad Stobaeum p. 539.

II.

Ἐχρῆν γὰρ εἶναι τὸ καλὸν εὐγενέστατον,
τοῦλεύθερον δὲ πανταχοῦ φρονεῖν μέγα.

Stobaeus Flor. LXXXIX 7. Μενάνδρου Ἡρωῖ. Vs. 1 τὸ καλὸν A. Voss. et Trinc. τὸν καλὸν vulgo. — Vs. 2 librum τὸν ἐλεύθερον δὲ δεῖ. Correxit Bentleius Grotius τὸ δ' ἐλ. δεῖ.

III.

Ὡς οἰκτρόν, ἢ τὰ τοιαῦτα δυστυχῶ μόνη,
ἃ μὴδὲ πιθανὰς τὰς ὑπερβολὰς ἔχει.

Stobaeus Flor. CIV 13 cum lemmate Μένανδρου Ἡρωί.
Va. 1 cod. B εἰ pro ἦ.

IV.

Πεφαρμάκευσ' ὧ γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις.

Suidas, Ἀναλυθῆναι: τὸ καθαρμῶ τινι χρήσασθαι
φαρμάκων. Μένανδρος Ἡρωί *) Ἐπιφαρμάκευσον γλυκύ-
τατ' ἀναλυθεὶς μόλις. Ita vulgo. Cod. A et Zonaras Lex.
p. 202 ἐπεφαρμάκευσο, unde scripsi in prima edit. ἐπιφαρ-
μάκευσ' ὧ γλυκύτατ' etc. hac sententia: *vix ac ne vix. qui-*
dem incantamenti a malo liberatus, praeterea καθαρσίω
te purga. In his ὧ γλυκύτατε haud dubie verum est. Sed
pro ἐπιφαρμάκευσ' probavi cum Bernhardio Lobeckii conie-
cturam πεφαρμάκευσαι. V. Aglaoph. p. 644. Cod. B ἐπεφαρ-
μάκευσον. E ἐπεφαρμάκευσον, postremae syllabae super-
scripto ε. De verbo ἀναλυθῆναι dixi in edit. mai.

V.

Εὐ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

Ammonius p. 76: ἴσθι καὶ γίνωσκε διαφέρει — Μέναν-
δρος Ἡρωί Εὐ ἴσθι κτλ.

VI.

Χοῦς κεκραμένου

οἴνου· λαβὼν ἔκπιθι τοῦτον.

Athenaeus X p. 426 c. de varlis vini miscendi modis
agens: Μένανδρος ἐν Ἡρωί Χοῦς κτλ.

VII.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1262: ἀπὸ δὲ τοῦ θη-
λικοῦ τοῦ παις γίγνεται ἡ παιδίσκη καὶ αἱ παιδίσκαι τῶν

*) Ita ex codd. Gaisfordus. Vulgo Ἡρωί.

Comoed. nov.

παιδισκῶν περισπωμένως ὡς μονογενές, τῶν παιδισκῶν
 τινὶ δούρ, παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἐν τῷ "Ἡρωί. Fuit opi-
 nor: τῶν δὲ παιδισκῶν τινὶ | δούρ.

Θ Α Ι Σ.

Obiter Menandri Thaidem commemorant Athen. XIII
 p. 567 c. ubi fabulas enumerat quibus meretricum nomina
 ab auctoribus indita fuere, et Alciphro Epist. II 4 135. ubi
 Glycera Menandro suadet, ut eas ad Ptolemaeum afferat comoe-
 dias, quae huius Dionysum maxime iuvare queant, εἴτε Θαῖδας,
 εἴτε Μισοῦμενον, εἴτε Θρασυλέοντα κτλ. Legendum Θαῖδα. Ex-
 tat etiam Martialis epigramma „in Menandri Thaidem" XIV 187:

Haec primum iuvenum lascivos lussit amores;

nec Glycere, vere Thais amica fuit.

Quod cum alii aliter explicaverint (v. Petitus Misc. III 3 et
 Turnebus Adv. IX 24), mihi omnium maxime ingeniosa I. F.
 Gronovii (Observ. in Script. eccl. II p. 28) interpretatio
 placet, quam ipsis viri summi verbis apposui in edit. mai.
 p. 566. Omnino magnam celebritatem adepta videtur haec
 fabula, in qua famosissimi nominis *) meretricem ita suis
 artificibus utentem introduxerat poeta, ut, quum cuiusvis ge-
 neris homines mira qua pollebat blandiloquentia ad se alle-
 xisset, neminem tamen constanti amore prosequeretur, sed
 illud unice spectaret, ut quos callidissimis fraudibus et ve-
 nustatis illecebris irretisset, pecunia emungeret et emunctos
 excluderet. Vid. Fragm. I. Cfr Lucianus rhet. praec. vol. III
 p. 13: ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο καὶ ἀπαλόν, Ἀν-
 τοθαῖδα τὴν κωμικὴν, ἣ Μαλθακὴν ἢ Γλυκέραν τινὸς μι-
 μησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ φθέγματος. Propert. lib. II 5 3:

Turbā Menandreae fuerat nec Thaidos olim
 tanta, in qua populus lussit Erichthonius.

*) Profusa Thaidis luxuries ita diffamata erat, ut Tarentino cui-
 dam in omnes voluptates prolapsa contumeliae causa Thaidis nomen im-
 ponerent. V. Dionysius Halic. in Maii Excerptis II p. 504.

Cfr idem lib. IV 5 42. quem locum, quoniam e Menandri fabula expressum esse non temere suspiceris, hic totum adscribam:

Nec te Medae delectent probra sequacis:
 nempe tulit fastus ausa rogare prior:
 sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
 quum ferit astutos comica moecha Getas.
 in mores te verte viri: si brachia iactat,
 i comes et voces ebria iunge tuas.
 ianitor ad dantes vigilet; si pulset inanis,
 surdus in obductam somniet usque seram.
 nec tibi displiceat miles non factus amori,
 nauta nec attrita, si ferat aera, manu.
 aut quorum titulus per barbara colla pependit,
 cretati medio cum saluere foro.

aurum spectato, non quae manus adferat aurum.

In his multa apte comparari poterunt cum Philostrati Epist. LXVIII p. 947. Pretiosam vocat Propertius Thaidem, ut-
 que noctes suas magno vendentem, quamquam non minus
 sine de pretioso ac splendido, quo a Menandro in scenam
 producta fuerit, corporis vestiumque cultu intellegas. Tunica
 ad talos demissa contra morem meretricium Menandri Thai-
 dem in scenam prodiisse, discimus e Varronis fragmento
 apud Nonium Marcellum s. v. *demittere et tunica*: „Quum
 etiam Thais Menandri tunicam demissam habeat ad talos.”
 Qui matronarum erat habitus (Eustathius ad Iliad. p. 409 4
 et Huschkins Anal. Litter. p. 299), meretricibus succinctiore
 veste utentibus. Denique ad Menandri Thaidem respicere
 videtur Ovidius A. A. III 604: *ut sis liberior Thaide, finge
 motus.*

I.

Ἐμοὶ μὲν οὖν αἶψα τοιαύτην, θεά,
 θρασίαν, ὡραίαν δὲ καὶ πιθανὴν ἄμα,
 ἀδικοῦσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτοῦσαν πυκνά,
 μηδενὸς ἐρῶσαν, προσποιουμένην δ' αἰεὶ.

Plutarchus de aud. poet. p. 19 A: *Μένανδρος ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαΐδος πεποίηκεν Ἑμοὶ μὲν οὖν κτλ.* Vs. 1 de αἶδε cfr ad Cratini fragm. p. 222. — Vs. 4 libri *μηθέρος*.

II.

Φθείρουσιν ἥθη χρήσθ' ὁμιλῖαι κακαί.

Legitur in Pauli ep. ad Corinth. I 15 33. „Memini me in „uno ex vetustis exemplaribus N. T. legere haec verba margini adscripta: *Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ γνώμη ἐν Θαΐδι*, „ubi tamen merito quis suspicetur scribendum potius *Θαΐδι*: „ac certe (ut verum fatear) propemodum oculos fugiebant „postremae huius vocis literae.” Sunt H. Stephani verba in Comic. gr. p. 851. — Menandro hunc versum tribui etiam ab Hieronymo in Tit. I et in Galat. IV monuit Clericus. Tanquam Euripidis versus laudatur a Socrate Hist. Eccl. III. 16. Sine auctoris nomine legitur apud Clem. Alex. Paed. II 6 p. 78 Sylb. Latine reddidit Tertull. ad Uxor. I 8: *bonos corrumpunt mores congressus mali.*

III. IV. V.

Aelianus H. A. XII 10: *ἡ παροιμία λέγει τὸν μὲν ὄλεθρον. μέμνηται δὲ αὐτῆς καὶ Μένανδρος ἐν Θαΐδι.* — Photius et Suidas, *Πτωχότερος κίγκλου, παροιμία ἣ κέχρηται Μένανδρος Θαΐδι.* — Harpocratio p. 125 27: *Μέταυλός ἐστιν ἡ ὀυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀριστοφάνης Δημνίαις, Μένανδρος Θαΐδι.*

Θ Ε Τ Τ Α Α Η.

De argumento huius faulae dubitare nos non sinit Plinius H. N. XXX 2: *Troianis itaque temporibus Chironis medicinis contenta (Thessalia) et solo Marte fulminante, miror equidem Achillis populis famam eius (artis magicae) in tantum adhaesisse, ut Menander quoque, litterarum subtilitati sine aemulo genitus, Thessalam cognominaret fabulam, complexam ambages feminarum detrahentium lunam.*

Scilicet hic quoque meminisse oportet, quod Plutarchus ait τῶν Μενάνδρου δραμάτων ὁμαλῶς ἀπάντων ἐν συνεκτικὸν εἶναι τὸν ἔρωτα apud Stobaeum LXI 11. Nam Thessala illa, quam primas fabulae partes sustinuisse maxima est suspicio, illud haud dubie magicis suis artificiis efficere conata est, ut aut Theocriteae pharmaceutriae similis adamatum iuvenem sed alieno amore irretitum sibi reconciliaret, aut in alius gratiam vel iuvenem vel puellam amore incenderet. Cfr Lucian. Pseud. III p. 41. De Thessalis mulieribus lunam de caelo detrahentibus vide ne alios commemorem, I. H. Vossium ad Virgilii Ecl. VIII 60. Θεττάλην, non Θετταλήν, fabulae indicem scribendum esse praeter schol. Aristoph. Nub. 746 et Ammonium p. 117 praecipit Stephanus Byz. p. 138: τὸ Θεττάλη, δρᾶμα Μενάνδρου, βαρύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰς ιδιότητα τεθέν, h. e. cum e communis significatione in rei certae proprietatem concesserit, ut Gellii verbis utar N. A. XVII 8.

I.

Μικρά γε πρόφασίς ἐστι τοῦ προᾶξαι κακῶς.

Stobaeus Flor. IV 40 cum lemmate Μενάνδρου Θετταλή.

II.

Εὐθυμία βέλτιστε τὸν δοῦλον τρέφει.

Stobaeus Flor. LXII 31 cum lemmate Μενάνδρου Θεττάλη. Vulgo βίε pro βέλτιστε, quod reponendum esse vidit Gaisfordus. Bentleyus εὐθυμία τοι Τίβιε. Tum τὸν δοῦλον cod. A. Olim τῶν δούλων.

III.

Καὶ τὸ κεράμιον

ἀνέωχας· ὅζεις, ιεροσύλ', οἶνου πολὺ.

Lexicon Seguer. p. 399: Ἀνέωγεν, οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνέωγετο λέγουσι. καὶ [Μένανδρος] Θρασυλέοντι Ἥδη δ' ἀνέωγε τὴν θύραν. Θετταλῇ (sic) Καὶ τὸ κεράμιον κτλ.

Suidas v. ἀνεώγεισαν: Θεττάλη καὶ τὸ κεράμιον ἀνέωγεν.
Zonaras p. 218: καὶ ἐν Θετταλοῖς (sic) τὸ κεράμιον ἀν-
έωπται.

IV.

Ἔλυσ' ἑμαυτὸν εἴτ' ἀπέδραν μόνος.

Zonaras p. 274: Ἀπέδραν καὶ ἀπέδρα χρή λέγειν, οὐχὶ
ἀπέδρασα καὶ ἀπέδρασιν Ἔλυσ' ἑμαυτὸν κτλ. Ex Menandri
Thessala haec esse docet Lex. Seguer. p. 419 31: Ἀπέδρα
καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν — Μένανδρος Θετταλοῖς
(sic) εἴτ' ἀπέδραν μόνος. Quae leguntur etiam apud Sui-
dam s. v. ἀπέδρα, ubi fabulae titulus olim scribebatur Δαι-
ταλεῦσιν.

V. VI.

Photius, Ὀλόκληρος: οἱ ἄρχοντες ἐδοκιμάζοντο εἰ ὀλό-
κληροι εἰσὶν. Μένανδρος Θετταλῇ (sic) Ὀλόκληρος οὗ-
τός σοι ξένε. — Pollux X 115: λυχνοκαῖα Μένανδρος
ἐν τῇ Θετταλικῇ (sic).

Θ Ε Ο Φ Ο Ρ Ο Υ Μ Ε Ν Η.

I.

Respexisse videtur ad hanc fabulam Alciphro Epist. II
4 164, ubi Glycera ad Menandrum: μαντεύσαιο ἡ Φρυγία
τὰ συμφέροντα χρειῶσον τῆς θεοφορήτου σου κόρης, ex
quo de argumento fabulae conicere licet, quod indicat etiam
locus apud Stobaeum Flor. III 6:

Ὁ πλείστον νοῦν ἔχων

μάντις τ' ἄριστός ἐστι σύμβουλός θ' ἄμα.

Quae non dubium est quin apud Menandrum in ipsam illam
θεοφορομένην, h. e. fatidicam mulierculam, dicta fuerint.
Ad sententiam cfr Fragm. inc. CCXLIII 6. Vs. 2 τ' addi-
dit Salvinus Observ. in Menandr. p. 158.

II.

Εἴ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι „Κράτων,
ἐπὰν ἀποθάνῃς, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·

- ἔσει δ' ὃ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
 ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιῶναι γὰρ σε δεῖ·
 8 εἰμαρμένον τοῦτ' ἐστίν, ὃ τι βούλει δ' ἰλοῦ·"
 ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
 ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
 κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶν μόνον.
 ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελειστέραν ἔχει
 10 ἑτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
 ἐντιμότερος εἴ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτρυνῶν γενναῖος ἐν ἑτέρᾳ τροφῇ
 ἐστίν, ὃ δ' ἄγεννῆς καὶ δέδιδε τὸν κρείττονα.
 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενὴς σφόδρα,
 15 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῷ νῦν γένει.
 πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.
 ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
 ὁρᾷν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Stobaeus Flor. CVI 8 cum lemmate Μενάνδρου Θεοφορουμένου (sic). Vs. 1 Κράτων Gesnerus. Libri κρατῶν. Versu secundo usus est Vespasianus, teste Sueton. Vesp. 23: *de Cerylo liberto, qui dives admodum, ob subterfugiendum quandoque ius fisci, ingenuum se et Lachetem mutato nomine coeperat ferre: ὃ Λάχης, Λάχης, ἐπὶ ἀποθάνῃς αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει Κηρύλος*. In his verba ὃ Λάχης Λάχης ex alio Menandri dramate petita sunt. V. Fragm. inc. fab. CDIX. — Vs. 4 δις βιῶναι A. Olim διαβιῶναι. — Vs. 12 ἀλεκτρυνῶν γενναῖος. V. vol. III p. 566. — Vs. 13 ἀγεννῆς suspectum habeo. Fortasse ἐσθ', ὃ δ' ἀγεννῆς αὐτὸς δέδιδε. Pro ὃ δ' A habet οὐδ'. — Vs. 14 cod. A ἐὰν ἢ ἄνθρωπος χρηστός. Fortasse ἄνθρωπος ἂν δ' ἢ χρηστός. — Vs. 16 respexit Athen. p. 248 c: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς περὶ κολάκων ἐρῶ τι, πράττει γὰρ πάντων ὁ κόλαξ ἄριστα, ὁ καλὸς εἶπε

Μένανδρος. Scholiasta Euripid. Hipp. 426: ὁ βίος ἦδεται πονηροῖς, ὡς *Μένανδρος* Πράττει δ' ὁ κόλαξ — τρίτα λέγει. — Vs. 17 codd. Caes. et Vind. τὰ τρίτ' ἔχει. — Vs. 18 et 19 sunt etiam apud Plutarchum Symp. p. 739 f. ex quo Cratonem nostrum senis partes sustinuisse discimus.

III.

Καὶ ταχύ

*πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήριον
αὐτοῖς ἀκράτου.*

Athenaeus X p. 504 d. de dictione *περισοβεῖν ποτήριον* dicens: καὶ πάλιν *Μένανδρος* ἐν *Θεοφορουμένη* *Καὶ ταχύ* κτλ. Vide edit. mai.

IV.

Μέσως μεθύων τὴν Θηρίκλειον ἔσπασεν.

Athenaeus XI p. 472 b: *Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρίκλειον εἶπε Μένανδρος ἐν Θεοφορουμένη Μέσως* κτλ. Articulum addidit Schweighauserus.

V. VI.

Scholiasta Platon. Bekk. p. 381: *παροιμία δεύτερος πλοῦς. μέμνηται ταύτης Μένανδρος Θεοφορουμένη*, et p. 394: *Ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπιφάνης: Μένανδρος Θεοφορουμένη*. Idem scholion e cod. Darmst. edidit Crenxerus ad Plotin. de Pulcrit. p. 534, ubi legitur ἐν *Θεοφορουμέναις*.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

Hanc fabulam obiter a Frontone (v. ad Georg. p. 95) commemoratam, latine reddidisse Luscium Lavinium, recte colligunt e Terentii Prol. Eunuch. 10, ad quem locum vetus interpret latinæ fabulae argumentum his verbis exposuit: *Adolescens, qui rem familiarem ad nequitiam prodegerat, servum mittit ad patris monumentum, quod senex sibi vivus magnis opibus apparaverat, ut id aperiret illaturus epulas, quas pater post annum decimum caverat sibi inferri. Sed*

cum agrum, in quo monumentum erat, senex quidam avarus ab adolescente emerat. Servus ad aperiendum monumentum auxilio usus senis, thesaurum cum epistola ibidem reperit. Senex thesaurum, tanquam a se per tumultum hostilem defossum, retinet et sibi vindicat. Adolescens iudicem capit: apud quem prior senex, qui aurum retinet, causam suam sic agit: „Athenienses, bellum cum Rhodiensibus quod fuerit, quid ego hic praedicem?“ et cetera, quae contra naturam iurisque consuetudinem posita argumenta notat Terentius. Nequaquam improbabile est Lucium, si summam rei spectes, Menandreae fabulae ordinem et oeconomiam retinuisse. Ceterum vide Fragm. Inc. CDLXXII b.

I.

Εἶτ' οὐ μέγιστός ἐστι τῶν θεῶν Ἐρως
καὶ τιμιώτατός γε τῶν πάντων πολὺ;
οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἐστὶ φειδωλὸς σφόδρα
ἄνθρωπος, οὐδ' οὕτως ἀκριβὴς τοὺς τρόπους,
5 ὃς οὐχὶ τούτῳ μερίδα τῷ θεῷ νέμει
τῆς οὐσίας· ὅσοις μὲν οὖν πράως ἔχει,
νέοις ἔτ' οὖσι τοῦτο προστάττει ποιεῖν·
οἱ δ' εἰς τὸ γῆρας ἀναβολὰς ποιούμενοι,
οὔτοι προσαποτίνουσι τοῦ χρόνου τόκους.

Stobaeus Flor. LXIII 13. Priores quinque versus, qui vulgo cum Alexidis fragmento (inc. fab. XXXVIII) coniuncti leguntur, ab hoc separandos et cum proximo Menandri fragmento ita ut supra adscripsi connectendos esse acute vidit Tyrwhittus apud Gaisfordium. Quo invento omnes difficultates, quibus qui nunc sextus fragmenti versus est premebatur, funditus tolluntur. Vs. 1 libri εἶτ' οὖν sine interrogatione. Recte εἶτ' οὐ legitur apud Arsenium Viol. p. 101. — Vs. 4 ἀκριβὴς i. q. parvus. Ita ἀπηκριβωμένως, parce, Alexis p. 481. — Vs. 7 ἔτ' οὖσι Gesnerus et cod. B. αἰτοῦσι olim. Ibid. προστάττει pro προστάττειν AB. — Vs. 9 τοῦ χρόνου AB. ὠραίους vulgo. Bentleius προσαποτίνουσ' ἁωρίας τόκους.

II.

Πολλοῖς ὑπέκκανμ' ἐστ' ἔρωτος μουσική.

Stobaeus Flor. LXIII 18 cum lemmate Μενάνδρου Θησαυροῖς. Atque ita etiam superiori fragmento adscriptum est Μενάνδρου Θησαυρῶν.

III.

Ὅταν δ' ἐρῶντος τόλμαν ἀφέλῃς οἴχεται,
εἰς τοὺς ἱαλέμους τε τοῦτον ἔγγραφε.

Stobaeus Flor. LXIV 18 cum lemmate τοῦ αὐτοῦ Θησαυρῶ.

IV.

Ἄσιτος ἐπὶ μῆνας, ὕδατος στράγγ' ἔχων.

Photius, Στράγγα: Μένανδρος Θησαυρῶ Ἄσιτος κτλ. Etymol. M. p. 729 48: στράγγε — καὶ Μένανδρος „ὕδατος στράγγα ἔχων”.

V.

Photius, Κανθάρον σοφώτερος: παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῶ. At Suidas, Κανθάρου μελάντερος: παροιμία. Μένανδρος Θησαυρῶ. καὶ κανθάρου σοφώτερος, ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοηθῶν.

Θ Π Α Σ Υ Λ Ε Ω Ν.

Commemorant hanc fabulam Alciphro II 4, cuius verba ad Thaidis fragm. 130 adscripta, et Iulianus Misop. p. 349 c: πόλει γὰρ προσιῶν ἐλευθέρᾳ — ἄκαρτος καὶ βαθυγένειός ἐισέδραμον. ἐνόμισας ἂν Σμικρίνην ὁρῶν ἢ Θρασυλέοντα, δύσκολον πρεσβύτην ἢ στρατιώτην ἀνόητον, ex quo loco, quem p. 49 ed. mai. explicui, discimus militarem hanc fuisse fabulam, in qua Thrasyleonti, militi iactatori, primariae partes demandatae erant. Ad eandem fabulam respexit Plutarch. non suav. vivi sec. Epic. p. 1095 d: οὐδὲ γὰρ Ἰέρων γ' ἂν οὐδὲ Ἀτταλὸς οὐδὲ Ἀρχέλαος ἐπείσθησαν Εὐριπίδην καὶ Σιμωνίδην — ἀναστήσαντας ἐκ τῶν συμποσίων, κατακλῖναι

Κάρδακας καὶ Ἀγριᾶνας μεθ' αὐτῶν καὶ Καλλίας γελωτοποιούς, καὶ Θρασωνίδας τινὰς καὶ Θρασυλέοντας, ὁλοθυμούς καὶ κροτοθορύβους ποιοῦντας. Turpilli Thrasyleon-tem e Menandrea expressam fuisse probabilis est coniectura Casauboni ad Athen. p. 248 b.

I.

Κατὰ πόλλ' ἄρ' ἐστὶν οὐ καλῶς εἰρημένον
τὸ γινῶθι σαυτόν· χρησιμώτερον γὰρ ἦν
τὸ γινῶθι τοὺς ἄλλους.

Stobaeus Flor. XXI 5. Primo versu legebatur πόλλ' ἄν ἐστι. Correxerit Porsonus Adv. p. 292. Stephanus Com. gr. p. 408 tacite dedit πολλά γ' ἐστίν. Anton. Mel. LXXX p. 139, ubi idem locus servatus est, πολλῶν ἐστίν exhibit.

II.

Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δῆπου λεγόμενος,
ἂν ἀποτύχη τις πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν.

Stobaeus Flor. LIX 9. Μενάνδρου ἐκ Θρασυλείοντος. Vs. 2 corrigunt τις οὐρίου, κώπαισι. Ac deest πρῶτον in cod. A. Vide edit. mai.

III.

Φιλοσοφεῖ δὲ τοῦθ' ὅπως
καταπράζεται τὸν γάμον.

Harpocratio p. 181 23: φιλοσοφεῖν ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι, ἀσκεῖν. Ἰσοκράτης περὶ εἰρήνης καὶ Μένανδρος Θρασυλέοντι Φιλοσοφεῖ κτλ. Emendavit Bentleius. Vulgo καταπράζεται, quod praeter Grammat. Cramerī Anecd. II p. 500 habent etiam Photius et Suidas s. v. φιλοσοφεῖν.

IV.

Ὡς ὀκνηρός, πάντα μέλλων, σιτόκουρος ὁμολογῶν
παρατρέφεσθαι.

Athenaeus VI p. 248 a: Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἰρηκεν ἐν Θρασυλέοντι

οὕτως Ὡς κτλ. Libri ὡς omittunt et inter σιτόκουρος et ὁμολογῶν inserunt verba ἄθλιον ἄχρηστον εἰς γῆν. Corripuit Porsonus.

V.

Grammaticus Segner. p. 899: 'Ἀνέωγεν οὐχὶ ἤνοιγε, καὶ ἀνέωγετο λέγουσι. καὶ Θρασυλέοντι γ' ἢ δ. ἢ δ' ἀνέωγε τὴν θύραν. Menandri nomen hic excidisse iam olim monui. Fortasse scribendum: καὶ [Μένανδρος] Θρασυλέοντι Ἥδη δ' ἀνέωγε τὴν θύραν. Verba ἡδ' (sic) ἀνέωγε τὴν θύραν affert etiam Suidas s. v. ἀνέωγεισαν. Porsonus ἡδὲ δ' ἀν.

I E P E I A.

Hac fabula Menander mulierem quandam induxisse videtur, liberaliter illam quidem educatam, sed superstitionis contagio, communi istius aetatis morbo, adeo contaminatam, ut condicionis suae prorsus oblita inter Cybeles sacrificulas nomen profiteretur suum, et denique eo temeritatis et impudentiae procederet, ut per vicos et plateas libere vagata aeris tinnitu et cymbalorum sonitu quicquid vellet a deorum matre se impetrare posse iactaret. Isti mulierculae poetam Rhodae nomen indidisse docent fragmenta.

I.

Οὐδεὶς δι' ἀνθρώπου θεὸς σώζει, γύναι,
 ἑτέρου τὸν ἕτερον· εἰ γὰρ ἔλκει τὸν θεόν
 τοῖς κυμβάλοις ἄνθρωπος εἰς ὃ βούλεται,
 ὃ τοῦτο ποιῶν ἐστὶ μείζων τοῦ θεοῦ.
 ἄλλ' ἔστι τόλμης καὶ βίου ταῦτ' ὄργανα
 εὐρημέν' ἀνθρώποις ἀναιδέσιν, Ῥόδη,
 εἰς καταγέλωτα τῇ βίῳ πεπλάσμενα.

Servavit Iustinus de Monarch. p. 29 E. et minus plene Clemens Alex. Protr. 29 p. 22 Sylb. colus haec verba sunt: πάλιν δὲ ὁ αὐτὸς κωμωδιοποιὸς ἐν Ἱερείᾳ τῷ δράματι χα-

λεπαίνων πρὸς τὴν συνήθειαν, διελέγγειν πειράται τὸν ἄθεον τῆς πλάνης τυφον, ἐπιφθεγγόμενος ἐμῆρόνως Εἰ γὰρ ἔλκει — εὐρημέν' ἀνθρώποισιν. Vs. 5 βίου, *victus quaerendi causa?* an βίας cum Bentleio? Vs. 7 εἰς καταγέλωτα τῷ βίῳ, *in saeculi ignominium*.

II.

Τοὺς τῆς γαμετῆς ὕρους ὑπερβαίνεις, γύναι,
τὴν αὐλίαν· πέρας γὰρ αὐλίου θύρα
ἐλευθέρα γυναικὶ νενόμιστ' οἰκίας·
τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τε τὴν ὁδὸν τρέχειν,
ἔτι λοιδορουμένην, κυνὸς ἐστ' ἔργον, 'Ρόδη.

Stobaeus Flor. LXXIV 11 omisso fabulae nomine. Recte ad 'Ιερείαν rettulit Clericus. Vs. 2 vulgo διὰ τὴν αὐλάν. Libri fere habent διὰ τὴν αὐλὰν λίαν. Nostrum Gesnerus in margine. Sed rectius forsan Porsonus Miscell. p. 387 τὴν αὐλίον. Harpocratio p. 40 7: αὐλίου ἢ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας, ὡς δηλοῖ Μένανδρος. At Moeris p. 192 5: αὐλία θύρα Ἀττικοί. Ceteram cfr Philo de Legg. Spec. p. 803 c: *θηλείαις δ' οἰκουρία καὶ ἔνδον μονή (sc. ἀρμόζει), παρθένους μὲν εἴσω κλισιάδων, τὴν μεσαύλιον ὅρον πεποιημένας, τελείαις δ' ἤδη γυναιξὶ τὴν αὐλίον*. Synesius de provid. p. 105 c: *μίαν γὰρ ἀρετὴν Ὅσιρις ᾤετο γυναικὸς εἶναι τὸ μήτε τὸ σῶμα μήτε τὸ ὄνομα αὐτῆς διαβῆναι τὴν αὐλίον*.

III.

Zenobius V 39. Ὀνὸν παρακύψεως: μέμνηται ταύτης Μένμνδρος ἐν 'Ιερείᾳ — ἐπὶ τῶν καταγέλαστος συκοφαντιονμένων εἴρηται ἢ παροιμία. Vide Interpretes.

I M B P I O I.

I. II.

Οὐκ ἔστιν οὐδέν, πάτερ, ἐν ἀνθρώπου φύσει
μεῖζον λογισμοῦ τῷ διαθέσθαι πράγματα.

"Εκαστός ἐστι τῷ λογίσασθαι κατὰ τρόπον
 ἄρχων, στρατηγός, ἡγεμὼν δήμου, πάλιν
 σύμβουλος· ὁ διαφέρων λογισμῷ πάντ' ἔχει.

Stobaeus Flor. III 9. Dispescui haec in duo fragmenta, quorum alterum num ad eandem fabulam referendum sit incertum est. Vulgo legitur vs. 2 et 3 τῷ διαθίσθαι πράγματα ἑκαστός ἐστι καὶ λογίσασθαι, in quibus pro καί, quod a codicibus abest, scripsi τῷ. — Vs. 5 Bentleyus βουλῆς pro σύμβουλος. Porsonus autem Miscell. p. 250 ὁ λογισμῷ διαφέρων. Ceterum vide edit. mal. ubi etiam de Caeciliii Imbrii dictum est.

Ι Π Π Ο Κ Ο Μ Ο Σ.

I.

Μόνιμός τις ἦν ἄνθρωπος, ὃ Φίλων, σοφός,
 ἀδοξότερος, μίαν δὲ πῆραν οὐκ ἔχων,
 πῆρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκείνος ῥῆμά τι
 ἐφθέγγεατ' οὐδὲν ἐμμερὲς μὰ τὸν Δία
 τῷ γνῶθι σαυτόν, οὐδὲ τοῖς βωμμένοις
 τούτοις· ὑπερεῖδε τὰυτ' ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυπῶν·
 τὸ γὰρ ὑποληφθὲν τῷγον εἶναι πᾶν ἔφη.

Diogenes Laert. VI 83: ἐγένετο δὲ (ὁ Μόνιμος) ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὡς καὶ Μένανδρον αὐτοῦ τὸν κωμικὸν μεμνησθαι· ἐν τινι γοῦν τῶν δραμάτων, ἐν τῷ Ἰπποκόμῳ, εἶπεν οὕτως Μόνιμος κτλ. Vs. 2 codd. Stephani ἀδοξότατος, quod fortasse verum est, non tamen vulgari significato, sed hoc ut Monimus nullis opinionibus (δόξαις, ὑπολήψεσι) locum concessisse dicatur. Idem quod non unam sed duas peras gestasse dicitur, indicat, opinor, eum ceteros Cynicos longo intervallo post se reliquisse. Exhibui autem haec ut correcta sunt a Bentley ex cod. Flor. Cfr varias lectt. apud

Hübnerum. — Vs. 3 ῥήμά τε Bentleius. Flor. ῥήματι. — Vs. 6 libri ὑπὲρ δὲ ταῦτα. Correxist Scalliger. — Vs. 7 Megarius comparat Sextum adv. Leg. VIII 5 p. 459: τάχα δὲ καὶ Μόνιμος ὁ κῦων τῦφον εἰπὼν πάντα. Adde Antonin. Phil. II 15: ὅτι πᾶν ὑπόληψις. δῆλον μὲν γὰρ τὸ πρὸς τοῦ κυνικοῦ Μονίμου λεγόμενον, ubi v. Gatakerum.

II. III.

Τὰ δ' ἐκ μέσου τριπόδια καὶ τραγήματα.

Pollux X 80: εἴρηται δὲ οἱ τρίποδες — ὥσπερ καὶ τριπόδια, ὡς ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου Τὰ δ' ἐκ μέσου κτλ. — Idem X 98: ὑπόφανλοι δὲ οἱ ἐν Ἰπποκόμῳ Μενάνδρου τηγανισμοί.

Κ Α Ν Η Φ Ο Ρ Ο Σ.

I.

Τὸ γὰρ προθύμως μὴ πονήσαντ' εὐτυχεῖν
εὐδαιμονίας εἶωθ' ὑπερηφανίας ποιεῖν.

Stobaeus Flor. XXII 30 31 in titulo περὶ ὑπεροψίας. Vs. 1 vulgo μὴ πονῆσαν εὐτύχησεν, cod. A πονήσαντες. Pro εὐτύχησεν cod. N εὐτυχῆς. Correxī ut supra adscripsi. Iacobaeus Lectt. Stob. p. 67: τὸ γὰρ προθύμως μὴ ποθῆς ἂν εὐτυχῆς. Altero versu, quem Trinc. et Galsfordus Euripidi, Menandro Schowius tribuit, legebatur εὐδαιμονί' εἶωθεν. Hoc etiam correxi.

II.

Ἀλογίστου τρόπου

ἀτύχημα φεύγειν ἐστὶν οὐκ αὐθαίρετον.

Stobaeus Flor. CVIII 30. Recte Clericus explicat: fieri non potest ut homo imprudens imprudentiae suae poenas subinde non luat. Grotius vertit: infortunia inopina fugere non est in nostra manu.

III.

Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Suidas, Ἀντάλλαγον: καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἡλλαγμένον· οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ Ἐδαῖτο κτλ. Eadem Lexicon Seguer. p. 407.

IV.

“Ο δ’ ἀποκρινεῖται, κἄν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Suidas, Ἀποκρινεῖται: Μένανδρος Κανηφόρῳ “Ο δ’ ἀποκρινεῖται κτλ. Eadem Lexicon Seguer. p. 429.

V.

Γραῦς τις κακολόγος ἐκ δυοῖν Αἰξωνέου.

Harpocratio p. 13: Αἰξωνεῖς — ἐκωμωδοῦντο δὲ εἰς βλασφήμους, ἀφ’ οὗ καὶ τὸ κακῶς λέγειν αἰξωνεύεσθαι ἔλεγον. Μένανδρος ἐν Κανηφόρῳ. Similia Apostolius I 92. Lexicon Seguer. p. 353 s. v. Αἰξωνεύεσθαι: βλάσφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνεῖς κατηγοροῦνται. ἀησὶ γὰρ ὁ κωμικός Γραῦς τις κτλ. Quem ipsum Menandri versum esse vidit etiam Bergklus Comment. p. 82.

K A P I N H.

I.

Athenaeus IV p. 175 a: μνημονεύει τῶν γίγγρων ἀνάλων — Μένανδρος ἐν Καρίνῃ. Gingras tibias quo nexu Menander hac fabula commemoraverit, non obscurum esse potest cogitanti, Καρίνας Graecis dictas fuisse praeficas e Caria adscitas, quae sub tibiarum aliorumque instrumentorum sonitu lugubres modos cantarent. Vide edit. mai. ubi quae exempla attuli nominis Καρίνῃ, iis adde Polyaen. Strat. VIII p. 297 et Horat. C. II 8 2, si modo ibi recte Carine pro Barine restitui. Ibidem dixi de Caecillii Carina ex Menandrea sine dubio expressa.

II.

ὦ μεγίστη τῶν θεῶν

νῦν οὐς ἀναίδει, εἰ θεὸν καλεῖν σε δεῖ.

δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν νομίζεται θεός.

ἐφ’ ὅσον βαδίζεις, ἐφ’ ὅσον ἤξειν μοι δοκεῖς

Stobaeus Flor. XXXII 7. De Impudentiae fano apud Athenienses vide Istrum apud Suidam II p. 179. Theophrastum apud Zenobium IV 30. Ciceronem Legg. II 11. Clement. Alex. Protr. p. 7 Sylb. Ad tertiam versum respexit Artemid. Onirocr. II 36: ὁρθῶς γὰρ καὶ τοῦτο τὸ παλαιὸν ἔχει „τὸ κρατοῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ” et 69: εἴτα βασιλεῖς καὶ ἄρχονται „τὸ κρατοῦν γὰρ δύναμιν ἔχει θεοῦ”. qui nisi memoriter locum citavit, legisse videri potest: δεῖ δέ· τὸ κρατοῦν γὰρ νῦν δύναμιν ἔχει θεοῦ.

III.

Περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τις σοι δότω.

Suidas, Ἀλύσιον: πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνη Περὶ τὸν κτλ. Eadem Lexicon Seguer. p. 380. In his τίς Bentleius pro τί.

K A P X H Λ O N I O Σ.

I.

Ἐπιθυμίαςας τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον
ὀψάριον οὐδὲν ἔλαβον· ἐψήσω φακῆν.

Athenaeus IX p. 385 e. de voce ὀψάριον agens: Μένανδρος Καρχηδονίῳ Ἐπιθυμίαςας (cod. A ἐπιθυμίαςας), τῷ Βορέᾳ ἴδιον ὀψάριον οὐδὲν κτλ. Ita vulgo. Correxīt Bentleius. Pro λιβανίδιον Dobraeus Adv. II p. 275 mavult κρεάδιον. Vs. 2 vulgo ἐψήσων. Correxīt Dindorfius ex B. Idem coniecerat Toupius Emend. III p. 572 comparans Plautum Poen. prol. 53: Carchedonius vocatur haec comoedia, Latine Plautus, patruus Pultiphagonides.

II.

Αὐτὸν γὰρ οὐδεὶς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο,
ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν.

Eustathius ad Homer. p. 1412: ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἢ περὶ τῶν παιδῶν ἀκριβὴς εἰδησις δηλοῖ καὶ Μέ-
Comaed. nov.

παῖδος Αἰνόν κτλ. Ad Carchedonium rettuli propter Stobaeum LXXVI 11. ubi primus versus e Menandri Καρχηδονίῳ citatur, sed male editur: αὐτὸς γὰρ οὐδεὶς οἶδε πῶς ἐγένετο. Schollasta ad Odyss. α' 215: πῶς ποτ' ἐγένετο.

III.

Ἔργον ἐκ μακροῦ χρόνου
ἄνοιαν ἡμέρα μεταστῆσαι μίᾳ.

Stobaei App. Flor. p. 35 18. Sententiam loci indicavit Schneidewinus Coni. crit. p. 113: *est aliquid dementiam diuturnam die immutare*. Cfr Philadelph. fragm. III.

IV.

Ἀιδόντα λιτυέρσῃν ἀπ' ἀρίστου τέως.

Photius, Λιτυέρσης: εἶδος ᾧδῆς. Μένανδρος Χαλκηδονίῳ Αἰδόντα κτλ. Eadem ferme vide apud Suidam s. v. Λιτυέρσης et Apostol. XII 7. Corrige Καρχηδονίῳ.

V.

Τὸ καλῶς ἔχον που κρείττον' ἐστὶ καὶ νόμον.

Stobaeus Flor. IX 17.

VI.

Χρεία διδάσκει καὶν ἄμουσος ἢ σοφὸν
Καρχηδόνιον.

Suidas s. v. Χρεία. καὶ παροιμία Χρεία διδάσκει καὶν ἄμουσος ἢ σοφὸν Καρχηδόνιον. Recte haec ad Menandri fabulam rettulit Toupus. Ac fortasse Καρχηδονίῳ scribendum. Nota sunt loca Euripidis Electr. 375: ἀλλ' ἔχει νόσον πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ σοφόν, et Teleph. X p. 341 (Matth.): χρεία διδάσκει καὶν βραδύς τις ἢ σοφόν. Plura vide apud Valcken. Epist. ad Roev. p. XII.

VI. VII.

Pollux X 73: Μένανδρος ἐν Καρχηδονίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι ἀσκοπυτίνῃ. — Schollasta Aristoph. Vesp. 1493: μέσατος ἀντὶ τοῦ μέσος. Μένανδρος Καρχηδονίως (sic).

Plauti Poenulum, quem ex graeca fabula expressum esse constat ex Prologo 53, ad Menandreae fabulae exemplum factum esse credunt plures, negat Dübnerus.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

I — IV.

Stephanus Byz. Μύλασα, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Μυλασεύς, ὡς Μένανδρος Καταψευδομένῳ. — Antisthici p. 97: Ἐπεπτώκειμεν. Μένανδρος Καταψευδομένῳ. — Scholiasta Platonis Bekk. p. 365: ἰππεῖς προκαλεῖσθαι εἰς πεδίον ἐπὶ τῶν τοὺς ἐν τισὶ βελτίους καὶ ἐπιστημονικωτέρους αἰτῶν εἰς ἕρην προκαλουμένων. Πλάτων καὶ Μένανδρος Καταψευδομένῳ. — Photius p. 594 20. Τὸν ἀφ' ἱερᾶς γραμμῆς: ἐν τῇ τῶν πέττων παιδιᾷ. Μένανδρος Καταψευδομένῳ. Eadem Suidas.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΟΣ.

I.

Παρά τοῖς γυναικονόμοις δὲ τοὺς ἐν τοῖς γάμοις
διακονοῦντας ἀπογεγράφθαι πυνθόμενος
πάντας μαγείρους κατὰ νόμον καινὸν τινα,
ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους ἐάν
πλείους τις ἂν ἔξῃστιν ἐστιῶν τύχη,
ἐλθῶν.

Athenaeus VI p. 245 c: ὅτι δ' ἦν ἔθος τοὺς γυναικονόμους ἐφορᾶν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν τῶν κεκλημένων τὸν ἀριθμὸν εἰ κατὰ νόμον ἐστί, Τιμοκλῆς φησιν οὕτως — Μένανδρος δ' ἐν Κεκρυφάλῳ Παρά τοῖς γυναικονόμοις.

II.

Εἴτ' εὐθύς οὕτω τὰς τραπέζας αἵρετε,
μύρα, στεγάνους ἐτοίμασον, σπονδὰς ποίει.

Suidas s. v. *Αἶρειν* — ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελῆν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος *Κεκρυφάλῳ* Εἴτ' ἐνθὺς κτλ. Eadem habet Lexicon Seguer. p. 358. ubi postrema ita descripta leguntur σπονδὰς . . . ποίησον.

III.

Ἦδὺ τὸ μύρον, παιδάριον; B. ἡδύ· πῶς γὰρ οὐ;
νάρδινον.

Athenaeus XV p. 691 a: νάρδινον μύρου μέμνηται Μένανδρος ἐν *Κεκρυφάλῳ* οὕτως Ἦδὺ τὸ μύρον, παιδίον· ἡδύ, πῶς γὰρ οὐ; νάρδινον. Correxist Dindorfius.

IV.

Ταυτόματον ἡμῖν ἀφανὲς ὃν συλλαμβάνει.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 200 ed. Heer. Cfr ad *Τιτ-θῆς* fragmenta.

V.

Athenaeus VI p. 241 e: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (Philoxeni *Pternocopidis parasiti*) καὶ Μένανδρος ἐν *Κεκρυφάλῳ*, αὐτὸ μόνον *Πτερυνοκοπίδα* καλῶν.

VI.

Athenaeus VI p. 243 a: καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Chae-rephontis *parasiti*) μνημονεύει ἐν *Κεκρυφάλῳ*.

VII.

Scholiasta Platonis Bekk. p. 381 de proverbio δεύτε-ρος πλοῦς: ἐμνήσθη ταύτης καὶ Μένανδρος *Κεκρυφάλῳ*.

VIII.

Scholiasta Platonis Bekk. p. 394 de proverbio ἀπὸ μη-χανῆς θεός: Μένανδρος Θεοφορουμένη καὶ *Κεκρυφάλῳ*.

IX.

Suidas, *Ἀβυρτάκη*: ὑπόκριμμα βαρβαρικόν. ἔστι δὲ ἐν *Κεκρυφάλῳ* Μενάνδρου τούνομα. Eadem habet Lexicon Seguer. p. 323.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ.

I.

᾽Ωιμην ἐγὼ τοὺς πλουσίους, ᾧ Φανία,
οἷς μὴ τὸ δανεῖζεσθαι πρόσεστιν, οὐ στένειν
τὰς νύκτας, οὐδὲ στρεφομένους ἄνω κάτω
οἴμοι λέγειν, ἡδὺν δὲ καὶ πρᾶόν τινα
5 ὕπνον καθιεύδειν, ἀλλὰ τῶν πτωχῶν τινα.
νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους
ἡμᾶς ὁρῶ πονοῦντας ἡμῖν ἐμφερῇ.
ἀρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;
τρυφερῶ βίῳ σύνεστιν, ἐνδόξῳ βίῳ
10 πάρεστιν, ἀπόρῳ συγκαταγερᾶσκει βίῳ.

Plutarchus de Tranquill. p. 466 B: τοὺς μὲν γὰρ ἀφω-
ρισμένως ἓνα βίον ἄλυπον νομίζοντας — ἱκανῶς ὁ Μέναν-
δρος ὑπομνησκει λέγων ᾽Ωιμην κτλ. Postrema, quae apud
Plutarchum desunt inde a verbis ἀλλὰ τῶν πτωχῶν — ἡμῖν
ἐμφερῇ, supplevi e Stobaeo Serm. XCVII 13, ubi idem locus,
sed tribus ultimis versibus omissis, servatus est. Versum
octavum habet Stobaeus Serm. XCVIII 54 unde fabulae in-
diciūm petitum est. Vs. 7 libri ποιοῦντας. Correxist Geelius.
— Vs. 8 per interrogationem extuli ductu Dlogenis Laert.
VII 68: ἐστὶ δὲ καὶ ἐπαπορητικόν τι — ὃ εἰ λέγοι τις ἀπο-
ρητὴν ἂν Ἀρ' ἐστὶ συγγενές τι λύπη καὶ βίος;

II.

Τὸ κουφότατόν σε τῶν κακῶν πάντων δάκνει,
πενία· τί γὰρ τοῦτ' ἐστίν; ἥς γένοιτ' ἂν εἰς
φίλος βοηθήσας ἱατρός ῥαδίως.

Stobaeus Flor. XCV 2. Respexit Plutarchus divit. am.
p. 101 e: τὴν γε χρηματικὴν (πενίαν), ὥς φησιν ὁ Μέναν-
δρος, εἰς ἂν φίλος ἀπαλλάξειεν εὐεργετήσας. Sine causa

Bothius apud Orelllum Cur. sec. de P. Syri sent. p. 19 ita transposuit: ἥς ἂν ῥαδίως | γένοιτ' ἰατρὸς εἰς βοηθήσας φίλος.

III.

Εἰ τοὺς ἀδικηθέντας, πάτερ, φευξόμεθα,
τίσιν ἂν βοηθήσαιμεν ἄλλοις ῥαδίως;

Stobaeus Flor. IX 18 cum lemmate *Μενάνδρου Κιθαρισταῖς*. Vs. 1 cod. A ἐπὶ suprascripto εἰ. Num igitur ἐπεὶ | εἰ τοὺς etc. — Vs. 2 βοηθήσαιμεν Schowii codices. Vulgo βοηθήσοιμεν.

IV.

Τὸ μηδὲν ἀδικεῖν ἐκμαθεῖν γάρ, ὦ Λάχης,
ἀστεῖον ἐπιτήδευμα κρίνω τῷ βίῳ.

Stobaeus Flor. IX 19 cum lemmate *ἐν ταύτῳ*. Vs. 1 μηθὲν A.

V. VI.

Οὐκ οἰκοσίτους τοὺς ἀχροατὰς λαμβάνεις.
Φιλόμουσον εἰν' αὐτὸν πάννυ,
ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τε παιδεύεσθ' αἰεῖ.

Athenaeus VI p. 247 f. de voce οἰκόσιτος agens: *Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ Οὐκ οἰκοσίτους κτλ.* Quae ipsi illi κιθαριστῇ dicta fuisse suspiceris. Eodem traxerim alterum locum apud Athenaeum XII p. 501 a: *Μένανδρος δ' ἐν Κιθαριστῇ περὶ τινος μουσικευομένου λέγων φησὶ Φιλόμουσον κτλ.* Cod. A εἶναι et vs. 2 αἰεῖ. Menander forsitan scripserat *Φιλόμουσός ἐστι γὰρ πάννυ, ἀκούσματ' εἰς τρυφήν τ' αἰεῖ παιδεύεται*. Ceterum ultimam in εἶναι non minus recte quam in aliis infinitivis elidi, Matthiaeum, qui barbaram eam ellisionem vocat (Eurip. vol. IX p. 317), docere poterat Aristophanes Ran. 692. Nub. 1357. Av. 1340. fortasse etiam Phrynichus fab. inc. VI.

VII.

Οὕτω τι πρᾶγμ' ἐστ' ἐπίπονον τὸ προσδοκᾶν.

Stobaeus Flor. CX 9.

VIII.

Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 312.

IX.

Photius, Σχοῖδος: ταμίας τις καὶ διοικητής. Μακεδονικὸν τὸ ὄνομα. διόπερ καὶ Μένανδρος ἐν Κιθαριστῇ σκοῖδον τὸν Διόνυσον καλεῖ. Arcadius p. 47 28: τὸ κοῖδος (leg. σκοῖδος) παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος. Menander Bacchum σκοῖδον dixisse videtur eodem modo quo bacchum ταμίαν dixit Sophocles Antig. 1139.

Κ Ν Ι Δ Ι Α.

I.

Οὐδὲν γένους γένος γὰρ οἶμαι διαφέρειν,
ἀλλ' εἰ δικαίως ἐξετάσεις, καὶ γνήσιος
ὁ χρηστός ἐστιν, ὁ δὲ πονηρός καὶ νόθος.

Stobaeus Flor. LXXXVI 10 cum lemmate Μενάνδρου Κνηδία (sic). Vs. 1 libri οὐθέν. — Vs. 2 Voss. ἐξετάσης.

II.

Ταυτόματόν ἐστιν ὡς ἔοικέ που θεός,
σώζει τε πολλὰ τῶν ἀοράτων πραγμάτων.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 196. Respexit fortasse Pallas Alex. epigr. CVIII: εὖ γε λέγων τὸν καιρὸν ἔφησ θεὸν ἔφη Μένανδρε, et paullo post: πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα ἀνηνθηθέντος ἄμεινον προσπεσὸν εὐκαίρως εὐρέ τι ταυτόματον.

Κ Ο Λ Α Ξ.

Hac in fabula Menandrum consummati adulatoris eiusdemque parasiti mores indolemque adumbrasse diserto testatur

Athen. VI p. 258 e: *κεχαρακτήρικε δὲ ὡς ἐνι μάλιστα ἐπιμελῶς τὸν Κόλακα Μένανδρος ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι.* Actionem fabulae poetam in festum Veneris πανδήμου transtulisse idem docet XIV p. 659 d. Partem dramatis in Eunuchum suam transtulit Terentius, quemadmodum ipse testatur Prol. 30 sq.:

Colax Menandri est; in ea est parasitus colax
et miles gloriosus; eas se non negat
personas transtulisse in Eunuchum suam.

Cfr Donatum ad II 1 22 et Grauertum Anal. hist. et phil. p. 160 sq. Isti parasito, quem Terentius *Gnathonem* appellavit, Menandrum *Struthias* nomen indidisse ex primo fragmento intellegitur.

I.

Κοτύλας χωροῦν δέκα

ἐν Καππαδοκίᾳ κόνδυ χρυσοῦν, Στρουθία,
τρὶς ἐξέπιον μεστόν γ'. ΣΤ. Ἀλεξάνδρου πλεόν
τοῦ βασιλέως πέπωκας. Β. οὐκ ἔλαττον, οὐ,
μὰ τὴν Ἀθηνᾶν. ΣΤ. μέγα γε.

Athenaeus X p. 434 e: *ἔπινε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος πλεόντον, ὡς καὶ ἀπὸ μέθης συνεχῶς κοιμᾶσθαι δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας.* — Μένανδρος δ' ἐν Κόλακί φησι Κοτύλας χωροῦν δέκα κτλ. Priora usque ad Στρουθία repetit Athenaeus XI p. 477 f. ubi libri praebent Στρουθίον, quod fortasse in Στρουθίων mutandum, qua forma bis usus est Alciphro Epist. I 9 et III 48. Alia huius nominis forma fuit Στρούθης, de qua v. Harpocr. p. 170. Sed Στρουθίας in Menandri loco tuetur Aelianus H. A. IX 7 de parasitis agens: καὶ ὁ τοῦ Μενάνδρου Στρουθίας τοιοῦτός ἐστι. Idem Menandri Struthias primarius veteris aevi parasitis adnumeratur ab auctore anonymo apud Suidam I p. 607: *διώνυμοι κόλακες περιηχοῦσιν ἡμᾶς Κλεισόφοι τε καὶ Στρουθίαι καὶ Θήρωνες.* Idem II p. 327: *οἱ Ἕλληνες Κλεισόφους τε ἄδουσι καὶ Θήρωνας καὶ Στρουθίας καὶ Χαιρεφῶντας, ἀνθρώπους ἰσθίειν εἰδότες εἰς κόρον καὶ δεινοὺς γαστέρα.* Cum Gna-

thonide coniungitur a Luciano Fugit. vol. III p. 875: *κολακείας ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι*. Colloquantur in loco supra adscripto parasitus et miles gloriosus, cui Terentius *Thrasonis* nomen imposuit. A Menandro eum *Biantem* appellatum fuisse docet Plutarchus de Adulat. et Amic. p. 57 a. maxime cavendum esse dicens τὸν κόλακα περὶ τοὺς ἐπαίνους· ὅπερ οὐδὲ αὐτὸν ἐκείνον λήληθεν, ἀλλὰ δεινὸς ὢν φυλάττεσθαι τὸ ὑποπτον, ἂν μὲν εὐπαρύφου τινος ἢ ἀγροίκου λάβηται φορίνην παχεῖαν φέροντος, ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν (fort. συμπεριπατῶν) τῷ Βίαντι, καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις „*Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως πλέον πέπωκας*.”

II.

Γέλῳτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος.

Plutarchus l. l. καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις „*Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως πλέον πέπωκας*” καὶ Γέλῳτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐκθανούμενος. Ita enim corruptum verbum ἐνηθούμενος, ut vulgo legitur, vere correxit Wyttenbachius, apte comparans Terentii Eun. III 2 44, ubi Gnatho Thrasoni risus causam quaerenti respondet: *istud quod dixti modo, et illud de Rhodio dictum in mentem venit*, ut Menandri Cyprio Terentius Rhodium substituerit. Quae si vera est coniectura, sensus verborum hic est: *ad dicterium illud, quod miles in Cyprium se coniecisse dixerat, prae risu emoriturus.*

III.

Σπονδὴ· δίδου σὺ σπλάγχν' ἀκολουθῶν· ποῖ βλέπεις;
σπονδὴ· φέρ' ὦ παῖ Σωσία· σπονδὴ· καλῶς.
ἔγχει. θεοῖς Ὀλυμπίοις εὐχόμεθα
Ὀλυμπίαισι πᾶσι πάσαις· λάμβανε

5 τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ· δίδοναι σωτηρίαν,
ὑγίειαν, ἀγαθὰ πολλά, τῶν ὄντων τε νῦν
ἀγαθῶν ὄνησιν πᾶσι· ταῦτ' εὐχόμεθα.

Athenaeus XIV p. 659 d: *Μένανδρος ἐν Κόλακι τὸν τοῖς τετραδισταῖς διακονούμενον μάγειρον ἐν τῇ τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ἑορτῇ ποιῇ ταυτὶ λέγοντα Σπονδὴ κτλ.* Vs. 2 *cod. A φέρω πλείω ὥσια.* Correxīt Piersonus ad Moer. p. 298 praecunte Heringa Observ. p. 247, qui φέρει πλείω Σωσία. — Vs. 3 ἔγχει Piersonus pro εὖχον. — Vs. 4 Ὀλυμπίασι πᾶσι πάσαις. Simili, verborum structura Alciphro Epist. II 2 30: *θεραπαίνας θεράποντας Ἰνδοὺς Ἰνδάς*, ubi malim Ἰνδάς Ἰνδοὺς. Ceterum illa e solenni sacrificantium formula dicta sunt, qua usus est Aristoph. Av. 866: *εὖχεσθε ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίασι πᾶσι καὶ πάσαισι — δίδόναι Νεφελοκοκκυγέουσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν.* Cfr Pac. 1104 sqq. — Vs. 5 ἐν τούτῳ h. l. esse videtur *interea*.

IV.

*Χρυσίδα, Κορώνην, Ἀντίκυραν, Ἰσχάδα,
καὶ Ναννάριον ἑσχηκας ὥραιαν πάνυ.*

Athenaeus XIII p. 587 d: *Μένανδρος δ' ἐν Κόλακι τάσδε καταλέγει ἐταίρας Χρυσίδα κτλ.* Nominis Ἀντίκυρα penultimam produci permittum est. Fortasse id nomen Ἀντίκυραν scribendum, cui conjecturae non obstat quod Anticyram meretricem alii memorant. Vs. 2 *Ναννάριον* AB. Ceteri *Νάννιον*.

V.

Κωβιός, ἡλακατῆνες,

[καὶ] *κυνὸς οὐραῖον.*

Athenaeus VII p. 301 d: *ἡλακατῆνες — εἰσὶ κητώδεις, ἐπιτήδαιοι εἰς ταριχείαν.* *Μένανδρος Κόλωσί* (recte corrigunt *Κόλαξί*) φησι *Κωβιός κτλ.* Haec vulgo uno versu continuata leguntur. Sunt anapaestorum reliquiae. Iisdem plane verbis eodem metro adstrictis usus est Mnesimachus Athen. p. 403 b. ubi καὶ recte omittitur. Itaque seclusi.

VI.

Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν.

ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ συλλέγει καὶ φεῖδεται,
ὁ δὲ τὸν πάλαι τηροῦντ' ἐνεδρεύσας πάντ' ἔχει.

Stobaeus Flor. X 21 cum lemmate *Μενάνδρου ἐν Κόλακίᾳ*. Idem error, ut videtur, apud Hesychium, *Ἀποφητί: ἡρέμα, ἡσύχως, κολακεία*. Ubi Menandri nomen excidisse et *Κόλακι* scribendum esse conieci Praef. ad Menandr. p. VI. Ceterum secundum et tertium versum incerto poetae tribuit Grotius.

VII.

Ἄλλ' οὐδὲ γεννητὴν δύναμαι εὐρεῖν οὐδένα
ἐκ τῶν τοσούτων, καὶ ἀπειλήμμαι μόνος.

Glossae ad Hippocratis Iusiur. *Γενέτησιν: γονεῦσιν ἢ συγγενέσιν. οὕτως ἀττικῶς λέγονται, ὡς καὶ Φιλήμων ἐν Κόλακι φησιν*. De Philemonis Colace nihil aliunde constat. Iam compara Terentii Eunuch. II 2 7: *En quo redactus sum! omnes noti me atque amici deserunt, nec dubitabis quin glossae auctor memoriae errore Philemonem pro Menandro nominaverit*. Vs. 1 possis *γεννητὴν* et *δύναμ' εὐρεῖν*. — Vs. 2 ἐκ addidit Hemsterh. ad Plut. p. 326. Nec male Luzacius apud Ruhnk. ad Tim. p. 66 *ὄντων* pro τῶν. Ibid. forsan *ἀλλ' ἀπειλήμμαι* vel *κατ' ἀπειλήμμαι*. Dobraeus Adv. II p. 583 καὶ *περιείλημμαι*.

ΚΩΝΕΙΑΖΟΜΕΝΑΙ.

I.

Ὡστε μηδεὶς πρὸς θεῶν
πράττων κακῶς λίαν ἀθυμήσῃ ποτέ·
ἴσως γὰρ ἀγαθοῦ τοῦτο πρόφασις γίγνεται.

Stobaeus Flor. CVIII 48: *Μενάνδρου Κωνιαζομέναις*. Hoc *Κωνειαζομέναις*, *Cicutam bibentibus*, scribendum esse conieci in editione maiore.

II. III.

Τὸ γινῶθι σαυτὸν ἔστιν ἂν τὰ πράγματα
ἴδῃς τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον.

Stobaeus Flor. XXI 2, ubi Gesneri margo: *Menander in Cataxom.* in quo *Καταψευδομένου* nomen latere suspicatus est Clericus. Schowil codd. perspicue *Μενάνδρου ἐκ Κορταβιζουσῶν*. At cum cod. A apud Gaisfordium *Κωταζομοις* exhibeat, apertum est scribendum esse *Κωνειαζομέναις*, quod admonui iam olim Quaest. scen. III p. 9 allato schol. MS ad Clement. Alex. Protr. p. 22 (p. 103 Klotz) *Ἐπιμενίδης ἐκάθηρε τὰς Ἀθήνας· ἦν δὲ Κρῆς τῷ γένει καὶ σοφώτατος, οὗ καὶ Μένανδρος μέμνηται Κωνεαζομέναις*. Ac confirmat nunc coniecturam illam Orio Gnomol. I, 18, ubi idem locus servatus est cum lemmate *ἐκ τῶν Κωνεαζομένων*.

K Y B E P N H T A I.

I.

Τὰργύριον εἶναι μεράκιόν σοι φαίνεται
οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
τιμὴν παρασχεῖν δυνατόν, ἄρτων, ἀλφίτων,
ὄξους, ἐλαίου, μείζονος δ' ἄλλου τινός·

5 ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα·
ἀλλ' ἀποθανεῖ καὶ ταῦτα καταλείψεις τισίν.
τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς
πίστενε τοῦτ' ἢ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν

10 ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δὲ γ' εὐτυχεῖν αἰεὶ
πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὀρῶσιν ἄξιον.

Stobaeus Flor. XXII 19, ubi deest fabulae titulus, qui additur CXVIII 10, ubi vs. 5—7 repetuntur, cum lemmate

Μενάνδρου Κυβερνήτου. Vs. 4 pro δ' quod alii omittunt B. m. s. τ'. — Vs. 5 ἀθανασία altero Stobaei loco, ubi tamen Voss. ἀθανασίας, ut primo loco omnes. — Vs. 6 τάλαντ' ἐκεῖνα Salmasius, et altero loco cod. L. Vulgo τάλαντα ἱκανά. — Vs. 7 vulgo ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς ταῦτα, quod parum aptum videbitur rem accuratius contemplanti. Recte altero loco ἀλλ' ἀποθανῇ καὶ ταῦτα. Praeterea malim πάντα pro ταῦτα. — Vs. 8 cod. Schowii ἂν σφόδρ' εὐπορήῃς. Ibid. fortasse μήτ' αὐτός. — Vs. 10 Trinc. et Schowius e septem codd. τοῦ δ' εὐτυχεῖν. Voss. et Ars. τοῦδ' εὐτυχεῖν δ'. — Vs. 11 unus Schowii παράσχεσαντόν. Ita etiam B. m. sec. πάρεσχεσαντόν N et B m. pr. Possis παράσχεσαντόν, quamquam nec παράσχεσαντόν spernendum. V. Porsonum ad Eurip. Hec. 830.

II.

Οἷοι λαλοῦμεν ὄντες οἱ τρισάθλιοι
 ἅπαντες οἱ φνυσῶντες ἐφ' ἑαυτοῖς μέγα·
 αὐτοὶ γὰρ οὐκ ἴσασιν ἀνθρώπων φύσιν.
 οὗτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται,
 ἐπὰν δ' ἀνοίξῃ τὰς θύρας, τρισάθλιος·
 γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' αἰεί,
 ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷτ', ἐγὼ δ' ἅπ' οὐδενός.

Orion Gnomol. VIII 9 cum lemmate ἐκ τῶν Κυβερνητῶν. Priores tres versus, sed minus integros, ex Menandri Κυβερνήταις servavit etiam Stobaeus Flor. XXII 11, ubi omissis verbis οἷοι λαλοῦμεν ὄντες, pro οἱ τρισάθλιοι editur ὧς τρισάθλιοι. Ex Stobaeo petiit Antonius Mel. XXXVI p. 52. Duo postremi versus accesserunt ex Plutarcho de animi tranqu. p. 471: ὁ γοῦν Πιττακὸς εἰστία ξένους· ἐπιλθοῦσα δὲ ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν· τῶν δὲ ξένων διατραπέντων, ἐκάστω τι, ἔφη, ἡμῶν κακὸν ἐστίν, ὧς δὲ τοῦμόν ἄριστα πράττει. Οὗτος μακάριος — ἐγὼ δ' ἅπ' οὐδενός. Idem de Virt. et Vit. p. 100 e. eod. ver-

sus, omisso ultimo, apposuit. Denique laudatus a Wyttenbachio Themistius p. 357 d: προσήκει αὐτῷ τόδ' ἔπος ἐκ τῆς κωμωδίας Οὗτος μακάριος — ὅταν δ' ἀνοίξῃ οὐχὶ τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν, τρισάθλιος. Versu primo nihil quid gravius corruptum est (durissime enim verba οἶοι ὄντες dirimantur), pro λαλοῦμεν scribendum videtur λαλοῦσιν. Vs. 3 Orion οὗτοι pro αὐτοί et vs. 4 ἀγοραῖς.

III.

Τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιώσει νῦν ἐμοῦ
τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθίζινοῦ.

Lexicon Seguer. p. 438: Ἀποτρώγειν, ἀφαιρεῖν. οὕτω Μένανδρος Κυβερνήταις Τί λέγων κτλ.

IV. V.

Lexicon Seguer. p. 462: Ἀτυφία, ταπεινοφροσύνη. Μένανδρος Κυβερνήταις· εἰς τὴν πονηρίαν ἀτυφίαν νομίσαντές ποτε ἀξιοῦσι πέρας. Quae fortasse alii emendabunt. — Priscianus XVIII p. 1163: Attici ἐπιλέλησμαι τοῦδε καὶ τόδε. Menander Κυβερνήταις Ἐπελάθεθ' αὐτὸν ὅστις εἴη.

A E Y, K A Δ I A. .

I.

Οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπιῶ
τὸν ὑπέρχομπον θηρῶσα Φάων
οἰστρῶντι πόθῳ ῥῖψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
σὴν, δέσποτ' ἄναξ, εἰφημείσθω
τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Strabo X p. 452: Ἐχει δὲ τὸ τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος ἱερὸν καὶ τὸ ἄλμα τὸ τοῖς ἔρωτας παύειν πεπιστευμένον. οὗ δὴ λέγεται πρώτη Σαπιῶ, ὡς πού φησιν ὁ Με-

νανδρος, τὸν ὑπέρκομπον — δέσποτ' ἄναξ. Postrema εὐφημείσθω κτλ. cum his coniunxit Bentleius ex Hesychio, Λευκάδος: Μένανδρος Λευκάσειν (sic) εὐφημείσθω τέμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς. Idem hoc carmen respicit scholiasta Hephaest. de poemat. IX p. 126 ed. Gaisf. τὴν εἰσβολὴν τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους compositam esse dicens. Ex quo intellegitur, carmen illud anapaesticum proximo post prologum loco a poeta positum fuisse. Cfr Hist. crit. p. 443. Vs. 5 κατ' εὐχὴν σὴν, ex tuo voto, quemadmodum tibi vivimus. Vide edit. mai. Bentleius σόν. Ceterum quod his versibus memoratur Leucatae Apollinis templum, id Menandrum hac ipsa in fabula a Phaone constructum rettulisse, colligas e Servio ad Virg. Aen. III 279: *Menander et Turpilius comici a Phaone Lesbio id templum conditum dicunt: qui cum esset navicularius, solitus a Lesbo in continentem proximos quosque mercede transvehere, Venerem mutata in anus formam gratis transverit; quapropter ab ea donatus unguenti alabastro, cum se in dies inde tum ungeret, foeminas in sui amorem trahebat, in quibus fuit una, quae de monte Leucate, cum potiri eius nequiret, abiecis se dicitur.* Similia narrant alii, quorum loca indicavi in edit. mai. et Hist. crit. p. 186. Num vero omnia ista quae de Phaone tradit Servius, ex Menandri fabula adumbrata sint, dubitare licet. Turpilli Leucadiam ad Menandri exemplar compositam fuisse vel Servii locus docet. Praeterea huc pertinent quae ex ea attulit Nonius p. 175: *Miseram me terrent omnia Mari' scopuli, sonitus, solitudo, sanctitudo Apollinis.* Item haec apud Ciceronem Tusc. IV 34: *Te Apollo sancte, fer opem, teque omnipotens Neptune invoco, vosque adeo venti. Nam quid ego te appellem, Venus?*

II.

Ὅστις ὑπέχει χερσὶν

τὴν χεῖρα, καὶ μὴ φῆ, πονηρὰ βούλεται.

Stobaens Flor. X 20 et Maximus Conf. CXL p. 221, ubi editur καὶ μὴ φησι. Mox βούλεται e codice Grotius.

Vulgo *βοιλεύεται*, ut *Maximus*. Ceterum confer *Diogen.* III 12. Ἀττικὸς ὑπέχει τὴν χεῖρα: ἐπὶ τῶν φιλαργύρων· φιλοκερδεῖς γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι.

III.

Ἀεὶ νομίζονθ' οἱ πένητες τῶν θεῶν.

Stobaeus Flor. XCV 4.

IV.

Ἐπίθες τὸ πῦρ ἢ ζάκορος· οὕτωςι καλῶς.

Etymol. M. p. 407 22. Ζάκορος: νεωκόρος, ἡγουν ἡ διακονοῦσα περὶ τὸ ἱερόν. Μένανδρος. — Ζάκορος: ἡ κοσμοῦσα τὸν ναόν. Μένανδρος *Λευκαδία* Ἐπίθες τὸ πῦρ ἢ ζάκορος, οὕτωςι καλῶς. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν κοσμῶν καὶ σαρῶν. Ita haec legenda sunt. V. edit. mai. Idem *Menandri locus* apud *Photium* et *Suidam* s. v. ζάκορος. Dictione πῦρ ἐπιθεῖναι, ignem in ara incendere, iterum usus est *Menander* in *Samia*.

V.

Scholiasta Aristoph. Acharn. 283: τῷ δὲ συντρίβειν καὶ Μένανδρος κέχρηται ἐν *Λευκαδίᾳ*.

VI.

Zenobius VI 13: Μένανδρος δὲ φησιν ἐν *Λευκαδίᾳ* (*Λευκαδίᾳ*) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. Fortasse φασὶν et καλεῖ. Cfr *Prov. Bodl.* 895, ubi scribitur *Λευκάδι*.

VII.

Choerohoscus apud *Bekk. Anecd.* p. 1431: Χέλυσ χέλυσ. σημαίνει δὲ τὴν κιθάραν· πάφωνε οὐρεία χέλυσ. Μένανδρος ἐν *Λευκαδίᾳ*. Allata verba corrupta videntur ex *Euripidis Alc.* 459: καθ' ἐπτάτονόν τ' οὐρεῖαν χέλυν. *Menandri* non esse vel illud οὐρεία docet, qua forma comicus poeta uti vix potuit.

Λ Ο Κ Ρ Ο Ι.

Zenobius VI 27: 'Υγιέστερος κρότωνος: ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαίνοντων ἢ παροιμία, ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος. λεῖον γάρ ἐστιν ὅλον, καὶ χωρὶς ἀμυχῆς, καὶ μηδὲν ἔχων σίνος. μέμνηται τούτου (ταύτης?). Μένανδρος ἐν Λοκροῖς. Alii proverbii originem ad Crotoniatarum salubritatem referunt. Itaque incertum est utrum Κρότωνος an κροτῶνος scribendum sit. Ita enim haec distinguit Stephanus Byz. v. Βίστων, Herodianum opinor sequutus. Praeterea Locros Menandri memorat Quintilianus X 1.

Μ Ε Θ Η.

I.

- Εἴτ' οὐχ ὅμοια πράττομεν καὶ θύομεν;
 ὅπου γε τοῖς θεοῖς μὲν ἡγορασμένον
 δραχμῶν ἄγω προβάτιον ἀγαπητὸν δέκα,
 αὐλητριῶν δὲ καὶ μύρον καὶ ψαλτρίας
 5 Μενδαῖον, Θάσιον, ἐγγέλεις, τυρόν, μέλι,
 μικροῦ τάλαντον γίγνεται τὸ κατὰ λόγον.
 δραχμῶν μὲν ἀγαθὸν ἄξιον λαβεῖν δέκα
 ἡμᾶς, ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς,
 τούτων δὲ πρὸς ταῦτ' ἀνελεῖν τὴν ζημίαν,
 10 πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;
 ἐγὼ μὲν οὖν ὦν γ' ὁ θεὸς οὐκ εἴασα τὴν
 ὀσφὺν ἂν ἐπὶ τὸν βωμὸν ἐπιθεῖναι ποτε,
 εἰ μὴ καθήγιζεν τις ἅμα τὴν ἔγχελυν,
 ἵνα Καλλιμέδων ἀπέθανεν εἰς τῶν συγγενῶν.

Athenaeus VIII p. 364 d: θύοντες τοῖς θεοῖς ὀλίγιστα εἰς τὰς θυσίας καὶ τὰ τυχόντα δαπανῶμεν, ὥσπερ ὁ καλὸς Μένανδρος ἐν τῇ Μέθῃ παρίστησιν Εἴτ' οὐχ ὅμοια κτλ. Priores sex versus apposuit Athenaeus etiam IV p. 146 d.

Comaed. nov.

11

Versu primo lib. VIII ἅπαντα. Sensus, opinor, hic est: *Non mirum est male nobiscum agi, cum male diis litemus.* Dobraeus Adv. II p. 275: *non sacra facimus pro ceteri apparatus splendore.* Vs. 3 AP ἀγαπητῶν. — Vs. 5 pro Μενδαῖον altero loco ταύτας. Hermannus Opusc. IV p. 387 συνάγοντι. — Vs. 6 τάλαντον PVL. ταλάντου A et altero loco omnes. Ibid. libri τε, quod ex altero loco (lib. IV) correctum, ubi omnes τό. — Vs. 7 „ἀγαθὸν Casaubonus et correctus D. ἀγαθῶν PVL.” Dindorfius. Ibid. Hermannus post ἄξιον addidit ὄν, et vs. 9 καὶ ante πρὸς ταῦτα, sententiam horum versuum hanc esse dicens: *Bonum quum decem drachmarum accipere nos aequum sit, si sic rite diis sacra fiunt, pro illis autem ad haec etiam multari, quomodo non duplicatur pro sacris malum?* Idem haec annotavit: „Ἀνελεῖν dixit tanquam de praemio: τούτων de utroque dictum videtur, quod et in sacris sordide parci, et suas in „voluptates effuse prodigi sunt. Hinc, ubi τὸ κακὸν ἀγαθοῦ διπλάζεται expectari poterat, τῶν ἱερῶν dixit.” Pro ἀνελεῖν vs. 9 recte, puto, Dobraeus Adv. II p. 321 ἀντανελεῖν. Ib. καὶ ex cod. A accessit. — Vs. 11 γ’ ὁ pro γε Reisigius Coni. p. 134 probante Hermanno. — Vs. 13 ἅμα τὴν ABP. καὶ interliciunt VL. Dobraeus ἅμα τιν’ ἐγγελον. — Vs. 14 „Callimedon anguillae cognatus dicitur, ὅτι φίλιχθους ἦν. Sic φράτορες τριωβόλου, etc.” Dobraeus.

II.

Ἐμὲ γὰρ διέτριψεν ὁ
κομπότατος ἀνδρῶν Χαιρεφῶν, ἱερὸν γάμον
φάσκων ποιήσιν δευτέραν μετ’ εἰκάδα
καθ’ αὐτόν, ἵνα τῇ τετράδι δειπνῇ παρ’ ἐτέροις.
τὸ τῆς Θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς.

Athenaeus VI p. 243: καὶ Μένανδρος αὐτοῦ (Chaerophonis) μνημονεύει ἐν Κεκυφάλῳ. — ἐν δὲ Μέθῃ Ἐμὲ γὰρ κτλ. Locus obscurus necdum a quoquam explicatus. Cfr. edit. mai.

III.

Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλ' ὁ τιοῦν ἕτερον.

Suidas, Ἄλλο ἕτερον: ἐκ παραλλήλου. Μένανδρος Μέθη
Εἶτ' οὐκ εἶχεν κτλ. Ita vulgatum οὐκ ἄλλο τι οὐθ' ἕτερον
conferit Porsonus Miscell. p. 200. Apud Grammat. Seguer.
p. 379 editur οὐκ ἄλλο τι ἕτερον. Videntur haec de eodem
illo, quem in superiore fragmento ridet, Chaerephonte intel-
legenda esse. De ἄλλος ἕτερος vide edit. mai. — In hac
etiam fabula parasiti partes fuisse intellegitur ex Athenaeo
VI p. 247 c.

Μ Ε Σ Σ Η Ν Ι Α.

Vide supra in Ἀνατιθεμένη ἢ Μισσηνία.

Μ Η Ν Α Γ Υ Ρ Τ Η Σ.

I.

Οὕτω μαθεῖν δεῖ πάντα, καὶ πλοῦτον φέρειν.
ἀσχημοσύνης γὰρ γίγνεται ἐνίοις αἴτιος.

Stobaeus Flor. XCIV 7. Vide supra ad Demiurg. II.

II.

Προπίνων θηρίκλειον τρικότυλον.

Athenaeus XI p. 472 b: θηλσκῶς δὲ τὴν θηρίκλειον
ἔχει Μένανδρος — Μηναγύρτη Προπίνων θηρίκλειον τρι-
κότυλον. Fortasse initio versus excidit κοίλην vel μεγάλην.

Μ Ι Σ Ο Γ Υ Ν Η Σ.

• In hoc dramate, quam omnium poetae nostri fabularum
pudantissimam vocat Phrynichus Epit. p. 417, Menander
hominem in scenam produxerat, quem uxore in matrimonium

ducta mox adeo facti poenituit, ut quicquid ea ageret, vehementissime eius animum irritaret; quo factum est, ut omni contumeliarum genere eam vexaret, tantoque in eam odio exardesceret, ut ne gravissimis quidem amicorum admonitionibus ad saniores rationem revocari posset.

I.

Πρὸς τὸ προῖγμ' ἔχω

κακῶς. B. ἐπαριστιζῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·

τὰ δυσχερῇ γὰρ καὶ τὰ λυπήσοντά σε

ὀρῆς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκέτι βλέπεις.

5 εὖροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμίλι,

ἀγαθόν, ὅπου τι μὴ πρόσσεσι καὶ κακόν.

γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρόν, οἷδ' ἔα

ξῆν τὸν λαβόνθ' ὡς βούλετ'· ἀλλ' ἐνεστί τι

ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον

10 τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς,

ἀτυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποθανόντα τε

ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκτίως· ὄρα

εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.

οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ προῖγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ

15 αἰὲ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθείς

τῶν προσδοκωμένων, ὁδυνήσῃ διὰ τέλους.

Primos 4 versus servavit Clemens Alex. Strom. II p. 181 Sylb. vs. 3 — 6 cum clausula loci, inde a verbis ἂν δ' ἐκλέγῃ, leguntur apud Stobaeum Flor. CVIII 41 et 44, denique vs. 7 cum reliquis usque ad finem servavit idem Stobaeus Flor. LXIX 4. — Vs. 3 λυπήσοντα Stob. codd. Paris. pro λυπήσονται. Ib. γὰρ Stob. τε Clemens. — Vs. 4 Clemens τὰ δ' ἀγάθ' οὐκ ἐπιβλέπεις. Stobaeus τὰγαθὰ δ' οὐκ ἐτι βλέπεις. Ex utroque assumet quod mihi commodum videbatur. Ex quinto versu nomen istius mulierum osoris disceremus, nisi receptam lectionem alius Stobaei locus incertam

faceret. Nam Serm. CV 10, ubi 5 et 6 versus iterum leguntur, non *Σιμύλε* sed *Δημεία* scriptum. Fortasse ex utriusque lectionis coniunctione *Δημίλου* nomen elicias. — Vs. 6 ὅπου CVIII, at CV ἐν ῶ. — Vs. 8 ἔνεστί τι B. Ars. Voss. ut coniecit Gesnerus. Vulgo ἔνεστι τοι. A ἔν ἐστι. — Vs. 11 Grotius tacite ἀποθανόντα σε. — Vs. 12 libri ὀρά, praeter B. qui ὄρα, ut coniecit Gesnerus. — Vs. 14 ἂν δ' ἐκλέγη Stob. CVIII, nisi quod δ' deest; altero loco ἂν δὲ λέγῃς. — Vs. 16 exhibui lectionem Serm. CVIII. Serm. LXIX editur τῶν προσλεγομένων οὐ δυνήσῃ διὰ τέλους, ubi B προσλεγμένων, Voss. προσγενομένων.

II. III.

Ex superiore fragmento colligi posse videtur uxorem Simyli sumptuosam fuisse: γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρόν, inquit infelix maritus. Non dubitari potest, hanc ipsam ob causam Simylum gravissimas fudisse querelas, et inter alia de sumptibus in unguenta et reliqua luxuriae instrumenta questum esse. Athenaeus XV p. 691 c: ὥς μὲν Ἰππαρχὸς φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε μνῶν (ἐπιπράσκετο ἡ τοῦ μύρου κοτύλη), ὥς δὲ Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ, δέκα. Quod sane enorme pretium esset, nisi Simylus, ut sunt fere queruli et litigiosi homines ad exaggerandum promptissimi, ablatas iracundiae aestu unguenti pretium duplo auxisse videretur. Eodem haec apud Pollucem rettulerim VII 87: Μένανδρος ἐν Μισογύνῃ καὶ ἐπιχρύσους σανδαλοθήκας λέγει. Ib. X 50: Μένανδρος δὲ ἐν Μισογύνῃ καὶ σανδαλοθήκας, et 112: καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισογύνῃ σανδαλοθήκας. Sed prae ceteris sequentia fragmenta magni momenti sunt, ex quibus etiam illud discimus, infelicis mariti uxorem, ut sunt fere mulieres μαντίας ἐρωτικαὶ schol. Iliad. p. 638, 28. superstitionibus impense fuisse deditam.

IV. V.

Ἐπιτρίβουσιν ἡμᾶς οἱ θεοὶ
 μάλιστα τοὺς γήμαντας· αἰὲ γὰρ τινα
 ἄγειν ἰορτήν ἐστ' ἀνάγκη.

Ἐθύομεν δὲ πεντάκις τῆς ἡμέρας,
ἐκνυβάλλιζον δ' ἑπτὰ θεράπαιναι κύκλῳ·
αἱ δ' ὠλόλυζον.

Strabo VII p. 297 omnia superstitionum genera mulieres invenisse dicens: ὅρα πάλιν τὸν αὐτὸν ποιητὴν (Menandrum) ἃ λέγει εἰσάγων τὸν ἀχθόμενον ταῖς περὶ τὰς θυσίας τῶν γυναικῶν δαπάναις *) Ἐπιτρίβουσιν — ἀνάγκη. Τὸν δὲ Μισογύνην αὐτὰ ταῦτα αἰτιώμενον Ἐθύομεν κτλ. Prior locus an itidem e Misogyne ductus sit, dubitari potest. Vs. 6 Coraes κἀνωλόλυζον, quo non opus est. V. ad Amphidias fragm. p. 314. Quod supra dicebam, Simylum tantum in uxorem concepisse odium, ut quoquo modo eam vexaret et opprobriis cumularet, id verum esse ex eo intelligitur, quod illa se iniuriarum dicam ei intenturam minatur.

VI.

Ὅμνυμί σοι τὸν ἥλιον,
ἢ μὴν ἀποιῶσιν σοι γραίρην κακώσεως.

Priscianus XVIII p. 1192 de constructione verbi ὁμνυμι disserens: Idem in Misogyne: Ὅμνυμί σοι κτλ. Vs. 2 vulgo ποιήσιν. Cod. Monac. apud Spengeliam ad Varron. L. L. p. 616 et MS D apud editorem Scapulae Oxoniensis ἀποιῶσιν. Marklandus ad Eurip. Suppl. 1192 ἐποιῶσιν. Non frustra minatam esse mulierem sequentia indicant.

VII.

Ἐλκει δὲ γραμματείδιον
ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις, μία
δραχμή.

Photius, Παράστασις: ἔστι δὲ δραχμή καταβαλλομένη ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισογύνῃ Ἐλκει δὲ κτλ. Eadem Suidas et Harpocratio s. v. παράστα-

*) Ita vulgatum ὑπάναις correxi in edit. mai. ignarus tum idem fecisse iam Coraen.

οις. De γραμματειδίῳ διθυρῶ, quo significatur *duarum plagularum liber iudicialis*, πινάκιον δικαστικόν, vide Hemst. ad Polluc. II p. 1215 et Observatt. Miscell. vol. V, 1 p. 18.

IX.

Χαῖρ' ὦ Γλυκέριον. ΓΛ. καὶ σύ. Α. πολλοστῷ χρόνῳ ὄρῳ σε.

Priscianus XVIII p. 1198: *Attici ὅσω χρόνῳ. Menander Misogyns Χαῖρ' ὦ Γλυκέριον κτλ.* Ita Bentleius pro Γλυκέρα. Porsonus Miscell. p. 251 ὦ χαῖρε Γλυκέρα. Cfr Philostratus Epist. 68 p. 947: Ἀρισταγόρα καὶ τὸ Μενάνδρου Γλυκέριον.

X.

Ἄλλ' οὐδὲ τὰ βίου νῦν ἴσως δεῖ φροντίσαι.

Priscianus XVIII p. 1213: *Attici φροντίζεσθαι (φροντίζειν) τὰδε καὶ τῶνδε. Μενάνδρος Μισογύνῃ Ἄλλ' οὐδέ κτλ.* Ita scripsi pro οὐ. Bentleius βίον pro βίου. Possis etiam οὐχὶ τὰ βίου.

XI.

Χλαμύδα, καυσίαν,

λόγχην, ἀορτήν, ἱμάτια.

Pollux X 189: τὸ γὰρ ἐν Μισογύνῃ Μενάνδρου Χλαμύδα — ἱμάτια, ἀμφίβολον, ὅτι ἔνιοι καὶ ἀορτῆρα γράφουσιν. Idem VII 70: ἴσως καὶ ἀορταί, Μενάνδρου εἰπόντος Χλαμύδα καὶ μυσίαν (sic), λόγχην, ἀορτήν.

XII.

Phrynichus Epit. p. 417: Γῦρος. καὶ τοῦτο Μενάνδρος τὴν καλλίστην τῶν κωμῶδιῶν τῶν ἑαυτοῦ κατεκηλίδωκεν εἰπών. τί γὰρ δὴ γῦρός ἐστιν οὐ συνίημι. Pro τοῦτο Bentleius τούτω, ut Menandri locus exciderit. Sed τοῦτο male tuetur Dobraeus Adv. II p. 276, cum εἰπὼν illud coniungens.

ΜΙΣΟΥΜΕΝΟΣ.

I. II.

Primas laudatissimae fabulae partes Thrasonidae, militi iactatori, delatas fuisse docet Libanius Orat. XXXI p. 701: ἔχεις ἐκ τῆς κωμωδίας παραλαβὼν, ὡς ὑπέρογκόν τι καὶ σοβαρὸν καὶ πολλή τις ἀλαζονεία στρατιώτης ἀνὴρ. εἴ τις ὑμῶν φαντάζεται τὸν Μενάνδρου Θρασωνίδην, οἶδεν ὃ λέγω· στρατιωτικὴν γὰρ φησιν ἀηδίαν νοσοῦντα τὸν ἀνθρώπον εἰς ἀπέχθειαν αὐτῷ κινῆσαι τὴν ἐρωμένην· καὶ γέγονεν ἀμέλει προσηγορία τῷ δράματι τοῦ Θρασωνίδου τὸ μῦθος. Itaque Thrasonides ille inepta ac stolidus, qua facinora sua augere solebat, iactantia acerrimum sibi puellae quam amaret odium pepererat. Hinc fortasse Photius, Σπαθᾶν: Μένανδρος Μισουμένῳ τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Ad fuitiles istas hominis gloriationses respexit Plutarch. non suav. vivi sec. Epicur. p. 1095 c. ubi habes Θρασωνίδας τινὰς καὶ Θρασυλέοντας ὀλολυγμοὺς καὶ κροτοθορύβους ποιοῦντας. Nec male ad hanc fabulae partem rettuleris incerti poetae fragmentum apud schol. Hermog. p. 391 (vol. V p. 485 Walz.) τῶν κωμικῶν τις περὶ ἀλαζόνος στρατιώτου φησί

Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Ἀγαλλία,
καὶ μετὰ Μεινοῖτα καὶ μετὰ Περδίκκα πάλιν,
καὶ νῆ γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Certe non dedecent haec Thrasonidem nostrum, quorum dum auspiciis stipendia fecerit magnifica quadam iactantia enarrantem. Sed haec sane etiam in alia fabula locum habere potuerunt. Certius est gloriationum a Thrasonide iactatarum particulam servasse scholium Ambros. ad Odyss. ρ' 442: πολλοὺς εἶχεν ἡ Κύπρος βασιλεῖς. ἐν ταύτῳ φησι καὶ ὁ Μένανδρος ἐν Μισουμένῳ ὡς ἐν παραβάσει ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ λαμπρὰ πράττων, ἐκεῖ γὰρ ὑπὸ τιν' ἦν τῶν βασιλέων. Ex quo loco discimus, iactasse militem in Cypro se meruisse stipendia, unde auctus opibus redierit. Verba ὡς ἐν παραβάσει non intellego. Cetera sic concipienda videntur:

*Ἐκ Κύπρου λαμπρῶς πάνυ
πράττων· ἐκεῖ γὰρ ὑπό τιν' ἦν τῶν βασιλέων.*

Vidimus igitur Thrasonidem in gravissimum amasiae odium incurrisse. Quo facto quid egerit homo ingenti puellae amore percussus, e sequentibus discimus.

III. IV.

*Παιδισκάριον με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
ὃν οὐδὲ εἰς τῶν πολεμίων οὐπώποτε.*

Servavit haec Arrianus Dissert. Epict. III 26. qui vide, inquit, quid dicat faciatque Thrasonides: *πρῶτον μὲν ἐξεληλυθε νυκτός, ὅτε Γέτας (qui servus est militis) οὐ τολμᾷ ἐξελθεῖν· εἴτα τί λέγει; Παιδισκάριον κτλ.* Sic enim legendum videtur pro vulgato *ὃν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πώποτε*, nisi praeferas quod cod. habet: *ὃν πώποτ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων*. Eundem locum respexit Clemens Alex. Strom. II p. 463: *τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκεῖνον Θρασωνίδην ἄλλη σκηνή, παιδισκάριον με, φησὶν, εὐτελές καταδεδούλωκεν.* Constat παιδισκάρια dictas fuisse *servulas*. Itaque domi habuit Thrasonides puellam belli iure partam. Cfr. Fragm. V. Sed videamus reliqua apud Arrianum. *Τάλας, inquit, ὅς γε καὶ παιδισκαρίου δοῦλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς. τί οὖν ἔτι σαυτὸν ἐλείθερον λέγεις; τί δὲ προσφέρεις σου τὰς στρατηγίας; εἴτα ξίφος αἰτεῖ, καὶ πρὸς τὸν ὑπ' εὐνοίας μὴ διδόντα χαλεπαίνει, καὶ δῶρα τῇ μισούσῃ πέμπει, καὶ δεῖται καὶ κλάει. πάλιν δὲ μικρὰ εὐήμερήσας ἐπαίρεται· πλὴν καὶ τότε πῶς; κτλ.* Vides argumentum fabulae tanquam in tabula descriptum. Ex verbis *ξίφος αἰτεῖ* etc. nescio an confici possit ad hunc potissimum fabulae locum referenda esse quae servavit Pollux X 146: *σπάθη ἐπὶ τοῦ ξίφους καὶ ἐν τῷ Μενάνδρου Μισουμένῳ, ὅταν λίγη Ἀφανεὶς γεγόνασιν αἱ σπάθαι.* Certius est ex ea, quam Arrianus adumbravit, dramatis scena duo sequentia fragmenta petita esse.

V. VI.

*Παρ' ἐμοὶ γὰρ ἐστιν ἔνδον, ἔξεστιν δέ μοι
καὶ βούλομαι τοῦτ', οὐ ποιῶ δέ.*

Servavit haec Plutarchus de am. divlt. p. 525 a. Insa-
nire dicens eos, qui veste non utuntur propter frigus, neque
pane propter famem, neque opibus propter avaritiam: ἀλλ'
ἐν τοῖς τοῦ Θρασωνίδου κακοῖς ἐστιν Παρ' ἐμοὶ γὰρ κτλ.
Quae ad hanc ipsam fabulam referenda esse primus vidit
Toupius Emend. II p. 445. Sunt autem Thrasonidae verba,
qui καίπερ ἔξουσίαν ἔχων τῆς ἐρωμένης, διὰ τὸ μισεῖσθαι
ἀπέχει αὐτῆς, ut est apud Diogenem Laert. VII 180. Qui
sequuntur apud Plutarchum versus:

*Ἀπολλων, ἀνθρώπων τίν' ἀθλιώτερον
ἰώρακας *); ἄρ' ἐρῶντα δυσποτμώτερον;*

a Geta recitabantur, quem adfuisse in scena, dum haec age-
bantur, ex sequentibus locis intellegitur.

VII. VIII.

*Εἰ γὰρ ἐπίδοιμι τοῦτο, καὶ ψυχὴν πάλιν
λάβοιμ' ἐγώ· νυνὶ γὰρ ἀλλὰ ποῦ θεοῦς
οὕτως δικαίους ἐστὶν εὐρεῖν ὧ Γέτα;*

Servavit Iustinus de Mon. p. 40 b. Vs. 1 πάλιν a Bent-
leio additum est. Pro καὶ fortasse scribendum κὰν. Nam
si hoc viderem (puellam meam mihi recuperatam), etiam
animum reciperem. Alius item locus extat ex colloquio mi-
litis cum Geta servatus:

Οὐπώποτ' ἠράσθης Γέτα;

Γ. οὐ γὰρ ἐνεπλήσθην.

Leguntur haec apud Hermiam ad Platonis Phaedr. p. 76:
οἱ μὲν γὰρ ὑπέλαβον ἀπλῶς φαῦλον τὸ ἐρᾶν, ὡς Ἐπίκου-
ρος, ὁρισάμενος αὐτὸν (ἔρωτα) σύντονον ὄρεξιν ἀφροδισίων
μετὰ οἴστρου καὶ ἀδημονίας, καὶ ὁ εἰπὼν „πλήρει γὰρ ὄγκω

*) Ita Porsonus ad Eurip. Phoen. 1367 pro ἰώρακας.

γαστρός αὔξεται κύπρις" καὶ „οὐνώποι' ἡράσθης Γέτα;
οὐ γὰρ ἐνεπλήσθη" φησίν. Ita enim haec ex codice D
correxuit Bekkerus ad schol. Platonis p. 312. *) Etsi autem
apud Hermiam neque poetae neque fabulae nomen additum
est, vix tamen dubitari potest, quin suum illis locum recte as-
signaverim. Ad sententiam, ne plura commemorem, apprime
facit Euripidis versus οὐδεὶς προσαιτῶν βίοντον ἡράσθη βρο-
τῶν Danaes fragm. VIII 4. Eidem fortasse assignandus est
alter quem Hermias affert incerti auctoris versus Πλήρει
γὰρ ὄγκῳ γαστρός αὔξεται κύπρις. **)

IX.

Quod supra ex Arriano attuli, πάλιν δὲ μικρὰ εὐημε-
ρήσας ἐπαίρεται, docet opinor puellam tandem repetitis
militis obtestationibus hoc dedisse, ut foras prodiret et mi-
tiores animum ostenderet. Quam rem probabile est ita in-
stituisse poetam, ut Thrasonides identidem se alios mores
sequunturum esse sanctissime iuraret. Quibus ita respondisse
videtur puella, ut se affirmanti parum fidei habere diceret:

Ἀπαμφεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό σου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μέθῃ ποτέ.

Quae, tacito Menandri nomine, e Misumeno afferuntur a
Suida s. v. ἀμφιέσαντες et Grammatico Seguer. p. 415 21,
ubi legitur τοῦτο μὲν. Suidas habet τοῦτό μου, quod emen-
davit Hemsterh. ad Lucian. I p. 443. Ad ἀπαμφεῖ spectat
fortasse Hesychii glossa, Ἀπαμφεῖ: ἀπογυμνώσει.

*) Sequuntur apud Hermiam haec: οἱ δὲ ἀπλῶς ἀστεῖον, ὡς Ἡρα-
κλείδης φίλλας λέγων εἶναι τὸν ἔρωτα καὶ οὐκ ἄλλον τινός, κατὰ συμβε-
βηκός δὲ τινος ἐκπίπτειν εἰς ἀφροδίτου. Pro Ἡρακλείδης cod. D habet
Εὐκλείδης. Verissime; plane enim non dubito quin illa amoris definitio
ex Euclidis Socratici Erotico a Diogene Laert. II 108 memorato deri-
vata sit. Idem Euclides Socraticus, ni fallor, commemoratur a Stobaeo
Flor. VI 56 et Polluce III 62 et VI 161. Cfr Hist. crit. p. 269.

**) Eidem Euripidi tribuo quae Hermias paullo inferius affert verba
δισσὰ πνεύματα πνεῖς Ἐρως, quae ex systemate glyconico ducta sunt.

X. XI.

Vidimus ex Arriano Thrasonidem nocte intempesta foras prodisse, ut animi dolorem elugeret et amoris aestum quoquo modo sedaret. Ex hac scena petitus videtur hic versus :

ὦ δυστυχής,

τί οὐ καθεύδεις; σὺ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Legitur hic versus apud schol. Aristoph. Vesp. 679. Suidam s. v. ἀποκναίειν et in Lexico Segner. p. 428, Ἀποκναίει: ἀποκόπτει, ἀπολύει (leg. ἀπολλύει) ἢ λυπεῖ· οἶον Τί οὐ καθεύδεις κτλ. Μένανδρος Μισουμένη. Verba ὦ δυστυχής addidi ductu Grammatici apud Bekk. Anecd. p. 1190: ὁ δυστυχής ὦ δυστυχής, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ὦ δυστυχής τί οὐ καθεύδεις; Videntur autem illa Getae ad militem verba esse ex gurgustio suo dominum ut ne foris ambulet monentem. Nec dubito quin ab eodem dicantur haec:

Εἴσελθε καὶ νῦν ὦ μακάριε,

apud schol. Isocratis Nicocl. 9: τὸ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μισουμένη (sic) Εἴσελθε καὶ νῦν ὦ μ. ubi καὶ est nunc certe, ut apud Solonem XX p. 30 Schneidew. ἀλλ' εἴ μοι καὶ νῦν ἔτι πείσεται. V. edit. mai.

XII.

Λακωνική

κλείς ἐστιν ὡς ἔοικέ μοι περιοιστέα:

Scholiasta Aristoph. Thesm. 423: Μένανδρος Μισουμένη Λακωνική — περιοιστέα. καί φασιν ὅτι ἔξωθεν περικλείεται μοχλοῦ παρατιθεμένου ἢ τινος τοιούτου ὥστε τοῖς ἔνδον μὴ εἶναι ἀνοῖξαι. Minus integre scripta haec leguntur apud Suidam s. v. Λακωνικαὶ κλεῖδες. Cfr Olympiodorus in Platon. Alcib. I p. 152 Creuz. αἱ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων (γυναῖκες) ἐφυλόττοντο, ὡς ἐδήλωσεν ἡ πάντολμος κωμωδία λέγουσα Λακωνική κλείς ἐστι καὶ οὐ (margo κού) περιοιστέα. In Menandri verbis μοι cum περιοιστέα coniungendum, non autem ut Porsono Advers. p. 292 visum,

cum ὡς ἔοικε, quod cur fieri non possit docebit Heindorfius ad Plat. Soph. p. 306. Cfr Bentleium Emend. Men. p. 2. Apud Philostr. Epist. 45 p. 935: πρόσταξον ὡς ἔοικέ σοι καὶ πείθουμαι, lege ex cod. Vat. πρόσταξεν ὡς βούλει καὶ πείθουμαι. Itaque unus restat Euripidis locus Androm. 552: οὐ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι σχολῆς τόδ' ὄργον, ubi vide an ὡς ἔοικέ που scribendum sit. Atque id ipsum, Olympiodori indicio, fortasse etiam Menandro restituendum. Cfr Cnidiae fragm. II 1: ταῦτόματόν ἐστιν ὡς ἔοικέ που θεός.

VIII.

ὦ πάτερ

μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάγκασι δ' οὔ.

Lexicon Seguer. p. 429: 'Απεκτόνασιν, οὐκ ἀπεκτάγκα-
σιν. Μισουμένω· πάτερ μὲν Θράσων ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. Quae
emendatius scripta leguntur apud Suidam, 'Απεκτάγκασι καὶ
ἀπεκτόνασι· μισοῦσι μὲν ὧ πάτερ Θράσων' ἀπεκτάγκασι
δ' οὔ. Cfr s. v. ἀποκτινύναι. Versuum reliquias recte
disposuisse videtur Toupius. Fortasse tamen rectius Do-
braeus Adv. II p. 277: μισοῦσι μὲν | Θρασωνίδην, ὧ πάτερ,
ἀπεκτάγκασι δ' οὔ. — Ceterum quantam celebritatem haec
Menandri fabula adepta sit, vel Alciphronis verba docent
lib. II 4, ubi Glycera admonet Menandrum ut hanc etiam co-
moediam ad Ptolomaeum afferre ne neglegat. Obiter eam
memorat Irenaeus c. Haer. II 27 p. 151 ed. Gr. *mihi vi-*
dentur eius passionem, qui est apud comicum Menandrum
valde amans et odibilis, Aesoni suo circumdedisse. Aga-
thiae Frontonis et Martialis, itidem ad Μισοῦμενον respi-
cientium, verba supra ad Dyscoli Georgi et Disexapatontis
fragmenta adscripta sunt. Luciani dial. meretr. XIII p. 315
vol. III et Alciphronis Epist. 36 lib. III ex eadem Menan-
dri fabula expressa esse, vere monuit Boettigerus Spec.
Terent. p. 57. Denique ad hanc potissimum fabulam respe-
xisse puto Porphyrium ad Marc. p. 5 comoediae proprium
esse dicentem *ζηλοτυπίαν, μῖσος, γέλωτα, διαπληκτισμὸν*

καὶ ὀργήν. Quamquam ea etiam ad alias Menandri fabulas traduci posse intellego.

Ν Α Υ Κ Α Η Ρ Ο Σ.

I.

Primas fabulae a Caecilio latine expressae partes egisse videtur Theophilus, navicularius, cuius ex mari Aegaeo reditum, diu frustra expectatum, nescio quis laetabundus nuntiabat Stratonī, patri Theophili. Docet hoc locus ab Athen. XI p. 474 c. servatus, ubi de cantharo, navigii genere, disputatur:

Ἦκει λιπὼν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάρθος
 Θεόφιλος ἡμῖν, ὦ Στράτων. ὥς ἐς καλὸν
 τὸν υἱὸν εὖτυχοῦντα καὶ σεσωσμένον
 πρῶτος λέγω σοι τὸν τε χρυσοῦν κάνθαρον.
 ΣΤ. ποῖον; Α. τὸ πλοῖον· οὐδέν οἶσθας ἄθλιε.
 ΣΤ. τὴν ναῦν σεσῶσθαι μοι λέγεις; Α. ἔγωγε μὴν
 τὴν ναῦν ἐκείνην ἣν ἐποίησε Καλλικλῆς
 ὁ Καλύμνιος, Εὐφράνωρ δ' ἐκυβέρνα Θούριος.

Primos quinque versus servavit etiam Macrobi. Saturn. V 21: *sequitur ut quando cantharum et poculi et navigii genus esse supra diximus, probetur exemplis. — Menander in Nauclero: Ἦκει λιπὼν κτλ. Primum versum, ex Euripidis Troadum initio derivatum, iterum habet Athen. I p. 4 a. Vs. 4 Macrobius πρῶτος δ' ἐγὼ σοι τόνδ' ἐχρύσουν κάνθαρον. — Vs. 5 τὸ πλοῖον. Schol. Aristoph. Pac. 140 et hinc Suidas II p. 596: ἀντικρυς δὲ Μένανδρος ἐν Ναυκλήρῳ κάνθαρον εἶπε πλοῖον εἶναι. Sequentia ab Athenaeo omissa apud Macrobiū ita scripta extant, οὐδέ μ' οἶσθα σ' ἄθλιε. Correxī in editione maiore, ubi de οἶσθας copiose dictum est. Adde Aellium Dionysium apud Eustath. 1773 13. — Vs. 6 ἔγωγε μὴν Bentleyus. Libri ἐγὼ τὴν ἐμήν. — Vs. 7 correxit Grotius Excerpt. p. 735. Vulgo ναῦν κείνην καλλικλῆς*

ἐποίησε. — Vs. 8 ὁ Καλύμνιος Heringa Observ. p. 251. Libri τὸν καλούμενον. Ibid. ante Grotium εὐγράφορ' ἐκυβέρνα. Praeterea Heringa δὲ κυβερνᾷ.

II.

Theophilus quum post diuturnam a patris laribus absentiam redisset, laetabundus patriam terram his verbis salutat:

ὦ φιλότατη γῆ μητέρα, ὡς σεμνὸν σφόδρ' εἶ
τοῖς νοῦν ἔχουσι κτῆμα πολλοῦ τ' ἄξιον.
ὡς δῆτ' ἐχρῆν, εἴ τις πατρῶαν παραλαβὼν
γῆν καταφάγοι, πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους,
καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς, ἵν' οὕτως ᾔσθετο
οἶον παραλαβὼν ἀγαθὸν οὐκ ἐφείσατο.

Servavit Athenaeus IV p. 166 b: χρηὶ δὲ τοὺς τὰ πατρῶα κατεδηδοκότας κατὰ τὸν Μενάνδρου Ναύκληρον οὕτως κολλάζεσθαι· φησὶ γάρ ὦ φιλότατη κτλ.

III.

Ὁ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλειτ' οὐχ ὀραῖς;

Scholiasta Sophoclis Oed. C. 1875: καὶ Μένανδρος ἐν Ναυκλήροις (sic) Ὁ τε Πολυνείκης. Fortasse ὁ δέ, propter Porsoni regulam.

IV.

Καὶ φύσει πως εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν.

Stobaeus Flor. LXIII 17 cum lemmate Μενάνδρου Ναυκλήρω.

V.

ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἶόν ἐστ' ἐλπίς κακόν.

Stobaeus Flor. CX 8 cum lemmate Μενάνδρου Ναυκλήρος.

N O M O Θ E T H Σ.

Ammonius p. 90: *Λυχνίον λύχνου* (Nunn. *λυχνούχου*) διαφέρει. *λυχνίον* μὲν γάρ ἐστιν ἡ *λυχνία*, — *λύχνος* (*λυχνούχος*) δὲ ὁ φανός. *Μένανδρος* ἐν *Νομοθείαις* (sic) *Ἐτέρου λυχνούχος*, *ἐτέρου λήκνυθος*. Fortasse legendum:

Ἐτέρου λυχνούχος ἐστιν, ἐτέρου λήκνυθος.

In hac etiam fabula parasitum partes suas habuisse testatur Athen. VI p. 247 e. ubi singulari numero effertur *Νομοθέτης*, ut vocatur etiam a Quintil. Inst. X 1.

Ξ Ε Ν Ο Λ Ο Γ Ο Σ.

I.

*Ἀνδρὸς πένητος υἱὸς ἐκτεθραμμένος
οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, ἰδὼν ἰσχύνητο
τὸν πατέρα μίζρ' ἔχοντα· παιδευθεὶς γὰρ εὖ
τὸν καρπὸν εὐθὺς ἀπεδίδου χάριτος καλόν.*

Theon Soph. Prog. IV p. 48 Cam.: *Διὸ καὶ παρὰ τοιούτοις ποιηταῖς ἐπὶ πλεῖστον ἐστιν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχόθι καὶ ἐν ἀρχῇ δὲ τοῦ τε Δαρδάνου καὶ τοῦ Ξενολόγου Ἀνδρὸς πένητος κτλ. ὁ γὰρ τελευταῖος στίχος ἐκ περιτοῦ πρόσκειται.* Dubitari potest utrum a Dardani an Xenologi prologo locus poetae desumptus sit. Vs. 2 οὐκ ἐξ ὑπαρχόντων, *sumptuosius quam res patris ferebant.* Vide edit. mai.

II.

*Οὕτως ἀσυλλόγιστον ἡ τύχη ποιεῖ,
τὸ συμφέρον τί ποτ' ἐστὶν ἀνθρώπου βίῳ,
[οὐ χρῆται νόμοις, καθ' οὓς κρίνει τὰ πράγματα]
οὐδ' ἐστὶν εἰπεῖν ζῶντα ταῦτ' οὐ πείσομαι.*

Stobaeus Ecl. phys. I p. 216 ed. Heer. qui quem praeterea his addidit versum:

πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα,
*is non Menandri, sed Euripidis est ex Hippol. 785. De ter-
 tio versu, spurio illo et aliunde illato, vide quae dixi in edit.
 maiore. Ultimo versu praeter Stobaeum Serm. CVI 10
 utitur Plutarchus de animi tranqu. p. 476 d: πολλοὶ καὶ τὸ
 τοῦ Μενάνδρου πεφρίκασιν· Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ζῶντα ταῦτ'
 οὐ πείσομαι.*

O A Y N Θ I A.

I.

‘Ὡς ἄδικον, ὅταν ἡ μὲν φύσις
 ἀποδῶ τι σεμνόν, τοῦτο δ’ ἡ τύχη κακοῖ.

Stobaeus Flor. CVII 7 cum lemmate Μενάνδρου Ὀλυν-
 διακῶν ex A. Ὀλυνθιακοῖς B.

II.

‘Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

Zenobius VI 51. ‘Ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος:
 ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν Ὀλυνθίᾳ. Aristarcho hunc
 versum assignat Suidas II p. 771. Chaeremoni Athenaeus
 XIII p. 612. Aliorum locos indicavi edit. mai. Ad senten-
 tiam convenit Terentii illud Prol. Phorm. 20: *hic respondere
 voluit, non lacessere*, et Prol. Eunuch. 7: *responsum, non di-
 ctum esse qui laesit prior*. Cfr ad fragm. incert. fab. 207.

III.

Μετ’ Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας
 ὀβολοὺς φέρων.

Suidas, Φέρειν: λαμβάνειν — Μένανδρος Ὀλυνθίᾳ
 Μετ’ Ἀριστοτέλους κτλ.

IV.

Pollux X 170: καὶ περιθέτην (κόμην), ὡς ἐν
 Ἀμφιδος Ἀλκμαίῳ καὶ Μενάνδρου Ὀλυνθίᾳ. V. edit. mai.

Ο Μ Ο Π Α Τ Ρ Ι Ο Ι.

I.

“*Ἄπας ἐρυθρῶν χρηστὸς εἶναι μοι δοκεῖ.*”

Stobaeus Flor. XXXI 5. Scripsi ἄπας praecunte Grotio pro πᾶς.

II.

*Χρηστοὺς νομιζομένους ἐφόδιον ἀσφαλές
εἰς πάντα καιρὸν καὶ τύχης πᾶσαν ῥοπήν.*

Stobaeus Flor. XXXVI 10. Grotius χρηστοῖς νομιζομένοις. Sed vide Bentleium. Vs. 2 ante Grotium ῥοπήν πᾶσαν.

III.

Suidas, Ἀλφάνει: εὐρίσκει. Μένανδρος Ὀμοπατρίοις Ἦν δῆλον οὐ τι νυμφίος τε ἀλφάνει. Duo libri ἦν et οὖν. Bentleius ἦν δηλονοτιῇ νυμφίος τότε ἀλφάνει.

Ο Ρ Γ Η. *)

I.

*Καίτοι νέος πότ' ἐγενόμην καὶ γῶναι,
ἀλλ' οὐκ ἐλούμην πεντάκις τῆς ἡμέρας
τότ'· ἀλλὰ νῦν. οὐδὲ χλανίδ' εἶχον· ἀλλὰ νῦν.
οὐδὲ μύρον εἶχον· ἀλλὰ νῦν. καὶ βάψομαι,
5 καὶ παρατιλοῦμαι νῇ Δία καὶ γενήσομαι
Κτήσιππος, οὐκ ἄνθρωπος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ·
καὶ θ' ὥς ἐκεῖνος κατέδομαι καὶ τοὺς λίθους
ἀπαξάπαντας, οὐ γὰρ οὖν τὴν γῆν μόνον.*

Athenaeus IV p. 160 a: καὶ Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἤλθεν ἀσωτίας, ὥς καὶ τοῦ μνήματος

*) Fuit haec prima Menandri fabula Olymp. CXIV 4 in scenam commissa. Vide Proleg. ed. mai. p. XXX.

τοῦ πατρός, εἰς ὃ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνέλωσαν δραχμάς, τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας. — καὶ Μένανδρος ἐν Ὀργῇ περὶ αὐτοῦ τόδε λέγει Καίται νέος πότ' ἐγε- νόμην κτλ. Vs. 6 et 7 vulga οὐκ ἄνθρωπος. ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ καθὼς ἐκείνος. Corraxit Forsserus Adv. p. 268. Ad vs. 7 confer Diphilum Enagiam. I.

II.

Διαφέρει Χαιρεφῶντος οὐδὲ γρῷ
 ἄνθρωπος ὅστις ἐστίν, ὃς κληθεῖς ποτε
 εἰς ἐστίασιν δωδεκάποδος ἑρθριος
 πρὸς τὴν σελήνην ἔτρεχε τὴν σκιὰν ἰδὼν
 ὡς ὑστερίζων, καὶ παρῆν ἅμ' ἡμέρα.

Athenaeus VI p. 243 a. de Chacrephonte parasito di- cens: καὶ τῇ Ὀργῇ δέ φησι Μένανδρος Διαφέρει κτλ. Vs. 1 γρῷ AB. τοῦ C. πον PVL. — Vs. 2 fortasse respicit Pollux VI 8: κληθῆναι ἐπὶ δεῖπνον ἢ τε παροιμία λέγει καὶ Μένανδρος. Proverbium illud, cuius sedem frustra quae- siverunt intpp. Pollucis, latet apud schol. Theocr. VII 24: ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία. "Ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὄψῃ κληθεῖς ἔρχεται, | ἢ χολὸς ἐστίν ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς. Ean- dem paroemiam respexit Plut. Symp. p. 726 B et Apollonius de pronom. p. 106. — Vs. 3 respicit Hesychius, Δωδεκά- ποδος: οὕτως ἔλεγον ἑλλειπτικῶς στοιχείου ἢ σκιᾶς. οὕτω γὰρ συνέθεντο ἐπὶ δεῖπνον ἥξειν, τοῦ στοιχείου ὄντος δω- δεκάποδος. De re vide Casaubonum ad Athenaeum I. I. et Beckerum in Charicle II p. 492. Apposita ad nostrum lo- cam Plutarchus de amic. et adul. p. 50 e. parasitus, inquit, ἀλίσκεται σκιὰν καταμετρῶν ἐπὶ δεῖπνον.

III.

Τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως. οὐκ ἐρωτᾷ, πηνίκα
 δεῖπνόν ἐστιν; ὥσπερ ἔτεροι, καὶ τί δειπνεῖν κωλύει
 τοὺς παρόντας; εἴτα δεῖπνον ἕτερον εἰς τρίτην βλέπει,
 εἴτα περὶ δεῖπνον πάλιν.

Athenaeus VI p. 247 e: *Μένανδρος ἐν Ὁργῇ περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δείπνῳ φησί Τοῦθ' ἑταῖρος κτλ.* Vs. 1 ἔστιν ὄντως Grotius, ὄντως ἔστιν libri. — Vs. 4 Porsonus probabili conjectura ita explet, *εἴτα δ' ἕτερον εἰς τετάρτην.* Possis etiam εἰς τετάρτην δ' αὐθις ἕτερον.

IV.

*Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακνών
Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.*

Athenaeus XII p. 552 e. de Philippidis tennitate comicorum exempla apponens: *Μένανδρος ἐν Ὁργῇ Ὁ λιμὸς ὑμῶν κτλ.* Bentleius vs. 1 ὑμῖν.

V.

*Οὐκ ἔστι μοιχοῦ πράγμα τιμιώτερον
θανάτου γάρ ἐστιν ὦνιον.*

Stobaeus Flor. VI 25. Libri ἐντιμότερον. Correxist Scaliger. Cfr Euripides apud Stobaeum I 6: *οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον.*

VI. VII.

Pollux VI 102: *ἀριστόδειπνον δὲ Μένανδρος εἶρηκε, καὶ ἄδειπνον ὃ αὐτὸς ἐν Ὁργῇ.* — Hesychius, *Οὐ μὰ τήν: οὐκ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὁργῇ.* Bentleius οὐ μὰ τήν. Lamb. Bosius Animadv. III p. 14 pro ἀληθῶς scribi vult. ἄλλως. Ac sane Suidas, *Μάτην: ἄλλως.* Passovius in Act. Societ. Philol. Lips. T. I p. 107 οὐκ ante ἀληθῶς delectabat. Praestat his quod Bentleius voluit. De formulis *μὰ τόν, μὰ τήν, οὐ μὰ τόν, οὐ μὰ τήν, ναὶ τόν, ναὶ τήν,* dixi in edit. mai. Quibus adde locum Philonis Ind. II p. 271 Mang. *εἰώθασιν ἀναφθέγγεσθαι τοσοῦτον μόνον νῆ τόν, ἢ μὰ τόν, μηδὲ παραλαβόντες ἐμφάσει τῆς ἀποκοπῆς τραγοῦν ὄρκον οὐ γινόμενον.*

Π Α Ι Δ Ι Ο Ν .

I.

Ἄπαντα δουλεύειν ὁ δοῦλος μανθάνει,
 πονηρὸς ἔσται· μεταδίδου παρρησίας,
 βέλτιστον αὐτὸν τοῦτο ποιήσει πολύ.

Stobaeus Flor. LXII 27. Versu primo Gesnerus εἰ πάντα, Clericus εἰς πάντα, quod frustra barbarum dicit Bentleius. V. edit. mai. p. 480. Sed nihil mutandum videtur. Vs. 2 Dobraeus Adv. II p. 277 ἔστι et vs. 3 βελτίον', ut voluit iam Iacobsius.

II.

Ἐφέσια τοῖς γαμοῦσιν οὗτος περιπατεῖ
 λέγων ἀλεξιφάρμακα.

Suidas, Ἀλεξιφάρμακα: ἀλεξιτήρια φαρμάκων. Μένανδρος Παιδίῳ Ἐφέσια κτλ. Respioit Photius, Ἐφέσια ἀλεξιφάρμακα: ὀνόματα αἷτα καὶ φωναὶ ἀντιπάθειαν φυσικὴν ἔχουσαι. Eas qui pronuntiarent aut tabella scriptas secum ferrent, in omnibus rebus prospero successo frui existimabatur, ut est apud Apostol. IX 39. V. Lobeckii Aglaoph. p. 1163. 1330. Copiose de his formulis egerat Sextus Africanus. V. Suidam v. Ἀφρικανός.

III.

Χρυσοῦν ἐπόρισας. εἶθε λιθοκόλλητον ἦν·
 καλὸν ἦν ἂν οὕτως.

Pellax X 187 de voce λιθοκόλλητος agens: Μένανδρος Παιδίῳ Χρυσοῦν ἐπόρισας κτλ. Ex eadem scena sequens fragmentum petatum est.

IV.

Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει καὶ σάρδια.

Athenaeus III p. 94 b. de μάραγδος disserens: Μένανδρος Παιδίῳ Μάραγδον κτλ. Hinc petiit Eustathius p. 842

et 858. Quae vide num meretriculae verba fuerint, muneribus ab amatore oblati non contentae. Ceterum conf. Fragm. incert. fab. 847.

V.

Εἴ τις δικαστῆς ἢ διαιτητῆς θιῶν.

Ammonius p. 41: *Δικαστῆς καὶ διαιτητῆς διαφέρει* — *Μένανδρος Παιδίῳ Εἴ τις κτλ.* Eadem omisso fabulae indice Lexicon Gud. p. 146 14.

VI.

Lexicon Seguer. p. 436: *Ἀπόστα, οὐ μόνον ἀπόστηθι* — *Μένανδρος Παιδίῳ Ἐνταῦθα ἀπόστα μικρόν.* Eadem Suidas s. v. *ἀπόστα*,

Π Α Δ Α Α Κ Η.

I.

Πολλοὺς λογισμοὺς ἢ πονηρία κυκλοῖ.

Stobaeus Flor. II 4. Ita Gaisfordus ex codd. pro *κυκλεῖ*.

II.

Ἀλλὰ τῶν χρηστῶν ἔχει τίν' ἐπιμέλειαν καὶ θεός.

Stobaeus Flor. XXXVII 11.

III.

*Μικρόν ἐπιμείνας προστρέχει,
ἡγόρακά σοι περιστέρια λέγων.*

Athenaeus XIV p. 654 b: *περιστέριον* — *παρὰ Μενάνδρου ἐν Παλλακῇ Μικρόν κτλ.* Ita Clericus pro *ἐπέμεινας*.

IV.

Νῦν πῖθι, νῦν ἀφύβρισον. Β. ἦν ἀφύβρικα.

Lexicon Seguer. p. 473. *Ἀφύβρισαι*: τὸ ἀκολάστως ὑβρίσαι δηλοῖ εἰς κόρον καὶ ὥστε ἀποπληρωθῆναι. οὕτω *Μένανδρος Παλλακῇ Νῦν πῖθι κτλ.* Editur ἦν ἀφύβρικα. Correxist Dobraeus Adv. II p. 620. Vide supra p. 112.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

I.

Πεποιήκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων
 ταῦτά δ' ὄντα γράμματα
 τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὖσημον ποιεῖ.

Athenaeus XIII p. 571 c: Μένανδρος ἐν Παρακατα-
 θήκῃ τῶν ἑταίρων τοὺς ἑταίρους διαστέλλων φησὶ Πεποιή-
 κατ' ἔργον κτλ. Lacunam probabiliter Zedelius ita explet ut
 secundi versus initio exciderint μὰ Δι', ἀλλ' ἑταίρων. Similes
 aliorum lusus in vocibus ἑταῖρος et ἑταῖρα attuli in edit.
 mai. Vs. 2 ταῦτά pro ταῦτα Casaubonus. — Vs. 3 Schweig-
 haeuserus εὖσχημον. Ipse suspicabar εὖφημον.

II.

Στρατιία δ' οὐ φέρει περιουσίαν
 οὐδεμί', ἐφήμερον δὲ καὶ προπετὴ βίον,
 οὐ πείραν ἔχομεν ὄντος οὐ σωτηρίου.

Stobaeus Flor. LIII 2. Secundo versu libri οὐδεμίαν,
 Correxerit Bentleius.

III.

Αἰσχρὸν γενέσθαι πτωχὸν ἀσθενῇ θ' ἄμα.

Stobaeus Flor. XCVI 21. Atqui pauperem et imbecillam
 esse non turpe sed miserum est. Itaque pro αἰσχρὸν ex-
 spectabam potius οἰκτρὸν.

IV.

Εὐπισταὶ ἀτυχῶν ἐστὶν ἄνθρωπος φύσει·
 τὸν πλησίον γὰρ οἶται μᾶλλον φρονεῖν
 ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πατῶν ἀεί.

Stobaeus Flor. CIV 5. Vs. 1 malim εὐπιστατον.

V. VI.

Ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοι, παιδίον,
 ἔστηκα τηρῶν.
 Μακάριος ἐκεῖνος δεκατάλαντον καταφαγών.

Pollux IX 76: τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν σαφῶς ἂν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθοι. προειπὼν γάρ 'Ολκὴν — τηρῶν, ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ ταυτοῦ λέγων Μακάριος κτλ. De re vide Boeckhium Oec. Att. I p. 80 sq. Vs. 2 cod: ἔστι κατηγορῶν. — Vs. 3 fortasse μακάριος | ἐκεῖνος ὀλκὴν δεκατάλαντον καταπραγών. Cod. Iung. δέκα τάλαντα, quo recepto post ἐκεῖνος addi posset ἔστι.

VII.

Ἔστι κρίσις ἄδικος, ὡς ἔοικε, κὰν θεοῖς.

Iustinus Mart. de Mon. p. 40 B: καὶ ἐν Παρακαταθήκῃ Ἔστι κρίσις κτλ.

VIII.

Τοὺς ὄφεις καλῶς γέ μοι

ἡγόρασας.

Hesychius, Ὅφεις: τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια. Μένανδρος Παρακαταθήκη Τοὺς ὄφεις, λέγει, καλῶς γέ μοι ἡγόρασας. In his λέγει grammatici esse monuit Bentleius.

IX.

Lexicon Seguer. p. 368. Ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ: Μένανδρος — κὰν τῇ Παρακαταθήκῃ Συνακολουθεῖ μεθ' ἡμῶν.

X. XI.

Harpocratio p. 129 30. Ὅρος: οὕτως ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ ἐπόντα ταῖς ὑποκειμέναις οἰκίαις (domibus oppigneratis) καὶ χωρίοις γράμματα δηλοῦντα ὅτι ὑπόκεινται δανειστῇ. καὶ Μένανδρος Παρακαταθήκη. Eadem Photius. — Ammonius p. 70: Εὐρα καὶ θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ Θύραν ἔξελε. θυραία δὲ τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος. Photius, Θυραία: τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας. Μένανδρος. V. Lobeckium Paralip. gramm. p. 309.

ΠΕΡΙΚΕΙΡΟΜΕΝΗ.

I. II.

Οὕτω ποθεινόν ἐστιν ὁμότροπος φίλος.

Οὐδείς ἐστί μοι

ἄλλότριος ἂν ᾗ χρηστός· ἡ φύσις μία

πάντων, τὸ δ' οἰκεῖον συνίστησιν τρόπος.

Stobaei Append. Flor. p. 20 II cum lemmate *Μενάνδρου Περιχειρόμενος* (sic). Alter locus num itidem ad *Περιχειρομένην* referendus sit incertum est. Vs. 4 cod. *συνίστησιν βίος τρόπος*.

III.

“Ομως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί σου.

Lexicon Seguer. p. 427. Ἀποδείξαι : οὐ παραδείξαι. “Ομως δ' ἀπόδειξον ταῦτα τῇ γυναικί, καὶ Περιχειρομένην Μένανδρος. Pro καὶ scripsi σου. Nisi forte plura exciderunt.

IV. V.

Praeterea hanc fabulam commemorat Fronto Anthol. Pal. II 522, cuius verba ad Georgum adscripsi, et Agathias Scholast. ibid. I p. 147, cuius carmen quum egregium sit ad perspicendum fabulae argumentum, hoc loco integrum apponam:

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμέλῃσι Μενάνδρου
 κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
 ὀπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
 βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληΐσατο,
 καὶ τραγικοῖς ἀχέισσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
 μάστιξε ῥαδινῆς ἄψα θηλυτέρης
 ζήλομανές τὸ κόλασμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
 εἴ με κατοικτεῖρειν ᾗθελε τειρόμενον;
 σχέτλιος, ἀμφοτέρους δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ
 βλέμματος ἐνστήσας αἵθοπα βασκανίην;
 ἀλλ' ἔμπης τελέθει Μισούμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Δύσκολος, οὐχ ὁρόων τὴν Περιχειρομένην.

Primas igitur fabulae partes Menander Polemoni demandaverat, importuno militi et gravissimis zelotypiae stimulis agitato. Hinc Lucianus, qui dicitur, Dial. Mereir. IX p. 303: οὐτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα χρήσιμον μὴ παραδέχασθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστι. Cfr ibid. p. 304: ὀργιζομένῳ οὐχ οἷόν τε παρεῖναι Πολέμῳ, καὶ μᾶλλον ἐπιταυθήσεται ζηλοτυπῶν. Iste igitur Polemo quum puellam quam deperiret perfidiae suspectam haberet, statim, ut erat homo ad iracundiam pronus, bacchatur et furore percussus miseram conviciis increpat, vestem dilacerat, et quo nihil putabatur ignominiosius (v. Savar. ad Sidon. Apoll. V 13 p. 335 et Boettiger Specim. Terent. p. 60) capillos detondet. Haec omnia discimus ex Agathia; quid porro fecerit homo furiosus docet nos Philostratus Epist. XXVI p. 924: οὐδὲ ὁ τοῦ Μενάνδρου Πολέμων καλὸν μεί-
 ράχιον περιέχειν, ἀλλ' αἰχμαλωτοῦ μὲν ἐρωμένης κατετόλ-
 μησεν ὀργισθεὶς, ἣν οὐδὲ αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο. κλαίει
 γοῦν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Igitur facti poenitentia ductus et sibi ipse iratus ad flentis amasiae genua procumbit, crudele quod perpetravit facinus exsecratur, et ut suam sibi dementiam ignoscat animo graviter commoto rogat. Ex hac ego scena versum petiitum concilio, quem tacito auctoris nomine servavit Plutarch. Opp. Mor. p. 799 d:

Οἶαν ἀδικῶ γυναῖχ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Neque temere, opinor, indidem ducta esse suspiceris quae e Menandro, sed non addito fabulae titulo, citantur ab Etymol. M. p. 57 24 et Grammat. Seguer. I p. 374:

Ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγώ

καὶ ζηλότυχος ἄνθρωπος.

Certe utrumque egregie convenit homini factam iniuriam commoto animo confitenti et delicti veniam petenti. De Husehki opinionem, qui Περιχειρομένην et Μισούμενον unam eandemque fabulam fuisse demonstrare conatus est, copiose dixi in edit. mai.

ΠΕΡΙΝΘΙΑ. *)

I.

"Οστις παραλαβὼν δεισπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλειῶν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν ποτ' ὄντ' ἀβέλτερον.

Suidas, Ἀβέλτερος: ἀνόητος, ἀσύνετος, ὁ τὸ βέλτιον
μὴ γινώσκων — Μένανδρος Περινθία "Οστις παραλαβὼν
πλ. Vs. 2 Porsonus Adv. p. 255 οὐκ οἶσθ' ὅτι. Sed vide
Bentleium. — Vs. 4 Scaliger ποτ' ὄντ' pro ποτε. Grotius
τὸ πρόσθ'.

II.

Οὐπώποτ' ἐζήλωσα πολυτελεῖν νεκρόν·
εἰς τὸν ἴσον ὄγκον τῷ σφόδρ' ἔρχετ' εὐτελεῖ.

Stobaeus Flor. CXXII. 2. Altero versu libri τὸν δ' ἴσον.
Bentleius εἰς τὸν ἴσον οἶκον, quod verum videtur. Vide
quae in edit. mei. annotavi.

III.

"Οσ' ἐστὶ μαλακὰ συλλαβῶν
ἐκ τῆς πόλεως τὸ σύνολον ἐκπήδα, φίλος.

Pollux X 12: ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα ὑπὸ τῶν νεωτέρων
μαλακὰ, ὥσπερ εὐμεταχειρίστα, ὡς εἶπε Μένανδρος ἐν τῇ
Περινθία "Οσ' ἐστὶ πλ. Ita Bentleius. Editur ὅ ἐστι
μαλακὸν et ἐκπηδᾷ. Cod. ὅ ἐστι μαλὰ καί. Pro φίλος,
quod pro vulgato θαῖττον codex praebebat, fortasse in attico
procta expectabas φίλε, vel certe ὦ φίλος. Scribendum vi-
detur Φίλων. Illud θαῖττον autem fortasse in sequentis
versus initio positum erat.

*) Ex hac fabula Terentium primam Andriae suae scenam deri-
vasse ipse testatur in prologo. V. Grauertii Analecta philologica.

IV.

Ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν εἰσι πομπεῖαι τινες
σφόδρα λοῖδοροι.

Harpocratio p. 155 12: Πομπείας καὶ πομπεύειν ἀντὶ τοῦ λοιδωρίας καὶ λοιδορεῖν. — ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν λοιδωρουμένων ἀλλήλοις. Μένανδρος Περινθία Ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν κτλ. Eadem habet Photius et ex Photio Suidas.

V.

Οὐδεμίαν ἢ γραῦς ὄλως
κύλικα παρῆκεν, ἀλλὰ πίνει τὴν κύκλω.

Athenaeus XI p. 504 a: ἔδωκε (τὴν φιάλην) τῷ παιδί περισοβεῖν ἐν κύκλῳ κελεύσας, τὸ κύκλω πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, παρατιθέμενος Μενάνδρου ἐκ Περινθίας Οὐδεμίαν κτλ. De temulenta obstetrice apud Terent. Andr. I 4 et 5 haec dicta censet Grauertus.

VI.

Τὸ παιδίον δ' εἰσῆλθεν ἐψητοὺς φέρον.

Athenaeus VII p. 103 b: ἐψητοὶ ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων — Μένανδρος Περινθία Τὸ παιδίον κτλ. Victorius Ver. Lect. V 8 comparat Terent. Andr. II 2 31: *puerum conveni Chremis, olera et pisciculos minutos ferre obolo in coenam seni.*

VII.

Οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος.

Scholiasta Hermog. περὶ σεμν. p. 391 28 (vol. V p. 496 ed. Walz.): κεῖται δὲ (τὸ ὑπόξυλος) ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. καὶ Μένανδρος ἐν τῇ Περινθίᾳ Οὐδ' αὐτός κτλ. Schol. ined. apud Bast. ad Gregor. Coriath. I p. 241 et apud Bekkerum Anecd. p. 1073: Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ φησὶν Οὐδ' αὐτός εἰμι κτλ. οἶον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος, οὐδὲ ἀληθής.

VIII.

Suidas I p. 197. Ἀνέπαφον: ἀνείθινον, καθαρὸν, ἀθιγές, ἀψηλάφητον. Μένανδρος Περινθία Τὰ δ' ἄλλ' ἀνέπαφα σώματ' οὐδ' ἔλῃ. Codices οὐδέλῃ, pro quo Bentleius οὐδέ λήϊστα coniecit, ut sint Suidae verba. Quae parum probabilis coniectura est.

Π Λ Ο Κ Ι Ο Ν.

I.

Ἐπ' ἀμφοτέρω νῦν ἄτ' ἐπικληρὸς οὔσα δὴ
μέλλει καθευδήσειν· κατείργασται μέγα
καὶ περιβόητον ἔργον· ἐκ τῆς οἰκίας
ἐξέβαλε τὴν λυποῦσαν ἣν ἐβούλετο,

5 ἵν' ἀποβλέπωσι πάντες εἰς τὸ Κρωβύλης
πρόσωπον· ἢ γ' εὐγνωστος εἶχέ με γυνή
δέσποινα, καὶ τὴν ὄψιν ἣν ἐκτίσαστο
ὄνος ἐν πιθήκοις ἐστὶ δὴ τὸ λεγόμενον.
τοῦτο σιωπᾶν βούλομαι τὴν νύκτα τὴν

10 πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν. οἴμοι Κρωβίλῃν
λαβεῖν ἔμ', ἐκκαϊδεκατάλαντον ὧ θεοί
γίναιον οὔσαν πηχέως. εἴτ' ἐστὶ τὸ
φρύαγμα εἴπως ἀνυπόστατον; μὰ τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐδαμῶς.

15 παιδισκάριον θεραπευτικὸν δὲ λόγου
τάχιον, ἀπαγέσθω δέ τις ἢ ἄρ' ἀντεισαγάγοι.

Gellius N. Att. II 23: accesserat dehinc lectio (Plocli Menandrei et Caecilian) ad eum locum, in quo maritus senex super uxore divite atque deformi querebatur, quod ancillam suam, non inscito puellam ministerio et facie non illiberali, coactus erat venumdare suspectam uxori quasi

*pellicem: nihil dicam ego quantum differat versus utriusque
extimius; sit satis aliis ad iudicium faciendum exponi. Me-
nander sic: 'Επ' ἀμφοτέρα νῦν κτλ. Vs. 1 vulgo ἐπ' ἀμ-
φοτέραν ἴν' ἐπίκληρος ἦ. Codices a Spengelio (C. Caecilii
Statii fragm. Monachii 1829) collati ἐπ (ἐπι) ἀμφοτέραν ἰν
(ἰνα) ἐπίκληρος ἦ. Grotius ἐπ' ἀμφοτέραν ἴν' ἐπίκληρος
ἦ. Heringa Observ. p. 252: ἐπ' ἀμφοτέρα νῦν ἡ πίκληρος
ώτια. Ipse olim tentabam ἐπ' ἀμφοτέρα νῦν ἴν' ἐπίκληρος
ἦ γυνή. Nunc scripsi ἐπ' ἀμφοτέρα νῦν ἄτ' ἐπίκληρος
οὔσα δὴ, ducta et indicio Donati ad Terentii Heaut. II 3,
101: „in aurem utramvis” proverbium in eos qui securi et
otiosi. Talis sententia et apud Menandrum, quae latine
sic exprimitur: In aurem utramvis, quum quidem dotata
est, cubet (leg. cubat). De formula ἐπ' ἀμφοτέρα καθεύ-
δειν vide Intpp. Pollucis T. I p. 190. — Vs. 2 cum Dorvil-
lio Vann. crit. p. 282 scripsi κατείργασται. Vulgo κατεργά-
σασα. Pro μέλλει, quod Grotius reposuit, vulgo μέλλειν. —
Vs. 4 ante Grotium βούλετο. — Vs. 5 ἀποβλέπωσι pro ἐπι-
βλέπωσι. Ibid. ante Heringam Κρεωβύλην. — Vs. 6 He-
ringa ὧ γ' εὐγνωστός ἐστ' ἐμὴ γυνή. Fortasse ἄρ' εὐγνω-
στον ἔσχ' ἐμὴ γυνή. Pro εἶχέ με Spengelius ex margine
unius cod. ὡς μ' ἔχει. — Vs. 7 ἦν Grotius. Vulgo ὦν.
Codd. ὦν. — Vs. 8 libri ὄνος ἐν πιθήχοις τι τὸ λεγόμενον
ἐστι δὴ. Correxuit Grotius. Proverbii huius, quo summa
oris turpitude significatur, nulla apud alios mentio nisi in
Proverbis Coisl. 370. ὄνος ἐν πιθήχοις: ἐπὶ τῶν αἰσχροῶν
ἐν αἰσχροῖς. — Vs. 9 Grotius τοῦτο δέ. Heringa τοῦτ' οὔ.
Neutrum placet. — Vs. 10 sq. emendavit Heringa. Vulgo
οἱμοι Κρεωβύλην λαβεῖν ἐμέ (codd. ἐμαι) καὶ δέχα τά-
λαντα, γύναιον (codd. γυναῖκ vel γυναῖκα) οὔσα πηχέως.
— Vs. 13 Grotius et Heringa γρύαγμα πῶς ἂν ὑπόστατον;
debant certe πῶς ἄρ' ὑπόστατον. Mihi non liquet. Ibi-
dem μὰ τὸν addidere Grotius et Heringa. — Vs. 15 et 16.
Ab editis nihil discrepant codd. nisi quod alii habent ἀντι-
σαγαγή. De criticorum coniecturis tacere praestat, nisi quod
proxime a vero abesse videtur Grotius coniectans: παιδι-*

οκάριον θεραπευτικὸν τάχιον (debebat θάττον) λόγον | ἀπή-
γαγ'. ἔστω· τίς δ' ἄρ' ἦν ἀντεισάγει;

II.

"Εχω δ' ἐπίκληρον Λάμιαν· οὐκ εἴρηκά σοι
τοῦτ'; εἴτ' ἄρ' οὐχί; κυρίαν τῆς οἰκίας
καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ πάντων ἀντ' ἐκείνης
ἔχομεν, Ἀπολλον, ὡς χαλεπῶν χαλεπώτατον.

5 ἅπασι δ' ἀργαλία ἔστιν, οὐκ ἐμοὶ μόνῳ,
νιῶ, πολὺ μᾶλλον θυγατρὶ. B. πρᾶγμ' ἄμαχον λέγεις·
εὖ οἶδα.

Gellius l. i. *Idem ille maritus senex cum altero sene vicino colloquens et uxoris locupletis superbiam deprecans haec ait: "Εχω δ' ἐπίκληρον κτλ. Vs. 1 Λάμιαν scripsi. Vulgo Λαμία. Veteres editiones Λαμίαν. Similiter Alciphro Empusae nomine usus est III 62: ἦν Ἐμπουσαν ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν καλεῖν εἰώθασιν ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ βιάζεσθαι, quae adumbrata sunt e Demosth. pro Cor. p. 270: ἦν Ἐμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν. — Vs. 2 τοῦτ'; εἴτ' ἄρ' οὐχί; κυρίαν Scioppius, ex codd. ut videtur. Vulgo τοῦτο οὐχὶ κυρίαν. Cod. Mus. Brit. τουτο εἰτε ἀρα κυρίαν. Sed nec illud placet. Sequentia reliqui ut vulgo eduntur; pro πάντων ἀντ' ἐκείνης Spengelius etiam inveniri testatur πατρώων ἀντικρυς. — Vs. 4 ἔχομεν Ἀπολλον ὡς scripsi cum Scioppio. Codd. ἔχομεν απολλων ὡς et μὲν ὅλων τῶν. Editt. ἔχομεν ἀφ' ὅλων. Fortasse scribendum Ἀπολλον, τῶν χαλεπῶν χαλεπωτάτην, molestarum mulierum molestissimam.*

III.

Gellius l. i. *Filia hominis pauperis in pervigilio vitata est: ea res clam patre fuit, et habebatur pro virgine. ex eo vitio gravida mensibus exactis parturit. Hinc fortasse sumta sunt verba ab eodem Gellio III 16 ex hac fa-*

bula servata: Hoc idem (decimo mense mulierem parere) tradit etiam Menander poeta vetustior, humanarum opinionum vel peritissimus. Versus eius super ea re de fabula Plocio posui, Γυνή κυεῖ δεκάμηνος; Per interrogationem extuli propter Caecillii versionem apud Gellium: Insoletne mulier decimo mense parere? Ceterum quod Gellius illam pauperis hominis filiam in pervigilio vitiatam dicit, respexit ad hunc similivem locum Aelianus HA. VII 19: ἤκουσα δὲ κυνοκέφαλον καὶ παρθένους ἐπιμανῆναι καὶ μέντοι καὶ βιάσασθαι, ὑπὲρ τὰ μειράκια τὰ τοῦ Μενάνδρου τὰ ἐν ταῖς παννυχίαις ἀκόλαστα, et Philostratus Epist. 42 p. 933: δοκεῖς δέ μοι μῆτε Θεσπιακὴ τις εἶναι· πάντως γὰρ κὰν τῇ Ἐρωτὶ ἔθυες. μῆτε Ἀττικὴ· τὰς γὰρ παννυχίδας καὶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ Μενάνδρου δράματα οὐκ ἂν ποτε ἡγνόνησας. Dixi de his locis in edit. mal. p. 59. Cfr Cicero Legg. II 14: quid autem mihi displiceat in nocturnis (sacris), poetae indicant comici. Hinc κωμικὴ παννυχίς, pervigilium comicum, proverbii vicem obtinet apud Theophanem Cont. V 26.

IV.

ὦ τρεῖς κακοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ
καὶ παιδοποιεῖθ'. ὥς ἀλόγιστός ἐστ' ἀνὴρ,
ὃς μῆτε φυλακὴν τῶν ἀναγκαίων ἔχει,
μῆτ' ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου
5 ἐπαμφριόσαι δύναιτο τοῦτο χρήμασιν,
ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ
χειμαζόμενος ζῇ, τῶν μὲν ἀνιστρώων ἔχων
τὸ μέρος ἀπάντων, τῶν δ' ἀγαθῶν δ' οὐδὲν μέρος·
ὑπὲρ γὰρ ἐνὸς ἀλγῶν ἀπαντας νουθετῶ.

Gellius l. l. Servus bonae frugi quum pro foribus domi staret et propinquare partum herili filiae atque omnino vitium oblatum ignoraret, gemitum et ploratum audit puellae in puerperio enitentis: timet, irascitur, suspicatur, miseretur, dolet. Hi omnes motus eius affectionesque animi ira

graeca quidem comoedia mirabiliter aeres et illustres: apud Caecilium autem pigra haec omnia et a rerum gravitate atque dignitate vacua sunt. Post ubi idem servus percunctando quid acciderat reperit, has apud Menandrum voces facit: ὦ τρις καχοδαίμων κτλ. Idem locus, praeter extremum versum, est apud Stobaeum Serm. LXVIII 4. Vs. 1 legitur etiam in Gnomis mon. Ald. 120. ubi ὡς τρις καχοδαίμων. — Vs. 3 recte interpretatur Dobraeus Adv. II p. 278: neque propinquos suos tutari potest. — Vs. 4 μήτ' ἂν ἀτυχήσας Stobaeus. Gellius εἰ μήτε ἀνατειχίσῃ. At ed. pr. μητανατίχισῃ. Sed recte idem τὰ κοινά, quae accidere solent hominibus, pro quo Stobaeus τὰ λοιπά. — Vs. 5 Gellius ἐπαμφέισθαι. Tum δύναιτο τοῦτο Gellii ed. pr. Stobaeus τοῦτο δύναιτο. Pro τοῦτο Gaisfordus τοῦτον. — Vs. 6 respicit Dio Chrysost. Or. XXXII p. 365. ubi qui sapientiam aspernantur nihil praesidii ad vitam bene agendam habere dicuntur, ἀλλ' ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ χειμαζόμενοι καθάπερ σκάφει σαθρῷ καὶ λελυμένῳ etc. — Vs. 7 μὲν omittit Stobaeus. — Vs. 8 libri ἀγαθῶν οὐ δυνάμενος. Correxit Zedelmus, diu ante Gaisfordum. — Vs. 9 ἀλγῶν pro ἀλέγων Grotius.

V.

Ὅστις πένης ὢν ζῇ ἐν ἄστει βούλεται,
ἀθυμότερον ἑαυτὸν ἐπιθυμεῖ ποιεῖν.
ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν
δυνάμενον ἐμβλέψῃ, τότε αὐτὸν ἐστ' ἰδεῖν
ὡς ἄθλιον ζῇ καὶ ταλαιπῶρον βίον.

Stobaeus Flor. XCVI 20. Sunt servi Parmenonis verba. Versu quarto vulgo τότε αὐτὸν τ' ἐστ' ἰδεῖν. Codices τότε αὐτὸν ἐστὶν ἰδεῖν. Fortasse τότε αὐτὸν ἐστ' ἰδεῖν. Pro ἐμβλέψῃ cod. A ἀμβλέψῃ.

VI.

Κακῶς ὁ δεσπότης βεβούλευται πάνν.
ἐν ἀγρῷ γὰρ οἰκῶν οὐ σφόδρ' ἐξηλέγχετο

Comoed. nov.

13

τῆς μερίδος ὣν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης,
εἶχεν δὲ παραπίτασμα τὴν ἐρημίαν.

Stobaeus Flor. XCVI 20. ubi hi versus cum praecedente fragmento coniuncti sunt. Incerto poetae tribuit Grotius. Non dubito quin ex eadem fabula petiti sint. Vs. 4 pro ἐρημίαν margo Gesn. et Voss. ῥαθυμίαν. Cfr Antiphanes. Ex eodem servi sermone, opinor, sequens fragmentum servatum est.

VII.

Ἄρ' ἐστὶν ἀρετῆς καὶ βίου διδάσκαλος
ἐλευθέρου τοῖς πᾶσι ἀνθρώποις ἀγρός.

Stobaeus Flor. LVI 5. Idem locus sine auctoris nomine legitur apud Apuleium Apol. p. 333 Elm. ubi primo versu omissum est ἀρα.

VIII.

ὦ Παρμένων, οὐκ ἐστὶν ἀγαθὸν τῷ βίῳ
φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς,
ἀλλ' ἐγγὺς ἀγαθοῦ παραπέφυκε καὶ καχόν,
ἐκ τοῦ κακοῦ τ' ἤνεγκεν ἀγαθὸν ἢ φύσις.

Stobaeus Flor. CV 23 cum lemmate Πλοκίων θαῖδος, quod quo spectet obsecrum est. Corrigentis se libraril esse suspicatur Duebnerus. Vs. 2 φνόμενον AB. Trinc. βιώμενον. Themist. Or. XXII p. 276: λέγει τις ὁρθῶς τῶν τοι γέλωτος ποιητῶν ὅτι μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φνόμενον ὥσπερ δένδρον ἐκ ῥίζης μιᾶς, αἰὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ καχόν.

IX.

Ἄει τὸ λυποῦν ἀποδίωκε τοῦ βίου.
μικρόν τι τὸ βίου καὶ στενὸν ζῶμεν χρόνον.

Stobaeus Flor. CVIII 32. Prior versus est etiam inf. in Gnom. monost. 3. ubi legitur ἐκδίωκε. Versu altero ant. Grotium erat τοῦ βίου. Comparant Senecam de Brev. Vit. 2

adeo ut quod apud maximum pactarum more oraculi dictum est, verum esse non dubitem. „Exigua pars est vitae quam nos vivimus”. Nostri loci tamen paullo diversa sententia est.

X.

Ὅτι ἐστὶ βίον εὐρείῳ ἄλυσεν οὐδένος.

Orion Gnomol. VIII 5: ἐκ τοῦ Πλοκίου. Alii Euripidi tribuunt, cuius inter fragm. inc. fab. receptus est a Matthiæo p. 381. Alios, qui eodem versu utuntur, indicavit ad Orionis locum Schneidew. p. 89.

XI.

Tzetzes Cramerī Anecd. IV p. 144 sq. „Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἤδεται” τοῦτο τοῦ Θεόγνιδος. Μοx: Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοκίου, οὐ Θεόγνιδος. Quibus verbis si ipsum illud ὅστις δ' ὁμιλῶν ἤδεται significat, neque Theognidis nec Menandri hoc est, sed Euripidis Phoen. IV 7.

XII. XIII.

Denique laudatur nostra fabula a schol. Platonis Bekk. p. 381. ubi de proverbio δεῦτερος πλοῦς agitur, et ab Aeliano H. A. XII 11: τρυγόνος λαλίστερον ἔλεγον. — μέμνηται καὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἐν τῷ Πλοκίῳ ὁ αὐτός, h. e. Menander, ex quo idem proverbium afferunt Zenobius VI 8 et Apostol. XIX 82.

ΠΡΟΓΑΜΟΙ.

Τυγλόν γε καὶ δύστηνόν ἐστιν ἡ τύχη.

Stobæus Ecl. phys. I, 8 p. 213 Heer. cum lemmate ἐκ τῶν Μενάνδρου προγάμων. Quo nomine festum nuptialia sollennia præcedens significari videtur. Pollux III 38: ἡ πρὸ γάμου θυσία προτέλεια καὶ προγάμεια. οὕτω δ' ἂν καλοῖτο καὶ τὰ πρὸ γάμου δῶρα. Cassilli Progamon laudat Nonius. Idem versus in Gnom. monost. Ald. 81.

Π Ρ Ο Ε Γ Κ Λ Α Λ Ω Ν.

I.

Τὸ δ' εὖ

κελευόμενον μὲν ἐστὶν ἀσφαλέστατον

δοῦλον ποιεῖν, ὥς φασι.

Stobaeus Flor. LXII 17. Versu tertio libri δουλοποιεῖν.
Correxit Erfurdiius Obs. in Athen. p. 17, Grotius δούλω
ποιεῖν.

II.

Θῖον τὸ γενέσθαι πατέρα παίδων ἦν ἄρα·

λύπη, φόβος, φροντίς, πέρας ἐστὶν οὐδὲ ἔν.

Stobaeus Flor. LXXVI 8. Primo versu addidi ἄρα. Vnde
edit. mal. Bentleius κακόν, quod sequutus est Gaisfordus.

Π Ω Λ Ο Υ Μ Ε Ν Ο Ι.

I.

Τάλας, ἔστηκας ἔτι πρὸς ταῖς θύραις

τὸ φορτίον θεῖς; σιτόκουρον, ἄθλιον,

ἄχρηστον εἰς τὴν οἰκίαν εἰλήφραμεν.

Athenaeus VI p. 248 b: Μένανδρος δὲ τὸν ἄχρηστον
καὶ μάτην τρεφόμενον σιτόκουρον εἴρηκεν — ἐν Πωλουμέ-
νοις Τάλας κτλ. Vs. 1 Porsonus Τί ὦ τάλας κτλ. Idem
vs. 3 addidit ἄχρηστον.

II.

Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἀρμόττει παρόν,

καὶ συμανῆναι δ' ἔνια δεῖ.

Clemens Alex. Strom. VI p. 264: καὶ Καλλιὰ τῷ κο-
μικῷ γράφοντι „μετὰ μαινομένων φασὶν χρῆναι μαίνεσθαι
πάντας ὁμοίως” Μένανδρος ἐν Πωλουμένοις παριστάζεται

λέγων Οὐ πανταχοῦ κτλ. Ita iam Sylburgius pro vulgato καὶ συμβῆναι δ' ἔνια δεῖ. Suidas II p. 538: μετὰ γὰρ νοσούντων (insere ἐστὶ) μαίνεσθαι καλόν. χορὴ συνεξομοιοῦσθαι τοῖς παροῦσιν, ὅμοιον τῷ „μαίνομένοις μὴ συμμαινόμενος οὗτος μαίνεται.” Seneca de tranqu. an. XV p. 387: nam si graeco poetae credimus, aliquando et insanire incundum est. Primus versus ἐκ Πωλουμένων affertur etiam ab Orione Gnom. I 12 et tacite auctoris nomine a Stobaeo Schowii Serm. III p. 74, ubi non male editur οὐ πανταχὶ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δοκεῖ. V. edit. mal.

III — V.

Incertus Cramerii Anecd. Oxon. IV p. 310 24: μέμνηται τοῦ ὀνόματος (γραμματικὸς) Μένανδρος ἐν Πωλούμένοις. — Antiatticista p. 105: Καταφράγας. Μένανδρος Πωλουμένοις. Eandem vocem e Menandro affert Phrynichus Epit. p. 438. — Harpocratio p. 58: διασίστους ἀστραγάλους — παρὰ τὸ κινεῖσθαι καὶ διασίσσθαι πρότερον, εἴτα βάλλεσθαι, ἢν' ἀκακούρητοι μᾶλλον ᾧσι. Μένανδρος Πωλουμένοις. Eadem fere Suidas habet s. v. διάσιστος.

Ρ Α Π Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Η.

Index huius fabulae, quam ὀβίτερ commemorat Alciphro Epist. II 4 144, ad contumeliam citharistriae spectat ex computatione eiectae. Respicit fortasse Polybius VIII 8, ubi iocose Marcellus: τὰς σαμβύκας (h. e. σαμβυκιστρίας) *) ραπιζομένας ὥσπερ ἐκσπάνδους μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι.

I.

Ὁ μὴ δεχόμενος τῶν θεῶν τὸ σίμφορον
αὐτῷ διδόντων ἔνεκα τοῦ ζῆν, βούλεται

*) I. e. σαμβυκιστρίας. Similiter τὸν αὐλὸν ἀπερίμπνιν pro τῇ αὐλητρίδᾳ dixit Plutarchus vol. V p. 123 13 ed. Wytt.

ῥῆτος ἀτυχεῖν· ἐὰν δὲ μὴ θεὸς διδῶ,
τοῦ μὴ διδάστας, οὐ τρόπου 'σθ' ἀμαρτία.

Stobaeus Ecl. phys. II 8 p. 341. Vs. 2 et 3 legebatur οὐ βούλεται τόδ' ἀτυχεῖν ἢ τὸ μὴ θεὸς δίδωσιν. Correxī viam monstrante Grotio, qui scripsit βούλεται τοιοῦτος ἀτυχεῖν· ἦν δὲ μὴ θεὸς διδῶ. — Vs. 4 e Grotii coniectura addidi verba τοῦ μὴ διδόντος. Postrema verba vulgo sic leguntur: οὐ τρόπον δ' ἐσθ' ἀμάρτημα. Codices ἀμαρτία. Hinc correxi ut supra edidī.

II.

Ἀτύχημα καδίκημα διαφορὰν ἔχει·
τὸ μὲν διὰ τύχην γίγνεται, τὸ δ' αἰρέσει.

Stobaeus Ecl. phys. II 8 p. 341. In margine cod. V. Μενάνδρου· ἐπιτιμώμενον. Secundo versu codd. τὸ μὲν διὰ τύχην γάρ. Delevi γάρ, quod iussit etiam Wyttenb. ad Platonem S. N. V. p. 49.

III.

Ἔρχεται

τάληθ' εἰς φῶς ἐνίον· οὐ ζητούμενον.

Stobaeus Flor. XI 10. Apertum est haec etiam ad trochaicos numeros revocari posse.

IV.

Ἀρ' ἐστὶν ἀγαθῶν πᾶσι πλείστων αἰτίαι
ἢ σύνεσις, ἢ ἡ πρὸς τὰ βελτίω σοφία.

Orion Gnomol. I 15:· ἐκ Ῥαπιζομένου Μενάνδρου. Omisso fabulae nomine Stobaeus Flor. III 7. ubi pro πᾶσι πλείστων, quae Orionis lectio est, legitur παμπλείστων.

V.

Τοῦμόν θυγάτριον; πάνν γάρ ἐστι τῇ φύσει -
. . . γιγάνθρωπον τὸ παιδάριον σφόδρα.

Clemens Alex. Paed. I p. 87 Syll.: δοκοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ παιδάριον ἐπικοίνως οὐ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ

Θῆλυ κεκλημέναι, εἴ τῳ πιστὸς καταφαίνεται ὁ κωμικὸς ἐν
'Ραπιζομένη Μένανδρος ὡδὲ πως λέγων Τοῦμόν θυγάτριον
κτλ. Vs. 2 fortasse νῆ Δία addendum vel τοῦτ' cum Fritz-
schio ad Arist. Thesm. p. 563. De πάνυ σφόδρα, quae non di-
rimī posse male negavi vol. II p. 522, dixi ad h. l. in ed. mal.

VI.

Εἴτ' ἀμφορεαφόρος τις ἀποφορὰν φέρων.

Suidas s. v. ἀμφορεαφόρους, τοὺς μισθίους, τοὺς τὰ
κεράμια φέροντας Εἴτα — φέρων, Μένανδρος 'Ραπιζομένη.
De ἀποφορᾷ, mercede heris a servis praestari solita, vid. Wes-
sel. ad Herod. II p. 158 et Valesius ad Harpoer. p. 291.

VII.

Πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,

τούτους ἀνеспάκασιν οὔτοι τοὺς λόγους;

Suidas, 'Ανеспακεν, Θουκυδίδης. ἀνείρηκεν, εἴληφεν.
Μένανδρος 'Ραπιζομένη Πόθεν γάρ κτλ. Apud Suidam le-
gitur πέπονθε γάρ, quod correxi e Lexico Seguer. p. 399
vicissim e Suida corrigendo. Minus recte autem Suidas
ἀνασπᾶν λόγους interpretatur ἀνευρίσκειν. Quamquam ita
etiam Hesychius, 'Ανеспάκασιν: ἀνευρήκασιν, εἴληφασιν.
Sophocles Alae. 302 σκιά τινι λόγους ἀνέσπα, ubi v. Lob.

VIII.

'Ο μνόχοδος γέρων λεληθέναι σφόδρα
οἰόμενος.

Photius, Μνόχοδον: μηδενὸς ἄξιον. Μένανδρος 'Ρα-
πιζομένη 'Ο μνόχοδος κτλ. Eadem Suidas.

IX.

Οὐχ ὁράτε τὴν τροφόν

ζῶμ' ἐνδεδυμένην;

Polux VII 51: ὅτι δὲ ἐνδύναι ἦν ἐπιτήδεια (τὰ ζώ-
ματα) τεκμήραιτ' ἂν τις ἐκ τῶν ἐν τῇ 'Ραπιζομένη Με-
νάνδρου Οὐχ ὁράτε κτλ. Respexit Photius, Ζῶμα: χιτῶνός
τε ζωσταῦ γένος. οὕτω Μένανδρος.

X. XI.

Athenaeus III p. 115 b: Μένανδρον ἐν 'Ραπιζομένῳ ('Ραπιζομένη) καὶ ἀπελευθέραν εἰρῆκεναι. — Schollasta Platonis p. 871: καὶ τυφλῷ δῆλον — Μένανδρος 'Ραπιζομένη.

Σ Α Μ Ι Α.

Φέρε τὸν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπίθες τὸ πῦρ, Τρύφη.

Phrynichus Ecl. Att. p. 187: λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμώμενον λιβανωτόν. — Μένανδρος ἐν τῇ Σαμίας φησί Φέρε τὸν λιβανωτόν κτλ. Correxist Scaliger. Vulgo τρυφᾶν. Cod. Nunnesii τρυφῇ. De nomine Τρύφη vide edit. mai. Pro τὸν Lobeck ex cod. Nunn. τήν.

Σ Ι Κ Υ Ω Ν Ι Ο Σ.

I.

Εὐλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται

τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου.

Stobaeus Flor. LIII 3. Militi isti Stratophanis nomen fuisse colligas ex fragmento sequente.

II.

Στρατοφάνη, λιτόν ποτ' εἶχες χλαμύδιον καὶ παιδ' ἕνα.

Photius, Στρατοφάνη: τὴν κλητικὴν πτώσιν. Μένανδρος Σικυωνίῳ Στρατοφάνη κτλ. καὶ αἰεὶ οὕτως λέγει. Pro παιδ' ἕνα cod. πέλα ἕνα. Correxist Toupus. Nec defuisse militi parasitum suum haud temere conficias e Pollucis verbis lib. IV 119, ubi docetur parasitos nigra vel pulla veste indutos in scenam prodisse, πλὴν ἐν Σικυωνίῳ λευκῇ, ὅτι μέλλει γαμεῖν ὁ παράσιτος, ubi Menandri fabulam significari vix dubites.

III.

“*Ἀβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην ταύτη μὲν οὐ παρίδωκ’ ἔχειν,
τρέφει δὲ χωρὶς, ὡς ἐλευθέραν πρέπει.*”

Suidas s. v. ἄβρα: Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ — καὶ Σικυωνίῳ “*Ἀβραν γὰρ κτλ.* Ita scripsi pro Σικυωνίῳ καὶ ἄβραν. Vs. 2 Clericus ταύτη pro αὐτῇ. — Vs. 3 vulgo τρέφειν et ἐλευθέρα. Correxist Dobraeus Advers. II p. 278. Ceterum confer supra p. 88.

IV.

“*Ὁ πλέων κατήχθη, κρίνειθ’ οὗτος πολίμιος·
ἐὰν δ’ ἔχη τι μαλαχόν, ἀγγαρεύεται.*”

Suidas, “*Ἀγγαρεύεσθαι καλοῦσιν ὥσπερ ἡμεῖς νῦν τὸ εἰς φορηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι.* καὶ Μένανδρος τοῦτα ἐν Σικυωνίῳ παρίστησιν “*Ὁ πλέων κατήχθη κτλ.* V. Bentleyum.

V.

Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.

Suidas, *Κακὴ μὲν ὄψις: κόμμα παροιμίας.* Κακὴ — φρένες. Μένανδρος Σικυωνίῳ. Eadem Photius. E Philemonis Enchiridio idem versus affertur a Stobaeo. Omisso auctoris nomine legitur apud Diogenian. Prov. V 88. Temere Grotius Exc. p. 745 καλὴ μὲν ὄψις. V. Gatakerus Posth. XII p. 541 c.

VI — VIII.

Harpocratio p. 17. *Ἀναίνεσθαι: κοινῶς μὲν ἀρνεῖσθαι, ἰδίως δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἀφροδίσια λέγεται.* Μένανδρος Σικυωνίῳ. — Idem p. 148: ὁ πολλάκις ἐμπολῇ μεταβεβλημένος παλίμπρατος παλίμβολος λέγεται, ὡς δῆλον — ἐκ τοῦ Μεν. Σικυωνίου. Eadem Photius. Cfr Eustathius p. 725 82: φέρει δὲ καὶ (τῶν τις παλαιῶν) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος, καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. — Schollasta Platonis Bekk. p. 875:

ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς εἰς τὸν ὁμοῖον. — μέμνηται δὲ αὐτῆς — καὶ Μένανδρος Σικυωνίᾳ. Scribe Σικυωνίῳ. Id proverbium quomodo Menander extulerit, incertum est. Apud Alciphr. II 4 140 Glycera Menandrum hortatur ut ea ad Ptolemaeum afferat dramata, quae maxime eius plausum ferre possint, εἴτε Θαῦδα, εἴτε Μισοῦμενον, εἴτε Θρακυλέοντα, εἴτε Σικυῶν * * *. Recte Berglerus Σικυώνιον.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

I.

Ὅρῶν τι βούλεσαι κατὰ σαρτὸν γένόμενος·
τὸ συμμέρον γὰρ οὐχ ὁρᾶται τῷ βῶν,
ἐν τῷ πρός αὐτὸν δ' ἀναλογισμῷ φαίνεται.

Orion Gnomol. I 17: ἐκ τῶν Στρατιωτῶν Μενάνδρου. Primo versu Schneidewinus ὁρῶν. Non credo corruptum esse ὁρῶν, *dispiciens, consultans*. Substantivo ὄρασις similiter usus est Menander Disexapat. p. 105. Idem Epicl. p. 118 ὄρα σὺ καὶ φρόντιζε. Cfr Thucyd. VI 4.

II.

Οὐδεὶς ξυνοιδεῖν ἑξαμαρτάνων πόσον
ἑμαρτάνει τὸ μέγεθος, ἥστερον δ' ὁρᾷ.

Servavit Stobaeus Flor. IV 7 cum lemmate τοῦ αὐτοῦ Στρατιώταις. Cfr Schneidewinum ad Orionis l. l.

ΣΥΝΑΠΙΣΤΩΣΑΙ

I.

Ἀστεῖον τὰ μὴ
συνάγειν γυναῖκας μηδὲ δειπνίζειν ὄχλον,
ἀλλ' οἰκοσῖτους τοὺς γάμους πεποιημένοι.

Athenaeus VI p. 247f: καλίστημι δὲ οἰκόσιτος ὁ μὴ μισθοῦ, ἀλλὰ προῦκα τῇ πόλει ὑπηρεκῶν· ἰδίως δ' ἐν συναριστώσαις ἔφη Ἀστυῖον τὸ μὴ κτλ. Praecedat locus ex Menandri Citharista.

II.

Ἄν ἐτι πιεῖν μοι δῶ τις· ἀλλ' ἡ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον ἄχετο
ἄρως· αἶψ' ἤμην.

Suidas, Ἀρεῖν τράπεζαν ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ — καὶ συναριστώσαις Ἄν ἐτι κτλ. Eadem Lex. Seguer. p. 358. Apertum est haec ab una convivantium mulierum dicta esse. Ad convivii descriptionem spectat fragm. VIII.

III.

Καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γιγνόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν.

Lexicon Seguer. p. 324: Ἀγαπησμόν λέγουσι καὶ ἀγάπῃσιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος Καὶ τὸν κτλ. Idem locus apud Suidam s. v. ἀγαπησμός.

IV.

Ἐρως δὲ τῶν θεῶν
ἰσχὺν ἔχων πλείστην ἐπὶ τούτου δείκνυται·
διὰ τοῦτον ἐπιωρκοῦσι τοὺς ἄλλους θεοίς.

Stobaeus Flor. LXIII 15. Versu secundo cod. B τούτοις.

V.

Πατὴρ δ' ἀπειλῶν οὐκ ἔχει μέγαν φόβον.
Stobaeus Flor. LXXIII 7.

VI.

Τρισάθλιόν γε καὶ ταλαίπωρον φύσει
πολλῶν τε μαστόν ἐστι τὸ ζῆν φροντίδων.

Stobaeus Flor. XCVIII 53. Habet etiam Antonius Mel. CLV p. 247.

VII. VIII.

Pollux X 18: *γυναικειαν ἀγοράν, τὸν τόπον οὗ τὰ σκεῖη καὶ τὰ τοιαῦτα πιπράσκουσιν* — *εὐροις ἂν ἐν ταῖς Συναριστώσαις Μενάνδρου.* — Plinius H. N. XXIII 15: *myrtus sativa candida — odorem oris commendat vel pridie commenducata. item apud Menandrum Synaristosae hoc edunt.*

Titulum fabulae attigit Pollux VI 101. Caecillii Synaristosae ex Menandrea fabula expressae passim laudantur.

ΣΥΝΕΡΩΣΑ.

I. II.

Ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις ὦ μέλε;

Scholiasta Platonis Bekk. p. 568: *ὦ μέλε παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ γυναικῶν λέγεται μόνον, ὡς τὸ ὦ τέλαν. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν. καὶ (ὡς) ἐν Ἰππιῦσιν Ἀριστοφάνους, καὶ ἐν Μενάνδρου Συνερώση Ἄφες κτλ. Idem locus apud Suidam II p. 755. ubi legitur ὦ μέλεε. — Suidas, Ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος ἐν Συνερώση.*

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Zenobius V 60. *Οὐκ εἰμι τούτων τῶν ἡρώων: αὕτη τέταχται ἐπὶ τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν· οἱ γὰρ ἥρωες ἔτοιμοι κακοῦν μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν, ὡς φησι καὶ Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις.* Scholiasta Aristoph. Av. 1482: *ἥρωες δὲ δύσσοργοι καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν Συνεφήβοις.* Ita enim, recte Heringa Observ. p. 254 pro edito *Συνερίθοις.*

Hanc quoque fabulam Caecillium imitatione expressisse constat testimonio Ciceronis de opt. gen. orat. 18 et de Finib. I, 2.

Τ Ι Τ Θ Η.

I.

Ἦν ἂν τις ὑμῶν παιδίον
ἦτήσας ἢ κέχρηκεν, ἄνδρες γλυκύτατοι.

Suidas, Αἰτήσασθαι: τὸ χρήσασθαι. Μένανδρος Τίτθῃ
Ἦν ἂν τις κτλ. Ita correxerunt vulgatum Ἀνδρὸς Τίτθην.
Eadem corruptela apud Zónaram I p. 98. ubi in Menandri
verbis pro ἦν ἂν τις legitur ἦν ἂν τις. Neutrum sanum
est. Porsonus Adv. p. 292 εἴ τις. Aliud quid latere videtur.

II.

Οἱ τὰς δόρυς αἰρόντες ὡς ἀβέλτεροι
καὶ „σκέψομαι” λέγοντες· ἄνθρωπος γὰρ ὧν
σκέψει τί περὶ τοῦ; δυστυχῆς ὅταν τύχῃ·
αὐτόματα γὰρ τὰ πράγματ' ἐπὶ τὸ συμφέρον
ρεῖ καὶ καθεύδῃς ἢ πάλιν ταῦναντίον.

Stobaeus Flor. XXII 9 cum lemmate Μενάνδρου Τίτθῃ
ex B et Arsenib. Omittunt Τίτθῃ Trinc. Frob. Deest lo-
cus in A. Vs. 8 libri σκέψη. Tum τί περὶ τοῦ scripsi ex
cod. Schowil. Vulgo σὺ περὶ του. Ars. σὺ περὶ τούτου.
N σὺ περὶ ττου. B m. s. σὺ περὶ τοῦ ἢ περὶ του. Sequentia,
δυστυχῆς (N p. m. δυστυχεῖς) ὅταν τύχῃ, tuetur Bentleyus.
Dobraeus Adv. II p. 281: σκέψει σὺ περὶ τοῦ δυστυχῆς
ὅταν τύχῃ; an te curis enecabis, idque ut quandoque for-
tunae vi opprimaris? — Vs. 5 Trinc. καθευδήσῃ omissō
καὶ. Recte locus scriptus est apud Stobaeum Ecl. phys. I
p. 200. ubi duo postremi versus male cum alio coniuncti sunt.

Τ Ρ Ο Φ Ω Ν Ι Ο Σ.

I.

Ξένον τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχῆς. B. τίνος;
ποδαποῦ; διαγέρει τῷ μαγείρῳ τοῦτο γάρ·

οἶον τὸ νησιωτικὰ ταυτὶ ξενύφρια
 ἐν προσφάτοις ἰχθυοῖς τετραμμένα
 5 καὶ παντοδαποῖς, τοῖς ἀλμίοις μὲν οὐ πάνυ
 ἀλίσκετ', ἀλλ' οὕτως παρέργως ἄπτεται·
 τὰς δ' ὀνδυλεύσεις καὶ τὰ κεκαρυκευμένα
 μᾶλλον προσεδέξατ'· Ἀρκαδικὸς τούναντίον
 ἀθάλαττος ἐν τοῖς λοπαδίοις ἀλίσκεται·
 10 Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν,
 κόνδαυλον, ὑποβιητιῶντα βρώματα.

Athenaeus IV p. 132 e: Μένανδρος δ' ἐν Τροφωνίῳ
 Ξένου τὸ δεῖπνον κτλ. Vs. 1 probabiliter Dobraeus Adv. II
 p. 278 ὑποδοχή. — Vs. 3 libri τὰ μὲν, Delevit μὲν Gro-
 tius Excerptis p. 744. — Vs. 7 vulgo κεκαρυκευμένα. V.
 edit. mai. p. 178. — Vs. 8 προσεδέξατ' χέται ἀρκαδικὸς
 AB. προσεδέξατο χέται ἀρκαδικὸς P. προσεδέξατ' εἰ δέ
 τις ἔρχεται ἀρκαδικὸς VL. Correxuit Bentleius. Cfr Porsoni
 Misc. p. 286. — Vs. 9 pro ἐν forsan ὦν. — Vs. 10 et 11
 iterum habet Athenaeus XII p. 517 a. Pro ποιῶν Grotius
 προθεῖ, Dobraeus Adv. II p. 278 ποιῶν. Sed foristo nullus
 hic locus. Coraes mutata interpunctione Ἰωνικὸς, πλοῦταξ;
 ὑποστάσεις ποιῶ, quod verum videtur. Vocem πλούταξ ab
 Eupolide adscivit p. 484: καὶν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ
 πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ. Schol. Dionysii Thrac. p. 856: 'Ρόδαξ
 ὁ 'Ρόδιος καὶ π' οὔταξ ὁ πλούσιος. Cfr Eustathius ad Iliad.
 p. 1091 51. Quod eodem versu habemus ὑποστάσεις, re-
 spexit Pollux VI 60: παρὰ Μενάνδρῳ αἱ ὑποστάσεις ζωμὸς
 παχὺς ἀμύλῃ πηγνύμενος, iusculum admixta farina ad fae-
 cis densitatem stipatum. Item Irenaeus apud Socrat. Hist.
 Eccl. III 7: Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχείον
 Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν (ὑπόστασις),
 μηδὲ γὰρ παρὰ τισι (leg. τινι) τῶν παλαιῶν εὐρησθαι, εἰ
 δέ που καὶ εὐρηται, μὴ τοῦτο σημαίνειν ἐφ' ᾧ νῦν παρα-
 λαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι ἐν-
 ἔδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν, παρὰ δὲ Μενάνδρῳ τὰ

καρυκεύματα, ὡς εἴ τις λέγει τὴν ἐν πίθῳ τοῦ οἴνου ὑπόστασιν. Ex hoc fonte sua derivavit Iulius Pollux Hist. Phys. p. 876: τὸ δὲ τῆς ὑποστάσεως (ὄνομα) — παρὰ μὲν — Σοφοκλέους ἐπὶ τῆς ἐνέδρας εἶρηται, παρὰ δὲ Μενάνδρου ἐπὶ τρυγίας πίθου ἢ καρυκευμάτων. — Vs. 11 ὑποβινητῶντα βρώματα, εἰδῆται *Vesperem incitantia*. Athenaeus I p. 9 c: παρὰ τῶν παντὶ σθένει τὰς μαγειρικὰς μαγγανείας, καὶ τὰ, ὡς Μενάνδρος φησιν, ὑποβινητῶντα βρώματα. Eustathius p. 1724 53: οὔτε μελίπηχτα φιλοῦντες, οὔτε μαγειρικὰς μαγγανείας, οὔτε ὑποβινητῶντα, ὡς φησι Μένανδρος, βρώματα. Similiter πασχητῶντα βρώματα dicuntur. V. edit. mai.

II.

Τὸ μὴδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρώπους ποιῆ.

Stobaeus Flor. IX 20. Vide ad Fragm. inc. fab. XXXIV.

III. IV.

Athenaeus III p. 99 f: Μένανδρος ἐν Τροφωνίῳ εἶπεν χορτασθεῖς. — Harpocratio p. 41, 2: ὅτι δὲ λύσαντες τὴν λήκυθον ἐχρῶντο τῷ ἱμάντι πρὸς τὸ μαστιγοῦν, Μένανδρος Τροφωνίῳ. Ampullae unguentariae lora suspensae gestabantur. V. Achaeum apud Athen. XI p. 451 c.

Υ Δ Ρ Ι Α.

I.

Ὡς ἡδὺ τῷ μισοῦντι τοὺς φαύλους τρόπους
ἐρημία, καὶ τῷ μελετῶντι μὴδὲ ἐν
πονηρὸν ἱκανὸν κτῆμ' ἀγρὸς τρέφων καλῶς.
ἐκ τῶν ὄχλων δὲ ζῆλος, ἢ τε κατὰ πόλιν
αὕτη τρυφή λάμπει μὲν, ἐς δ' ὀλίγον χρόνον.

Stobaeus Flor. LXVIII 8. Priora usque ad ἐρημία idem etiam LVI 11. Vs. 5 Voss. ὀλίγον δὲ χρόνον. Fortasse ὀλίγον δ' ἐς χρόνον.

II.

Γέροντα δυστυχοῦντα τῶν αὐτοῦ κακῶν
ἐπαγόμενον λήθην, ἀνέμνησας πάλιν
ἐπὶ τὰ τυχεῖν τ' ἡμερας.

Stobaeus Flor. CIV 4. Qui hoc loco senex commemoratur, fortasse idem est, a quo prologus fabulae actus est. V. Quintil. Inst. Orat. XI 3 (supra ad Georgum p. 95).

III.

Εὐθύς καταχρήσεισθαι τὸν ἀνορωρυγμένον
ταύτην ἰδόντα.

Suidas, Ἀνορωρυγμένον λέγουσιν, οὐχὶ ἀνωρυγμένον. Μένανδρος Ὑδρία Εὐθύς κτλ. Lexicon Seguer. p. 405: Μένανδρος τὴν ἀνορωρυγμένην ταύτην ἰδών. Καταχρήσεισθαι Bernhardius ex AC. Vulgo καχρήσασθαι. Tum ἀνορωρυγμένην BCE et Lex. Seguerianum. Bernhardius coniecit καταχρήσεισθ' αὐτὸν ἀναρωρυγμένην, statim ipsum sibi mortem esse consciturum, quando effossam urnam intellexerit. In quo illud certe recte factum arbitror, quod de thesauro effosso cogitavit. Atque hinc ne scio an tituli ratio reddenda sit: nam ἐν ὑδρίαῖς ἔκειντο οἱ θησαυροί, teste schol. Aristoph. Av. 603.

IV.

Οἱ δὲ κατὰ χειρῶν λαβόντες περιμένουσι φίλτατοι.

Athenaeus IX p. 408 e. de formula κατὰ χειρῶν agens: Μένανδρος Ὑδρία Οἱ δὲ κατὰ κτλ.

V.

Schollasta Platonis p. 380: ἔχει (τὸ ὁμοῦ) καὶ δύναμιν συλλεκτικὴν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ὑδρία Οἱ Θραῖκες Λιβύτρως καλοῦνται πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ. ὅπερ δηλοῖ ἐν τῷ αὐτῷ. Num forte scribendum:

Οἱ Θραῖκες Λιβύ-
τρως καλοῦνται πάντα νῦν ἤδη 'σθ' ὁμοῦ,

nomine Λιβύτρωες de consilio inter duos versus partito? Sed possis etiam Λιβύτρωες οἱ | Θράκες καλοῦνται κτλ. Libyas in Thraciam immigrasse auctor est Polemo Physiogn. I 3: ἐπιμειχθαι ἀλλήλοις τοὺς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, καὶ Σύρους μὲν ἐν Ἰταλίᾳ Λίβυας δὲ ἐν Θράκῃ καὶ ἄλλους ἀλλαχοῦ δυσπάρθαι. Nec de Troianis dubitatur.

VI.

Hesychius, Παρουσία: οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ ὑπάρχοντα. καὶ μήποτε ἡ παρὰ πρόθεσις παρέλκει. Μένανδρος Ἰδρία.

Y M N I Σ.

I.

Νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριόν γ' ἡ χρηστότης
πρὸς πάντα καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.
τούτῳ λαλήσας ἡμέρας σμικρὸν μέρος
εἶνους ἐγὼ νῦν εἰμι. πειστικὸν λόγος,
δ' πρὸς ταῦτ' ἂν εἴποι τις μάλιστα τῶν σοφῶν.
τί οἷν ἐτέρους λαλοῦντας εὐ βδελύττομαι;
τρόπος ἔσθ' ὁ πείθων τοῦ λέγοντος, οὐ λόγος.

Stobaeus Flor. XXXVII 18 cum lemmate Μένανδρος Ὑμν. Vs. 1 γ' addidit Clericus. — Vs. 5 vulgo πιστικόν. Correxī in edit. mai. Confirmat nunc cod. B. Versum ultimum quem recte cum ceteris coniungit Trinc. habet etiam Plutarchus praec. polit. p. 801 c: ἐπανορθωτίον τὸ τοῦ Μενάνδρου Τρόπος — λόγος· καὶ γὰρ ὁ τρόπος καὶ ὁ λόγος.

II.

Οὐ πάνυ τι γηράσκουσιν αἱ τέχναι καλῶς,
ἂν μὴ λάβωσι προστάτην φιλάργυρον.

Maximus Tyr. Dissert. XXX p. 320: μὴ ἐνόχλει τῇ τέχνῃ· ὅτι γὰρ τοῖς δεομένοις δίδωσιν. μὴ ἐνόχλει τῇ τέχνῃ· ἀκούεις γὰρ Μενάνδρου λέγοντος Οὐ πάνυ τι κτλ. Fabulae nomen addit Stob. Flor. LXI 3.

Comoed. nov.

III.

Ἄλλὰ τὰργυρώματα

ἤκω λαβεῖν βουλόμενος.

Athenaeus VI p. 231 a: Μένανδρος Ὑμνίδι Ἄλλὰ κτλ.

IV.

Νῦν δὲ κατὰ πόλιν

εἴρηκε τὸν ἕτερον, τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονί.

Apollonius de Pron. p. 275 a: Ἀττικοὶ γοῦρ τὸν ἐμέ. Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι Νῦν δὲ κατὰ πόλιν κτλ. Grammaticus Seguer. p. 923: καὶ Μένανδρος ἐν Ὑδατι τὸν ἐμὲ τουτονί. Lege ἐν Ὑμνίδι. Alteri versui quomodo medear non habeo, nisi forte εἴρη scribendum, id ut a superioribus, quae omissa sunt, pendeat.

V.

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Harpocratio s. v. ῥιτημένην p. 94: αἰτεῖσθαι ἔλεγον τὸ κληρᾶσθαι. Μένανδρος ἐν τῇ Ὑμνίδι Οὐ πῦρ γὰρ κτλ. Idem versus, quem etiam in Dyscoli fragm. p. 110 habuimus, ex Hymnide citatur ab Ammonio p. 5. Suida s. v. αἰτήσασθαι et Lex. Seguer. p. 359. ubi ἄλλὰ λοπάδ'. Idem Lex. p. 360: αἰτήσασθαι τὸ χρήσασθαι. οὕτω Μένανδρος.

VI.

Etymol. Gud. p. 320 29: Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι κληκλισμός φησιν ἀντὶ τοῦ τάραχος. Leg. ἐν Ὑμνίδι. Zonaras II p. 1209: κληκλισμός ἀντὶ τοῦ τάραχος. οὕτω Μένανδρος. Cfr ib. p. 1215 et cod. Bar. apud Bekk. Anecd. p. 1459.

VII. VIII.

Hesychius, Παρυφίς: Μένανδρος Ὑμνίδι. — Grammaticus Bachmanni Anecd. I p. 357. Πόσθων: ὁ παιδαριώδης καὶ ἀναγωγός. Μένανδρος ἐν Ὑμνίδι. Photius, Πόσθων: δηλοῖ δὲ καὶ τὸν παιδαριώδη καὶ ἄφρονα κατὰ μεταφοράν. Hesychius, Σμόρδωνες: ὑποχорιστικῶς ἀπὸ τῶν μορίων, ὡς πόσθωνες.

IX.

Peasychia, Βάκηλος: ὁ μέγας ἢ ἀνόητος, ἢ ὁ ἀπόκοπος, ὁ ὑπ' ἐνίων γάλλος. οἱ δὲ ἀνδρόγυνος. ἄλλοι παρειμένος, γυναικώδης. παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνίδι.

Ceterum scripsi ubique Ὑμνίς, Ὑμνίδος. Vitiose Suidas, Ὑμνίδι: ἀπὸ ὕμνις, ὕμνιδος, ὕμνιδι. Quae glossa spectat ad ipsum Menandreae fabulae titulum. Quod idem habet Ἰγμνίς: ὄνομα κύριον, καὶ κλίνεται Ἰγμνίδος, fortasse ex Ὑμνίς corruptum est. Caecilius *Hymnide* passim laudatur. Meretricis nomen fuisse, constat e Luciani Dial. Meretr. XIII p. 315. Servae nomen est apud Crinagoram in Anthol. Pal. VII 643.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

I.

Μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
Μοσχίων, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἄρματος.

Photius, Πέμπειν: τὸ πομπεύειν. Μενάνδρος Ὑποβολίμαις ἢ Ἀγροίκῳ Μικρὰ Παναθήναια κτλ. Eadem Suidas v. πέμπειν, ubi legitur πέμποντες ἑμοσχίων. Correxit Basilicus, firmante Photio. Πέμπειν Παναθήναια dixit Philostratus V. A. IV 22.

II.

Τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω,
ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
δ' αὖρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιωῶς αἶί
ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
ὃν φημι, τοῦτον ἢ πιδημίαν, ἐν ᾧ

- 10 ὄχλος, ἀγορά, κλέπται, κυβεῖται, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίασεν ἀπολέσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίγνεται,
 15 ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὖρ', ἐπεβουλευθή ποθέν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Stobaeus Flor. CXXI 7. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου.
 Vs. 4 ἄστρ' pro ἀστέρα Bentleyus. Cod. A ἀστέρας, quod
 teneri potest, si deleas ὄδωρ. — Vs. 5 libri ἔτη καὶ ἑκα-
 τόν. Transposuit Porsonus apud Gaisfordum ad Eurip. Suppl.
 p. 207 Oxon. Tum vulgo βιώσεται. A βιώσεται, B βιώ-
 σαι, Porsonus βιώς ἔτι. Ipse scripsi βιώς ἀεί. Aliorum
 conatus vide in edit. mai. — Vs. 7 δ' addidit Porsonus.
 Quae sequuntur inde a versu octavo, fortasse a superioribus
 distinguenda sunt. Sententiam Menander expressisse videtur
 ex Alexide. Menandrum imitatus est Gregor. Nazianz. Te-
 trast. p. 68 sive Gnom. monost. 444. — Vs. 9 ἡ ἐπιδημίαν,
 ἐν ᾧ Porsonus. Vulgo ἐπιδημίαν ἀνθρώπων. Codd. Par. et
 Voss. τὴν ἐπιδημίαν ἀνω. Iacobsius ad Athen. p. 33 τὸν
 ἐπιδημίας ἐν ᾧ. — Vs. 11 πρῶτον ἀπίης codd. Par. Voss.
 et Arsen. πρῶτος ἀπέλθης vulgo. Porsonus πρῶτ' ἀπέλθης.
 Fortasse ἂν πρῶτ' ἀπίης ἐς καταλύσεις. De κατάλυσις,
 diversorium, cfr ad Antiphanem p. 7. — Vs. 13 vulgo
 δὲ κοπίσας ἀπώλεσεν. Correxuit Porsonus. Cod. A σκο-
 πιάσας ἀπώλεσεν. — Vs. 15 ἡῦρ' A. — Vs. 16 εἰς χρόνον,
 in longum tempus, diu in vita moraturus, frustra tentatur.

III a. b.

Πάυσασθε νοῦν ἔχοντες· οὐδὲν γὰρ πλέον
 ἀνθρώπινος νοῦς ἐστὶν ἄλλο τῆς τύχης,
 εἴτ' ἐστὶ τοῦτο πνεῦμα θεῖον εἴτε νοῦς.
 τοῦτ' ἐστὶ τὸ κυβερνῶν ἅπαντα καὶ στρέφον
 5 καὶ σῶζον, ἡ πρόνοια δ' ἡ θνητὴ καπνός

καὶ φλήνατος. πείσθητε κοῦ μέμψεσθέ με·
πάνθ' ὅσα νοοῦμεν ἢ λέγομεν ἢ πράττομεν
τύχη 'στίν, ἡμεῖς δ' ἐσμέν ἐπιγεγραμμένοι.

Τύχη κυβερνᾷ πάντα. ταύτην καὶ φρένας

10 δεῖ καὶ πρόνοιαν τὴν θεὸν καλεῖν μόνην,
εἰ μὴ τις ἄλλως ὀνόμασιν χαίρει κενοῖς.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 192 ed. Heer. cum lemmate
Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ. Vs. 2 ἄλλο scripsi pro ἄλλ' ὁ
ex conjectura L. Bosii Observ. p. 15. Cfr Philemonem p. 43:
πλεῖον γὰρ οὐδὲν ἄλλο τοῦ ζητεῖν ἔχεις. [Dobraeus Adv. II
p. 278 locum ita constituit: νοῦς ἐστίν, ἀλλὰ τὰ τῆς τύχης,
— εἴτε νοῦς, τοῦτ' ἐστὶ etc. — Vs. 7 πάνθ' ὅσα Salma-
sius. Vulgo ἅπανθ' ὅσα. Tum λέγομεν est Canteri emen-
datio pro γέγονεν. Videntur haec e solenni formula precandi
dicta esse. Xenophon Hipparch. cap. 1: θύοντα χρὴ αἰτεῖ-
σθαι θεοὺς ταῦτα διδόναι καὶ νοεῖν καὶ λέγειν καὶ πράτ-
τειν, ἅφ' ὧν κτλ. Idem Anab. V 6 28: ἐγὼ θύομαι μὲν
ὅπως ταῦτα τυγχάνω καὶ λέγων καὶ νοῶν καὶ πράττων,
ὅποια κτλ. Cfr Critiam Sisyp. 15 et Lobeckium Aglaoph.
p. 158. — Vs. 8 τύχη 'στί. Legebatur τύχης ἐστί. Correx-
it Grotius. De ἐπιγεγραμμένος vide quae dixi edit. mai. —
Inde a nono versu novum fragmentum incipere monui iam
in edit. mai. — Vs. 10 pro θεὸν Bentleius θεῶν, quod ve-
rum videtur.

IV.

Τὰ δεύτερ' αἰεὶ τὴν γυναῖκα δεῖ λέγειν,
τὴν δ' ἡγεμονίαν τῶν ὅλων τὸν ἄνδρ' ἔχειν.
οἶκος δ' ἐν ᾧ τὰ πάντα πρωτεύει γυνή,
οὐκ ἐστὶν ὅστις πώποτε οὐκ ἀπώλετο.

Stobaeus Flor. LXXIV 5. Μενάνδρου Ὑποβολιμαίου.
Vs. 3 erat ante Bentleium οἰκία δ' ἐν ᾗ πάντα, et vs. 4
ἦτις. Correxerit Bentleius. Pro πάντα πρωτεύει codd. Paris.
πρωτεύει πάντα.

V.

Τοῦτο μόνον ἐπισκοτεῖ

καὶ δυσγενεῖα καὶ τρόπου πονηρία,
καὶ πᾶσιν οἷς ἔσχηκεν ἄνθρωπος κακοῖς,
τὸ πολλὰ κεκτῆσθαι· τὰ δ' ἄλλ' ἐλέγχεται.

Stobaeus Flor. XCI 9. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ. Vs. 2
libri δυσγένειαν et πονηρίαν. Correxerit Bentleius. V. edit. mai.

VI.

Οὐ παντός ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνων ἂν ὀρθῶς ὑπολαβεῖν τίς μοι δοκεῖ,
ἀλλ' ἔστι καὶ ταυτόματον ἔνια χρήσιμον.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 196 ed. Heer. Μένανδρον
Ὑποβολιμαίῳ. Vs. 1 et 2 sententia est: ὀρθῶς ὑπολαβεῖν
μοι δοκεῖ ὅστις ἂν οὐ παντός ἀγαθοῦ τὴν πρόνοιαν αἰτίαν
κρίνη. Malim tamen vs. 1 ὁ παντός et vs. 2 κρίνων ἂν
οὐκ ὀρθῶς ὑπολαβεῖν μοι δοκεῖ. — Vs. 3 ἔνια libri. Vulgo
ἐνίοτε. V. edit. mai.

VII.

Ἀεὶ κράτιστόν ἐστι τὰληθῆ λέγειν.
ἐν παντὶ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Stobaeus Flor. XI 11 cum lemmate Μένανδρον Ὑπο-
βολιμαίῳ. Verba ἐν παντὶ καιρῷ possunt etiam cum primo
versu coniungi.

VIII.

Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων
ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή.

Stobaeus Flor. LXXIII 56 cum lemmate Ὑποβολι-
μαίου, omissa Menandri nomine, quae res fraudi fuit Pho-
tio Bibl. 115 19, ut poetam *Hypobolimaecum* comminiscere-
tur. Cfr Valcken. Diatr. p. 18 a.

IX.

Ἄπολλον, ἀλλὰ σκαιὸν οὐ μετρίως λέγεις,
μετὰ μαρτύρων ἀτυχεῖν, παρὸν λεληθέναι.

Stobaeus Flor. CIX 3 cum lemmate Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ.

X.

Δυσπαραχολούθητόν τι πρᾶγμ' ἐστὶν τύχη.

Stobaeus Ecl. phys. II p. 8 ed. Heer. cum lemmate Μενάνδρου Ὑποβολιμαίῳ. Idem versus infra legitur in Supplem. Sentent. ex Aldo 28, ubi δὲ editur pro τί.

XI.

Τὸν ἄμῃτα, Χαιρίππ', οὐκ ἔῃς πέττειν τινά.

Athenaeus XIV p. 644 f: ἄμῃς πλακοῦντος γένος. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ Τὸν ἄμῃτα κτλ. Ita Porsonus Adv. p. 124. Cod. A Χαιρίππου κέαι ἐς πέττειν. De Chaerippo ob voracitatem infami v. Athen. X p. 416 e. et Aelian. V. H. I, 27. Si mode is idem homo est.

XII.

Ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτω λαλεῖν.

Lexicon Seguer. p. 429: Ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος — Ὑποβολιμαίᾳ (sic) Ὡς μηδὲν κτλ. Eadem Suidas s. v. ἀποκρίθητι, ubi ἀποκρινόμενα editur. Sed vera lectio haec esse videtur: ὥς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ τούτῳ λαλεῖς, in quibus τούτῳ est *nihil*, δεικτικῶς.

XIII.

Γέρων ἀπεμέμικτ' ἄθλιος λέμρος.

Ammonius p. 88: λέμροι παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζῶδεις ἐλέγοντο καὶ μυζῶδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ (sic) Γέρων κτλ. Editur vulgo ἀμέμικτ'. Correxuit Burmannus Praef. ad Benti. Emend. p. 24. De verbo ἀπομύττεσθαι, *emungi*, *decipi*, v. edit. mal.

XIV.

Scholiasta Aristoph. *Lysistr.* 378: *περὶ γαμηλίων λουτρῶν Μένανδρος ἐν Κρητί φησι καὶ ἐν Ὑποβολιμαίῳ.*

XV.

Quintillianus I 10: *apud Menandrum in Hypobolimaeo senex reposcenti filium patri velut rationem impendiorum, quae in educationem contulerat, opponens, psaltis se et geometris multa dicit dedisse. Ea Menander ita fortasse extulerat, Ψαλταῖς ἔδωκα καὶ γεωμέτραις πολὺ. Ceterum Spaldingio ad h. l. duplicis tituli, ab uno Photio servati, rationem probabilem sic reddi posse opinanti, si is, qui in nobiliorem gentem parentum fraude esset suppositus, mira rusticitate ortum suum prodidisse dicatur, huic igitur sententiae quominus accedam facit Ciceronis locus orat. pro Rosc. Amer. cap. 16: *ecquid tandem tibi videtur, ut ad fabulas veniamus, senex ille Caecilianus minoris facere Eutychum, filium rusticum, quam illum alterum Chaerestratum? alterum in urbe secum honoris causa habere, alterum rus supplicii causa relegasse?* Haec e Caecilii Hypobolimaeo, ad Menandreae fabulae imitationem composito, petita esse docet Festus de verb. signific. p. 337 ed. Godofr. *Caecilius in Hypobolimaeo Chaerestrato:**

„Nam ista quidem noxa mulieris magis quam viri est”. Sic enim legendum. Itaque suspicari licet Menandrum in hac fabula patrem induxisse, qui duos haberet filios, alterum supposititium, alterum genuinum; et hunc quidem ille ruri educandum seni cuidam tradiderat.

De alio fragmento, quod dubitari potest num recte ad Hypobolimaeum referatur, dixi ad Heniochum p. 127.

Φ Α Ν Ι Ο Ν *)

I.

Ἵπελήλυθεν τέ μου

νάγκα τις ὅλον τὸ δέρμα.

Athenaeus VII p. 314 b: *Νάγκα. Μένανδρος δ' ἐν Φανίῳ διὰ τοῦ α ἔφη Ἵπελήλυθεν κτλ. μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου. Phrynichus App. soph. p. 66: τὴν νάγκην Μένανδρος διὰ τοῦ α. Ex Athenaeo repetiit Eustathius p. 1173 47. Dobraeus Adv. II p. 279 haec ita transposuit, ὅλον τὸ δέρμα νάγκα τις, credo propter μου, quod in vulgato verborum ordine haud commodo loco positum est.*

II.

Φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Athenaeus IV p. 17 a: *παρὰ δὲ Μενάνδρῳ ἐστὶ κοινότερον (vocab. ἀγοραστής) ἐν Φανίῳ Φειδωλὸς ἦν κτλ.*

III.

Οἷα δὴ φιλοῦσιν ἱατροὶ λέγειν
τὰ φαῦλα μείζω καὶ τὰ δειν' ὑπέροφα,
πυργοῦντες αὐτούς.

Stobaeus Flor. CII 3 cum lemmate ex cod. A *κατὰ τῶν ἱατρῶν Μιμνέρμου Νάννου. Trinc. simpliciter Μιμνέρμου. Voss. Μιμνέρμου κατὰ τῶν ἱατρῶν. Legendum videtur cum Porsono apud Gaisfordum ad Poet. min. II p. 425. Μενάνδρου. Pro Νάννου suspicor Φανίου. Mimnermi et Menandri nomina permutantur etiam alibi. V. ad Menandri fab. inc. 480. Pro vulgato ὑπὲρ φόβον cod. B ὑπέροφα.*

*) De Phanio meretricè a qua nomen fabulae inditum est (Athen. XIII p. 567 c) nihil aliunde constat; nisi forte eadem est, quae Phano dicitur apud Athen. p. 594 a.

Φ Α Σ Μ Α.

Cognominem fabulam scripserat Lascius Lavinius, quam e Menandrea expressam fuisse testatur Terentius Eunuch. Prol. 9: *Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit. Ad quem locum Donatus Menandreae fabulae argumentum his verbis exposuit: Phasma nomen est fabulae Menandri, in qua noverca superducta adolescenti, virginem, quam ex vicino quodam conceperat, furtim eductam cum haberet in latebris apud vicinum proximum, hoc modo secum habebat assidus, nullo conscio. Parietem, qui medius inter domum matris ac vicini fuerat, ita perfodit, ut in ipso transitu sacrum locum esse simularet. Quumque transitum intenderet sertis ac fronde felici, rem divinam saepe faciens evocabat ad se virginem. Quod quum animadvertisset adolescens, primum adspectu pulchrae virginis velut numinis visu percussus exhorruit; unde Phasma est nomen fabulae. Deinde paulatim re cognita exarsit in amorem puellae, ita ut remedium tantae cupiditatis nisi ex nuptiis non reperiretur. Ita ex commodo matris et virginis et ex voto amatoris consensuque patris, nuptiarum celebratione finem accipit fabula.* Eiusdem nominis fabulam docuit Catullus mimographus (Iuven. VIII 185), quam quo iure ad Menandri exemplar expressam fuisse dicant, non satis intellegitur. Plauti Mostellariam etiam Phasmatis nomine laudari docuit Nic. Loensis Epiphyll. V 20. Menandrum hac fabula metro ithyphallico usum esse docet Atilius Fortunat. p. 2672: *Ithyphallicum metrum saepe recipit tribrachum, ut etiam apud Menandrum in Phasmate et apud Callimachum in Epigrammatibus ostendi potest.* Nec omittendus Fronto Anal. Brunck. II p. 346, cuius verba supra adscripsi p. 95.

I.

Ἐπισημαίνεσθ' ἐάν

ἡ σκευασία καθάρσιος ᾗ καὶ ποικίλῃ.

Athenaeus XIV p. 661 f. de coquorum artibus dicens: καὶ Μένανδρος ἐν Φάσματι Ἐπισημαίνεσθαι ἐάν κτλ. Ita libri: correxit Bentleius. Sunt coqui verba, unde colligas hunc locum e postrema fabulae parte, ubi nuptiae celebrabantur, petitum esse.

II.

Hesychius, Ἐμβαρος: ἡλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος Φάσματι. Haec sibi repugnant. Aliunde constat ἔμβαρος εἶ proverbialem locutionem fuisse de iis, qui prudentia et consilio valerent. Menandri fortasse verba sunt quae apud Suidam v. ἔμβαρος unus codex habet, ἔμβαρος τις οὕτοσί. Ceterum vide Leutschium ad Paroem. graeco. p. 403.

Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

I.

Ἦδη δ' ἐπίχυσαι, διάλιθοι λαβρώνιοι,
Πέσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἐστήκεσαν.

Athenaeus XI p. 484 d. de labroniis, poculorum genere, agens: Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις Ἦδη δ' ἐπίχυσαι κτλ. Ad vs. 2 respexit Pollux X 94: καὶ τὴν μυιοσόβην ἐν γε τοῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὐρεῖν, καὶ ἐν Ἀναξίπου Κιθαρῳδῷ „μυιοσόβην λαβῶν ἐνθάδε παραστάθητι". Cfr edit. mai.

II.

Ὡστ' ἔγωγ' ἂν εἰλόμην που σαυνίῳ πεπληγμένος.

Pollux X 143: ἐπὶ τοῦ δόρατος (τὸ σαυνίον) Μένανδρος Φιλαδέλφοις Ὡστ' ἔγωγ' ἂν κτλ.

III.

Οὐ ῥᾶδιον

ἄνοιαν ἐν μικρῷ μεταστῆσαι χρόνῳ.

Stobaei App. Flor. p. 35 18. Eandem sententiam iisdem fere verbis expressit supra p. 146.

IV.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφῆσομαι.

Scholiasta Euripidis Phoen. 1161: *τύφεισθαι ἐστὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος Φιλαδέλφοις Νὴ τὸν Δία κτλ. Cod. Aug. μὰ τὸν Δία et ἐκτυφώσομαι.*

V.

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνη τις ἄν.

Stobaeus Flor. CXXI 5. Scripsi *κρίνη* pro edito *κρίνει*. Sensus enim est, *εἰ ζῇ τις μεθ' ὧν ἄν κρίνη ζῇν*. Dobraeus Advers. II p. 280: *ἦν μεθ' ὧν κρίνει τις ἦ*. Qui continuo sequitur versus male cum hoc coniunctus, eum inter incert. fab. fragm. CCLVII exhibui. Cfr edit. mai.

X A A K E I A. *

I.

Lexicon Seguer. p. 411: *Ἀντήλιος, ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγῇ. ἔστι δὲ ἐν Χαλκεῖος Μένανδρου τοῦνομα.*

II.

Τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος,

*ἄκρατον, ἐβόων, τὴν μεγάλην· ψυκτῆρά τις
προὔπινεν αὐτοῖς ἀθλίους ἀπολλύνων.*

Athenaeus XI p. 502 c: *Μένανδρος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ δράματι Χαλκεῖα φησὶν Τοῦτο δὴ κτλ. Legebatur τὴν μεγάλην ψυκτῆρα — αὐτοὺς ἀθλίους ἀπώλλυον. Dobraeus Adv. II p. 3: προὔπινεν ἄν, vel αὖ, τοὺς ἀθλίους. Sequutus sum Bentleium, sed pro ἀθλίους malim ἀθλίως. Ad μεγάλην subaudi κύλικα. V. edit. mai.*

III.

*Οὐκ ἄν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον
οὐδὲν γέροντος πλην ἑτερος γέρων ἐρῶν·
ὅς γάρ ἀπολαύειν βούλεθ' ὧν ἀπολείπεται
διὰ τὸν χρόνον, πῶς οὗτος οὐκ ἔσθ' ἄθλιος;*

Stobaeus Flor. CXVI 9 cum lemmate τοῦ αὐτοῦ Χαλκεία. Praecedit Menandri locus Fab. inc. XXVI. Gesnerus Χαλκεία.

De titulo fabulae vide Harpocratonem p. 183: τὰ Χαλκεία ἱορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ἀγομένη πυανειμῶνος ἔνη καὶ νία. — γέγραπται δὲ καὶ Μενάνδρῳ δράμα Χαλκεία. Cfr Suidas v. Χαλκεία et Eustathius ad Iliad. p. 284 86 et quae attuli edit. mai. p. 177.

Χ Α Α Κ Ι Σ.

Photius et Suidas, Πέμπτη φθίνοντος: ἐν ταύτῃ αἱ τῆς μοιχείας γραφαὶ ἐδίδοντο. Μένανδρος Χαλκίδι. Non probandi videntur, qui Μένανδρος Χαλκείοις reponi volunt. Vide vol. III p. 583.

Χ Η Ρ Α.

I.

Τὸ λεγόμενον τοῦτ' ἐστὶ νῦν,
τᾶνω κάτω, φασίν, τὰ κάτω δ' ἄνω.

Schollasta Platonis Bekk. p. 359: παροιμία ἄνω κάτω πάντα. Μένανδρος Ἑγχειριδίῳ, καὶ ἐν Χήρᾳ Τὸ λεγόμενον κτλ. Malim deleto φασίν ita distinguere Τὸ λεγόμενον | τοῦτ' ἐστὶ νῦν τᾶνω κάτω, τὰ κάτω δ' ἄνω. Quamquam φασίν fortasse defendas ex iis quae collegit Bernbardus Eratosth. p. 100.

II.

Βοῶν ποιίτω τὴν πόλιν διάστατον.

Harpocratio p. 60 16: διαστήσαι ἀντὶ τοῦ διαταράξαι καὶ οἷον ἀδύνατον ποιῆσαι — Μένανδρος Χήρᾳ Βοῶν ποιίτω κτλ. Libri διαστατῶν. Correxist Valesius. Cfr Theopompus com. p. 108 περίστατον βοῶσα τὴν κώμην ποιεῖ.

III.

Πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων.

Suidas s. v. ἀνάδοχος. Ἀνάδοχον, οὐκ ἀναδοχία λέγουσιν. Μένανδρος Χήρα Πρὸς τὴν κτλ.

IV.

Ἐκοῦσα δ' ἀδελφὴ ποιήσει τοῦτό σοι
ἀντάλλαγόν γ' ἔξουσα τούτῳ διδομένη.

Suidas s. v. ἀντάλλαγος. Μένανδρος Κανηφόρῳ Ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτοῦ θυγατέρα ἀντάλλαγον. Χήρα Ἐκοῦσα κτλ. Ita Hermannus apud Bernhardium. Vulgo ἔκοῦσα δ' ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ ἀντάλλαγον ἔξεις ὁ τοίτῳ δεδομένην (A. C. διδομένην). Bernhardius praeterea vs. 1 παρήσει pro ποιήσει et vs. 2 τούτων διδομένην (τὴν θυγατέρα), libens tibi soror peccati veriam concedet, cum filiam, utpote uxorem futuram, pro aequa istorum compensatione sit existimatura.

Ψ Ε Υ Δ Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.

I.

Μάγειρ', ἀηδὴς μοι δοκεῖς εἶναι σφόδρα·
πόσας τραπέζας μέλλομεν ποιεῖν, τρίτον
ἤδη μ' ἐρωτᾷς· χοιρίδιον ἔν θυόμεν,
ὁπτῶ ποιήσοντες τραπέζας δ' ἢ μίαν,
5 τί σοι διαφέρει τοῦτο; παράθες σημίαν.
οὐκ ἔστι κανδύλους ποιεῖν, οὐδ' οἷα σύ
εἴωθας εἰς ταῦτόν καρυκεύειν, μέλι,
σεμίδαλιν, ῥά. πάντα γὰρ τὰναντία
νῦν ἐστίν· ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ,
10 πλακοῦντας ὀπτᾷ, χόνδρον ἔψει καὶ φέρει
μετὰ τὸ τάρικος, εἴτα θρύϊον καὶ βότρυν.
ἡ δημιουργὸς δ' ἀντιπαρατεταγμένη

κρεάδι' ὅπτᾱ καὶ κίχλας τραγήματα.

ἔπειθ' ὁ δειπνῶν μὲν τραγηματίζεται,

15 μυρισάμενος δὲ καὶ στεφανωσάμενος πάλιν

δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα ταῖς κίχλαις.

Athenaeus IV p. 172 a: τοὺς δὲ τὰ πέμματα προσέτι
τε τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας οἱ πρότερον δημιουργ-
γοὺς ἐκάλουν. Μένανδρος Ψευδερρακλεῖ καταμεμφόμενος
τοῖς μαγείρους ὡς ἐπιχειροῦντας καὶ οἷς μὴ δεῖ φησὶν Μά-
γειρ', ἀηδὴς κτλ. Partem eclogae inde a vs. 6—13 iterum
apposuit Athen. XIV p. 644 c. Sunt τραπεζοποιουῦ verba ad
coquum, quod nomen fortasse ex hac ipsa fabula exsignavit
Photius, Τραπεζοποιός: ὁ τῶν περὶ τὸ συμπόσιον πάν-
των ἐπιμελούμενος· τραπεζῶν, σκευῶν, σπονδῶν, ἀκουσμά-
των. οὕτως Μένανδρος. Cfr Etym. M. p. 763 46. — Vs. 3 et 4.
„Emendavi librorum scripturam θίομεν. ὁκτὼ ποιήσον τὰς
τραπέζας δύο μίαν. Meinekius inchoata, non perfecta emen-
datione ποιήσω τὰς τραπέζας ἢ μίαν.” Dindorfius. — Vs. 5
Bentleius παραθήσω μίαν. Dindorfius διαφέρει; τοῦτο πα-
ράθεξ Σιμία. In quo Σιμία verum videtur; ceterum malim
τί σοι διαφέρει τοῦτο; πάραγε Σιμία. — Vs. 7 καρνεύειν
BP et altero loco omnes. Vulgo καρνεύειν. V. edit. mai.
— Vs. 9 ἐγχύτους ex altero loco editum. Cod. A ἐνπιχνέ-
τους, quod dubitantis librarii est utrum ἐπιχύτους an ἐγχύτους
scriberet. Nec multum ceteri discrepant. V. Dindorfium. —
Vs. 10 libri ἐψεί, quod tacite correxi in edit. prima. —
Vs. 13 ὅπτᾱ AVL. ὅπτᾱ DPQ. Altero loco libri ὅπτοις.
Ibid. καὶ ante τραγήματα delevit Schweighaeuserus. — Vs. 16
Porsonus Miscell. p. 237 vere, ut videtur, δειπνεῖ μελίπηκτα
τὰς κίχλας.

II.

Νῦν δ' εἰς γυναικωνίτιν εἰσιόνθ' ὅταν

ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν κτήσιον

ἔχοντα τὸ ταμειῖον οὐ κεκλεισμένον,

ἄλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια.

Harpocratio p. 115: *Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἰδρύνοντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ Νῦν δ' εἰς γυναικωνί-
τιν κτλ. De Iove Ctesio v. edit. mai. Vs. 3 Bekkeri codd.
plerique ταμείον. Vulgo ταμίον.*

III.

*Μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυοῖν
ταύταιν· τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ πατρὸς
αὐτάς, ἄβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.*

Suidas v. ἄβρα. οἰκότριψ γυναικὸς κόρη καὶ ἔντιμος,
εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μὴ. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ *Μήτηρ
τέθνηκε κτλ. Eustathius p. 1854: αἱ γοῦν θρεπταὶ τοῖς
δεσπόταις δοῦλαι — ἄβραι λεγόμεναι ἐθνικῶς, κεῖνται παρὰ
σοφοῖς Ἑλλήσι. Μένανδρος Τρέφει δὲ παλλακὴ τις τοῦ
πατρὸς αὐτῶν γενομένη.*

IV.

*Ἵπὲρ μὲν οἴνου μηδὲ γρῦ, τιτθῇ, λέγε,
ἄν τᾶλλα δ' ἥς ἄμεμπτος, ἔκτην ἐπὶ δέκα
βοηδρομιῶνος ἐνδελιχῶς ἔξεις αἰεῖ.*

Ammonius p. 67: Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ *Ἵπὲρ μὲν
οἴνου κτλ. Vs. 2 vulgo εἰς τὴν ἔκτην. MS Mus. Brit. εἰς
τὴν ἔκτην ἐπὶ δέκα. Porsonus Misc. p. 253 ἔκτην ἐπὶ δέκα,
ccl. Polyaeno lib. III p. 101 ed. Cor.: Χαβρίας περὶ Νά-
ξον ναυμαχῶν ἐνίκησε βοηδρομιῶνος ἔκτη ἐπὶ δέκα, ταύτην
τὴν ἡμέραν ἐπιτήδειον τῇ ναυμαχίᾳ κρίνας, ὅτι ἦν μία
τῶν μεγάλων μυστηρίων. Aptus Plutarchum attulisset Phoc.
cap. VI: ἐνίκων δὲ (apud Naxum) μεγάλοις μυστηρίοις, καὶ
παρεῖχεν οἰνοχόημα Χαβρίας Ἀθηναίοις καθ' ἕαστον
ἐνιαυτὸν τῇ ἔκτη ἐπὶ δέκα βοηδρομιῶνος. Hinc intellegitur
quid sit quod affatim vini illo die nutrici suppeditatum iri
dicat.*

V.

Ἀστοργίαν ἔχει τίν' ὁ σκληρὸς βίος.

Stobaeus Flor. XVI 10 cum lemmate Μένανδρος *Ψευ-
δηρακλεῖ.*

VI. VII.

Athenaeus XIII p. 587 b: *Μένανδρος δ' ἐν Ψευδηρακλεῖ φησιν Οὐκ ἐπείρα Νάννιον. Photius, Πειρᾶν: περιφράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συνουσίᾳ. Μένανδρος. — Photius, Καρχίνου ποιήματα. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ, ἀντὶ τοῦ αἰνιγματώδη. Eadem Suidas. De Carcino vide Hist. crit. p. 505.*

De argumento fabulae noli dubitare, Pseudoherculem illum vani iactatoris partes sustinuisse. In quo praeiit Menandro fortasse Pherecrates, qui ipse etiam Pseudoherculem docuit. Menandrus quo habitu indutus in scenam prodierit, docet Plutarchus de am. et adul. p. 59 e: *ἐν κωμῳδίᾳ Μενάνδρου Ψευδηρακλῆς πρόσσεισι, ῥόπαλον κομίζων οὐ στιβαρὸν οὐδ' ἰσχυρόν, ἀλλὰ χαυνόν τι πλάσμα καὶ διάκενον.* In quibus fortasse ipsa Menandri verba latent.

Ψ Ο Φ Ο Δ Ε Η Σ.

I.

'Επίσημον αὐτὴν ἀσπίδ' εἰς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν ἀνέθηκαν.

Grammaticus Barocc. in Museo phil. Oxon. II p. 113: *Μένανδρος ἐν Ψοφοδεῖ 'Επίσημον κτλ. Vs. 1 τοῦ additum ex Boissonadii Anecd. III p. 240, ubi pro αὐτὴν legitur οὖν, recte forsan. 'Επίσημον Duebnerus ad ridiculum aliquod insigne refert. Porticum dicere videtur Menander Iovis Eleutherii templo adiunctam, commemoratam ab Hyperide apud Harpocrat. p. 17, 18. Xenophonte Oecon. VII 1 aliisque. Cf. intpp. Heaychii s. v. Βασιλείος στοά.*

II.

Photius, *Ὅνος λύρας: Μένανδρος Ψοφοδεῖ. ἡ δ' ὅλη παροιμία Ὅνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὕς.* Itaque Menander nonnisi verbis ὄνος λύρας usus esse videtur. Suidas ἡ δ' ὅλη omittit. De proverbio v. edit. mai.

Comoed. nov.

III.

¹ Photus, Πάνακτος: πόλις μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιωτίας. Θουκυδίδης καὶ οὐδετέρως καλεῖ τὸ χωρίον, Μένανδρος δὲ ἄρσενικῶς. Eadem Suidas et qui fabulae nomen addidit Harpocratio. — Praeterea fabulam commemorat Quintil. X 1 cuius verba vide supra p. 116. De titulo dramatis vide edit. mai.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

- Ἥ μὴ γαμεῖν γάρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, γέρειν
 μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ.
 [ἐκπυνθάνεσθαι τ' ἄρσένων δ' ἡμᾶς σέθεν.
 τὸ μὲν μέγιστον οὐποτ' ἄνδρα χρὴ σοφόν
 5 λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων·
 ἔρᾳ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,
 ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωγμένη,
 βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ,
 τὴν ὄψιν ἐμπλήσας ἀπήλλακται κακῶν.
 10 τό τ' ἄρσεν αἶν τοῦ κεκρυμμένου λίχναν.
 ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
 σώζει δάμαρτα, δρᾷ τι δὴ δοκῶν σοφόν,
 μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.
 ἥτις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει,
 15 θᾶσσον μὲν οἷστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,
 λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθόλμους κόρας.
 καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως,
 ὥνῃ τ' ἀρχεῖος, χῇ γυνὴ διοίχεται.]

Stobaeus Flor. LXXIV 27. Quos uncinis inclusi versus, non Menandri sunt, sed Euripidis, certe tragici poetae, de

qua re copiose dictum est ante hos viginti tres annos in Quaestionum Menandrearum specimine Berol. 1818. Menandrei coloris nullum in his vestigium. Vs. 4 ἄνδρα χοῇ Genueris in margine et Grotius pro ἄνδρα ἧ, quod in ἄνδρα διῇ mutavit Stephanus Com. Gr. p. 140. Cod. A ἀνδρὶ ἧ. — Vs. 9 ante Bentleium ἐμπλήσασά τ' ἀπήλλαχται. — Vs. 10 malim τὸ δ' ἄρσεν. — Vs. 12 δρᾶν τι Iacobsius. Vulgo δ' ἀνδρί.

II.

Εἰ γὰρ ἐγένον σύ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
οὔ' ἔτιπτεν ἡ μήτηρ σ', ἐφ' ᾧ τε διατελεῖν
πράττων αἰ βούλει καὶ διευτυχεῖν αἰεὶ,
καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὠμολόγηδ' εἰ σοι,
5 ὁρδῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ σ' ἐψευσμένος
ἀτοπὸν τε πεποίηκ'. εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις
ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
τὸν κοινόν, ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λαλῶ,
οἷστίον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστίον.
10 τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ,
οὐ μεταβολὴν θάττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
ταπεινότητα ζῶον οὐδὲν λαμβάνει.
καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστατον γὰρ ὄν
15 φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
ὅταν πέσῃ δέ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
σὺ δ' οὐθ' ἱπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
ἀγαθὰ, τὰ νυνὶ δ' ἔστι μέτριά σοι κακά.
ὥστ' ἀνὰ μέσον πόνου καὶ τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

Plutarchus Consol. Apoll. p. 103 d: εἰς αἷς (τύχας) διαβλέψας ἂν τις οὐκ ἀπεικότως εἴποι — τὸ ὑπὸ τοῦ Μενάνδρου ῥηθέν Εἰ γὰρ ἐγένου κτλ. Priores novem versus leguntur etiam apud Pseudo-Plutarchum de Nobil. vol. V p. 639 ed. mai. Wyttenb. Vs. 2 ἐφ' ᾧ τε Schaeferus ad

Brunck. Poes. Eth. p. 190. Vulgo ἐφ' ᾧ γε. V. edit. mai. — Vs. 3 libri πράσσω. Tum διεντυχεῖν pro διεντυχῶν Pseudo-Plutarchus. — Vs. 5 σ' addidit Grotius. — Vs. 8 σοι καὶ Plutarchus. σοι τι Pseudo-Plutarchus. Possis τί σοι. Ad τραγικώτερον vid. edit. mai. — Vs. 11 quattuor codd. Paris. pro ὕψος habent οἶκτον, quod ex ὄγκον corruptam suspicatur Dübnerus. — Vs. 12 libri οὐθέν. — Vs. 13 codd. Par. ἀσθενέστερον. — Vs. 15 pro οἰκονομεῖται, quod merito suspectavit Stephanus, fortasse διαπανεῖται scribendum. — Vs. 18 vulgo τὰ νῦν δ' ἔστι μ. καὶ τὰ σοι κακά. Plurimi tamen libri καὶ τὰ omittunt. Correxīt Bentleius. — Vs. 19 pro δῆ, quod plurimi libri omittunt, Bentleius εὔ. Cod. Periz. ὥστ' ἂν μέσον που καὶ τὸν λοιπὸν φέρε. Wyttēbachius ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ σὺ τῶν λοιπῶν φέρει, *media quadam fortuna inter reliquos homines uteris*. Ἀνὰ μέσον, quod per ἐν μέσῳ interpretatur Hesychius, frequens est apud Sexaginta. Damnantur ab Atticistis.

III.

Καὶ τοῦτον ἡμᾶς τὸν τρόπον γαμεῖν ἔδει
 ἅπαντας, ὧ Ζεῦ σῶτερ, ὡς ὠνήμεθα.
 οὐκ ἐξετάζειν μὲν τὰ μηδὲν χρήσιμα,
 τίς ἦν ὁ πάππος ἧς γαμεῖ, τήθη δὲ τίς,
 5 τὸν δὲ τρόπον αὐτῆς τῆς γαμουμένης, μεθ' ἧς
 βιώσεται, μήτ' ἐξετάσαι μήτ' εἰσιδεῖν.
 ἀλλ' ἐπὶ τράπεζαν μὲν φέρειν τὴν προῖχ', ἵνα
 εἰ τὰργύριον καλὸν ἔστι δοκιμαστής ἴδῃ,
 ὃ πέντε μῆνας ἔνδον οὐ γενήσεται,
 10 τῆς διὰ βίου δ' ἔνδον καθεδουμένης αἰεὶ
 μὴ δοκιμάσασθαι μηδὲν, ἀλλ' εἰκῇ λαβεῖν,
 ἀγνώμον', ὀργίλην, χαλεπὴν, ἐὰν τύχη,
 λάλον. περιιάξω τὴν ἐμαυτοῦ θυγατέρα
 τὴν πόλιν ὅλην· οἱ βουλόμενοι ταύτην λαβεῖν,

15 λαλεῖτε, προσκοπεῖσθε πηλίκον κακόν
 λήρυσθ'· ἀνάγκη γὰρ γυναῖκ' εἶναι κακόν,
 ἀλλ' εὐτυχὴς ἐσθ' ὁ μετριώτατον λαβών.

Stobaeus Flor. LXXII 2. Vs. 2 possis ὡς ὠνήμεθ' ἄν,
 ut hoc e te nostra esset! Quamquam etiam vulgatum de-
 fendi potest locis talibus, qualis e. c. est in Μέθυ Frag. I 14.
 — Vs. 4 τήθη scripsi pro τιτή. Confirmat nunc cod. A
 in quo est τιτή. Cfr edit. mai. — Vs. 6 libri ἰδεῖν, pro
 quo εἰσιδεῖν scripsi, i. e. *spectare, rationem habere*. Eur-
 ipides Electr. 1097: ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν
 γαμῇ πονηράν, μωρός ἐστι. Quo sensu etiam simplex ἰδεῖν
 usurpatur. V. ad Fragm. inc. fab. LXXXIX b. Bentleius
 ἐξετάσαι mutabat in ἐξετάζειν. — Vs. 8 δοκιμαστής, *numu-*
larius. V. edit. mai.

IV.

Ἀπολεῖ με τὸ γένος. μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 μῆτιρ, ἐφ' ἐκάστω τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχη μηδὲν οἰκεῖον προσόν,
 ἐκέῖσε κατατρέγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 5 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι·
 οὐδὲν δ' ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἑρεῖς ὅτῳ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 εἰ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοίτους διὰ τινα
 τόπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 10 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γεγονὼς ἢ τῇ φύσει πρὸς τὰγαθὰ,
 καὶ Αἰθίοψ ἢ, μῆτιρ, ἔστιν εὐγενής.
 Σχύθης τις; ὀλεθρὸς· ὁ δ' Ἀνάρχασις οὐ Σχύθης;

Stobaeus Flor. LXXXVI 6 et iterum, sed tribus postre-
 mis versibus omissis LXXXVII 4. Priore loco Epicharmo,
 aitero Menandro tribuitur. V. edit. mai. Vs. 4 pro ἐκέῖσε

pr. loco B et altero libri εἰς τοῦτο. Ibid. pr. loco codd. κτήματα. — Vs. 6 vulgo οὐδένα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν οὐδ' εἰπεῖν. At codd. altero loco οὐδὲν ἔχουσι πλεῖον οὐδ' ἐρεῖ. Hinc correxit ut edidi Valcken. Diatr. p. 150 c. Atque ita plane primo loco B. — Vs. 12 ἢ μῆτερ Grotius. Vulgo ἡ μήτηρ. A ἡ μητέρων. — Vs. 18 Σκύθης τίς; ὀλεθρὸς Porsonus apud Walpol. Com. gr. p. 110. Vulgo Σκύθης τις ὀλεθρὸς.

V.

Ἄπαντα τὰ ζῶ' ἔστι μακαριώτερα
καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολὺ.
τὸν ὄνον ὄραν ἔξεστι πρῶτα τουτονί.
οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
5 τοῦτω κακὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίγνεται,
ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτὰ ταῦτ' ἔχει.
ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
λυπούμεθ' ἂν πτάρῃ τις, ἂν εἴπῃ κακῶς
10 ὀργιζόμεθ', ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον σφόδρα
φοβούμεθ', ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ διδοίκαμεν.
ὄγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθεται τῇ φύσει κακά.

Stobaeus Flor. XCVIII 8. Vs. 1 libri μακαριώτατα. Correxerit Grotius. — Vs. 6 αὐτῶ, quod vulgo ante ταῦθ' est codd. omittunt. B δέδωκε ταῦτ' ἔχει μόνα ex manifesta interpolatione. Itaque scripsi δέδωκεν αὐτὰ ταῦτ' ἔχει. V. edit. mai. et quae infra ad Fragm. comic. anonym. CCCX dixi. — Vs. 10 valde invenustum et iners est σφόδρα. Pro ἂν A habet ἐάν. Itaque scribe:

ὀργιζόμεσθ', ἐάν ἴδῃ τις ἐνύπνιον,
φοβούμεθ' —

Origo interpolationis hic etiam fuit ignoratio mensurae particulae ἐάν.

VI.

Εἴτ' οὐ δικάϊως προσπεπατταλευμένον
 γράφουσι τὸν Προμηθεΐα πρὸς ταῖς πέτρας,
 καὶ γίγνεται αὐτῷ λαμπάς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἐν
 ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
 5 γυναικας ἔπλασεν. ὧ πολυτίμητοι θεοί,
 ἔθνος μιαιρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ;
 λάθριοι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαί,
 γαμηλίῳ λέχει τε μοιχὸς ἐντρυνύων,
 καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπώτατος
 10 φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Lucianus Amor. II p. 446 Amst. καταράσσεται Προμηθεῖ τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν Εἴτ' οὐ δικάϊως κτλ. Vs. 3 libri γίνετ'. De lampadis certamine in Promethei honorem instituto vide quae attuli edit. mai. Nunc addo Arrianum Alex. III 16 et Schoemann ad Isaeum p. 350. — Vs. 5 ἔπλασεν codices et Grotius. Fallitur Bentleius. V. quae attuli in edit. mai. ad Bentleii Emend. p. 522. — Vs. 7 λάθριοι codd. et ed. vett. Vulgo λάθριος. Articulum ante λοιπὸν primus addidit Guietus. Eidem debetur κακαί pro edito καί. Pro γὰρ alii ἄρ'. Versus nondum persanatus est. — Vs. 8 τε a nonnullis libris abest. — Vs. 9 emendavit Bentleius. Vulgo praefigurantur huic versui verba εἴτ' ἐπιθυμίαι. De eo quod sequitur νόσων χαλεπώτατος φθόνος, dixi in edit. mai.

VII.

Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἄνδρες, εἰκόν' οὐκ ἔχω
 εὖρεῖν ὁμοίαν τῷ γεγονότι πράγματι,
 ζητῶν πρὸς ἑμαυτὸν τί ταχέως ἀπολλύει.
 στράβιλος; ἐν ὅσῳ αναστρέφεται, προσέρχεται,
 5 προέλαβεν, ἐξέρριπεν, αἰὼν γίγνεται,
 ἀλλ' ἐν πελάγει συγχλυσμός; ἀναπνοὴν ἔχει

„Ζεῦ σῶτερ” εἰπεῖν „ἀντέχου τῶν σχοινίων”
 ἑτέραν περιμεῖναι χātέραν τρικυμίαν·
 ναυαγίου δ’ ἂν ἐπιλάβοι’, ἐγὼ δ’ ἅπαξ
 10 ἀψάμενός εἰμι καὶ φιλήσας ἐν βυθῷ.

Alexander Rhetor p. 578 Ald. (Walzii Rhet. VIII p. 441 sq.) λεπτολογία ἐστίν, ὅταν ἑνὸς ἐκάστου τῶν συμβεβηκότων ἢ συμβαινόντων τὴν ἀκριβῆ καὶ ἐπὶ λεπτῷ ἐξεργασίῳ ποιούμεθα, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ ταυτί Μὰ τὴν Ἀθηνᾶν κτλ. Videntur amantis verba esse, qui semel deosculatus puellam totum amoris igne se carpi sentit. Vs. 1 εἰκόν’ Porsonus Adv. p. 259. Idem vs. 2 addidit εὐρεῖν. — Vs. 3 ante Normannum ἀπολαίει. — Vs. 4 ὅσῳ Porsonus p. 267, quod servat Photius, Στρόβιλος: ἡ συστροφὴ καὶ ὁ λαῖλαψ. Στρόβιλος ἐν ᾧ συστρέφεται. Quem locum tetigit Porsonus Miscell. p. 253. — Vs. 5 προέλαβεν, praecurpat. Porsonus olim προσέβαλεν. — Vs. 6 ante Porsonum ἀναπνοὴν ἔχειν. Idem correxit interpunctionis rationem apud Aldum mirifice perturbatam. — Vs. 8 Aldus περιμεῖναι ἑτέραν, vs. 9 ἐπιλάβοι, vs. 10 εἰμι ἐφιλήσας. Haec omnia correxit Porsonus.

VIII a. b.

Πάντες μὲν οἱ Θρᾷκες, μάλιστα δ’ οἱ Ἰῆται
 ἡμεῖς ἀπάντων (καὶ γὰρ αὐτὸς εὐχομαι
 ἐκεῖθεν εἶναι τὸ γένος), οὐ σφόδρ’ ἐγκρατεῖς
 ἐσμέν.

5 Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δέκ’ ἢ
 ἑνδεκα γυναῖκας, δώδεκ’ ἢ πλείους τινές.
 ἂν τέτταρας δ’ ἢ πέντε γεγαμηκῶς τύχη
 καταστροφῆς τις, ἀνυνμῆναιος ἄθλιος
 ἄννυφος οὗτος ἐπικαλεῖτ’ ἐν τοῖς ἐκεῖ.

Strabo VII p. 297: ὅρα δ’ ἃ λέγει Μένανδρος περὶ αὐτῶν (Getae dicit), οὐ πλάσας, ὡς εἰκός, ἀλλ’ ἐξ ἱστορίας

λαβών. Πάντες — ἐγκρατεῖς ἐσμεν. καὶ ὑποβὰς μικρὸν τῆς περὶ τὰς γυναῖκας ἀκρασίας τίθησι παραδείγματα Γαμεῖ γάρ κτλ. De Thracum et affinium populorum πολυγαμία plura attuli in edit. mai. Vs. 5 εἰ μὴ δέκ' ἢ Salmasius Exerc. Plin. p. 112 a. Vulgo οὐ δέκ' ἢ. Codd. οὐδέκ'. — Vs. 6 δώδεκ' ἢ Porsonus ad Toupli Emend. p. 480. Vulgo δώδεκά τε. Codd. δώδεκέτις et δώδεκέτης. — Vs. 9 et 10 τύχη καταστροφῆς Tyrwhittus. Libri fere τύχη καταστροφή.

IX.

Ὅταν εἰδέναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἶ,
 ἔμβλεψον εἰς τὰ μνήμαθ', ὡς ὁδοιπορεῖς.
 ἐνταῦθ' ἔνεστ' ὅστ'α τε καὶ κούφη κόνις
 ἀνδρῶν βασιλέων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,
 5 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
 αὐτῶν τε δόξῃ καπὶ κάλλει σωμαίων.
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήρκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ἄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίγνωσκε σαυτὸν ὅστις εἶ.

Comparatio Men. et Phil. p. 361: Μενάνδρου περὶ θανάτου. Vs. 1 σεαυτὸν pro σαυτὸν Heinsius. — Vs. 2 ὡς ὁδοιπορεῖς vix sanum. Certe insolens significatio particulae ὡς, quando, dum. — Vs. 3 cod. ἐνεστιν ὅστ'εα καί. Correxīt Porsonus Adv. p. 291. — Vs. 6 καπὶ scripsi pro καί. — Vs. 7 vulgo καὶ οὐδέν. Praeterea fortasse τούτοις pro τούτων et χρόνον cum Grotio pro χρόνος, at nihil horum ab iis temporis vim coercuit. Cfr Aeschylus Prom. 918: οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεισεῖν ἀτίμως.

X.

Ὁ μὲν Ἐπίχαρμος τοὺς θεοὺς εἶναι λέγει
 ἀνέμους, ὕδωρ, γῆν, ἥλιον, πῦρ, ἀστέρας.
 ἐγὼ δ' ὑπέλαβον χρησίμους εἶναι θεοὺς
 τὰργίριον ἡμῖν καὶ τὸ χρυσίον.

5 ἰδρυσάμενος τούτους γὰρ εἰς τὴν οἰκίαν
 εὔξαι τί βούλει, πάντα σοι γενήσεται,
 ἄγρός, οἰκίαι, θεράποντες, ἀργυρώματα,
 φίλοι, δικασταί, μάρτυρες. μόνον δίδου·
 αἰτούς γὰρ ἔξεις τοὺς θεοὺς ὑπηρέτας.

Stobaeus Flor. XCI 29 et Compar. Men. et Phil. p. 359.
 Vs. 2 libri ἀνέμους ἥλιον γῆν ὕδωρ πῦρ ἀστέρας. Transposuit Grotius. Possis etiam ἀνέμους, ὕδωρ, πῦρ, ἀστέρας, γῆν, ἥλιον. — Vs. 4 ante Grotium ἡμῶν. Idem in fine versus addidit μόνον. Fortasse Simonis nomen post χρυσίον excidit. — Vs. 6 εὔξαι τί βούλει non male tuearis Euripidis loco in Phaeth. II p. 260 αἰτοῦ τί χρήζεις ἔν. Sed aliam lectionem praeter cod. Par. qui habet εὔξαιτ' εἰ βούλει, ostendit Plutarchus de Stoic. absurd. p. 1058 c: ἐκ τῆς στοᾶς γὰρ λαβόντα τὴν ἀρετὴν ἔστιν εἰπεῖν „εὔξαι εἴτι βούλει, πάντα σοι γενήσεται.” Itaque scribendum videtur εὔξ' εἴτι βούλει, elisa diphthongo imperatīvī, ut supra in Superstit. I, 7: ὕδατι περίρραν' ἐμβαλὼν, et apud Aristophanem locis a Reiske Synt. crit. p. 32 allatis. Ad sententiam compara simillimum locum Phillemonis p. 20. — Vs. 9 Compar. τοὺς ὑπηρέτας θεοὺς.

XI.

‘Ο πάντα βουλευθεὶς ἂν ἄνθρωπος ποιεῖν
 πάντ' ἂν γένοιτο· πλούσιος τρόπον τινά·
 πάλιν φιλόσοφος τινι μαθήσει χρώμενος·
 τὸ σῶμ' ὑγαιίνει τινὰ δίαιταν προσφέρων.
 5 πλήν ἔν τι τῶν πάντων ἀδύνατον ἦν ἄρα
 εὔρεῖν, δι' οὗ τρόπου τις οὐ λυπησεται.
 οὐ γὰρ τὸ μὴ πράττειν κατὰ νοῦν ἔχει μόνον
 λύπην, παρέχει δὲ φροντίδας καὶ τὰγαθὰ.

Stobaeus Flor. XCVIII 19. Vs. 2 vulgo πᾶς ἂν γένοιτο πλούσιος τρόπον οὗτος. Quod correxi ut supra ex-

libul. Pro πᾶς codd. Par. πῶς. Ad τρόπον τινά compara Hesychium, Τρόπον τινά: ἀντὶ τοῦτον τὸν τρόπον. Suidas, Τρόπον τινά: ἀντὶ τοῦ καλῶς ἄν. — Vs. 8 παρέχει Grotius ex A pro πῦρ ἔχει. Confirmat Philostr. Vit. Apoll. II 86 p. 88: πολλοὺς οἶδα τῶν σφόδρα ἡγουμένων εὖ πράττειν, οὐδὲ καθεύδειν· καὶ τοῦτ' ἄν εἴη τὸ παρέχειν φροντίδας καὶ τάγαθά.

XII.

Μειράκιον, οὗ μοι κατανοεῖν δοκεῖς ὅτι
 ὑπὸ τῆς ἰδίας ἑκάστα κακίας σήπεται,
 καὶ πάντα τὰ λυμαινόμεν' ἔστιν ἔνδοθεν.
 οἷον ὁ μὲν ἰός, ἄν σκοπῆς, τὸ σιδήριον,
 5 τὸ δ' ἰμάτιον οἱ σῆτες, ὁ δὲ θρῆψ τὸ ξύλον.
 ὁ δὲ τὸ κάκιστον τῶν κακῶν πάντων, φθόνος
 φθισικὸν πεποίηκε καὶ ποιήσῃ καὶ ποιῇ,
 ψυχῆς πονηρᾶς δυσσεβῆς παράστασις.

Stobaeus Flor. XXXVIII 29. Vs. 3 libri ἔνδοθ' ἔστιν. Grotius ἐνεστὶν ἔνδοθεν. Bentleius λυμαινόμενά γ' ἔστιν ἔνδοθεν. Gaisfordus λυμαινόμεν' ὅσ' ἔστιν ἔνδοθεν. Dobraeus Advers. II p. 282: τὸ λυμαινόμενόν ἔστιν ἔνδοθεν. Quod ceteris praestat. Vs. 4 Voss. ἰάν. A τὰν et σκοπη, manuscripto σ α m. s. Ibid. vulgo τὸν σίδηρον. A τὸ σίδηρον. Correxīt Bentleius. Grotius τὸν σίδηρον ἄν σκοπῆς. Ad sententiam his quae edit. mai. attuli adde Polyb. VI 10 et schol. Soph. Ai. 157. — Vs. 5 vulgo ἡ δέ, codd. ὁ δέ. — Vs. 7 legendum videtur φθισικόν. Dobraeus vs. 6 malebat ei δὲ pro ὁ δέ. — Vs. 8 editi δυσσεβεῖς παραστάσεις, quod nunc ex codd. correctum. Grotius δυσσεβῆς παραστάτης. De παράστασις, i. e. ἐπιθυμία, vide edit. mai.

XIII.

Δέριππε καὶ Μνήσιππε, τοῖς εἰρημένοις
 ἡμῶν ὑπὸ τινος ἢ πεπονθόσιν κακῶς

ἔστιν καταφυγὴ πᾶσιν, οἱ χρηστοὶ φίλοι.
 δεῖ γὰρ ἀποδύρασθαι τι μὴ γελώμενον.
 5 καὶ συναγανακτοῦνθ' ὁπόταν οἰκείως ὁρᾷ
 ἕκαστος αὐτῶν τὸν παρόντα, παύεται
 τοῦτον μάλιστα τὸν χρόνον τοῦ δυσφορεῖν.

Stobaeus Flor. CXIII 9. Vs. 2 pro ἡμῶν B a m. s.
 ἡμῖν. — Vs. 4 cum Porsono Misc. p. 251 scripsi δεῖ pro eo
 quod libri habent καί. — Vs. 6 pro αὐτῶν, quod paullo
 durius ad amicos refertur, nescio an praestet αὐτῷ, dativus
 ut pendeat a συναγανακτοῦντα.

XIV.

Τίνι δεδούλωται ποτε;
 ὄψει; γλύκας· τῆς γὰρ αὐτῆς πάντες ἄν
 ἥρων· κρίσιν γὰρ τὸ βλέπειν ἴσην ἔχει.
 ἀλλ' ἡδονὴ τις τοὺς ἐρῶντας ἐπάγεται
 5 συνουσίας; πῶς οὖν ἕτερος ταύτην ἔχων
 οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καταγελῶν;
 ἕτερος δ' ἀπόλωλε; καιρὸς ἐστὶν ἢ νόσος
 ψυχῆς, ὁ πληγεὶς δ' εἴσω δὴ τιτρώσκεται.

Plutarchus Fragm. vol. V p. 565 ed. Wytt. mai. καὶ
 λελάληκε (Μένανδρος) περὶ τοῦ πάθους (amorem dict) φι-
 λοσοφώτερον. Ἄξιον γὰρ θαύματος φῆσαι τὸ περὶ τοὺς
 ἐρῶντας ὡς περ ἐστὶν ἅμα λαλεῖ· εἴτα ἀπορεῖ καὶ ζητεῖ πρὸς
 ἑαυτὸν Τίνι δεδούλωται κτλ. Quae immixta sunt Plutarcheis
 Menandri verba Wyttlenbachius ita tentavit: ἄξιον γὰρ θαύ-
 ματος, φησί, τὸ περὶ τοῦ ἔρωτος, ὅθεν γένεσιν ἄρα λαμ-
 βάνει. Fortasse igitur poeta scripsit:

Ἄξιον γὰρ θαύματος
 τὸ πάθος ἔρωτος ὁπόθεν ἀρχὴν λαμβάνει.
 Vs. 7 δ' addit Dobraeus. Sequentibus utitur Plutarch. Amat.
 p. 763 b: οὐ γὰρ μανθάνομέν γε πού Μενάνδρου λέγοντος,
 οὐδὲ συνίεμεν „Καιρὸς ἐστὶν ἢ νόσος ψυχῆς· ὁ πληγεὶς

δὲ . . . τιτρώσκεται." ὅλλ' ὁ θεὸς αἴτιος, τοῦ μὲν καθάψάμενος τὸν δὲ ἐάσας. — Vs. 8 pro εἶσω δὴ Bentleius εἰσβολῇ, Wyttenbachius εἰς ὃ δει, Hermannus, indicante Duebnero, εἰς ὁδί.

XV.

Εἶπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἡμίνετο
ἕκαστος ἡμῶν καὶ συνηγωνίζετο,
ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονός
ἀδίκημα, καὶ συνεπράττομεν ἀλλήλοις πικρῶς,
5 οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἤϋξετο
τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
καὶ τυγχάνοντες ἥς ἔδει τιμωρίας
ἤτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν ἢ πεπαυμένοι.

Stobaeus Flor. XLIII 30. Vs. 1 ante Grotium ἀδικοῦντα μὲν ὥς. — Vs. 4 συνεπράττομεν pro συνέπραττον Heringa Observ. crit. p. 278 et alii. Pro πικρῶς Voss. πονηρῶς. — Vs. 5 ἤϋξετο Bentleius pro vulgato ἤρξατο. Grotius ἤϋξατο. Cod. A B ἤϋξαιτο. — Vs. 8 Voss. σφόδρα μὲν ἦσαν.

XVI.

Ὅκνεϊ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως,
ἀεὶ δὲ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιῖ
τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῇ πάθει.

Scholiasta Euripidis Phoen. 61: πῶς δέ, φησὶν, Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζη; ῥητέον, ὅτι πᾶσα γυνὴ πρὸς θάνατον δειλόν. Μένανδρος Ὅκνεϊ δὲ νοῦν ἔχουσ' ἴσως κτλ. Ita haec acute correxit Dobraeus Adv. II p. 270. Vulgo μὲν ἀνδρός.

XVII.

Ἔργον ἐστὶν εἰς τρίκλινον συγγενείας εἰσπεσεῖν,
οὗ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λόγου πατὴρ,
καὶ παραινήσεις πέπαικιν, εἶτα μήτηρ δευτέρᾳ,

εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, εἶτα βαρύφωνος γέρων,
 5 τηθίδος πατήρ, ἔπειτα γραῦς καλοῦσα φίλτατον.
 ὁ δ' ἐπινεύει πᾶσι τοῦτοις.

Servavit Athenaeus vol. I p. 276 Schw. (p. 162 Dind.)
 Vs. 1 addidi ἐστίν. — Vs. 2 deleui ὁ ante πατήρ. — Vs. 3
 παραινέσεις Schweigh. Codex παραινέσις. Ibid. πέπαικεν
 corruptum videtur. — Vs. 4 fortasse τηθίς propter sequen-
 tem versum.

XVIII a. b.

Ἄπαντι δαίμων ἄνδρὶ συμπαρίσταται
 εὐθύς γενομένῳ, μυσταγωγὸς τοῦ βίου
 ἀγαθός· κακὸν γὰρ δαίμον' οὐ νομιστέον
 εἶναι βίον βλάπτοντα χρηστόν.
 Ἄπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν.

Clemens Alex. Strom. V p. 260 Sylb.: Μένανδρος δὲ ὁ
 κωμικός ἀγαθὸν ἐρμηνεύων τὸν θεόν, φησὶν Ἄπαντα κτλ.
 εἶτα ἐπιφέρει Ἄπαντα δ' ἀγαθὸν εἶναι τὸν θεόν, ἥτοι
 πάντα θεὸν ἀγαθὸν λέγων ἢ ὅπερ καὶ μᾶλλον ἐν πᾶσι τὸν
 θεὸν ἀγαθόν. Clementis locum repetit Eusebius Praep.
 Eu. XIII p. 408. Priorem fragmenti partem usque ad verba
 τοῦ βίου ἀγαθός servavit etiam Plutarchus de Tranqu. an.
 p. 474 b. ubi pro συμπαρίσταται legitur συμπαραστατεῖ.
 Illud praeter Ammian. Marc. XXI 14. ubi duo priores ver-
 sus leguntur, tuetur scholiasta Theocriti quamvis corruptus
 ad Idyll. II 28: Μένανδρός φησι „δαίμων ἄνδρὶ παρίστα-
 ται εὐθύς γενομένῳ” et Stobaeus Ecl. Phys. I p. 168. ubi
 itidem priores versus leguntur. Vs. 5 Dobraeus Advers. II
 p. 284 corrigit ἀγαθὸν οἶομ' εἶναι.

XIX.

Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε τὴν ἀλυσίαν
 αἰτεῦ παρὰ θεῶν, ἀλλὰ τὴν μακροθυμίαν.
 ὅταν γὰρ ἄλυστος διὰ τέλους εἶναι θέλῃς,

ἢ δεῖ θεόν σ' εἶναι τιν' ἢ τάχα δὴ νεκρόν.

παρηγόρει δὲ τὰ κακὰ δι' ἑτέρων κακῶν.

Compar. Menandri et Philem. p. 362: Μένανδρος περὶ λογισμῶν. Vs. 2 ante Bentleium legebatur θεοῦ Ibid. τὴν addidit Dobraeus Adv. II p. 285. — Vs. 3 Dobraeus εἰν δ' ἄλυσος. — Vs. 4 scripsi σ' εἶναι τιν' ἢ τάχα. Vulgo σε εἶναι ἢ τάχα. Bentleius σε γεγονέν' ἢ τάχα. — Vs. 5 παρηγόρει κτλ. Compara Philem. inc. fab. LII c.

XX.

"Όταν τις ἡμῶν ἀμέριμνον ἔχη τὸν βίον,

οὐκ ἐπικαλεῖται τὴν τύχην εὐδαιμονῶν.

ὅταν δὲ λύπαις περιπέσῃ καὶ πράγμασιν,

εὐθύς προσάπτει τῇ τύχῃ τὴν αἰτίαν.

Compar. Men. et Phil. p. 357: Μένανδρος περὶ τύχης, et Stobaei app. Flor. p. 398 Lps. ubi *Philetas* nomen ascriptum est. Vs. 1 τὸν deest in Stob. appendice. Scribendum puto ἀμέριμνον ὅταν ἔχη τις ἡμῶν τὸν βίον. — Vs. 2 εὐδαιμόνα Stobaei appendix. — Vs. 3 ἐπεὶ Stobaei appendix. Tum comparatio ἐπιπέσῃ. Correxī iam olim περιπέσῃ, quod nunc confirmat appendix Stobaei. Cfr quae dixi ed. mai.

XXI.

ᾧ γῆρας ἐχθρόν σωματῶν ἀνθρωπίνων,

ἅπαντα συλῶν τὰ καλὰ τῆς εὐμορφίας,

καὶ μεταχαράττον τὴν μὲν ἀνδρίαν μελῶν

εἰς τὰ πρεπῆς, τὸ δὲ τάχος εἰς ὄκνον πολύν.

Compar. Men. et Phil. p. 357: Μένανδρος περὶ γήρωσ. Vs. 2 addidi τά. — Vs. 3 ἀνδρείαν Heinsius. Bergkίus ἀρμονίαν. Ac sane requiritur substantivum, quod concinnitatem vel venustatem membrorum indicat. Sed propter μεταχαράττειν malim ἀγλαΐαν vel simile quid. — Vs. 4 τὰ πρεπῆς Bentleius. Cod. ἀπρεπῆς.

XXII.

Ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρόν ἢ μαθεῖν σε δεῖ·
ἐὰν ἀγαθοῦ δὲ γείτονος γείτων ἔσῃ,
ὥς προσδιδάσκεις ἀγαθὰ καὶ προσμανθάνεις.

Compar. Men. et Phil. p. 361: *Μένανδρος περὶ γειτο-
νίας*, et Anecd. Boisson. I p. 151. Vs. 2 Dobraeus Adv. II
p. 285 *τι παθεῖν*. Tertium et quartum versum foedissime
corruptos exhibuit Boissonadius, qui fallitur locum a me
omissum existimans. De ἐὰν futuro iuncto cfr edit. mal. At
fortasse γένῃ scribendum pro ἔσῃ. — Vs. 3 addidi δέ cum
Rutgersio, et vs. 4 ἀγαθὰ scripsi pro τὰγαθὰ. Ibid. pro
ὥς Dobraeus καί.

XXIII.

Λύπης ἱατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια·
λέγουσι δ' αὐτὸν οἱ πάλαι σοφώτατοι
ἀστεῖον εἶναι φάρμακον.

Compar. Men. et Phil. p. 362: *Μένανδρος περὶ λόγου*.
Vs. 2 vulgatur ἔχ' ἰάματα. Scripsi ἔχει θελκτήρια ex schol.
Aeschylī Prom. 378, ubi duo priores versus ita leguntur:
λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους·
ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια.

Cfr quae dixi in edit. mal. et Porsonum Praef. Euripidis He-
cub. p. IX. Aliam denique lectionem monstrat schol. Venet.
ad Iliad. ὁ 393: *Μένανδρος γὰρ ἔφη ὡς ἱατρός ἐστὶν ὁ λό-
γος ἀνθρώποις νόσων*. ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κου-
φίσματα, πρὸς τὸ μὴ συγκαταπίπτειν τῷ σώματι τὴν ψυ-
χὴν. Ceterum confer Euripidem Fragm. fab. inc. LXXV.

XXIV.

Οὐκ ἐκ πότων καὶ τῆς καθ' ἡμέραν τρυφῆς
ζητοῦμεν ὧ πιστεύσομεν τὰ τοῦ βίου,

πάτερ, οὐ περιττὸν οἶετ' ἐξευρηκέναι
ἀγαθὸν ἕκαστος, ἂν ἔχη φίλου σκιάν.

Plutarchus de Frat. am. p. 479 c: ὅθεν ὁ Μένανδρος
ὀρθῶς Οὐκ ἐκ πότων κτλ. Eodem versus respexit Pla-
tarch. de Amic. mult. p. 93 c: καίτοι τὸν γε παρὰ τῷ Με-
νάνδρῳ νεανίσκον ὑπερφνωῶς ἐπαινοῦμεν εἰπόντα θαυμα-
στὸν ὅσον νομίζειν ἕκαστον, ἂν ἔχη φίλου σκιάν.

XXV.

Εἰ καὶ σφόδρ' ἀλγεῖς, μηδὲν ἡρεθισμένος
πράξης προπειῶς· ὀργῆς γὰρ ἀλογίστου κρατεῖν
ἐν ταῖς ταραχαῖς μάλιστα τὸν φρονοῦντα δεῖ.

Stobaeus Flor. XX 21. Philittoni h. e. Phillemoni tri-
buit Antonius Mel. LXXVIII p. 134.

XXVI.

Ὁχληρὸν ὁ χρόνος ὁ πολὺς. ὦ γῆρας βαρὺ,
ὥς οὐδὲν ἀγαθόν, δυσχερῆ δὲ πόλλ' ἔχεις
τοῖς ζῶσι καὶ λυπηρά. πάντες εἰς σέ δέ
ἔλθεῖν ὅμως εὐχόμεθα καὶ σπουδάζομεν.

Stobaeus Flor. CXVI 8. Vs. 1 ὦ γῆρας cod. B. Vulgo
τὸ γῆρας. Pro βαρὺ, quod hic minus aptum senectae epi-
theton est, fortasse βαθύ scribendum, quod frequenter de
profecta senectute dicitur.

XXII a. b.

Καὶ τοι τί λογίζομ' ὁ κακοδαίμων προσδοκῶν
χάριν παρὰ γυναικὸς κομιεῖσθαι; μὴ μόνον
κακὸν τι προσλάβοιμι, καὶ κάλλιστ' ἔχει.
Οὐκ-ἐν γυναικὶ γίνεται πιστὴ χάρις.

Stobaeus Flor. LXXIII 42. Vs. 1 τί addidit Bentleyus.
Versu quarto, quem a reliquis praeunte Dobraeo Advers. II
p. 282 separandum putavi, πιστὴ scripsi cum Bentleyo pro
πλείστη. Euripidis versum esse suspicatur Dobraeus.

Comaed. nov.

XXVIII.

"Αν μὲν πλέωμεν ἡμερῶν που τεττάρων,
 σκεπτόμεθα τὰναγκαῖ' ἐκάστης ἡμέρας·
 ἂν δ' ἡ δὲ φτίσασθαι τι τοῦ γήρως χάριν,
 οὐ φεισόμεσθ' ἐφόδια περιποιούμενοι;

Stobaeus Flor. XV 5. Philemoni locum tribuit Schowius codd. auctoritatem sequutus. Vs. 3 ἂν δ' ἡ scripsi pro ἂν ἡ. Cfr fragm. XXXIII 8. Cod. B ἂν δέη. Brunckius Poes. Eth. p. 180 δέον. — Vs. 4 vulgo φεισόμεσθ'. B m. s. φειδόμεσθ'. Codd. Schowii φειδόμεσθ'.

XXIX.

"Ενέγ' ἀτυχίαν καὶ βλάβην εὐσημῶνως.
 τοῦτ' ἔστιν ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος, οὐκ ἔνω
 ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἶμοι λαλεῖ,
 ἀλλ' ὅς τ' αὐτοῦ πράγματ' ἐγκρατῶς γέρει.

Stobaeus Flor. CVIII 31. Vs. 3 οἶμοι Gesperus pro vulgato εἰ μὴ. Tum Stephanus Com. Gr. p. 122 ingeniose ἀνασπάσαντα et λαλεῖν. Recepit Grotius. Lenins corrigas οὐκ ἔαν ἀνασπάσας τις τὰς ὀφρῦς οἶμοι λαλῇ. Vs. 4 τὰ γ' αὐτοῦ scripsi pro τὰ αὐτοῦ. Gaisfordus ὅστις αὐτοῦ. Ceterum de constructione vide edit. maiorem. Cfr Plauti Asin. II 2 57: *ista virtus est qui malum fert fortiter.*

XXX.

Καὶ τοῦτο θύων οὐδεπώποτ' ἐνζάμην
 ἐγὼ τὸ σῶζον τὴν ἐμὴν οἰκίαν,
 ἀλλὰ παρὲλιπον οἰκετῶν εἶναι στάσιν
 ἔνδον παρ' αὐτῷ, πρᾶγμα χρησιμώτατον.

Scholiasta Victor. ad Iliad. φ' 389: καὶ Μένανδρος φησὶν Καὶ τοῦτο θύων κτλ. Proferuntur hi versus eo consilio a scholiasta, ut Iovem deorum contentione oblectari doceat. Menandro patri familias simillimus Cato maior extitit,

de quo Plutarchus in vita eius cap. 21 haec rettulit: αἰεὶ δὲ τινα στάσιν ἔχειν τοὺς δούλους ἐμχανάτο καὶ διαφορὰν πρὸς ἑλλήλους, ὑποκρῖν τὴν ὁμόνοιαν καὶ δεδοικώς. — Vs. 2 Florille ad Herodem Att. p. 161 συνοικίαν. Gravior corruptela vs. 3 latet. Fortasse παρέλειπον vel παραλείπιν. — Vs. 4 pro edito αὐτῶ scripti αὐτῶ, i. e. ἐμαντῶ. Summam sententiae reddidit schol. Α οὐδέποτε θύων εὐξάμην ἄλλως σώζεσθαι τὴν οἰκίαν ἢ στάσιν οἰκετῶν εἶναι ἐν αὐτῇ.

XXXI.

Πλεονεξία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν·
οἱ γὰρ θέλοντες προσλαβεῖν τὰ τῶν πέλας
ἀποτυγχάνουσι πολλάκις νικώμενοι,
τὰ δ' ἴδια προστιθέασι τοῖς ἄλλοτρίοις.

Stobaeus Flor. X 3 et Antonius Mel. XLI p. 65. Vs. 4 ἄλλοτρίοις corruptum videtur.

XXXII.

Διονυσίων μὲν ἦν
πομπή
ὁ δὲ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν·
ἔπειτα φοιτῶν καὶ κολακείων [ἐμέ τε καί]
τὴν μητέρ' ἔγνω μ'.

Hermogenes de Inv. IV p. 74 Ald. (vol. III p. 177 ed. Walz.): ὅπου δ' ἂν ὁ νοῦς αἰσχροὺς ᾖ, τότε χρεια τῆς σεμνότητος τοῦ λόγου — ὡς παρὰ τῷ Μενάνδρῳ. πνυθομένου γάρ τινος κόρης πῶς εἴη διεφθαρμένη, σεμνῶς ἀφηγήσατο πρᾶγμα αἰσχρὸν ὀνόμασι βελτίστοις. Διονυσίων κτλ. Transtulit locum Plautus Cist. I 1 91, ubi Silenium loquitur: per Dionysia mater pompam me spectatum duxit. Dum redeo domum conspicillo consecutust clanculum me usque ad foris. Inde in amicitiam insinuavit cum matre et mecum simul, blanditiis, muneribus, donis. Priora vulgo ita scribuntur: Διονυσίων ἦν πομπή· ὁ δὲ μοι (Vind. με) ἠκολού-

θησε. Correxīt indicatā lacuna Dobraeus Advers. II p. 285. De ἀκολουθεῖν cum accusativo vide Lobeckium ad Phryn. p. 354. Adde Polemonem Phys. I p. 196 ed. Nicl. Sed apud Alciphron. Epist. I 7: ὅπου (ὅποι) γὰρ ἂν ῥέψῃς ὦ γύναι ἅπαξ, ἐκεῖ σε ἀκολουθήσω, scribe ἐκεῖσε. — Vs. 4 ἐμέ τε καὶ addidit Dobraeus.

XXXIII.

Τῆς σκιᾶς τὴν πορφύραν
 πρῶτον ἐννυφαίνουσ'· εἶτα μετὰ τὴν πορφύραν
 τοῦτ' ἔστιν, οὔτε λευκὸν οὔτε πορφύρα,
 ἀλλ' ὥσπερ αὐγὴ τῆς κρόκης κεκραμένη.

Servavit Athenaeus I p. 277 ed. Schweighaeus. (p. 162 ed. Dindorf.), qui primus hunc locum e MS Par. edidit. Describi varios texturae colores manifestum est. Insunt tamen quae corrupta sunt. Versu quarto nescio an τῇ κρόκῃ scribendum sit.

XXXIV.

Οἶος δὲ καὶ τὴν ὄψιν εἶναι φαίνεται,
 ἀφ' οὗ τοιοῦτος γέγονεν, οἷον θηρίον.
 τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ καλοῖς ἡμᾶς ποιῇ.

Sextus Emp. Pyrrh. Hypoth. I 108 p. 29: παρὰ τὸ φιλιῖν ἢ μισεῖν (sc. accidit ut eadem vel turpia vel pulchra nobis videantur), ὅτι κρέα ὕειά τινες μὲν ἀποστρέφονται καθ' ὑπερβολήν, τινὲς δὲ ἥδιστα προσφέρονται· ὅθεν καὶ ὁ Μένανδρος ἔφη Οἶος δὲ καὶ τὴν ὄψιν κτλ. Fortasse haec ad Trophonium referenda sunt, ex qua fabula Stobaeus hunc versum affert, τὸ μηδὲν ἀδικεῖν καὶ φιλανθρωπὸς ποιῇ (supra p. 207), in quo quid φιλανθρωπὸς significet vix assequaris. Recte autem Sextus καλοῦς ἡμᾶς.

XXXV.

Οἶμοι τάλας ἔγωγε. πᾶσι ποθ' αἰ φρένες
 ἡμῶν ἐκεῖνον ἦσαν ἐν τῷ σώματι
 τὸν χρόνον, ὅτ' οὐ ταῦτ' ἀλλ' ἐκεῖν' ἡρούμεθα.

Plutarchus de Virt. mor. p. 450 c: 'Ο Χρύσιππος εἰπὼν οἱ τυφλὸν ἢ ὀργή — εἴτα χρῆται μάρτυρι τῷ Μενάνδρῳ λέγοντι Οἴμοι κτλ. Vs. 1 editur ποτε φρένες. Correx. Grothius Exc. p. 755. Vs. 3 ὅτ' additum a Meziriaco aliisque.

XXXVI.

Χαλεπὸν Πάμφιλε

ἐλευθέρα γυναικὶ πρὸς πόρνην μάχη.

πλείονα κακουργεῖ, πλείον' οἶδ', αἰσχύνεται

οὐδέν, κολακεύει μᾶλλον.

Palladius de vita S. Io. Chrysost. p. 142 ed. Big.: δεινὸν κολακίαι, κατὰ τὸν κωμικὸν Μένανδρον, μετὰ δυστροφίας συγκεκλωσμένη, καθὼς λέγει Χαλεπὸν Πάμφιλε κτλ. Priore usque ad μάχη servavit etiam Cyrillus in Inl. VII p. 229 A. Vs. 1 Palladius Παμφίλη. — Vs. 2 Palladius μάχεσθαι. Cyr. μάχη. — Vs. 3 et 4 vulgo πλείονα οἶδεν, πλείονα κακουργεῖ, αἰσχύνεται οὐδένα, κολακεύει μᾶλλον. Correx. Dobraeus Adv. II p. 284.

XXXVII.

Πῶς δὴ τὸ τραῖμα τοῦτ' ἔχεις;

μεσαγκύλω. πῶς πρὸς θιῶν; ἐπὶ κλίμακα

πρὸς τεῖχος ἀναβαίνων. ἐγὼ μὲν δεικνύω

ἐσπουδακώς, οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν.

Plutarchus de Sui laude p. 547 c: ἔνιοι μὲν οὖν κολακίζοντες αὐτοὺς — προσπυνθάνονται καὶ διερωτῶσιν, ὡς Μενάνδρῳ τὸν στρατιώτην, ἵνα γελάσωσι. Πῶς δὴ τραῖμα κτλ. Vs. 1 δὴ additum ex cod. regio apud Düb- — Vs. 2 malim κλίμακι vel κλίμακος. Postremo Porsonus Adv. p. 292: οἱ δὲ πάλιν ἐμ' ἐμυκτήρισαν. Perit ad hunc locum Trypho de Tropis in Museo Can- p. 1 p. 59: μυκτηρισμός ἐστι τὸ μετὰ ποιᾶς κινήσεως συναγωγῆς τῶν μυκτῆρων γινόμενον, ὥσπερ καὶ Με- νάνδρος φησιν. οἱ δὲ πάλιν ἐμυκτῆρισαν (sic). καὶ τὸ

ἐπέμυξαν τινὲς οὕτως εἰλήφασιν. Hinc corrige Moschopul-
lam Opusc. Gramm. p. 85.

XXXVIII.

Σφάττει με, λεπτὸς γίγνομ' εὐωχούμενος.
τὰ σκώμμαθ' οἷα τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.
οἷος δ' ἀλαζών ἐστιν ἄλιτήριος.

Plutarchus l. c. κόλαξι καὶ παρασίτῳ καὶ δεομένῳ δύ-
σοιστον ἐν χρεῖᾳ καὶ δυσκατέρητον ἑαυτὸν ἐγκωμιάζων
πλούσιός τις ἢ σατράπης ἢ βασιλεὺς. καὶ συμβολὰς ταύ-
τας ἀποτίνειν μεγίστας λέγουσιν, ὥς ὁ παρὰ Μενάνδρῳ
Σφάττει με κτλ. Vs. 2 Grotius Exc. p. 757 οἷα σοφά, quo
nihil proficitur ad orationis integritatem. Scribendum videtur:

λεπτὸς γίγνομ', εὐωχούμενος

τὰ σκωμμάτια τὰ σοφά τε καὶ στρατηγικά.

Sunt parasiti verba insipidis militis iactationibus offensi.
Recte autem et ad rem accommodatissime dicitur εὐωχού-
μενος σκωμμάτια, de quo dicendi genere vide Menandri ed.
mai, p. 236. Praeterea fortasse τ᾽σοφά legendum.

XXXIX.

Ὡς Ἀλεξανδρῶδες ἤδη τοῦτο· κἂν ζητῶ τινα,
αὐτόματος οὗτος παρέσται· κἂν διελθεῖν δηλαδὴ
διὰ θαλάττης δῆ τόπον τίν', οὗτος ἔσται μοι βατός.

Plutarchus Vit. Alex. cap. 17: ἡ δὲ τῆς Παμφυλίας
παραδρομὴ πολλοῖς γέγονε τῶν ἱστορικῶν ὑπόθεσις γρα-
φικὴ πρὸς ἑκπληξιν καὶ ὄγκον. — δηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος
ἐν κωμῳδίᾳ παίζων πρὸς τὸ παράδοξον Ὡς Ἀλεξανδρῶδες
κτλ. Hinc profecit scriptor incertus Cramerī Anecd. III
p. 214: καὶ ὁ κωμῳδὸς Μένανδρος ἐπὶ ταῖς εὐτυχίαις
τοῦ Μακεδόνα εἶπε παίζων πρὸς τὸ παράδοξον Ὡς Ἀλε-
ξανδρῶδες κτλ. Ad eandem illam Alexandri felicitatem per-
tinent haec Artemonis verba apud Senecam Suas. I p. 8 ed.
Elken.: ἐπὶ τῷ Παμφυλίῳ πελάγει τὴν ἐμπρόθεσμον προσ-

δαῖμεν ἄρπυιαι; Rem suo more expressum videtur Callisthenes. Schol. Vict. Hom. Iliad. ν' 29: τόπον παρῆγεν ἢ θάλασσα τῷ θεῷ. — καὶ τί θαῦμα; καὶ γὰρ Ἀλεξάνδρου φησὶ τὸ κατὰ Παμφυλίαν πέλαγος Καλλισθένης. Verum tertio δὴ scripsi pro δέη. V. Dindorfium ad Aristoph. Ran. 265.

XL.

Πένητος οὐδέν ἐστι δυστυχέστερον.

ἅπαντα μοχθεῖ κἀγρυπνεῖ κἀργάζεται,

ἢν ἄλλος ἐλθὼν μεταλάβῃ καὶ κτήσεται.

Compar. Men. et Phil. p. 357: Μένανδρος περὶ πηγίας. Vs. 1 codex πένητος ἀνδρὸς οὐκ ἔστι δυστυχέστερον. Cor. rexit Grotius. Nisi malis πένητος ἀνδρὸς οὔτι. — Vs. 3 suspicabar μεταλάβῃ τῆς κτήσεως. At fortasse κτήσεται legendum, cui conjecturae adstruendae plura afferri posse credo.

XLI.

Ἄνθρωπε, μὴ στέναζε, μὴ λιποῦ μάτην.

χρήματα γυναῖκα καὶ τέκνων πολλῶν σποράν,

ἃ σοι τύχῃ κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο.

Compar. Men. et Phil. p. 362: Μένανδρος περὶ λογισμῶν. Ita Grotius Exc. p. 763 correxit vs. 3 vulgatum ἃ σοι κηχώρικε τύχη.

XLII.

Οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδέν ἐν θνητῷ-βίῳ,

οὐδ' ἂν γένοιτο. πολλὰ ποικίλλει χρόνος

παράδοξα καὶ θαυμαστά καὶ ζώντων τρόποι.

Stobaeus Ecl. Phys. T. I p. 237. Grotius haec tribuit Chaeremoni; Menandro trium codd. auctoritate assignavit Heerenius.

XLIII.

Ἀδύνατον ὡς ἐστὶν τι σῶμα τῆς τύχης.

ὁ μὴ γέρον δὲ κατὰ φύσιν τὰ πράγματα

τύχην προσηγόρευσε τὸν ἑαυτοῦ τρόπον.

Stobaeus Ecl. Phys. T. II p. 336. Vs. 1 Bentleius frustra corrigit ἀδύνατον ὄντως ἐστὶ τοῦνομα τῆς τύχης. Sensus vulgatae lectionis est: *Fortunam nihil esse nisi inanem quandam imaginem, sine corpore et specie.*

XLIV.

Κἂν σφόδρα σαφῶς εἰδῆς τι, τὸν κρύπτοντά σε
μηδέποτε' ἐλέγξης· δύσκολον πράγμ' ἐστὶ γάρ
ἂ λανθάνειν τις βούλεται ταῦτ' εἰδέναι.

Stobaeus Flor. III 4, ubi deest poetae nomen. Menandro cur assignaverim intelleget qui ipsum Stobaenum inspicere. Vs. 2 libri δύσκολον γὰρ πράγμ' ἐστὶ, quod correxi.

XLV.

Ὅταν ἑτερός σοι μηδὲ ἐν πλείον διδῶ,
δέξαι τὸ μόριον· τοῦ λαβεῖν γὰρ μηδὲ ἐν
τὸ λαβεῖν ἔλαττον πλείον ἔσται σοι πολὺ.

Stobaeus Flor. III 23. Vs. 1 cod. A πλέω. Frustra Bentleius τέλειον. V. edit. mai.

XLVI.

Γλυκέρα τί κλάεις; ὁμνύω σοι τὸν Δία
τὸν Ὀλύμπιον καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλοτάτη,
ὁμωμοκῶς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις.

Priscianus XVII p. 1192: Attici ὁμοῦμαί σοι τοὺς θεοὺς.
— Menander: Γλυκέρα τί κλάεις κτλ. Ita Aldus. Apud Putschium legitur: Menander Γλυκέρα· Τί κλαίεις κτλ. Menandrum fabulam Glyceræ nomine inscriptam commisso probari non potest. Hoc unum certum est, fuisse fabulam aliquam in qua amores suos et delicias celebraret; quare nolo repetere, quae copiosius exposui in ed. mai. p. 384. Praeterea Glyceræ partes fuere in Misogyne. V. Fragm. IX.

XLVII.

Ὅταν τι πράττης ὅσιον, ἀγαθὴν ἐλπίδα

πρόβαλλε σαυτῷ, τοῦτ' ἡγινώσκων ὅτι
τόλμη δικαία καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

Stobaeus Flor. VII 4. Vs. 2 πρόβαλλε σαυτῷ cod. A.
Valgo πρόβαλλ' ἑαυτῷ. Ibid. libri γινώσκων.

XLVIII.

Σὺ μὲν παραινεῖς ταῦτα ὅσα σοι πρέπει,
ἐμὲ δὲ ποιεῖν τὸ καθήκον οὐχ ὁ σὸς λόγος,
εὖ ἴσθ' ἀκριβῶς, ὁ δ' ἴδιος πείθει λόγος.

Stobaeus Flor. XXXVII 5 et Anton. Mel. 97 p. 159.
Vs. 1 ὅσα Trinc. ὅσα ceteri. Bentleyus ταῦτα χῶσα. For-
tasse ταῦθ' ὅποια. Nisi malis ταῦθ' ὅσα, ut in fine versus
personae nomen exciderit. Possis etiam ταῦθ' ὅσα σοί, πά-
τερ, πρέπει. Gaisf. πάντα ταῦθ' ἃ vel ταῦθ' ὅσα.

XLIX.

Ὅστις δὲ διαβολαῖσι πείθεται ταχὺ,
ἦτοι πονηρὸς αὐτὸς ἐστὶ τὸν τρόπον,
ἢ παντάπασι παιδαρίου γνώμην ἔχων.

Stobaeus Flor. XLII 6 et Anton. Mel. LIII p. 79, qui
vs. 2 τὸν τρόπον.

L.

Οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶν ἐπιπονώτερον·
τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἀμαρτίαν
δεῖ μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν.

Stobaeus Flor. XLII 4 et Antonius Mel. LIII p. 79.
Vs. 3 libri αἰί. Dindorfius δεῖ. Salmasius εἰς.

LI.

Ἢ νῦν ὑπὸ τινων χρησιότης καλουμένη
μεθῆκε τὸν ὅλον εἰς πονηρίαν βίον·
οὐδεὶς γὰρ ἀδικῶν τυγχάνει τιμωρίας.

Stobaeus Flor. XLVI 11. Vs. 1 τινων πρὸ τινος Voss.
et A. — Vs. 2 editur vulgo ἀπορίαν pro πονηρίαν, quod
Grotius e margine Gesneri adscivit.

LII.

Δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἰρούμενον
τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπάρθονον,
ἥθει δὲ χρηστῷ συγκεκριμένην ἔχειν.

Stobaeus Flor. XLV 5. Sententia cothurno quam socco dignior.

LIII.

Τί διακενῆς εἴ χρηστός; εἰ γὰρ ὁ δεσπότης
αὐτὸς ἀπολαύει πάντα, σὺ δὲ μὴ λαμβάνεις,
σαυτὸν ἐπιτρίβεις, οὐκ ἐκίῳαν ὠφελείς.

Stobaeus Flor. LXII 10. Vs. 1 εἰ γὰρ addidit Iacob-
sius Leott. Stob. p. 101. — Vs. 2 ἀπολαύει Gaisfordus.
Vulgo ἀπόλλει. Codd. ἀπολλύει. Iacobsius ἀπολάπτει, quod
verum videtur.

LIV.

Πατρῷ' ἔχειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα,
τὰ μετὰ γυναικὸς δ' εἰσιόντ' εἰς οἰκίαν
οὔτ' ἀσφαλῆ τὴν κτῆσιν οὔθ' ἱλαρὰν ἔχει.

Stobaeus Flor. LXVIII 28. Duos postremos versus
idem LXXII 7. Vs. 2 editur τὰ μετὰ δὲ γυναικός. Corre-
xit Porsonus Adv. p. 256. — Vs. 3 altero loco Stobaeus
οὐκ ἀσφαλῆ — οὔδ' ἱλαράν.

LV.

"Οστις γυναῖκ' ἐπὶ κληρον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν
πλουτοῦσαν, ἥτοι μῆνιν ἐκτίνει θεῶν,
ἢ βούλετ' ἀτυχεῖν μακάριος καλούμενος.

Stobaeus Flor. LXXII 11.

LVI.

Ἐμοὶ πόλις ἐστὶ καὶ καταφυγὴ καὶ νόμος,
καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτής,
ὁ δεσπότης. πρὸς τοῦτον ἓνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

Stobaeus Flor. LXXII 31.

LVII.

"Όταν πένης ὢν καὶ γαμεῖν τις ἐλόμενος
τὰ μετὰ γυναικὸς ἐπιδέχεται χρήματα,
αὐτὸν δίδωσιν, οὐκ ἐκείνην λαμβάνει.

Stobaeus Flor. LXX 5. Secundo versu alii παρὰ pro
μετά.

LVIII.

Δύ' ἔσθ' ἃ κρίναι τὸν γαμεῖν μέλλοντα δεῖ,
ἥτοι προσηνῇ γ' ὅψιν ἢ χρηστὸν τρόπον·
τὴν γὰρ ὁμόνοϊαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ.

Stobaeus Flor. LXX 7. Vs. 1 codd. Gaisfordi habent ἔστι
κρίναι. Hinc ille Δύ' ἔστι· κρίναι etc. — Vs. 2 vulgo προση-
νῇ. Cod. Par. προσηνήν. Ex quo apparet recte V. D. in
Actis Erud. Lips. 1711 p. 35 scripsisse προσηνῇ γ'. Thu-
cyd. II 40: καὶ αὐτοὶ ἥτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα
ὀρθῶς τὰ πράγματα. De accusativis ὅψιν ἢ τρόπον vide
ad Antiphanem p. 38.

LIX.

Δισχύνομαι τὸν πατέρα, Κλειτοῦν, μόνον.
ἀντιβλέπειν ἐκείνον οὐ δυνήσομαι
ἀδίκων, τὰ δ' ἄλλα ῥαδίως χειρώσομαι.

Stobaeus Flor. LXX 49. Vs. 3 ἀδίκων Bentleius pro
ἀδίως. Grotius ἀδεῶς.

LX.

Ἵπερήφανόν που γίγνεθ' ἡ λίαν τρυγῇ,
ὃ τε πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
εἰς ἕτερον ἥθος, οὐκ ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Stobaeus Flor. XCIII 22. Vs. 1 που Trinc. om. —
Vs. 3 τὸ om. A.

LXI.

Κρεῖττον γάρ ἐστιν, ἂν σκοπῇ τις κατὰ λόγον,

μη πολλ' ἀηδῶς, ὀλίγα δ' ἡδέως ἔχειν,
 πενίαν τ' ἄλυπον μᾶλλον ἢ πλοῦτον φέρειν.

Stobaeus Flor. XCVII 2. Vs. 3 τ' om. A et Trinc.

LXII.

Ἄνευ κακῶν γὰρ οἰκίαν οἰκουμένην
 οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἡ τύχη
 τούτων δίδωσιν ἀφθονίαν, τοῖς δ' οἱ τρόποι.

Stobaeus Flor. XCVIII 37.

LXIII.

Ὡ μεταβολαῖς χαιρουσα παντοίαις τύχη,
 σὺν ἔστ' ὄνειδος τοῦθ', ὅταν τις ὦν ἀνὴρ
 δίκατος ἀδίκους περιπέσῃ συμπτώμασιν.

Stobaeus Flor. CVII 3. Vs. 2 ὅταν τις ὦν ἀνὴρ cod.
 B et ex coniectura Stephanus Com. Gr. p. 180. Vulgo ὅταν
 οὗτος ἀνὴρ. Arsen. ὅτ' ἀνὴρ. Voss. ὅταν ἀνὴρ.

LXIV.

Ὅργῃ παραλογισμός ποτ' οὐδεὶς φέεται.
 αὕτη κρατεῖ νῦν· ἂν δὲ μικρὸν παρακμάσῃ,
 κατόψεται τι μᾶλλον εἰς τὸ συμφέρον.

Stobaeus Flor. XX 3. Schowii cod. A Philemoni tribuit.
 Vs. 1 ineptum est παραλογισμός. Scribendum videtur ὀργῇ,
 πάτερ, λογισμός οὐδεὶς φέεται. De quo admonui in ed. mal.
 Dobraeus Advers. II p. 280: ὀργῇ λογισμός γὰρ ποτ' οὐ-
 δεὶς φέεται. Forsan praestat ὀργῇ λογισμός οὐ ποτ' οὐδεὶς
 φέεται. Pro φέεται Grotius φαίνεται. Vs. 3 κατόψεται,
 sc. iratus ille de quo loquuntur. Male igitur Dobraeus τις.

LXV.

Τῷ μὲν τὸ σῶμα διατεθειμένῳ κακῶς
 χρεία 'στ' ἱατροῦ, τῷ δὲ τὴν ψυχὴν φίλου·
 λύπην γὰρ εὖνους οἶδε θεραπεύειν λόγος.

Stobaeus Flor. XCIII 14. Vs. 2 *χρεία 'στίν* Brunckius Gnom. p. 193. Vulgo *χρεί 'στιν*. — Vs. 3 pro *φίλος* scripsi *λόγος*, ut est Gnom. monost. 319: *λύπην γὰρ εὔνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος*.

LXVI.

*"Όταν ἢ γέρων τις ἐνδεής τε τὸν βίον,
οὐδὲν τὸ θνήσκειν δεινόν, ἀλλ' ἐν τῷ καλῶς
ἐκότερον αὐτῶν τὴν διάγνωσιν γέρει.*

Stobaeus Flor. CXXI 10. Vs. 2 cod. A οὐδ' αὖ. Zedellius et Valck. οὐδέν. Grotius οὐδ' αὖ. Ibid. καλῶ pro καλῶς Valdecrarius. — Vs. 3 Grotius ἀνάγνωσιν. Dobraeus Adv. II p. 361 ἀγανάκτησιν.

LXVII.

*Πρᾶον κακοῦργος σχῆμ' ὑπείσελθὼν ἀνὴρ
κεχυρμένη κεῖται παγὶς τοῖς πλησίον.*

Antonius Mel. LXXVIII p. 134. Primum versum emendavit Grotius Excerpt. p. 755. Cod. ἀνὴρ κακοῦργος πρᾶον ὑπείσελθὼν σχῆμα. Vs. 2 scripsi κεῖται pro πρόκειται. Praeterea malim κεχυρμένη τοῖς πλησίον κεῖται παγὶς. Grotius κεχυρμένη παγὶς πρόκειται τοῖς πέλας.

LXVIII.

*'Εμὲ δ' ἀδικεῖτω πλούσιός καὶ μὴ πένης.
ῥᾶον φέρειν γὰρ κρείττονων τυραννίδα.*

Antonius Mel. LX p. 61 et Stobaeus Frobenii p. 208. Vs. 1 ἐμὲ δ' ἀδικεῖτω Grotius Exc. p. 759. Antonius ἀδικεῖτω με. Frobenius ἀδικεῖτω μοι. Videtur aliud quid latere, e. c. ἀδικησάτω με.

LXIX.

*'Ο προσιών
γέρων ἀλιεύς, παρ' οὗ τὸ φερνίον τρίτην
ταύτην ἐπρίαμεθ' ἡμέραν.*

Eustathius ad Hom. p. 752 59: *φερνία δὲ ἰχθύων σπυρίδες. Μένανδρος 'Ο προσιών κτλ.*

LXX.

Ὁ φθονερός αὐτῷ πολέμιος συνίσταται·
αὐθαιρέτοις γὰρ συνέχεται λύπαις αἰεί.

Stobaeus Flor. XXXVIII 11.

LXXI.

Πολλοὺς δι' ἀνάγκην γὰρ πονηροὺς οἶδ' ἐγώ
ὅταν ἀτυχίσωσιν γεγονότας, οὐ φύσει
ὄντας τοιοῦτους.

Stobaeus Flor. CVII 8.

LXXII.

Τὸ δ' εὖ φέρειν
ἔστιν τοιοῦτον, ἂν δύνῃ μόνος φέρειν,
καὶ μὴ πίδηλον τὴν τύχην πολλοῖς ποιῆς.

Stobaeus Flor. CIX 4. Cod. B τὸ δ' εὖ φέρειν ἔστ', ἂν
δύνῃ etc. Versu tertio vulgo ποιεῖν. Codices ποῖς.

LXXIII.

Ἐὰν κακῶς μου τὴν γυναῖχ' οὕτω λέγῃς,
τὸν πατέρα καὶ σὲ εἰς τὸν σὺν ἐγὼ πλυνῶ.

Artemidorus Onirocr. II 5: πλύνειν καταχερηστικῶς καὶ
τὸ ἐλέγχειν ἔλεγον οἱ παλαιοί, ὥς πον καὶ Μένανδρος Ἐὰν
κακῶς κτλ. Eadem fere apud Suidam III p. 134, ubi legi-
tur ἦν γὰρ κακῶς. Ceterum de verbo πλύνειν vide ed. mai.

LXXIV.

Εἰ πάντες ἐβοηθοῦμεν ἀλλήλοις αἰεί,
οὐδεὶς ἂν ὦν ἄνθρωπος ἐδεήθη τύχης.

Stobaeus Ecl. Phys. II 8 p. 336 ed. Heer.

LXXV.

Χαλεπὸν γε τοιαῦτ' ἔστιν ἐξαμαρτάνειν,
ἂ καὶ λέγειν ὀκνοῦμεν οἱ πεπραχότες.

Stobaeus Flor. IV 8. Vs. 2 Stephanus Com. Gr. p. 293
πεπραγότες. Vide edit. mai.

LXXVI.

Εὐηθία μοι φαίνεται, Φιλουμένη,
τὸ νοεῖν μὲν ὅσα δεῖ, μὴ φυλάττεσθαι δ' ἃ δεῖ.

Stobaeus Flor. IV 28. Ita Bentleius pro φαίνεται δη-
λουμένη, in quo non haerebat Lobeckius ad Phryn. p. 519.
At secundo versu nihil mutandum. V. edit. mai.

LXXVII.

Ὁ μὴ φέρων γὰρ εὖ τι τῶν ἐν τῷ βίῳ
ἀγαθῶν, ἀλόγιστός ἐστιν οὐχὶ μακάριος.

Stobaeus Flor. IV 39. Vs. 2 οὐχὶ scripti pro οὐ. Bent-
leius οὐται.

LXXVIII.

Τὸ ψεῦδος ἰσχύει τῆς ἀληθείας ἔχει
ἐνίοτε μείζω καὶ πιθανωτέραν ὄχλον.

Stobaeus Flor. XII 8. Vs. 1 ψεῦδος Valcken. Diatr. p. 258
pro πιθανόν. Vs. 3 Schowins ex cod. λόγόν pro ὄχλον. Sal-
masius ὄχλω, quae sane usitatior structura est.

LXXIX.

Τοὺς τὸν ἴδιον δαπανῶντας ἀλογίστως βίον
τὸ καλῶς ἀκούειν ταχὺ ποιεῖ πᾶσιν κακῶς.

Stobaeus Flor. XV 1 et Anton. Mel. LVI p. 83. Versu
altero pro πᾶσιν Bentleius argute πεινῆν. Probabilius ta-
men corrigas πάλιν, vel quod praefero πάσχειν.

LXXX a. b.

Μὴ πάντοθεν κέρδαι, ἐπαισχύνου δέ μοι
τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν ἔχει φόβον.

Stobaeus Flor. XVI 8. Hoc fragmentum vulgo arctis-
sime coniungunt cum sequenti:

Ὡς πρὸς κακοδαίμων, ὅστις ἐκ φειδωλίας
κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας,

ita quidem ut sententiae hoc modo continentur: ἐπαισχύνου δέ μοι τὸ μὴ δικαίως εὐτυχεῖν, et tum: ἔχει φόβον ὁ τρεῖς κακοδαίμων. Sed recte codd. Schowii dederunt ὡς τρεῖς κακοδαίμων. Sunt igitur duo diversi loci fragmenta, de quo iam in prima edit. admonui, ubi etiam de ἔχειν φόβον, metum asserere, exempla attuli. Eadem nunc Dobraeus Adv. II p. 280. Vs. 1 ante Bentleium κέρδαινε, αἰσχύνου. Ibid. pro μοι Dobraeus τι.

LXXXI.

Οὐπώποτ' ἐξήλωσα πλουτοῦντα σφόδρα
ἄνθρωπον, ἀπολαύοντα μηδὲν ὧν ἔχει.

Stobaeus Flor. XVI 7 et Anton. Mel. 140 p. 221. Antiphani vel Aristophani tribuitur Serm. XCIII 20, librariorum errore. Vide edit. mai. et ad Antiph. p. 153.

LXXXII.

Οὐ γὰρ τὸ πληθός, ἂν σκοπῇ τις, τοῦ πότου
ποιεῖ παροινεῖν, τοῦ πiónτος δ' ἡ φύσις.

Stobaeus Flor. XVIII 5 et Anton. Mel. 68 p. 116.

LXXXIII.

Χαλεπὸν ὅταν τις ὧν πίνῃ πλέον λαλῇ,
μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιούμενος.

Stobaeus Flor. XVIII 19 et Antonius Mel. 68 p. 116. Vs. 1 fort. χαλεπὸν γ'. Tum vulgo πίνῃ. Correxist Bentleius.

LXXXIV.

Οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον
ἄλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου.

Stobaeus Flor. XX 20 et Anton. Mel. 78 p. 134.

LXXXV.

Οὐδεὶς ἐρ' αὐτοῦ τὰ κακὰ συνοραῖ, Πάμφιλε,
σαφῶς, ἑτέρου δ' ἀσχημονοῦντος ὤψεται.

Stobaeus Flor. XXIII 3 et Anton. Mel. 81 p. 140. Ita Stephanus Com. Gr. p. 155 pro ἐπ' αὐτεῦ. Antonius τὸ κακόν, et vs. 2 σαφῶς post ἀσχημονοῦντος.

LXXXVI.

Ὁ συνιστορῶν αὐτῷ τε, καὶ ἢ θρασύτατος,
ἢ σύνεσις αὐτὸν δειλότατον εἶναι ποιεῖ.

Stobaeus Flor. XXIV 3. De constructione ὁ συνιστορῶν — ἢ σύνεσις αὐτὸν ποιεῖ dixi in edit. mai.

LXXXVII.

Αἰσχροὺς γ' ὅταν τις ἐπὶ γλώσση φρεῖς

γλώσση ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους.

Stobaeus Flor. XXXVI 12. Vs. 1 Grotius ὅταν τις ἥπιος γλώσση. Bentleius ὅταν τις νήπιος γνώμη. Valckenarius Diatr. p. 262 D: ὅταν τις εὐεπὴς γλώσση. Heringa Observ. p. 261: αἰσχροὺς γὰρ ἐσθ' ὅταν τις εὐγλωσσος φρεῖς. Nihil horum placet. Locum ex tragoedia petittum vere statuunt Valckenarius et Dobraeus Adv. II p. 281.

LXXXVIII.

Οὗτ' ἐκ χειρὸς μεθέντα καρτερόν λίθον

ῥᾶον κατασχεῖν, οὗτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Stobaeus Flor. XXXVI 14. Si Menandri est, γλώττης scribendum. Sed fortasse tragici poetae locus est, ut genitivus χειρὸς docere videtur.

LXXXIX.

Καλὸν οἱ νόμοι σφόδρ' εἰσίν· ὁ δ' ὁρῶν τοὺς νόμους
λίαν ἀκριβῶς συκοφάντης φαίνεται.

Stobaeus Flor. XLIV 8. Versu primo ὁρᾶν νόμους est *leges respicere, legum rationem habere*. Ita Theocritus Epigr. XII 4: τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον ὁρῶν. Adde Buttmannum ad Demosth. Mid. § 17: οἶδεις πώποτε τοῦτ' εἶδε πλεονέκτημα.

Comoed. nov.

XC.

‘Ο προκαταγιγνώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς
αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς.

Stobaeus Flor. XLVI 7.

XCI.

Μὴ τοῦτο βλέψῃς εἰ νεώτερος λέγω,
ἀλλ’ εἰ φρονούντων τοὺς λόγους ἀνδρῶν ἐρῶ.

Stobaeus Flor. LII 9. Ita Brunckius Poes. Eth. p. 192 e
cod. Par. pro φρονούντος et ἀνδρός. Bentleius γέρων.

XCII.

Οὐχ αἱ τρίχες ποιοῦσιν αἱ λευκαὶ φρονεῖν,
ἀλλ’ ὁ τρόπος ἐνίων ἐστὶ τῇ φύσει γέρων.

Stobaeus Flor. LII 10.

XCI.

Δεῖ τοὺς πενομένους μέχρι ἂν ζῶσιν πονεῖν·
ἀπραξία γὰρ λιτόν οὐ τρέφει βίον.

Stobaeus Flor. XXIX 17 et Arsenius Ion. p. 177. Vs. 1
ante Bentleium *γινόμενος*. *) Tum A et B *μέχρις*, qua
forma non usi sunt comici poetae, ne recentissimi quidem.
Versus nondum persanatus est. Fortasse *μέχρι ἂν οὐ*. —
Vs. 2 *λιτόν*. Fortasse huc pertinet Photius, *Λιτόν*: τὸν
πένητα, ὡς ἡμεῖς. οὕτω Μένανδρος.

XCIV.

“Οστις στρατηγεῖ μὴ στρατιώτης γινόμενος,
οὗτος ἐκατόμβην ἐξάγει τοῖς πολεμίοις.

Stobaeus Flor. LIV 23.

*) Quod in edit. mai. ad h. l. monui apud Aeschylum Eumen. 215:
τὸ μὴ γένεσθαι μηδ’ ἐποπτεῖν κατὰ, pro γένεσθαι non πένεσθαι legen-
dum esse, sed *τίνεσθαι*, ignoravit Fritzsche in Censura Eumenidum
a Müllero editarum.

XCV.

*Εἰρήνη γεωργὸν καὶ πέτρας
τρέφει καλῶς, πόλεμος δὲ καὶ πεδίῳ κακῶς.*

Stobaeus Flor. LV 9. Ita Salmassius pro καὶ πεδίῳ
κακῶς ἔφν. Apostol. VII 60 et Maximus Sermon. 115 p. 190
κακῶς ἔφν.

XCVI.

*Ἐν τοῖς πολεμίοις ὑπερέχειν τὸν ἄνδρα δεῖ·
τὸ γὰρ γεωργεῖν ἔργον ἐστὶν οἰκέτου.*

Stobaeus Flor. LVII 3.

XCVII.

*Τὰ μεγάλα κέρδη ῥαδίως ἢ πλουσίους
τοὺς παραβόλως πλείοντας ἢ νεκροὺς ποιεῖ.*

Stobaeus Flor. LIX 14.

XCVIII.

*Ὅταν τύχη τις εὐνοοῦντος οἰκέτου,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτήμα κάλλιον βίου.*

Stobaeus Flor. LXII 6.

XCIX.

*Ὅταν φρίσει τὸ κάλλος ἐπικοσμῇ τρόπος
χρηστός, διπλασίως ὁ προσιῶν ἀλίσκεται.*

Stobaeus Flor. LXV 2 et Anton. Mel. CX p. 185.

C.

*Ἐν ἔστ' ἀληθὲς φίλτρον, εὐγνώμων-τρόπος.
τούτῳ κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνή.*

Stobaeus Flor. LXVII 9. Vs. 1 scripsit ἔν ἔστ' pro ἔνεστ'.

CI.

*Οἰκείον οὕτως οὐδὲν ἐστίν, ὧς Λάχης,
ἐὰν σκοπῇ τις, ὡς ἀνὴρ τε καὶ γυνή.*

Stobaeus Flor. LXVII 11.

CII.

Γαμεῖν κεκρικότα δεῖ σε γινώσκειν, ὅτι
ἀγαθὸν μέγ' ἔξεις, ἂν λάβῃς μικρὸν κακόν.

Stobaeus Flor. LXVIII 11. Correx. Bentleius. Vulgo
μεθέξεις. V. edit. mai.

CIII.

Τὸ γυναῖκ' ἔχειν εἶναι τε παίδων, Παρμένων,
πατέρα μερίμνας τῷ βίῳ πολλὰς φέρει.

Stobaeus Flor. LXVIII 18. Locus fortasse ad Plodios
revocandus.

CIV.

Ὅστις πενόμενος βούλεται ζῆν ἡδέως,
ἐτέρων γαμούντων, αὐτὸς ἀπεχέσθω γάμων.

Stobaeus Flor. LXVIII 25. Vs. 1 ante Bentleium γε-
νόμενος.

CV.

Τὸ γαμεῖν, ἂν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῇ,
κακὸν μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Stobaeus Flor. LXIX 10.

CVI.

Τότε τὰς γυναῖκας δεδιέναι μάλιστα δεῖ,
ὅταν τι περιπλάττωσι τοῖς χρηστοῖς λόγοις.

Stobaeus Flor. LXXIII 43. Vs. 2 emendavit Salmasius.
Deest vulgo τί post ὅταν. Idem suspicatur περιπλάττωσι.
Fortasse περιπάττωσι.

CVII.

Οὐδέποθ' ἑταῖρα τοῦ καλῶς περιρόντιεν,
ἢ τὸ κακόηθες πρόσδοτον εἴωθεν ποιεῖν.

Stobaeus Flor. LXXIII 45. Vs. 1 τοῦ καλῶς. Plate
Phil. p. 92 G: τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐπιτύχοιμιν. Vide
edit. mai. — Vs. 2 fortasse ἢ pro ἡ.

CVIII.

Ὁ σκληρότατος πρὸς υἱὸν ἐν τῷ νοουθετεῖν
τοῖς μὲν λόγοις πικρὸς ἐστί, τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Stobaeus Flor. LXXVIII 4.

CIX.

Οὐκ ἔστι μείζων ἡδονὴ ταύτης πατρί,
ἢ σωφρονοῦντα καὶ φρονοῦντ' ἰδεῖν τινα
τῶν ἐξ ἑαυτοῦ.

Stobaeus Flor. LXXV 9. Versu secundo legendum videtur ἢ σωφρονοῦντα κεύτυχούντ' ἰδεῖν κτλ. V. edit. mai.

CX.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἀθλιώτερον πατρός,
πλὴν ἕτερος ἂν ᾗ πλειόνων παιδῶν πατήρ.

Stobaeus Flor. LXXVI 1. Vs. 2 Porsonus Misc. p. 254 ἕτερος ὃς ἂν ᾗ. Cuius mutationis nulla causa est. Ceterum habent haec colorem proverbialem. Pausanias Achaic. XII 2: βεβαιοὶ δὴ τὸ λεγόμενον ὡς ἄρ' ἦν καὶ, πῦρ ἐς πλεον ἄλλου πυρὸς καῖον καὶ λίκος ἀγρωτέρος λίκων ἄλλων καὶ ὠκύτερος ἰέραξ ἰέρακος πέτεσθαι, εἶγε καὶ Καλλικράτην ἀνοσιώτατον τῶν τότε Μεγαλκίδας ὑπερῆρεν ἀπιστία. Atque ipse Menander supra in Χαλκ. fragm. III p. 220: οὐκ ἂν γένοιτ' ἐρῶντος ἀθλιώτερον οὐδὲν γέροντος πλὴν ἕτερος γέροντων ἐρῶν.

CXI.

Ὁδυνηρόν ἐστιν εὐτυχοῦντα τῷ βίῳ
ἔχειν ἔρημον διαδόχου τὴν οἰκίαν.

Stobaeus Flor. LXXV 1.

CXII.

Ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν υἱόν, ὁ δ' οὔται.

Stobaeus Flor. LXXVI 7. Eandem sententiam iisdem

verbis expressit Eustipides apud Eustathium ad Hom. p. 1412, nisi quod priora verba εστιν δὲ ibi desunt, et secundo versus elegantius legitur οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἶεται.

CXIII.

Μηδὲν ὀδύνα τὸν πατέρα γινώσκων ὅτι
ὁ μέγιστον ἀγαπῶν δι' ἐλάχιστ' ὀργίζεται.

Stobaeus Flor. LXXIX 18. Vs. 1 μηδὲν ὀδύνα τὸν
Bentleius. Vulgo μηδὲν ἀδύνατον. Α μηδένα δυνατόν. —
Vs. 2 ante Bentleium μέγιστ'. Ibid. ὁ omittit A.

CXIV.

Θυγάτηρ ἐπίγαμος, κἄν ὅλως μηδὲν λαλῇ,
διὰ τοῦ σιωπᾶν πλεῖστα περὶ αὐτῆς λέγει.

Stobaeus Flor. LXXVII 2.

CXV.

Οὐκ ἔστ' ἄκουσθ' ἥδιον ἢ ῥηθεὶς λόγος
πατρός πρὸς υἱὸν περιέχων ἐγκώμιον.

Stobaeus Flor. LXXXIII 1.

CXVI.

Ἄνοια θνητοῖς δυστιχημ' αὐθαίρετον.

τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην κατατιθεῖ;

Stobaeus Flor. IV 4 et 6. Vulgo his versibus alius e
Sophocle senarius interponitur. Vs. 2 codd. ψυχὴν.

CXVII.

Οὐδέποτε ἀληθὲς οὐδὲν οὐθ' υἱῷ πατὴρ
εἴωθ' ἀπειλεῖν οὔτ' ἐρῶν ἐρωμένη.

Stobaeus Flor. LXXXIII 2. Vs. 2 ante Bentleium εἴω-
θιν ἀπειλεῖν.

CXVIII.

Τοῖς εἰς γεγονότας καὶ τεθραμμένους καλῶς
κἂν τοῖς κακοῖς δεῖ λόγον εἶναι εὐφημίας.

Stobaeus Flor. LXXXIX 1. Vs. 1 cod. Par. γεγῶτας.

CXIX.

*Πλουῦτος ἀλόγιστος προσλαβὼν ἐξουσίαν
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας ἀνοήτους ποιεῖ.*

Stobaeus Flor. XCII 8 et Antonius Mel. CIV p. 177.
Vs. 1 codd. Par. πλουῦτός ε'.

CXX.

*Κρεῖττον ὀλίγ' ἐστὶ χρήματ' ἀνυπόπτως ἔχειν,
ἢ πολλὰ φανερώς, ἀλλὰ μετ' ὀνειδους λαβεῖν.*

Stobaeus Flor. XCIV 11. Vs. 2 ἀλλὰ Grotius. Libri
ἀ δεῖ.

CXXI.

*Οὐκ ἔστι λύπης, ἂν περ ὀρθῶς τις σκοπῇ,
ἄλγημα μείζον τῶν ἐν ἀνθρώποις φύσει.*

Stobaeus Flor. XCIX 7. Versu primo libri ἐάγπερ —
σκοπεῖ. Stephanus ἦνπερ — σκοπῇ. Idem vs. 2 ἀνθρώπων.

CXXII.

*Ἐξωθεν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.*

Stobaeus Flor. CIV 14. Ita corrigendum esse ex Eurip. Androm. 330 monnit Valcken. ad Hipp. p. 267 c. Vs. 2
vulgo deest λαμπροί, et post ἔνδον additur εἰσιν.

CXXIII.

*Πολλῶν φύσει τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις κακῶν
ὄντων μέγιστόν ἐστιν ἡ λύπη κακόν.*

Stobaeus Flor. XCIX 18.

CXXIV.

*Οὐδέν με λυπεῖ μᾶλλον ἢ χρηστὸς τρόπος
εἰς χαλεπὸν ὅταν ᾖ συγκεκλεισμένος βίον.*

Stobaeus Flor. CVII 1.

CXXV.

Οἰκτρότατόν ἐστι πείραν ἐπὶ γήρως ὁδῷ
ἀδίκου τύχης δίκαιος εἰληφώς τρόπας.

Stobaeus Flor. CVII 2. Ita Grotius et Scaliger. Vulgo
γήραος οὐδῷ, codd. γήρας ὁδοῦ. Vide edit. mai.

CXXVI.

Ἄνδρα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ τὰγαθὰ
καὶ τὸ κακὰ δεῖ πταίοντα γενναίως γέρειν.

Stobaeus Flor. CVIII 6. Vs. 1 libri τὸν ἀληθῶς ἄν-
δρα εὐγενῆ. Transposuit Porsonus Adv. p. 290.

CXXVII.

Ταῖς ἀτυχίαισι μὴ ἐπίχαιρε τῶν πέλας·
πρὸς τὴν τύχην γὰρ ζυγομαχεῖν οὐ ῥᾷδιον.

Stobaeus Flor. CXII 1. Ante Bentleium ἀτυχίαις μὴ
ἐπίχαιρε.

CXXVIII.

Οὐκ ἐμὸν ἀνοίγειν λανθάνουσαν ἀπυχίαν
ἔστ', ἀλλὰ μᾶλλον κατακαλύπτειν φημὶ δεῖν.

Stobaeus Flor. CXII 2.

CXXIX.

Μέγιστόν ἐστιν ἄρα τοῖς ἐπταικόσιν
τὸ παρόντας ἐγγὺς τοὺς συναλγοῦντας βλέπειν.

Stobaeus Flor. CXIII 18.

CXXX.

Εἰ τᾶλλ' ὀφαιρεῖν ὁ πολὺς εἴωθεν χρόνος
ἡμῶν, τό γε φρονεῖν ἀσφαλέστερον ποιεῖ.

Stobaeus Flor. CXVI 4. Vs. 2 τὸ δὲ Reiskeus Conl.
p. 184.

CXXXI.

Πάντων ἱατρὸς τῶν ἀναγκαίων κακῶν
χρόνος ἐστίν. οὗτος καὶ σὲ νῦν ἰάσεται.

Stobaeus Flor. CXXIV 22.

CXXXII.

Καλὸν γε βασιλεὺς τῇ μὲν ἀνδρεία κρατῶν,
τὰ δὲ τοῦ βίου δίκαια διατηρῶν δίκην.

Stobaeus Flor. XLVIII 7.

CXXXIII.

Νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε τὴν γυναῖκα γάρ
τὴν σῶφρον' οὐ δεῖ τὰς τρίχας ξανθὰς ποιῆν.

Clemens Alex Paed. III 2 p. 93 Sylb.: τὴν ξανθίζουσαν τοὺς πλοκάμους ὁ κωμικὸς Μένανδρος εἶργει τῆς οἰκίας
Νῦν δ' ἔρπ' ἀπ' οἴκων κτλ. De re vide edit. maiorem.
Pro ἔρπ' ἀπ' οἴκων, quod per se rectissime dici Euripides
Hel. 495 aliique ostendunt, nostro loco nescio an rectius
scribatur ἔρρ' ἀπ' οἴκων. *)

CXXXIV.

Μικρὰς τίθῃμι συμβολὰς ἀκροώμενος.

Athenaeus VI p. 270 d: εἰ δὲ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν, μικρὰς τίθῃμι συμβολὰς ἀκροώμενος, κατὰ Μέταδρον.

CXXXV.

Καλὸν τὸ Κεῖων νόμιμόν ἐστι Φανία·

ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς οὐ ζῆ κακῶς.

Strabo X p. 326: παρὰ τοῦτοις (Ceis) δὲ δοκεῖ τεθῆναι ποτε νόμος, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος Καλὸν τὸ Κεῖων κτλ. προσέτατε γάρ, ὡς ἔοικεν, ὁ νόμος τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι ἔνεκα τοῦ διαρκεῖν ἄλλοις τὴν τροφήν. Idem locus apud Stephanum Byz. v. Ἰουλίς. De hac Ceorum lege dixi edit. mai.

CXXXVI.

Ἦλιε, σὲ γὰρ δεῖ προσκυνεῖν πρῶτον θεῶν,

δι' ὃν θεωρεῖν ἔστι τοὺς ἄλλους θεούς.

*) Apud Hesychium et Photium p. 17 II. Ἐρρῖον: εἰς φθοράν· Εἰρηπιδης, legendum videtur ἔρρ' ἰών. Fallitur Matthiae fragm. p. 430.

Clemens Alex. ad Gent. 27 p. 20 Sylb.: πεπλανῆσθαι γοῦν ὁ Μένανδρός μοι δοκεῖ ἔνθα λέγει "Ἦμε σὲ γὰρ δεῖ κτλ.

CXXXVII.

Ἐγὼ δ' ἀνόητος εὐτελής ὑπερβολῇ,

ὁ δ' ἄσωτός ἐστι, πολυτελής, θρασὺς σφόδρα.

Suidas I p. 911: εὐτελής ἐπ' ἀρετῆς, ὁ φειδωλός, καὶ ὀλιγοδάπανος. οὕτω Μένανδρος Ἐγὼ δ' ἀνόητος κτλ. Ita distinxit Grotius. Exc. p. 755. Vulgo καὶ ὁ ἄσωτος, ut sint Suidae verba.

CXXXVIII.

Λανθάνει τὰ πράγματα

τοὺς λέγειν ἡμῶν ὀκνοῦντας τὰς ἀληθείας ἀεὶ τοῖς ἀναγκαίοις.

Scholiasta Euripidis Hippel. 332: κατὰ γὰρ Μένανδρον σοφῶν ἀνδρῶν ἐστὶ τὸ τοῖς φίλοις λέγειν τὰ ἀναγκαῖα, ἐν οἷς φησι Λανθάνει κτλ. Vs. 1 λανθάνει προ λανθάνειν liber Flor.

CXXXIX.

"Ἀπανθ' ὅσα ζῇ καὶ τὸν ἥλιον βλέπει

τὸν κοινὸν ἡμῖν, δοῦλα ταῦτ' ἔσθ' ἡδονῆς.

Plutarchus de aud. poet. p. 21 C: ὁ δὲ Μένανδρος ἐπῆρε μὲν ἀμέλει τὴν φιληδονίαν καὶ ὑπεχαύνωσε τοῖς ἐρωτικοῖς καὶ διαπύροις ἐκείνοις. "Ἀπανθ' ὅσα ζῇ κτλ.

CXL.

Ἐχω δὲ πολλὴν οὐσίαν καὶ πλούσιος

καλοῦμ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' οὐδενός.

Plutarchus l. c. p. 25 a: "Ομηρος μὲν γὰρ ὀρθῶς κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν — καὶ Μένανδρος Ἐχω δὲ πολλήν κτλ.

CXLI.

Εἰ μὲν δὴ τινα

. . . πόρον ἔχεις· εἰ δὲ μὴ, νενόηκ' ἐγώ·

μισῶμεν ἀλλήλους.

Scholasta Homeri MS apud Koenium ad Greg. Cor. p. 48 ed. Schaeff.: οὐκ ἔλλιπες τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαῖ-
κόν. Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ — καὶ Μένανδρος Εἰ μὲν
κτλ. Eodem leguntur apud Eustathium ad Hom. p. 66, sed
postremis verbis, μισῶμεν ἀλλήλους, omisiss. Vs. 2 fortasse
τούτων excidit.

CXLII.

Δισχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ,
μὴ μ' ἄφρονα κρίνη καὶ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

Compar. Men. et Phil. p. 358. Expressit poeta Euri-
pides dictum apud Plutarchum de Ei Delph. p. 384 d.

CXLIII.

Χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρί,
ἡ δ' ἐν φίλοις εὖνοια καιρῷ κρίνεται.

Compar. Men. et Phil. p. 359 et Anton. Mel. CXXX
p. 214. Vs. 1 Antonius δοκιμάζεσθαι πυρί. Vs. 2 Com-
paratio γίγνεται.

CXLIV.

Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον·
ἐλεγχὸς ἐστὶ τῆς ὀχορτάστου τύχης.

Compar. Men. et Phil. p. 359. Philemoni nescio quo
auctore tribuit Grotius Exc. p. 779, quem praeter alios se-
quutus est Hermannus Praef. Plauti Trin. p. XXXVIII. Pri-
mus versus est etiam in gnom. monost. 360.

CXLV.

Καιρῷ τὸν εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλος,
καιροῦ φίλος πέφυκεν, οὐχὶ τοῦ φίλου.

Compar. Men. et Phil. p. 359 et Anton. Mel. CXXX
p. 214. Ita Grotius. Vulgo ὁ εὐτυχοῦντα καιρῷ κολακεύων
φίλον. Antonius vero ὁ καιρῷ εὐτυχοῦντα κολακεύων φίλον.

CXLVI.

Ἀπόντι μᾶλλον εὐχαριστίαν ποιεῖ·
τῇ γὰρ παρόντι γίγνεται εὐτοκώτερον.

Compar. Men. et Phil. p. 359. Vs. 3 fortasse εὐπο-
ρώτερον.

CXLVII.

Ὁ γὰρ ἀδίκως τι καθ' ἑτέρου ζητῶν κακὸν
αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἑκβασιν.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Primo versu τι addidit
Grotius.

CXLVIII.

Ὅταν ἐκ πονηροῦ πράγματος κέρδος λάβῃς,
τοῦ δυστυχεῖν νόμιζέ σ' ἄρραβῶν' ἔχειν.

Compar. Men. et Phil. p. 360.

CXLIX.

Δούλῳ γενομένῳ, δοῦλε, δουλεύων φοβοῦ.
ἀμνημονεῖ γὰρ ταῦρος ἀργήσας ζυγοῦ.

Georgidas Boisson. Anecd. I p. 28 et Compar. Men. et
Phil. p. 360, ubi legitur δουλογενεῖ pro Δούλῳ γενομένῳ,
quod habet Georgidas. Bentleyus δουληγενεῖ δέ. Vitiose item
in Gnomis monost. 138 legitur δοῦλος γε-ονῶς ἑτέρῳ δου-
λείειν φοβοῦ.

CL.

Ἐλεύθερος πᾶς ἐνὶ δεδούλωται, νόμῳ,
δυσὶν δὲ δοῦλος, καὶ νόμῳ καὶ δεσπότῃ.

Compar. Men. et Phil. p. 360. Vs. 1 cod. ἐλευθέρω.
Correxit Heinsius.

CLI.

Νόμος φυλαχθεὶς οὐδὲν ἐστὶν ἢ νόμος,
ὁ μὴ φυλαχθεὶς καὶ νόμος καὶ δῆμιος.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Phillistioni assignat cod.
apud Boissonadum Anecd. I p. 150.

CLII.

Μὴ πάσχε πρῶτον τὸν νόμον καὶ μάνθανε.
πρὸ τοῦ παθεῖν σε τῷ φόβῳ προλαμβάνου.

Compar. Men. et Phil. p. 361. Vs. 2 pro σέ fortasse δέ.

CLIII.

Μέλλων τι πράττειν μὴ προείπης μηδενί.

ἅπαντ' ἀμεταμέλειαν ἀνθρώποις φέρει.

μόνη σιωπὴ μεταμέλειαν οὐ φέρει.

Compar. Men. et Phil. p. 363 et 367. Priori loco haec Philemoni, altero Menandro tribuuntur. Vs. 2 priori loco sic fertur ἅπαντ' ἀμεταμέλειαν φέρει ἀνθρώποις, altero ἅπαντ' ἀνθρώποις μεταμέλειαν φέρει. Correxīt Grotius. Ordinem versuum ita constitui, ut secundo loco habetur; nam priori primus versus μέλλων etc. post tertium infertur.

CLIV.

Γυναῖχ' ὁ διδάσκων γράμματ' οὐ καλῶς ποιεῖ,

ἄσπιδι δὲ φοβερᾷ προσπορίζει φάρμακον.

Compar. Men. et Phil. p. 363. Vs. 1 editur γράμματα καλῶς. Correxīt Grotius. — Vs. 2 addidi δέ. Heinsius *πονηρᾷ* pro φοβερᾷ. Ibidem cod. προροτίζει. Quod in prima editione conieci προσπορίζει, confirmat liber Paris. indicante Boissonado Anecd. I p. 148. Heinsius προσποτίζει.

CLV.

Καλὴν γυναῖκα ἐὰν ἴδης μὴ θαυμάσης·

τὸ γὰρ πολὺ κάλλος καὶ ψόγων πολλῶν γέμει.

Compar. Men. et Phil. p. 363. Vs. 2 codex τῶν ψόγων, quod correxi ex Antonio Mel. CX p. 186.

CLVI.

Γνώμην ἀρίστην τῇ γυναικὶ μὴ λέγε·

γνώμη γὰρ ἰδίᾳ τὸ κακὸν ἡδέως ποιεῖ.

Compar. Men. et Phil. p. 363. Vs. 1 Heinsius γνώμην κακίστην. Dobraeus Adv. II p. 291 γνώμην πονηράν.

CLVII.

Μὴ κλαῖς τοὺς θανόντας· οὐ γὰρ ὠφελεῖ

τὰ δάκρυ' ἀναισθητῶ γεγονότι καὶ νεκρῶ.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Ita Heinsius pro τὸν θανόντα. Idem vs. 2 ἀναίσθητον γεγονότα καὶ νεκρόν. De ὠφελεῖν cum dativo vide Sophoclis Antig. 556.

CLVIII.

Τὲ τῷ θανόντι δῶρα λαμπρὰ προσφορεῖς,
ἃ μετ' ὀδύνης εἶασε κοῦκ ἐχρήσατο;

Compar. Men. et Phil. p. 364.

CLIX.

Πράττων καλῶς μέμνησο τῆς δυσπραξίας·
ὥς γὰρ τὸ πράττειν οὕτω καὶ σκόπει.

Compar. Men. et Phil. p. 364. Alterum versum delendum censet Dobraeus Adv. II p. 293.

CLX.

Ἐὰν τροφήν δοῦς τὸν λαβόντ' ὀνειδίσῃς,
ἀψινθίῳ κατέπασσας ἄττικόν μέλι.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Primo versu erat ὅτι δῆσις, quod correxi.

CLXI.

Εἰ * * γάμος ἦν ὁ σώζων τὴν ἄλλου νόσον
νόσον σώζων αὐτὸς ἀποθνήσκει νοσῶν.

Compar. Men. et Phil. p. 365, Dobraeus Adv. II p. 293 versu altero νοσῶντα σώζων ἀνὰς etc. ceteris deletis.

CLXII.

Ὅταν τι μέλλῃς τὸν πέλας κατηγορεῖν,
αὐτὸς τὰ σαντοῦ πρώτον ἐπισκέπτου κακὰ.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Vulgo μέλλεις. Pro τῷ fortasse τοῦ. Vs. 2 μάλλον πρώτ' ἐπισκέπτου.

CLXIII.

Μηδέποτε πειρῶ στρεβλὸν ὀρθῶσαι κλάδον·
οὐ ἦν ἐνεγκεῖν ὅπου γύσις βιάζεται.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Vs. 2 Grotius οὐδείς ἀνάγκην οὐδὲ φύσιν, Apertum est aliud quid latere.

CLXIV.

Μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὖχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίου.

Compar. Men. et Phil. p. 366. Vs. 1 addidi ἄρα, et vs. 2 scripsi πολὺν χρόνον βίου pro πολυχρόνον βίου. Possis etiam πολυχρόνιον βίου. Idud praefero propter Euripid. Alc. 668, quem vix verbo mutato imitatus est Menander.

CLXV.

Ὅταν γέρον γέροντι γνώμην διδοί,
θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορίζεται.

Compar. Men. et Phil. p. 366. Pro ἐμπορίζεται malim ἐκπορίζεται. Post γνώμην Grotius addidit τινά. Aliud quid quaerendum. Vocem πρᾶγμα in cod. post ἐμπορίζεται additam delevit Rutgersius.

CLXVI.

Ἄν καλὸν ἔχη τις σῶμα καὶ ψυχὴν κακὴν,
καλὴν ἔχει ναῦν καὶ κυβερνήτην κακόν.

Compar. Men. et Phil. p. 366. Isocrati hic locus tribuitur in Sententiae Anton. Mel. CX p. 186, ubi vs. 1 legitur ἔάν. Compar. ἦν. Scripsi ἄν. Ibid. Antonius καλὸν ἔχης σῶμα et vs. 2 ἔχεις et κακὸν κυβερνήτην.

CLXVII.

Φρόνησιν ἀσκῶν ἄφροσιν μὴ χρῶ φίλοις,
ἐπεὶ κεκλήση καὶ σὺ παντελῶς ἄφρων.

Compar. Men. et Phil. p. 357 et Anton. Mel. CXXVII p. 217. Secundum versum adieci ex Antonio, qui priora verba φρόνησιν ἀσκῶν omisit. Vs. 1 Dobraeus Advers. II p. 285 τοῖς ἄφροσιν. — Vs. 2 scripsi κεκλήση pro κληθήση.

CLXVIII.

*Μυστήριόν σου μὴ κατείπης τῷ φίλῳ,
κού μὴ φοβηθῇς αὐτὸν ἐχθρὸν γενόμενον.*

Compar. Men. et Phil. p. 357 et Anton. Mel. CXXXVII p. 317. Secundo versu, quem ex Antonio addidi, legebatur καὶ οὐ φοβηθήσῃ. Correxuit etiam Pflugkius Sched. cr. p. 25.

CLXIX.

*Ὁ λοιδορῶν τὸν πατέρα δυσφημῶ λόγῳ
τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμελετᾷ βλασφημίαν.*

Compar. Men. et Phil. p. 366. Vs. 1 codex δυσφημεῖ. Correxuit Bentleius. Idem vs. 2 ἐκμελετᾷ pro μελετᾷ. Do-
braeus Adv. II p. 285 προμελετᾷ.

CLXX.

*Ὡ δέσποτ' ὦναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.*

Stobaeus Ecl. Phys. I 9 p. 226. Ita Heerenius emendavit vulgatum ἄναξ, quod in Αἴας mutavit Grotius. Ad Menandrum hoc fragmentum relatum est auctoritate cod. V. Videntur tragici poetae versus esse.

CLXXI.

*Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοοῦμένός τις ὢν
ζητῇ τι κρεῖττον ὢν ἔχει, ζητεῖ κακά,*

Stobaeus Flor. IV 29. Alii libri Menandri, alii Euripidis nomen adscribunt.

CLXXII.

*Λαμπρῶς μὲν ἔνιοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ ἀνυλάξαι βίον.*

Stobaeus Flor. XV 4. Trinc. Diphilo tribuit. Vs. 1 Grotius ante ἔνιοι addidit γάρ. Malui μὲν. Nisi praestat: ἐνίοτε. Ibid. ζῶσιν pro σῶζειν Grotius.

CLXXIII.

Ὅς δ' οὐτ' ἐρυθρίαν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Stobaeus Flor. XXXII 2. Gesneri prima et Trinc. Menandro tribuunt, Grotius vero et Gesneri tertia Diphilo. Clericus ad Adelfhos rettulit propter Terent. Adelfh. IV 5 9.

CLXXIV.

Ὁ τῶν γεωργῶν ἡδονὴν ἔχει βίος,
ταῖς ἐλπίσιν τάλγεινὰ παραμυθούμενος.

Stobaeus Flor. LVII 1. Vs. 2 cod. A τὰ δεινα (sic). Trinc. locum Euripidi tribuit. Cfr Gaisf.

CLXXV.

Ψυχὴν ἔχειν δεῖ πλουσίαν· τὰ δὲ χρήματα
ταῦτ' ἐστὶν ὄψις, παραπέτασμα τοῦ βίου.

Stobaeus Flor. XCIII 1. In Gesneri margine legitur: *Alexidis, alias Antiphanis, alias Menandri.* Cod. A Ἀλέξιδος, οἱ δὲ Μενάνδρου. Menandro tribuitur etiam a Maximo CXL p. 221, ubi ante παραπέτασμα inseritur καί.

CLXXVI.

Κἂν μυρίων γῆς κυριεύς πηχέων,
θανῶν γενήσῃ τάχα τριῶν ἢ τεττάρων.

Compar. Men. et Phil. p. 304. Phillitioni tribuit Anton. Mel. CXL p. 222. Primo versu editur πηχῶν κυριεύς. Dobraeus Adv. II p. 292 πηχέων ἧς κύριος. Dedi κυριεύς πηχέων. Corruptissime Antonius: κἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανῶν γενήσῃ τριῶν ἢ τεττάρων.

CLXXVII.

Κακῶς ἀκούων ὅστις οὐκ ὀργίζεται,
πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει.

MSS Hercul. I p. 74 ed. Ox. κακῶς γὰρ ἀκούων καὶ πάσχων ὅστις οὐκ ὀργίζεται πονηρίας πλείστης τεκμήριον φέρει, κατὰ τὸν Μένανδρον. Indicavit locum et digessit Dobraeus Adv. II p. 286.

Comoed. nov.

CLXXVIII.

“Απανθ’ ὅσ’ ὀργιζόμενος ἄνθρωπος ποιεῖ,
ταῖθ’ ὕστερον λάβοις ἂν ἡμαρτημένα.

Stobaeus Flor. XX 5. Incerto poetae tribuit Grotius, Philemoni Schowius et cod. Paris. A. Vs. 2 Schowius e tribus codd. enotavit ἐγχοῖς pro λάβοις.

CLXXIX.

‘Ὡς κρεῖττόν ἐστι δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν,
ἢ ζῆν ταπεινῶς καὶ κακῶς ἐλεύθερον.

Stobaeus Flor. LXII 7 cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Praecedit fragmentum Menandri inc. XCVIII. Philippo h. e. Philippidi tribuit Stobaeus l. l. n. 35. Gesnerus: *alias ad Philemonem refertur.*

CLXXX.

“Ἄν ἀγνοῶν τι παρά τινος θέλης μαθεῖν,
τὸ τοῦ μαθητοῦ πρῶτον, ἔχε τὴν σιγὴν.

Compar. Men. et Phil. p. 363 et iterum p. 367. Priori loco Philemoni, altero Menandro tribuitur. Vs. 1 editur *ἐάν*. — Vs. 2 fortasse τὰ — πρῶτα, τὴν σιγὴν ἔχε, quo ducit prioris loci lectio τὴν σιγὴν ἔσχε.

CLXXXI.

‘Ὁ μὴ γέλως ἄξιός ἂν ᾗ γέλως,
αὐτοῦ γέλως πέφυκε κατάγελως.

Compar. Men. et Phil. p. 363 et iterum p. 367. Priori loco Philemoni, altero Menandro tribuitur. Legendum videtur ἄξιός ὢν ἂν vel ἄξιός δ’ ἂν, et vs. 2 πέφυκεν αὐτοῦ τοῦ γέλως κατάγελως, vel αὐτοῦ πέφυκε τοῦ γέλως κατάγελως. Nisi versus est politicus.

CLXXXII.

‘Ὁ μὴ τρέφων τεκοῦσαν ἐκ τέχνης νέος,
ἄκαρπος οὗτός ἐστ’ ἀπὸ ῥίξης κλάδος.

Compar. Men. et Phil. p. 368. Clericus affert Vitruv. Praef. lib. VI: omnium Graecorum leges cogunt parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, nisi eos, qui liberos artibus erudissent. V. edit. mal. ubi etiam de τεκοῦσα sine articulo dictum. Versu altero legebatur ἔστιν ἀπό.

CLXXXIII.

Ἐπὶ ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ κρεῖττον γένρ,
ὅτ' εὐτυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας τύχης.

Compar. Men. et Phil. p. 365. Vs. 1 fortasse ἐκ μεταβολῆς ἐπὶ ἐπὶ τὸ κρεῖττον. — Vs. 2 cod. ὅτ' τυχεῖς μέμνησο τῆς προτέρας σου τύχης. Correxist Grotius.

CLXXXIV.

Ἀρχὴ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν
ἀγαθὰ, τὰ λίαν ἀγαθὰ.

Scholiasta Platonis Bekk. p. 369: χαλεπὰ τὰ καλὰ, παρομῖα ἐπὶ τῶν ἐν εὐπραγίᾳ μεταβαλλομένων εἰς ὠμότητα. — ὅθιν, οἶμαι, αἱσι καὶ Μένανδρος Ἀρχὴ μεγίστη κτλ. Idem locus est apud Plutarchum adv. Stoic. p. 1076. Recte autem scholiasta ἀγαθὰ τὰ λίαν ἀγαθὰ, non ut Plutarchus τὰ λίαν ἀγαθὰ, priori voce omissa. V. edit. mal.

CLXXXV.

Παίδων ἐπ' ἀρότῳ γνησίῳν

δίδωμι σοὶ γε τὴν ἐμαιοῦ θυγατέρα.

Clemens Alex. Strom. II p. 181 15 Sylb.: γάμος μὲν πῦν ἐστὶ σύνοδος ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἢ πρώτη κατὰ νόμον ἐπὶ γνησίῳν τέκνων σπορά. ὁ γοῦν κωμικὸς Μένανδρος Παίδων ἐπ' ἀρότῳ κτλ. Ita Porsonus. V. Dobraeum ad Aristoph. Ach. 234. Vulgo παίδων σπόρῳ τῶν γνησίῳν. Ceterum de formula v. edit. mai.

CLXXXVI.

Μέμφομαι σοι τοῦθ' ὅτι
χρηστά με λέγοντ' οὐκ εὖ ποιήσῃν προσδοκᾷς.

Priscianus XVIII p. 1190: *Attici μέμμεται σοὶ καὶ ὁ Μένανδρος Μέμφομαι κτλ. Vulgo οὐκ ἐποίησεν. Correc Bentleius. Confirmant Leid. et Monac. qui habent οὐκ ποιήσεν. Frustra igitur Dobracus Adv. II p. 286 commedat Porsoni coniecturam οὐ καὶ ποιήσεν.*

CLXXXVII.

Οὐκ ἄρα φροντίζει τις ἡμῶν ἢ μόνος
θεός.

Theophilus ad Autol. II p. 353 e: καὶ Μένανδρος Οὐκ ἄρα κτλ. In his μόνος fortasse Theophilli est, et θεός h. fine versus ponendum.

CLXXXVIII.

Ἀνθρῶπε, πέρουσι πτωχὸς ἦσθαι καὶ νεκρός,
νυνὶ δὲ πλουτεῖς.

Eustathius ad Hom. p. 1833: τὸν πτωχὸν ἀστείως νεκρῷ εἵκασεν ὁ Μένανδρος εἰπὼν Ἀνθρῶπε κτλ. Erat vñ correctum a Grotio Exc. p. 757.

CLXXXIX.

Εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
εἵσεμι καὶ ταῦτ' εἰς γυναῖκας.

Scholiasta Apoll. Rh. I 724: ἄσπλος ὁ ἰάσων εἰς τὴν Ὑψιπύλην εἰσέρχεται. ἀνὴρ γὰρ ὄντως (ὢν τὰς) γυναῖκας οὐ δέδοικεν. καὶ Μένανδρος Εὐκαταφρόνητος κτλ.

CXC.

Ὡς ἡδὺν πρᾶος καὶ νεάζων τῷ τρόπῳ
πατήρ.

Stobaeus Flor. LXXXIII 13.

CXCI.

Πάντα γάρ
ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα.

Stobaeus Flor. XXIX 19. Vs. 2 ἐντελεχείαις A. B. Ars. ἐντελεχείαις vulgo. V. Naekium Choer. p. 176.

CXCII.

Κομπὸς στρατιώτης οὐδ' ἐὰν πλάττη θεός
οὐδεὶς γένοιτ' ἄν.

Stobaeus Flor. LIII 6. Vs. 1 vulgo οὐδ' ἄν εἰ πλάτ-
τοι. Codd. A et B οὐδ' ἄν πλάττη. Correxerunt Gaisfordus.

CXCIII.

Ἔργον ἐστὶ, Φανία,
μακρὰν συνήθειαν βραχεῖ λῦσαι χρόνῳ.

Stobaeus Flor. XLIII 31 et Anton. Mel. CII p. 168.
Vs. 1 libri Πανία, et vs. 2 ἐν βραχεῖ. Correxerunt Gata-
kerus Posth. X p. 504 et Grotius Exc. p. 759. Loco ver-
borum ἔργον ἐστὶ Φανία Antonius habet ἀμήχανον, ut MS
Barocc. apud Gaisfordum.

CXCIV.

Οὐκ ἔστ' ἀνοίας οὐδέν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
τολμηρότερον.

Stobaeus Flor. IV 35. Antonius Mel. LXXIX p. 187 et
Cramerī Anecd. IV p. 254.

CXCv.

Πᾶς ὁ μὴ φρονῶν
ἀλαζονεία καὶ νόθοις ἀλίσκεται.

Stobaeus Flor. XXII 12.

CXCVI.

Μόνος ἔστ' ἀπαρηγόρητον ἀνθρώποις ἔρως.

Stobaeus Flor. LXIV 3. Ita A pro edito μόνον. Vulgo
cohaerent haec cum fragmento ex Aphrodisiis. V. supra
p. 91. De ἀπαρηγόρητος, qui consilio regi non potest,
vide edit. mai. p. 32.

OXCVII.

Ἔστω δέ

γυνὴ λέγουσα χρῆσθ' ὑπερβάλλων φόβος.

Stobaeus Flor. LXXIII 2.

CXCVIII.

Ὅθ' πάντῃ

εἴωθ' ἀληθὲς οὐδὲ ἐν λέγειν γυνή.

Stobaeus Flor. LXXIII 59.

CXCIX.

ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλείστον Ἀφροδίτης θιῶν
μετέχεις μέρος.

Scholiasta Theocr. Eld. II 10: δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις
ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος ὦ νύξ, σοὶ γὰρ δὴ
πλείστον Ἀφροδίτης. Plutarchus de Fort. Rom. p. 318 d:
πλείστον γὰρ Ἀφροδίτης, οὐ νύξ, κατὰ Μένανδρον, ἀλλὰ
τύχη μετέσχηκεν. Idem Sympos. III 6 p. 654 d: ὁ Ἐπίκου-
ρος παρὰ πᾶν δίκαιον ἀφαιρεῖ τὴν Ἀφροδίτην τῆς νυκτός.
καίτοι κράτιστον (Wyll. πλείστον) αὐτῇ θιῶν μετεῖναι γη-
σιν ἐρωτικὸς ἀνὴρ Μένανδρος. Philostratus Vit. Soph. I 21
p. 518: ὦ νύξ, σὺ γὰρ δὴ πλείστον σοφίας μετέχεις μέρος
θιῶν. Ex his locis inter se comparatis locum ita conforma-
vavi ut supra adscriptus est. De μετέχειν μέρος cfr Hein-
dorf. ad Platonis Soph. p. 338. Grotius Exc. p. 755 edidit
ὦ νύξ σὺ γὰρ δὴ πλείστον Ἀφροδίτης ἔχεις.

CC.

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσχόροι.

Grammaticus de Barbar. apud Valckenarium post Am-
mon. p. 105 et apud Boisson. Anecd. III p. 258: κατὰ δὲ
συναλοιφήν, ὡς Μένανδρος λέγει Ὁ θάτερος κτλ. ἀντὶ τοῦ
φάναι ὁ ἕτερος. Eadem per errorem ut videtur Chrysip-
pō tribuit Eustath. p. 276: Χρύσιππος δὲ λέγων τὸν θάτερον
τοῖν Διοσχόροι ἐσχάτως βαρβαρίζει.

CCL.

Στυππεῖον, ἐλέφαντ', οἶνον, αὐλαίαν, μύρον.

Cosmas Indicopl. Topogr. Christ. V p. 197: Ἀττικοὶ λέγουσιν αὐλαίαν τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα. — ὁμοίως καὶ Μένανδρος Στυππεῖον, ἐλέφαντα, μύρον, οἶνον, αὐλαίαν. Transposuit Porsonus Adv. p. 294.

CCII.

Ἔθνον οὐ προσέχουσιν οὐδέν μοι θεοῖς.

Plutarchus Mor. p. 1102 B: Θύσας δὲ ἄπεισι λέγων τὸ Μενάνδρειον Ἔθνον κτλ. Ante Relskium μὲν ἀνδρεῖον.

CCIII.

Λυκοφίλιοι μὲν εἰσιν αἱ διαλλαγαί.

Eustathius p. 809: παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κεῖται τὸ λυκοφιλίως ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. ὅς φέρει καὶ Μενάνδρου χρῆσιν ταύτην Λυκοφίλιοι κτλ. Photius, Λυκοφιλίως: ὑπόπτως, ὑπούλως. οὕτω Μένανδρος.

CCIV.

Ὅμοῦ τι τῷ τίττειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.

Scholiasta Apollonii Rh. II 121: τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγίς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰδῶθαι χρῆσθαι. Μένανδρος Ὅμοῦ κτλ. Addidi τι. Apud Photium et Suidam s. v. ὁμοῦ Menandrea ita exhibentur: ἤδη γὰρ τοῦ (Suidas τῷ) τίττειν ὁμοῦ. Ita etiam Harpocratio s. v. ὁμοῦ, nisi quod ἐστὶ post γὰρ infert. At ea non Menandri, sed Aristophanis esse verba recte suspicatur Dobraeus Adv. I p. 588. Pro παρεγένεθ' scribendum videri γὰρ ἐγένεθ' monui ed. mai. p. 576.

CCV.

Ἀνθρῶπον ἐξαλλάξομεν κακόν τι σοι
δῶσοντα.

Zonaras Lex. I p. 767. Ἐξαλλάξαι ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος Ἀνθρῶπον κτλ. Lexicon Seguer. p. 96: ἐξαλ-

λάξαι, ὡς Ἀλεξανδρεῖς ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος Ἄν-
θρωπον ἐξαλλάξομεν. Phrynichus Epit. p. 363: ἐξαλλάξαι
τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην — Φιλιππίδης
καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται.

CCVL

Κύψας καθ' αὐτὸν τῶν τραγημάτων ἔφλα.

Plutarchus de Sanit. p. 133 B: τῶν παρὰ τῷ Μενάν-
δρῳ νεανίσκων ὑπὸ τοῦ πορνοβοσκοῦ παρὰ πότον ἐπιβου-
λειομένων καλὰς καὶ πολυτελεῖς εἰσάγοντος ἑταίρας, ἕκα-
στος, ὡς φησι, κύψας κτλ. φυλαττόμενος καὶ φοβούμενος
ἐμβλέπειν. Editur vulgo κύψας εἰς αὐτόν. At recte καθ'
αὐτόν Plutarchus Symp. VI 5 p. 706 B. Postrema φυλατ-
τόμενος κτλ. et ipsa Menandri verba esse existimat Perso-
nus, post φυλαττόμενος addens τε.

CCVII.

Καθεδοῦμαι δ' ἐνθαδὶ τὸν Λοξίαν
αὐτὸν καταλαβών.

Zonaras Lex. II p. 1170, ubi de usu futuri καθεδοῦ-
μαι — καὶ Μένανδρος Καθεδοῦμαι κτλ. Respicit gram-
maticus in Epimerismis Hom. p. 255 22, ubi qui Menandro
tribuitur versus Aristophanis est Plut. 382. Monuit Schnei-
dewinus Conl. crit. p. 116.

CCVIII a. b.

Κόψω τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἐπόφηνε τὴν θύραν τις ἐξιών.

Scholiasta Aristoph. Nub. 133 et Suidas II p. 348: ἐπὶ
μὲν τῶν ἐξωθεν χρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν
ἔσωθεν ποφεῖν. Ἰκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος, ἐπὶ μὲν
τῶν ἐξω Κόψω τὴν θύραν εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω Ἄλλ'
ἐπόφηνε κτλ. V. ed. mai. et Helladium Photii Bibl. p. 535 27.

CCIX.

ὦ παῖ σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλὰ.

Apostolius XXI 16 et tacito auctoris nomine Plutarch.

de Garrul. p. 592 E. Apud Apostolium editur σιωπή κακά, ut habent codd. Stobaei Flor. XXXIII 3, ubi Sophodi tribuitur. V. edit. mai.

CCX.

Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, κάδον.

Ammonius sub ἀρπαγή καὶ ἀρπάγῃ p. 30: καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν Ποτήριον κτλ. Quod ante κάδον legitur δεύτερον delevit Bentleius. Id unde illatum sit docuit Dobraeus Adv. II p. 285.

CCXI.

Οὐχ οὗτος ἵπποκαμπός ἐστ' ἐν αἰθέρι;

Nonius p. 551: *Hippocampi, equi marini, a flexu caudarum, quae piscosae sunt: et est graecum. Menander Οὐχ οὗτος κτλ.* Emendavit Scaliger ad Varr. IV p. 55. Vulgo editur: *Vehulos hippocampos in aeter.*

CCXII.

Μαρτύρομαι ναὶ μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονὶ
καὶ τὰς θύρας.

Suidas s. v. ναὶ μὰ τὸν. οἱ ἀρχαῖοι οὐ προπετῶς κατὰ τῶν θεῶν ᾠμνον, ἀλλὰ κατὰ τῶν προστυχόντων, ὡς καὶ Μένανδρος Μαρτύρομαι κτλ. Addidi ναὶ μὰ et τουτονὶ scripsi pro τοῦτον. V. edit. mai. Actum egit Dobraeus Adv. II p. 285.

CCXIII.

Ἐν γάρ τι τούτων τῶν τριῶν ἔχει καχόν.

Photius, Τῶν τριῶν κακῶν λεγόμενόν τι ἐστί. καὶ Μένανδρος δύο προθεῖς ὡς παροιμιῶδες ἐπιλέγει παίζων Ἐν γάρ κτλ. Eadem Suidas, qui κακῶν.

CCXIV.

Θραῦξ εὐγενὴς εἴ πρὸς ἄλας ἡγορασμένος.

Zenobius II 12: εἰς τὴν μεσόγειον ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐχόμεζον ἄλας, ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. ὅθεν καὶ

ὁ κωμικός φησι Θραῖς εὐγενής κτλ. Menandro tribuit Diogen. I 100 et Apostol. II 59. ubi legitur ὠνημένος. Ceterum v. edit. mal.

CCXV.

Οὐδεὶς γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸς ἀμελεῖθ' ἡδέως.

Servavit Plutarchus de amic. multitud. p. 95 d. et de Amore frat. p. 491 c.

CCXVI.

Κορινθίῳ πίστενε καὶ μὴ χρῶ φίλῳ.

Anthol. Palat. II p. 444 unde primus hunc versum edidit Hueschkus Anal. crit. p. 200.

CCXVII.

Ὅνειδος αἰσχρὸς βίος ὅμως καὶ ἡδὺς ἦ.

Plutarchus de aud. poet. p. 21 c: ὁ δὲ Μένανδρος — τὴν θρασυτητα τῆς ἀκολασίας ἐξέκοπεν εἰπὼν Ὅνειδος κτλ.

CCXVIII.

Ἡ δ' εὐπάτειρα φιλόγελως τε παρθένος

Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἔποιτ' αἰί.

Scholiasta Aristidis p. 301 Dind. (69 Fromm.): παρὰ τὸ (τὸν) κωμικὸν ἡ δὲ εὐπάτορα (cod. εὐπάτειρα) φιλόγελως τε παρθενικὰ μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς εὐποτ' αἰί. λέγει δὲ τὴν Ἀθηναίαν. Corrige ut supra exhibui. Menandro vindicavi propter Grammaticum Bekkeri Anecd. p. 368: ἀκολουθεῖν μετ' αἰτοῦ — Μένανδρος Νίκη μεθ' ἡμῶν εὐμενὴς ἔποιτ' αἰί. Ad εὐπάτειρα cfr Etymol. Gud. p. 220 7. Εὐπάτειρα: διὰ τῆς εἰ διφθόγγου τῷ λόγῳ τῶν διὰ τοῦ εἰσα. Adde Etymol. M. p. 218 54 et Lobbeck Paral. p. 214. Intellego autem Νικην Ἀθηναίαν a Sophocle Phil. 134 memoratam. Locus fortasse in ultima fabulae parte legebatur. Ita victoriam sibi poeta a Minerva in certamine comico expeteret.

CCXIX.

Δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν, ὅπως μὴ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν τοὺς ὀρωντας.

Schoellastæ Hesiodi *Ἔργ.* 634. Οὐκ ἄρετος φεύγων:
Ἐπειδὴ τινες φεύγουσι τὴν πατρίδα μηδενὸς δεόμενοι· οὗ-
τος δὲ (Hesiodi pater) πένης ὦν διέφυγε. Μένανδρος δέ
φησι Δεῖ γὰρ ἢ πλουτεῖν κτλ. ἐν εἰρωνείᾳ δὲ φησι. πένης
γὰρ ἦν. V. Bentleium p. 109.

CCXX.

Δεδράμηκά σοι

δρόμον τοιοῦτον οἶον οὐδεὶς πώποτε.

Zenaras I p. 618: ἔδραμον — ἀπὸ τοῦ δραμῶ περι-
σπαμένου, ἐξ οὗ καὶ τὸ παρὰ Μενάνδρῳ οἶον Δεδράμηκα
κτλ. Idem locus apud Etymol. M. p. 816 48, ubi omittitur
τοιοῦτον.

CCXXI.

Τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο θᾶττον ἢ βάδην.

Etymol. M. p. 184 48: Βάδην ἐπιόντος, ἡρέμα παρα-
γινόμενου. ἢ θᾶττον ἢ ταχέως. Μένανδρος Τὸ δὴ κτλ.

CCXXII.

Ἐκάθηντ' ἐπὶ δίφρῳ μήτηρ τε καὶ

παρθένος.

Etymol. M. p. 270 37: δίφρος κυρίως τὸ ἄρμα. — καὶ
Μένανδρος Ἐκάθηντ' ἐπὶ κτλ.

CCXXIII.

Μικροῦ μὲν ἀρραβῶνά με

ἐπεισεν εὐθὺς καταβαλεῖν.

Etymol. M. p. 148 52: ἀρραβῶν ἡ παρὰ τῶν ὠνουμέ-
νου διδομένη προκαταβολή ὑπὲρ ἀσφαλείας. Μένανδρος
Μικροῦ κτλ.

CCXXIV.

Κρωβύλη τῇ μητρὶ πείθου καὶ γόμει τὴν συγγενῇ.

Herodianus p. 454 ed. Piers. p. 302 Herm.: οὐδὲ συγ-
γνίδα (λέγομεν) ἀλλὰ συγγενῇ, ὥς που καὶ Μένανδρος
Κρωβύλη κτλ. Cramerī Anecd. III 247 5: τὴν εὐγενῇ καὶ

συγγενῇ, καθάπερ καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὥς που καὶ Μένανδρος
Κρωβύλη κτλ.

CCXXV.

Οὐδὲ λόγον ὑμῶν, οὐδ' ἐπιστροφὴν ἔχω.

Etymol. M. p. 58 48: λόγος ἢ φροντίς. Μένανδρος
Οὐδὲ λόγον κτλ. Eadem incertus Cramerī Anecd. IV p. 327
20 et schol. Dionysii Thr. apud Bekkerum Anecd. gr. p. 839.
ubi οὔτε — οὔτε legitur, et ἡμῶν pro ὑμῶν.

CCXXVI.

Ὅρᾳς; ἀκαρῆς παραπόλλωλας ἀρτίως.

Etymol. M. p. 45 22: Ἀκαρῆς, ὁ ἐλάχιστος καιρὸς,
ἐτίθετο δὲ κυρίως ἐπὶ οἴου δῆποτε ἐλαχίστου. Μένανδρος
Ὅρᾳς κτλ. Eadem habet Etym. Gud. p. 24. ubi legitur πα-
ραπόλλωνας. Horreus ad Aeschin. p. 185: ὀρᾳς; παρ'
ἀκαρῇ. Bentleius ὀρᾳς; ἐν ἀκαρεῖ. Fortasse ὀρᾳς; ἀκαρῆς
γὰρ παραπόλλωλας.

CCXXVII.

Ἀσπίδιον ἐπιράμην τι καὶ μαχαίριον.

Stephanus Byz. p. 188: ἔστι δὲ τοῦτο (ἀσπιδιώτης)
παρὰ τὸ ἀσπίδιον. Μένανδρος Ἀσπίδιον κτλ.

CCXXVIII.

Παρ' αὐτὸν ἴσα βαίνουσ' ἑταῖρα πολυτελής.

Harpocratio p. 102: ἴσα βαίνων — ἀντὶ τοῦ συνῶν
ἀεὶ καὶ μηδὲ βραχὺ ἀφιστάμενος. — Μένανδρος Παρ' αὐ-
τὸν κτλ. Tres libri πολυτελής.

CCXXIX.

Πικροῦ γέροντος αὐθελάστου τὸν τρόπον.

Lexicon Seguer. p. 462: λέγονται δὲ αὐθελάστα καὶ
τὰ αὐτόματα καὶ σκληρά. Μένανδρος Πικροῦ κτλ. Ita deli-
e Phrynicho App. Soph. p. 17 pro τοῦ τρόπου.

CCXXX.

Ἐδεξάμην, ἔτικτον, ἐκτρέφω, γίλε.

Demetrius de Eloc. 198: διὰ τοῦτο δὲ Μένανδρον ὑποκρίνονται λελυμένον ἐν τοῖς πλείστοις, Φιλήμονα δὲ ἀναγινώσκωμεν. ὅτι δὲ ὑποκριτικὸν ἢ λύσεις παράδειγμα ἐγκείσθω τοῦτο Ἐδεξάμην κτλ. In his ἐδεξάμην esse videtur συνέλαβον. Quid rhetores λέξιν λελυμένην vocaverint praeter alia docent haec incerti auctoris verba apud Bekkerum Anecd. p. 285 25. qui allata Sophoclei cantici particula ita pergit: ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε· μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἐρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἀρμόττουσαν· δεῖ δὲ τὰς λύσεις τῆς ἐρμηνείας ἀρμόττειν τοῖς νοήμασι, καὶ μὴ σφίγγειν, καὶ μηδαμοῦ σύνδεσμον παρατιθέναι, ἀλλ' ἀκήρατον τὴν λύσιν φυλάττειν. Cfr Praelegg. edit. mai. p. XXXVII.

CCXXXI.

Φορὰ γὰρ νῦν τοῦτου γέγονε καλῇ.

Iohannes Philoponus ad Aristot. de meteor. p. 98 b: τὸ πολλοὺς γεγονέναι καρποὺς φορὰν καρπῶν λέγομεν, καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων ὁμοίως. Μένανδρος Φορὰ γάρ κτλ. Fortasse τοῦτου γέγονε.

CCXXXII.

Ἐκ γειτόνων οἰκῶν γάρ, ὧς τοιχωρίζε.

Schollasta Eurip. Phoen. 886: ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. καὶ Μένανδρος Ἐκ γειτόνων κτλ. Ita Mathiae edidit ex Taur. pro vulgato γάρ οἰκῶν, quod Bentl. in οἶκον, Valckenarius in ἦκον mutabant. Lege ἐκ γειτόνων οἰκῶ γάρ, in vicinia habito. Et ita Porsonus apud Dobracum ad Aristoph. Vesp. 741.

CCXXXIII.

Ἰν' οὐχ αὐτῷ παρετράφην, ἀλλὰ σοί.

Priscianus XVIII p. 1172: ἵαυτὸν propriae quidem est tertiae personae, invenitur tamen etiam primae et secundae adiunctum. Menander Ἰν' οὐχ ἵαυτῷ παρετράφην, ἀλλὰ σοί. τουτέστιν ἐμαυτῷ. Ita Putschius. Ald. οὐχ αὐτῷ γὰρ ἐτρά-

φην ἀλλά σοι. Hinc αὐτῷ assumpsi, ut numeris utenique consulerem. Fortasse tamen legendum ἴν' οὐχ ἑαυτῷ γὰρ παρετράφην. De ἑαυτῷ primae personae adiuncto cfr supra Fragm. XXX 2 ἔνδον παρ' αὐτῷ.

CCXXXIV.

Ἡμέραν τρίτην
ἐπεκώμασ' ἡμῖν.

Zonaras II p. 1745: τρίτην ἡμέραν λέγουσιν, οὐχί τρίτης ἡμέρας, οὐχί τρίτη ἡμέρα, (Tittm. τρίτη ἡμέρα). Ξενοφῶν (Cypop. VI 3 5) χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν ταυτό τοῦτ' ἐπραττον. Μένανδρος Ἡμέραν κτλ. Ita pro ἐπενώμασιν legendum e Lexico apud Ruhnkenium de Antiph. p. 248.

CCXXXV.

Ἦδη ἀλαιΐνη πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.

Zonaras I p. 135: ἀλαιΐνειν τὸ θερμαίνεσθαι, οὐκ ἀλαιΐνεσθαι. Ἀριστοφάνης (Eccles. 540) ἔπειθ' ἴν' ἀλαινοίμι τοῦτ' ἡμπισχόμεν. καὶ Μένανδρος Ἦδη κτλ. Fortasse ἤδη δ' ἀλαιΐνει, vel ἤδη δ' ἀλαιΐνει, vel ἡ δῆτ' ἀλ.

CCXXXVI.

Οὐχὶ παρακληθέντας ὑμᾶς δεῖ γὰρ ἡμῖν εὐνοεῖν,
ἀλλ' ὑπάρχειν τοῦτο.

Photius s. v. ὑπάρχων. τὸ ὑπάρχειν οὐχ ἀπλῶς τὸ εἶναι σημαίνει, ἀλλὰ τὸ πάλαι εἶναι καὶ προϋπεῖναι, γράμματα. Μένανδρος Οὐχὶ παρακληθέντας κτλ. Eadem Suidas, et quo τοῦτο additum, quo Photius caret, apud quem ἀλλὰ καὶ ὑπάρχειν scriptum est. Correxit Porsonus Adv. p. 292 Vulgo interpungitur post ὑμᾶς, et pro ἡμῖν legitur ὑμῖν.

CCXXXVII.

Ἀλλὰ σκατοφάγος ἐστὶ καὶ λίαν πικρός.

Photius, Σκατοφάγος: ἀκάθαρτος. οὕτω Μένανδρος Ἀλλὰ κτλ

CCXXXVIII.

Ἔγχευε θαυμαστὴν γυναῖκα ὡς σάφρονα.

Hesychius s. v. ὡς. Σοφοκλῆς ἐν Λαρισαίοις ἀντὶ τοῦ λίαν (κίχρηται τῷ ὡς) — καὶ Μένανδρος Ἔγχευε κτλ. V. edit. mai.

CCXXXIX.

Πύλη τίς ἐστὶ Ταινάρου πρὸς ἐσχάτοις.

Tzetzes ad Lycophr. Cass. 90: ἔστι γὰρ ἐν τῷ Ταινάρῳ τῆς Λακωνικῆς στόμα, καὶ Ἀἰδου καθόδον αὐτὸ λέγουσιν, ὡς καὶ Μένανδρος φησὶ Πύλη τίς κτλ. Idem versus legitur apud schol. Pindari Pyth. IV 76.

CCXL.

Οἱ τηλικούτοι καὶ τοιοῦτοι τῷ γένει.

Choeroboscus Bekkeri Anecd. p. 1175: παρὰ τοῖς ποιηταῖς πολλάκις ἢ αἰ καὶ οἱ δίφθογγοι ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνονται — καὶ παρὰ Μένανδρον Οἱ τηλικούτοι κτλ. Photius, Τηλικούτος: ἐπὶ ἡλικίας τίθεται. οὕτω Μένανδρος.

CCXLI.

Λελουμένη γὰρ ἡτέρα καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Eustathius p. 1166: χιτώνιον καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος Λελουμένη κτλ. Ita Bentleius pro ἡ ἑταῖρα.

CCXLII a. b.

Ἐξακεῖσθαι μοι δοκῶ τὸ δίκτυον.

Ἰμάτιον ἀκούμεθα.

Eustathius p. 1647 58: κατὰ τινὰς καὶ ἀκίστρια ἢ ἡτρία (leg. ἡπήτρια), καὶ ἀκίστριον τὸ ἡπητήριον οὐκ ὀρθῶς ἔχει. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος „Ἀκίστριαν, οὐκ ἡπήτριαν. Μένανδρος Ἐξακεῖσθαι μ. δ. τὸ δίκτυον, καὶ Ἰμάτιον ἀκούμεθα.” τὸ δὲ ἡπήσασθαι παντελῶς φησὶ βάρβαρον.

CCXLIH a.

Ἀπασκαριῶ δ' ἐγὼ γέλῳτι τήμερον.

Suidas, Ἀπασκαρίζειν : Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς „Ἀπασκαρίζειν ὡς περὶ πέρκην χαμαί.” Μένανδρος Ἀπασκαριῶ κτλ. Scripsit δ' pro σ', ut sensus sit *exultabo prae risu*. V. edit. mai.

CCXLIH b.

Μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Schol. Aristidis p. 132 ed. Fr. ποιητής τις : ὁ Μένανδρος· εἶπε γάρ Μάντις κτλ. Euripidi tribuitur a Plutarcho def. orac. p. 432 c. Sed idem proverbialem versum fuisse indicat in libro de Pyth. orac. p. 399 a : μᾶλλον δὲ ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, ὃν ἄριστον μάντιν ἀνηγόρευκιν ἢ παροιμία, ἰχνοσποῦντι ὅμοιός ἐστι. Cfr Cicero de Divin. II 5. Adde Euripidis Hel. 766 : γνώμη τ' ἀρίστη μάντις ἢ τ' εὐβουλία, et Menandrum Theophror. I p. 134.

CCXLIV.

Νόμον φοβηθεῖς μὴ ταραχθῇσιν νόμῳ.

Comparatio Menandri et Phil. p. 360. Legendum videtur οὐ ταραχθήσει, vel μὴ ταραχθῆς τῷ νόμῳ.

CCXLV.

Ἡδύ τ' ἀποθνήσκειν ὅτῳ ζῆν μὴ πάρεσθ' ὥς βούλεται.

Stobaeus Flor. CXXI 6. Fortasse ἡδύ γ', vel ἡδύ τοι θνήσκειν.

CCXLVI a. b. c.

Ὁ χρηστός ἐστι πολλαχοῦ σωτήριος.

Τὸ χρηστὰ πράττειν ἔργον ἐστ' ἐλευθέρου.

Μέγιστον ἀγαθὸν ἐστι μετὰ νοῦ χρηστότης.

Stobaeus Flor. XXXVII 6. 7. 8.

CCXLVIH.

Οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ὧν ποιῇ τύχη.

Stobaeus Eclog. Phys. I 8 p. 214. Libri γίνεθ'.

CCXLVIII.

Τυφλὸν τι τάνόητον εἶναι μοι δοκεῖ.

Stobaeus Flor. IV 13.

CCXLIX.

Χρηστοῦ παρ' ἀνδρὸς μηδὲν ὑπονόει κακόν.

Stobaeus Flor. IX p. 55 Grot. Ita margo Gesneri et codd. Schowii pro ἐννόει. Apud Gaisfordum locum non reperio.

CCL.

Τὸ δοκεῖν διαβολὴν ἔσχε μείζω τοῦ ποιεῖν.

Stobaeus Flor. XLII 5.

CCLI. CCLII.

Οὐκ ἔστι τόλμης ἐφόδιον μείζον βίου.

Οὐκ ἔστι τόλμης ἐπιφανεστέρα θεός.

Stobaeus Flor. LI 20 25. Pro θεός Grotius θεά.

CCLIII.

Ἀγροῖκος εἶναι προσποιεῖ πονηρὸς ὢν.

Stobaeus Flor. XCVIII 7.

CCLIV.

Ἔχει τι τὸ πικρὸν τῆς γεωργίας γλυκύ.

Stobaeus Flor. LVII 9. Articulum ante πικρὸν addidit Heringa Observ. p. 260. Et ita A.

CCLV.

Λυπεῖ με δοῦλος μείζον οἰκέτου φρονῶν.

Stobaeus Flor. LXII 5.

CCLVI.

Ἔργον γυναικὸς ἐκ λόγου πίστιν λαβεῖν.

Stobaeus Flor. LXXIII 4.

Comoed. nov.

19

CCLVII.

Τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῆν, οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον.

Stobaeus Flor. CXXI 5. Cfr supra ad Philadelph. fragm. V p. 220. Cod. A ζῆ μόνον.

CCLVIII.

Πολὺ χειρόν ἐστιν ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κίνα.

Stobaeus Flor. LXXIII 44. Trincav. χειρότερον.

CCLIX a.

Φύσει γυνή δυσήνιον ἐστὶ καὶ πικρόν.

Stobaeus Flor. LXXIII 46 et Apostolius XX 43. ubi δυσήνιον τι καὶ πικρόν. Scribendum videtur:

Φύσει γυνή δυσάνιον ἐστὶ καὶ πικρόν,
ut legitur in optimis codd. A et Voss. Ac fortasse ex hoc ipso loco vocem δυσάνιος enotavit Harpocratio p. 64. *Δυσάνιος*: Ἀντιφῶν. ὁ ἐπὶ παντὶ ἀνώμενος καὶ μικρόν καὶ εὐκαταφρόνητον ἦ. καὶ Ἰπποκράτης ἐχρήσατό που τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Respicere videtur etiam Hesychius, *Λυσανίας*: ὁ λύων τὰς ἀνίας, καὶ *δυσάνιος* γυνή, ἢ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν ἀχθόμενη.

CCLIX b.

ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός.

Stobaeus Flor. LXXV 7.

CCLX.

Δίκας γραφόμενος πρὸς χονεῖς μαίνει, τάλαν.

Stobaeus Flor. LXXIX 32.

CCLXI.

Ἵδιος δ' ἀμείνων ἐστὶν εὐνοία πατρός.

Stobaeus Flor. LXXXIII 11.

CCLXII.

Ἐδύ γ' ἐν ἀδελφοῖς ἐστὶν ὁμονοίας ἔρως.

Stobaeus Flor. LXXXIV 1. Ita Porsonus Misc. p. 194 pro ὡς ἡδύ γ'.

CCLXIII.

"Ἀνδρῶτος· ἱκανὴ πρόφασις εἰς τὸ δυστυχῆ.

Stobaeus Flor. XCVIII 7. Similitur Philone. Isagor. fab.
inc. C: ἐμέθυσεν ἱκανὴ πρόφασις εἰς ἀπαρσένειαν.

CCLXIV.

Διόχυνόμενος αἰσχιστὰ πενίαν ἂν γέροις.

Stobaeus Flor. XCV 6 et Plutarchus praec. sanit. p. 128 a.
Valgo Stobaeus πενίαν γέροις. Cod. A πενίαν γέροις, ut
Plutarchus. Hinc correxit Porsonus ad Orest. 485.

CCLXV.

Πικρῶ τύχης ἄνοιαν ἀνδρείως γέρειν.

Stobaeus Flor. CVIII 5.

CCLXVI.

Ἢδὺ γὰ φίλον λόγος ἐστὶ τοῖς ληπτουμένοις.

Stobaeus Flor. CXIII 11. Porsonus Mha. p. 106: ἡδὺ
γε λόγος φίλου ᾿στί.

CCLXVII.

"Ἕλληνες εἰσὼν ἄνδρες οὐκ ἀγνώμονες,
καὶ μετὰ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν τινος.

Scholiasta Aristidis ed. Fromm. p. 3: σοφοὺς (τοὺς
Ἕλληνας λέγει) καὶ Μένανδρος "Ἕλληνες εἰσὶν κτλ.

CCLXVIII.

Φοβούμενοι τὸ θεῖον ἐπὶ τοῦ σοῦ πάθους.

Nemesius de Nat. Hom. p. 179: φρυσικῶς ὀργῶντές τι-
νας πάσχοντας συσσελλόμεθα, ὡς εἴρηται καλῶς καὶ Με-
νάνδρῳ τὸ Φοβούμενοι κτλ.

CCLXIX.

Μὴ ᾿πὶ μικροῖς αὐτὸς αὐτὸν ὀξύθυμον δείκνυε.

Antonius Mel. LXXIII p. 143. Epicharmo tribuitur apud
Stobaeum Flor. XX 8.

CCLXX.

Κρεῖττον δ' ἐλίσσθαι ψεῦδος ἢ ἀληθὲς κακόν.

Stobaeus Flor. XII 5. Alii libri Euripidi tribuant; Menandro cod. Par. et Anton. Mel. XLV p. 69.

CCLXXI.

Ἡ πού τι χαλεπὸν ἐστὶ τὸ ψευδῇ λέγειν.

Stobaeus Flor. XII 9. Hic quoque versus ab aliis Euripidi tribuitur. τί Grotius addidit.

CCLXXII.

Πικρὸν ἐστὶ θρέμμ' ἐν οἰκίᾳ γέρων.

Stobaeus Flor. CXVI 20. Ita cod. Par. et Trinc. Vulgo θρέμμα γέρων ἐν οἰκίᾳ μένων. Voss. θρέμμα omittit et γέρων cum μένων habet in margine. Fortasse πικρὸν γάρ.

CCLXXIII.

Οὐδείς πονηρὸν πράγμα χρηστὸς ὦν ποιῇ.

Stobaeus Flor. XXXVII 1. Libri οὐθείς.

CCLXXIV.

Ὡς ἡδὺ συνέσει χρηστότης κεκραμένη.

Stobaeus Flor. XXXVII 2.

CCLXXV.

Θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδόται.

Stobaeus Flor. CXXVII 2. Dubito num recte Menandro hoc fragmentum tribuatur a Gesnero.

CCLXXVI.

Ἄπαντα δοῦλα τοῦ φρονεῖν καθίσταται.

Stobaeus Flor. III 11. Apostol. IV 16 et Anton. Mel. XXVI p. 38. Antoninus cod. A et Voss. τοῦ. Vulgo τῶ.

CCLXXVII.

Πένης λέγων τάληθ' οὐ πιστεύεται.

Compar. Men. et Phil. p. 357.

CCLXXVIII.

Πᾶν τοῦργον ὀρθῶς ἐκμαθεῖν χρόνου μέτα.

Stobaeus Ecl. Phys. I p. 226. Menandro tribuitur in codd. V. A.

CCLXXIX.

Ἐλευθέρως δοῦλευε· δοῦλος οὐκ ἔσει.

Compar. Men. et Phil. p. 357.

CCLXXX.

Ἀπαντα σιγῶν ὁ θεὸς ἐξεργάζεται.

Stobaeus Ecl. Phys. I p. 28. Menandri nomen e codd. adiecit Heerenius.

CCLXXXI a. b. c.

Ἐπὶ τοῦτ' ἐγένοντο πάντες, ἐνθάδ' ἦξομεν.

Ἀνθρωπίνως χρητὰς τύχας φέρειν, ξένε.

Τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα.

Stobaeus Flor. CXXIV 6. Sunt tria diversi loci fragmenta, quae vulgo in unum coniuncta sunt. Vs. 1 editur *ἐνθα λήξομεν*. Correxit Porsonus Adv. p. 290. Sophocles Aiac, 1352: *καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι*, ubi schol. *μέλλω καὶ αὐτὸς ἀποθανεῖν*. Fortasse sequebatur apud Menandrum *καὶ τοῖ*, ut sensus sit: *eo* (h. e. ad sepulcrum vel mortem, de qua in praecedentibus dixerat) *eo venere omnes, eo nos quoque veniemus*. Cfr edit. mai. — Vs. 2 et 3 respexit Plutarch. Cons. Apoll. p. 118 c: *τὰ κοινὰ τοῦ βίου συμπτώματα κοινῶς φέρειν καὶ τὰ ἀνθρώπινα ἀνθρωπίνως*.

CCLXXXII.

Τὸ μὴδὲν ἀδικεῖν πᾶσιν ἀνθρώποις πρέπει.

Stobaeus Flor. IX 10 12. Trinc. *τὸ μὴ ἀδικεῖν*. Fortasse igitur *τὸ μὴ ἀδικεῖν ἅπασι*.

CCLXXXIII.

Ἄνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γυναικῶς φέρειν.

Stobaeus Flor. VII 98. Omissit locum Grotius et Gaisfordus.

CCLXXXIV.

Λέγεις, ἃ δὲ λέγεις ἔνεκα τοῦ λαβεῖν λέγεις.

Stobaeus Flor. X 6 et Maximus CXL p. 231.

CCLXXXV.

Ὅσος τὸ κατέχειν ἐστὶ τὴν ὀργὴν πόνος.

Stobaeus Flor. XX 19. Vile ad Philemonis Inc. 59.

CCLXXXVI.

Συγκέχυκε νῦν τὴν πίστιν ὁ καθ' ἡμᾶς βίος.

Stobaeus Flor. XXVIII 30.

CCLXXXVII.

Ἀπερυθριᾷ πᾶς, ἐρυθριᾷ δ' οὐδεὶς ἐτι.

Stobaeus Flor. XXXII 1. Cfr Plutarchus de Sui laude p. 547 b: δεῖ γὰρ ἐρυθριᾷν ἐπαινοῦμενον, οὐκ ἀπερυθριᾷν.

CCLXXXVIII.

Οὐδὲν σιωπῆς ἐστι χρησιμώτερον.

Stobaeus Flor. XXXIII 2. Pro οὐδὲν libri et hic et multis aliis locis οὐδὲν, quae forma in novae comoediae poetis fortasse ferenda est. Cfr Fragm. CCXXXIV.

CCLXXXIX.

Προποιήσεις ἀστικὸν παντὸν πάλιν.

Grammaticus Seguer. p. 454: Ἀστεῖος καὶ ἀστικός, δατῶς. Μένανδρος Προποιήσεις κτλ. Probabiliter Toupius ad Suid. p. 163 ed Lips. corrigit Μένανδρος Ἡρώ Ποιήσεις κτλ.

CCXC.

Εἰς τὰ καθαρὰ λιμὸς εἰσοικίζεται.

Suidas I p. 907: ὁ τῶν ἀστικῶν βίος ἐς πενίαν συνεχῶς ὑπὸ τῶν ποιητῶν τύπτεται καὶ ὀνειδίζεται, ὥς φησι Μένανδρος Εἰς τὰ καθαρὰ κτλ. Alii aliter; ego suspicor

ως τὰ καθάρεια, de qua forma dixi in edit. pal. ad h. l. et ad Nicostrati Antyll. p. 281. Nihil mutans Bernhardius ad Dionys. Perieg. p. 609 trochaici tetrametri reliquias esse existimat, ceterum recte admonens notari homines elegantiores quidem sed eandem rei valde accisae.

CCXCI.

Ὡς ὠραῖζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

Ammonius ad Aristot. περὶ ἑρμηνείας p. 96 14 (ed. Bekk.): τὸ δὲ ὅμοιον ἀξιώματι, οἷον Ὡς ὠραῖζεται ἡ τύχη ἐν τοῖς βίοις. Poetae nomen servavit scholiasta Theocriti I. 100: καὶ τὸ θρύπτεσθαι ὠραῖζεσθαι φησὶ Μένανδρος Ὡραῖζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους.

CCXCII.

Οὐχ ὅθεν ἀπωλάμεσθα σωθείμεν ἄν;

Spidas I p. 259: ἀπ' ἐχθρῶν πολλὰ μανθάνουσιν αἱ σοφοί. — καὶ Μένανδρος Οὐχ ὅθεν κτλ. ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν. Idem locus apud schol. Aristoph. Av. 874. ubi legitur ἀπολλύμεσθα. Ven. ἀπολλύμεσθα. Praeterea Dobraeus ad Porsoni Misc. p. 382 καὶ σωθεῖμεν.

CCXCIII.

Πρὸς ταῖς ἐμαντοῦ νῦν θύραις ἔστηκ' ἐγώ.

Apollonius Synt. II 21: παρὸν οὖν γράναι, πρὸς ταῖς αἰαῖς θύραις ἔστηκα, καὶ μεταλαβεῖν πρὸς ταῖς θύραις μου ἔστηκα, ἀλλὰ καὶ Πρὸς ταῖς ἐμαντοῦ — ἐγώ, καὶ πάννυκτα τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος κτλ. Vulgo νῦν, quod addidi ex eodem Apollon. de Prologo p. 342. ubi priora senarii verba iterum leguntur, sed Menandri nomine omisso.

CCXCIV.

Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη

κρίζει τις.

Eustathius p. 1350: κρίζειν, οὗ ἡ χρῆσις παρὰ Μενάνδρῳ Ἀλλὰ καὶ κτλ. Cfr ad Fragm. CCCVIII.

CCXCV.

Zenobius VI 15. Ταῦτά σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια: ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ὑστατα καὶ τελευταῖα ποιοῦντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς Μένανδρος. Probabile est Menandri versum fuisse hunc:

καὶ Δήλι' ἔστι ταῦτά σοι καὶ Πύθια.

Originem proverbii ita exponit Zenobius: Πολυκράτης ὁ Σαμίων τύραννος ἐλὼν Ῥήρειαν καὶ ἀναθίς αὐτὴν Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, ἀγῶνα θείς κάλλιστον ἡρώτα πέμψας εἰς Δελφούς, πῶς δεῖ καλεῖν τὸν ἀγῶνα, Δήλια καὶ (Schneidew. ἦ) Πύθια; ἀνεῖλε δὲ αὐτῷ ὁ θεός. Ταῦτά σοι καὶ Δήλια καὶ Πύθια. ἐσήμαινε δὲ αὐτῷ ὅτι εὐθὺς ἀποθανεῖται. His similia sunt quae ex Epicuri epistola ad Idomeneum tradit Photius s. v. Πύθια. Divini responsi sententiam esse brevi peribis et putresces, recte monuit Dobraeus Adv. II p. 607.

CCXCVI.

Pollux IV 178: τάχα δ' ἂν ἱατρῷ προσήκοι καὶ κρίσιμος ἡμέρα. Μένανδρος γὰρ περὶ τῆς ἐβδόμης λέγων φησὶ Κρίσιμος γὰρ αὕτη γίγνεται.

CCXCVII.

Ἐλεύθερόν τι τολμήσει πονεῖν,

θήραν λέοντας, ὅπλα βαστάζειν.

Scholiasta Odys. β' 10: οὕτω γὰρ οἱ εὐγενεῖς τῶν νέων ἐπαιδεύοντο. καὶ ὁ Μένανδρος, ἐλεύθερόν τι τόλμης εἶ, πονεῖν θήραν λέοντας ὅπλα βαστάζειν. Correxerit Buttmannus. Non dubium est quin haec de attico adolescentulo dicantur, qui quod leones venaturus esse dicitur, arripuit fortasse Nausicrates comicus, cuius ex Perside Athenaeus IX p. 399 e. haec affert:

Ἐν τῇ γὰρ Ἀττικῇ τίς εἶδε πώποτε
λέοντας ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον,
οὗ δασύποδ' εὐρεῖν ἔστιν οὐχὶ ῥᾶδιον.

Quod enim latinos comicos fecisse scimus, ut si quid ab aemulis poetis minus recte dictum existimarent, in prologo arguerent et notarent, id eos graecorum poetarum exemplo fecisse nequaquam incredibile est. Atque ita fortasse etiam ille Menandri versus intellegendus est, quem postū p. 177: ὡς οὐχ ὑπάρχων ἀλλὰ τιμωρούμενος, cui ad amussim respondēt quae ex Terentianis prologis ad illum locum adscripsi.

CCXCVIII.

Scholiasta Eurip. Hec. 229: οἱ Ἀττικοὶ χρῶνται τοῖς προστακτικοῖς ἀντὶ ὀριστικῶν. Μένανδρος Οἷσθ' ὃ τι ποιήσον; Gregorius Cor. p. 15: τὸ Μενάνδρου, οἷσθ' ὃ τι ποιήσον; ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. Eadem Suidas v. ψεύσον, et schol. Arist. Thesm. 870. ubi pro ὃ τι est ὅ.

CCXCIX.

Plutarchus de Esu carn. p. 995 e: Τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀττικοὶ καὶ παχεῖς καὶ ἀναισθήτους καὶ ἡλιθίους μάλιστα διὰ τὰς ἀθηναγίας προσηγόρευον. „Οὔτοι δ' αὖ σῆς” καὶ ὁ Μένανδρος Οἷ γνάθους ἔχουσι. καὶ ὁ Πίνδαρος „γνῶναί τ' ἔπειτα.” Pindari locus est Olymp. VI 152. Menander de Boeotilis dixisse videtur: συνῶν (ὑῶν) γνάθους ἔχουσι, vel ὄνων γνάθους ἔχουσι. Hesychius, ὄνου γνάθος: Εὐπολὶς παίζει εἰς πολυφαγίαν. Vide Eupol. fragm. p. 572. Consentaneum est etiam illa verba, οὔτοι δ' αὖ σῆς, ex comico poeta ducta esse. Fortasse scribendum Οὔτοι δ' αὖ σοι σοβοιωτοί, ex Cratini fragmento, quo ad ipsum illum Pindari locum utitur scholiasta. Vide Cratini fragm. p. 225.

CCC.

Etymolog. M. p. 302 26: τὸ προστακτικὸν εἶπον εἰπάτω εἰπάτωσαν. Μένανδρος Εἶπον δὲ τί ποιεῖν μέλλετε; Eadem apud Choeroboscum Cramerī Anecd. IV p. 202 et apud Buttmannum Exc. I ad Platonis Menon. p. 70. Cfr Lascaris Gramm. III p. 308: εἶπον εἰπάτω παρὰ Μενάνδρου.

Hom. Adon. apud Sturz. de dial. Alex. p. 63: τὸ δὲ εἶπον παρὰ Μενάνδρου. Ex Atticis recentioribus hac imperativi forma propter eas quos Buttmannus attulit usus est Nicolaus cominus apud Stobaeum Flor. XIV 7 vs. 19. fortasse tamen etiam Gallias, de quo vide vol. II p. 726. Nec omittendus Cleantes apud Galenum Plat. et Hippocr. I p. 140 b Ald. πλὴν ὅπως εἶπον πάλιν, ubi Stephanus Poes. philos. p. 52 more suo scripsit εἰπόν.

CCCL.

Scholasta Ven. Iliad. φ' 31: νήθειν. Μένανδρος· Κρόκην δὲ νήσεις | καὶ στήμονα.

CCCII.

Τί γὰρ ἐγὼ κατελειπόμην.

Sextus Empir. Pyrrh. Hyp. I 19: καὶ τὸ τί ἀντὶ τοῦ διὰ τί παραλαμβάνεται παρὰ Μενάνδρῳ Τί γὰρ κτλ.

CCCIII.

Ἐγάμησεν ἥν ἐβουλόμην ἐγώ.

Scholasta Ven. Iliad. ι' 394: γαμέσσεται. ἐντεῦθεν ἔλαβε Μένανδρος Ἐγάμησεν κτλ. V. Lobeckium ad Phryn. p. 742.

CCCIV.

Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε.

Scholasta Aristoph. Plut. 689: ἐκτείνει κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβῃ. ἢ ἐξέτεινε, καὶ Μένανδρος Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε. Scholiastae verba impedita sunt. Vide Hemsterhusium, qui comparata Plautinarum et Terentianarum fabularum clausula valete et plaudite, Menandri verba recte interpretatur sublati manibus plaudite. Probabiliter Dindorfius vol. III p. 699 supplet τὰς χεῖρας.

CCCV.

Δεινὸν σὺ φράγμα τῆς νύμφης λέγεις.

Plutarchus Symp. IV 3 p. 666 F: ὁ Μένανδρος πρὸς τὸν καλεόντα ταῖς λοιπάσι περιφράττειν τὴν νύμφην Δει-

των κτλ. Ita Scaliger. *Valgo* δεινῶς οὐ πρᾶγμα νύμφης
λίγεις. Vide Wyttenbachium. Inter δεινόν et σὺ aliquid ex-
cidit. Pro πρᾶγμα Buttmanno auctore scripsi φράγμα.

CCCVI.

Τηρῶ τὸν Δία

ῥόντα πολλῶ.

Nonius Marc. IV 411 p. 703: *Servare, sollicite et su-
spicieux observare. Virgilius Georg. I. Hoc metuens caeli
menses et sidera serva, quod est Menandri: Τηρῶ τὸν Δία
ῥόντα πολλῶ. Gothofredus τηρῶ τὸν ἥλιον τὰ τ' ἄστρα.
Mercerus e cod. τηρῶ τὸν ἥλιον τάποχω. Vossius in MS
Tarnesii reperit: τηρῶ τὰν Δία ῥόντα τίσχω. Correxisset Por-
sonus apud Dobræum Adv. II p. 285. Lucianus vol. III
p. 235 ed. Amstel. μάλιστα ῥσαντα τὸν θεὸν τηρῶντας.
De ῥειν πολλῶ et similibus vide Dobræum l. l.*

CCCVII.

Scholiasta Aristoph. Equ. 51: ἐντραγε. οὕτω τὸ ἀκρα-
τίειν καὶ Μένανδρος Ἀλλ' ἔῶν ἐντραγεῖν. Fortasse
ἐῶμεν.

CCCVIII.

Scholiasta Aristoph. Av. 1258: εὐράξ πατάξ — ἐπλά-
σιν ἐπίφθειγμα παρὰ τὸ εὐρέως [σοι μιγήσομαι] καὶ τὸ
πατάξαι. ὅθεν καὶ χαμαιτύποι αἱ πόρνοι. καὶ Μένανδρος
πρώην ἄρας ἐπάταξα. Ha Bentleius et Lobeckius Pa-
r. p. 131 pro ἄρας. Dubitat Bindorfius an haec non Me-
nandri verba sint, sed Aristophanis Equ. 1127: τοῦτον δ'
ἔπειτα ἢ πλείως ἄρας ἐπάταξα. Recte; nam quum Rav. ver-
ba πρῶην ἄρας ἐπάταξα emisisset, pro καὶ Μένανδρος ha-
buit παρὰ Μενάνδρῳ, vix dubites quin scholiastae verba ita
esse refingenda: ὅθεν καὶ χαμαιτύποι (χαμαιτύπαι) αἱ πόρ-
ναι παρὰ Μενάνδρῳ. Pertinent haec igitur fortasse ad
fragm. CCXCIV. Sed de πρώην quid statuam non habeo.
Nam forte Ἡρωί ascribendum? an ex postrema parte nomi-
nis Μενάνδρῳ ortum est?

CCCIX.

Ἄλλ' ἀλαζῶν καὶ θεοῖσιν ἐχθρός.

Scholiasta Aristoph. Ran. 282: ἡλαζονεύετοά ντι τοῦ ἐψεύδετο. καὶ Μένανδρος Ἄλλ' ἀλαζῶν κτλ.

CCCX.

Τραγωδῶν ἦν ἀγῶν Διονύσια.

Scholiasta Aristoph. Acharn. 201: ὁ ἐπὶ Ἀθηναίῳ ἀγῶν τελεῖται τῷ Διονύσῳ. — Μένανδρος Τραγωδὸς ἦν ἀγῶν Διονύσια. Recte Dindorfius τραγωδῶν.

CCCXI.

Suidas II p. 81: εἰς ἀγορὰν ὑφαίνειν, τὸ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκφέρειν τὰ ὑφαινόμενα. οὕτω Μένανδρος. Vide edit. mai.

CCCXII.

*Οὐχ ὁ τρόφιμός σου πρὸς θιῶν, Ὀνήσιμε,
ὁ νῦν ἔχων Ἀβροτόνιον τὴν ψάλτριν
ἔγημ' ἔναγχος; B. πάνυ μὲν οὔν.*

Scholiasta Aristot. p. 93 13: τῷ μὲν ἐρωτηματικῷ ταχεῖα ἔπεται ἡ ἀπόκρισις, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Οὐχ ὁ τρόφιμος — ἔναγχος. πρὸς ὃ ταχεῖα ἡ ἀπόκρισις εἰπόντος Πάνυ μὲν οὔν. Primo versu scripsi Ὀνήσιμε pro Ὀνήσιμος. Sic enim recte exhibent Rhetores Walzli vol. II p. 289 et VII 496. ubi ille omisso auctoris nomine citatur. Eundem respicit fortasse schol. Aristidis p. 58 Dind.: δύο οὖν ἡ λέξις (τρόφιμος) σημαίνει, καὶ τὸν θρέψαντα καὶ τὸν τραφέντα. θρέψαντα τὸν δεσπότην, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ. — Va. 2 cod. Ἀβρότονον. Ad vs. 3 respicit scholiasta Apoll. Rh. III 294: τὸ ἄγχι ἀντὶ τοῦ ἐγγῶς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μένανδρος Ἐγήμεν ἔναγχος. ἀντὶ τοῦ νῦν. ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως. Ubi Valcken. ad Phoen. p. 212 b. ἐγήμεν ἄγχι tentabat.

CCCXIII.

Strabo XIV p. 637: τοὺς ἐπαινοῦντας (τὴν Σάμον) μὴ

ὀκνεῖν ἐφαρμόττειν αὐτῇ τὴν παροιμίαν, ὅτι γέρει καὶ ὀρνίθων γάλα, καθάπερ πον καὶ Μένανδρος εἶρη. Vidsa edit. mai.

CCCXIV.

Photius, Πατάγημα: ἀντὶ τοῦ λάλος καὶ πανοῦργος. Μένανδρος Οἶον πατάγημ' ἤκεις. Eadem habet Suidas III p. 58.

CCCXV.

Suidas, Οὐ μετὸν αὐτῶ: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐξόν. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ Μένανδρος Ὑδατος αὐτοῖς οὐ μετόν.

CCCXVI.

Herodianus apud Boisson. Anecd. III p. 269 de discrimine inter ἑαυτοῖς et ἀλλήλοις disserens: ὅθεν καὶ Μένανδρος ὁ κωμικὸς ὀκνολογεῖ λέγων Οὐκ ὀρίσαμεν αὐτοῖς ἤδη εἶμι σῶς. Eustathius ad Hom. p. 1547: Μένανδρος οὖν, φασίν, ἀμαρτάνει λέγων Οὐκ ἤρξασαμεν ἑαυτοῖς. ἐχρῆν γὰρ ἀλλήλοις εἰπεῖν. Probabiliter Schneidewinius Conh. crit. p. 117: οὐκ ἤρξασαμεν αὐτοῖσιν, ἥδη δ' εἶμι σῶς.

CCCXVII.

Ammonius s. v. κηρῦξαι p. 81: ἀποκηρῦξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαι τι. Μένανδρος Ἀπικήρυξεν αὐτὴν ἀγαγών, οἶον ὑπὸ κήρυκι ἐπώλησεν. Corrupte Herennius Philo p. 157 pro ἀγαγών habet Ἀχαμένων. Fortasse legendum ἀπαγαγών.

CCCXVIII.

Photius, Ἐσχάτως: ἄκρως. Μένανδρος Φοβοῦμαι δ' ἐσχάτως. Zonaras et Suidas habent σέ pro δέ.

CCCXIX.

Photius, Ἡράκλεις: ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν. — ἐπικαλοῦνται δὲ καὶ τοὺς Ἡρακλείδας ὁμοίως. Μένανδρος Ἀλλ' Ἡρακλεῖδαι καὶ θεοί. Suidas s. v. Ἡράκλεις habet ἄλλ' ὧ Ἡρακλεῖδαι. Huc refero quae ex Pausania tradit Eustathius ad Odys. p. 1593 14: τὸν δὲ Ἡρακλῆν

καὶ Ἡρακλείδην Πανουκνίας καλεῖσθαι φησὶν. Anonymus Cramerii Anecd. Oxon. III p. 396 in: τὸ γὰρ ὦ Στρεψιάδῃ καὶ τὸ ὦ Ἡρακλείδῃ γινόμενα ἐν τῇ κλητικῇ Στρεψιάδῃ (Arist. Nub. 1188) καὶ Ἡράκλειδες παιγνίου χάριν λέγονται παρὰ τοῖς κωμικοῖς. Itaque Menander dixisse videtur Ἄλλ' Ἡράκλειδες καὶ θεοί. Herachidem pro Hecate habes etiam apud Theocritum XXVII 26: ἄμφω γὰρ πρόγονός σιν ὁ καρτερός Ἡρακλείδης. Quae si vera est explicatio, apertum est sequentem versum, ἀμφότεροι δ' ἀριθμῶνται ἐς ἑσχατον Ἡρακλῆα, delendum esse.

CCCXX.

Artemidorus Onir. II 12: οὕτω (καπρὸς) λέγονται αἱ κατωφεαῖς, καὶ τὸ Καπρᾶς πακὸδαιμον, Μένανδρος φησι.

CCCXXI.

Photius, Περινομαί: περιχωρία. Ἦσαν περινομαὶ τῇ θεῷ. Μένανδρος. De Minervae pompa loquitur.

CCCXXII.

Scholiasta Luciani Iove Trag. II p. 969 ed. Amst. Μένανδρος: ἄστικτον χωρεῖον αἰεῖται (εἴωθε) λέγειν τὰ ἀντιδάκτυλον.

CCCXXIII.

Hesychius, Ἄλλ' ἀχρί: ἔξισιν, ἀντὶ τοῦ ἔστι. Μένανδρος. Kusterus: Ἄλλὰ χρή; ἔξισιν. V. edit. nmi. Fortasse: ἀλλὰ χρῆ καῖξισιν.

CCCXXIV.

Etymolog. M. p. 640 13: ὁ τε σύνδεσμος ἀπαιτεῖ καὶ ἕτερον σύνδεσμον, οὔτε τοῦτο, οὔτε τοῦτο. ὅθεν σεσημειῖται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ Ὁὐθὲν μέλει σοι, ὅτι οὐκ ἔτερον συνδέσμον ἐπιγοράν.

CCCXXV.

Παραιτουμαί σε συγγνώμην ἔχειν.

Etymol. M. p. 652 22: παραιτεῖσθαι — ἐπὶ τοῦ αἰ

ταῦ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Παρασκευαί σε συγγνώμην ἔχουσιν.
Idem apud Zonaram II p. 1581.

CCCXXVI.

Etymol. M. p. 688 13: Πρίεται. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐ λέγουσι πρίζω, ἀλλὰ χωρὶς τοῦ ζ πρίω. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ Ἐνδοθεν δὲ πρίεται.

CCCXXVII.

Eustathius ad Hom. p. 998: ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινῶν δοκιμὴ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν — ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως καὶ παρὰ Πανσανίᾳ, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν τὸ ἐξαπατᾶν. Μενάνδρος Ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Eadem fere repetit Eustathius p. 1822. ubi Menandri locum non e Pausania, sed ex Aello Dionysio affert. Cfr Photius, Ῥινᾶν: ἐξαπατᾶν. οὕτω Μενάνδρος. Ad eundem Menandri locum respexit Aelianus Hist. An. IX 7, ex quo discimus illa ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν Theronis parasiiti verba esse, de qua homine supra dixi p. 152. Ὁ μὲν Μενάνδρου Θήρων, inquit Aelianus, μέγα φρονεῖ, ὅτι ῥινῶν ἀνθρώπους φάτην αὐτοῖς εἰνους εἶχε. Sententiam non verba Menandri reddidisse Aelianum perspexit etiam Scaliger ad Varron. VI p. 215 Bip. quamquam locutionem φάτην ἔχειν ex ipso Menandro ductam esse non dubito. V. edit. mal. Apud Menandrum ῥινᾶν in sequentia versus initio positum erat.

CCCXXVIII.

Scholiasta Aristoph. Pac. 59: ἦν δὲ καὶ ἀρά τις αὐτῇ τοῖς ἀρχαίοις, ὡς πον καὶ ὁ Μενάνδρος φησι πολλάκις, ἐκκορηθείης σύ γε. Ubi πολλάκις male vulgo cum Menandri verbis coniectum est. Zonaras I p. 671: ἐκκορηθείης, παντελῶς ἀφανισθείης. Μενάνδρος Ἐκκορηθείης σύ γε. Similia vide apud Suidam II p. 349 et Eustath. p. 1887 84.

CCCXXIX.

Quintilianus Inst. Orat. IX 3: Etiam in personae flectione cadere quidam idem putaverunt, ut in verbis etiam esset

haec figura: crudelitatis est mater avaritia, et apud Sallustium in Ciceronem: o Romule Arpinas. Quale est et apud Menandrum: Oedipus Thriasius. Menander coniectorem aliquem risisse videtur, quod genus hominum in Thrasio campo sedes suas habuisse constat. Ceterum v. ed. mal.

CCCXXX.

Zonaras I p. 309: Ἀρτικροτεῖσθαι, συμφωνεῖσθαι. Ἀρτικροτοῦνθ' οἱ γάμοι, φησὶ Μένανδρος. Fortasse ἤρτικροτοῦντο δ' οἱ γάμοι. Photius, Ἡρτικροτοῦντο: συμφώνουν. Vidit etiam Dobraeus Adv. II p. 593.

CCCXXXI.

Herodianus Hermanni p. 317: ὁ Μένανδρος ἀπὸ τοῦ οἰδῶ τὸν παρατατικὸν μετέβαλεν εἰς τὸ ω, εἰπὼν Ὡιδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ. Eadem Anecd. Cram. III p. 260 13. Fortasse ὦδουν ἐπ' ἐμαυτῷ vel ὦδουν ἐμαυτῷ, ipse mihi traseebar. Huc refer Hesychii glossam, Ὡιδουν: ὠργιζόμεν, ἐν ἑαυτῷ ἡγανάκτουν, ἢ ἐμαυτῷ. Scribe Ὡιδουν (ἐν) ἐμαυτῷ: ἡγανάκτουν. Vel etiam sic, Ὡιδουν, ὠργιζόμεν, ἐμαυτῷ, ἡγανάκτουν ἐμαυτῷ. Non raro enim Hesychius χρῆσιν aliquam interposito glossemate dirimit. *)

CCCXXXII.

Scholiasta Aristoph. Av. 1740: Ὑμῆν ὦ Ὑμέναιε. ἤδετο τοῦτο ἐν γάμοις. εἴρηται δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Μενανδρείοις, i. e. in scholiis Menandreis, de quibus dixi edit. mal. p. XXXIII et Hist. crit. p. 14.

CCCXXXIII.

Zenobius IV 63. Κριὸς τροφεῖ' ἀπέτισεν: ἡ πα-

*) Kn exemplum vol. II p. 532: Μάλθανον ἀπαλὸς ἡσθιον. Acuto Vossius Μάλθαν, κηρὸν ἀπαλόν, ἡσθιον. Nec dubitassent de emendationis veritate, si locum, ex quo fluxerunt verba μάλθαν ἡσθιον, cognitum habuissent. Est in Aristophanis versus, τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματικῶν ἡσθιον apud Pollucem X 59 sive apud Bergkium p. 1007.

ροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ τὰς φάτνας πλῆττουσιν οἱ
 κριοί. — μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος. Vide edit. mai. et
 intpp. Zenobii.

CCCXXXIV.

Scholiasta Aristoph. Thesm. 572 et Suidas, Ὅμοῦ: ἐγ-
 γύς. — καὶ Μένανδρος Ἔστιν δ' ὁμοῦ τὸ χρῆμα.

CCCXXXV.

Suidas s. v. ἄγριος. καὶ Μένανδρος ἄγριον εἶπε κυ-
 βευτὴν τὸν λίαν περὶ τὸ κυβεύειν ἐσπουδαχότα.

CCCXXXVI.

Aelianus apud Suidam s. v. παίσωμεν. καὶ ἔδνα ἤτει
 γενέσθαι βασιλῆς, τὸ τοῦ Μενάνδρου, ἵνα τι καὶ παίσω,
 Τριχορυσία βασιλιννα, καὶ αὕτη δέσποινα εἶναι τοῦ
 Πόντου ἐθέλουσα. Idem locus est apud Suidam s. v. Τρι-
 χορυσία, ubi minus recte legitur βασιλίσσα Eustathius
 p. 1425: βασιλίσσα κατὰ Αἴλιον Διονύσιον ἀττικῶς. βα-
 σιλιννα δέ, φησί, Μένανδρος λέγει. Recte, ut videtur, Hem-
 sterhusius ad Luc. I p. 92 intellegit reginam fastu elatam et
 quae cristas tolleret.

CCCXXXVII.

Zenobius III 87. Ἐς κόρακας: ἐν Θεασαλίᾳ τόπος
 ἐστὶ Κόρακις, ὅπου τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον. ἐνθεν ἡ
 παροιμία. μέμνηται δὲ ταύτης Μένανδρος συνεχῶς.

CCCXXXVIII.

Lexicon Seguer. p. 210: Ἦκειν ἀκούσας, οὐχ ἤκοντα.
 Ξενοφῶν ἐν Ἀπομνημονεύμασιν (III 1, 1) καὶ Μένανδρος,
 καὶ ἄλλοι.

CCCXXXIX.

Ἀναμενῶ σε πρὸς
 τοῦλαιον.

Eustathius p. 1595: μύρον καὶ κρίμνον, οἱ τόποι ἐν
 οἷς αὐτὰ ἦσαν. οὕτω καὶ Μένανδρος Ἀναμενῶ σε, φησί,
 πρὸς τοῦλαιον, ἡγουν ἐνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον. Scho-
 liasta ad Odys. θ' 260: Μένανδρος, ἀνάμεινόν με πρὸς
 τοῦλαιον.

Comoed. nov.

20

CCCXL.

Eustathius p. 1299: Ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ τὸ μελαγχροινὴς μελαγχρὴς λέγει. ὅθεν καὶ Μένανδρος μελαγχρὴς, φασίν, εἶπεν μειράκιον. V. edit. mai.

CCCXLI.

Seneca Quaest. Nat. Praef. libri IV p. 693: *Aut illud Menandri (quis enim non in hoc magnitudinem ingenii sui concitavit, detestatus consensum humani generis tendentis ad vitia); omnes ait malos vivere, et in scenam velut rusticus poeta prosiluit. non senem excipit, non puerum, non feminam, non virum; et adiicit non singulos peccare, nec paucos, sed iam scelus esse confectum.*

CCCXLII.

Ausonius Praef. Cent. Nupt. p. 169 poetas quorum lasciva pagina, vita proba fuit, commemorans: *Nam quid Aniani fescenninos? quid antiquissimi poetae Laevii Erotopaeagnion libros loquar? quid Euenum, quem Menander sapientem vocavit? quid ipsum Menandrum? quid comices omnes, quibus severa vita est, et laeta materia? Euenum dicit haud dubie eum, cuius elegias amatorias memorat Artemid. Onirocr. I 4. Vid. F. Schreiberi Dissert. de Euenis Paris Goett. 1839.*

CCCXLIII.

Plinius H. N. XIII 2: *Telinum fit ex oleo recenti, cypero, meliloto, melle, maro, amaraco. Hoc erat celeberrimum Menandri poetae comici aetate.*

CCCXLIV.

Plinius H. N. XXX 2 de marmoribus agens: *Versicolores quidem maculas et in totum marmorum apparatus Menander etiam, diligentissimus luxuriae interpres, primus et raro attigit. Respexit opinor ad eas Menandricarum fabularum partes, in quibus domesticae suppellectilis apparatus describeretur.*

CCCXLV.

Plinius H. H. XVIII 14: *Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu, Menandro auctore, apparet.*

CCCXLVI.

Plinius H. N. XX 93: *Blitum iners videtur ac sine sapore aut acrimonia ulla, unde convicium feminis apud Menandrum faciunt mariti. Suidas s. v. βλιτάδες. βλιτάδας οἱ παλαιοὶ τὰς εὐτελεῖς γυναῖκας ἔλεγον. V, edit. mal.*

CCCXLVII.

Plinius H. N. XXXVII 31 de sardonyche: *hac certe apud Menandrum et Philemonem fabulae superbiunt.*

CCCXLVIII.

Αὐλὰς θεραπεύειν καὶ σατράπας.

Athenaeus V p. 189 e: *νῦν δὲ τὰ βασιλεία λέγουσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος Αὐλὸς θεραπεύειν καὶ σατράπας.*

CCCXLIX.

Ταῦτά σ' ἀπολώλεκ' ὧ πονηρέ.

Galenus de qual. corp. vol. II p. 61 Chart.: *εἰ δὲ λέγοι τις ταῦτά τε καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ὑπάρχειν ἄερα πεπληγμένον πως, καλὸν ἐπειπεῖν αὐτῷ τὸ Μενάνδρειον Ταῦτά τε ἀπολώλεκεν ὧ πονηρέ. Corrige ut supra.*

CCCL.

Ammonius p. 118: *πότος βαρυτόνως τὸ συμπόσιον, ὡς Μένανδρος Πότοι συνεχεῖς, κύβοι.*

CCCLI.

Lucianus Pseudolog. III p. 165: *παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς ὃ "Ἐλεγχος, φίλος Ἀληθείᾳ καὶ Παρρησίᾳ θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκὴν ἄναβαιπόντων. Recte Bentley monuit, "Ἐλεχον non fabulae nomen sed Prologum sub dei persona ab Elencho nar-*

ratum fuisse. Facit huc praeter Theonem Prog. p. 15 ed. Bas.: προσωποποιῖας τί εἴη κάλλιον παράδειγμα — τῶν Μενάνδρου δραμάτων; et Lucianum Piscat. I p. 588 Amst., Aphthonius Prog. XII p. 37 ed. Cam.: Προσωποποιῖα, ὅταν ἅπαντα πλάττηται, καὶ ἡθὺς καὶ πρόσωπον, ὥσπερ ἐποίησε Μένανδρος Ἐλεγχον. Item Hermogenes Prog. IX in Bibl. Goett. Litt. et Art. Part. IX p. 12: προσωποποιῖα δέ, ὅταν πράγματι περιθῶμεν πρόσωπον, ὥσπερ ὁ Ἐλεγχος παρὰ Μενάνδρω. Plura huiuscemodi prosopopoeiae exempla ex prologis fabularum petita attuli edit. mai. ad h. l. quibus addas licet Afranium, quem Sophiae prologi partes demandasse auctor est Gellius XIII 8.

CCCLII.

Aristides Apol. T. III p. 512 (vol. II p. 399 Dind.): εἰ δέ τις αὐτῶν περὶ τῆς ἐγκρατείας διαλεγόμενων ἀπαντικρὺ σταίη ἔχων ἐνθρυπτα καὶ στρεπτούς, ἐκβάλλουσι τὴν γλῶτταν ὥσπερ Μενέλεως τὸ ξίφος (Eurip. Androm. 620). αὐτὴν μὲν γὰρ ἐὰν ἴδωσι τὴν Ἑλένην, Ἑλένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποῖαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοῖς Σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Spectant haec ad Sophoclis Ἑλένης ἀπαίτησιν, quam satyricam fabulam fuisse ex loco apud Athenaeum III p. 76 d. colligi posse videtur.

CCCLIII.

Iustianus Mart. Apol. p. 55 e: τῷ δὲ καὶ μὴ δεῖν χεῖρον ἀνθρώπους προσκυνεῖν, Μενάνδρω τῷ κωμικῷ καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα φήσασι ταῦτὰ φράζω· μείζονα γὰρ τὸν δημιουργὸν τοῦ σκευαζομένου ἀπεφάναντο.

CCCLIV.

Apostolius XIX 83 et incertus in Anecd. Ox. Crameri IV p. 254: Ὑβρις καὶ οἶνος εἰώθασιν ἀποκαλύπτειν φίλοις τὰ ἡθὺ τῶν φίλων, ὥς φησι Μένανδρος. Plutarcho tribuit Antonius Mel. LXVIII p. 116. Dobraeus Advers. II p. 282 comparato Diogen. Cent. VII 28.

liquere dicit haec verba spectare ad locum Menandri, quem transtulerit Horatius A. P. 484: *Reges* (sc. Persarum) *dicuntur multis urgere culullis, Et torquere mero, quem perspersisse laborent.* Diogeniani verba haec sunt: Οἶνος καὶ ἀλήθεια: Εὐάνδρος παρὰ τοῖς Πέρσαις φησὶν οὐ βασάνους ἐξετάζεσθαι, ἀλλὰ μεθύσκομένους. Itaque Dobraeus pro Εὐάνδρος correxisse videtur Μένανδρος. Fortasse recte.

CCCLV.

Zonaras I p. 207. Ἀνατρέχω: Μένανδρος ἀντὶ τοῦ ἀναλύω. Eadem Suidas.

CCCLVI.

Zonaras II p. 533. Διαρτῆσαι: τὸ ἐξαπατῆσαι. οὕτως Μένανδρος. Eadem Suidas.

CCCLVII.

Photius, Ἀδιάφθορον: καὶ τὸ μήπω μετ' ἀνδρὸς γεγονὸς παιδισκάριον, ὡς Μένανδρος.

CCCLVIII.

Photius, Ἔσχεν: ἐπέσχε. Μένανδρος.

CCCLIX.

Photius, Ἡγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν φησὶ Μένανδρος.

CCCLX.

Photius, Κατάστικτον: χιτωνίου γένος. οὕτως Μένανδρος. Legitur κατάστικον.

CCCLXI.

Photius, Κατεγνυπμένως: νωθρῶς, ἀνάνδρως. οὕτω Μένανδρος. Vide Lexicon Seguer. p. 233.

CCCLXII.

Photius, Κνύειν: ξύνειν, κνήθειν καὶ οἶονεῖ θεῖν (sic) Μένανδρος. Pro κνύειν Pierson. ad Moer. p. 234 coniecit κνεῖν.

CCCLXIII.

Photius, *Κύμινον*: ἐπὶ μικρολόγου. *Μένανδρος*. Suspicabar κυμινοπρίστης. Sed vide edit. mai.

CCCLXIV.

Photius, *Κυραυνή*: ὄνομα Θεοῦ γυναικείας *Κελικίας*. *Μένανδρος*. Hesychius, *Κυρράνη*: ὄνομα γυναικείας Θεοῦ. Cfr Lobeckii Aglaoph. p. 630.

CCCLXV.

Photius, *Μάγαρον*: οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται. οὕτως *Μένανδρος*. Eadem tradit Aelius Dionysius apud Eustath. p. 1387. V. edit. mai.

CCCLXVI.

Photius, *Μακαρίτας*: τοὺς τιθνηκότας. οὕτως *Μένανδρος*.

CCCLXVII.

Photius, *Μᾶλλον*: οὕτως λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου. οὕτω *Μένανδρος*. Scribe μᾶλλον μᾶλλον. Vide edit. mai.

CCCLXVIII.

Photius, *Μαρμάριον*: τῆς Εὐβοίας ὄρος, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. οὕτως *Μένανδρος*. Stephanus Byz. p. 537. Marmarium Euboeae urbem dicit. *Μαρμάριον* τένοντα memorat Nonnus XIII 164. Pro ὄρος Alberti ad Hesych. II p. 543 1 exhibet ὄρμος.

CCCLXIX.

Photius, *Μάρτυς*: ὁ μάρτυρ. καὶ τὸν μόνον καὶ τὸν μάρτυρα. οὕτως *Μένανδρος*.

CCCLXX.

Photius, *Μονοπείρας*: τοὺς μὴ ἀθρόους ἀλλὰ μονολήστας. οὕτω *Μένανδρος*. Ita Coraes ad Plut. Vit. vol. V p. 401 pro μόνον ληστας.

CCCLXXI.

Photius, *Νεαλῆς*: ἐκτείνεται τὸ α. Ἀριστοφάνης *Αἴ-*

μνίαις. "Εως νεαλῆς ἐστὶν αὐτὴν τὴν ἀκμὴν. Μένανδρος.
V. edit. mai.

CCCLXXII.

Photius s. v. οἰκείαν, τὰ τοιοῦτα παρεσημειοῦτο Ἀριστοφάνης πρὸς τὴν οἰκείαν, ὅτι κυρίως κέχρηται (leg. κέχρηται) τῷ ὀνόματι. Οἰκείους γὰρ ἐκτίθενται (leg. ἐκτίθεται) ἐν τῷ περὶ συγγενῶν τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν παρεσημένους ἔξωθεν. ὁ δὲ Μένανδρος ἐνίοτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν λέγει, οἷχ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν κατ' ἐπιγαμίαν φίλων.

CCCLXXIII.

Photius, "Ολολυν: τὸν γυναικῶδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον. Μένανδρος.

CCCLXXIV.

Photius, Οὐ μηκέτι: ἀντὶ τοῦ οὐκέτι. Μένανδρος.

CCCLXXV.

Photius, "Οφελον — οἷον ὥφελε μὴ γεγενῆσθαι τόδε, ὥφελον μὴ πεπραχέναι τοῦτο. Μένανδρος.

CCCLXXVI.

Photius, "Οψιπέδων: ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονῶς. Σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα.

CCCLXXVII.

Photius, Πεντηκοστολόγαι: τελεῶμαι. Μένανδρος.

CCCLXXVIII.

Photius, Πέπλεκται: ἥττηται. Μένανδρος. Legendum videtur πέπληκται cum Dobraeo.

CCCLXXIX.

Photius, Πέφηνας: τὸ εἶρηκας. Μένανδρος. Vix credibile est Menandrum πέφηνα transitive dixisse.

CCCLXXX.

Photius, Πλοκαμῖδα: Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι. Num forte huc referendum est quod schol. Aristoph. Thesm. 574 dicit, πλοκαμῖς raro dici de virorum crinibus?

CCCLXXXI.

Photius, *Προτέλεια*: ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία. Μένανδρος. Eadem Aelius Dionys. et Pausanias apud Eustath. p. 881. nisi quod ibi male legitur ἡ πρὸ τῶν γάμων θεία. Cfr edit. mai.

CCCLXXXII.

Photius, *Ῥυτίσματα*: αἱ ἀκίστριαι τῶν διερρηχότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν. οὕτως Μένανδρος.

CCCLXXXIII.

Photius, *Σάγη*: ἡ πανοπλία. οὕτως Μένανδρος.

CCCLXXXIV.

Photius, *Σημαίνειν καὶ ἐπισημαίνειν*: τὸ σφοδρῶς αὐλεῖν, ὥσπερ οἱ σαλπικταί. Μένανδρος.

CCCLXXXV.

Photius, *Σκάφας*: ἔφερον οἱ μέτοικοι ἐν τῇ πομπῇ τῶν Παναθηναίων, οἱ μὲν χαλκᾶς οἱ δὲ ἀργυρᾶς, κηρίων καὶ ποπάνων πλήρεις, ἐνδεδυκότες φοινικίους χιτῶνας. οὕτω Μένανδρος.

CCCLXXXVI.

Photius, *Σκηνή*: ἡ οἰκία καὶ καταγωγή. ὥς Ἀσιαγενῇ τὴν λέξιν (scil. σημειοῦνται). οὕτως Μένανδρος.

CCCLXXXVII.

Photius, *Σπαρτοπώλιον*: ὥς ἡμεῖς. καὶ Μένανδρος σπαρτόπωλις ὁμογραῦς. Scribe ὡμόγραυς. Et sic Lobeckius Paralip. 227.

CCCLXXXVIII.

Photius, *Στασιασμόν*: τὴν στάσιν. Μένανδρος.

CCCLXXXIX.

Photius, *Στιγμήν*: ὥς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον. οὕτως Μένανδρος.

CCCXC.

Photius, Στραγγαλᾶν εἶπέ που Μένανδρος. Fortasse στραγγαλιᾶν. Cfr edit. mai.

CCCXCI.

Photius, Συμβόλαια: τὰ συναλλάγματα. οὕτως Μένανδρος.

CCCXCII.

Photius, Τύντλος: πηλὸς καὶ τάραχος. Μένανδρος.

CCCXCIII.

Pollux VI 12: ὁ παρακείμενός τινι, συμπότης, συγκλίτης — ὃν σύγκλινον Μένανδρος καλεῖ.

CCCXCIV.

Pollux VI 38: Θουγενίδης δὲ ἔφη, Ἦιτησεν εἰς ὀψώνιον τρώβολον. παμπόνηρον Μενάνδρου ὁ ὀψωνιασμός. Vide Fragm. 447.

CCCXCV.

Pollux VI 161: τὰ μέντοι Μενάνδρου ἡμιφυές καὶ ἡμίγραφον ἀνεχτά. τὸ δὲ ἡμιλάσταυρον παμπόνηρον.

CCCXCVI.

Pollux VII 86: τὸ δὲ σανδάλιον οὐ μόνον Μενάνδρος εἶρηκε καὶ Ἡρόδοτος — ἀλλὰ καὶ Κρατίνος.

CCCXCVII.

Pollux VIII 26: εἰσὶ δὲ καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δικάσιμοι ἡμέραι.

CCCXCVIII.

Pollux IX 139: φαῦλος ὁ Μενάνδρου νουθετησμός. V. Lobeckius ad Phryn. p. 510.

CCCXCIX.

Pollux IV 87: Μένανδρος δὲ τινὰς καλεῖ ἀριστοσαλπικτάς, ληστὰς σαλπικτάς. Valesius ληστοσαλπικτάς. Photius, Ληστοσαλπικτάς: τοὺς Τυρρηνοὺς, ἀπὸ

Πισαίου τοῦ εὐρόντος. Hesychius, Ἀηστοσάλπιγγες: οἱ Τυρρηνοί, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος εὐρέται γεγόνασιν.

CD.

Pollux I 71: ὥρα καὶ ἡμῳρίον, ὡς Μένανδρος σημειῖον, ὠνομάζετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ita correxi haec ex codice. Vulgo σημειῖον post ἡμῳρίον ponitur.

CDI.

Pollux I 79: εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ (vocem κοιτῶν) βαρβαρικὸν οἶεται, πιστότερος τὰ τοιαῦτα Ἀριστοφάνης.

CDII.

Pollux II 82: καὶ μυκτηρισμὸν τὴν ἐξαπάτην Μένανδρος.

CDIII.

Pollux II 82: φαῦλος δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστής ἀντὶ τοῦ ἀκροάτης.

CDIV.

Pollux II 149: ὀξύχειρ καὶ ὀξυχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξειδι.

CDV.

Pollux II 194: Μένανδρος δὲ καὶ περισκελίδας εἴρηκε φορεῖν τὰς κόρας. Cfr idem V 100.

CDVI.

Pollux III 29: οἱ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν ἀλλήλοις ἐξανέψιοι τε καὶ ἐξανέψιαι. οὕτω γὰρ Μένανδρος ὠνόμασεν.

CDVII.

Hesychius, Ἐμπυος: ὁ ἐμπυϊκός, παρὰ Μενάνδρῳ. V. schol. Sophocl. Phil. 1378. cui ad Oed. Tyr. 1396 ὑπονολον per ὑποπτον explicanti pro ὑποπτον reddendum est ὑπόπνον, *suppuratum*.

CDVIII.

Hesychius, Καλαθίσκος: εἶδος ὀρχήσεως, καὶ σκεῦος γυναικεῖον παρὰ Μενάνδρῳ.

CDIX.

Apollonius de synt. I 17: διατάσσεται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ τὸ ὦ Λάχης Λάχης. V. supra ad fragm. Theophrastum. II 1 p. 185.

CDX.

Harpocratio s. v. ἀγυιεῖς: οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὡς φασιν Κρατῖνος καὶ Μένανδρος. Grammaticus Seguer. p. 331 32: ἀγυιεὺς δ' ἐστὶ κίων εἰς ὃν λήγων, ὃν ἰστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ αὐτοὺς φασιν εἶναι Ἑλίου (lege Ἀπόλλωνος), οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἄμφοϊν. Cfr Epimetr. III.

CDXI.

Harpocratio s. v. Ἑλευθέριος: ὅτι δὲ (Ζεὺς) ἐπιγέγραπται μὲν Σωτήρ, ὀνομάζεται δὲ καὶ Ἑλευθέριος, δηλοῖ καὶ Μένανδρος. Disputavit de hoc loco Hemsterh. ad Plut. p. 459. Fortasse haec referenda ad Ψοφοδ. Fr. I p. 225.

CDXII.

Harpocratio s. v. τρίγωνον δικαστήριον — μνημονεύουσιν αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Μένανδρος ἐν τῇ * * *

CDXIII.

Suidas, Βουκόρουσαν: τὴν μεγάλην κόρουσαν. καὶ κορυζᾶν τὸν ἰσχυρῶς κορυζῶντα. Μένανδρος.

CDXIV.

Suidas, Βαθύς: ἀντὶ τοῦ πονηρός. οὕτω Μένανδρος. V. Bernhardium.

CDXV.

Suidas, Ἀσχολοῦμαι, καὶ ἀσχολεῖται, καὶ ἀσχολεῖσθαι. πάντα ταῦτα Μένανδρος λέγει. Eadem fere habet Lex. Seguer. p. 457.

CDXVI.

Suidas, Ἀποσοβῶμεν: ἀποτρέχωμεν. Μένανδρος. Eadem habet Lex. Seguer. p. 436. V. edit. mai.

CDXVII.

Suidas, Ἀπέφησεν: ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε. Μένανδρος.
Eadem Lexicon Seguer. p. 428.

CDXVIII.

Suidas, Ἀδράστεια: οἱ μὲν τὴν αὐτὴν τῇ Νεμέσει
λέγουσιν — ἔνιοι μέντοι ὥς μὴ διαφέρουσιν συγκαταλέγου-
σιν αὐτὴν τῇ Νεμέσει, ὥς Μένανδρος καὶ Νικόστρατος.
Eadem habet Lex. Seguer. p. 812. ubi μὴ recte omittitur.
Aelianus apud Suidam v. σοβαρός: οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν,
οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος.

CDXIX.

Suidas, Φρυάττεσθαι: τὸ καταπλήττειν. οὕτως Μέ-
νανδρος. Eadem habet Etymol. M. s. v. φρύαγμα.

CDXX.

Suidas, Χλωρόν: τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος. V. ed. mai.

CDXXI.

Charax p. 228 b: παρὰ Μενάνδρῳ σημειοῦται τὸ πρὸς
με ἐγκλιθέν. Eadem in Bekkeri An. Gr. p. 1154.

CDXXII.

Scholiasta Dionysii Thracis p. 857: τὸ ὑποχοριστικὸν
ἐλάττωσιν τινα σημαίνει — ὥς παρὰ Μενάνδρῳ νηττά-
ριον. Grammaticus Cramerii Anecd. IV p. 329 15: πολλά-
κις ὑποθωπεύοντες τοιοῦτοις κεχρήμεθα ὀνόμασιν, ὥς παρὰ
Μενάνδρῳ νηττάριον. Praeivit Aristoph. Plut. 1011.

CDXXIII.

Lexicon Seguer. p. 358: Ἀθαπιος, ὁ μὴ τεθαμμέ-
νος, παρὰ Μενάνδρῳ.

CDXXIV.

Antiatticista p. 115: Ὑπόθεσιν ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην.
Μένανδρος. Similiter ἀπόθεσις οἴνου pro ἀποθήκη οἴνου
dixit Philippides apud Antiattic. p. 80 32 et Hyperides apud
Polluc. IX 34 ἐξαιρέσεις de loco ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται.

CDXXV.

Etymol. M. p. 790 49: *φερνὴν δὲ τὴν προῖκα, καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος. Eadem Photius v. φερνή.*

CDXXVI.

Apollonius Bekkeri Anecd. p. 587: *τὸ παρὰ Μενάνδρῳ νουνεχόντως δοκεῖ ἀσύστατον εἶναι. Io. Alexandr. de acc. 39 23: τὸ νουνεχόντως ἀπὸ δύο κατὰ διάστασιν λέξεων παρήχθη, τῆς νοῦν καὶ τῆς ἐχόντως. V. Lobeckius ad Phryn. p. 604.*

CDXXVII.

Lexicon Segner. p. 421: *ἀπέλιπε μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα λέγεται, ἀπέπεμψε δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. οὕτως Μένανδρος. V. edit. mai.*

CDXXVIII.

Lexicon Segner. p. 461. Ἀττικουργές: *τὸ ἐργασμένον τὸν ἀττικὸν τρόπον, οἱ μόνον ὑποδήματα καὶ σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ῥήματα καὶ εἴτι ἄλλο. ἀττικουργῇ φησὶ πον Μένανδρος. Hoc ipsum, ἀττικουργῇ ῥήματα, fortasse Menander dixit.*

CDXXIX.

Eustathius ad Hom. p. 1840 3: *κάθου (pro κάθησο) παρὰ Μενάνδρῳ.*

CDXXX.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 328: *Στλεγγίς οὐκ ἔστι χρυσοῦν ταινίδιον, ὡς αὐτὸς (Heraclides Tarentinus) οἶεται, ἀλλ' ἡ συνήθης ξύστρα, καθὼς καὶ Μένανδρος μέμνηται καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀρχαίων.*

CDXXXI.

Plutarchus Symp. IV 6 p. 671 F: *Σάβους — τοὺς βάχχους καλοῦσι, καὶ ταύτην ἀφιᾶσι τὴν φωνήν, ὅταν ὀργιάζωσι τῷ θεῷ, οἷόν ἐστι δῆπου καὶ παρὰ Δημοσθένους λαβεῖν καὶ παρὰ Μενάνδρου.*

CDXXXII.

Scholliasta Menandri Alexiph. p. 74 b. ed. Ald.: βρυχᾶται, κλαυθυμυρίζει, ὡς παιδίον φωνεῖ ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. V. edit. mai.

CDXXXIII.

Scholliasta Sophoclis Antig. 134: βακχεύων, ἐνθουσιῶν, καὶ μέγα φνυσῶν, καὶ πνέων ὀργήν, ὡς τὸ Μενάνδρου Ἀλλὰ καὶ πν * * *

CDXXXIV.

Athenaeus XI p. 781 e: Μένανδρος δὲ πού γησι καὶ ποτήριον τορνευτόν, καὶ τορευτά. Ποτήριον τορνευτόν, *pusillum tornatum, rotundatum*, τορευτόν, *caelatum*. V. edit. mai.

CDXXXV.

Scholliasta Aristoph. Pac. 869: ἐδόκουν γὰρ ἐν τοῖς γάμοις σήσαμον διδόναι, ὅς ἐστι πλακοῦς γαμικὸς ἀπὸ σήσαμου πεποιημένος, διὰ τὸ πολύγονον, ὡς γησι Μένανδρος. V. edit. mai.

CDXXXVI.

Eustathius p. 1161 med.: τὸ ἀλάβαστρον παρὰ τῷ Μενάνδρῳ ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον.

CDXXXVII.

Eustathius p. 962 18: ὅτι δὲ καὶ ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δημοῖ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ βοιδης, ὅ ἐστι πρᾶος, εὐήθης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀμνοκῶν.

CDXXXVIII.

Antiatticista p. 89: Δεδειπνηκας. Μένανδρος. In hac forma quid displicuerit Atticistis non intellego. Fortasse δεδειπνήκασι scribendum, pro quo magis atticum illis videri potuit δεδειπνᾶσι.

CDXXXIX.

Etymol. M. p. 733 48: τὸ συκοφαντεῖν παρὰ Πλάτωνι καὶ Μενάνδρῳ οἶον κνίζειν ἐρωτικῶς. Suidas, Συκοφαντεῖν: κνίζειν ἐρωτικῶς. οὕτως Πλάτων καὶ Μένανδρος.

CDXL.

Scholiasta Hesiodi Theog. 138. Menandro tribuens haec: Ἐρᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα, aut Menandrum nominavit pro Euripide, cuius notissimus est locus: Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον κτλ. aut Menander imitatus est Euripidem.

CDXLI.

Scholiasta Apoll. Rhod. I 1126: Τιτίην ἅμα Κυλληνόν τε: τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν εἶναι πατέδρους τῆς μητρὸς τῶν Θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι τοὺς Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέᾳ, προθύειν Τιτία καὶ Κυλληνῶ. Sed hoc loco pro Μενάνδρῳ scribendum videtur Μελανθίῳ, cuius librum περὶ μυστηρίων laudat schol. Aristoph. Plat. 840 et Athenaeus VII p. 325 c. Idem error in schol. Aristoph. Av. 1073: Μένανδρος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων προφέρεται τῆς χαλκῆς στήλης ἀντίγραφον, ἐν ᾗ ἐπεκήρυξαν καὶ αὐτὸν (Diagoram Melium) καὶ τοὺς ἐκδιδόντας Πελλανεῖς. Quo loco Μελάνθιος scribendum esse dixi edit. pr. p. 296. Ac plane confirmat nunc emendationem illam cod. R. in quo μέλαν scriptum est pro Μένανδρος.

CDXLII.

Helladius Photii Bibl. p. 530 13: τὰς νῦν λεγομένας κουρίδας οἱ Ἀττικοὶ κομμωτρίας ἐκάλουν. εὔρηται δὲ παρὰ Μενάνδρῳ καὶ τὸ κουρίδα. V. edit. mai.

CDXLIII.

Etymol. M. p. 470 45: Ἰχόνιον, πόλις Λυκαονίας — γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι, ἐπειδὴ εὐρέθη (εἴρηται) ἡ ἀρχὴ συσσελλομένη παρὰ Μενάνδρῳ. V. edit. mai.

CDXLIV.

Scholiasta Thucyd. I 30: τροπαῖον ἢ παλαιὰ Ἀτθίς — τροπάσιον ἢ νέα, ἧς ἐστὶ Μένανδρος. Vide vol. II p. 227.

CDXLV.

Stephannus Byz. p. 708: Τέμβριον, πόλις Φρυγίας. Χά-

ραξ δὲ Τέμβριον αὐτήν φησι, Μένανδρος δὲ Τεμβρειῶν
φησιν, ὡς Γορδῖειον.

CDXLVI.

Phrynichus Ecl. Att. p. 196: Μεγιστᾶνες. Ἀντί-
χος ὁ σοφιστής — τοῦνομα ἔθνηκεν, ἴσως Μενάνδρῳ ἀπο-
λουθήσας, οὐ γὰρ δὴ τινι τῶν παλαιῶν. V. Lobeckium.

CDXLVII.

Phrynichus Epit. p. 418 graviter invehitur in Balbum
Trallensem, ὃς εἰς τοῦτο προθυμίας καὶ θαύματος ἦκε
Μενάνδρου, ὥστε καὶ Δημοσθένους ἀμείνω ἐγχειρεῖν ἀπο-
φαίνειν, τὸν λέγοντα μεσοπορεῖν, καὶ γῦρος (v. supra
p. 167), καὶ λήθαργος, καὶ σύσσημον, καὶ πορνοκό-
πος, καὶ ὀψωνιασμός (fragm. 394), καὶ ὀψώνιον, καὶ
δύσριγος. Ex his λήθαργος et πορνοκόπος tanquam Me-
nandrea vocabula exsignavit etiam Thomas Mag. p. 222:
Ἀττικοὶ μὲν οὖν λήθαργον ἐπὶ τῆς νόσου φασίν, ἐπὶ δὲ
τοῦ ταύτην νοσοῦντος ἐπιλήσμων. Μένανδρος δὲ καὶ τὸν
νοσοῦντα λήθαργον λέγει. *) Et p. 291: Πορνοκόπος
Μένανδρος λέγει, οἱ δ' ἀρχαῖοι πορνότριψ.

CDXLVIII.

Phrynichus Epit. p. 425: Μετριάζειν. τοῦτο οἱ μὲν
ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν τιθέασιν. Μέν-
ανδρος δ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεῖν, παρὰ τὴν τῶν δοκίμων χρῆσιν.

CDXLIX.

Phrynichus Epit. p. 442: Ἀκρατεύεσθαι. ἀδοκίμοι
ὄντι οἳ γε πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι, καὶ Μέναν-
δρος. V. Lobeckium.

CDL.

Phrynichus Epit. p. 442: Αἰχμαλωτισθῆναι. τοῦ-
οὔτῳ ἀδοκίμον ὡς οὐδὲ Μένανδρον αἰτῷ χρήσασθαι. ἰ-
λύων οὖν λέγε αἰχμάλωτον γενέσθαι. Idque etiam
etiam Menander dixisse videtur.

*) Fallitur Ritschellius hoc a me praetermissum dicens.

CDLI.

Stephanus Byz. p. 692: ὁ πολίτης Ταναγραῖος, καὶ Ταναγρεὶς ἀπὸ τοῦ Τάναγρα. καὶ τὸ Ταναγραῖον, καὶ Ταναγρικὴ. Ἡρόδοτος πέμπτη Ταναγρικὴ μοῖρα, καὶ Μένανδρος Ταναγρικὴ γυνή. Cfr vol. III p. 582.

CDLII.

Aristophanes Grammaticus apud Boissonadum ad Herod. Epim. p. 289: κέπρος, ὁ εὐήθης — ὃν λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κέφος. Ἄγγαρος, ὁ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφάρος, ὡς Ἡρόδοτος ἐν ὀγδόῳ. καὶ οἱ εὐτελεῖς δὲ καὶ ἄφρονες οὕτως ὠνομάζοντο, ὡς Μένανδρος. Apertum est verba καὶ οἱ εὐτελεῖς κτλ. suo loco mota ponenda esse post verba οἱ ἰδιῶται κέφος.

CDLIII a.

Quintillianus Inst. III 11 27: *Caput rei est; apud Menandrum κεφάλαιόν ἐστι.* Recte Spaldingius haec e iudiciali oratione apud Menandrum petita esse statuit.

CDLIII b.

Quintillianus Inst. X 1: *hunc (Euripidem) et admiratus est, ut saepe testatur, et sequutus, quamquam in opere diverso, Menander.* Vid. Proleg. ad edit. mai. p. XXXIV et infra Epimetrum II.

CDLIV.

Scholiasta Dionysii apud Bekk. Anecd. p. 854: ὥσπερ ἐστὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει τὸ αὐτιότατος (Plut. 83) καὶ παρὰ Μενάνδρῳ τὸ αἰτιώτατος. Ita etiam Thucydides I 79. III 50. et seriores saepissime.

CDLV.

Πυθοῦ παρ' αὐτῆς διὰ τίν' αἰτίαν.

Scholiasta Dionysii Bekk. Anecd. p. 871: τὸ δὲ πνευστικὴν μακρηγορίας δεῖται καὶ διὰ πολλῶν ἀπολογίας, ὡς καὶ παρὰ Μενάνδρῳ εἰρίσκομεν Πυθοῦ κτλ. ἀντὶ τοῦ ἐρωτήσας ἄκουσον.

Comoed. nov.

CDLVI.

Ioh. Alexandrinus ton. παραγγ. p. 36 38: Οἶκε παρὰ Μενάνδρῳ ἀντὶ τοῦ οἴκοι. Veteris atticismi hanc formam esse nescio quam recte tradat ex Heraclide Eustathius p. 1007: τῆς ὑστερας Ἀτιθίδος ἐστὶ τὸ ποῖος — ὡς καὶ ὁ Ἑρακλίδης δηλοῖ, ἐνθα λέγει τὴν οἰ εἰς τὴν εἰ μεταποιεῖν, τὰ δυοῖν λέγοντας δυεῖν, καὶ τὸ οἴκοι οἶκει, καὶ τὸ ποῖος πεῖος.

CDLVII.

Choeroboscus Bekk. Anecd. p. 1290: βούλει Ἀτικῶς διὰ τῆς εἰ διαφθόγγου, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Βούλει Κνήμων εἰπέ μοι. Corrigendum esse: Βούλει τι, Κνήμων; εἰπέ μοι, monui edit. pr. p. 625. Atque ita nunc ex Michaelē Syng. edidit Cramerus Anecd. Ox. IV p. 351. Fallitur Schneidewinus Coni. crit. p. 118 fragmentum hoc a me omisum existimans. *)

CDLVIII.

Choeroboscus Bekk. Anecd. p. 1294: ἐξ οὗ (ἥϊα) ὁ ὑπερσυντέλικος ἦϊε διὰ τοῦ η καὶ ε κατὰ τὴν ἀρχουσαν, καὶ ἐν συνθίσει παρήμειν καὶ ἐξήμειν, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Ἀπήμειν τῶν τόκων ἔχων τόκους. Theophrastus Char. X de homine sordide avaro: δεινὸς δὲ καὶ ὑπερημερίαν πράξει, καὶ τόκον τόκου. Aristoph. Nub. 1155: τάρχαϊα καὶ τόκοι τόκων. Idem fragmentum ex Michaelē Syng. edidit Cramerus Anecd. Ox. IV p. 368. ubi legitur ἀπήμει.

CDLIX.

Οἶκ ἔχω οὔτε ἄλλας οὔτε ὄξος οὔτ' ὀρίανον.

Choeroboscus Bekk. Anecd. p. 1316: φασὶ τινες ὅτι οὐκ εὔρηται τὸ ἄλς τὸ ἀρσενικὸν αὐτὸ καθ' αὐτό, ἀλλὰ πάντως μετὰ τοῦ χόνδρος, χόνδρος ἄλς, χόνδρου ἄλός, χόνδροι ἄλς· τινες (Bekk. ψευδές) δὲ τοῦτο, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀριστοφάνης εἰπὼν (Nub. 1239) „ὅλσι διαμιχθεῖς ὄνοιτο

*) Idem dicendum de Fragm. 458. 460. et de aliis quibusdam.

οὐτοσί.” ἰδοὺ γὰρ οὐκ εἶπε χόνδροις. καὶ πάλιν ὁ Μένανδρος Οὐκ ἔχω οὔτε ἄλλας οὔτε ὄξος οὔτ’ ὀρίανον. Ροβ.: οὐκ ἔχω γὰρ οὔθ’ ἄλλας | οὔτ’ ὄξος οὔτ’ ὀρίανον.

CDLX.

Ἐλεῖθ’ ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος.

Cheerobosus Bekk. Anecd. p. 1368 sq.: ἐλεῶ ἐλεῖς. καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπὼν Ἐλεῖται ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος. Michael Syng, apud Oram. Anecd. Ox. p. 420: παρὰ Μενάνδρῳ Ἐλεῖται ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται ἡδύτατος. Correxī edit. mai, p. 626.

CDLXI.

Cheerobosus Bekk. Anecd. p. 1481: χοᾶ παρὰ τῷ Μένανδρῳ Τὸν χοᾶ ἐκκέχυκας. Apud Menandrum haud alia verba τὸν χοᾶ in fine, ἐκκέχυκας autem initio versus recta fuerunt. Pro χοᾶ rectius scribitur χόα.

CDLXII a.

Proculus ad Hesiodi Opp. et Dies 491: ἀλέα δὲ ἡ θέρμη παρὰ τὸν ἥλιον, κυρίως ὑπαιθρος τόπος ὑπὸ ἡλίου θερμαινόμενος. Μένανδρος ἀλέας Ἀθήνας. Rectius fuerit ἀλέας Ἀθηνᾶς. De Minerva Alea conf. O. Muelléri de Minervae Pollad. p. 7. De accentu Stephanus Byz. ex Herodiano: ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας καὶ ὁπότε τὴν φυγὴν βαρύνεται, ἐπὶ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς ὀξύνεται· οὐ δὲ καὶ τοῦτο βαρύνειν.

CDLXII b.

Horatius Epod. I 33: haud paravero, Quod aut avarus eximes terra premam, Discinctus aut perdam nepos. Menandri fabulam, in qua Chremes thesaurum terra absciderat, haec spectare annotavit vetus interpres. Eam non fuisse Thesaurum, docui in edit. mai. p. 80. De Chremete avari senis partes tutante plura attuli. Fortasse ad Hydriam Menandri respici dicas. Vide p. 208. Sed hoc etiam incertum est.

CDLXIII.

*Οὐχ ὁ λόγος αὖξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν,
ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὴν τέχνην τὰ πράγματα.*

Stobaei Append. Flor. p. 12 2 ed. Gaisford.

CDLXIV.

Τί δ' ὄφελος εὖ λαλοῦντος, ἂν κακῶς φρονῇ;

Stobaei App. Flor. p. 12 5. Aberat εὖ, quod addidit Schneidewinus Coni. crit. p. 115.

CDLXV.

*Ὁ μὲν λόγος σου συνέσεως πολλῆς γέμει,
τὰ δ' ἔργα σύνεσιν οὐκ ἔχοντα φαίνεται.*

Stobaei App. Flor. p. 12 11. Versu primo σου addidit Gaisfordus.

CDLXVI.

*Ὁ μὴ φρονῶν μὲν, πολλὰ δ' ἐφ' ἑκάστου λαλῶν
δείκνυσιν αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῖς ῥήμασιν.*

Stobaei App. Flor. p. 14 8.

CDLXVII.

*Ὁ μὲν λόγος σου παῖ κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ,
τὸ δ' ἔργον ἄλλην οἶμον ἐκπορεύεται.*

Stobaei App. Flor. p. 18 4. Versu primo καὶ legebat pro παῖ*), quod reponendum esse vidit etiam Schneidewinus Coni. crit. p. 115. Idem vs. 2 ἐμπορεύεται pro ἐκπορεύεται.

CDLXVIII.

*Ἡ τῶν ὁμοίων αἵρεσις μάλιστ' ὥς
τὴν τοῦ βίου σύγκρασιν ὁμόνοιαν ποιεῖ.*

Stobaei App. Flor. p. 20 8.

*) Apud Sophoclem Elect. 1242: ἔξοιδα καὶ ταῦτα, pro καὶ Hermannus val. Rectius opinor παῖ.

CDLXIX.

Γυναικὶ δ' ὅστις ὄρκον ὁμνύων ἀνὴρ
μηδὲν ποιῇ δίκαιον, οὗτος εὐσεβής.

Stobaei App. Flor. p. 23 7.

CDLXX.

Ἄνθρωπος ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος,
μηδ' ὁ πονηρὸς κατεχέτω χρηστοῦ τόπον.

Stobaei App. Flor. p. 30 24. Vs. 1 editur ἀχάριστος
ἐνθροπος. In monostichis gnomis legitur ἀχάριστος ἀνὴρ.
Itaque scripsi ἀνὴρ ἀχάριστος. Gaisfordus ἀχάριστος ἡμῖν.
— Vs. 2 fortasse μηδ' αὐτὸν πονηρὸς. Gaisfordus μηδ' αὐτὸν
ὁ πονηρὸς. At αὐτὸν non atticum est.

CDLXXI.

Οὐχὶ τὴν αὐτὴν ἔχει
διάνοιαν αἰτῶν εἰς ἕκαστος καὶ λαβών.

Stobaei App. Flor. p. 31 10. Primo versu ἔχει addidit
Robinson Lectt. Stob. p. 149.

CDLXXII.

Ἀλλ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει.
ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἢ χάρις,
ἣν δεόμενος τότε ἀθάνατον ἔξεν ἔφη.

Stobaei App. Flor. p. 31 11. Alterum versum habes
Zenobium I 81. Eustathium p. 982 48 et 1256 50.
Schol. Ven. ad Iliad. p. 397 22. ubi legitur ἅμα τετέλε-
ται. Eum iam olim composui cum Ausonii Epigr. 134 ex
Aeschylis:

*Nil homine terra peius ingrato creat.
Vicinus, hospes, notus, ignotus, cliens,
Et si qua genera civium sunt id genus.
Si quid petenti promptus opis impertias,
Ut misereare, gratia actutum perit.*

CDLXXIII.

Μανθάνειν·

ὅτου δ' ἂν ἔργου τυγχάνῃς ἀπειρος ὢν,
τὸ πυνθάνεσθαι τῶν κατειδότεων καλόν.

Stobaei App. Flor. p. 35 l. Pro *μανθάνειν* fortasse *μάνθανε*. Versu secundo legebatur οἷου, quod correxi.

CDLXXIV.

*Πολὺν κρεῖττον ἐστὶν ἐν καλῷς μεμαθημέναι
ἢ πολλὰ γαύλως περιβεβλησθαι πράγματα.*

Stobaei App. Flor. p. 35 4. O praeclarum et vere aureum dictum, quod utinam summi rerum nostrarum scholasticarum antistites toto pectore imbiberent et scholis nostris strenue sequendum etiam atque etiam commendarent! Nam, ut nunc res est, detestabilis illa *πολυπραγμοσύνη*, quae omnes ordines pervasit, etiam iuventutem nostram transversam agit, ut nusquam consistat, nusquam pedem figat, nusquam habitet, cum ubique habitet. Quae pestis si latius serpat, verendum est, ne omnis eruditio in circulatoriam loquacitatem versa funditus tollatur. *Πουλυμαθίῃ νόον οὐ διδάσκει!*

CDLXXV.

*Ὅταν λέγῃς μὲν πολλὰ, μανθάνῃς δὲ μή,
τὸ σὸν διδάξας τοῦμόν οὐ μαθὼν ἔσει.*

Stobaei App. Flor. p. 35 14.

CDLXXVI.

Οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστι τάληθ' ἢ λέγειν.

Stobaei App. Flor. p. 76 18. Hic versus cum duobus proximis fragmentis apud Gaisfordum male ad unum fragmentum coniuncta sunt.

CDLXXVII.

Ἀδύνατον ὥς ἔοικε τάληθ' ἐς λαθεῖν.

Stobaei App. Flor. p. 76 19.

OBLXXVIII.

Ἐὰν ἐγὼ φῶ νῦν ἔχειν βακτηρίαν
χρυσήν, τί μοι σεμνότερον ἔσται τὸ ξύλον;
ἀληθὲς εἶναι δεῖ τὸ σεμνόν, οὐ κενόν.

Stobaei App. Flor. p. 76 20. Vs. 2 fortasse σοι pro μοι.

CDLXXIX.

Κὰν ταῖς ἀπορίαις ἔσθ' ὁ χρηστὸς χρήσιμος.

Stobaeus Flor. XXXVII 12. Vulgo χρήσιμον. AB m.
a. χρήσιμος.

CDLXXX.

᾽Ω Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαὶ νῶν αἱ γυναῖ.

Epimerismi Homer. apud Cramerum Anecd. Oxon. vol. I
p. 102: τὸ παρὰ Μιμνέριμω ᾽Ω Ζεῦ πολυτίμητε ὡς καλαὶ
νῶν αἱ γυναῖ, εἰ μὲν περισπάσεις ἀποκοπή ἐκ τοῦ γυναι-
κες, εἰ δὲ ὀξύνεις ἐκ τῆς γυνή εὐθείας. In his Μιμνέριμω
edidit Cramerus. Cod. μιμηέρμω, Correxī Μενάνδρω. Vide
supra p. 217. De γυνή, γυνῆς etc. vide vol. II p. 296 et 334.
Similis et versus Aristoph. Equ. 1390: ᾽Ω Ζεῦ πολυτίμηθ',
ὡς καλαί.

CDLXXXI.

Εἰ μὴ γαμεῖς γάρ, ἔσχατον νόμιξέ με
Μυσῶν.

Scholiasta Eurip. Rhes. 250 de proverbio Μυσῶν ἔσχα-
τος agens: καὶ Μένανδρος Εἰ μὴ κτλ. Apertum est haec
dicta fuisse alicui, qui se nunquam matrimonium initurum
esse deiecerat.

CDLXXXII.

Θυγάτριον, ἡ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι
ἧ δόξαν ἥτοι διαβολήν.

Grammaticus in Museo phil. Cantabr. II p. 111 et apud
Beissonadum Anecd. III p. 237: γίνεται σολοικισμὸς οὕτως
ὡς παρὰ Μινάνδρω Θυγάτριον — διαβολήν. ἐχρῆν γὰρ
ἥτοι δόξαν ἢ διαβολήν. Neque unquam aliter Attici, nisi

fallit memoria. Cfr Lobeckium ad Sophoclis Aiac. p. 146 in nota, et Schneidewinum Conl. crit. p. 116. Iure igitur grammaticus notavit Menandrum.

CDLXXXIII.

Appendix Vat. Prov. II 71: τὸν Τίβην Μένανδρος συν-
εχῶς Τίβιον ὀνομάζει. Tibius frequens servorum nomen,
de quo vide intpp. Stephani Byz. v. Τέβειον et Hemsterh.
ad Luc. I p. 138. Cfr ad Hermippi fragm. p. 750.

CDLXXXIV.

Suidas, Ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος Ἀλιεῦσι
(fragm. XIV) καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἐταίραις. Legendum
ἐτέραις. Probavit Bernhardus.

CDLXXXV.

Οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος

γραῦς ἔνδον.

Syracus apud Walzium Rhet. IV p. 98: διττὸν τὸ τῆς
διαβολῆς ὄνομα. ἐπὶ τε γὰρ τῆς διαβολῆς αὐτῆς τάττεται,
ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Οὐκ ἔστιν οὔτε διάβολος γραῦς ἔνδον,
καὶ ἐπὶ τῆς κατηγορίας.

CDLXXXVI.

Καθίζάνει μὲν ἐνίοτ' εἰς τὰ σήσαμα.

Grammaticus in Museo phil. Cantabr. II p. 113 sive
apud Boissonadum Anecd. III p. 310 et 257: παρὰ Μενάν-
δρῳ Καθίζάνει κτλ. In his σήσαμα recte de loco, ubi re-
samum vensele erat, interpretantur. Cfr Schneidewinus Conl.
crit. p. 117.

CDLXXXVII.

Cod. Marc. Bekkeri ad Harpocr. p. 13: ἀλεκτρῶν ἐπὶ
θῆλεος καὶ ἄρρινος λέγεται· καὶ Μένανδρος Τὴν ἀλε-
κτρῶνα μοι δοὺς ᾤχετο. Fortasse μοι delendum.

CDLXXXVIII.

Cod. Marc. Bekkeri ad Harpocr. p. 14: ἀμβλυώττειν

ἀπεικῶς τὸ μὴ σφόδρα ὀρεῖν· γράφεται δὲ κοινῶς ἀμβλυω-
πειν, ὡς Μένανδρος ἀμβλυωπούντων ἀνδρῶν.

CDLXXXIX.

Cod. Marc. Bekkeri ad Harpocr. p. 25: ἀπονυχίζειν
τὸ ἀγαιρεῖν τὰς ἱπικραυξήσεις τῶν ὀνύχων παρὰ Μενάνδρῳ.

CDXC.

Scholiasta ad Demosth. in MML. e cod. Bav. p. 521 ed.
Schaefer.: ἐξ Ἀργούρας, παρὰ Μενάνδρῳ Ἀργυρᾶς. De va-
riis huius nominis scripturis vide intpp. Strabonis IX p. 645
ed. Lips. et quos affert Schneidewinus Conl. crit. p. 117.
ell. Suida I p. 312. Thessalicam an Eubolcam urbem dicat
Menander incertum est. Demosthenes de Eubolca loquitur.
Ceterum haec iniuria fortasse ad comicum rettuli. Menan-
dram rhetorem in Demosthenis interpretibus praeter alios
commemorat Iohannes Sicel. in Rhet. Walzii vol. VI p. 382.

CDXCI.

Διμέριζε γάρ.

ὁ Βορυσθενίτης.

Scholiasta Dionysii Perieg. 311: Βορυσθένης ποταμὸς
περὶ Πόντον, ὅθεν καὶ οἱ Ποντικοὶ Βορυσθενῖται, ὡς Μέ-
νανδρος λέγει Διμέριζε γάρ κτλ. Apud Aristotelem Athe-
naei p. 6 d. Pontici Athenis versantes dicuntur οἱ ἐκ τοῦ
Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντες.

CDXCII.

Suidas, Ἀνάριστος: μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. — Μέ-
νανδρος δὲ ἀνάριστον.

CDXCIII.

Ἀλλὰ προσέδωκας τάλαντον ἵνα παρ' ἡμῶν . . .
καὶ τὸν ἴκτινον λάβῃς.

Choeroboscus Bekkeri ad Etymol. M. p. 902: καὶ ἡ
αἰτιατικὴ ἴκτινον, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Ἀλλὰ προσέδωκας
τάλαντον εἶναι παρ' ἡμῖν τὸν ἴκτινον. Scripsi ἵνα παρ'

ἡμῶν pro εἶναι παρ' ἡμῶν. In fine excidisse videtur substantivum; ideo vs. 2 addidi καί.

CDXCIV.

Ὁ μηδὲν ἀδικῶν οὐδενὸς δεῖται νόμον.

Incertus apud Boissonadum Anecd. I p. 124: Μενάνδρου Ὁ μηδὲν κτλ. Stobaeus Antiphani assignat, culus vide fragm. p. 148.

CDXCV.

Photius, Ὁ λολύττουςιν: οὐχὶ ὀλολύζουσι. Μένανδρος. Altera forma usus est Menander Misog. VI 3.

CDXCVI.

Gregorius Nazianz. Apol. p. 14 ed. Bas.: οὐδὲν γὰρ οὕτως ἡδὺ τοῖς ἀνθρώποις ὡς τὸ λαλεῖν τὰλλότρια. Ei Menandro haec petita esse, indicante Porsono ad Eurip. Orest. 228. monuit Elias Cretensis. Porsonus coniecit οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύ, | ὡς τοῦκλαλεῖν τὰλλότρια.

CDXCVII.

Eunapius fragm. p. 99 ed. Bekk.: ὁ Στελίζων οὐκ ἐφένευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῦς ἠνάγκαζε πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτατον, ὡς ἔφη Μένανδρος τὴν πενίαν, θηρίον καὶ . . Reliqua non sunt integra. Excidisse videtur διαπαλαίειν, vel simile quid. Menandri nomen restituendum esse vidit Bekkerus. Vulgo ὡς φημὲν ἀνδρὸς. In Menandri gnosis monost. 450 paupertas vocatur βαρύτατον φορτίον.

CDXCVIII.

Scholiasa Aeschinis c. Ctesiph. p. 257 (Bekk. 1815): σύνταγμα οἷον πληθος χρημάτων. λέγεται δὲ καὶ ἄλλαχού τὸ σύνταγμα καὶ ἐπὶ τοῦ τάγματος τῶν στρατιωτῶν. ὅθεν καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ὀνέγνωμεν τὸ σύνταγμα τῆς ἀρχῆς

CDXCIX.

Φιλόνικος δ' ἐστὶ καὶ μία γυνή
εἰς μῆνιν.

Scholiasta ad Aeschinē F. L. § 179 8 p. 255 Bekk.: δοκοῦσιν αἱ γυναῖκες πικραὶ σφόδρα εἶναι περὶ τὸ ὀργίζεσθαι. διὸ καὶ Μένανδρός φησι Φιλόνηκος δέ ἐστι καὶ μία γυνή εἰς μῆνιν. Pro καὶ μία Schneidewinus Conl. crit. p. 115 καὶ πικρά. Malim Σιμία.

D.

Palladas Alex. Epigr. CVIII: εὖ γε λέγων τὸν παῖδ' ἔφησ' ὅτι θεόν, εὖ γε Μένανδρε. Nisi haec referenda sunt ad Cnld. II p. 151. Καίρον Ἰovis filium natu minimum finxerat Ion Chlus. V. Pausan. El. V 14 7.

DI.

Simplicius ad Aristot. phys. p. 87 Ald. (p. 355 35 Bekk.): ὅταν λέγωμεν ὅτι ἀπὸ τύχης ἤλθεν ὁ ξένος καὶ λυτρωσάμενος τὸν αἰχμάλωτον, ὡς ὁ παρὰ Μένανδρῳ Δημέας τὴν κράτειαν, ἀπῆλθεν. Pro τὴν κράτειαν recte cod. reg. τὸν Κράτην, nisi id Κράτητα scribendum. Finxerat igitur Menander Demeam casu in nescio quem locum devenisse, ibique Cratetem captivum vinculis solvisse.

DII.

Ἀράβιον ἐξεύρηκα σύμβουλον.

Proverbia Colisl. 40 p. 124: ἀπὸ τούτου ἐλήφθη ἡ παροιμία (Ἀράβιος αὐλητής), ἣν μεταλλάξας Μένανδρος Ἀράβιον, φησὶν, ἐξεύρηκα σύμβουλον. Cfr supra p. 79 sq.

DIII.

Caelius Aurellianus Morb. acut. III 15: Comicus Menander, inducens senem irascentem, istius passionis (hydrophobae) imaginem vinolentis adscripsit, dicens non posse bibere eos qui vinum usque ad vexationem potant.

DIV.

Proverbia Colisl. 253: Ἦτοι κρίνον ἢ κολυκύντη, ἐπὶ τῶν ἀδήλων. τὸ γὰρ τῆς κολυκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. ἄδηλον δὲ εἰ μέχρι κρίνου προβήσεται ἢ καὶ κάρπον οἶσι. μέμνηται ταύτης Μένανδρος.

DV.

Scholiasta Aristidis p. 205 Fromm.: ἀντὶ σπόρου καὶ Μένανδρος (utilitur verbo καταβάλλειν). Τὰ δ' ἄλλ' ἐάν τις καταβάλῃ. Schneidewino Conl. crit. p. 66 haec cum fragmento ex Georgo, quod p. 97 posui, coniungenda videntur, ut sententia sit, „*reliquas autem fruges si quis sessorit, ne eadem quidem reddit mensura.*”

DVI.

Ἡ πόλις

ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.

Orion Theb. p. 23 1: ὅπερ (ἄδειν) λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος Ἡ πόλις ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν.

DVII.

Codex Havn. apud Blochium ad Etymol. M. p. 949. Λήδιον: τὸ τριβώνιον. Μένανδρος.

DVIII.

Scholiasta Aristoph. Thesm. 506: οὐ γάλα πρότερον τοῖς βρίφεσιν ἔδοσαν, ἀλλὰ μέλι ὑπολείχειν. Μένανδρος δὲ οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ τὰ ἀρτίτοκα γάλακτος δεόμενα. Ineptum hominem!

DIX.

Pollux VII 11: καυνάκας δέ τινας πορφυροῦς ἐπὶ στρωμάτων ὠνόμασε Μένανδρος. Cfr idem X 23 et quae dixi in edit. mai. p. 13.

DX.

Michael Syngelus apud Cram. Anecd. IV p. 273 9: γίνεται τὰ ὑποκορίσματα — δι' ἀναιγκαιότητα, ὥς ἐάν ὁ αἰτῇ τις σμικρύνῃ, ἵνα μὴ μεγάλην ποιήσῃ τὴν χάριν· ὧς κέχρηνται οἱ κωμικοί, ὥς ἔχει τὸ παρὰ Μενάνδρῳ λεβήτιον. Habet etiam Anaxippus Cithar. vs. 5.

DXI.

Cramerī Anecd. IV p. 412 15: ἐστιῷ σημαίνει τὸ ἀρι-

στοποιῶ, ὡς παρὰ Μενάνδρῳ Ἔστιαν τοὺς φίλους.
Fortasse ἐστιάσω,

DXII.

Incertus Cramerī Anecd. IV p. 413 3: τὸ ἐρῶ ἐρῶς, τουτέστι τὸ ἐρωτικῶς ἔχω, διὰ τοῦ η γίνεται κατὰ τὸ παρωχημένον, οἷον ἦραον ἦρων ἀρμολογῶ καὶ νῦν δ' ἐρῶ, παρὰ Μενάνδρῳ. Fortasse:

ἦρων, ὁμολογῶ· καὶ νῦν δ' ἐρῶ.

Atque ita Schneidewinus Conl. crit. p. 118.

DXIII.

Galenus de natur. fac. I 17 de medicis Erasistratis et Aesclepiadeis dicens: ὁμοίως τοῖς ὑπὸ τοῦ βελτίστου Μενάνδρου κατὰ τὰς κωμωδίας εἰσαγομένοις οἰκέταις, Λάοις τισὶ καὶ Γέταις, οὐδὲν ἡγουμένοις σφισὶ πεπραχθαι γενναῖον, εἰ μὴ τρεῖς ἑξαπατήσειαν τὸν δεσπότην. Cfr Numerius apud Eusebium Praep. Evang. XIV 7: οἱ γε παῖδες φόρτακες ἦσαν καὶ οὐ θατέρῃ ληπτοί, οἷοι δὲ οὗτοι οἱ κωμωδικοὶ τε καὶ Γέται καὶ Λάκοι, καὶ τῆς Λακικῆς λαλεῖν στωμυλήθρας κατεγλωττισμένοι, ubi τε καὶ ante Γέται delendum videtur. Adde intpp. Stephani Byz. s. v. Λακικῆ. Ovidii loca de fallacibus servis apud Menandrum attuli ad huius fragm. p. 47 ed. mai.

DXIV.

Libanius Orat. XIX p. 497 B: κεκλεῖσθαι τοῖς ὑποκριταῖς τὸ θέατρον, ἵνα μὴ τραγωδὸς εἰσιλθὼν Πασιφράην μιμήσῃται τὴν ἐξοκέιλασαν εἰς ἄλλοκότον ἔρωτά, μηδ' αὖ κωμωδὸς τὰς παρὰ Μενάνδρῳ τεκούσας. Referenda haec ad eas Menandri fabulas, in quibus puerperas exhibuerat, ex quo genere fuit Andria et Plocium. Pasiphae memoria ad Euripidis Cretenses spectat, in quo dramate portentosum Pasiphae amorem tractaverat. Neglexit Libanii locum Matthiae.

DXV.

Hermogenes de Ideis p. 117 Ald. (vol. III p. 306 Rhet.

Walz.) de ἀφελείᾳ (*Naivetät*) disserens: καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν τοιαυτὰ ἐστὶ. καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι δὲ ὡσαύτως, παρὰ τε αὐτῷ Μένανδρῳ μυρία ἂν εὖροις τοιαῦτα καὶ γυναικας λεγούσας καὶ νεανίσκους ἐρῶντας καὶ μαγείρους καὶ παρθένους θρυπτομένας καὶ τινας ἄλλους.

DXVI.

Athenaeus XIII p. 594 d: ὅτι δὲ καὶ Μένανδρος ὁ ποιητῆς ἦρα Γλυκέρας κοινόν. ἐνεμεσῆθη δέ. Φιλήμονος γὰρ ἑταίρας ἐρασθέντος καὶ χρηστήν ταύτην ὀνομάσαντος διὰ τοῦ δράματος, ἀντέγραψε Μένανδρος ὡς οὐδεμιᾶς οὔσης χρηστῆς. *Philemo meretricem, quam deperisset, sub Chrestae nomine in fabula aliqua in scenam produxisse videtur.* Itaque pro χρηστήν malim Χρηστήν.

DXVII.

Plinius H. N. XIX 6: *Menander auctor est, allium edentibus, si radicem betae in pruna tostam superederint, odorem extingui.* Fortasse ad Synaristosas referendum, cuius fabulae vide *Fragm. VIII p. 204.*

Alia fragmenta probabili coniectura ad Menandrum referenda vide in fragmentis poetarum anonymorum, praesertim in his quae ex Plutarchi scriptis composui. Ex Alciphronis epistolis, quae plurimis et manifestis Menandreae imitationis vestigiis impressae sunt, huc referre possis quae leguntur II 3, 22: βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τῆς γῆς τὰ γὰ θά, cll. Terentio *Phorm.* I 2 17: *is senem per epistolas pellerit modo non montes auri pollicens.* Ex III 32: καρηβαρῶ τὴν κραιπάλην τ' ἀπερυγγάνω. Denique ex III 54: ὁ γεγηρακῶς καὶ ῥυσότερον βαλλαντίου | ἔχων τὸ πρόσωπον.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I.

ΕΙΣ ΕΠΙΚΟΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΑ.

Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον τέκος, ὦν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνης ῥύσαθ', ὁ δ' ἀφροσύνης.

Servavit Anthol. Palat. I p. 327 sive apud Brunckium
Anal. I p. 203.

II.

AUSONII EPIGRAMMA CXXXIX EX MENANDRO.

Re frueri ut natus mortalis, dilige sed rem
tanquam immortalis: sors est in utroque verenda.

Eandem sententiam similiter expressit Lucianus Anal.
Brunck. II p. 314: ὡς τεθνηξόμενος τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπό-
λαυε, ὡς δὲ βιωσάμενος φεῖδεο τῶν ἀγαθῶν.

Γ Ν Ω Μ Α Ι

MENANDROΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΣΤΙΩΝΟΣ. *)

MENANDΡΟΣ.

Πολλῶν ὁ καιρὸς γίνεται παραίτιος·
ἂν γὰρ μέγιστα κομπάσης φρονῶν μέγα,
οὐκ οἶδας ὡς πολλὰς μεταβολὰς ἔχει.
ὃ νῦν δίδωσιν, οὐ δίδωσιν αὔριον.

MENANDΡΟΣ.

5 Χρόνος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώποις ἀεί.
τὸν οὖν παρόντα καιρὸν ἀπάνταν ἀφεῖς
οὐκ ἔστιν αὐτὸν προσλαβεῖν πάλιν ταχύ.

*) Descripsit has sententias ex cod. Reg. 1166 Boissonadus Anecd.
I p. 146—150. Has ut reciperem in hanc syllogen vix a me impetravi;
adeo barbara pleraque et inöigna plane, quibus emendandis operam
impendas.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

- Ἐπὶ σ' ὁ καιρὸς ἐμβάλη πολλοῖς κακοῖς,
 μὴ ἐκκακήσης πάντα εὐθύμως φέρειν.
 10 πάλιν γὰρ ὄψει τῶν κακῶν περιτροπήν·
 αἰεὶ γὰρ ὡς τροχὸς ὁ χρόνος κυλίεται.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

- Καιρὸς ὁ τυχῶν ἐστὶν ἀκθρώποις αἰεὶ·
 πᾶσιν χάρ οὐ πέφυκεν ἀνθρώποις ἴσος.
 κέρδη γὰρ ἄλλοις χηδονὰς ἐρέυεται,
 15 ἄλλοις δὲ λύπας προσπορίζει καὶ βλάβας.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

- Μίαν πρόνοιαν τῶν ἄνω τε καὶ κάτω
 θεὸν νόμιζε, καὶ σέβου παντὶ ἀδίνει.
 ὡς ὄντα τοῦτον καὶ παρόντ' αἰεὶ σέβου,
 καὶ μὴ μ' ἐρώτα, μηδὲ μανθάνειν θέλει.
 20 οὐ γὰρ θέλω σε μανθάνειν τί δεῖ θεός.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Λόγος κατὰγει ταρτάρου κατώτερον,
 λόγος δὲ αὐθις εἰς ὕψος ψυχὴν ἄγει.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

- Ὁ πονηρὰ ποιῶν εὐθέως οὐκ αἰσθεται·
 τότε οἶδεν ὃ πεποίηκεν, ὅτε κολάζεται.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

- 25 Ὁ δυσσεβῶν τι καὶ δοκῶν λαθεῖν θεῶ,
 κολάζεται· οὗτος ὑπὸ συνειδότος θεοῦ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

- Ὁ μὴ κολασθεῖς, τῷ νόμῳ πράξας κακῶς,
 αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ νόμῳ κολάζεται.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

- Εὐσχημονεῖν φρόντιζε μὴ τῷ σχήματι,
 30 τὸ σῶμα κοσμῶν, ἀλλὰ τῷ φρονήματι.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Νίκα σιωπῶν τὸν νόμον καὶ μάνθανε·
πρὸ τοῦ μαθεῖν τῷ νόμῳ προλαμβάνεις.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

Νόμος φυλαχθεῖς οὐδέν ἐστιν ἢ νόμος,
ὁ μὴ φυλαχθεῖς καὶ νόμος καὶ δῆμιος.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

38 Πόντου, γυναικός, κρίματα, θηρός, πυρός
χειρότερός ἐστιν ὁ προδότης τῶν φίλων.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

Ἄν μὴ δυνάμενος, ἐθέλων δὲ βλάβῃς φίλου,
καὶ μὴ δυνάμενος καὶ θέλων πείσῃ κακόν.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Ὁ μὴ δικαίως κατὰ φίλων ζητῶν κακόν,
40 αὐτὸς προπάσχει τοῦ κακοῦ τὴν ἔκβασιν.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

Ἄνθρωπος ὢν μηδέποτε καθ' ἐτέρου κακόν
ἀδίκως φρονήσῃς· ἡ δίκη γὰρ πάνθ' ὁρᾷ.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ,
πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

45 Ἀγαθοῦ γείτονος ἂν ποτε γείτων ἔσῃ,
ὥς προδιδάσκει ἀγαθὸν προσλαμβάναν.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Αὐτὸς ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν θέλει·
μίμψει γὰρ ἄλλους, οὐχὶ μεμψθήσῃ δὲ σύ.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

Δίκην φυλάσσου, καὶ δικαίως ἐγκαλῇ.
50 μετέρχεται τὸ δίκαιον εἰς πλεονεξίαν.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

Ἐὰν πένης ᾖς, δίκαιος εἶ καγαθός.
εἰμὶ δίκαιος ἢ γάρουκ ἂν ᾖς πένης.

ΦΙΛΙΣΤΙΩΝ.

Πενία καθ' αὐτήν ἐστὶν ἰσχυρὰ νόσος·
ἔρωτα προσλαβοῦσα δύο νόσους νοσεῖς.

A D N O T A T I O N E S.

Vs. 3. „Nomen Phillistionis, scil. *γιλ.*, ante οὐκ οἶδας codex exhibet. Sed tetrastichon ad eundem auctorem pertinere sententiarum nexus evincit.” Boissonadus. Idem ante μεταβολὰς inseruit τὰς. Debebat τὰς μεταβολὰς πολλάς. Sed auctor huius versus μεταβολὰς antepenultima longa dixisse videtur. — Vs. 5 Boissonadus οὐκ ἴσος ἐστὶν pro οὗτός ἐστιν. Malim οὐκ ἔσθ' αὐτός. — Vs. 6 Boissonadus ἀποπτᾶν ἦν ἀφῆς. Lenissimum fuerit ἅπαξ ἂν ἀφῆς, vel si antiquum auctorem versus habet, ἂν ἅπαξ ἀφῆς. — Vs. 9 possis οὐ μὴ ἁκακήσης, πάντα δ' εὐθύμως φέρε, sive malle οὐ μὴ ἁκακήσης, πάντα δυσθύμως φέρων. — Vs. 11 Boiss. κυλίνδεται. Sed v. ad Pherecr. p. 339. Praeterea paullo numerosius esset αἰὲ γὰρ ὁ χρόνος ὡς τροχὸς κυλιέται. — Vs. 12 post καιρὸς Boiss. μὲν vel γὰρ addebat. — Vs. 13 cod. ἴσως. — Vs. 14 cod. καὶ ἡ δωνᾶς. Pro ἐρενέται fort. θηρενέται. — Vs. 17 sqq. Vide Philem. fragm. inc. XXVI. LXXXVI. — Vs. 19 addidi μ'. — Vs. 20 pro δεῖ Boiss. δῆ, quod non sufficit. Elegans esset μανθάνειν ὃ μὴ θέμις. — Vs. 23 cod. ἔσθεται. Boiss. ἦσθετο. Debebat αἰσθεται, de quo cfr schol. Bav. Demosth. p. 534: αἰσθισθαι ἔστι τὸ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, αἰσθάνεσθαι τὸ ἰπνοεῖν. διαφέρει γάρ. Grammaticus Bekk. Anecd. p. 183, 9: αἰσθισθαι καὶ αἰσθάνεσθαι ἀμφοτέρω ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Copiose de utroque disseruit alius (Phrynichus?) ibidem p. 359 6. Participio praesenti αἰσθόμενος utitur Philemo Incert. fragm. LXXX. — Vs. 24 ὅτε Boiss. ὅταν codex. — Vs. 25 fort. θεόν. — Vs. 26 cod. ξυνειδότος. — Vs. 28 Boiss. τῷ λόγῳ vel τῷ φρόβῳ. — Vs. 31 et 32. Vide M&

Menandri inc. fragm. CLII. ubi secundus versus ita legitur πρό
 τοῦ παθεῖν σε τῷ νόμῳ προλαμβάνου. — Vs. 33 cod. λό-
 γος pro νόμος. Correxuit Boissonadus ex Menandri fragm.
 inc. CLI. — Vs. 35 Boiss. κρυμάτων. Poterat lenius κρύ-
 ματος. „Nihil proclivius quam α pro ος scribi.” Porsonus
 ad Euripidis Hec. 782. Sed κρύμα nusquam legi. Fortasse
 καύματος, quamvis sequitur πυρός — Vs. 36 fort. ὃς προ-
 δότης ἤ. Boiss. post προδότης inserit ὦν. — Vs. 37 pro
 ἐθίλων δε fort. ἀλλ' ἐθίλων. — Vs. 39 aq. Vide Menandri
 inc. fab. CCXLVII. — Vs. 43 — 46 habet etiam Comp.
 Men. et Phil. Rutgers. p. 361. Vide Menandri inc. fab.
 XXII. Boissonado indicante vs. 46 alius cod. ὡς προσδι-
 δάσκεις τὰ ἀγαθὰ καὶ προμανθάνεις. — Vs. 50 codex
 μετρίχετε γὰρ τὸ δίκαιον. Correxuit Boissonadus. — Vs. 51
 Boiss. εἰ δίκαιος καὶ ἀγαθός. — Vs. 52 Boiss. α. Εἰμί γε
 δίκαιος. β. ἥ γὰρ οὐκ ἂν ἦς πένης. Sufficit fortasse εἰ
 μὴ δίκαιος ἦς γὰρ, οὐκ ἂν ἦς πένης. — Vs. 54 νόσεις
 scripti pro νοσεῖ.

MENANDRI

Γ Ν Ω Μ Α Ι Μ Ο Ν Ο Σ Τ Ι Χ Ο Ι

EX QUINQUE CODICIBUS MSS DUCTAE. *)

- "Ανθρωπον ὄντα δεῖ φρονεῖν τάνθρωπινα.
 "Αναφαίρετον κτῆμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς.
 "Αεὶ τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου.
 "Αθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὢν.
 5 "Α ψέγομεν ἡμεῖς, ταῦτα μὴ μιμώμεθα.
 "Απαν τὸ κέρδος ἄδικον ὃν φέρει βλάβην.
 "Απαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
 "Ανθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
 "Αδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίως.
 10 "Αχάριστος ὅστις εὖ παθῶν ἀμνημονεῖ.
 "Αγεί δὲ πρὸς γῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.
 "Αγαθὸν μέγιστον ἢ φρόνησίς ἐστ' αἰεὶ.
 "Ανδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
 "Αγεί τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
 15 "Αβουλίᾳ τὰ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
 "Ανθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκ' αἰεὶ.
 "Ανεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
 "Αφείς τὰ φανερά μὴ δίωκε τὰ φανῆ.
 "Ανὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, καὶ εὐτυχεῖ.
 20 "Ανθρωπος ὢν γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
 "Αλαζονείας οὔτις ἐκφεύγει δίκην.
 "Απαντας αὐτῶν κρείσσονας ἀνάγκη ποιεῖ.
 Αἰσχρὸν δὲ μηδὲν πρᾶττε μηδὲ μάνθανε.

*) V. Praef. edit. mai. p. X sqq.

- Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συνοδίαν ἀεὶ.
 25 Ἀνδρῶν δὲ φαύλων ὄρχον εἰς ὕδωρ γράψε.
 Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
 Ἀνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται.
 Ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε.
 Ἀνὴρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλιν σώζει πόλιν.
 30 Ἀνὴρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής.
 Ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.
 Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλος.
 Ἀριστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά.
 Αἰεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστιν ἀχόριστος φύσει.
 35 Ἄνευ προφάσεως οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
 Ἀνελεύθεροι γάρ εἰσιν οἱ φιλάργυροι.
 Ἄρ' ἐστὶ θυμοῦ φάρμακον χρηστὸς λόγος.
 Ἄπαντας εὖ πράττοντες ἤδομεν φίλους.
 Ἄ μὴ προσήκει μῆτ' ἄκουε μῆθ' ὄρα.
 40 Ἀνὴρ ἀχάριστος μὴ νομιζέσθω φίλος.
 Ἄπαντας ἢ παιδεύσεις ἡμέρους τελεῖ.
 Αἰ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν.
 Αὐτὸς πενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνηι.
 Ἀρχῆς τετευχῶς ἴσθι ταύτης ἄξιος.
 45 Ἀνὴρ ὁ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.
 Ἄπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
 αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.
 Ἄρεσκε πᾶσι καὶ σὺ μὴ σαυτῷ μόνῳ.
 Ἄνουθέτητόν ἐστιν ἢ παρηγορία.
 50 Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἢ πονηρία.
 Ἀνὴρ ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
 Ἀνὴρ δίκαιος πλοῦτον οὐκ ἔχει ποτέ.
 Ἀρχὴν νόμιζε τὸν θεὸν φοβεῖσθαι.
 Ἀδίκους φίλοισιν ἢ κακοῖς μὴ συμπλέκων.
 55 Ἀνὴρ ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται.
 Ἄλυπον ἄξις τὸν βίον χωρὶς γάμον.
 Βέβαιον οὐδὲν ἐστιν ἐν θνητῷ βίῳ.
 Βιωῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ' οὐ ῥάδιον.
 Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.

- 60 Βραδὺς πρὸς ὀργὴν ἐγκρατὴς φέρειν γενοῦ.
 Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίοις χρω φίλοις.
 Βάδιζε τὴν εὐθείαν, ἵνα δίκαιος ᾖς.
 Βίον πορίζου πάντοθεν πλήν ἐκ κακῶν.
 Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
- 65 Βιοῖ μὲν οὐδείς ὃν προαιρεῖται βίον.
 Βίος κέκληται δ' ὅς τις πορίζεται.
 Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν.
 Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οἰδὲν ἀσφαλέστερον.
 Βροτοῖς ἅπασιν ἀποθανεῖν ὀφείλεται.
- 70 Βουλὴν ἅπαντος πρῆγματος προλάβανε.
 Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
 Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχειν.
 Βοηθὸς ἴσθι τοῖς καλῶς εἰργασμένοις.
 Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος.
- 75 Βέλτιόν ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
 Βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαντῷ μόνον.
 Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή.
 Βίον καλὸν ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχῃς.
 Βασίλεια δ' εἰκὼν ἐστὶν ἔμψυχος Θεοῦ.
- 80 Γλώσσης μάλιστα πανταχῇ πειρῷ κρατεῖν.
 Γαστρός δὲ πειρῷ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν.
 Γίγνωσκε σαυτὸν νοουθετεῖν ὅπου τρέχεις.
 Γυναιξὶ πάσαις κόσμον ἢ σιγὴ φέρει.
 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σῶζειν οἰκίαν.
- 85 Γυνὴ γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
 Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον.
 Γυνὴ γὰρ οὐδὲν οἶδε πλήν ὃ βούλεται.
 Γέλως ἄκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν.
 Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται.
- 90 Γέρων ἐραστὴς ἐσχάτη κακὴ τύχη.
 Γαμεῖν ὁ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
 Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐ τὰ χρυσία.
 Γυνὴ δικαία τοῦ βίου σωτηρία.
 Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ράδιον.
- 95 Γυναῖκα θάττειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

- Γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν.
 Γυνὴ τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει.
 Ἰάμει δὲ μὴ τὴν προῖκα, τὴν γυναιῖκα δέ.
 Γυνὴ δὲ χρηστὴ πηδάλιον ἐστ' οἰκίας.
 100 Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἡ φύσις.
 Γινώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων.
 Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐχταῖον κακόν.
 Γαμῖν δὲ μέλλων βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
 Γύμναζε παιδας· ἄνδρας οὐ γὰρ γυμνάσεις.
 105 Γονεῖς δὲ τίμα καὶ φίλους εὐεργέτει.
 Γυνὴ δ' ὅλως τὸ συμφέρον οὐ βουλευέται.
 Γυνὴ γερόντων ἀσφαλεστέρα νέων.
 Γιλᾶ δ' ὁ μῶρος, κἂν τι μὴ γέλοιον ᾖ.
 Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' οὐδὲν διαφέρει.
 110 Γίρων γενόμενος μὴ γάμει νεωτέραν.
 Γνώσση ματαία ζημία προστρίβεται.
 Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὸ γίγνεται.
 Γήρως δὲ φάβου τίς γένοιτ' ἂν ἐκτροπή;
 Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστός θέλει.
 115 Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους ἔχειν.
 Δούλος πεφυκὼς εὐνόει τῷ δεσπότῃ.
 Δύσμορρος εἶην μᾶλλον ἢ κακηλόγος.
 Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνησθαι θεοῦ.
 Δίκαιος ἴσθι ἵνα δικαίων τύχης.
 20 Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιланθρώπους ποιεῖν.
 Δις ἑξαμαρτεῖν ταῦτόν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ.
 Διάλυε, μὴ σύγκρουε μαχομένους φίλους.
 Δρὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ. ξυλεύεται.
 Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν ἐκλήψῃ μέγα.
 125 Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς τοὺς δ' εὐτυχεῖς.
 Δίκαια δράσας συμμάχους ἔξεις θεούς.
 Δεινότερον οὐδὲν ὄλλο μητριᾶς κακόν.
 Δειλοῦ γὰρ ἀνδρὸς δειλὰ καὶ φρονήματα.
 Δέσποινα γὰρ γαμοῦντι νυμφίῳ γυνή.
 130 Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκειν τέχνας.
 Δόλιον γὰρ ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν βίον.

- Δαίμων ἑμαυτῷ γέγονα γήμας πλουσίαν.
 Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδὲ τοῦ καλοῦ.
 Διὰ τὰς γυναῖκας πάντα τὰ κακὰ γίνεται.
 185 Δίκαιος ἂν ᾖ, τῷ τρόπῳ χρήσῃ νόμῳ.
 Δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος.
 Δίωκε δόξην καὶ ἀρετὴν, φεῦγε δὲ ψόγον.
 Δοῦλος γεγονώς ἐτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ.
 Ἐπαινον ἔξεις, ἂν κρατῆς ὧν δεῖ κρατεῖν.
 140 Ἐρως δίκαιος καρπὸν εὐθιώς φέρει.
 Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ θεός.
 Ἐλπίζε τιμῶν τὸν θεὸν πράξειν καλῶς.
 Ἐν ταῖς ἀνάγκαις χρημάτων κρείττων φίλος.
 Ἐλευθέρον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
 145 Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσῃς κακόν.
 Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός.
 Ἐν τοῖς κακοῖσι τοὺς φίλους εὐεργέτει.
 Ἐργῶν πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχει.
 Ἐκ τῶν πόνων γὰρ τὰγάθ' αὖξεται βροτοῖς.
 150 Ἐν νυκτὶ βουλὴ τοῖς σοφοῖσι γίγνεται.
 Ἐνεγκε λύπην καὶ βλάβην ἔρρωμένως.
 Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ 'πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ.
 Ἐυτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μὴ.
 Ἐφ' ὁδὸν εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
 155 Ἐλπίζε τιμῶν τοὺς γονεῖς πράξας καλῶς.
 Ἐρωτα παῦει λιμὸς ἢ χαλκοῦ σπάνις.
 Εὐτακτον εἶναι τ' ἀλλότρια δειπνοῦντα δεῖ.
 Ἐαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὧν.
 Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὐ.
 160 Ἐνεῖσι καὶ γυναῖξι σῶφρονες τρόποι.
 Ἐν γὰρ γυναῖξὶ πίστιν οἶκ' ἐνεστ' ἰδεῖν.
 Ἐλευθέρου γὰρ ἐστὶ τάληθ' ἔλεγειν.
 Ἐνοι κακῶς φρονοῦσι πράττοντες καλῶς.
 Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὐποτ' ἂν πάθοις βλάβην.
 165 Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἔξομεν φίλους.
 Ἐχθροῦ παρ' ἀνδρὸς οὐδὲν ἐστὶ χρήσιμον.
 Εὐκαταφρόνητός ἐστι σιγηρὸς τρόπος.

- Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης.
 Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
 170 Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὖ.
 Ἐνιοὶ δὲ καὶ μισοῦσι τοὺς εὐεργέτας.
 Εἰ μὴ φυλάσσεις μικρ', ἀπολείς τὰ μείζονα.
 Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει.
 Εὖχου δ' ἔχειν τι, καὶ ἔχῃς ἔξεις φίλους.
 175 Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὃ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
 Ἐν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.
 Ἐργοῖς φιλόπονος ἴσθι μὴ λόγοις μόνον.
 Εὐρεῖν τὸ δίκαιον πανταχῶς οὐ ῥάδιον.
 Ἔστιν Δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
 180 Ἐλεινότερόν μοι φαίνεται ἀτυχία φίλου.
 Ἐκ τῶν γυναικῶν ὀλλυται κόσμος μέγας.
 Ἔστι κόν κακοῖσιν ἡδονῆς τι μέτρον.
 Εὐπείστον ἀνὴρ δυστυχῆς καὶ λυπούμενος.
 Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυστυχεῖν.
 185 Εὐνοῦχος ἄλλο θηρίον τῶν ἐν βίῳ.
 Ζῆσις βίον κράτιστον, ἂν θυμοῦ κρατῇς.
 Ζήτησιν σεαυτὸν καλλίστην εὐδοξίαν.
 Ζήτησιν σεαυτῷ σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
 Ζῶμεν πρὸς αὐτὴν τὴν τύχην οἱ σώφρονες.
 190 Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὥς θέλομεν, ἀλλ' ὥς δυνάμεθα.
 Ζῆθι προσεχόντως, ὥς μακρὰν ἐγγὺς βλέπων.
 Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα.
 Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἰρετώτερος.
 Ζῆν βουλούμενος μὴ πρᾶττε θανάτου ἄξια.
 195 Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
 Ζήτησιν συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
 Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκ ἔτ' ἐστ' ἐλεύθερος.
 Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρόπους.
 Ζήτησιν γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
 200 Ζῶμεν ἀλογίστως προσδοκῶντες μὴ θανεῖν.
 Ζῆν ἡδέως οὐκ ἔστιν ἀργὸν καὶ κακόν.
 Ἡ ζῆν ἀλύπως ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
 Ἡθὴ πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει.

- Ἦθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν.
 205 Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὀλεθρον ἤγαγεν.
 Ἠδιστὸν ἐστὶ τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν.
 Ἠδιστὸν ἐστὶν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
 Ἡ λέγει τι σιγῆς κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχει.
 Ἡξεὶ τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον.
 210 Ἡ φύσις ἐκάστου τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.
 Ἦθος προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ.
 Ἡ δ' ἀρπαγὴ μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
 Ἡ φύσις ἀπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ.
 Ἦθους δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος.
 215 Ἡ μὴ γαμεῖν τὸ σύνολον ἢ γαμῶν κράτει.
 Ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
 Ἡ γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίττει βλάβην.
 Ἡδὺ γε δικαίους ἄνδρας εὐτυχεῖς ὄρα·ν.
 Ἦθους δὲ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.
 220 Ἡ γλῶσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν.
 Ἡδὺ σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
 Ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἐστ' ἀπόκρισις.
 Ἡ γὰρ σιωπὴ μαρτυρεῖ τὸ μὴ θέλειν.
 Ἡ μωρία δίδωσιν ἀνθρώποις κακὰ.
 225 Ἡ μὴ ποιεῖ τὸ κρυπτὸν ἢ μόνος ποιεῖ.
 Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κώλιστα.
 Ἡ πενία ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
 Ἡ γλῶσσ' ἀμαρτάνουσα τάληθ' ἡ λέγει.
 Θεὸν σέβου καὶ πάντα πράξεις ἐνθώς.
 230 Θεὸν προτίμα, δεύτερον τοὺς σοὺς γονεῖς.
 Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ τρίτον κακόν.
 Θέλων καλῶς ζῆν μὴ τὰ τῶν φανύλων φρόνει.
 Θησαυρός ἐστι τῶν κακῶν κακὴ γυνή.
 Θεὸς πέφυκεν ὅστις οὐδὲν δρᾷ κακόν.
 235 Θησαυρός ἐστι τοῦ βίου τὰ πράγματα.
 Θέλομεν καλῶς ζῆν πάντες ἀλλ' οὐ δυνάμεθα.
 Θεὸς συνεργὸς πάντα ποιεῖ ῥαδίως.
 Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
 Θορύβους ὀχλώδεις φεῦγε καὶ παροινίας.

- 240 Θείω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.
 Θεοῦ πέφυκε δῶρον εὐγνώμων τρόπος.
 Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται.
 Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ Θεοῦς.
 Θεράπευε τὸν δυνάμενον, ἄνπερ νοῦν ἔχῃς.
- 245 Θυμῷ χαρίζου μηδέν, ἄνπερ νοῦν ἔχῃς.
 Θυσία μεγίστη τῷ Θεῷ τὸ εὐσεβεῖν.
 Θεῷ μάχεσθαι δεινὸν ἐστὶ καὶ τύχη.
 Θηρῶν ἀπόντων ἀγριωτέρα γυνή.
 Θνητὸς παφικῶς τοῦπίσω πειρῷ βλέπειν.
- 250 Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν.
 Θεοῦ δὲ πληγὴν οἷχ' ὑπερπηδᾷ βροτός.
 Θεὸς δ' ἁμαρτάνουσιν οὐ παρίσταται.
 Θεὸν ἐπιτοκῶν μὴ δόκει λεληθέναι.
 Θυμοῦ κρατῆσαι κάπιθυμίας καλόν.
- 255 Θεοῦ ὄνειδος τοὺς κακοὺς εἰσαδιμονεῖν.
 Ἰερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία.
 ἴσος ἴσθι πᾶσι καὶ ὑπερβάλλῃς βίῳ.
 Ἰσχυρότερον δέ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
 Ἰσότητα τίμα, καὶ πλεονέκτει μηδένα.
- 260 Ἰστοὶ γυναικῶν ἔργα κοῦκ ἐκκλησίαι.
 Ἰὸς πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή.
 Ἰκανὸν τὸ νικᾶν ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
 Ἰσον ἐστὶν ὀργῇ καὶ θάλασσα καὶ γυνή.
- 265 Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστίν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν.
 ἴσος ἴσθι κρίνων καὶ φίλους καὶ μὴ φίλους.
 ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὁμότης.
 Ἰατρὸς ἀδόλεσχος ἐπὶ νόσῳ νόσος.
 ἴσον Θεῷ σου τοῖς φίλους τιμᾶν θέλε.
- 270 Ἰκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.
 Ἰδὼν τι χρηστὸν μηδὲν ἐκφάνῃς ὄλως.
 Ἰδὼν ποτ' αἰσχρὸν πράγμα μὴ συνεκδράμῃς.
 Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον.
 Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.
- 275 Κάλλιστόν ἐστι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.

- Κρίνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
 Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία.
 Κόλαζε τὸν πονηρὸν, ἄνπερ δυνατὸς ἦ.
 Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν.
 280 Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
 Καιροῦ τυχὼν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα.
 Κακοῦ μεταβολὴν ἀνδρὸς χρὴ σιωπᾶν.
 Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν.
 Καλλίστα πειρῶ καὶ λέγειν καὶ μανθάνειν.
 285 Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλει.
 Καλλίστον ἐν κήποισι φύεται ῥόδον.
 Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ.
 Κέρδος πονηρὸν μηδέποτε βούλου λαβεῖν.
 Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον.
 290 Κρεῖττον σιωπᾶν ἔστιν ἢ λαλεῖν μάτην.
 Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
 Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
 Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
 Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανὼν κολάζεται.
 295 Καλὸν τὸ θησαύρισμα κειμένη χάρις.
 Κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν ἔστιν ἢ ζῆν ἀθλίως.
 Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.
 Καρπὸς γὰρ ἀρετῆς ἔστιν εὐτακτος βίος.
 Καλὸν τὸ νικᾶν, ὑπερνικᾶν δὲ σφαλερόν.
 300 Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς.
 Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
 Κακῷ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὅλως ὁδοιπόρει.
 Καλὸν φέρουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
 Κακὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή,
 305 καὶ πτώμεθ' αὐτὰς ὡς ἀναγκαῖον κακόν.
 Κατὰ τὴν ἰδίαν φρόνησιν οὐδεὶς εὐτυχεῖ.
 Καιρῷ σκόπει τὰ πράγματ', ἄνπερ νοῦν ἔχῃς.
 Κὰν τοῖς ἀγροίκοις ἐστὶ παιδείας λόγος.
 - Λιμὴν ἀτυχίας ἔστιν ἀνθρώποις τέχνη.
 310 Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἔξεις φίλον.
 Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.

- Λιμὴν πέφυκε πᾶσι παιδεία βροτοῖς.
 Λόγῳ με πείσον, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.
 Λόγος διοικεῖ τὸν βροτῶν βίον μόνος.
- 315** Λογισμός ἐστι φάρμακον λύπης μόνος.
 Λυπαὶ γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσον.
 Λαβὼν ἀπόδος, ἄνθρωπε, καὶ λήψῃ πάλιν.
 Λιμὴν πλοίου μὲν, ἀλυπία δ' ὄρμος βίου.
 Λύπην γὰρ εὖνους οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος.
- 320** Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔσθ'.
 Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.
 Λυποῦντα λῖπει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει.
 Λπεῖ με δοῦλος δεσπότου μείζον φρονῶν.
 Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἐστὶν ἢ γυνή.
- 325** Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.
 Λύπης ἱατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος.
 Λέοντι συζῆν ἢ γυναικὶ συμβιοῦν.
 Λάλει μέτρια καὶ μὴ λάλει ἅ μὴ σε δεῖ.
 Λήσειν διὰ τέλους μὴ δόκει πονηρὸς ὢν.
- 330** Λόγος εὐχάριστος χάριτός ἐστ' ἀνταπόδοσις.
 Λάβε πρόνοιον τοῦ προσήκοντος βίου.
 Μισῷ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός.
 Μὴ χρῖν' ὀρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
 Μεσιὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή.
- 335** Μὴ πάντα πειρῷ πᾶσι πιστεῖναι αἰεὶ.
 Μιμοῦ τὰ σεμνά, μὴ κακοῦς μιμοῦ τρόπους.
 Μισθὸς διδάσκει γράμματ', οὐ διδάσκαλος.
 Μοχθεῖν ἀνάγκη τοῖς θέλοντας εὐτυχεῖν.
 Μί' ἐστὶν ἀρετὴ τὸν ἄτοπον φεύγειν αἰεὶ.
- 340** Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.
 Μὴ φεῦγ' ἐταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.
 Μακάριόν ἐστιν νιὸν εὐτακτον τρέφειν.
 Μηδέποτε πειρῷ δύο φίλων εἶναι κριτῆς.
 Μὴ σπεῦδ' ἅ μὴ δεῖ, μηδ' ἅ δεῖ σπεύδειν μένε.
- 345** Μὴ τοὺς κακοῦς οἴκτειρε πράξαντας κακῶς.
 Μέγιστον ὀργῆς ἐστὶ φάρμακον λόγος.
 Μετὰ τὴν δόσιν τόχιστα γηράσκει χάρις.

- Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
 Μένει δ' ἐκάστω τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν.
- 350 Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ.
 Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
 Μισῶ πονηρὸν χρηστὸν ὅταν εἴπῃ λόγον.
 Μὴ λαιδόρει γυναῖκα μηδὲ νουθετεῖ.
 Μέμνησα νέος ὦν ὡς γέρων ἔση ποτὲ.
- 355 Μήποτε λάβῃς γυναῖκας εἰς συμβουλίαν.
 Μὴ ῥμβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.
 Μακάριος ὅστις ἔτυχε γενναίου φίλου.
 Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ ταχὺς πένης γένῃ.
 Μέγ' ἐστὶ κέρδος, ἣν διδάσκεσθαι μάθης.
- 360 Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον.
 Μηδὲν ποτε κοινοῦ τῇ γυναικὶ χρήσιμον.
 Μὴ γάμει γυναῖκα κοῦκ ἀνοίξεις τάφον.
 Μεγάλῃ τυραννὶς ἀνδρὶ τελοῦσα καὶ γυνή.
 Μὴ πρὸς τὸ κέρδος αἰὲ πειρῶ βλέπειν.
- 365 Μαστιγίας ἐγχαλκος ἀφόρητον κακόν.
 Μὴ μοι γένοιθ' ἃ βούλομ' ἀλλ' ὃ συμφέρει.
 Μετὰ δικαίου αἰὲ διατριβὰς ποίει.
 Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.
 Νόμιζε κοινὰ πάντα τὰ τυχήματα.
- 370 Νοεῖν γὰρ ἐστὶ κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχειν.
 Νύμφῃ δ' ἄπροικος οὐκ ἔχει παρρησίαν.
 Νόμοις ἐπισθαι τοῖς ἐγγωρίοις καλόν.
 Νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε.
 Νέμεσιν φυλάσσου μηδὲν ὑπερφρονῶν.
- 375 Νέω δὲ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.
 Νικᾷ γὰρ αἰὲ διαβολὴ τὰ κρεῖττονα.
 Νόμιζ' ἀδελφοὺς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
 Νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.
 Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεοὺς.
- 380 Νόμων ἔχεσθαι πάντα δεῖ τὸν σώφρονα.
 Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
 Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι διὰ βίου.
 Νόσον δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν.

Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γεραιτέρων θέλε.

385 Νῦξ μὲν ἀναπαύει, ἡμέρα δ' ἔργον ποιῇ.

Νικᾷ παλαιὰς χάριτας ἢ νέα χάρις.

Νέοις τὸ σιγᾶν κρεῖττον ἔστι τοῦ λαλεῖν.

Νέος ἂν πονήσῃς, γῆρας ἕξεις εὐθάλεις.

Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδὼν.

390 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος.

Ξένους ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ.

Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.

Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος.

Ξένος ὢν ἀκολούθει τοῖς ἐπιχωρίοις νόμοις.

395 Ξενία χαλεπὴ κατὰ πολλοὺς τρόπους.

Ξενίας αἰὲ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει.

Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβών.

Ξυνετὸς πεφυκῶς φεῦγε τὴν πανουργίαν.

Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς.

400 Ξένους ξένιζε, καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔση.

Ξένῳ δὲ σιγᾶν κρεῖττον ἢ κεκραγέσθαι.

Ξένος πεφυκῶς τοὺς ξενηδόχους σέβου.

Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει.

Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν.

405 Οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν ἀγνοοῦντα μανθάνειν.

Ἐλπίζε δ' αὐτὸν πάλιν εἶναι σοῦ φίλον.

Οὐκ ἔστιν οὐδείς ὅστις οὐχ αὐτῷ φίλος.

Οὐκ ἔσθ' ὑγμίας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ.

Ὅπου βία πάρεστιν, οὐδὲν ἰσχύει νόμος.

410 Ὁργὴ φιλοῦντος μικρὸν ἰσχύει χρόνον.

Οὐπώποτ' ἐξήλωσα πολυτελῇ νεκρόν.

Οὐδείς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς ἐπίσταται.

Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον οὐδὲ τῆς καλῆς.

Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.

415 Οὐδείς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλευέται.

Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον.

Οὐκ ἔστι σιγᾶν αἰσχρόν, ἀλλ' εἰκὴ λαλεῖν.

Ὁργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ κφάνῃς φίλου.

Οὐκ ἔστιν εἰρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός.

- 420 Ὁ πόλῦς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν.
 Ὅμιλιας δὲ τὰς γεραιτέρων φίλει.
 Ὁ μὴ δαρεῖς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.
 Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου.
 Οὐδεῖς ὃ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὃ δὲ ποιεῖς βλέπει.
- 425 Ὅν γὰρ θεοὶ φιλοῦσιν ἀποθνήσκει νέος.
 Ὅμοια πόρνη δάκρυα καὶ ῥήτωρ ἔχει.
 Οἶνος γὰρ ἐμποδίζει
 Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τίχη.
 Ὅργῃ δὲ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
- 430 Ὁ μὴδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.
 Οὐδεῖς ἐπιχειρεῖ τοῖς δεδυστυχηκόσι.
 Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα μὴ φρόνει μέγα.
 Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς.
 Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἐκάστῳ θεός.
- 435 Οὐ χρὴ φέρειν τὰ πρόσθεν ἐν μνήμῃ κακά.
 Οὐκ ἔστι πενίας οὐδὲ ἐν μεῖζον κακόν.
 Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά.
 Ὁ γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων.
 Οὐδεῖς πῦρ εἰς χρήματα διδοὺς ἐπαύσατο.
- 440 Ὁ συκοφάντης ἐστὶ τοῖς πέλας λύκος.
 Ὅρκον δὲ φεῦγε καὶ δικαίως κἀδίκως.
 Ὅργῃν ἐταίρου καὶ φίλου πειρῶ φέρειν.
 Πολλοὺς ὁ πόλεμος δι' ὀλίγους ἀπώλεσεν.
 Πανήγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
- 445 Πολλοὺς ἔρέφειν εἴωθε τὰδίκηματα.
 Πολλοὺς ὁ καιρὸς οὐκ ὄντας ποιεῖ φίλους.
 Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ.
 Πρᾶττε τὰ σαυτοῦ, μὴ τὰ τῶν ἄλλων φρόνει.
 Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται διδάσκαλος.
- 450 Πενίας βαρύτερον οὐδὲν ἐστι φορτίον.
 Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.
 Πατήρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ θρέψας σε.
 Πονηρὸν ἄνδρα μὴδέποτε ποιοῦ φίλον.
 Πένης ὑπάρχων μὴ φρόνει τὰ πλουσιῶν.
- 455 Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ.

- Πονηρός ἐστι πᾶς ἀχάριστος ἄνθρωπος.
 Παθητός ἐστι πᾶς τις εὐπροσήγορος.
 Πάντως γὰρ ὁ σοφὸς εὐτελείας ἀνέχεται.
 Πάντα ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς θῶς φέρει.
- 460 Πένητας ἀργοὺς οὐ τρέφει ῥαθυμία.
 Πενίαν φέρειν καὶ γῆρας ἐστι δύσκολον.
 Πᾶσιν γὰρ εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.
 Πενίαν φέρειν οὐ παντός, ἀλλ' ἄνδρὸς σοφοῦ.
 Πρὸς εὖ λέγοντας οὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
- 465 Ῥοπή 'στιν ἡμῶν ὁ βίος, ὥσπερ ὁ ζυγός.
 Ῥῆμα παράκαιρον τὸν ὅλον ἀνατρέπει βίον.
 Ῥαθυμίας περίφευγε καὶ κακοὺς φίλους.
 Ῥᾶον βίον ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφης.
 Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος.
- 470 Ῥᾶον φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
 Ῥᾶον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
 Ῥάθυμος ἂν ἦς πλούσιος, πένης ἔση.
 Ῥίου δὲ σавтὸν παντὸς ἐκ φαύλου τρόπου.
 Σέβου τὸ θεῖον, μὴ 'ξετάζων πῶς ἔχει.
- 475 Σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβῆσθαι σοφός.
 Σοφοῦ παρ' ἄνδρὸς ἐκδέχου συμβουλίαν.
 Σιγὴ ποτ' ἐστὶν αἰρετωτέρα λόγου.
 Σωτηρίας σημεῖον ἡμέρος τρόπος.
 Σύμβουλος οὐδεὶς ἐστι βελτίων χρόνου.
- 480 Στερωῶς φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.
 Σοφία γάρ ἐστι καὶ μαθεῖν ἂ μὴ νοεῖς.
 Σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον.
 Σοφῇ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία.
 Σιγᾶν ἄμεινον ἢ λαλεῖν ἂ μὴ πρέπει.
- 485 Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
 Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς εἰς τὰ πάντα προσκοπεῖ.
 Σοφῷ παρ' ἀνδρὶ πρῶτος εὐρέσθαι λόγος.
 Σὺν τοῖς φίλοισιν εὐτυχεῖν ἀεὶ θέλει.
 Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
- 490 Τὸ δὴ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ λέγω θεόν.
 Τίμα τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον.

- Τοὺς τῆς φύσεως οὐκ ἔστι λανθάνειν νόμους.
 Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή.
 Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται.
 495 Τύχῃ τέχνην ὥρθωσεν, οὐ τέχνη τύχην.
 Τὰ μικρὰ κέρδη ζημίας μεγάλας φέρει.
 Τὸν εὐκνυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.
 Τέθνηκεν ἀνθρώποισιν ἅπαντα χάρις.
 Τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.
 500 Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐρίσκει φίλους.
 Τὸν εὐποροῦνθ' ἕκαστος ἡδέως ὀρεῖ.
 Τῶν δυστυχοῦντων εὐτυχῆς οὐδεὶς φίλος.
 Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος ἂν δίκαιον ᾔ.
 Τὸ γὰρ θανεῖν οὐκ αἰσχρόν, ἀλλ' αἰσχροῦς θανεῖν.
 505 Ταμειῖον ἀνθρώποισι σωφροσύνη μόνη.
 Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν ἀνδρὸς κακοῦ.
 Τῶν εὐτυχοῦντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.
 Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
 Τὸ ζῆν ἀλίπως ἀνδρὸς ἐστὶν εὐτυχοῦς.
 510 Τῶν εὐτυχοῦντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
 Τάληθ' ἀνθρώποισιν οὐχ εὐρίσκεται.
 Τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.
 Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἡδοναὶ βροτοί.
 Τὰ δάνεια δούλους τοὺς ἐλευθέρους ποιεῖ.
 515 Ὑπερηφανία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
 Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμιον.
 Ὑβρις κακὸν μέγιστον ἀνθρώποις ἔφν.
 Ὑφ' ἡδονῆς ὁ φρόνιμος οὐχ ἀλίσκεται.
 Ὑγίεια καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο.
 520 Ὑπνος πέφυκε σωμάτων σωτηρία.
 Ὑπὲρ εὐσέβειας καὶ λάλει καὶ μάνθανε.
 Ὑπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγία νόσου.
 Ὑπνος δεινὸν ἀνθρώποις κακόν.
 Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ γίγνεται κακά.
 525 Ὑψὺ μέγιστον ἀγαθὸν ἐστ' ἔμφρων πατήρ.
 Φίλους ἔχων νόμιζε θησαυροὺς ἔχειν.
 Φιλόπονος ἴσθι, καὶ βίον κτήσῃ καλόν.

- Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδείς οὐδένα.
 Φίλον δι' ὀργήν ἐν κακοῖσι μὴ προδῶς.
 10 Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει.
 Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον.
 Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην.
 Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
 Φεύγειν αἰεὶ δεῖ δεσπότης θυμουμένους.
 15 Φίλων τρόπους γίγνωσκε, μὴ μῖσει δ' ὅλως.
 Φρόνημα λιπαρὸν οὐδαμῶς ἀναλίσκεται.
 Χωρισμὸς φίλων δοκιμαστήριον φιλίας.
 Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα κατῖδου πύλας.
 Χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται.
 10 Χειμῶν κατ' οἴκους ἀνδράσιν κακὴ γυνή.
 Χωρὶς γυναικὸς ἀνδρὶ κακὸν οὐ γίγνεται.
 Χρηστὸς πονηροῖς οὐ τιτρώσκεται λόγοις.
 Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλοι δὲ δακτύλους.
 Χαίρειν ἐπ' αἰσχροῖς οὐδέποτε χρὴ πράγμασιν.
 15 Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κεῖς λήθην ἄγει.
 Χρηστοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφὸν τι μανθάνειν.
 Ψευδόμενος οὐδείς λανθάνει πολὺν χρόνον.
 Ψυχὴν ἔθιζε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα.
 Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς.
 10 Ψυχῆς νοσοῦσης ἔστι φάρμακον λόγος.
 Ψυχῆς ἐπιμελεῖ τῆς σεαυτοῦ καθὰ δύνῃ.
 Ψυχῆς γὰρ οὐδὲν ἔστι τιμώτερον.
 Ψευδὴς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.
 Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφὸς καὶ χρήσιμος.
 15 Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχη νοῦν σῶφρονα.
 Ὡς ἡδὺ δούλω δεσπότης χρηστοῦ τυχεῖν.
 Ὡς οὐδὲν ἢ μάθησις, εἴ μὴ νοῦς παρῇ.
 Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.
 Ὡς πάντα τιμῆς ἔστι πλὴν τρόπου κακοῦ.
 10 Ὡς ἔστ' ἄπιστος ἢ γυναικεία φύσις.
 Ὡς αἰσχροὺς ἀνθρώποισιν ἔστ' ἀπληστία.
 Ὡς χάριέν ἔστ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ᾖ.

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν μὴ φθονούσης τῆς τύχης.
Ὡς αἰσχρὸν εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἦθεσιν.

S U P P L E M E N T U M I. *)

- 565 Ἀγαθὰ προθύμως καὶ λάλει καὶ μάνθανε.
Ἄκουε πάντων, ἐκλέγου δ' ἃ συμφέρει.
Βούλου τὸ πρῶτον εὐσεβεῖν πρὸς τὸν θεόν.
Βουλὴ πονηρὰ χρηστὸν οὐκ ἔχει τέλος.
Γέλως τὰ σεμνὰ τοῦ βίου τοῖς σώφροσιν.
- 570 Δίκαιος ἴσθι καὶ φίλοισι καὶ ξένοισι.
Ἐλεγγε σαυτὸν ὅστις εἰ πράττων κακῶς.
Ἦθος πανοῦργον μακρὰν οἰκίζει θεοῦ.
Ἦθη τὰ πάντων ἐν χρόνῳ πειράζεται.
Θυμὸν φυλάττου· τὸ φρονεῖν γὰρ οὐκ ἔχει.
- 575 Ἴσον ἐστὶν εἰς πῦρ καὶ γυναῖκας ἐμπεσεῖν.
Κόλαζε κρίνων ἀλλὰ μὴ θυμούμενος.
Λύπης ἱατρός ἐστιν ὁ χρηστὸς φίλος.
Μηδέποτε δοῦλον ἡδονῆς σαυτὸν ποιεῖ.
Νοῦς ἐστὶ πάντων ἡγεμὼν τῶν χρησίμων.
- 580 Νόμοις ἔπείσθαι πάντα δεῖ τὸν σώφρονα.
Ὁ βίος ἀδήλους τὰς μεταπτώσεις ἔχει.
Οὐδεὶς ποιῶν πονηρὰ λανθάνει θεόν.
Πολυπραγμονεῖν ἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
Τὸ γνῶθι σαυτὸν πᾶσιν ἐστὶ χρήσιμον.
- 585 Τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῆν μὴ σεαυτῷ ζῆν μόνῳ.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Ὑπουργὸς ἀνὴρ δίκτυον κικρυμμένον.
Ὑδωρ θαλάσσης ὁ τρόπος τῶν δυσκόλων.
Φῶς ἐστὶ τῷ νῷ πρὸς θεὸν βλέπειν αἰεί.
- 590 Φίλος φίλου δεόμενος οὐκ ἔστιν φίλος.
Χαίρειν προσήκει τοῖς παθῶν ἐλευθέροις.

*) Descripsit ex cod. Vindob. (Philol. gr. CLXV) et per Th. Bergkium mecum communicavit I. H. C. Schubartus v. cl.

Χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντα πρὸς τὸ φῶς ἄγει.
Ψυχῆς ὀλεθρὸς ἐστὶ σωμάτων ἔρως.

S U P P L E M E N T U M II. *)

- Ἀρετῆς ἀπάσης σεμνὸς ἡγεῖται λόγος.
595 Ἄξεις ἀλύπως τὸν βίον χωρὶς γάμου.
 Ἀνάπανσις ἐστὶ τῶν κακῶν πάντων ὕπνος.
 Ἀπασιν ἡμῖν ἡ συνείδησις θεός.
 Βίος μὲν οὐδεὶς σκαιὸν ἔργον εἰσφέρει.
 Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντι οὐ βράδιον.
600 Γυνὴ δὲ κολακεύει σε τοῦ λαβεῖν χάριν.
 Ζῆτει ποιεῖν εὖ τοῖς καλῶς εἰργασμένοις.
 Ἡ δ' ἀργία πέφυκεν ἀνθρώποις κακόν.
 Θνητὸς γεγονώς, ἄνθρωπε, μὴ φρόνει μέγα.
 Ἰσχυε μὲν μὴ, χρῶ δὲ συντόνως θράσει.
605 Ἰκέτην γέροντα καὶ πένητα μὴ προδῶς.
 Ἰσχυε σοφία κἀρετῇ, χρόνῳ δὲ μὴ.
 Καλὸν γε γαστρὸς ἀπιθυμίας κρατεῖν.
 Καλὸν τὸ γηρᾶν, ἀλλ' ὑπεργηρᾶν κακόν.
 Καιρῶν μεταβολὴν πανταχοῦ σε δεῖ σκοπεῖν.
610 Λύει δὲ λύπην παντὸς ἀνθρώπου λόγος.
 Λόγος τις εὐχάριστος ἀπόδοσις καλή.
 Μηδέποτε πλούτει, θάνατον εὐλαβούμενος.
 Μὴ μόνος ἐπίστας, ἀλλὰ καὶ δοῦναι φίλοις.
 Μακάριος ὅστις εὐτυχεῖ γενναῖος ὢν.
615 Μέτρῳ δὲ πάντα μανθάνων δίκη ποιεῖ.
 Μηδέποτε καυχῶ πλοῦτον ἐν δόμοις ἔχων.
 Μήτηρ ἀπάντων γαῖα καὶ κοινὴ τροφός.
 Ξένον προτίμα, καὶ φίλον κτήσῃ καλόν.
 Ὅπλον μέγιστον ἐν βροτοῖς τὰ χρήματα.

*) Edidit ex cod. Par. Boissonadus Anecd. I p. 153. Recepi non nisi ineditas, omissis etiam quae nimiam barbariem redolerent. Interposui quas idem Boissonadus l. I. p. 159 ex cod. 1630 edidit.

- 620 Ὁ χρόνος ἐπιμελὴς γίγνεται πάντων κριτῆς.
 Οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν τύχην οὐ μέμφεται.
 Ὁ λόγος ἱατρὸς τῶν κατὰ ψυχὴν σοφοῦ.
 Ὅπου γυναῖκες εἰσι πάντ' εἰσὶν κακά.
 Πολλοῖσιν ἀδίκους ἡ τύχη παρίσταται.
- 625 Πολλοὺς κακῶς πράξαντας ὥρθωσεν τύχη.
 Πόλεις ὅλας ἠράνισε διαβολὴ κακῇ.
 Πολλοὶ τραπιζῶν, οὐ φίλων εἰδὼν φίλοι.
 Ῥαθυμία τὰ πόλλ' ἐλαττοῦσθαι ποιεῖ.
 Σωτηρίας σημεῖον ἡμέρος τρόπος.
- 630 Συζῆν κακοῖσι μὴ σὺ πειρῶ τὸ σύνολον.
 Σύμβουλος ἀγαθῶν μὴ κακῶν εἶναι θέλε.
 Τὴν ἐπιμέλειαν παντὸς ἡγοῦ κυρίαν.
 Τρισάθλιος γυναικὶ πιστεύων ἀνὴρ.
 Χρηστὴ γυνὴ κτῆμ' ἔστιν ἀνδρὶ σώφρονι.
- 635 Χάριν χαρίζου καθ' ὅσον ἰσχύειν δοκεῖς.
 Ψυχῆς ἀρχαίας οὐδὲν ἔστι γλυκύτερον.
 ὦ Ζεῦ, τὸ πάντων κρεῖττόν ἐστι νοῦν ἔχειν.

S U P P L E M E N T U M I I I
 E X A L D O . *)

- Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν οἷχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
 ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
- 640 Ἀρ' ἐστὶ συγγενὲς τι λύπη καὶ βίος.
 Αὐθαίρετος λύπη ὅστις ἡ τέκνων σπορά.
 Ἀκμὴ τὸ σύνολον οὐδὲν ἄνθους διαφέρει.
 Ἀνὴρ ἀτυχῶν δὲ σώζεται ταῖς ἐλπίσιν.
 Ἀνάπανσις ἔστι τῶν κακῶν ἀπραξία.
- 645 Ἀμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις.
 Ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἔνιστ' εὐσχημονεῖν.
 Αὐτὰ σε διδάσκει τοῦ βίου τὰ πράγματα.
 Ἀπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος.

*) Vide Praef. ad Menandrum p. XIII.

- Ἄν εὖ φρονῆς, τὰ πάντα γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
- 650 Ἀὖ κράτιστόν ἐστι τὰσφαλίστατον.
 Βλέπων πεπαιδευμ' εἰς τὰ τῶν πολλῶν κακά.
 Βακτηρία γάρ ἐστι παιδεία βίου.
 Βραβεῖον ἀρετῆς ἐστὶν εὐπαιδευσία.
 Βροτοῖς ἅπασιν ἡ συνειδήσις θεός.
- 655 Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ πέλειν.
 Βίος ἐστὶν ἄν τις τῷ βίῳ χαίρῃ βῶν.
 Διπλοῖν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.
 Δύναμις πέφνκε τοῖς βροτοῖς τὰ χρήματα.
 Διὰ δὲ σιωπῆς πικρότερον κατηγορεῖ.
- 660 Δυσπαρακολούθητον δὲ πρᾶγμ' ἔσθ' ἡ τύχη.
 Ἐλπιζε πάντα μέχρ' ἡ γῆρας θνητὸς ὢν.
 Εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔστι σοι κακά.
 Ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἐστὶ τις χάρις.
 Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον ἢ πλουτοῦντα πλεῖν.
- 665 Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδ' ἄν εἰς πονηρὸς ἦν.
 Ζῆν αἰσχρόν, οἷς ζῆν ἐφθόνησεν ἡ τύχη.
 Ἡ δὲ μετάνοια γίγνεται ἀνθρώποις κρίσις.
 Ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φρίσις.
 Ἡδὺ γε πατήρ φρόνησιν ἀντ' ὀργῆς ἔχων.
- 670 Θνητὸς πεφνκῶς μὴ γέλα τεθνηκότα.
 Θεοῦ θέλοντος καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.
 Ἰσότητα δ' αἰροῦ καὶ πλεονεξίαν φύγε.
 Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς.
 Ἰατρὸς ὁ λόγος τοῦ κατὰ ψυχὴν πάθους.
- 675 Καλὸν γυναικὸς εἰσορᾶν καλοῖς τρόπους.
 Καιρὸς γάρ ἐστι τῶν νόμων κρεῖττον πολὺ.
 Καιροὶ δὲ καταλύουσι τὰς τυραννίδας.
 Κρίνειν δίκαιον μὴ τὸ συμφέρον θέλε.
 Κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.
- 680 Καλὸν τὸ νῆφειν ἢ τὸ πολλὰ κραυπαλᾶν.
 Κοινὸν δὲ καλὸν ἐστὶ χρηστὸς εὐτυχῶν.
 Λεπτῶς γέ τοι ζῆν κρεῖσσον ἢ λαμπρῶς κακῶς.
 Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.
 Μηδέποτε γῆμη μηδὲ εἰς εὖνους ἔμοι.

- 685 Νίκα λογισμῷ τὴν παροῦσαν συμφορὰν.
 Ξένον προτιμᾷν μᾶλλον ἀνθρώποις ἔθος.
 Ὀργῇ δὲ φαύλῃ πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.
 Οὐδεὶς ἐπλούτησεν ταχὺ δίκαιος ὢν.
 Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν ἂν μὴ προσποιῇ.
- 690 Ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς μῖσος ἐξεργάζεται.
 Οὐ πανταχοῦ δ' ὁ φρόνιμος ἀρμόττειν δοκεῖ.
 Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλήν θεοῖς ἄνευ κακοῦ.
 Ὀχληρὸς ἀνὴρ ἐστὶν ἐν νέοις γέρων.
 Ὅπου γυναικὲς εἰσι, πάντ' ἐκεῖ κακά.
- 695 Ὁξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς εἰς τὰ πάνθ' ὁρᾷν.
 Οἴμοι· τὰ γὰρ ἄφνω δυστυχεῖν μανίαν ποιεῖ.
 Οὐκ ἐστὶν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
 Πάντῃ γάρ ἐστι πάντα τε βλέπει θεός.
 Πολλῶν ἰατρῶν εἴσοδος μ' ἀπώλεσεν.
- 700 Πολλοὶ γυναικῶν δυστυχοῦσιν εἵνεκα.
 Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.
 Πλούτῳ πεποιδῶς ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
 Πολυπραγμονεῖν ἀλλότρια μὴ βούλου κακά.
 Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χεῖρονα.
- 705 Πολιὰ χρόνου μῆνυσις, οὐ φρονήσεως.
 Προπέτεια πολλοῖς ἐστὶν αἰτία κακῶν.
 Πειρῶ τύχης ἄνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
 Πολλοὶ τραπέζης οὐκ ἀληθείας φίλοι.
 Ῥήτωρ πονηρὸς τοῖς νόμοις λυμαίνεται.
- 710 Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
 Ῥέγχει παρούσης τῆς τύχης τὰ πράγματα.
 Στρέφει δὲ πάντα τὰν βίῳ μικρὰ τύχη.
 Στυλὸς γὰρ οἴκου παιδὲς εἰσὶν ἄρρενες.
 Σύμβουλος ἐσθλὸς μὴ κακὸς γίγνου φίλοις.
- 715 Σύμβουλος ἴσθι τῶν ἀγαθῶν, μὴ τῶν κακῶν.
 Τῷ γὰρ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
 Τρόπος δίκαιος κτῆμα τιμιώτατον.
 Τυφλὸν δὲ καὶ δύστηνον ἀνθρώποις τύχη.
 Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
- 720 Τὸν καιρὸν εὖχου πάντοθ' ἔλεων ἔχειν.

- Τιμὴ πέφυκε πᾶσι παιδεΐα βροτοῖς.
 Τὸ πολλὰ πράττειν ἐστὶ πανταχοῦ σαπρόν.
 Τὸ πολλὰ πράττειν κώδυνας πολλὰς ἔχει.
 Τὸ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.
725 Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.
 Ταυτόματον ἡμῶν καλλίῳ βουλευέται.
 Τὴν τῶν κρατούντων μάθε φέρειν ἐξουσίαν.
 Τὸ μηδὲν εἰκῇ πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
 Τάχισθ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
730 Τὸ γκῶδι σαυτὸν πανταχοῦ 'στι χρήσιμον.
 Τὸ ζῆν ἀλύπως ἀνδρὸς ἐστὶν εὐτυχοῦς.
 'Υπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.
 'Υπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλοῦται ταχῶς.
 'Υπερήφανον πρᾶγμ' ἐστὶν ὠραία γυνή.
735 'Υπὲρ γυναικὸς καὶ φίλου πονητέον.
 Φιλίας μέγιστος δεσμὸς αἱ τέκνων γοναί.
 Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς κακοῦς.
 Φθείρουσιν ἥδη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.
 Φρονοῦντός ἐστι ζημίαν πρῶτος φέρειν.
740 Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὴν τύχην.
 Φίλος φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.
 Φίλου τρόπους γίγνωσκε, μισήσης δὲ μή.
 Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
 Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτοῦ λέγε.
745 Χαλεπὸν τὸ γῆρᾶς ἐστὶν ἀνθρώποις βάρος.
 Χάριν λαβὼν εὐκαιρον ἐν καιρῷ δίδου.
 Χάριν χαρίζου, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
 Χάριτας δικαίας καὶ δίδου καὶ λάμβανε.
 Χάριν λαβὼν μέμνησο καὶ δοὺς ἐπιλάθου.
750 Χαλεπὸν γε θυγάτηρ κτῆμα καὶ δυσδιάθετον.
 Χειμῶν μεταβάλλει ῥαδίως εἰς εὐδίαν.
 'Ὡς μέγα τὸ μικρόν ἐστὶν ἐν καιρῷ δοθέν.
 'Ὡρα τὰ πάντα τοῦ βίου κρίνει καλῶς.
 'Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.
755 'Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τίχαι.
 'Ὡς ἡδὺς ὁ βίος, ἅν τις αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Ὡς τρισκαχοδαίμων, ὅστις ὦν πένης γαμεῖ.
 Ὡς ποικίλον πρᾶγμ' ἐστὶ καὶ πλάνον τύχη.

A D N O T A T I O N E S.

Vs. 3 e Menandri Plocio adfertur a Stobaeo. V. supra p. 194. — Vs. 4 ὀργὴν pro ἔχθραν Grotius Exc. p. 925 fortasse ex Aristot. Rhet. II 21: ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλαττε θνητὸς ὦν, de quo versu nota est disputatio Bentl. de Epist. Phal. p. 19 ed. Lips. — Vs. 8 Hippothoonti tribuitur apud Stobaeum Serm. XXII 25. Ex Menandri monostichis disertim citat Doxopater ad Aphthon. in Walz Rhet. gr. II p. 294. — Vs. 13 e Menandro affertur a Stobaeo Gesn. VII p. 96. — Vs. 14 incerto poetae tribuitur a Stobaeo Ecl. Phys. T. I p. 128 Heer. — Vs. 15 Vind. γὰρ πολλά. Cod. apud Boiss. Anecd. I p. 152 γὰρ τὰ πολλά. Recte delet Boiss. γάρ. — Vs. 22 αὐτῶν Vind. 4 ceteri αὐτῆς. — Vs. 25 Orion a Ritschelio editus p. V, 3 ἀνδρῶν δ' ἀπίστων. De εἰς ὕδωρ γράφειν vide edit. mai. — Vs. 26 ex Menandro affertur. V. supra p. 91 111. — Vs. 30 ἄριστος Syll. Brunck. 186 et Schneiderus. Vind. 2 ἀγαθός. Vind. 3 βέλτιστος. Fort. fuit olim ἀνὴρ γὰρ ἀγαθός. — Vs. 31 Vind. 3 μαραίνεται. Vind. 4 μαρένεται. — Vs. 32 pro φίλοι Vind. 2 φύγε. Vind. 3 γεῦγε. Sinceram lectionem habent etiam schol. Eurip. Phoen 406. Suidas T. I p. 700. T. II p. 664. Zenob. Cent. I 90. Conf. Valck. ad schol. Eurip. Phoen. p. 54. Sophocli hunc versum tribuit schol. Aristidis p. 37 ed. Fromm. ubi legitur φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδῶν φίλοι. Post vs. 32 Schneiderus monet in Vind. I inseri hos versus: "Ἀπαντ' ἀφανίζει γῆρας, ἰσχὺν σώματος | ἀκοήν, ὄρασιν, κάλλος, οὐκέθ' ἡδονή | ἐστίν. Quos e comico petitos esse non dubito, an e Menandro ducti sint, incertum est. Priorem versum habet etiam Aldina. Vind. 2 postrema ita scripta exhibet οὐκέτι ἡδονήν. — Vs. 39 habet ex Menandri monost. Doxipater apud Walz. rhet. II p. 204. — Vs. 40

ἀνὴρ ἀχάριστος dedi pro ἀχάριστος ἀνὴρ. Vind. 4 ἀνὴρ
 ἄχρηστος. V. supra p. 325. Vind. 2 λογίζεσθω. — Vs. 41
 Aldus ποιῇ pro τελεῖ. — Vs. 43 πενόμενος scripsi ex Boiss.
 Anecd. I p. 153 pro πενωθείς. Ibid. τοῖς εὐτυχοῦσιν. —
 Vs. 46 et 47 Euripidi tribuit Stob. Serm. XXIII 5. qui altero
 versu habet αὐτοὶ δ' ὅταν σφάλλωμεν, οὐ γ. V. Matthiae
 p. 433 et Ritschelium ad Orionis sent. p. VIII. — Vs. 49
 pro παρρησία Brunck. πονηρία. — Vs. 50 Menandro tribuit
 Stob. Serm. II p. 30. — Vs. 53 est Christiani hominis foe-
 tus. Sententiam requiro fere hanc: ἀρχὴν σοφίας νόμιζε
 τοῦ θεοῦ φόβον. — Vs. 56 ante Schneiderum ἔξεις. —
 Vs. 57 Diphilo tribuit Stob. Flor. CV 47. — Vs. 59 Vind. 4
 σκοπεῖν. Menandro disertim assignatur ab Anonymo in Wal-
 zii Rhet. II p. 16. Doxopatro ibid. p. 251. 294. 295. —
 Vs. 60 Aldinus γίγνου δ' ἐς ὄργην μὴ ταχὺς ἀλλὰ βραδύς,
 ex elegiaco poeta desumptus est: γίγνου δ' εἰς ὄργην μὴ
 ταχὺς ἀλλὰ βραδύς. Monuit Hermannus apud Erfurdium
 ad Soph. Alac. p. 630 In fine addidi γενοῦ. Confirmat co-
 dex Boissonadi Anecd. I p. 154. — Vs. 65 Diphili versus
 apud Stob. Flor. CV 47. — Vs. 66 δὲ adiecti e Syll. Brun-
 ckii, qui pro ὅς habet ὅτι. — Vs. 67 pro βίου apud Boiss.
 Anecd. I p. 153 ἀνδρός. — Vs. 69 ἀποθανεῖν cod. pro
 κατθανεῖν. Versus est Euripidis. V. Stobaeum Serm. CXVII
 14. — Vs. 72 Philemonis est, fab. inc. CXVII. — Vs. 78
 Philetæ h. e. Philem. tribuitur a Stobaeo. V. Philem. Inc. 61.
 — Vs. 79 ἐστὶν εἰκὼν transposui. — Vs. 80 et 81 e Cra-
 tete citat Stob. Serm. XXXIII 4 et XVII 3. — Vs. 83 edi-
 tur γυναικὶ πάσῃ. Vind. 2 κόσμος ἡ σιγὴ πέλει. Idem
 versus apud Eustath. ad Hom. p. 746 25 Rom. Apud Boiss.
 An. I 154 κόσμος ἡ σιγὴ πρέπει. — Vs. 89 Euripidis est
 apud Orion. Gnomol. II 1. — Vs. 91 Philemonis est, cuius v.
 Fr. inc. 115. Vind. 4 μεταμέλειαν. — Vs. 92 οὐ τὰ codd.
 pro κοῦ. Brunckius οὐχί. — Vs. 94 a Stob. LXVIII 21
 tribuitur Diphilo, ubi pro ἐσθλῆς exhibetur ἀγαθῆς. — Vs. 95.
 Orion a Ritschelio editus p. V 28: γυναῖκα γὰρ θάπτειν
 [κρείσσον] ἢ γαμεῖν. Chaeremoni tribuitur a Stobaeo Serm.

LXVIII 22. Grotius κρείττον, ut Stobaeus. — Vs. 96 Philonidi tribuitur a Stobaeo. Vid. vol. II p. 425. — Vs. 101 Euripidis versus est Belleroph.. 13. — Vs. 104 cod. Vind. 1 habet γύμναζε δαῖμ', ἄνδρα γὰρ με γυμνάζεις. Anthimos Gazes γύμναζε παιδας, ἄνδρα γὰρ οὐ γυμνάσεις. Quo adiutus scripsi ἄνδρας οὐ γὰρ γυμνάσεις. — Vs. 106 emendavi ex Boisson. Anecd. I p. 159. Cod. Vind. γυνή τὸ συμμέρον οὐ βούλεται. — Vs. 107 Vind. 4 γέροντος et νέου. — Vs. 108 Vind. 2 γελᾷ ἰδὼν μωρός. Vind. 3 γελᾷ ὁ μ. κ. μή τι γ. — Vs. 111 est Aeschylī Prom. 329. Ald. γλώσσης ματαίας ζ. προσέρχεται. Aliae προσγίγνεται. — Vs. 112 Vind. 1 γλώσσης. — Vs. 113 γένοιν' ἂν ἐκτροπή dedi pro γένοιτο ἐντροπή, quod habet Vind. 4. At Vind. 3 γένοιν' ἂν τροπής. Ald. γένοιν' ἀνατροπή. — Vs. 115 Vind. 3 φίλους τὴν πίστιν οὐ λόγοις. Vind. 3 φίλους τὰ πιστὰ μὴ λόγοις. — Vs. 117 „Vind. 1 sic exhibet: δ. ἴσθι μ. ἢ κακολόγος. Eundem post versum 124 sic repetit: δ. εἶναι μ. ἢ κακολ. Editus habet εἶην — ἢ καλὸς κακός, ut Stob. Tit. 64. Euripidi tribuens. In Aldina est δίσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακηγόρος.” *Schneider*. Apud Boiss. An. I 154 δίσμορφος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακὸς λόγοις. — Vs. 119 non est antiqui poetae. — Vs. 120 ex Menandri Piscat. p. 76. — Vs. 121. cfr inc. apud Zenobium III 29: δις πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν (lege αἰσχρὰ) προσκρούειν λίθον. — Vs. 122 Vind. 2 μὴ συνείσρει. — Vs. 123 schol. Theocr. V 65 παρούσης. — Vs. 126 συμμάχους et θεοὺς dedi e Vind. 4. *Schneiderus* e ceteris codd. dedit singularem. — Vs. 129 „Stob. Tit. 69 ex Euripide rectius posuit γέροντι, non γαμοῦντι.” *Schneider*. — Vs. 130 „ex Eurip. δειναὶ μὲν laudavit Stob. Tit. 71.” *Schneider*. — Vs. 132 cod. dabat γέγονα γῆ. Editus: δαίμων ἐαυτῷ πλουσίαν γήμας ἔσῃ. — Vs. 135 et 136 Menandro tribuit Stobaeus Serm. IX 9. — Vs. 137 leg. videtur: δ. δόξαν κἀρετήν, φεῦγε ψόγον. — Vs. 138 tetigi ad Menandri p. 269. Boiss. Anecd. I p. 154 se addit post ἐτέρω. — Vs. 140 δίκαιος dedi e Vind. 4. Ceteri δκαίω. — Vs. 143 Aldus ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς. Brunck.

ἐν τοῖσι δεινοῖς. — Vs. 144 factus ad imitationem Aeschylei: ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός. — Vs. 149 γὰρ Grot. Exc. p. 928. Stob. Serm. XXIX 11 τοι, ubi Euripidi tribuitur. — Vs. 154 apud Boiss. An. I p. 157: νέος ὢν ἐφόδιον ὡς τὸ γῆρας κατατίθου. — Vs. 156 „alii legunt εἰ δὲ μὴ χρόνος, ut e Diog. Laert. adnotavit Stephanus p. 289.” *Schneider*. — Vs. 159 „cod. mutilum dat πλησμονῇ κύπρις, πεινῶσι. Est Euripidis, teste Athenaeo, qui πεινῶντι habet, schol. Sophoclis πεινῶσι.” *Schneider*. — Vs. 162 pro ἐστι cod. ἀνδρός. Correxī in edit. mai. Confirmat nunc cod. apud Boiss. Anecd. I p. 154. — Vs. 164 pro πάθους Vind. 4 λάβης. — Vs. 167 Vind. 3 εὐκαταφρόνητον, omissio ἐστιν. Tum Br. σιγηλός. — Vs. 168. Aristides vol. III p. 253 c. (vol. II p. 204 Dind.) τὸ τοῦ κωμωδιοποιοῦ βεβαίως καὶ παγίως ἔχει ὡς ἄρ' εἰς εἰς τῆς οἰκίας δοῦλος ὁ δεσπότης. Schol. ad Aphthon. apud Walsium rhet. gr. vol. II p. 23: τῶν γνωμῶν αἱ μὲν ἄνευ αἰτίας προφέρονται, ὡς τὸ εἰς ἐστι δοῦλος κτλ. Eadem p. 594. Utilitur eo versu etiam Libanius orat. de Servis vol. II p. 88. — Vs. 172 φυλάξεις Brunck. — Vs. 173 Antiphanti tribuitur a Stob. Serm. XXI 4. — Vs. 178 legebatur πανταχοῦ. — Vs. 179 vid. Philem. ed. mai. p. 433. — Vs. 182 fort. ἐνισι et ἡδονῆς μέτρον. — Vs. 183 rectius εὐπιστον, suspicax. Menand. p. 183 εὐπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φρίσει. Corruptis numeris plus una ratione succurras; quod certum sit, vix afferas. Suspexabar εὐπιστον ἀτυχῆς ἐστ' ἄνθρωπος λυπούμενος. — Vs. 185 Vind. 4 τῶν omittit. Mihi non liquet. — Vs. 186 *Schneider* dedit ἄριστον. — Vs. 187 legendum videtur σεαυτῷ καταλιπεῖν. Quo ducit Aldinus versus: ζητεῖ σεαυτῷ δόξαν ἐγκαταλιπεῖν. — Vs. 190 Vind. 2 ὡς ὀγόμυθα. Tetigi hunc versum supra p. 84. — Vs. 193 Stob. Serm. CXXI 17 praebet εὐπορώτερος. — Vs. 194 fort. θανάτου γ'. — Vs. 196 vulgatum συνάγειν correxit Brunck. — Vs. 197 Stobaeus Flor. 67 13 Hippothoo tribuit, 68 24 Euripidi. — Vs. 200 libri μὴ προσδοχοῦντες θανεῖν. — Vs. 206 cod. ἐρᾶν pro κρατεῖν. — Vs. 210 „ante Brunck. erat ἐκάστου γὰρ γένους: is e Stob. Tit. 85 ἐκάστῳ resti-

taut." *Schneider*. — Vs. 212 addidi δέ. — Vs. 217 Guelf. et Vind. 3 παρὰ καιρόν. — Vs. 218 „Initium in cod. deest: supplevit Anthimus Gazes." *Schneider*. — Vs. 221 „Vind. 3 ἢ δεῖ σιωπᾶν ἢ λέγειν ἀμείνονα. Sic etiam Aldus. *Schneidero* versus vitiatu videtur ex edito: χρῆττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἢ μὴ πρέπει. — Vs. 222 „vulgo est πολλοῖς ἀπόκρ. ἢ σ. τυγχάνει. Vind. 2 dabat ἢ σιωπῇ τοῖς πολλοῖς ἀπόκρ. ἔστιν. Vind. 1 omisit ἔστιν. Guelf. (cum Vind. 3) dat ἢ γὰρ σ. τοῖς σοφοῖς ὑπόκρ. ἔστιν." *Schneider*. — Vs. 225 πόει cod. Boissonadus Anecd. I p. 155. — Vs. 227 retinui cod. lectionem. Editur πενία δ' ἀγνώμονας γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ. Videant alii. — Vs. 229 „tanquam a Christiano profectum reprobavit Brunckius, etiam olim H. Steph. p. 264. qui scripturam εὐθέως commemoravit." *Schneider*. Pro ἐνθέως cod. Boisson. An. I p. 155 κατὰ τρόπον. — Vs. 231 τρίτον κακὸν optime Vind. 1 et 2. Similiter Vind. 4 κακὸν τρίτον. Guelf. et Vind. 3 καὶ τρίτον γυνὴ κακόν, fortasse illo elegantius. Vulgo editur κακὰ τρία, quod moverat Hermannum apud Erfordtium ad Soph. Aiac. p. 630. ut iambographi hunc versum esse suspicaretur. — Vs. 234 ὅστις scripsi pro ὅτι ex cod. Boiss. An. I p. 155. — Vs. 236 „editus πάντες καλῶς ζῆν θ. ἀλλ' οὐ δ. Nostrum ordinem habet uterque (1 et 2) Vind." *Schneider*. — Vs. 237 „editus συνεργῶν. Guelf. [et Vind. 3] θεοῦ συνεργοῦ habet." *Schneider*. — Vs. 238 „habet sub Diaeogenis nomine Stob. Sermon. LXXIX p. 341 Gr. ubi θεὸς μέγιστος, ut dedit cum edito Brunck. Nostrum Vind. 1. 2." *Schneider*. Accedit etiam 3. — Vs. 239 Vind. 3 θόρυβον ὀχλώδη. — Vs. 240 est etiam apud Gregor. Nazianz., notante *Schneidero*. — Vs. 243 Demonacti tribuitur a Stob. Sermon. XXII 16. ubi versus ita scriptus legitur, ut Brunckio praeunte eum edidimus. Vulgo θνητὸς περὶ καὶ μὴ φρονῆς ὑπέρθεια. Cfr Schaefer. ad Brunckii Gn. Poet. p. 308. — Vs. 246 nisi aliud latet, certe τό γ' legendum. — Vs. 248 „vulgatum κακὴ γυνὴ correxerat Brunckius." *Schneider*. — Vs. 249 Isidoro tribuit Stobaeus Sermon. XXII 27. — Vs. 250 legebatur θεοῦ γὰρ χωρὶς

οἷς. Vind. 3 ut editus: Θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐτυχεῖ βρο-
τῶν ἄνευ. Nostrum Stob. Ecl. phys. p. 36 Heer. Paullo
aliter apud Ioh. Lydum de mens. p. 60 et in Boiss. Anecd.
I p. 255: Θεοῦ γὰρ ἐκτὸς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν. — Vs. 251
e Sophocle citat Theophilus ad Autol. II p. 77 notante
Schneidero. — Vs. 255 leg. Θεῶν, vel Θεοῦ δ'. — Vs. 256
„reddit proverbium ἱερὸν ἢ συμβουλή, de quo Zenob. IV
40.” Schneider. Antiquiorem proverbii auctoritatem prae-
stat Plato. V. intpp. Luciani Rhet. praec. T. III p. 2. —
Vs. 257 ὑπερβάλλης βίῳ pro ὑπερέχης τῷ βίῳ cod. Boisson.
Anecd. I p. 155. — Vs. 258 δέ γ' omittunt Vind. I et 4.
— Vs. 259 ante πλεονέκτει καὶ addidi. Possis et μὴ. —
Vs. 261 pro ἰὸς cod. Paris. apud Boiss. Anecd. I p. 160 vi-
tiose ἴσον. — Vs. 262 nisi gravior corruptela latet, certe
ἐστὶ pro ἐπὶ legendum. — Vs. 264 cod. κακὴ ante γυνή
inserit, et pro ὀργῇ, quod Schneidero debetur, habet ὀργή.
Delevi κακή. — Vs. 268 cod. ἰ. ἀ. νοσοῦντι πάλιν νόσος. Apud
Boiss. An. I p. 156 ἐστὶν ἐπὶ τῇ νόσῳ νόσος. Correxisset Boiss.
— Vs. 278 Vind. 4 ἦς. Apud Boiss. An. I p. 156 δυνατόν
ἦ. — Vs. 282 ita Guelf. et Vind. 3. At Vind. I pro χρη-
σιωπᾶν habet οὐδεὶς ἐσκοπεῖ. Fort. κακοῦ μεταβολὴν ἀν-
δρὸς οὐ χρη προσδοκᾶν, vel κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς μεταβολὴν
οὐδεὶς σκοπεῖ. — Vs. 290 apud Stobaeum Tit. XXXIII p. 139.
Philonidae tribuitur. Vind. 4 μᾶλλον pro ἐστίν. Editus
versus: κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει. — Vs. 295
Brunckius γέ pro τό. Malim τι. Aldus δέ. — Vs. 296
Vind. I et 3 καλὸν τὸ μὴ ζῆν. Vid. Philem. Inc. 109. —
Vs. 297 Aeschylo tribuit Stob. Serm. 29 p. 127. ubi γέροντα,
non γέροντι. Pro σογὰ Vind. I et Ald. σφόδρα. — Vs. 298
inserui γάρ, ut voluit Schaeferus. Apud Boiss. An. I p. 156
καρπὸς ἀρετῆς δίκαιος εὐτακτος βίος. — Vs. 299 non est
antiqui poetae versus. — Vs. 300 Antiphanis versus est.
V. vol. III p. 53. — Vs. 301 Vind. 3 κέρδη πονηρά. —
Vs. 304 apud Boiss. Anecd. I p. 156 πέφυκε βίῳ γυνὴ κακή.
— Vs. 306 Ald. κατ' ἰδίαν φρόνησιν. Nostrum praebuit
Vind. 3 Brunck. praecunte Grotio dedit ἰδίαν κατὰ φρ. quod

habet Vind. 4. — Vs. 307 apud Boiss. An. I p. 156 ἔγχε νοῦν ἔχης. — Vs. 313 Vind. 3 μὲν πείσαι φάρμακον σοφώτατον. Unde coniectas μ' ἔπεισε φαρμάκῳ σοφωτάτῳ. — Vs. 316 vulgo νόσους, ut Stobaeus Tit. 99 10. Nostrum est e Vind. 1. Similiter Vind. 3 λῦναι καὶ γὰρ ἀνδράσιν τίχτει νόσον. — Vs. 318 „Vind. 2 dat τοῦ βίου ὄρμος τοῦ βίου δ' ἀλυνία, suprascripto πλόου. In Aldina est Πλοίου λιμὴν μὲν, ἀλυνία.” *Schneider*. V. Ritechelium ad Orionis sent. p. VII. Apud Boiss. Anecd. I p. 156 λιμὴν πλοίου ὄρμος, βίος δ' ἀλυνία. — Vs. 319 Stob. Serm. CXIV p. 471 Grot. θεραπεύειν pro ἰᾶσθαι. — Vs. 322 Ald. μισοῦντα μίσει. — Vs. 323 „Aldina dedit δεσπότον μείζον. Rectius sub Menandri nomine Stob. Tit. 62 5 μείζον οἰκέτον.” *Schneider*. Apud Boiss. An. I 156 δεσπότην ὑπεργρονῶν. — Vs. 330 erat ἔστιν ἀνταπόδοσις. — Vs. 331 malim λαβοῦ. — Vs. 336 legebatur μιμοῦ κακούς τ. — Vs. 338 Stob. Tit. 29 9. Euripidi tribuit. — Vs. 339 cod. μία ἔστιν et τὸ ἄτοπον. Correxī ex Orione. V. supra p. 127. In his ὁ ἄτοπος pro ἀτοπία dictum accipio. Hesychius, Ἄτοπος: παράδοξος λόγος ἢ θαυμαστός, ubi frustra corrigunt ἀτοπον. Similiter dicitur ὁ φρόνιμος pro φρόνησις, ὁ παράλογος pro παραλογία. — Vs. 346 libri ἔστιν ὀργῆς, quod correxī. — Vs. 351 pro αἰὼν Guelf. et Vind. 3 βίος. lidem pro ἔχει praebent φέρει. — Vs. 352 ὅταν dedi e Stobaeo Serm. II 5 et Antonio Mel. p. 278 12. ubi Menandro versus tribuitur. Vind. 2 ἄν. — Vs. 353 dedi γυναῖκα pro γυναῖκας. — Vs. 355 Vind. 2 μήπω. Tum γυναῖκας scripsi pro γυναῖκα. — Vs. 357 ita dedi ex Aldo. Codex μ. ἔστω, ὃς ἔτυχε αἰλου. — Vs. 358 Vind. 4 ταχύ. Fort. ταχέως. — Vs. 360 Menandri est. V. Fragm. inc. 144. — Vs. 360 fort. ἀνδρὶ πλουσία γυνή. — Vs. 364 multa tentari possunt: quod certum sit, nihil. — Vs. 367 fort. μετὰ τοῦ δικαίου διατριβὰς αἰεὶ ποιεῖ. — Vs. 368 alibi χρόνῳ, ut e Stephano notat Schneiderns. — Vs. 369 editur δυστυχήματα. — Vs. 372 habet Apost. 13 77. Pro ἐχχωρίους Brunck. ἐχχωροῖς. Rectius Bentl. p. 93 ἐπιχωρίους. Sophocli tribuitur

Stobaeo Flor. XLIII 25. Atqui ibi Sophoclis nomen ad sequentem versum pertinet. Pro τοῖς ἐγγ. x. Vind. 4 habet πόντα δεῖ τὸν σῶφρονα. Similiter infra 380. — Vs. 374 fort. μηδ' ἄγαν ὑπερφρόνει. Apud Boisson. An. I p. 157: φυλάσσου μηδὲν ὑπέρογκον ποίει. — Vs. 376 „Vind. 1 dat γὰρ διάβολος τὰ κρείττονος αἰί. Guelf. [et Vind. 3] γὰρ αἰὲ ἡ διαβολὴ τοὺς κρείττονας.” *Schneider*. — Vs. 378 Menandro tribuit Stobaeus Flor. LXXIX 26. Philemoni Apost. XIII 78. — Vs. 383 pro δὲ editum πολὺ, ut in Stob. Tit. 99 6. — Vs. 385 fort. νύξ ἀναλτεῖ μὲν. — Vs. 388 dedi ἄν pro ἐάν. — Vs. 389 Vind. 2 παρεκδρ. — Vs. 394 dedi ἀκολούθει pro ἐπακολουθεῖ e Vind. 1. Tum scripsi ἐπιχωρίοις pro ἐγγχωρίοις e Vind. 3 et 4. — Vs. 395 „κατὰ πολλοὺς τοὺς τρόπους dabat codex.” *Schneider*. Vind. 4 ξενιτεία. Fort. ξενία [γέ τοι] χαλεπὴ ᾽στι. — Vs. 397 ἀδικήσεις. V. Schaefer. ad Brunckii Poes. Eth. p. 313. — Vs. 399 Vind. 4 ζήσης h. e. ζήσεις. — Vs. 400 apud Boiss. An. I p. 157: ξένους προτίμα· σὺ γὰρ ἔσῃ ξένος ποτέ. — Vs. 401 editus et Vind. 3 ξέγον. — Vs. 402 ξινηδόχους. V. Schaefer. l. l. p. 319. — Vs. 406 non suo loco positus est. V. Philem. Fragm. inc. 52 b. Post πάλιν adde ἄν. — Vs. 407 editus οὐχ αὐτὸν φιλεῖ. — Vs. 409 scribendum videtur ὅπου βία, παρ' οὐδὲν ἰσχύει νόμος. — Vs. 410 a Stob. Flor. LXIII 20. Menandro tribuitur, ubi est φιλοῦντων. Convenit fere Terentii illud Andr. III 3 23: *Amantium ira amoris integratio*, ubi nostrum versum comparavit Lindenb. T. II p. 107 West. unde eum Clericus ad Menandri Andriam rettulit. — Vs. 411 est Menandri versus. Vide p. 187. — Vs. 415 δι' ὀργῆς Guelf. — Vs. 418 „Vind. 1 μὴ ἐκφάνης. Vind. 2 φάνης.” *Schneider*. Vide Philemonis Inc. 52 b. — Vs. 419 ἐν οὐδενί edidit Aldus. Delevit praepositionem Grotius, sequente Brunckio. *Schneider*us οὐδενός. V. supra p. 195. — Vs. 420 Menandri versus apud Stob. Flor. XVIII 4. Anton. Meliss. LXVIII p. 116. Clement. Alex. Paed. II p. 179. Cfr Gataker. Adv. Posth. p. 453 et 557 et Porson. apud Schaefer. ad Brunckii P. Eth. p. 316. — Vs. 421 editur

γεραιτέρας, ut ex Euripide landat Stob. Flor. 115 3. — Vs. 425 pro γὰρ editus οἱ. V. supra p. 105. — Vs. 429 Chaeremoni tribuitur a Stobaeo Flor. 20 16. ubi editur πολλούς pro πολλά. — Vs. 431 erat δυστυχηκόσιν. — Vs. 434 Euripidi tribuitur a Grotio Exc. p. 429. fortasse propter Nemesium de Nat. Hom. p. 321: *Εὐριπίδης δὲ καὶ Μένανδρος τὸν νοῦν ἐν ἐκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἐκάστου.* Menandro eundem versum tribuit Tzetzes Exeg. Iliad. p. 53 et 67. Cfr supra p. 90. Partem habet etiam Plutarchus Quaest. Plat. p. 999 c. Cfr Iamblich. Protr. p. 138 ed. Kiesel. et schol. Euripidis Troad. 864. Adde Gataker ad Anton. XII p. 356. Fallitur Valcken. Diatr. p. 238 senarium nostrum a Grotio fictum putans. — Vs. 436 verba οὐδὲ ἐν μείζον κακὸν addidi e Vind. 3 et 4. — Vs. 439 in πῦρ εἰς latet genitivus substantivi dolorem vel malum indicantis. — Vs. 440 delevi ἐν ante τοῖς cum Vind. 3. At Vind. 4 ἐστὶν ἐν πόλει. — Vs. 441 Guelf. et Vind. 4 ὁμνύης pro καδίκως, nec male si pro καὶ legas καῶν. Sed recte habet edita lectio. Similes versus collegit Schneidewinus Conlect. crit. p. 176. in his etiam Solonis locum quem exhibuit in Delectu poet. p. 35: *ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κῶδίκως.* Ita enim rectissime restituit pro ἀρχων. — Vs. 443 δι' pro οὐκ ex cod. Boisson. Anecd. I p. 158. — Vs. 444 vide ad Men. Hypobol. p. 212. — Vs. 446 fortasse φίλους post πολλούς ponendum. Editus πολλούς ὁ κ. ἄνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ. — Vs. 449 pro διδάσκαλος editus παραίτιος. — Vs. 450. Ita correxi ordinem verborum apud Schneid. π. οὐδὲν ἐστὶ β. φ. Editus οὐδὲν πεν. β. ἐστὶ φ. — Vs. 451 Chaeremoni tribuit Stobaeus Flor. LXXXIII 14. — Vs. 452. Ita Guelf. nisi quod additum est in fine πατήρ, quod delevit Schneider. Vind. 2 dat ὁ θρέψας καὶ οὐχ ὁ γεννήσας πατήρ. Non expedito. — Vs. 453 Vind. 3 et 4 μηδέπω. Vind. 5 μήποτε κτήση. — Vs. 458 pro σώφρων dedi σοφὸς e Vind. 3. — Vs. 459 corr. πάντ' εἰς τὸ φῶς. V. Stobaeus Ecl. ph. I p. 228. ubi Sophocli tribuitur. Aldus πρὸς φῶς, ut codex. Cfr Philem. Inc. 97. — Vs. 465. Ita scripsi pro ὁ βίος ἡμῶν. — Vs. 476 apud Boiss.

An. I p. 158: σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς εὐλαβοῦ συμβουλίας. — Vs. 487 editus πρῶτον. — Vs. 489 addidi πολλάς e Grotii Exc. p. 945. — Vs. 490. Vide ad Menandri Fragm. p. 76. — Vs. 491 Aldus φοβοῦ τὸ γῆρας. — Vs. 498 Aldus ἀνδράσιν. — Vs. 495. Similiter Agatho apud Simplicium ad Aristot. Phys. p. 73 B. Ald. τέχνη τέχνην ἑστερξε καὶ τέχνη τύχην. Editus τύχη τέχνην εἰρηκας, οὐ τέχνην τύχην. — Vs. 496 μείζοντας βλάβας editus. Codd. μεγάλας ζημίας. — Vs. 497 est apud Stob. Ecl. ph. I p. 198. Respicit Simplicium l. I. Vind. 3. 4. et Guelf εὐπραγοῦντα. — Vs. 498 fort. fuit olim ἅπασ' ἐν ἀνθρώποισι τέθνηκεν χάρις. — Vs. 501 apud Boiss. An. I p. 158 τὸν εὐποιοῦνθ'. — Vs. 505 Menandro tribuitur apud Stob. Flor. V 9. ubi versus ita scriptus est: ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστὶ σωφροσύνην. Sic etiam Gesnerus in margine, at in textu: ταμιεῖον ἐστὶν ἀρετῆς ἢ σωφροσύνη, in quo latere suspicor ἀρετῆς ἐστὶν ἢ σωφρων γυνή. Ita iam in prim. edit. Postea idem Dobraeus Adv. II p. * *. Ceterum v. infra ad Alexandrum. — Vs. 515 Euripidi tribuit Stob. Ecl. phys. I p. 340. — Vs. 517 codd. ὑρ' ἡδονῆς φρόνιμος οὐκ ἂν ἀλίσκεται. Correxī in edit. mai. Confirmat nunc codex apud Boiss. Anecd. I p. 158. — Vs. 524 Aldus ποιοῦμεν κακά. — Vs. 525 addidi ἔστ'. — Vs. 529 „vulgatum ἐν κακοῖς μὴ παρίδης Brunck. in περιτδης mutavit. προδοίης Guelf. [et Vind. 3 4.] πρόδος Vind. 2. δι' ὀργῆς Guelf.” Schneider. — Vs. 532 Alexidi tribuitur apud Stob. Serm. VI 24. — Vs. 536 possis ὀλίσκεται. Sed quid est λιπαρὸν φρόνημα? — Vs. 537 non est veteris poetae versus. — Vs. 538 si versus est comici, scribendum καὶν Ἀίδου πύλας, ut voluit Erfordt. ad Soph. Ant. 1226. Fortasse Iambographi versus est. — Vs. 539. Editus ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φίλους. Cfr vs. 89 et Eurip. Orionis Gnom. II 1. — Vs. 540 editus οἴκους ἐστὶν ἀνδράσιν γυνή. Apud Boiss. An. I p. 26 χειμῶν μέγιστος οἰκίας κακὴ γυνή. — Vs. 543 Guelf. δόκτυλος δὲ δάκτυλον. — Vs. 544 legebatur ἐπ' αἰσχροὺς οὐδέποτε χρὴ πρᾶγμα. Correxī in edit. mai. Confirmat nunc Vind. 6. qui pro οὐδέποτε χρὴ habet οὐδέλως

δεῖ. — Vs. 545 pro ἀμανροῖ editus ἀναιρεῖ, et καὶ pro καί. Utrumque habet Stob. Flor. 126 8. — Vs. 552 ex Eurip. Alc. 311. — Vs. 556 Stobaeus Flor. 62 8 ex Eurip. Meleagro ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότης χρηστοὺς λαβεῖν. — Vs. 560 Menandro tribuit Stob. Flor. 78 7 ἔστ' ἄπιστον scribens. — Vs. 561 scripsi ἔστ' pro ἡ. — Vs. 562 correxi cod. lectionem: ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος ὅταν υἱὸς ἦ. Peius etiam apud Etymol. M. p. 824 41: ὡς χαρίσονται ἄνθρωπος ἀνθρώποισι, ubi vide Sylburgium. Mellius Stobaeus Flor. V 11. ubi pro ὡς legitur ἡ et ἄν pro ὅταν. Eundem versum ita scriptum praebet Clemens Alex. Str. VIII p. 327 18 Sylb. ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος, ἔστ' ἄν ἄνθρωπος ἦ. Haec scripsi in editione prima. Fallitur Dobraeus Adv. II p. 286 versum hunc a me omissum existimans. Sed idem recte monuit eundem legi apud Alexandrum Rhet. Aldi p. 586. ubi Walzsius vol. VIII p. 480 in cod. Par. ita legi affirmat χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ὅστ' ἄνθρωπος ἦ, pro quo Aldina χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος. Et sic edidit Walzsius, initio versus ὡς ex coniectura addens. Dobraeus ἦ. Adde Phoebammonem de figuris apud Walzsum vol. VIII p. 517. ubi itidem ὡς vel ἡ omittuntur codices. Pro ὅταν nescio an potius ὅς ἄν legendum sit, ὡς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ὅς ἄν ἄνθρωπος ἦ, quod edito paullo argutius est. — Vs. 563 μὴ φθονομένης τύχης Guelf. εὐτυχῶς ἀνευ φθόνου Vind. 3. 4. — Vs. 564 supplevi e Vind. 3. Schneiderus priora tantum verba e Guelf. dederat ὡς αἰσχρὸν εἶ Vind. 4 habet τὸ ζῆν et ἔθελον. — Vs. 572 forsan μακρὸν ἀπώκισται θεοῦ. Incertus apud Stobaeum Ecl. phys. p. 154: χρεια δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπώκισται πολὺ. Euripides apud Orion. Gnomol. p. 46 27: καὶ τὴν δίκην μακρὰν ἀπωκίσθαι βροτῶν. — Vs. 592 addidi τό. — Vs. 602 legebatur ἡ ἀργία γάρ. — Vs. 603 legebatur ἄνθρωπος. — Vs. 604. Cod. ante θράσει addit τῷ σῶ. Corr. ἴσχυε μὲν μὴ χρῶ. — Vs. 605 προδῶς scripsi pro παρίδης. Boissonadus tentabat γέλα. — Vs. 608 ἀλλ' Boiss. pro τὸ δ'. — Vs. 609 cod. πάντοτε δεῖ σκοπεῖν. Boiss. πανταχοῦ, δεῖ σε σκοπεῖν. — Vs. 615 cod. δικαίως. Correxuit Boiss. — Vs. 616 μηδέ-

ποτε Bolss. Cod. μήποτε. — Vs. 623 pro εἰσιν scr. ex Ald. ἐκεῖ. — Vs. 624 cod. πολλοῖς. — Vs. 627 cod. φίλοι εἰσὶν φίλων, quod correxi. — Vs. 628 deleti γε post ῥαθυμία. — Vs. 630 οὐ add. Bolss. Praestat μηδέ. — Vs. 638 cum seq. Philemoni tribuuntur a Stobaeo, ubi recte μὴ βούλεται, pro quo Aldus οὐ βούλεται. V. Philem. Fragm. inc. 10. — Vs. 640 e Menandri Κεθαριστῇ p. 149. — Vs. 643 e Menandro adfertur a Stob. CX 4. ubi legitur ἄνθρωπος ἀτυχῶν. — Vs. 645. Vide ad Menandri fragm. p. 325. — Vs. 659. Ita Brunckius. Aldus κατηγορεῖ. — Vs. 660 ex Hypobol. Menandri p. 215. — Vs. 662 fort. ἔσται. — Vs. 664 est Antiphanis versus, de quo vide vol. III p. 53. — Vs. 669 habet Stobaeus Flor. LXXX 9. ubi editur ἡδὺς πατήρ. — Vs. 671 Simonidis Iambographi versus. V. Schneidewinius Coniect. crit. p. 78. — Vs. 674 dedi lectionem Grotii et Brunckii. Aldus ὁ λόγος ἱατρὸς ἐστὶ τοῦ κ. — Vs. 679 Aeschylli est apud Stobaeum Ecl. Eth. II p. 340 Heer. — Vs. 681 est Menandri versus apud Stob. Serm. XLIII 23. ubi editur καινὸν ἀγαθὸν ἐστὶ. Legendum videtur: κοινὸν γὰρ ἀγαθόν. Male Bentl. p. 81. Melius Dorvill. ad Charit. p. 227 κοινὸν ἀγαθὸν τοῦτ' ἐστὶ. — Vs. 682 Brunckius λεπτῶς καλῶς ζῆν. — Vs. 684 Menandro tribuitur a Stob. Serm. LXVIII 10. — Vs. 688 e Menandri Colac. VI affert Stobaeus, ubi recte ἐπλούτησεν ταχέως. — Vs. 689 est ex Menandri Ἐπιτρέπουσι p. 122. — Vs. 691 est Menandri versus e Πωλουμένοις 197. — Vs. 693 nisi Iambographi versus est, legendum praeceunte Brunckio: ὀχλ. ἐστὶν ἐν νέοις ἀνὴρ γέρων. — Vs. 694 est Menandri versus apud Stob. Serm. LXXIII 58. — Vs. 696. V. ed. mai. Menandri Adelph. p. 9. — Vs. 697. V. supra vol. III p. 288. — Vs. 699 est parodia versus Euripidei Androm. 931: Κακῶν γυναικῶν εἰσοδοὶ μ' ἀπώλεσαν, quem respicit Plutarchus Consol. ad uxor. p. 610 b: κακῶν γυναικῶν εἰσόδους καὶ φωνὰς καὶ συνεπιθρηνήσεις. Cfr Wytttenbach ad Plutarch. Praec. Coniug. p. 143 F. — Vs. 700 Brunckius οὔνεκα. — Vs. 701 Chaeremonis versus apud Stob. LXXXIII 14. — Vs. 703 Brunck. τάλλότρια. — Vs. 707 Menandri versus

apud Stob. CVIII 5. ubi ἀνδρείως pro εὐχερῶς. — Vs. 709 Brunck. τοὺς νόμους, quod codicis auctoritate firmari dicit. — Vs. 713 Euripidis versus est Iph. Taur. 57. ubi legitur στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ π. ἄρσενες. — Vs. 718 Menandri versus e Προγάμοις, ubi legitur τυφλόν γε. — Vs. 728 καί-δυνας Grotius pro καὶ λύπας. — Vs. 725. Vide ad Fragm. Nicostrati p. 286. — Vs. 726. Priorem proverbialis versus partem ταυτόματον ἡμῶν habes apud Cicer. ad Attic. I 12. Καλλίω ne secunda brevi efferatur, fuit qui verborum ordinem immutaret, κάλλιον ἡμῶν ταυτόματον, notatus ideo iam ab Hermanno Praef. Eurip. Herc. Fur. p. IX. Non dubito quin iambographi versus sit. Itaque recte καλλίων corripi-
tur. Simonides Mulier. 31: ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν οὐδὲ καλλίων. — Vs. 738. Vide supra p. 132. — Vs. 746 Grotius et Brunckius εὐκαιρον δίδου. — Vs. 750 Menandri versus est. V. p. 76. — Vs. 757 pro ὦ legebatur ὡς. V. supra p. 192. — Vs. 758 Menandri versus. V. p. 151.

DIPHILUS.

(Hist. crit. p. 446 sqq.)

A Γ Ν Ο Ι Α. *)

I.

Τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος;

B. χελιδόνειος ὁ δασύπους, γλυκεῖα δ' ἡ μίμαρχος.

Athenaeus IX p. 401 a: καλοῦνται δὲ τινες καὶ χελιδονίαι λαγωί. μνημονεύει δ' αὐτῶν Δίφιλος ἢ Καλλιάρχης ἐν Ἀγνοίᾳ οὕτως Τί τοῦτο π. οὗτος χελιδόνιος ὁ δασύπους γλαυκία δ' ἡ μίμαρχος. Correxī haec Praefat. ad Menandrum p. XX. Alia ratio placuit Dobraeo ad Plut. 361:

Τί τοῦτο; ποδαπὸς οὗτος;

B. χελιδονίας ὁδὲ δασύπους, ὦ Γλαυκία·

ἢ μίμαρχος.

Sed verum puto quod ex mea emendatione recepit Dindorfius. In μίμαρχος recte primam corripi docet Aristophanes Acharn. 1111. Χελιδόνειον leporem dicit hirundinis instar superiore parte pulla, ventre albo, ut est apud Varronem de Re rust. III 12. ubi vide Schneiderum p. 557. Cfr Eustathius ad Od. p. 1925 43: ἰστέον ὅτι παρώνυμοι χελιδόνι παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ χελιδονίαι λαγωί. τοιοῦτοι δὲ ἴσως οἱ ἄνω μὲν μέλανες, τὰ δὲ κάτω υπόλευκοι.

*) V. Hist. crit. p. 449.

II.

“*Αψαντες λυχνον*

λυχνεῖον ἐζητοῦμεν.

Athenaeus XV p. 700 d: *Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατά-
λοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε διὰ τού-
των — Δίφιλος δ' ἐν Ἀγνοίᾳ Ἀψαντες κτλ.* Praeterea
huius fabulae memoriam quamquam incerta coniectura latere
suspicebam apud Etymol. M. p. 127 in. de cuius loco dixi
Hist. crit. p. 450.

A Δ E Λ Φ Ο Ι.

I.

᾽Ω τοιχωρύχον

*ἐκεῖνο καὶ τῶν δυναμένων, λαγύνιον
ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης,
καὶ τοῦτο πωλεῖν, μέχρι ἂν ὥσπερ ἐν ἐράνῳ
εἰς λοιπὸς ἢ κάπηλος ἡδικοῦμενος
ὑπ' οἶνοπώλου.*

Athenaeus XI p. 499 d: οὐδετέρως δὲ (τὸ λαγύνιον)
Δίφιλος ἐν Ἀδελφοῖς εἴρηκεν ᾽Ω τοιχωρύχον κτλ. Respicit
Pollux X 72: τὸ δὲ λαγύνιον εἴρηκε Δίφιλος ἐν Ἀδελφοῖς.
In obscuro hoc et corrupto fragmento nihil video. Vs. 1
τοιχωρύχον PVL. τυχωρύχον A. τυχώρυχον B. Τοιχωρύχον
λαγύνιον dicit *exsecrabile, nefandum*. Vide ad Eubuli fragm.
vol. III p. 206. Cfr Clemens Alex. Paed. III p. 106 49
Sylb. ἀποτίλλουσαι ταῖς πανούργοις ἐμπλοκαῖς. — Vs. 2
„δυναμένων PV. δυνομένων Basil. L. ad quod nihil casti-
tum ex AB.” Dindorfius. — Vs. 4 μέχρι AP. μέχρις VL.

II.

᾽Ω μακάρι', ἀτυχεῖν θνητὸς ὢν ἐπίστασο,
ἔν' αὐτὰ τὰναγκαῖα δυστυχῆς μόνον,
πλείω δὲ διὰ τὴν ἀμαθίαν μὴ προσλάβης.

Stobaeus Flor. CVIII 9 cum lemmate Διφίλου Ἀδελφοῖς.

ΑΙΡΗΣΙΤΕΙΧΗΣ.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. *)

I.

Ἔσθ' ὑποχέασθαι πλείονας, πιεῖν γέ τι
ἀδρότερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ τῶν ῥυτῶν.

Athenaeus XI p. 496 e: Ῥοδιάς. Δίφιλος Αἰρησιτεί-
χει· τὸ δὲ δράμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνούχον.
λέγει δὲ οὕτως Πιεῖν δὲ ἄνδρ' ἕτερον ἢ τῶν Ῥοδιακῶν ἢ
τῶν ῥυτῶν. Ita libri: L ex altero loco statim apponendo
πιεῖν γέ τι ἀδρότερον. Dindorfius πιεῖν δὲ δεῖ ἀδρότερον.
Alter quem dicebam locus, ex quo verba ἔσθ' ὑποχέασθαι
πλείονας accesserunt, paullo inferius legitur ubi de ῥυτῶ
poculo disserit: Δίφιλος δ' ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ, ἔστι
δὲ τὸ δράμα διασκευὴ τοῦ Αἰρησιτείχους· Ἔσθ' ὑποχέ-
ασθαι πλείονας· πιεῖν γέ τι ἀδρότερον κτλ. Hic etiam Din-
dorfius πιεῖν δὲ δεῖ ἀδρότερον ex sua ipse coniectura edidit.
Sufficit fortasse πιεῖν τ' ἔτι. Eidem debetur ὑποχέασθαι
pro librorum lectione ὑποσχέσθαι. Altero versu nescio an
ἐκ τῶν pro ἢ τῶν scribendum sit; hoc enim opinor dicit:
plures cyathi suffundendi sunt et largius quam adhuc bi-
bendum, ex Rhodiaceis illis aut rhytis. Quos magni ambi-
tus calices fuisse consentaneum est. Cfr Dioxippi Philarg.
I, 2. De rhytis vide Letronnium de Nominibus vasorum etc.
p. 65 sq. Ἀδρότερον πίνειν dixit etiam Xenophanes apud
Athenaeum X p. 463: κείνος τῶν ἄλλων ὀδρότερον πιέτω.
Pro ῥοδιακῶν Schweighauserus in prima huius fabulae edi-
tione ῥοδιάδων scriptum fuisse suspicatur, cui favet quodam-
modo Photius Lex. p. 489 16. Ῥοδιακὸν καὶ Ῥοδιάς: εἶδος
ἐκτώματος. οὕτως Δίφιλος.

II.

Ἄλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός.

Athenaeus XV p. 700 e: πανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ δια-

*) V. Hist. crit. p. 451.

κεκομμένον ξύλον καὶ συνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο λαμπαδί. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς (Fragm. IV p. 87) Δίφιλος Στρατιώτῃ Ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατος ἐστὶ μεστός. πρότερός τε τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ [καὶ Εὐριπίδης] ἐν Ἴωνι. Ita enim haec legenda esse monni ad Alexidis fragm. p. 517. Forma πανὸς antiqui Attici constanter usi esse videntur. Eustathius ex Aelio Dionysio, ut puto, ad Iliad. p. 1189 24: τὸ παρ' Ὀμήρῳ πυρὸς σέλας ἦτοι πυρσὸν φανὸν οἱ νεώτεροι Ἀττικοὶ εἶπον. ὁ δ' αὐτὸς καὶ πανός, ἀπὸ τοῦ φαίνειν σχηματισθεὶς κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ, οἷον πανοῦχον ἄξαντες (leg. ἄψαντες) φλόγα. Quae Sophoclis verba esse suspicor ex Helenae nuptiis. Photius p. 877 21. Πανόν: ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ. Ad Diphili locum ut redeam, eiusdem prope-modum verbis usus est Menander l. l. ὁ φανός ἐστι μεστός ὕδατος οὔτοσι.

III. IV. V.

Antisthencista p. 95 17. Ἐκφυγγάνω: Δίφιλος Εὐνούχῳ. — Idem p. 100 81. Κάθου: Ἀλεξὶς Ταραντινούς, Δίφιλος Εὐνούχῳ. — Idem p. 101 29. Κλεῖν ἀξιούσι λέγειν, οὐ κλεῖδα. Δίφιλος Εὐνούχῳ. Fortasse igitur Diphili sunt quae tacito auctoris nomine affert Herodianus Hermann p. 307: ὁ δ' ἀγοράζει κλεῖδ' ἔχων.

Α Μ Α Σ Τ Ρ Ι Σ. *)

Suidas s. v. Ἀθηναίας p. 138 ed. Bernh.: πλὴν πολλή γε ἡ χρῆσις τῆς φωνῆς (Ἀθηναία pro Ἀττικῇ) ἐπὶ τῶν γυναικῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὥς οἱ τε προειρημένοι ποιηταὶ μαρτυροῦσι καὶ Δίφιλος ἐν Ἀμάστριδι· καὶ γὰρ καὶ τὴν Θεμιστοκλέους θυγατέρα Ἀθηναίαν ξένην γησίν.

*) V. Hist. crit. p. 450 sq.

Ex quinque Themistoclis syllabus a Plutarcho V. Themist. 32 enumeratis dicere videtur eam cui *Asiae* nomen imposuit Themistocles, et quam Cybelae apud Magnesios sacerdotem fuisse perhibet Strabo XIV p. 647 (959). Cfr C. Keilius Specim. Onomatol. graec. p. 93. Eam *Ἀθηναίαν ξένην* eodem fortasse modo dixit quo Sophocles Antig. 818 Nioben τὴν Φρυγίαν ξέναν appellavit. Huius memoria ne posteris quidem temporibus in Asia intercidisse videtur (Plutarch. l. l.), itaque obiter ab Asiano homine in Diphili fabula commemorari potuit. Aliter Keilius: „Nisi fallor, *Ἀθηναία* dicitur *Asia* ex patre, *ξένη* eadem appellatur propter maternam originem.” Ex barbara enim matre Asiam Themistocli natam esse suspicatur.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ. *)

Scholiasia Ven. ad Iliad. i 122: εἰ γὰρ περὶ τοῦ τάλαντον τῶν Ἑλλήνων ἐστὶ, βραχὺ τι τὸ τάλαντον χρυσοῦ ἢ παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Δίφιλος ἐν Ἀναγύρῳ „βραχὺ τι ἐστὶ τάλαντον” φησὶν. In his pro τί ἐστι D habet τι τὸ. Eadem leguntur apud Etymol. M. p. 744 48. nisi quod pro Ἀναγύρῳ vitiose exhibet Ἀργύρῳ. Peius etiam Eustathius ad Hom. p. 740 20: Δίφιλος δὲ πού φησὶν ἀργυρίου βραχὺ τι τάλαντον.

ΑΝΑΣΩΖΟΜΕΝΟΙ.

I.

Λάγυνον ἔχω κενόν, ὃ γράϋ, θύλακον δὲ μεστόν.

Athenaeus XI p. 499 c: ἀρσενικῶς δὲ εἶρηκε τὸν λάγυνον Νικόστρατος μὲν ἐν Ἑκάτῃ — Δίφιλος δ' ἐν Ἀνασωζόμενοις Λάγυνον ἔχω κτλ. De metro recte statuit Gaisfordus ad Hephaest. p. 311.

*) V. Hist. crit. p. 452 et Th. Bergk. ad Aristoph. fragm. p. 960.

II.

Antisthenes p. 84 25. *Βρώσιμον*: βρωτόν. Δίφιλος *Ἀνασωζόμενῳ*. Poterat mellore auctore uti grammaticus. Aeschylus Prom. 470: οὐκ ἦν ἀλέξην' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον, οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων χρεία κατεσκέλλοντο. Sed hoc in loco, in quo etiam verbale πιστός, potabilis, magnam dubitationem movet, vereor ne verba οὔτε βρώσιμον οὐ χριστόν οὔτε πιστόν expungenda sint. Adiectivo βρώσιμος, quo recentiores scriptores frequenter uti sunt, praeter Diphilum usus est mediae vel novae comoediae poeta apud Clementem Alex. Strom. VII p. 305 Sylb. ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα. Ceterum Diphilus alio loco etiam βρωτόν dixit, si vera est coniectura mea in Paras. I 4.

Α Π Λ Η Σ Τ Ο Σ.

“*Ἦκει φερόμεν' αὐτόματα πάντα τὰγαθὰ,
ῥάφανος λιπαρά, σπλαγχνίδια πολλά, σαρκία
ἀπαλώτατ', οὐδὲν μὰ Δία τοῖς ἐμοῖς βλίτοις
ὅμοια πράγματ', οὐδὲ ταῖς
θλασταῖς ἐλάαις.*”

Athenaeus IX p. 370 e: *Ἀντιφάνης δ' ἐν Παρασίτῳ ὡς εὐτελοῦς βρώματος τῆς κράμβης μέμνηται ἐν τοῖτοις — Δίφιλος δ' ἐν Ἀπλήστῳ “Ἦκει φερόμενα κτλ. Vs. 1 φερόμεν' Adamus. Libri φέρομεν. Ibid. αὐτόματα AB. αὐτὸ μετὰ PVL. — Vs. 2 σαρκία Schweighauserus pro σαρκίδια. — Vs. 3 βλίτοις verissime Schweighauserus pro καὶ τοῖς, quod retinuit Dindorfius. Nihil propemodum differunt ΚΑΙΤΟΙΣ et ΒΑΙΤΟΙΣ. — Vs. 4 πράγματα ad cibos translatus, ut apud Antiphanem Paras. V 2: τυρός, πλακοῦντες, πράγματα ἐλευθέρια. Initio versus Dobraeus Adv. II p. 321 addidit καὶ τοῖσι σοῖς. — Vs. 5. Ollivae θλασταί, quae sine condimentis edebantur, in villioribus cibis commemorantur etiam a Poliocho inc. fab. I, 7.*

Α Π Ο Β Α Τ Η Σ. *)

I.

Harrocratio p. 41 8: ὅτι δὲ εἶχον ἐν ταῖς ληκύνθοις ἀργύριον ἐνίοτε, Δίφιλος τῷ Ἀποβάτῃ. Libri fere ἐνίοτε δὲ φίλον (δὲ δίφιλον FO) τὸν ἀποβάτην. Correxít Maussacus.

II.

Antisthiciſta p. 101 10. Κραυγασμός: ἀντὶ τοῦ κραυγῆ. Δίφιλος Ἀποβάτῃ. V. Lobœekium ad Phryn. p. 337.

Α Π Ο Λ Ι Π Ο Υ Σ Α. **)

I.

Πόσοι τὸ πλῆθος εἰσιν οἱ κεκλημένοι
εἰς τοὺς γάμους, βέλτεστε, καὶ πότερ' Ἀττικοὶ
ἅπαντες, ἢ καὶ τοῦμπορίου τινές; B. τί δαί
τοῦτ' ἔστι πρὸς σέ τὸν μάγειρον; A. τῆς τέχνης
5 ἡγεμονία τίς ἐστίν αὐτῆς, ὧ πάτερ,
τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι.
οἷον Ῥοδίους κέκληκας· εἰσιοῦσι δός
εὐθύς ἀπὸ θερμοῦ τὴν μεγάλην αὐτοῖς σπάσαι,
ἀποξέσας σίλουρον ἢ λεβίαν, ἐφ' ᾧ

10 χαριεῖ πολὺ μᾶλλον ἢ μυρίνην προσεγχεάς.

B. ἀστεῖον ὁ σιλουρισμός. A. ἂν Βυζαντίους,
ἀφινθίῳ σπόδησον ὅσα γ' ἂν παρὰτιθῆς,
κάθαλα ποιήσας πάντα κάσκοροδισμένα.

διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν παρ' αὐτοῖς ἰχθύων

15 πάντες βλιχανώδεις εἰσὶ καὶ μεστοὶ λάπης.ο

Athenæus IV p. 132 c: Δίφιλος δ' ἐν Ἀπολιποῖσῃ
μάγειρόν τινα παράγων ποιεῖ τάδε λέγοντα Πόσοι τὸ πλῆ-

*) V. vol. III p. 511.

**) V. Hist. crit. p. 452.

θος κτλ. Vs. 3 τοῦμπορείου Schweigh. τοῦ ἔμπορείου AB. τοῦ ἔμπορείου VL. τοῦ ἔμπορείου P. Emporium intellege τὸ ξενικόν, ubi peregrini mercaturam faciebant. Cfr infra Ζωγραφ. I, 9 sqq. Adde Lexicon Bekkeri Anecd. gr. p. 284, 5: Ξενικὸν ἐμπόριον, ὅπου οἱ ξένοι ἐμπορεύονται, ἀστικὸν δὲ ὅπου οἱ ἄστοί. — Vs. 4 Dobraeus Advers. II p. 305: πρὸς σέ; B. τοῦ μαγείρου, et vs. 5 αὐτῇ, πάτερ. Meo iudicio nihil novandum est nisi vs. 5 ἐστὶ ταύτης pro ἐστὶν αὐτῆς. — Vs. 8 B ante εὐθύς habet αὐτοῖς. Sequentia ἀπὸ Θερμοῦ τὴν μεγάλην σπάσαι etc. difficilem habent explicatum. Ad Θερμοῦ aut ζωμοῦ intellegunt aut ὕδατος, illud de iure fervefacto, alterum de aqua interpretantes, qua convivae ante coenam manus lavabant. Ac tepefacta aqua ad hunc finem veteres usos esse constat ex Philoxeno Athenaei IX p. 409 e: χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπιγχείοντες. Sed aliud est Θερμόν, *fervidum*, aliud χλιαρόν, *tepidum*. Minus etiam prior explicatio probari potest. Quantum ego video, verba ἀπὸ Θερμοῦ in nostro loco de caldae sorbitione intellegenda sunt. Pollux IX 70: τὸ παρὰ Φιλήμονι „χαλκοῦ Θερμόν ἦν” ἄντικρυς δηλοῖ τὴν τοῦ Θερμοῦ πόσιν. Cfr Fritzsche ad Aristoph. Thesm. p. 597. Ad τὴν μεγάλην autem subintellegο κύλικα, ut apud Machonem Athenaei XIII p. 583 b: ἀλλ’ ἐγγεάτω μοι τέτταρας κοτίλας ἔπειτ’ εἰς τὴν μεγάλην, et apud Menandrum Chalc. II 2 ἐβόων τὴν μεγάλην, aliisque locis. Ac de potu agi etiam verbum σπάσαι ostendit, quod male ad σίλουρον transfert Grotius, qui vertit *dato silurum discerpendum protinus*. Sequentia autem quomodo cum his coniungi possint adeo non intellego, ut post vs. 8 unum vel duo versus excidisse suspicer. Pro ἀποξέσας C habet ἀποξεύξας, pro λεβίαν, de quo pisce attuli quaedam vol. III p. 573, ex B enotatum est λισβίαν. — Vs. 10 χαριῖ AP. χαρῇ VL. μυρρίνην C. μυρίνην B. — Vs. 12 σπόδησον Dindorfius pro vulgato γοῶν δεῖσον. σφοίη AB. σφοῦν PVL. δεῦσον VL. δεῖξον ACP. σφι δεῦσον cum Casaubono Schweighaeuserus. Verte: *absinthium insperge*. Pro ἀπινθίω fortasse ἀσπινθίω scripserat Diphilus. Etymol. M. p. 183 25.

Ἀψίνθιον: εἶδος βοτάνης πικρᾶς, ὡς καὶ τὸ ἀβρότονον. ἔνιοι δὲ τῶν κωμικῶν ἀπίνθιον (leg. ἀσπίνθιον) καλοῦσι. Hesychius, **Ἀσπίνθιον**: ἀψίνθιον. Ibidem vulgo ὄσ' ἄγαν παρατίθης. Correxī Cassaubonus. — Vs. 13 ποιήσας scripsi pro edito ποιῆσαι. ποιῆσαι ABP. ποιήσον CL et Eustathius ad Illad. p. 749 1: ὅτι δὲ ὥσπερ ἀλίπαστον ἐκ τοῦ ἀλός, οὕτω καὶ κάθαλόν τι λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ κάθαλα ποιήσον πάντα καὶ ἐσχορόδισμένα. — Vs. 15 βλιχῶδεις Cassaubonus, allato Erotiano gloss. Hippocr. p. 104: βλιχῶδες Ἐπικλῆς φησὶ τὸ λελιπασμένον μετὰ γλοιώδους ὑγρασίας ἀκαθάρτου. Idem haud dubie significat βλιχανῶδεις. Ut enim e. c. a λιχός dicitur λιχανός, ita a βλιχός formatur βλιχανός. Βλιχός autem idem est quod γλιχός, ut βλήχων idem quod γλήχων, significatque muscosus, viscosus, pituitosus. Tum λάπης pro λαπῆς (A λαπης) Schweighauserus.

II.

Ἔστιν ἔνδον ὄξος ὀξύ σοι;

B. ὑπολαμβάνω, παιδάριον, ὁπὸν εἰλήφameν.

ἄριστα τούτοις πάντα πιέσω καὶ πυκνά.

ἢ φυλλὰς ἢ δριμεῖα περιοισθήσεται.

5 τῶν πρεσβυτέρων γὰρ ταῦτα τῶν ἡδυσμάτων

ἀναστομοὶ τάχιστα τᾶσθητήρια,

τό τε νωκαρῶδες καὶ κατημβλυμένον

ἐσκέδασε κάποιησεν ἡδέως φαγεῖν.

Athenaeus IV p. 133 f. de condimentis agens, quibus cibum sapor acuitur: *Δίφιλος* δ' ἢ *Σώσιππος* ἐν *Ἀπολιπούσῃ* Ἔστιν κτλ. Vs. 1 cod. A ἔνδο ξος. Ceteri ἐν δ' ὄξος. Correxī Porsonus. — Vs. 4 ante Scaligerum apud Grotium Exc. p. 992 legebatur ἢ φυλλὰς ἢ. Ibid. δριμεῖα AL. Vulgo δριμά. Tum περιοισθήσεται APL. περισθθήσεται V. περισεισθήσεται Scaliger. Unce verum est περιοισθήσεται, circumferetur, convivantibus apponetur. Cfr Antiphanes Ganym. II 10 et infra in *Διαμαρτανούσῃ* Diphilus, ἄρτους

περιφέρειν. Et ita saepius. — Vs. 6 ἀναστομοῖ A. ἀναστομεῖ PVL. τὰ σθητήρια pro ταῖς σθητήρια Dindorfius. — Vs. 7 κατημβλιωμένον B. κατημβλυμένον C.

III.

Εἶτα μαλακὸν ὦ δύστην' ἔχεις,
σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον·
οὐκ ἐκδραμεῖ λαβὼν τοδὶ δώσεις τ' ἐμοὶ
παρακαταθήκην;

Pollux X 12: ἐκαλεῖτο δὲ ταῦτα (domesticam supellectilem dicit) ὑπὸ τῶν νεωτέρων καὶ μαλακά, ὥσπερ εὐμεταχειρίστα, ὡς εἶπε Μένανδρος — καὶ Δίφιλος ἐν Ἀπολιπούσῃ Εἶτα μαλακὸν ὦ δύστην' ἔχεις, σκευάριον, ἐκπωμάτιον, ἀργυρίδιον, ἐκδράμει λαβὼν τόδε δώσεις ἐμοὶ παρακαταθήκην. Ita Aldus. Vs. 8 cum Bentleio Epist. ad Hemsterh. II p. 50 scripsi οὐκ ἐκδραμεῖ. Idem τόδε καὶ δώσεις ἐμοί. Elegantius mihi visum est τοδί, δώσεις τ' ἐμοί, ut voluit etiam Hanovius Exerc. crit. p. 140.

B A Λ A N E I O N.

I.

Ἔγχεον μιστήν· τὸ θνητὸν περιβάλυπτε τῷ θεῷ.
πῖθι. ταῦτα γὰρ παρ' ἡμῶν Διὸς ἐταιρείου, πάτερ.

Athenaens X p. 446 d. de usu imperativi πῖθι dissens: καὶ Δίφιλος ἐν Βαλανείῳ Ἔγχεον κτλ. Vs. 1 ἔγχεον Grotius Exc. p. 785 pro ἔκχεον. Quae sequuntur verba τὸ θνητὸν περιβάλυπτε τῷ θεῷ, Grotius vertit: *mortale quod tui est imple deo*. Malim: *mortalem naturam immortalī deo obvolvo*, i. e. bibe et oblivescere te mortalem natum esse. — Vs. 2 παρ' addidit Iacobsius Addit. p. 239. qui quod praeterea proposuit τοῦτο et πατήρ hoc sensu: *hoc enim amicitiā gignit*, non necessarium videtur. Si quid mutandum, malim παρ' ἡμῖν, ut meretricis ad barbarum verba sint, in

haec illa sensum accipienda: haec enim apud nos Graecos amicitiam conciliant, o pater. Hoc certum est πάτερ hoc loco blandientis esse compellationem. Ceteram *ἐταιρείου* cum Dindorfio praetuli ex ABPV. *ἐταιρίου* L. Vide Arcadium p. 45 5. Cfr Dio Prus. I p. 57: *Φίλιος δὲ καὶ Ἐταιρείος* (*Ζεὺς καλεῖται*) ὅτι πάντας ἀνθρώπους ξυνάγει καὶ βούλεται εἶναι ἀλλήλους φίλους. Quae repetit XII p. 413.

II.

Antisthici p. 108 32. *Μναδάρια*: ὑποχοριστικῶς τὰς μναῖς. *Δίφιλος Βαλανείω*. De hoc diminutivorum genere dixi vol. III 446.

B O I Ω T I O Σ.

Οἶος ἐσθίειν πρὸ ἡμέρας
ἀρξάμινος ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν.

Athenaeus X p. 417 e. de Boeotiorum voracitate agens: *Δίφιλος δ' ἐν Βοιωτίῳ Οἶος ἐσθίειν κτλ.* De hiatu πρὸ ἡμέρας dixi ad Antiphanem p. 81. Alterum versum intellexerem si abesset ἢ, pro quo εἰ suspicarer, nisi id nimio intervallo ab οἶος ἐσθίειν diremptum esset.

Γ Α Μ Ο Σ. *)

I.

Ὁ γὰρ κόλαξ
καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις
ἐνατρέπει λόγῳ κακουργῶ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.
νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους·
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολὺ.

Athenaeus VI p. 254 e: *Δίφιλος δ' ἐν Γάμῳ φησὶν Ὁ πῶς κόλαξ κτλ.* Vs. 2 καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις. „Quid

*) V. Hist. crit. p. 453.

huc faciunt οἱ φίλοι nescio; neque ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an dederit poeta καὶ τύραννος καὶ πόλιν. Maius est τύραννος quam δυνάστης." Dobræus Adv. II p. 812. In C praeterea τοὺς ante φίλους. — Vs. 4 ὑποδέδωκε L. ὑπέδωκε superscripto v P. ὑποδέδωκε C. ὑποδέδωκε V.

II.

Στίλπωνός ἐστι βίσμαθ' ὁ Χαρίνου λόγος.

Diogenes Laert. II 120: ἔστι καὶ εἰς τοῦτον (Stilponem dicit) ἡμῶν.

Τὸν Μεγαρέα Στίλπωνα, γινώσκεις δ' ἴσως,
γῆρας, ἔπειτα νόσος καθεῖλε, δίσμαχον ζυγόν·
ἀλλ' οἶνον εὔρε τῆς κακῆς συνωρίδος
φέρτερον ἡνίοχον· πῶν γὰρ ἤλασε.

προσεσκήφθη δὲ (Stilpo) ὑπὸ Διφίλου τοῦ κωμικοῦ ἐν δράματι Γάμῳ Στίλπωνος κτλ. V. Hist. crit. p. 426. Charinus personae nomen erat in fabula Diphili. Itaque hoc dicere videtur „quae Charinus dixit mera sunt Stilponis sophismata". Quae βύσματα dicit, quippe quibus Stilpo adversariorum ora obturabat. Quartum Diogenii carminis *) versum apparet pro pede esse minorem; nec sententia absoluta est. Scribe igitur: φέρτερον ἡνίοχον· πῶν γὰρ ἤλασε πρόσω. ἐσκήφθη δέ etc.

Δ Δ Ν Δ Ι Δ Ε Σ.

Erotianus gloss. Hippocr. p. 116. Γαργαλισμός: γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμός, ἀπὸ τῶν πασχητιουσῶν (leg. πασχητιωσῶν) γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι. Phry-

*) Carmen hoc ex eo Diogenis libro petitum videtur, quem ille propter varia metra, quibus singula eius carmina incluserat, τὴν πάμμιτρον βίβλον inscripserat. Non recte de huius tituli causa statuit Hermannus Praef. ad Hübneri Diogen. vol. II p. IV.

nichus Bekk. p. 81 25. Γάργαλος: ὁ ἐρεθισμός. καὶ γαργαλισμός. τὸ δὲ γαργαλίζεσθαι οὐκ ἀττικόν. Utrum γαργαλισμός an γάργαλος dixerit Diphilus incertum est. Prius habes etiam apud Hegesippum Fratr. 16: τοιοῦτος ἐν τῷ σώματι διέδραμε γαργαλισμός ὡς ὄντων γάμων. V. Hemsterh. ad Thom. Mag. p. 179.

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΟΥΣΑ.

Ἄρτους σποδίτας κρησερίτας περιφέρειν.

Athenaeus III p. III e: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (ἄρτου σποδίου) καὶ Δίφιλος ἐν Διαμαρτανούσῃ οὕτως Ἄρτους πλ. Cod. B διαμανθανούσῃ. In Diphili versu A κρησερίτας. Petas etiam ceteri. Correxit Schweighauserus, de κρησεῖρα, *cribrum*, *excussorium pollinarium*, afferens Polluc. X 114 et Foesium Oecon. Hippocr. s. v.

ΕΦΚΑΛΟΥΝΤΕΣ.

Antisthici p. 110 18. Ὀλοσχερῶς: Δίφιλος Ἐγκαλοῦσιν. Adiectivo ὀλοσχερῆς usus est Diphilus Fragm. inc. VII.

ΕΚΑΤΗ.

I.

Athenaeus XIV p. 645 a: μνημονεύει δ' αὐτοῦ (ἄμφι-φώντος) καὶ Δίφιλος ἐν Ἐκάτῃ.

II.

Pollux-X 72: λάγυνος καὶ λαγύνιον. Δίφιλος δ' ἄμφω λέγει, τὸ μὲν ἐν τῇ Ἐκάτῃ πολλάκις, τὸ δὲ λαγύνιον ἐν Ἀδελφοῖς. Athenaeus XIII p. 490 b: λάγυνον ex Nicostrati Ἐκάτῃ affert. Vide huius fragmenta p. 283.

ΕΛΕΝΗΦΟΡΟΥΝΤΕΣ. *)

ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη
 Βραυρῶνος ἱεροῦ θιοφιλέστατον τόπον,
 Λητοῦς Διὸς τε τοξόδαμνε παρθένε,
 ὥς οἱ τραγωδοὶ φασιν, οἷς ἔξουσία
 ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις.

Athenæus VI p. 223 a. de tragicorum prae comicis poetis commodis agens: Δίφιλος δ' Ἐλενηφοροῦσιν ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα κτλ. Vs. 1 cod. B ὑποπτεύουσα. — Vs. 2 P βραύωνος. Ibid. Dindorfius ἱεροῦ. Non imiter, neque hic neque aliis tragicorum locis, quibus eandem formam restituit. De Braurone, Dianæ cultu nobilitato, v. Leakeium de Demis attic. ed. Westerm. p.60 sq.

ΕΛΛΕΒΟΡΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Antilatticista p. 100 12. Ἰτητέον: ἀντὶ τοῦ ἰτίον. Δίφιλος Ἐλλεβοριζαμένοις. Ita ante Diphillum iam Aristoph. Nub. 181. Ad hanc fabulam fortasse referendum est Fragm. inc. III.

Ε Μ Π Ο Ρ Ο Σ.

I.

Νόμιμον τοῦτ' ἐστί, βέλτιστ', ἐνθάδε
 Κορινθίοισιν, ἃν τιν' ὀψωνοῦντ' αἰεὶ
 λαμπρῶς ὀρῶμεν, τεῦτον ἀνακρίνειν πόθιν
 ζῆ καὶ τί ποιῶν· καὶ μὲν οἰσίαν ἔχη,
 5 ἥς αἱ πρόσσοδοι λύνουσι τὰναλώματα,
 ἔαν ἀπολάβειν τοῦτον ἦδη, τὸν βίον.

*) V. Hist. crit. p. 453.

- ἔαν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχη,
 ἀπείπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
 ὅς ἂν δὲ μὴ πίθῃτ', ἐπέβαλον ζημίαν.
 10 ἔαν δὲ μὴδ' ὅτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
 τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις.
 A. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
 τοῦτον· συνίης; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 15 ἢ τῶν ποιοῦντων ταῦτα κοινῶνεῖν τισιν,
 ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν, ἢ μαρτυρεῖν
 ψευδῇ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
 B. ὀρθῶς γε νῆ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
 A. ὀρῶμεν ὁψωνοῦνθ' ἐκάστης ἡμέρας
 20 οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.
 οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν.
 συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πάλιν.
 περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἰσθμίους.
 λαγῶς τις εἰσελήλυθ', εἰθὺς ἥρπακας.
 25 πέρδικα δ' ἢ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
 ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν.
 τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολὺ.

Athenaeus VI p. 227 e: Δίσιμος δ' ἐν Ἐμπόρῳ καὶ νόμον εἶναι φησι παρὰ Κορινθίους τινὰ τοιοῦτον Νόμιμον τοῦτο κτλ. Vs. 1 τοῦτ' addunt ABP. emittunt VL. — Vs. 2 Κορινθίοισιν Casaubonus pro Κορινθίους ἴν'. Ibidem ἂν scripsi pro ἔαν praeceunte Dindorfio. — Vs. 6 ταῦτον ἤδη pro ἤδη ταῦτον Casaubonus. Hemsterhusius νῆ Δία τοῦτον. Ibidem pro ἀπολαύειν ingeniose Iacobusius Addit. p. 137 ἀπολάπτειν. — Vs. 9 ὅς ἂν δὲ L. ὅς δ' ἂν δὲ BPV. Ibidem πίθῃτ' L. πείθεται BCP. πείθεται τ' V. πίθεται A. unde Schweighauserus πίθῃτ'. Tum ἐπέβαλον L.

ἐπέβαλλον BPV. — Vs. 18 συνίης VL. συνιείς AP. συνιῖς B. — Vs. 17 τὸ τοιοῦτον ABP. τοιοῦτον V. τοιούτων L. — Vs. 21 οὐκ ἔστιν ἰχθυηρόν, *nihil ad piscem pertinens, nihil quod vel piscem oleat*. Diverso quodam, nec tamen valde remoto sensu *παρακίσχον ἰχθυηρόν* dixisse Aristophanem Plut. 815 et Telmissens. p. 1160 annotavit Schweighaeuserus. — Vs. 22 libri *συνῆκας, commisisti*. *συνῆκας* Schweighaeuserus hoc sensu: *cives eo redelegisti ut nonnisi in foro olitorio victui prospicere possint*. *τι* quod post *συνῆκας* habent ABP. omittunt VL. — Vs. 23 *σελήνων* B. De apio Isthmionicarum praemio vide ad Euphor. p. 114. Ad sententiam simillime Alexis Demetr. I 6 p. 403 de piscium heluone: *τοῦψον πριάμενος οἴχεται φέρων ἅπαν τὸ ληφθέν· ὥστε γίγνεται ἐν τοῖς λαχάνοις τὸ λοιπὸν ἡμῖν ἢ μάχη*. — Vs. 25 γε ABCP. καὶ VL.

H.

Οὐ πάποι' ἰχθῦς οἶδα τιμιωτέρους
 ἰδῶν. Πόσειδον, εἰ δεκάτην ἐλάβαντες
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς τιμῆς ἐκάστης ἡμέρας,
 πολὺ τῶν θεῶν ἂν ἦσθα πλουσιώτατος.
 5 ὅμως δὲ τούτων εἴ με προσηγάμει τις,
 ἐδίδουν στενύξας ὅπόσον αἰτήσῃ με
 γόγγρον μὲν, ὥσπερ ὁ Πριάμος τὸν Ἑκτορα,
 ὅσον εἴλκυσεν, τοσοῦτο καταθεῖς ἐπριάμην.

Athenaeus VI p. 226 e: οὐκ ἀπιθόνως δὲ καὶ Δίφιλος (B φίλος) ἐν Ἐμπόρῳ περὶ τοῦ παμπολλοῦ πιπράσκεισθαι τοῖς ἰχθῦς λέγει ὥδε Οὐ πάποι' ἰχθῦς κτλ. Vs. 2 et 3 ἐλάβαντες αὐτῶν Grotius in Excerptis p. 187. Libri αὐτῶν ἐλάβαντες. — Vs. 4 πλουσιώτατος. Ita correxi editum πλουσιώτης. Emendationem meam recepit Dindorfius. — Vs. 5 εἴ με Grotius pro librorum lectione εἰ μὴ vel εἴ μιν. Ad vs. 7 confer quae attuli vol. II p. 600. — Vs. 8 τοσοῦτο Grotius: libri τοσοῦτον.

III.

Πουλύπους

ἔχων ἀπάσας ὀλομελεῖς τὰς πλεχτάνας·
οὐ περιβεβρωκὼς αὐτόν ἐστι, φίλτατε.

Athenaeus VII p. 316 f: καὶ Δίφιλος ἐν Ἑμπόρῳ Πουλύπους ἔχων κτλ. Vs. 8 αὐτόν pro ἑαυτὸν Schweighauserus, qui recte hunc locum ad trimetros revocavit. Vulgo, etiam apud Dindorfium, ita distinguitur, ut duobus constet trochaicis tetrametris, quorum in altero post ἐστι trochaicum pedem excidisse statuunt. Tertius versus fortasse alteri personae tribuendus.

IV.

Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαραδοκήσαμεν.

Etymol. M. p. 490 40: Τιμαχίδας δὲ φησιν ὅτι συνθεῖτόν ἐστι τὸ καραδοκεῖν, παρὰ τὸ κάτω κάρα φέρειν τὸ καραδοκεῖν. παρατίθεται δ' ἐνάλοις (leg. ἐν ἄλλοις) Δίφιλον λέγοντα ἐν Ἑμπόρῳ Τὴν νύκτ' ἐκείνην διεκαρὰνόμην. Ita enim supplenda haec sunt ex cod. Baroec. apud Bekkerum Anecd. p. 1445. Suidas s. v. καραδοκεῖ: παρατίθενται Δίφιλον λέγοντα· Τὴν νύκτα ἐκείνην διεκαρὰνόμην. Correxuit Toupius Emend. I p. 310. Quamquam possis etiam διεκαραδόκησεν, ut sint tetrametri reliquiae duobus pedibus minoris.

V.

Harpocratio p. 130 22: Ναύκληρος — καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ (Hyperides) δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Σαννυρίων Γέλῳτι καὶ Δίφιλος Ἑμπόρῳ.

ΕΝΑΓΙΣΜΑΤΑ. *)

I.

Εἴ μὴ συνήθης Φαιδίμῳ γ' ἐτόγγανεν
ὁ Χαβρίου Κτήσιππος, εἰσηγησάμην

*) V. Hist. crit. p. 454.

νόμον τιν' οὐκ ἄχρηστον, ὡς ἔμοι δοκεῖ,
 ὥστ' ἐπιτελισθῆναί ποτ' αὐτῷ τοῦ πατρός
 τὸ μνηῆμα, κατ' ἐνιαυτὸν ἓνα λίθον
 ἀμαξιαῖον· καὶ σφόδρ' εὐτελὲς λέγω.

Athenaeus IV p. 165 f: καὶ Κτήσιππος δ' ὁ Χαβρίου
 υἱὸς εἰς τοσοῦτον ἤλθεν ἀσωτίας, ὡς καὶ τοῦ μνημάτων
 τοῦ πατρός, εἰς ὃ οἱ Ἀθηναῖοι χιλίας ἀνάλωσαν δραχμάς,
 τοὺς λίθους πωλῆσαι εἰς τὰς ἡδυπαθείας. Διφίλος γοῦν
 ἐν τοῖς Ἐναγίζουσι φησιν Εἰ μὴ συνήθης κτλ. Vs. 1 Φαί-
 διμ' ὦν ἐτύγχανεν Dobraeus Adv. II p. 307 et vs. 2 υἱὸς
 Χαβρίου. Hermannus vs. 1 nihil mutans, ante ὁ Χαβρίου
 addebat ὦν. In sequentibus iniuria Dobraeus desiderabat
 particulam ἄν, quam inseruit ante εἰσηγησάμην. — Vs. 5
 Iacobsius et Erfurdtius ἓνα γαγεῖν λίθον, ut unum quot-
 annis lapidem nec plures vendendi venia Ctesippo conceda-
 tur. Ita quo pacto monumentum Chabriae ἐπιτελισθῆναι
 dici possit, non perspicio. Ex vs. 6 καὶ σφόδρ' εὐτελὲς
 λέγω apparet, potius contrariae significationis verbum requiri,
 e. c. ἡέρειν vel θεῖναι. Quamquam ne sic quidem quid
 acrimoniae iocus habeat perspicitur. — Vs. 6 ἀμαξιαῖοι
 λίθοι, lapides quadrati ingentis magnitudinis, commemorantur
 in titulo attico apud Müllerum Dissert. de munimentis Athen.
 p. 40.

II.

Scholiasta ad Aristoph. Equ. 960. ψωλὸν γενέσθαι διί-
 σε μέχρι τοῦ μυρρίνου: ψωλὸς ὁ λειπόδερμος ὀξύτονος.
 καὶ ἀκρόψωλος ὁ ἐπιβραχὺ τοιοῦτος. ἢ ὁ ἀσχήμων κατὰ
 παρέκτασιν τοῦ μορίου. ἐνταῦθα δ' ἰδίως ἐπὶ τῶν μέχρι
 πολλοῦ διεσχυλμένων. παρὰ δὲ Διφίλῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι
 παραπεποιήται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. Photius Lex. p. 657 9:
 ἐλέχθη δὲ ἐπὶ τῶν μέχρι πολλοῦ διελκυσμένων *) παρὰ δὲ

*) Scholiasta διεσχυλμένων. Kusterus ἀπισκολυμένων. Hesychii
 glossa, Ἀπισκόλυπτον: ἀπίσκει τὸ δῆμα, ὅθεν καὶ σκολαδέφης, refe-
 renda videtur ad Archilochum apud Athen. III p. 122 b.

Διμίῳ ἐν τοῖς Ἐναγίσμασι παραπεποιήται ἄχρι τοῦ λάρυγγος. Eadem Suidas s. ψωλὸν γενέσθαι. Itaque, nisi λάρυγγος corruptum est, Diphilus dixisse videtur:

ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι λάρυγγος,
ut sint tetrametri reliquiae. Id vero quo sensu posuerit ob-
scurum est.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ὁ δὲ κανδύταλις

οὗτος τί δύναται, καὶ τί ἔστιν; B. ὥσπερ εἰ
εἴποις ἄορτάς.

Pollux X 137: ὠνόμασται δὲ τῷ κιβωτίῳ παραπλήσιόν τι σκεῦος κανδύταλις, οὗ μέμνηται καὶ Μένανδρος ἐν Ἀσπίδι καὶ Δίφιλος ἐν Ἐπιδικαζομένῳ Ὁ δὲ κανδύταλις — ἄορτάς. ἱμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ τὸ σκεῦος Περσικὸν ἀπὸ τοῦ κόνδυος κληθέν, εἰς χρῆσιν δ' αὐτὸ ἤγαγον Μακεδόνες. Vs 2 et 3 vulgo ὥσπερ ἂν εἴποις. Libri ὥσπερ εἴποις. Hinc scripti ὥσπερ εἰ εἴποις.

ΕΠΙΤΡΟΠΕΥΣ.

Antiatticista p. 96 31. Ἐξειδιάσασθαι: Δίφιλος Ἐπιτροπεῖ. V. Lobeckium ad Phryn. p. 199. De titulo fabulae cfr Hist. crit. p. 454.

ΕΠΙΚΛΗΡΟΣ.

Pollux X 99: ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν Ἐπικλήρῳ λέγῃ Χύτρον μέγαν παρὰ τοῦ μαγείρου, δῆλον ὅτι τὴν χύτρον λέγει, ἀλλ' οὐ τὸν χυτρόποδα. Salmasius χυτρόν. At vide Arcadium de acc. p. 74 14.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Vide fragmenta Αἰρησιτεῖχους.

Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ο Σ.

I.

Ἄριστον ἐπεχόρευσεν ἐκλελεγμένον,
 εἴ τι νέον ἢ ποθεινόν· ὅστρεων γένη
 παντόδαπα, λοπάδων παρατέταγμένη φάλαγξ,
 ὀπτῶν ἐπῆγε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου,
 τριμμάτια τούτοις ἐν θυείαις ἀργύραις.

Athenaeus VI p. 230 f: Δίφιλος δ' ἐν Ζωγράφῳ Ἄριστον κτλ. Vs. 1 ἄριστον ἐκλελεγμένον non est exquisitum *aristum*, sed quod sibi elegit quicquid novi vel lauti reperiri poterat. — Vs. 2 malim ὀστρείων. — Vs. 4 pro ἐπῆγε Erfurdii Observ. p. 457 ἐπῆξε, quod non praestat Valckenarii coniecturae (ad Phoen. p. 66) ἐπήμει. — Vs. 5 θυείαις ABP. Ibid. τριμμάτια h. l. non sunt intrita, quae seorsim comedebantur, sed iuscula ex allio, aceto porro aliisque condimentis composita, quibus carnes assatae, superiore versu memoratae, imbuenda erant. Cfr Sotades Ἐγκλειομ. I 17: τριμμάτιον ὑκείωσα τούτοις ἀνθινὸν παντόδαπον.

II.

Οὐ μὴ παραλάβω σ' οὐδαμοῦ, Δράκων, ἐγὼ
 ἐπ' ἔργον οὐ μὴ διατελεῖς τὴν ἡμέραν
 τραπεζοποιῶν ἐν ἀγαθοῖς πολλοῖς χύδην.
 οὐ γὰρ βαδίζω πρότερον ἢ μὴ δοκιμάσω
 5 τίς ἔσθ' ὁ θίῳν, ἢ πόθεν συνίσταται
 τὸ δεῖπνον, ἢ κέκληκεν ἀνθρώπους τίνας.
 ἔστιν δ' ἀπάντων τῶν γενῶν μοι διαγραφή,
 εἰς ποῖα μισθοῦν ἢ φυλάττεσθαι με δεῖ.
 οἷον τὸ κατὰ τοῦμπόριον, εἰ βούλει, γένος.
 10 ναύκληρος ἀποθύει τις εὐχὴν, ἀποβαλὼν
 τὸν ἰστὸν ἢ πηδάλια συντρίψας νεώϊς,

ἢ φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γινόμενος·
 ἀφῆκα τὸν τοιοῦτον· οὐδὲν ἠδέως
 ποιεῖ γὰρ οὗτος, ἀλλ' ὅσον νόμου χάριν.

15 ὁμοῦ δὲ ταῖς σπονδαῖσι διαλογίζεται
 τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος
 τιθείς, τὰ θ' αὐτοῦ σπλάγχν' ἕκαστος ἐσθίει.
 ἀλλ' ἕτερος εἰσπέπλεεν ἐκ Βυζαντίου
 τριταῖος, ἀπαθῆς, εὐπορηκώς, περιχαρής

20 εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνηῖ γεγονέναι καὶ δώδیکا,
 λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων,
 ἀφροδίαι' ὑπὸ κόλλοις μαστροποῖς ποκῶν·
 ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθύς ἐκβεβηκῦτα,
 τὴν δεξιὰν ἐνέβαλον, ἐμνήσθην Διὸς

25 σωιτῆρος, ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν.
 τοιοῦτος ὁ τρόπος. μειράκιον ἔρῶν πάλιν
 τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθῆ, πορεύομαι.
 ἀπὸ συμβολῶν συνάγοντα νῆ Δί' ἕτερά που
 ἐνέβαλεν εἰς τὸν κέραμον ἀνευρημένα,

30 τὰ κράσπεδ' ἀποθλίβοντα καὶ κεκραγόντα
 „ὄψάμιον ἀγοραῖον ποιεῖν τίς βούλεται;”
 ἐὼ βοᾶν· πληγὰς γὰρ ἐνὶ προσλαμβάνειν
 ἐλθόντα καὶ τὴν νύχθ' ὅλην διακονεῖν.
 τὸ μισθάριον γὰρ ἂν ἀπαιτῆς, ἀμίδα μοι

35 ἐνεγκε πρῶτον, φησὶν. ὄξος ἢ φακῇ
 οὐκ εἶχε. πάλιν ῥῆτσας, οἰμῶξε μακρὰ
 πρῶτος μαγείρων, φησὶν. ἕτερα μυρία
 τοιαῦτα καταλέξαιμ' ἄν. οὐ δὲ νῦν σ' ἄγω,
 πορνειὸν ἐστι, πολυτελῶς Ἀδώνια

40 ἄγουσ' ἑταίρα μεθ' ἑτέρων πορνῶν χύδην.
 σαυτὸν ἀποτάξεις τὸν τε κόλπον ἀποτρέχων.

Athenaeus VII p. 391 f: ὁ δὲ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ Ζωγράφῳ καὶ πρὸς οὓς ἐκμισθοῦν αὐτὸν δεῖ διδάσκει λέγων οὕτως Οὐ μὴ κτλ. Vs. 1 σ' οὐδαμοῦ Δράκων Porsonus. σοῦ θάμ' οὐ δράκων VL. σοῦ θαμοῦ (θᾶμοῦ B) δράκων BP. Sunt coqui ad Draconem τραπεζοποιὸν verba, cui ille persuasurus ut suum sibi ministerium addicat, se non nisi lautis conviviis operam suam commodare exponit. — Vs. 2 ante Porsonum οὐ Ibidem διατελεῖς AB. διατελῆς VL. — Vs. 4 ἄν pro ἐάν Dindorfius. — Vs. 7 ἔστιν δ' BL. ἔστιν θ' PV. — Vs. 10 εὐχὴν ABC et epit. Hoesch. εὐθὴν P. εὐθὺς VL. — Vs. 11 πηδάλια pro πηδάλιον τι Grotius Exc. p. 789. — Vs. 12 ἐξέριψεν ABCP. Participium qui desiderabat Toupius Emend. II 303 scripsit ἡ φορτία γ' ἐκρίψας. Debebat certe ἡ φορτί' ἐκρίψας. — Vs. 13 οὐδὲν Dindorfius pro οὐθέν. — Vs. 16 ἐπιβαλεῖ pro ἐπιβάλλει Coraes. — Vs. 17 τιθεῖς calculum ponens, computum faciens, ut recte Schweighauserus. — Vs. 21 λαλῶν ABC. λαβῶν PVL. Cfr Eustathius p. 946 56: ἄλλοι δὲ (ναῦλον) κατὰ γένος οὐδέτερον, οἶον, λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δάνει' ἐρυγγάνων. — Vs. 22 κόλλοψι ABCP et epit. Hoesch. κάλλοψι VL. Vide ad Antiphanem p. 210. — Vs. 23 Schweighauserus tentabat ὑπέμιξα, quod non magis graece dictum est. — Vs. 29 εἰς τὸν κέραμον i. e. in eam fori partem ubi coquorum erat statio, de quo dixi Praef. Menandri p. XVII. Ibid. ἀνευρημένα B et libri Casauboniani, ἐνευρημένα P, ἐν εὐρημένα VL. Suspicebam ἐπισεσυρμένα, immunda, ut apud Diogen. Laert. I 8 ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρόν, vel ἀνασεσυρμένα, impudentia, procacia, quod etiam de viris dictum esse, docet scriptor incertus apud Suidam s. v. ἀνασεσυρμένην. — Vs. 31 ἀγοραῖον ὄψον dicit vile et triviale, quale fere eorum erat qui de symbolis epulabantur. — Vs. 32 ἐν Iacobsius Addit. p. 170 AB ἔστι, quod servans Schweighauserus coniciebat προσλαβεῖν. Sed aoristo nullus hic locus est. — Vs. 34 αἰίδα μοι ἔνεγκε. Vide Eupolidis fragm. inc. II 5. — Vs. 39 AB Ἀδωνιν. — Vs. 41 Casaubonus ἀποσάξεις. „Versaberis, inquit, in tanta rerum copia,

ut liceat tibi suffarcinato et praeda onusto domum tuam excurrere, atque ibi furta deponere." Sunt Casauboni verba, et credo eum verum vidisse. Verbo ἀποσάττεσθαι, cibis ventrem implere, usus est Philemo p. 21: ἐξὸν ἀποσάττεσθαι δ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

III.

Ἀπροσδόκητον οὐδὲν ἀνθρώποις πάθος.

ἐφημέρους γὰρ τὰς τύχας κεκτήμεθα.

Stobaeus Flor. CV 5 cum lemmate Διμίλου ἐκ Ζωγρά-
γον. Vs. 1 Trinc. πάθους. Voss. πάθος, superscripto ul-
timae syllabae ους.

H P A K Λ H Σ.

Ἐμὲ μὲν οὐχ ὀρεῖς πεπωκότα

ἤδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα καὶ θυμούμενον,

τονδὶ δὲ ναστὸν Ἀστίωνος μείζονα

ἤδη σχεδὸν δωδέκατον ἡριστηκότα.

Athemaenus X p. 421 e: Δίμιλος δ' ἐν Ἡρακλεῖ περι-
τινος τῶν ὁμοίων (scil. πολυφάγων) διαλεγόμενος διέξεισιν
'Εμὲ μὲν κτλ. Vs. 2 ἀκροθώρακα i. e. ἡμιμέθυσον, ut
recte praecunte Corae ad Xenocrat. de alim. ex aqnat. p. 180
interpretatur Schweighauserus. Eadem aliorum adiectivo-
rum cum ἄκρος compositorum ratio, ut ἀκρόψωλος, quod
ἐπὶ βραχὺ ψωλὸς explicat schol. Aristoph. Equ. 960. Cfr Lo-
beckium ad Sophoclis Aiac. 285 et Coraen l. l. inter alia
affluentem Hesychii glossam, Ἀκροχάλιξ: ἀκροθώραξ, ἡμι-
μέθυσος. *) — Vs. 3 libri fere τὸν δ' ἴδεν ἀστὸν et μεί-
ζον. Correxuit Heringa Observ. p. 279. Sed Ἀστίωνος,
quod idem mutabat in ἀσπίδος ὄντα, haud dubie incorruptum
est. Placentam dicit Astione, qui magnae staturae homo
fuerit necesse est, maiorem. Sed praeterea in tota senten-

*) Cod. ἡμιμεθεῖς. Itaque ἡμιμεθῆς scribendum.

hæc conformatione hæreo, quæ si hæc est, ut non bibisse quidem at duodecimam iam placentam devorasse se dicat is quem loquentem inducit Diphilus, facile apparet prorens importuno loco positam esse versu primo partientiam μέν. Tam vero ineptum est placentam, quam polyphagna ille devoravit, digito monstrari, *τον δὲ δὲ κάστον*, quod ea tantum lege ferendum esset, si ἀριστῶντα scriptum esset pro ἡρωστηκότα. Tolluntur hæc difficultates, si vs. 1 scripseris ἐμὲ μὲν οὖν ὀρεῖς πεπωκότα. Ita hoc dicit: *Me quidem iam semiebrium vides itaque concoctatum, isto autem iam duodecim placentas ingentis magnitudinis devoravit.* Quæ dicens in Herculem, opinor, digitum intendit. Denique nescio an etiam θυμούμενον corruptum sit, pro quo vide ne δημούμενον scribendum sit, i. e. εὐφραινόμενον. De hoc verbo vide Ruhnkenium ad Tim. p. 78 et Pierson. ad Moer. p. 120. Sed præstat fortasse κεύθυμούμενον.

H P Ω Σ.

Athenæus IX p. 371 a: ἡ δὲ σευτλὶς ἕτερον τοῦ τεῦτλου ἐστὶ. διὸ καὶ Δίφιλος ὁ κωμικοποιὸς ἐν Ἡρωὶ δράματι ἐπιτιμᾷ τινι ὡς κακῶς λέγοντι καὶ τεῦτλα τευτλίδας καλῶν. Pro τευτλίδας, quæ Casauboni lectis est, codices τευτλίνας, τοῦ ταίνας, τουταίνας. Hoc postremum fraudi fuit etiam Eustathio p. 1129 12 substantiva in αῖνα desinentis componenti. Pro καλῶν Casaubonus καλοῦντι. Diphili scenarius fortasse fuit: κακῶς λέγεις καὶ τεῦτλα τευτλίδας καλεῖς, vel κακῶς λέγων καὶ τεῦτλα τευτλίδας καλεῖν. Ceterum difficile ad credendum est, Græcos inter τεῦτλον et τευτλὶς vel σευτλὶς distinxisse; ac vereor ne Athenæus male intellexerit Diphilum, qui notasse videtur aliquem, qui σευτλὶς vel σεῦτλον pro attico τευτλὶς vel τεῦτλον dixerat. V. ad Alexidis Mandrag. II 5.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

Ἵπολαμβάνω τὸ ψεῦδος ἐπὶ σωτηρίᾳ
 λεγόμενον οὐδὲν περιποιεῖσθαι δυσχερές.

Stobaeus Flor. XII 12 cum lemmate Διγίλου Θησαν-
 ροῦ. Vs. 2 libri οὐθέν.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

I.

Σὲ μὲν καλοῦσι ψωμοκόλαγον δραπέτην.

Athenaeus VI p. 262 a: ψωμοκόλαγον δ' εἶρηκε Δίγι-
 λος ἐν Θησεῖ οὕτως Σὲ μὲν κτλ.

II.

Athenaeus X p. 451 b: Δίγιλος δ' ἐν Θησεῖ τρεῖς ποτε
 κόρας Σαμίας φησὶν Ἀδωνίοισι γριφεύειν παρὰ πότον.
 προβαλεῖν δ' αὐταῖσι τὸν γριφόν „Τί πάντων ἰσχυρότα-
 τον;” καὶ τὴν μὲν εἰπεῖν ὅτι σίδηρος, καὶ φέρειν τούτου
 λόγον τὴν ἀπόδειξιν, διότι τούτῳ πάντ' ὀρύσσοισιν τε καὶ
 τέμνουσι καὶ πρῶντ' εἰς ἅπαντα. εὐδοχιμοῦσαι δ', ἐπάγειν
 τὴν δευτέραν, φάσκειν τε τὸν χαλκία πολὺ κρείττω φέρειν
 ἰσχύν. ἐπεὶ τοῖτον κατεργαζόμενον καὶ τὸν σίδηρον τὸν
 σφοδρὸν κάμπτειν, μαλάσσειν, ὅτι ἂν χρήξῃ ποιεῖν. τὴν
 δὲ τρίτην ἀποφῆναι πέος ἰσχυρότατον πάντων, διδάσκειν
 δ' ὅτι καὶ τὸν χαλκία στένοντα πνιγίζουσι τούτῳ. Ita haec
 edidit Dindorfius, cuius totam adscribam annotationem criti-
 cam: „φησὶν PVL. φασὶν AB. προβαλεῖν δ' — τὸν γρι-
 „φόν om. C. αὐταῖσι AB. αὐταῖς PVL. τὰν μὲν et τὰν
 „ἀπόδειξιν CPVL. τὰν μὲν et τὰν ἀπόδειξιν A. ὁ σίδη-
 „ρος BP. ὅτι σίδηρος VL. ὀρύσσουσιν ABC. ὀλύσσουσιν
 „P. ὀλύουσιν V. ὀλλύουσιν L. καὶ πρῶντ' (πρῶνται P)
 „εἰς ἅπαντα om. C. ἅπαντα ABP. ἅπαντά γ' VL. εὐ-
 „δοχιμοῦσαι AB. εὐδοχιμοῦσαν PVL. εὐδοχιμονούσας genl-

„tivum doricum restituit Schwelghauserus. δ' ἐπάγει τὰν
 „AB. δ' ἐπάγει τὰν L. δὲ τὰν PV. ἐπεὶ VL. ἐπὶ BP.
 „ὅτι ABCPV. ᾧ L. ποιῆν] ποιῆν C. τὴν δὲ τρίτην]
 „Scribebatur τὰν δὲ τρίταν.” Manifestae ubique deprehendas
 senariorum reliquias, quas suis modulis utcunque restituere
 velle, non magnus quidem, at ingratus labor est, quippe in-
 certi eventus. Doricas formas, quibus Samias puellas usas
 esse non credibile est, recte expulisse videtur Dindorfius.
 Putabam aliquando ad hunc ipsum locum referendum esse
 Diphili fragm. inc. XX: ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολὺ·
 τὰ πάντα τοῦτ' ἔμνεται καὶ πράττεται.

K I Θ A P Ω I Δ O Σ.

I.

Ἐξανίσταμαι

τὸν ἀμφιτάπητα συστορέσας.

Pollux X 38: δάπιδες, τάπητες, ἀμφιτάπητες. Δίφιλος
 γοῦν φησιν ἐν Κιθαρωδῷ Ἐξανίσταμαι τὸν ἀμφιτάπητα
 συστορήσας. Ita vulgo, quod emendatum ex codicibus. Recte
 Kuhnus „*exsurgo, posteaquam constravi ἀμφιταπέτην, ne*
scilicet vestigium cubantis in eo appareat.”

II.

Λήκνυθον ξύστιν τ' ἔχεις;

B. ἐγὼ δὲ καὶ ξύστραν.

Pollux X 62: ληνύθιον καὶ στελγίδες (στλεγγίδες). καὶ
 ξυστίδας δ' αὐτὰς ἂν τις εἴποι· ἐν τε γὰρ ταῖς Ἐπιχάρμου
 Νήσοις εὔρηται τοῦνομα, καὶ Δίφιλος πον ἐν Κιθαρωδῷ
 ἀνδρὶ που εἰρηκεν Λήκνυθον ξύστιν ἔχεις, ἐγὼ δὲ καὶ ξύστραν.
 In verbis ἀνδρὶ που quid lateat nescio; πον unus cod. omit-
 tit. Tum post ξύστιν addidi τ'. Pro ἐγὼ δὲ fortasse ἐγωγε.
 Distribui haec autem inter duos interlocutores, quorum quae
 alter dicit, cum ξύστρα et ξύστις nihil inter se differant,

vernilter dicta sunt et cum irrisione quadam eorum, qui ξύστιν, quod vulgo vestimenti genus erat, de ξύστρα, *strigili*, usurparent.

Λ Η Μ Ν Ι Α Ι.

Οὔτοι δεδειπνήκασιν· ὁ δὲ τάλας ἐγὼ
κεστρεὺς ἂν εἶην ἔνεκα νηστείας ἄκρας.

Athenaeus VII p. 307 f: Δίφιλος φησιν ἐν Ἀημνίαις Οὔτοι δεδειπνήκασιν κτλ. Hinc sumpsit Eustathius p. 1178 5. Cfr Athenaeus IV p. 168 b: ἐγὼ δ' ὁ τάλας, κατὰ τὸν κωμωδιοποιὸν Δίφιλον, κεστρεὺς ἂν εἶην κτλ.

Μ Α Ι Ν Ο Μ Ε Ν Ο Σ.

Καὶ προσέτι τοίνυν ἰσχάραν, κλίνην, κάδον,
στρώματα, σίγυνον, ἀσκοπήραν, θύλακον,
ὥστ' οὐ στρατιώτην ἂν τις ἀλλὰ καὶ κύκλον
ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὀρθὸν βαδίζειν ὑπολάβοι.
τοσοῦτός ἐσθ' ὁ ῥῶπος ὃν σὺ περιφέρεις.

Pollux X 18: ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκευὴ τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο κύκλοι ὠνομάζοντο, ὡς Ἀλεξίς ὑποδηλοῦν ἔοικεν — σαφέστερον δὲ ἐν Μαινομένῳ Δίφιλος Καὶ προσέτι κτλ. Vs. 1 pro τοίνυν scripsit fortasse τύλην, *culcitam*. Tum κλίνην Hemsterhusius pro καὶ νῦν. — Vs. 2 σίγυνον Bentleius Epist. ad Hemst. p. 92. Libri συνόν. Hanovius Exerc. crit. I p. 47 λάγυνον. — Vs. 3 ὥστ' οὐ pro edito ὥς που Porsonus Advers. p. 252. et iam ante Porsonum, nī fallit memoria, Piersonus ad Moerin. — Vs. 4 ὀρθὸν βαδίζειν, ut ipse κύκλος recto talo incedere videatur. Ita incertus apud Athenaeum XIII p. 622 c: θέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν.

M N H M A T I O N.

Athenaeus II p. 124 d: ὅτι δὲ καὶ τὸν οἶνον ἔψυχον ὑπὲρ τοῦ ψυχρότερον αὐτὸν πίνειν Στράτις φησὶν — Δίφιλος δ' ἐν Μνηματίῳ φησὶ Ψῦξον τὸν οἶνον Δῶρι. Ex Athenaeo habet Eustathius ad Iliad. p. 866 6.

Π Α Ι Δ Ε Ρ Α Σ Τ Α Ι.

Ἐγχεον σὺ δὴ πιεῖν.

εὐζωρότερόν γε νῆ Δί', ὧ παῖ, δός· τὸ γὰρ
ὔδαρες ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν.

Athenaeus X p. 423 e. de dictione ζωρότερον πίνειν agens: Δίφιλος δ' ἐν Παιδερασταῖς φησιν Ἐγχεον κτλ De Diphili versibus haec habet C ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ ὔδαρες — κακόν. Quae attulit Eustathius p. 746 55. Vs. 2 γε νη διω παῖδες A. γενη δύω (δύο P) παῖδες PVL. Correxerit Casaubonus.

Π Α Α Α Α Κ Η.

Βουβάλια καρπῶν παρθένου φορήματα.

Etymolog. M. p. 206 16. Βουβάλιον: κόσμος χρυσοῦς περιτιθέμενος τῷ καρπῷ. Δίφιλος ἐν Παλλακῇ Βουβάλια καρπῶν παρθένου φορήματα. Recte Sylb. φορήματα. Voce βουβάλιον de ornatu muliebri usus est etiam Nicostratus comicus. V. vol. III p. 289. Cfr Hesychius, Βουβάλιον: γυναικὸς μόριον. Nonne γυναικὸς κοσμάριον?

Π Α Ρ Α Σ Ι Τ Ο Σ.

I.

Εὐ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης·

„νικᾷ δὲ χρεῖα μ' ἢ ταλαίπωρός τέ μου

γαστήρ." ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γάρ
τῆς γαστροῦς, εἰς ἣν πρῶτον ἐμβαλεῖς * *

5 ὅλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πῆρᾳ γέροις
ἄρτους ἄν, ἀλλ' οὐ ζωμόν, ἢ διασθερεῖς.
εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' οὐ φακῆν,
οἰνάριον εἰς λάγυνον, ἀλλ' οὐ κάραβον.
εἰς τὴν θεοῖς ἐχθρὰν δὲ ταύτην εἰσφόρει

10 τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
κοῦ προστίθῃμι τᾶλλα, διότι πανταχοῦ
διὰ τὴν τάλαιναν πάντα ταύτην γίγνεται.

Athenaens X p. 422 b. de ventris vi disserens: Δίφιλος
δ' ἐν Παρασίτῳ Εὐ γ' ὁ κατάχρυσος κτλ. Sunt haud du-
bie ipsius parasiti verba. Vs. 1 Eustathius ad Hom. p. 1205
20: . Εὐριπίδης ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπεν. Pro εἶπε,
quod ex C receptum, PVL εἶπέ. — Vs. 2 ἡ ταλαίπωρός τέ
μου. Pro his in Euripidis loco apud Matthiaeum Fragm. inc.
frag. CLIX p. 405 legitur ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη. Itaque
aut memoriter citavit Diphilus aut aliam quam Clemens, qui
illud fragmentum servavit, lectionem sequutus est. Secundus
Euripidei fragmenti versus hic est: γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα
γίγνεται κακά. — Vs. 3 οὐδέν ἐστι γάρ VL. γάρ οὐδέν
ἐστι ABCP. — Vs. 4 εἰς ἣν πρῶτον ἐμβαλεῖς. Ita optimi
libri ABP. neque aliter C. nisi quod pro πρῶτον habet πάντ'
ἄν. VL εἰς ἣν πρῶτον πάντ' ἄν ἐμβάλοις, manifesta inter-
polatione, qua quum numeros depravari vidisset Grotius Exc.
p. 793 inverso verborum ordine scripsit εἰς ἣν πρῶτον ἄν
πάντ' ἐμβάλοις, quod sequuti sunt recentiores. Mihi ser-
vata librorum lectione in fine versus ἅπαν excidisse, πρῶτον
autem, iubente fere sententia, in βρωτὸν mutandum vide-
tur. — Vs. 5 malim ἀλλ' οὐχ ἕτερον εἰς ἄγγος, vel cum
Schweighaensero ἀλλ' οὐχ ἐς ἕτερον ἄγγος. — Vs. 9 pro
εἰσφόρει Grotius εἰσφορεῖς, quod nec ipsum satis facit. Ac-
cedit quod vs. 10 τὰ abest ab ABCP, pro πάντ' autem
πάντα scriptum habent ACP. Itaque legendum videtur εἰς-

γορεῖν | πάντ' ἔσθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα. — Vs. 12 pro ταύτην in PVL ταῦτα, Casaubonus τὰ κακά, Valcken. ad Hippolyt. p. 257 τλητά. Sed ταύτην recte Schweigh. ex C. Ibidem ante Dindorfium γίνεται. Ceterum similiter Alexis p. 479: νῦν δὲ διὰ ταύτην (γαστέρα) ἅπαντα γίνεται τὰ δυσχερῆ. Cfr Euripidis locum ad vs. 2 adscriptum.

II.

“Όταν με καλέσῃ πλούσιος δεῖπνον ποιῶν,
οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας,
οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους,
ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγεύρου τὸν καπνόν.

5 κἂν μὲν σφοδρὸς μερόμενος εἰς ὄρεθ' ὄν τρέχῃ,
γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ πτερύττομαι·
ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτός, εὐθὺς νοῶ
ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεῖπνον ἄλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει.

Athenaeus VI p. 236 b: καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα ἐπιλέγει
ὁ τοῦ Ἐπιχάρμου παράσιτος. ὁ δὲ παρὰ τῷ Διγίλῳ τὰδε
φησὶν “Όταν κτλ. Vs. 2 τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στέγας. Es
enim mirari et laudare solebant qui elegantiores et modestio-
res esse vellent. Aristophanes Vesp. 1209: ἐπαίνεσόν τι
τῶν χαλκωμάτων, ὄροφὴν θάσσαι, κρεκάδι' αὐλῆς θαύμα-
σον. Quae cum Homericis Odys. IV 43 composuit Athe-
naeus V p. 179 s. — Vs. 5 σφοδρῶς C. — Vs. 6 ante Din-
dorfium πτερύττομαι. Imitatur Aristoph. Nubb. 1136: πέ-
φρικα καὶ δέδοικα καὶ βδελύττομαι, quae mutuo sumpsit ab
Aristophane Alciphro Epist. I 4. — Vs. 7 ἂν Grotius Exe-
p. 799 pro ἑάν. — Vs. 8 pro ἄλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει Iacobus
Addit. p. 140 ἄλλας οὐ δ' αἶμ' ἔχει, id ut sit ἄλλας μὲν ἔχει
αἶμα δὲ οὐκ ἔχει. Quod plures ob causas ferri non potest
Erfurdinus Observ. p. 459 scripsit ἄλλ' οὐδ' ἄλλας ἔχει
Sane frequentiori usu trita est formula, apud poetas ma-
xime non attices, οὐδ' ἄλλα δοῦναι, de re vili nulliusque

pretii *), quae tamen, ut omittam in ea constanti usu ἄλα dici non ἄλας, ne propter sententiam quidem nostro loco accommodata est. Mihi recte videtur habere αἷμα, ut coena sine carnibus intellegatur; ac fortasse id ipsum etiam proverbialiter dicebatur. Seriores poetae epicī eo sensu dicebant τράπεζαν ἀναιμάκετον et ἀδαιτρευτον. Vide Naekium Dissert. de Callim. Hecale cap. IV p. 548. De particulis ἄλλ' οὐδὲ dixit Erfurdlius l. l. recteque eas explicuerat iam Spaldingius ad Demosthenis Midian. p. 67. Parasitum, qualem Diphilus h. l. describit, comici καπνοσφράντην vel καπνοτηρήτην vocabant. V. Eustathium ad Hom. p. 1718 60.

III.

Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραιῖς

ὅ τι ἐστίν, εἴ τις μὴ φράσει' ὀρθῶς ὁδόν,

ἢ πῦρ ἐναύσει', ἢ διαφθείρει' ὕδωρ,

ἢ δειπνεῖν μέλλοντα κωλύσαι τινά;

Athenaeus VI p. 238 f: Δίφιλος δ' ἐν Παρασίτῳ μελλόντων γίνεσθαι γάμων τὸν παράσιτον ποιεῖ λέγοντα τὰδε Ἀγνοεῖς κτλ. Vs. 2 φράσει' Erfurdlius Observ. p. 459 et Porsonus. Libri fere φράσει ἢ et φράση ἢ. — Vs. 3 ἐναύσει' et διαφθείρει'. Erfurdlius et Porsonus. ἐναύσει PL. ἐναύση V. διαφθείρει AB. διαφθείρη CP. διαφθερεῖ VL. Erfurdlius praeterea ἢ εἰ διαφθείρει', quo non opus est. Ad priora ἢ πῦρ ἐναύσει' Iacobsius frustra desiderabat notationem, quae in tali orationis conformatione commode mitti potest. — Vs. 4 δειπνεῖν et κωλύσαι Erfurdlius et Porsonus. Libri δειπνεῖν et κωλύσει vel κωλύση. Inesse in locularem parasitique ingenio egregie consentaneam exsecrationem eorum, qui convivio apparando aliquem prohibent, vere monuit Erfurdlius. De iis quae primis versibus commemorantur execrationibus vide Wesselingium ad Petiti. Legg. Att. p. * * cH. Cicerone de Offic. III 13.

*) Apud Hesychium, Οὐδ' ἄλα: οὐδὲ τὸ ψυχρὸν καὶ ἄφθονον εἰς σῖτον, pro ψυχρὸν lege τυχόν.

IV.

Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάριστον σφόδρα.

Athenaeus VI p. 247 d: περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων (Diphilus) φησί — καὶ τῷ δὲ ἐπιγραφομένῳ Παρασίτῳ δράματι φησιν Οὐ δεῖ κτλ: *Dυσάριστον dicit morosum, difficilem et qui aegre ad aliorum voluntatem sese accommodat.* Ita C in textu. *δυσάριστον ABP et inter versus C. δυσάρεσκον VL.*

Π Ε Λ Ι Α Δ Ε Σ.

Τὸ δειπνάριον ἀνθηρόν ἦν, γλαφυρόν σφόδρα,
φακῆς κατ' ἀνδρα τρύβλιον μεστόν μέγα.

B. πρῶτιστον οὐκ ἀνθηρόν. A. ἐπὶ ταύτῃ γέρων
εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπίρδης μέγας,
ὑπὸ τι δυσώδης οὔτος ηὖρος ἀνθίαν,
ὃν πολλὰ * * ταῖς κίχλαις ἦδη λέγει.

Athenaeus IV p. 156 f: ἐμοὶ δὲ κατὰ τὸν κωμικὸν Δίφιλον, φησὶ δ' οὔτος ἐν Πελιάσι, τὸ δειπνάριον κτλ. Vs. 1 ἀνθηρόν ἦν γλαφυρόν Erfurdtius Observ. p. 451. ABCP ἦν ἀνθηρόν γλαφυρόν. VL ἀνθηρόν γλαφυρόν ἦν. Maiora melitur Dobraeus Adv. II p. 306: τὸ δειπνάριον τὰνθηρόν ἢ γλαφυρόν σφόδρ' ἦν. B. φακῆς — vel τὸ δειπνάριον ἀνθηρόν. B. ἢ γλαφυρόν σφόδρα; A. φακῆς κτλ. — Vs. 3 mirum est γέρων suspectum habuisse Dobraeum. V. Hemsterhusii disputationem ad Lucian. I p. 349 sq. — Vs. 4 ἐπεχόρευσε de cibo in convivium cum impetu quasi prosiliente dixit etiam supra in Ζωγρ. p. 394 ἄριστον ἐπεχόρευσεν. Adde Lycophronem apud Athen. X p. 420 b: ἐπεχόρευσε δαψιλῆς θέρμος. Similiter verbo ἐπάσσειν usus est alius poeta. — Vs. 5 οὔτος cum sequentibus Schweigh. personae B assignat. Ibid. ηὖρος P. κρος B. ἦρος VL. ἱερὸς Schweigh. allato Aristot. HA. IX 37. Ibid. ἀνθίαν VL. ἀνθίαν P. ἀνθειαν B.

ἀνθίας Schweigh. — Vs. 6 λέγει ABP. λέγειν VL. Totum
versum Casaubonus ita refingebat ὡς πολλὰ χαίρειν — λέ-
γειν. Schweighaeuserus ὃς πολλὰ χαίρειν — λέγει. Ville-
brunius „Je lis *houtos ar pros anthian, hos chairein* — le-
gei, leçon du manuscrit Q.”

ΠΛΙΝΘΟΦΟΡΟΣ.

Antilatticista p. 101 4: Κοκκύζειν τοὺς ἀλεκτρυό-
νας. Δίφιλος Πλινθοφόρῳ. Phrynichus App. Soph. p. 21,
24. Ἰδεῖν ἀλεκτρυόνας: Ἀττικῶς. τὸ δὲ κοκκύζειν κω-
μικοὶ λέγουσιν. Cfr Fragm. inc. fab. XII.

ΠΟΛΥΠΡΑΓΜΩΝ.

I.

Ῥίμην ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους.
τόδε δ', ὡς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
ἐπίβουλόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.

5 ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
ὡς φησὶν· οὐ διὰ τοῦτό γ', ἀλλ' ἑστιγμένος
πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασθ' αὐτὴν ἔχει.
οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσης πόσου

10 ὁ λάβραξ, δέκ' ὀβολῶν, οὐχὶ προσθεῖς ὀποδαπῶν.
ἔπειτ' ἐὰν τὰργύριον αὐτῷ καταβάλλης,
ἐπράξαι· Αἰγίναϊον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά.
κατ' ἀμφοτέρα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Athenaeus VI p. 225 a. de piscariorum malitia et frau-
dibus comicorum poetarum testimonia afferens: Δίφιλος Πο-

λυπράγμονι Ὡμην ἐγὼ κτλ. Vs. 3 vulgo τόδ' ὡς ἔοικε. Correxuit Schweighaeuserus. Ibidem pro θηρίον, *velut ex-cetra*, Wakefieldius Sylv. crit. II p. 91 sine iusta causa θη-ρίων. — Vs. 6 κόμην τρέφων ἱερὰν τοῦ θεοῦ. Morem co-mam diis alendi iam Homero Iliad. 23 142 cognitum ne serioribus quidem temporibus obsolevisse indicio est Dio Chrysost. XXXV p. 67: πολλοὶ γὰρ ἤδη διὰ θεόν τινα κο-μῶσιν ἄνθρωποι. — Vs. 7 malim τοῦτο δ'. — Vs. 9 ἀπε-κρίνεται B. — Vs. 10 προσθεὶς ὀποδαπῶν Schweighaeuserus. Vulgo προσθεὶς σοι ποταπῶν, unde Toupius προσθεὶς ὀπο-ταπῶν, de qua forma cfr vol. III p. 488. At cod. AP προσθήσοι ποδαπῶν. — Vs. 11 ἔπειτ' ἔαν Porsonus Adv. p. 50. VL ἔπειτὰ γ' ἄν. ABCP ἔπειτα ἄν. — Vs. 12 ἐπράξατ' Αἰγίναϊον. Obolos Aegineticos crassiores et maio-ris pretii quam Atticos fuisse constat. Vid. Mülleri Aegin. p. 89. qui vs. 12 recte scripsit Ἀττικά, sc. κέρματα. Libri Ἀττικός, quod Schweighaeuserus mutabat in Ἀττικούς. — Vs. 13 καταλλαγὴ de lucro ex permutanda pecunia nato dixit etiam laudatus a Schweighaeusero Demosth. c. Polycl. p. 1216 18. Adde Euphronem Athenaei XI p. 503 b.

II.

Τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελέλυθεν.

Photius Lex. p. 480 20. Ῥαγδαίους: τοὺς κεκινημένους καὶ σφοδροὺς καὶ βιαίους. — Δίφιλος Πολυπράγμονι Τί ποτ' ἐστίν; κτλ.

II Y P P A.

Δῶρον δ' ἐμαντῇ παρὰ θεῶν εὐρημένη.

Ammonius differ. verb. p. 61: εὐρεῖσθαι οἷον εὖ τὸ ἐκπο-ρίσασθαι. Δίφιλος ἐν Πύρρῳ Δῶρον δ' ἐμαντῇ παρὰ θεῶν εὐρημένον. Recte Scaliger εὐρημένη, quamvis repugnante Valckenario.

Σ Α Π Φ Ω. *)

I.

Ἀρχίλοχε, δέξαι τήνδε τὴν μετανιπτρίδα
μεστὴν Διὸς σωτῆρος, ἀγαθοῦ δαίμονος.

Athenaeus XI p. 487 a. Μετάνιπτρον: ἡ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπὶ τὴν ἀπονύπνῳται, διδομένη κύλιξ. Ἀντιφάνης Λαμπάδης — Δίφιλος Σαπφοῖ Ἀρχίλοχε κτλ.

II.

Athenaeus XIII p. 599 d: καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμωδοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖ δράματι Σαπφοῦς ἐραστὰς Ἀρχίλοχον καὶ Ἰππώνακτα.

Σ Ι Κ Ε Λ Ι Κ Ο Σ.

Οἷον ἀγοράζειν πάντα, μηδὲ ἐν δ' ἔχειν,
εἰ μὴ κικίννους ἀξίους λίτραιν δυοῖν.

Pollux IX 81: ὅτι δὲ καὶ τῶν κωμωδῶν τινες τῆς λίτρας μνημονεύουσιν, ἐν τοῖς περὶ στατικῆς προεῖρηται· οὐ γὰρ οἱ Λωριεῖς μόνον ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν τινες, ὡς Δίφιλος ἐν Σικελικῷ Οἷον ἀγοράζειν κτλ. Photius Lex. p. 227: Λίτρα ἦν μὲν καὶ νόμισμά τι, ὡς Δίφιλος. Vide supra ad Philem. p. 26. Sententiam satis dextre expedit Kuhnus: „Perstringit aliquem πτωχαλάζονα, qui in foro omnia quae prostant venalia licitatur quasi empturus, sed cum pecunia non suppetat, tandem cincinnos duobus obolis emit. Comas emptas perstringit Martialis Epigr. XII 28.” Aliter Hemsterhusius, qui locum ad Siculorum luxuriam referebat, apud quos ne pauperes quidem et egenos a luxurie, quae in cincinnis artificiose calamistrandis cernitur, alienos fuisse existimat. Itaque in hominem egenum ista dicta fuisse conflict:

*) V. Hist. crit. p. 447.

tanquam qui omnia vellet emere, neque aliud haberet quicquam quam binis aestimandos litris cincinnos. Simplicior tamen Kuhnii est interpretatio. Οἷον esse videtur quam miserum est. Male Kuhnii οἶος.

Σ X E Λ I A.

Θᾶττον πλέκειν κέλευε πόρκων πυκνοτέρους.

Etymol. M. p. 683 25: καὶ Φίλων δὲ μνημονεύει τοῦ πόρκου Θᾶττον πλέκειν κέλευε τῶν πόρκων πυκνοτέρους. MS Dorvill. καὶ Δίφιλος ἐν σχεδῖμνῃ τοῦ πόρκου, in quo fabulae titulum Σχεδία latere vidit Gaisfordus ad Hesiodi Theog. 709. Suidas s. v. πόρκος: μνημονεύει δὲ καὶ Δίφιλος τοῦ πόρκου Θᾶττον-πλέκειν κτλ. Neque aliter Zonaras Lex. II p. 1562. Articulum delendum esse indicavi Praef. ad Menandrum p. IX. Cfr Ritschellii Dissert. de Oro p. 73.

Σ Υ Ν Τ Ρ Ο Φ Ο Ι.

Ἄγαθός βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ·
ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δεισοποιὰ παντελῶς
τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχεν.

Harpocratio p. 55 8: ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐχόντων τὸ χρῶμα ἑμμονον καὶ πολυχρόνιον τὸ δεισοποιὸν λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ Πλάτων διασαφεῖ ἐν ἑ Πολιτείας. Δίφιλος Συντρόφοις Ἄγαθός κτλ. Ubi Bekkerus has lectiones e codd. enotavit: Vs. 1 ἔστιν J. πεδίῳ ABJ. — Vs. 2 ταύτῃ ABJN. — Vs. 3 ἀποδεδείχθω ABJN. — De usu vocis δεισοποιὸς vide Ruhenkenium ad Tim. p. 76.

Σ Υ Ν Ω Ρ Ι Σ .

I.

Ἄριστ' ἀπαλλάττεῖς ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου.

B. ἀστεῖος εἶ. δραχμὴν ὑπόθες. A. κεῖται πάλαι.

πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην; B. οὐκ ἂν ποτε

Εὐριπίδης γυναῖκα σώσει'. οὐχ ὁρᾷς

5 ἐν ταῖς τραγωδίαισιν αὐτὰς ὡς στυγεῖ;

τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα. λέγει γέ τοι

„Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος

„μὴ τοῦλάχιστον τρεῖς ἀσυνμβόλους τρέγει,

„ὅλοιτο, νόστιου μὴ ποτ' εἰς πάτραν τυγῶν.”

10 A. πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; A. τί δέ σοι μέλει;

οὐ γὰρ τὸ δράμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Athenaeus VI p. 247 a: Δίφιλος δ' ἐν Συνωρίδι, ἐταίρας δ' ὄνομα ἢ Συνωρίς, Εὐριπίδου μνησθεῖς (κύβος δέ τις οὕτως καλεῖται Εὐριπίδης) παίζων καὶ πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ ὄνομα ἅμα καὶ περὶ παρασίτων τόδε λέγει Ἄριστ' ἀπαλλάττεῖς κτλ. Colloquuntur Synoris et parasitus. Ex eadem scena tria sequentia fragmenta derivata sunt. Vs. 2 πάλαι additum ex L. — Vs. 3. De Euripide, iactu talario, quem ab Euripide, uno illorum quadraginta qui soluto triginta virorum imperio civitati praeerant, nominato, v. Polluc. IX 101: ἐπὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα μετὰ τοὺς τριάκοντα προστάσιν Ἀθήνησιν συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνῆθροιζεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. Eustathius ad Hom. p. 1289 61: ἐτέρα δὲ (πτῶσις) ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης ἢ δηλαδὴ σημαίνουσα τὸ τεσσαράκοντα, ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης γενέσθαι εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τεσσαράκοντα προστατῶν. Ibidem οὐκ ἂν ποτ' ABCP. οὐκ ἂν πόποτε V. οὐκ ἂν πώποτε L. — Vs. 4 σώσει' pro σώσιεν Porsonus. Prope vero σώσει VL. — Vs. 5 τραγωδίαισιν L. τραγωδίαις ἴν' BPV. Ibidem Porsonus sine

iusta causa ὡς αὐτὰς στυγεῖ. — Vs. 7 totum ex Antiope Euripidis apud Stobaeum Flor. XXX 1 desumpsit, indicante Valckenario Diatr. p. 84. — Vs. 9 Euripidis est ex Iphig. Taur. 525. ut indicavit Porsonus Advers. p. 138. Ibi recte legitur τυχών, pro quo apud Athenaeum vulgo μόλοι. AP μολεῖ. B μολεῖν. Valckenarius τύχοι. Non dubitari potest quin Euripidis versum Diphilus integrum receperit. Itaque scripsi τυχών, ut fecit etiam Dindorfius. Pessime Porsonus νοστώη μήποτ' εἰς πάτραν μολών.

II. III.

Ὁργίζεται; παράσιτος ὦν ὀργίζεται;
B. οὐκ ἀλλ' ἀλείψας τὴν τράπεζαν τῇ χολῇ,
ὥσπερ τὰ παιδί' αὐτὸν ἀπογαλακτιεῖ.

* * * *

Τότε φάγοις, παράσιθ'. B. ὄρα
ὥς διασέσυρκε τὴν τέχνην· οὐκ οἶσθ' ὅτι
μετὰ τὸν κιθαρωδὸν ὁ παράσιτος κρίνεται;

Athenaeus VI p. 247 c: ἐν δὲ τῇ διασκευῇ αὐτοῦ τοῦ δράματος *) περὶ ὀργιζομένου παρασίτου λέγων φησὶν Ὁργίζεται — ἀπογαλακτιεῖ. καὶ ἐξῆς Τότε φάγοις κτλ. Partem loci ex Athenaeo affert Eustathius p. 1829 49: Διφίλου τοῦ κωμικοῦ τό „ἀλλ' ἀλείψας τῇ χολῇ ἀπογαλακτίζει τὸν δαίνα ὥσπερ τὰ παιδία.” Haec recte interpretatur Dalecampius: „Puerulos ut ablactent nutricis mammam aloë felle inungunt. Festive id significat parasitum, effusa in mentem bile, redeundi ad convivium facultatem sibi ademisse.” — Vs. 5 διασέσυρκε Porsonus, firmante cod. B. vulgo διασεύρηκε. Verte: vide ut artem suam (parasiticam) dehonestat.

*) In superioribus primum huius fabulae fragmentum attulit. Schweighaeuserus et Porsonus τοῦ αὐτοῦ δράματος. Malim τοῦτον τοῦ δράματος.

IV.

“Ἐλκ’ εἰς μέσον τὸν φριμὸν ὡς ἂν ἐμβάλη.

Harpocratio p. 182 2: φριμός δ’ ἐστὶν ὁ καλούμενος κημός, εἰς ὃν ἐνεβάλλοντο (adde οἱ κύβοι) καθά φασιν οἱ γλωσσογράφοι. Δίφιλος Συνωρίδι “Ἐλκεις μέσον τὸν φριμὸν ὡς ἂν ἐμβάλη. Ita Bekkerus, qui ex cod. D enotavit ἔλκεῖ. Scripsi igitur ἔλκ’ ἐς, ut habet Photius Lex. p. 650 5: Δίφιλος δέ φησιν “Ἐλκ’ ἐς μέσον τὸν φριμὸν ὡς ἂν ἐμβάλη. Suidas III p. 614: Δίφιλος δέ φησιν ἔλκ’ εἰς μέσον κτλ.

• V.

Ἐχήνισας. ποιοῦσι τοῦτο πάντες οἱ
παρὰ Τιμοθέω;

Athenaeus XIV p. 657 e: χηνίζειν δὲ εἴρηται ἐπὶ τῶν αὐλούντων. Δίφιλος Συνωρίδι Ἐχήνισας κτλ. Vulgo ἐχηνίασας. Correxuit Stephanus Thes. L. Gr. IV p. 338. Χηνίζειν auloedus ille, quem ridet poeta, dicitur, quia cantus eius anseris strepitum referebat. Similiter στρουθίζειν de cantore immodulatos sonos edente incertus comicus dixit apud Eustath. p. 1411 15. Reliqua per interrogationem extuli. Timotheus tibicen fuisse videtur illo tempore hand ignobilis; nam de celebri illo auloedo, Alexandri M. aequali, propter temporum rationes non videtur cogitari posse.

T E Λ Ε Σ Ι Α Σ. *)

Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμύγδαλα.

ἐγὼ δὲ ταῦθ’ ἥδιστα γ’ ἐπιδορπίζομαι.

Athenaeus XIV p. 640 d: οὐ πρότερόν γε, ἔφη ὁ Οὐλπιανός, ἀκουσόμεθα περὶ τούτων, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορπισμάτων εἴπῃ. καὶ ὁ Ποντιανός, τραγήματα Κράτης φησὶ Φιλισπιίδην λέγειν — καὶ Δίφιλος ἐν Τελεσίᾳ Τράγημα

*) V. Hist. crit. p. 457 sq.

κτλ. Vs. 1 ἀμυγδαλαῖ A. ἀμυγδαλαὶ PVL. ἀμυγδάλαι Dindorfius. Scribendum fuisse ἀμύγδαλα docet Athenaeus II p. 52 f: ὅτι καὶ οὐδετέρως ἀμύγδαλα λέγεται. Δίφιλος Τρωγάλια μυρτίδες πλακοῦς ἀμύγδαλα. Ex eodem fortasse scribendum τρωγάλια.

T I Θ P A Y Σ T H Σ. *)

Πρίστις, τραγέλαφος, βατιάκη, λαβρώνιος.

B. ἀνδραπόδι' ἤδη ταῦθ', ὀρεῖς; A. ἥμιστά γε.

ἐκπωμάτων δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς 'Εστίας;

A. ὁ λαβρώνιος χρυσῶν δέ, παῖδες, εἴκοσιν.

Athenaeus XIII p. 484 e: Δίφιλος Τιθραύστη καὶ ἄλλα γένη καταλέγων ποτηρίων φησί Πρίστις κτλ. Vs. 1 libri τραγέλαφος, πρίστις. Transposuit Porsonus et Iacobsius Ad-dit. p. 261. Pro πρίστις fortasse praestat scribere πρίστις. — Vs. 2 libri ἀνδραπόδιον δῆ. Dalecampius ἀνδραποδίων δῆ, quod non probare debebant recentiores. Correxī igitur ἀνδραπόδι' ἤδη. Idem voluit Dobraeus Advers. II p. 334. — Vs. 3 verba πρὸς τῆς 'Εστίας per interrogationem extuli et alteri personae attribui praeunte Dobraeo.

Φ P E A P.

Πολιὸς τεχνίτης ἐστὶν ὁ χρόνος, ὃ ξένη.

χαίρει μεταπλάττων πάντας ἐπὶ τὰ χεῖρονα.

Stobaeus Flor. CXVI 32 cum iemmate Διφίλου ἐκ Φρέα-τος. Vs. 1 pro πολιὸς Grotius σχολιός, quod non minus ineptum est. Scribendum videtur σκαιός.

*) V. Hist. crit. p. 455.

Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

I. II.

Antlaticista p. 80 29. Ἀνέψυξα: ἀντὶ τοῦ ἀνεπαν-
σάμην. Δίφιλος Φιλαδέλφω. V. interpretes Hesychii vol. I
p. 378. — Idem p. 110 17. Ὀξίνη οἶνον: Δίφιλος Φι-
λαδέλφω. Vide ad Philonidis fragm. p. 424.

Χ Ρ Υ Σ Ο Χ Ο Ο Σ.

Διακύνσας ὁρῶ

διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος καλὴν σφόδρα.

Photius p. 341 5. Ὀπαία κεραμίς: ἡ τὴν κάπνην ἔχουσα.
Δίφιλος Χρυσόχῳ Διακύνσας κτλ. Ὀπαίαν κεραμίδα dicit
tegulam qua operiebatur fumarium. V. Tittmannum ad Zo-
nar. Lex. II p. 1458 et Intpp. Moeris p. 292.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

ὦ πᾶσι τοῖς φρονοῦσι προσφιλέστατε
Διόνυσε καὶ σοφώτατ', ὡς ἡδύς τις εἶ·
ὅς τὸν ταπεινὸν μέγα φρονεῖν ποιεῖς μόνος,
τὸν τὰς ὀφρῦς αἶροντα συμπείθεις γελᾶν,
τὸν τ' ἀσθενῇ τολμᾶν τι, τὸν δειλὸν θρασύν.

Athenaeus III p. 35 d: Δίφιλος δ' ὁ κωμικός φησιν
ὦ πᾶσι κτλ. Vs. 3 vulgo libri ὅταν pro ὅς τὸν et ποιῆς
pro ποιεῖς. Correxīt Lennepius ad Phalar. epist. p. 108. —
Vs. 5 Grotius θρασεῖν, quod θαρρεῖν dicendum erat.

II.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τέχνιον ἐξωλέστερον
τοῦ πορνοβοσκοῦ * * * *

κατὰ τὴν ὁδὸν πωλεῖν περιπατῶν βούλομαι
 ῥόδα, ῥαφανίδας, θερμοκνάμους, στέμφυλα,
 ἀπλῶς ἅπαντα μᾶλλον ἢ ταύτας τρέφειν.

Athenaeus II p. 55 d: Δίφιλος Οὐκ ἔστιν — τρέφειν.
 καὶ σημειῶσαι τὸ θερμοκνάμους, ἐπεὶ καὶ νῦν οὕτω λέγε-
 ται. Vs. 2 verba τοῦ πορνοβοσκοῦ delenda videntur Iacobsio
 Addit. p. 44 utpote ab epitomatore loquentis personam indi-
 caturō addita. Non probō haec; ac fortasse πορνοβοσκεῖν
 scribendum, quāquam etiam vulgatum ferri potest. — Vs. 4
 ante Dindorfium ῥαφανίδας. — Vs. 5 libri ἄλλως ἅπαντα.
 Correxīt Iacobsius.

III.

Προϊτίδας ἀγνίζων κούρας καὶ τὸν πατέρ' αὐτῶν,
 Προῖτον Ἀβαντιάδην, καὶ γραῦν πέμπτην ἐπὶ τοῖσδε,
 δαδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε μιᾷ, πόσα σώματα φωτῶν,
 θείῳ τ' ἀσφάλτῳ τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἐξ ἀκαλαρρεΐταιο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
 ἀλλὰ μάκαρ Ἀῆρ διὰ τῶν νεφέων διάπεμψον
 Ἀντικύραν, ἵνα τόνδε κόριν κηφῆνα ποιήσω.

Clemens Alex. Strom. VII p. 303 Sylb.: χαριέντως γοῦν
 καὶ ὁ κωμικὸς Δίφιλος κωμῶδεῖ τοὺς γόητας διὰ τῶνδε
 Προϊτίδας ἀγνίζων κτλ. Vs. 1 Προϊτίδας ἀγνίζων. Dubitari
 potest utrum Melampum dicat an Aesculapium, quem Proeti
 filias iustrasse auctor est Polyarchus Cyrenaeus apud schol.
 Euripidis Alc. I et Sextum Emp. c. Gramm. I 12 p. 271.
 Plerique tamen rem ad Melampum referunt. V. Heynium
 ad Apollod. II 2 2 et Lobeckium Aglaoph. p. 299. Adde
 Alexin Crat. II 4 et poetam incertum in Analectis Brunck.
 III p. 191. — Vs. 3 δαδὶ μιᾷ σκίλλῃ τε. Eadem in Iustra-
 tionibus passim coniunguntur. Lucianus Necyom. I p. 466:
 ἐκάθῃρέ τέ με καὶ ἀπέμαξε καὶ περιήγγισε δαδὶ καὶ σκίλλῃ.
 Ibidem Grotius pro πόσα scripsit τόσα. Fortasse recte.
 Ibid. φῶτες de hominibus dixit, usu haud admodum trito.

Cfr Euripidem *Hel.* 1100. — Vs. 4 ἄσφαλτος quomodo *maris asphaltus* dici possit non intellego. Fortasse πολυφλοίσβω τε θαλάσση, in quo θάλασσα aquam marinam significat. Atque hoc etiam propter sequentem versum, quem totum ex Homeri *Iliad.* η' 422 et τ' 434 assumpsit, necessarium est. Neque aliter, ut nunc video, Sylburgius. Asphaltum in καθαρίοις habes etiam apud Zonaram *Hist.* II 5. ubi iunguntur δᾶδες καὶ θεῖον καὶ ἄσφαλτος. — Vs. 6 μάκαρ ultima producta dixit ut Solon *Eleg.* XIII in. οὐδὲ μάκαρ οὐδεις πέλεται βροτός. Ad Ἀῆρ conf. Philemon. *fab. inc.* II 3: Ἀῆρ, ὃν ἂν τις ὀνομάσειε καὶ Δία. — Vs. 7 Ἀντικύρα de ipso elleboro dixisse videtur; nimis enim ineptum esset, si ipsa Anticyrensiū urbs per nubium tractus advolare diceretur. Cfr Plutarchus de *Ira* p. 462 b: τὴν μανίαν αὐτὴ καθ' αὐτήν ἢ Ἀντίκυρα (sic) θεραπεύει, μιχθεῖσα δὲ ὀργῇ τραγωδίας ποιῇ καὶ μύθους. Scripsi autem Ἀντικύραν pro Ἀντίκυραν, quae τόνωσις ubique corrigenda est.

IV.

Ἐν ὀνάριον ἐξ ἀγροῦ μοι καταβαίνει
καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγαπητῶς
ὥσπερ ἱκανοῦν μοι πάντ' ἀνεσκευασμένον,
σπονδὴν, ὀλάς, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Stobaeus *Flor.* LVII 2 cum lemmate Διφίλου. Vs. 3 ὦ περ Trinc. Ib. κανοῦν pro ἱκανοῦν ex cod. B edidit Gaisfordus, quod coniectura assequutus erat Porsonus ad *Aristoph. Pac.* 855. Pro πάντ' ἀνεσκευασμένον B et Aarsen. habent πᾶν γ' ἐνεσκευασμένον. — Vs. 4 pro ὀλάς cod. B οὐλάς. Priorum versuum perdifficilis est emendatio et sine librorum auxilio vix tentanda. Interim suspicari liceat locum ita scribendum esse:

Ἐν ὀνάριον καταβαίνει μούξ ἀγροῦ
καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀγαπητῶς, ὥσπερ
κανοῦν, ὁμοῦ τι πάντ' ἀνεσκευασμένον,
σπονδὴν, ὀλάς, ἔλαιον, ἰσχάδας, μέλι.

Unum sibi quotannis asellum ex agro in urbem descendere dicit, canistri instar omnibus rebus ad vitam necessaries tenuiter instructum. In canistris enim condebatur quicquid ad sacrificium pertineret. Schollasta Aristoph. Pac. 946: ἐκέρπτετο ἐν τῷ κανῶ ἡ μάχαιρα ταῖς ὀλαῖς καὶ τοῖς στέμμασιν. De ἀγαπητῶς vide loca ad Menandri fragm. ed. mai. p. 108 collecta. Ὅμοῦ τι πάντα, quod recte mihi restituissse videor, usitatissima est dictio. Postrema verba ἔλαιον ἰσχάδας μέλι in eadem trimetri parte posuit Timocles fragm. inc. V p. 618.

V.

Οὐκ ἔστι βίος ὃς οὐχὶ κέκτεται κακά,
λύπας, μερίμνας, ὀρπαγὰς, στρέβλας, νόσους·
τούτων ὁ θάνατος καθάπερ ἰατρὸς γανίς
ἀνέπαισε τοῖς ἔχοντας ἀναπαύσας ὕπνῳ.

Clemens Alex. Strom. VI p. 264 Sylb.: Δίφιλος γράφει (Οὐκ ἔστι βίος κτλ. Vs. 1 οὐχὶ Sylburgius. Vulgo οὐ. — Vs. 4 Grotius Excerptis p. 797 ἀναπαύλης pro ἀναπαύσας. Si quid mutandum, pro ἀνέπαισε scripserim ἀπέλυσε.

VI.

Ἦν ὁ πατήρ ἐφίλησεν οὐδεπώποτε,
παρ' ἧς τὸν ἄρτον ἡ κύων οὐ λαμβάνει,
μέλαινα δ' οὕτως ὥστε καὶ ποιεῖν σκότος.

Trypho de figuris in Museo crit. Cantabr. I p. 52: ὑπερβολή ἐστι φράσις ὑπεραίρουσα τὴν ἀλήθειαν αὐξήσεως ἢ ὁμοιώσεως (leg. μειώσεως) χάριν, αὐξήσεως μὲν, οἷον Ἡγή δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα — μειώσεως δέ, οἷον Δίφιλος φησιν ἐπὶ αἰσχρᾷ γυναικός, Ἦν ὁ πατήρ κτλ. Codex Διόφιλος. Idem ille Tryphonis tractatus inter Moschopuli opuscula grammatica a Tilzio editus est, ubi Diphili locus legitur p. 80: οἷον Διὶ φίλος ἦν ἐπὶ αἰσχρᾷ γυναικός, ἦν ὁ πατήρ κτλ. Eundem attigit Hermannus Dissert. de hyperbole Opusc. IV p. 285. Versu primo possis ἦν γὰρ πατήρ, vel cum editore Tryphonis ἦν οὐδ' ὁ πατήρ.

VII.

Παρατίθημ' ὀλοσχερῇ

ἄρν' ἐς μέσον συμπτυκτόν, ὠνθυλευμένον,

χοιρίδια περιφόρινα κρομβώσας ὅλα·

Δούρειον ἐπάγω χῆνα τῷ φυσήματι.

Athenaeus IX p. 383 f: ἐγὼ δ' ὑμῖν, κατὰ τὸν ἥδιστον Δίφιλον, Παρατίθημ' ὀλοσχερῇ κτλ. Vs. 1 fortasse scribendum ἐγὼ γὰρ ὑμῖν παρατίθημ' ὀλοσχερῇ. — Vs. 2 Dindorfius εἰς. Ibidem vulgo συμπηκτόν. ABP συμπτυκτόν. Hinc scripsi συμπτυκτόν, *complicatum, consutum*. Nimirum agnus, quem se apponere gloriatur coquus, primum, ut farciri posset, disaectus ac postea rursus consutus erat. Idem, sed dubitanter, proposuit Dobraeus Advers. II p. 322. — Vs. 3 ante Dindorfium περιφόρινα. Describitur porcellus cum ipsa cute ad duritiem quandam assatus. Id enim significat κρομβῶσαι, quod verbum in lexicis frustra quaeras. Schweighauserus admonet glossarum Hesychii, Κρόμβος: ὁ καπνὸς, et Κρομβότατον: καπνώτατον. Elusdem significationis et originis est κραυρὸς apud Eubulum Amalth. I: θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον. — Vs. 4 anserem Δούρειον dicit ad similitudinem equi Troiani, cuius uterus fortissimos quosque heroas inclusos tenebat. Ita anser ille delicatissimis farciminibus distentus et quasi inflatus erat.

VIII.

Δειπνεῖ τε καταδύς, πῶς δοκεῖς; Λακωνικῶς,

ὄξους δὲ κοτύλην. B. πάξ. A. τί πάξ; ὅξις μέτρον

χωρεῖ τοσοῦτο τῶν Κλεωναίων.

Athenaeus II p. 67 d: μνημονεύει δὲ πον (Aristophanes) αἱ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου „ἐν δὲ Κλεωναῖς ξίδες εἰσίν.” καὶ Δίφιλος Δειπνεῖ κτλ. Vs. 1 καταδύς asaubonus interpretatur in gurgustio suo abditus, quales sunt pauperum habitationes saepe subterraneae. — Vs. 2 ὄξις, *acetabulum*, etiam mensurae nomen est, et apud At-

ticos quidem quarta pars erat cotylae; apud Cleonaeos autem, ait, acetabulum integram capiebat cotylam." *Schweighaeuserus*. Ceterum coniunge ὅξις τῶν Κλεωναίων i. e. ὅξις Κλεωναία, ut Θύμον τῶν Ὑμηττίων apud Eubulum p. 214 et multa alia his similia.

IX.

Τέρπομαι γυμνοὺς ὁρῶν
τοὺς ὀξυπείνους καὶ πρὸ τῶν καιρῶν αἰεὶ
πάντ' εἰδέναι σπείδοντας.

Athenaeus II p. 47 b: τὸ δὲ ὀξυπείνος παρὰ Διφίλω Τέρπομαι κτλ. Recte Casaubonus ὀξυπείνους figurate dici existimat homines valde aliquid cupientes, allato Cicerone ad Att. IV 18 et II 12. ubi ait „sum in curiositate ὀξυπείνος." Sed γυμνοὺς non expedit; sententia postulat ut *frustratos* significet.

X.

Αὐλὰς θεραπεύειν δ' ἐστίν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἢ φυγάδος ἢ πεινῶντος ἢ μαστιγίου.

Athenaeus V p. 189 e: νῦν δὲ τὰ βασιλεία λέγονσιν αὐλὰς, ὥσπερ Μένανδρος καὶ Δίφιλος Αὐλὰς κτλ.

XI.

Ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἐπτά σοι, γέρον,
θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον.

Zenobius Prov. IV 18. Ἡ κρίνον ἢ κολοκύντην: τὸ τῆς κολοκύντης ἄνθος καλεῖται κρίνον. ἄδηλον δὲ εἰ οἷσι καρπὸν. ἔταπτον οὖν τὸ μὲν κρίνον. οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ ὑγιοῦς. μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων Ἐν ἡμέραισιν κτλ. Eodem proverbio utitur Menander p. 331. Vs. 1 vulgo αὐτός, correctum a Valckenario Diatr. p. 116. Ibidem γέρον pro γέρων Gaisfordius e codicibus. — Vs. 2 ἢ ante κολοκύντην addidit Valckenarius.

XII.

Καὶ νῆ Δί' ὄντως εὐθύς ἐξέπεμπε με
ὀρθριοκόκκυξ ἀρτίως ἀλεκτρυνών.

Eustathius ad Hom. p. 1479 40: ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον
νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασίν, ἐν τῷ κοκκυβόας ὄρνις. ἐναργέ-
σιον δὲ Δίφιλος ἐν τῷ Καὶ νῆ Δί' ὄντως κτλ. Altero
versu haud dubie scribendum ὀρθριον ὁ κόκκυξ. Ceterum
vide an fragmentum hoc ad Πλινθοφόρον referendum sit.

XIII.

Ἄρ' ἔστιν ἀνοητότατον αἰσχροκερδία·

πρὸς τῷ λαβεῖν γὰρ ὣν ὁ νοῦς τᾶλλ' οὐχ ὀρεῖ.

Stobaeus Flor. X 4. Vs. 1 αἰσχροκερδία Grotius, de
qua forma vide Etymol. M. p. 462 19. αἰσχροκέρδια Trinc.
αἰσχροκέρδεια cod. A. — Vs. 2 πρὸς τῷ cod. Voss. et A ex
emend. Vulgo πρὸς τό. Verum viderat iam Salmasius.

XIV.

Εἰ μὴ τὸ λαβεῖν ἦν, οὐδὲ εἰς πονηρὸς ἦν.

Φιλαργυρία τοῦτ' ἐστίν, ὅταν ἀφελὲς σκοπεῖν

τὰ δίκαια τοῦ κέρδους διὰ παντὸς δοῦλος ᾖ.

Stobaeus Flor. X 5. Vs. 1 possis οὐδ' ἂν εἰς, ut est in
Menandri gnom. monost. 665. Sed ἂν recte omittitur. Vs. 2
pro ἀφελὲς cod. Voss. ἀφῆς. Sunt fortasse duo fragmenta.

XV.

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεται

συνειδὸθ' αὐτῷ φανῆλα διαπεπραγμένῳ,

πῶς τὸν γε μηδὲν εἰδὸτ' αἰσχυνθήσεται;

Stobaeus Flor. XXIV 1. Vs. 3 τὸν δὲ cod. A. Phile-
moni tribuitur apud Maximum Conf. LXXIX p. 137 50. Cfr
ad Philem. p. 53.

XVI.

Ὅρκος δ' ἑταίρας ταῦτό καὶ δημηγόρου·

ἐκάτερος αὐτῶν ὁμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ.

Stobaeus Flor. XXVIII 4. Vs. 1 δ' additum a Grotio.

XVII.

“Ὅς δ’ οὐτ’ ἐρυθριᾶν οἶδεν οὔτε δεδιέναι,
τὰ πρῶτα πάσης τῆς ἀναιδείας ἔχει.

Stobaeus Flor. XXXII 2. Diphilo tribuit Gesnerus, Menandro, ut videtur, Trinc. Si Menandri est, fortasse ex Adelphis ductum est. V. supra p. 273. Vs. 1 pro οἶδεν Voss. N. Trinc. ἐπίσταται. Itaque probabile est poetam ita fere scripsisse: ὅς δ’ ὦ Πάμφιλε | οὐτ’ ἐρυθριᾶν ἐπίστατ’ οὔτε δεδιέναι. Verba ὦ Πάμφιλε non nisi exempli causa addidi. Saepissime autem Stobaeus personarum nomina omisit.

XVIII.

Εἰ τοῦ πατρὸς δόξαιμι κρεῖττόν σοι λέγειν,
ἐμαντὸν ἀδικῶ κούκέτ’ εἰμὶ θεοσεβής,
ὅτι τὸν κατασπείραντα λυπῶ καὶ φιλῶ.

Stobaeus Flor. LXXIX 16. Versu secundo libri ἐνσεβής. Correxit Iacobsius Lectt. Stob. p. 120. Cfr Alexis fab. inc. XXXV 2: τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσιν | τὰ θεῖα μεῖζον μητρὸς οὐκ ἔστιν ποτέ.

XIX.

Ἔργον συναγαγεῖν σωρὸν ἐν πολλῷ χρόνῳ,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ διαφορῆσαι ῥάδιον.

Stobaeus Flor. XV 3. Quod altero versu vulgo post δε additum est μιᾷ „omittunt Voss. Ars. A. Maximus, Frob. Et sic Porsonus Adv. p. 303. Grotius dedit διαφορεῖν.” Galsfordus. Haud raro dicitur ἐν ἡμέρᾳ ubi expectabas ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. V. Valcken. ad Eurip. Phoen. 543.

XX.

Λαμπρῶς ἔνιοι ζῶσιν, οἷς χαλεπώτερον
τοῦ περιποιήσασθαι τι τὸ φυλάξαι βίον.

Stobaeus Flor. XV 4. Diphilo tribuit Trinc. Menandro cod. A. Ceterum vide Menandrea p. 272.

XXI.

Ἄνδρὸς φίλου καὶ συγγενοῦς γὰρ οἰκίαν
αὐτοῦ νομίζειν δεῖ τὸν ὀρθῶς συγγενῇ.

Stobaeus Flor. LXXXIII 4. Vs. 1 legitur vulgo ἄνδρὸς
φίλου γὰρ καὶ συγγενοῦς οἰκίαν. Grotius ἄνδρὸς φίλου γὰρ
οἰκίαν καὶ συγγενοῦς. Transposui γάρ.

XXII.

Ἰσχυρότερον κρίνω τὸ χρυσίον πολὺ·
τὰ πάντα τούτῳ τέμνεται καὶ πράττεται.

Stobaeus Flor. XCI 17. Ne ἰσχυρότατον requiras, com-
parativus spectat ad aliquid, quod in praecedentibus adfuit.
Locus fortasse ex gripho derivatus, qualis ille est, quem su-
pra vidimus p. 399. — Vs. 2 Valckenarius apud Gaisfordum
γράφεται. Facilius credam τέμνεται corruptum esse.

XXIII.

Πίνητος ἄνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον·
τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ.

Stobaeus Flor. XCV 3. Vs. 2 γὰρ quod libri post τὴν
habent delevit Porsonus Advers. p. 289. Male Gaisfordus
tentabat τὴν δ' ἐπὶ, peius etiam Reisigius Conl. in Arist. I
p. 92 τὴν γ' ἐπὶ. Nec Hermannus probandus est Doctr.
metr. p. 136 trochaicis numeris locum adstringens. Recte
autem abesse particulam γὰρ vel ex eo, qui hunc proxime ante-
cedit, Diphili loco intellegitur. Fallitur Hanovius Exerc. crit.
p. 150. Cfr Alexis Ulix. II: καὶ τοὺς ἀλιέας εἰς τὸ βάραθρον
ἐμβαλὼν· ἀπελευθέρων ὀψάρια θηρεῖδυσί μοι. Phoenicides
apud Stobaeum Flor. VI 30 14: δεινότερος οὗτος θατέρου
μοι κατεφάνη. ὁ μὲν διήγημ' ἔλεγεν ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.
Cui simillimus ex locus Alexidis Fragm. inc. fab. XV p. 512:
οὐδὲν γ' ἔοικ' ἄνθρωπος οἶνω τὴν φύσιν· ὁ μὲν ἀπογη-
ράσκων ἀηδὴς φαίνεται, οἶνον δὲ τὸν παλαιότατον σπου-
δάζομεν. Ita enim nunc corrige, sprete Elmsleii coniectura.
Alia exempla vide apud Stallbaumium Dissert. de persona
Bacchi apud Aristoph. p. 25.

XXIV.

*Πενία δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνείλε καὶ κατέστρεψεν βίον.*

Stobaeus Flor. XCVI 9 cum lemmate Διφίλου. Vs. 1 pro συγκραθεῖσα cod. A et Trinc. δυσκραθεῖσα. Versus illi cum tragicum colorem habeant, probabile est Diphili nomen ad sequentia potius referendum esse, quibus Sophoclis nomen adscriptum est:

Πενία δὲ τοῖς ἔχουσιν οὐ σμικρὰ νόσος.

Πενίας γὰρ οὐδεὶς ἐστὶ μείζων πολέμιος.

Quorum versuum alter manifesto comici poetae est. Ea de re admonuit iam Hermannus ad Eurip. Androm. 488.

XXV.

*Ἄνθρωπός εἰμι, τοῦτο δ' αὐτὸ τῷ βίῳ
πρόφασιν μεγίστην εἰς τὸ λυπεῖσθαι φέρει.*

Stobaeus Flor. XCVIII 6. Vs. 1 vulgo αὐτῷ, quod αὐτὸ scribendum esse iam olim monui. Confirmant nunc Voss. et B.

XXVI.

*Ὡσπερ κυαθίζουσ' ἐνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη
ἐν ἀγαθὸν ἐπιχέασα τρι' ἐπαντλεῖ κακά.*

Stobaeus Flor. CIV 16. Vs. 1 ἡμῖν ἐνίοθ' cod. Voss. et Trinc. quod erunt fortasse qui praeferant, ἡμῖν mutato in ἡμιν. Vide ad Phrynichi fragm. p. 595. Vs. 2 malim ἐγχεάσα. Respicit autem poeta illum vini temperandi modum, quo uni cyatho vini tres cyathi aquae affundebantur. Vide Athenaeum X p. 426 c. sq.

XXVII a. b.

Βέβαιον οὐδὲν ἐστὶν ἐν θνητῷ βίῳ.

Βιοὶ γὰρ οὐδεὶς ὃν προαιρεῖται τρόπον.

Stobaeus Flor. CV 47. In duo fragmenta dispescui. Utrumque versum habes in Menandri monost. 57 et 65. Vs. 1 ne quis θνητῶν scribere malit, etiam Amphius dixit

θνητὸς ὁ βίος Fragm. p. 303 et Menander Inc. fab. XLII 1
 ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίῳ. Apud Anton. Mel. et Ma-
 xim. Conf. qui hos versus Euripidi tribuunt (v. Matthiae
 Fragm. p. 422), legitur ἐν θνητῶν γένει.

XXVIII.

‘Ὡς δεινὸν ἡνίχ’ ἄν τις ὦν ἐν φροντίσιν
 εἰκῇ θεατὴν τὸν τυχόντα λαμβάνη.

Stobaeus Flor. CIX 5. Vs. 2 λαμβάνη cod. A pro
 λαμβάνει.

XXIX.

Οὐκ ἔστ’ ἀναιδοῦς ζῶον εὐθαρσέστερον.
 κακὴ γὰρ αἰδῶς ἐνθα τάναιδὲς κρατεῖ.

Stobaeus Flor. XXXII 3. Videntur duo fragmenta esse,
 et alterum quidem poetae tragici. Vs. 1 legebatur ἔστιν.
 — Vs. 2 τάναιδὲς pro γ’ ἀναιδὲς Valcken. ad Euripidis
 Hipp. 385.

XXX.

Καιρῷ τιθέμενον κέρδος ὡς καρπὸν φέρει.

Stobaeus Flor. XII 11. Pro κέρδος Gesnerus recte in tertia
 editione ψευδὸς edidisse videri possit. Sed neo ὡς καρπὸν
 intellego. Fortasse scribendum καιρῷ τιθέμενον ψευδὸς εἰς
 κέρδος φέρει. Ita Sophocles dixit Oed. R. 517 εἰς βλάβην
 φέρον, et ib. 991 ἐς φόβον φέρον.

XXXI.

“Ἄν γνῶς τί ἐστ’ ἄνθρωπος, ἡδίων ἔσει.

Stobaeus Flor. XXI 3. Simillimus Philemonis versus
 est Inc. fab. XXII 1: ἄν γνῶς τί ἐστ’ ἄνθρωπος, εὐδαι-
 μων ἔσει.

XXXII.

‘Ὡς μακάριον φρόνησις ἐν χρηστῷ τρόπῳ.

Stobaeus Flor. XXXVII 9. Vulgo ὦ pro ὡς. Correx-
 it etiam Gaisfordus.

XXXIII.

Γυναικὸς ἀγαθῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥέδιον.

Stobaeus Flor. LXVIII 21. Est etiam in Menandri gnom. monost. 94. ubi editur ἐσθλῆς.

XXXIV.

Κόρης ἀπαλλαττόμεθα ταμείου πικροῦ.

Stobaeus Flor. LXXVII 5.

XXXV. XXXVI.

Θνητὸς πεφυκὼς μὴ εὐλαβοῦ τεθνηκέναι.

Λύπης δὲ πάσης γίγνεται ἰατρὸς χρόνος.

Stobaeus Flor. CXVIII 15 et CXXIV 25.

XXXVII.

Ὡς εὐμετάβολός ἐστιν ἀνθρώπων βίος.

Clemens Alex. Strom. VI p. 264 Sylb.: τοῦ κωμικοῦ Διφίλου εἰπόντος Εὐμετάβολός ἐστιν ἀνθρώπων βίος. Corrigere ut supra. Grotius Excerptis p. 797 post εὐμετάβολος addebat μάλ'.

XXXVIII.

Παχὺς ἀνθυλευμένος στέατι Σικελικῷ.

Plutarchus Vit. Nic. cap. 1 de Timaeo historico disserens: διὰ μέσων ὠθεῖται τῇ ἱστορίᾳ τῶν μάλιστα κατωρθωμένων ἐκείνοις (Thucydidi et Philisto) ἀγῶνων καὶ ναυμαχιῶν καὶ δημηγοριῶν, οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἄρμα πεζὸς οἰχνεύων, ὥς φησι Πίνδαρος· ἀλλ' ὅλως τις ὀψιμαθῆς καὶ μειρακιώδης φαινόμενος ἐν τούτοις καὶ κατὰ Δίφιλον Παχὺς κτλ. Non tamen de Timaeo haec dixisse putandus est Diphilus, ut ipse olim perperam existimabam, sed de parasito ventricosο. Peius etiam Schneiderus Lex. s. v. ὀνθυλεύειν de Nicia ista dici statuebat.

XXXIX.

Τὸ μὲν Ἄργος ἵππος, οἱ δ' ἐνοικοῦντες λύκοι.

Servavit Anthologia Palat. I p. 445. Pro ἵππος nescio

an ἱππῶν legendum sit. Quod Argivos lupis comparat, id optime illustrat Isocrates Epist. ad Philipp. § 20: τοὺς ἐνδοξοτάτους καὶ πλουσιωτάτους τῶν πολιτῶν ἀπολλύνουσι· καὶ ταῦτα δρῶντες οὕτω χαίρουσιν, ὥς οὐδένες ἄλλοι τοῖς πολεμίους ἀποκτείναντες. Cfr Hesychius, Ἀργεῖα φορά: ὡς φιλοδίκους καὶ συκοφάντας Ἀργίους κωμωδοῦσιν.

XL.

᾽Ωῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεότητια.

Photius v. νεοττός p. 296 14: καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει ᾽Ωῶν δ' ἐν αὐτῇ διέτρεχεν νεότητια. Cod. ὦν et νεοττία. Ad αὐτῇ intellege λοπάδι. Desumptus enim hic versus est ex descriptione patinae exquisitis cibariis refertae. Cfr Alexis fragm. inc. I 8 sq.: ἅπαντ' ἐνῆν γὰρ ἐν ταύτῃ καλά, ἰχθῦς, ἔριμοι, διέτρεχε τούτων σκορπίος, ὑπέφαινεν ὦν ἡμίτομα τοὺς ἀστέρας.

XLI.

Athenaeus I p. 23 c: ἀνακεῖσθαι δὲ φάμεν ἐπὶ ἀνδριάντος, ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους διέσυρον. Δίφιλος Ἐγὼ δ' ἕως μὲν τινος ἀνεκείμην. πρὸς ὃν ὁ ἐταῖρός (Dind. ἑτερός) φησιν Ἀνάκεισο. Eadem ex Athenaeo rettulit Eustath. ad Odys. p. 1404 7: δηλοῖ Δίφιλος ἐν τῷ Ἐγὼ δ' ἕως μὲν τινος κατεκείμεν (sic). πρὸς ὃν δυσχεραίνων ὁ ἀκούων ἔφη Ἀνάκεισο, ὡς εἴπερ εἶπεν, ἔσο ἄψυχος ἀνδριάς. Cfr ad Fragm. comic. anon. CLXXXVI.

XLII.

Athenaeus IV p. 168 c: διασιώμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καὶ κατὰ Δίφιλον „κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς ὥσπερ Ἀρτεμίσιον.” Simillimum est Menandri illud Arreph. II 4 de temulento: ἀνίσταμαι γοῦν τέτταρας κεφαλὰς ἔχων. Cfr Eustath. p. 1504 62: δοκοῦσι δὲ πολυκέφαλοι καὶ οἱ μεθύοντες. Diphili talis fere versus fuisse videtur:

Ἀνίσταμαι

κεφαλὰς ἔχων τρεῖς ὥσπερ Ἀρτεμίσιον.

Ἀρτεμίσιον recte Casaubonus de Dianae imagine vel signo

τριπροσώπῳ interpretatur, quo significatu Ἀρτεμίσιον dixit etiam Hyperides, notatus ideo a grammaticis. V. Harpocrat. p. 35 17 et Grammat. Seguer. p. 448. Quae lege autem antepenultima et huius et cognati nominis Ἀρτεμισία syllaba producatur, fateor me frustra quaesivisse. Eadem ἀπορία adiectivi χαρίσιος. Laconicum Ἀρταμίτιον quae mensura dixerit Aristophanes Lys. 1251 non liquet. Suspicio tamen huius formae aliam esse quam atticae mensuram. Num forte Attici Ἀρτεμίσιος et χαρίσιος dixerunt, decepti falsa analogia nominis Ἀφροδίσιος?

XLIII.

Μόνος γὰρ ἦν λέγων

ἄκουσμα κάκροαμα.

Grammaticus Bekkeri Anecd. Gr. p. 372: Δίφιλος δὲ ἐκ παραλλήλου τέθεικε τὰς λέξεις Μόνος γὰρ ἦν κτλ. Possunt haec etiam ita distingui ut tetrametri appareant reliquiae uno pede minoris.

XLIV.

Καὶ πόδα βόειον οὐδὲ εἰς ὀπτᾶ.

Lexicon ab Hermanno editum p. 324: τὸ δὲ ὀπτᾶν δευτέρας (συζυγίας ἐστὶ)· καὶ πόδα βόειον οὐδεὶς ὀπτᾶ, Δίφιλος φησιν ὁ Ἀθηναῖος. Correxī οὐδὲ εἰς.

XLV.

Phrynichus Praep. soph. p. 33 33. Γρυμεία: ἦν οἱ πολλοὶ γρύτην καλοῦσι. Δίφιλος ἄνευ τοῦ ἰ γρυμέαν. ἔστι δὲ παρ' Ἀθηναίους πῆρα τις γρυμέα καλουμένη, ἐν ᾗ παντοῖα σκευὴ ἐστὶ. Forma γρυμεία hodie fere oblitterata est; at frequens est γρυμαία et γρυμέα, sed ita ut γρυμέα meliores fere libri habeant. Ita etiam apud incertum auctorem in Volamin. Hercul. I p. 64 γρυμέα legitur, non γρυμαία. Eandem formam tuetur lex metrica in Sotadis comici versu Ἐγκλειομ. I, 3 (vol. III p. 585).

XLVI.

Antiatlcticista p. 99. *Θυροκοπεῖν καὶ θυροκοπία: Δίφιλος.* Prius dixit etiam Antiphanes apud Stobaeum Flor. CXVI 23.

XLVII.

Antiatlcticista p. 108. *Νεκρόν: τὴν γυναῖκα. Δίφιλος.*

XLVIII.

Antiatlcticista p. 118. *Στρηνιᾶν: καθ' οὗ ὁ βίος (h. e. communis loquendi usus) τάσσει. Δίφιλος.* Haec lucem accipiant ex Phrynichi praecepto Ecl. att. p. 381. *Στρηνιᾶν: τούτῳ ἐχρήσαντο οἱ τῆς νέας κωμωδίας ποιηταί. ὧ οὐκ ἂν μανεῖς τις χρῆσαιτο, παρὸν λέγειν τρυφῶν.* Ubi Lobeckius apud Antiatlcticistam *Sophili* nomen, qui eodem verbo usus est Phil. I, 8. restitui voluit. At Sophillus mediae fuit poeta comoediae.

XLIX. L.

Photius Lex. p. 416 9. *Περιδοῦ: σύνθου. λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ συνθήκης. οὕτως Δίφιλος.* — Idem p. 430 11. *Πολιτοκοπεῖν: Δίφιλος.*

LI.

Pollux IX 15: *παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξιστι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι, παρεχόμενον τινὰ τῶν νεωτέρων Θεόφιλον ἐν Παγκρατιαστῇ εἰρηκότα „εἰτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολῇ.” καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς „ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.”* In his quae post ὀνομάσαι sequuntur, codices ita exhibent: *τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων.*

LII.

Clemens Alex. Strom. V p. 260 Sylb.: *ὁ κωμικὸς Δίφιλος γνωμικώτατα τὸν ὄντα πάντων, φησί, πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τίμα μόνον, ἀγαθῶν τοσούτων εὐρετὴν καὶ πτίστορα.* Eadem fere Eusebius P. E. XIII p. 404 Steph.

ubi priora ita scripta sunt: ὁ κωμικὸς Δίφιλος γεννικώτατον ὄντα πάντων etc. Paulo plenius haec scripta leguntur et ex Menandri Diphilo (!) citantur apud Iustianum Mart. de Monarch. p. 41 C:

*Διότι τὸν ὄντα κύριον πάντων ἀεί
καὶ πατέρα τοῦτον διὰ τέλους τιμᾶν μόνον,
ἀγαθῶν τοσοῦτων εὔρετὴν καὶ κτίστορα.*

At vero neque Diphili neque Menandri haec esse, cum sententia illis versibus subiecta docet, tum ex tota orationis conformatione intellegitur. Alienum item a comicorum usu nomen κτίστωρ, quae mere poetica vox est. *)

*) Apud senioris aetatis scriptores haud infrequens nominis κτίστωρ usus est. Idem Themistio reddendum Orat. XIII p. 221 Dind. ubi vitiose legitur Ζεῦ Πρώτης κτήτορ καὶ πολιούχῃ.

HIPPARCHUS.

(Hist. crit. p. 457)

ANASZOMENOI.

*Προσέχεις τι τούτῳ τᾷ στρατιώτῃ; ποῦ δ' ἔχει
ἀργύριον οὗτος; οὐδαμόθεν, εὖ οἶδ' ἐγώ,
ἀλλ' ἢ δαπιδιον ἐν ἀγαπητὸν ποικίλον,
Πέρσας ἔχον καὶ γρυῖπας ἐξώλεις τινάς
τῶν Περσικῶν. B. ἐς κόρακας, ὧ μαστιγία.
A. καὶ κόνδῦ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβιον.*

Athenaens XI p. 477 f: Κόνδῦ, ποτήριον Ἀσιατικόν.
— "Ἰππαρχος Ἀνασζομένοις Προσέχεις τι τούτῳ κτλ. Vs. 1
τοῦ δὲ δείου AP. τοῦ διδείου B. τοῦ δὲ δὴ VL. Sequutus
sum Iacobsum; quamquam vide ne in corruptis illis vocibus
nomen proprium lateat, v. c. Γλικέριον. Ita sequenti versu
scribendum esset: ἀργύριον οὗτος οὐδαμόθεν εὖ οἶδ' ἔχει.
— Vs. 4 pro Πέρσας Dobraeus Advers. II p. 388 suspicatur
ὄρνεις. Ac sane mirum est δαπιδίῳ illi Persarum simulacra
intexta fuisse. Ibid. ἔχον Schweigh. pro ἔχων. — Vs. 5
legebatur εἰς κόρακας, quod correxi. V. ad Antiphonis Fab.
inc. IX 1. — Vs. 6 Iacobsius ψηκτηρίαν probante Dindorfio.
P ψυκτῆρι et ex correctione ψυκτῆρα. Mihi ψυκτῆριον
potius scribendum videtur. Sin ψυκτῆρα recte habet, pro
κυμβιον possis κυμβίδιον.

Z Ω Γ Ρ Α Φ Ο Σ.

*Πολύ γ' ἐστὶ πάντων κτῆμα τιμιώτατον
ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν τέχνη.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος καὶ μεταβολαὶ
τύχης ἀνήλωσ', ἡ τέχνη δὲ σώζεται.*

Stobaeus Flor. LX 2: 'Ιππάρχου ἐκ Ζωγράφου. Scholasta Dionysii Thracis p. 647 10: τούτων μάρτυς τῶν λεχθέντων 'Ιππαρχος ὁ κωμικὸς διὰ τινος τῶν αὐτοῦ κωμωδῶν λέγων Πολλῷ γάρ ἐστι κτῆμα τιμωτάτον — τέχνη. Theodosius Grammat. p. 50: ἐξαιρέτως δὲ "Υπάρχος (sic) ὁ κωμικὸς ποιεῖται τοῦτο δῆλον λέγων οὕτωςί Πολὺ γάρ ἐστι κτῆμα — τέχνη. Exhibui lectionem Stobaei. Cfr Wyttenbach. ad Plutarch. I p. 38. Versu quarto Trinc. ἀνάλωσε τέχνη. Cod. A ἀνήλωσε τέχνη δὲ μόνη σώζεται.

Θ Α Ι Σ.

'Ο λαβρώνιος δ' ἔσθ' οὗτος ὄρνις; B. 'Ηράκλεις, ποτήριον χρυσοῦς διαχοσίους ἄγον.
A. ὦ περιβοήτου, φιλάτη, λαβρωνίου.

Athenaeus XI p. 484 d. de labronio, persici poculi genere, agens: "Ιππαρχος ἐν Θαῦδι 'Ο λαβρώνιος κτλ. Addidi personarum vices et priora per interrogationem extuli. Vidit etiam Dobraeus Adv. II p. 334. Susplicari licet ridere nescio quem munera Thaldi ab amatore missa, in quibus quum etiam labronium memorasset, alter ille nominis insolentia offensus num id avis nomen esset interrogat. Cfr Diphili Tithrausten p. 419.

Π Α Ν Ν Υ Χ Ι Σ. *)

I.

Athenaeus XV p. 691 c: Παμπόλλου δ' ἐπιγράσκετο 'Αθήνησιν ἢ τοῦ μύρου κοτύλη, καὶ ὡς μὲν "Ιππαρχὸς φησιν ἐν Παννυχίδι, πέντε μυνῶν. V. Boeckhii Oecon. Att. I p. 117.

II.

Pollux X 108: "Αλεξίς ἐν 'Ασκληπιωκλείδῃ πατάνια εἶρηκεν, ἐν δὲ ταῖς 'Ιππάρχου Παννυχίσιν εὐρῆσθαι φασὶ κατὰ τὴν τῶν ἰδιωτῶν συνήθειαν εἰρημένον βατάνιον.

*) V. Hist. crit. p. 490.

LYNCEUS.

(Hist. crit. p. 458)

KENTAYPOS.

Μάγειρ' ὁ θύων ἔσθ' ὁ δειπνίζων τ' ἐμέ
'Ρόδιος, ἐγὼ δ' ὁ κεκλημένος Περίνθιος·
οὐδέτερος ἡμῶν ἥδεται τοῖς ἀττικοῖς
δείπνοις. *B.* ἀηδία γάρ ἐστιν ἀττική;

5 *A.* ὥσπερ ξενική· παρέθηκε πίνακα γὰρ μέγαν,
ἔχοντα μικροὺς πέντε πινακίσκους ἐν οἷ.
τούτων ὁ μὲν ἔχει σκόροδον, ὁ δ' ἐχίνους δύο,
ὁ δὲ θρυμματίδα γλυκεῖαν, ὁ δὲ κόγχας δέκα,
ὁ δ' ἀντακαίου μικρόν. ἐν ὧσ' ἔσθ' ἴω,

10 ἕτερος ἐκεῖν', ἐν ὧσ' ἔκεινος, τοῦτ' ἐγὼ
ἠφάνισα· βούλομαι δ' ἐγώ, βέλτιστε σύ,
κάκεϊνο καὶ τοῦτ', ἀλλ' ἀδύνατα βούλομαι·
οὔτε στόματα γὰρ οὔτε χεῖλη πέντ' ἔχω.
ὄψιν μὲν οὖν ἔχει τὰ τοιαῦτα ποικίλην,

15 ἀλλ' οὐδέν ἐστι τοῦτο πρὸς τὴν γαστέρα·
κατέπλησα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ.
τί οὖν ἔχεις; *B.* ὄστρεα πολλά. *A.* πίνακά μοι
τούτων παραθήσεις αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ μέγαν.
ἔχεις ἐχίνους; *B.* ἕτερος ἔσται σοι πίναξ·

20 αὐτὸς γὰρ αὐτὸν ἐπριάμην ὀκτὼ βολῶν.
A. ὁψάριον αὐτὸ τοῦτο παραθήσεις μόνον,
ἵνα ταῦτά πάντες, μὴ τὸ μὲν ἐγώ, τὸ δ' ἕτερος.

Athenaeus IV p. 131 f: *Λυκεὺς δ' ἐν Κενταύρῳ δια-
παίζων τὰ ἀττικὰ δεῖπνά φησι Μάγειρ' ὁ Θύων κτλ.*
Vs. 1 vulgo *ἐστὶν ὁ*. — Vs. 4 et 5 personarum vices de-
scripsi ut praeivit Dobraeus Adv. II p. 305. Hoc enim di-
cit: *tu vero Atticis, quorum summa est in moribus omnique
vita concinnitas et elegantia, ἀηδῖαν obiicis?* Quibus alter
respondet: *sane, non minus quam peregrinis*, quibus scilicet
Attici fere ἀηδίας crimen intendebant. Cfr Posidippum
Fragm. inc. ubi Thessalus homo ab Attico propter sermonis in-
concinnitatem notatus dicit: *τὴν εὐτραπέλειαν εἰς ἀηδῖαν ἄγεις.*
— Vs. 5 *παρέθηκε*, scil. Atticus homo. — Vs. 6 *ἐν οἷ* Din-
dorfius. Dobraeus *ἄνω*. Libri *ἐν ᾧ*. — Vs. 9 *ἀνταχάιου
μικρόν, paululum antacasi salsamenti*. Ita Schweighaeuse-
rus. Frustra Valckenarius ad Herod. IV 53 *ἀνταχαῖον*. —
Vs. 11 Schweighaeuserus et Porsonus *δέ γ' ᾧ* pro *δ' ἐγώ*.
Tum *βέλτιστε σὺ κάκεινο* Schweighaeuserus. Libri *βέλτιστο
συγχαμεῖν*. Porsonus Adv. p. 294 tentabat *βέλτιστε σύ, καὶ
τοῦτο κάπτειν, ἀλλ'*. — Vs. 12 *ἀλλ'* — *ἔχω* attollit Eusta-
thius p. 261 extr. indicante Dindorfio. — Vs. 14 *οὖν* acces-
sit ex C. — Vs. 15 libri *εὐθύν*. — Vs. 17 nescio an prae-
stet: *τί οὖν; ἔχεις ὄστρεα; B. πολλά.* — Vs. 20 γὰρ VL.
δ' ABP, Ibid. libri *ὀκτώ ὀβολῶν*.

ARCHEDICUS.

(Hist. crit. p. 458)

ΔΙΑΜΑΡΤΑΝΩΝ.

Νικοστράτην τίν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
γρυπὴν, Σκοτοδεϊνὴν ἐπικαλουμένην, ὅτι
δεῖνόν ποτ' ἤρην ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
B. δεῖνον καὶ δεινόν, ὧ θεοί.

Athenaeus XI p. 467 e: Ἀρχέδικος ἐν Διαμαρτάνοντι
παράγων οἰκέτην τινὰ περὶ ἐταιριδῶν διαλεγόμενόν φησι
Νικοστράτην κτλ. Eustathius p. 1207 12: γράφεται γὰρ
(τὸ δῖνος) τὰ πλείω διὰ διφθόγγου. τῆς δὲ τοιαύτης δι-
πλῆς γραφῆς τεκμήριον τόδε. λέγει, φασίν, Ἀρχέδικος οὕτω.
Νικοστράτην — σκοτοδεῖνην — σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτη-
ματικῶς εἰπὼν τις, δῖνον; ἐπάγει, δεινόν ὧ θεοί. Vs. 3
pro σκότῳ C habet σκότω, superscripto ει. — Vs. 4 δεῖνον
καὶ δεινόν PV. δεινόν καὶ δεῖνον L. δεῖνον δεινόν C. Re-
cepit hoc Dindorfius, lacuna indicata inter δεῖνον et δεινόν.
Scribendum videtur, δεινόν γε δεῖνον, ὧ θεοί. Ceterum in
δεῖνος et δεινός similiter lusit Apollonphanes p. 879.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

I.

Πρῶτον ὥμων χειμένων

τῶν ἰχθύων πάρεισιν οἱ κεκλημένοι·
„δίδου κατὰ χειρός.” „τοῦτον οἰχήσει λαβών.”
τὰς λοπάδας ἐπιθείς ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ἄνθρακας
δ ἄρραν' ἐλαίῳ πάντα καὶ ποιῶ φλόγα.
ἐν ᾧ τὸ λάχανον αἶ τε τῶν παροψίδων

τὸν ἄνδρα δριμύτητες εὐφραίνουσί μοι,
 ἰφθὸν τὸν ἰχθὺν ἀποδίδωμ', ἔχοντα τοὺς
 χυμοὺς ἐν αὐτῷ τήν τε τῆς ἄλμης ἀκμήν,
 10 εἰς ἣν ἂν ἐμβάψαιτο πᾶς ἐλεύθερος·
 ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης
 σέσωκά μοι τρίκλινα πεντήκοντ' ἴσως.

Athenaeus VII p. 292 e: καὶ παρ' Ἀρχεδίκῳ δὲ ἐν Θη-
 σαυρῷ ἄλλος σοφιστὴς μαγειρίσκος τὰδε λέγει Πρῶτον κτλ.
 Vs. 1 πρῶτον ABCP. πρῶτον μὲν VL. — Vs. 8 verba δι-
 δου — λαβὼν a convivis sibi acclamari fingit. — Vs. 5
 πάντα καὶ ποιῶ φλόγα. Hoc dicit, inspergo carbonibus
 oleum omniemque locum incendio. Itaque πάντα καὶ pro καὶ
 πάντα, insolenti particulae καὶ collocatione, culus apud ve-
 teres Atticos nullam exemplum reperiri credo. De Aristoph.
 Acharn. 884 conjecturam haud improbabilem, opinor, pro-
 tuli ad Theocr. I 12. In Nub. 744 vera videtur Hermannii
 emendatio. De Pac. 417 sic statuo ut τήνδε τε ξυνέλκυσσον
 scribendum putem. Denique apud Aeschylum Prom. 51:
 ἔγνωκα τοῖσδε κοῦδέν ἀντειπεῖν ἔχω, τοῖσδε cum ἔγνωκα
 coniungendum. — Vs. 7 μοι pro μου Schweighaeuserus. —
 Vs. 8 ἀποδίδωμ' AB. nisi quod plene scribunt ἀποδίδωμι.
 VL ἀποδιδόντ'. — Vs. 10 post πᾶς ABP addunt ἀνὴρ. —
 Vs. 11 verba ἐλαδίου κοτύλη affert Eustathius p. 1552 83.
 — Vs. 12 σέσωκ' ἐμοὶ Schweighaeuserus praecunte Duthell,
 id ut sit σέσωκα: vulgo σέσωκέ μου. Scripsi σέσωκά μοι.
 Nisi forte cum Dobraeo Advers. II p. 314 praecedenti versa
 corrigendum κοτύλη τε παραναλωμένη, quo pacto vs. 13
 σέσωκέ μοι scribendum fuerit. Ibid. notandum τρίκλινον,
 quod alias constanti usu dicitur τρίκλινος.

II.

Δραχμῶν τριῶν γλαυκίσκον
 γόγγρου κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια
 δραχμῶν πάλιν πέντ'. ὦ τάλαιπύρου βίου.
 δραχμῆς τραχήλους. ἀλλὰ νῆ τὸν ἥλιον,

- 5 καὶ μοὶ τράχηλον ἕτερον εἴ ποθεν λαβεῖν
 ἦν καὶ πρίασθαι δυνατόν, ὃν ἔχω τοῦτον ἄν,
 πρὶν εἰσενεγκεῖν ταῦτα δεῦρ', ἀπηγξόμην.
 οὐδείς δεδιηκόνηκεν ἐπιπονώτερον.
 ἅμα μὲν πρίασθαι πολλὰ καὶ πολλοῦ σφόδρα,
 10 ἅμα δ' εἴ τι χρηστὸν ἀγοράσαιμι' ἀπωλλύμην,
 „κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο" πρὸς ἑμαυτὸν λέγων,
 διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί.
 οἶμοι.

Athenaeus VII p. 204 b: 'Αρχέδικος δ' ἐν Θησαυρῷ παράγει τινὰ μάγειρον λέγοντα περὶ ὧν ὠψώνηκεν αὐτός Δραχμῶν κτλ. Vs. 1 Dindorfius supplebat ὠψώνηκ' ἐγώ. Tertium versum comparanti forsitan exclamatio, v. c. ὦ μεγάλοι θεοί vel οἶμοι τῶν κακῶν, omissa esse videbitur. — Vs. 2 Schweigh. γόγγρου δὲ κεφαλὴν. Possis etiam γόγγρου κεφάλαιον. — Vs. 4 τραχήλους, *cervices cochlearum*, de quibus dixi ad Posidippi Locrides. — Vs. 5 et 6 recte interpretatus est Schweighauserus. *Mihi quoque si cervicem aliam aliunde emere liceret, hanc ego quam habeo, priusquam haec istuc inferrem, strangularem.* „Veretur enim coquus, quum tam multos cibos tam caro pretio emisset, ne, ubi rationes inierit cum iuvenibus, qui eius operam ad parandam coenam locaverant, non sint ei fidem habituri isti nepotes, nolintque de expensa pecunia ei satisfacere.” — Vs. 8 ante Dindorfium οὐθείς. Ibidem δεδιηκόνηκεν debetur Valckenario Diatr. p. 278. Vulgo δὲ διηκόνηκεν. P δὲ διακόνηκεν. — Vs. 11 λέγων Dobræus Advers. II p. 314. Libri λέγω. — Vs. 12 libri διαπυτιοῦσιν οἶνον. Cfr Clemens Alex. Paed. II p. 154 B (ed. Col.): περὶ τοῖς τραχήλοις ἔχοντας στεφάνους ὥσπερ τοὺς ἀμφορεῖς, διαπυτιζοντας ἀλλήλοις τὸν ἄκρατον φιλοτησίας ὀνόματι.

Praeterea ex incerta Archedici fabula quae afferuntur a Polybio XII 13. de his vide quae dicta sunt Hist. cr. p. 459.

APOLLODORUS GELOUS.

(Hist. crit. p. 459 εἰρη.)

ΑΠΟΛΕΙΠΟΥΣΑ. *)

Ἀγωνῶσα τὸν τε τοῦ λάκκου κάδον
λύσσασα καὶ τὸν τοῦ γρέατος εὐτρεπεῖς
τὰς ἱμονιάς πεποίηκα.

Athenaeus III p. 125 a: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῶς καὶ τοῦ λάκκου αὐτοῦ, ὥσπερ ἡμεῖς λέγομεν, μνημονεῖει ἐν Ἀπολειπούσῃ οὕτως Ἀγωνῶσα κτλ. Vs. 8 recte Dalecampius πεποίηκα. Libri πεποίηκας. Neque enim dubitari potest quin haec a muliere dicantur in cisternam descensura, fortasse ut a mariti iniuriis se tueretur. Id fabulae titulus indicare videtur. Situlae funes autem solverat, ut scalam inde conficeret, cuius ope in puteum descenderet. Apud Lysippum comicum p. 744 Hermonem habemus a patre in cisternam detrusum.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ.

Μεταξὺ τῶν λόγων δέ, τουτί μοι δοκεῖ
χυμινოდόκην οὐ γραμματεῖον περιφέρειν.

Pollux X 98: ἐν δὲ τῷ τοῦ Γελῶου Ἀπολλοδώρου Γραμματειδιοποιῷ χυμινოდόκη· Μεταξὺ τῶν λόγων δέ, τουτί μοι δοκεῖ χυμινოდόκει οὐ γραμματεῖον ἐμπεριφέρειν. Ita cod. Iungermann; at Falckenb. μεταξὺ τῶν λόγων δὲ τουτί

*) V. Hist. crit. p. 461.

μοι δοκεῖ κυμινοθήκην οὐ γραμματιῶν περιφέρει. Corrige ut supra adscripsi. Μεταξὺ τῶν λόγων colloquentium est formula, in qua est excusatio quaedam abrupti subito sermonis et ad aliud traducti, ut recte Heindorfius ad Platonis Phaedr. p. 213: ὅτ' ἀρ' μεταξὺ τῶν λόγων, ἄρ' οὐ τόδε ἦν τὸ δένδρον, ἐφ' ὅπερ ἤγες ἡμᾶς; Reliquorum verborum hic sensus est: *quod circumportat iste, non γραμματεῖον mihi esse videtur sed cumini repositorium.* Cfr Hist. cr. p. 460.

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΙ Η ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ. *)

I.

Ἐφεξῆς στρώματ', ἀργυρώματα,
θηρίκλεια καὶ τορευτὰ πολυτελῆ ποτήρια
ἕτερα.

Athenaeus XI p. 472 c: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῶς ἐν Φιλαδέλφοις ἢ Ἀποκαρτεροῦντί φησιν Ἐφεξῆς κτλ. Versu secundo libri θηρίκλαιοι τορευταί. Correxuit Porsonus. Similem rerum pretiosarum recensum vide in Menandreis p. 74.

II.

Ἀλλὰ σχεδόν τι τὸ κεφάλαιον τῶν κακῶν
εἴρηκας· ἐν φιλαργυρίᾳ γὰρ πάντ' ἐνι.

Stobaeus Flor. XVI 11: Ἀπολλοδώρου Ἀποκαρτερῶν. Ita Gaisfordus e cod. A. Gesnerus *Apollodorus Apocarteruntis*.

ΨΕΥΔΑΙΑΣ.

Pollux X 188: καὶ στρωματεῖς δὲ Ἀπολλόδωρος ὁ Γελῶς ἐν Ψευδαίαντι ἐφη· μάχαιρα, λόγχη, στρωματεῦς. Hae e descriptione apparatus militaris ducta sunt, in quo στρωματεῦς memoratur etiam ab Alexide p. 433. De titulo fabulae v. Hist. crit. p. 461.

*) V. Hist. crit. p. 459.

APOLLODORUS CARYSTIUS.

(Hist. crit. p. 459. 462)

Α Μ Φ Ι Α Ρ Ε Ω Σ.

Ἐμβαλόντες, ὧ πονηρὲ σύ,
εἰς σακκοπήραν αὐτὸν ἐπιθήσουσί που
ἐφ' ὑποζύγιον.

Pollux X 161: *σάγματα μὲν οὖν ὑποζυγίων κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν ἔστιν εὐρεῖν, σακκοπήραν δέ, ὡς εἴθισται τοῖς ἰδιώταις λέγειν, ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου Ἀμφιαράῳ Ἐμβαλόντες κτλ. Fortasse scribendum ἐμβαλόντες ὧ πονηρὲ σε | εἰς σακκοπήραν αὐτίκ' ἐπιθήσουσι. Sed hoc sane incertum est. In Pollucis verbis scribendum videtur ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Θεοπόμπου Φιλιππικῶν. Quod nomen quum haud raro in codicibus Θεόπμπτος scribatur (v. c. apud Diogen. Laert. III 40) post πέμπτῳ facile excidere potuit.*

Α Ν Τ Ε Υ Ε Ρ Γ Ε Τ Ω Ν. *)

Pollux X 188: ὁ δ' Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος ἐν Ἀντενεργετοῦντι τοῖς στρωματεῖς ἔλνον.

Α Π Ο Λ Ε Ι Π Ο Υ Σ Α. **)

Τὴν ἐπωμίδα

πτύξας διπλὴν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην.

Photius Epistol. CLVI p. 210: σὲ δ' οὖν Ἐπιχάρμον μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν με-

*) V. Hist. crit. p. 460.

**) V. Hist. crit. p. 461.

μνημένον ἐχρῆν περιπτύσσεισθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει (ἐγκομβώσασθαι). ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ ἐχρήσατο ταύτῃ· ἐγκεκόμβωται γάρ φησι καὶ ἀπαρεμφάτως ἐγκομβώσασθαι· ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολιπούσῃ τὴν ἐπωμίαν (sic) φησὶ πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβώσάμην. Eadem fere Suidas s. v. ἐγκομβώσασθαι. Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ Τὴν ἐπωμίδα κτλ. Etymol. M. p. 311 8: ἐγκόμβωμα, ὁ δεσμός τῶν χειρῶν ὃ λέγεται παρ' Ἀθηναίοις ὄχθοιβος — Ἀπολλόδωρος Τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς κτλ. Pro πτύξας Suidas et Photius πτύξασα, quod propter pravam versus caesuram alteri posthabui. Nec obstat ἐπωμίς, quae licet propria mulierum fuerit vestis testante Polluce VII 49, tamen etiam a servis gestabatur, ut eodem Pollucis indicio constat IV 119.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΟΥΝΤΕΣ. *)

Photius Lex. s. v. σπουδάζω p. 459: ἐπὶ δὲ τοῦ λίαν θέλω (verbo σπουδάζω usus est) Ἀπολλόδωρος Καρύστιος Ἀποκαρτεροῦσιν. Eadem Suidas.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΔΙΟΠΟΙΟΣ. **)

ὦ πάντες ἄνθρωποι, τί τὸ ζῆν ἡδέως
παρέντες ἐπιμελῖσθε τοῦ κακῶς ποιεῖν
πολεμοῦντες ἀλλήλους; πότερα πρὸς τῶν θιῶν
ἐπιστατεῖ τις τοῦ βίου νυνὶ τύχη
5 ἄγροικος ἱμῶν, οὔτε παιδείαν ὅλως
εἰδυῖα, τί τὸ κακὸν ποτ' ἢ τί τὰ γαθόν
ἔστ' ἀγνοοῦσα παντελῶς εἰκῇ τέ πως
ἡμᾶς κυλίνδουσ' ὄντιν' ἂν τύχῃ τρόπον;
οἴμαι γε· πῶς γὰρ μᾶλλον ἂν προείλετο

*) V. Hist. crit. p. 463.

**) V. Hist. crit. p. 460.

- 10 Ἑλλήν ἀληθῶς οὔσα λεπομένους ὀράν
αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν καὶ καταπίπτοντας νέκρους,
ἔξον ἱλαροὺς παίζοντας ὑποπεπωκότας
αὐλουμένους ὠδί; λέγ' αὐτῇ, γλυκυτάτῃ,
ἔλεγχ' ἄγροικον οὔσαν ἡμῶν τὴν τύχην.
- * * * *

- 15 Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν ἐστι τὸν καλούμενον
θεῶν ἀληθῶς βίον. ὅσω δ' ἡδίωνα
τὰ πράγματ' ἐν ταῖς πόλεσιν ἦν ἂν ἢ τὰ νῦν,
εἰ μεταβαλόντες τὸν βίον διήγομεν;
πίνειν Ἀθηναίους ἅπαντας, τοὺς μέχρι

- 20 ἐτῶν τριάκοντ' ἐξίεναι, τοὺς δ' ἱππέας
ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα,
στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον πρὸ ἡμέρας,
τοὺς τὴν ῥάφανον πωλοῦντας ἔψειν Μεγαρέων,
εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιέναι τοῖς συμμάχοις,

- 25 κεραννύναι τὸν οἶνον Εὐβοῆς. τρυφή
καὶ βίος ἀληθῶς. ἀλλ' ἀπαιδεύτω τύχῃ
δουλεύομεν.

Athenaeus VII p. 280 d. de iis poetis disserens qui voluptates commendaverint: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Καρύστιος ἐν Γραμματείδιοποιῶ Ὡ πάντες ἄνθρωποι — ἡμῶν τὴν τύχην. καὶ προειλθὼν Οὐ τοῦτο τὸ ζῆν κτλ. Vs. 2 κακῶς.

AP καλῶς. — Vs. 3 pro ἀλλήλους P ἀλλήλοις. Grotius ἀλλήλοις, quod probavit Schweighauserus, qui alterum illud tum demum probandum putabat, si πολεμοῦντες a πολεμῶω derivetur; non vidit igitur ἀλλήλους pendere a κακῶς ποιεῖν, quod absque illo ἀλλήλους sententiam depraveret. — Vs. 5 οὔτε defendi potest similibus exemplis, fortasse tamen οὐδὲ scribendum. — Vs. 6 τί τὸ κακὸν ἢ τί τὰγαθόν. „Sic Erfurdtius Observ. p. 461 et ut videtur Porsonus ad Aristoph.

Nub. 1208 p. 48: τί τὸ κακὸν ἢ τί ποτ' ἢ τε τάγαθόν· A. τί τὸ κακὸν ἢ τί ποτ' ἢ τί τ' ἀγαθόν· B. ἢ τε τὸ κακόν, ἢ τί ποτε τάγαθόν· C. τί τὸ κακὸν ἢ τί ποτ' ἢ τάγαθόν· PVL. τί ποτε τὸ κακὸν ἢ τί τάγαθόν· Porsonus in Adversariis et Erfurdii p. 461." Dindorfius. — Vs. 7 τέ πως. Ita Dindorfius pro τε πῶς. — Vs. 8 κυλίνδουσ' Dind. ex P pro edito κυλινδοῦς'. B κυλίνδουσα. — Vs. 9 πῶς Iacobsius. Libri τίς. B γὰρ omittit. — Vs. 10 verba "Ἑλλην ὀληθῶς οὔσα affert Eustathius p. 1077 31. "Ἑλλην de muliere dictum ut apud Philemonem Paed. p. 17 aliosque. Quod sequitur λεπομένους ABCD. λυπομένους PVL. In Q utramque scripturam esse monuit Dindorfius. — Vs. 12 ὑποπεπωκότας C. ὑποπεπτωκότας PVL. — Vs. 13 ὥδῃ Dindorfius. ὥδῃ VL. ὥδεῖ A. ὥδει P. ω δει B. Grotius ὥδῃ, quod qui sequutus est Schweighauserus, ἀνλεῖσθαι ὥδῃ tibiis canere interpretatus est. Id vero esse debebat ἀνλεῖν, contra ἀνλεῖσθαι est tibiis cantu deliniri vel oblectari. Vide ad Philet. p. 209. Ibid. λέγ' αὐτῇ A. λέγαυτῇ P. λε γ αὐτῇ B. λέγειν ὦ VL. Non ad unam quamlibet mulierem haec dicta suspicor, sed ad deam aliquam, Pacem fortasse vel Γεωργίαν. — Vs. 15 τὸν καλούμενον Schweighauserus pro τὸ καλούμενον. — Vs. 17 pro ἢ B ἦν. P ἦ. — Vs. 18 οἱ pro εἰ B. μεταβαλόντες P. μεταβαλλόντες V. μεταβάλλοντες BP. — Vs. 19 ἅπαντας καὶ τοὺς VL. Post ἅπαντας distinxi. — Vs. 20 δ' ἱππέας PL. δι' ἱππέας V. Dindorfius particulam deletam malit. Id ipse etiam praetulerim, sed ita ut τοὺς ἱππέας appositionis loco superioribus, τοὺς μέχρι ἐτῶν τριάκοντα, illata putentur. — Vs. 22 verba πρὸ ἡμέρας alii, in his Dindorfius, cum sequentibus coniungunt, quod ferri vix potest. Cfr Pherecrates p. 253: λουσάμενοι δὲ πρὸ λαμπρὰς ἡμέρας ἐν τοῖς στεφανώμασιν, οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ. Itaque vel ante solis ortum commissandum esse dicit. — Vs. 23 Grotius ἐλθεῖν Μεγαρέας. Hoc dicere videtur: brassicam qui venalem apportent Megarenses, melius ipsos eam coquere et vesci. Constat enim Megarenses quidquid ad vitam sustentandam pertineret Athenas apportasse, ipsos autem fero

tenui victu contentos fuisse. V. Aristophanis Acharn. 729 sq. ell. Reingano Megar. p. 47. — Vs. 25 pro *Εὐβοῆς* fortasse *Εὐβοεῖς*. Sed cfr Histor. crit. p. 409 et Helladium Photii Bibl. p. 533 2. Ibid. ante *τρυφή* VL inserunt *ταῦτ' ἦν*.

Δ Ι Α Β Ο Α Ο Σ. *)

I.

*Καὶ κλείθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' οὐδὲ εἰς
τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν,
δι' ἧς γαλῇ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται.*

Stobaeus Flor. VI 28. Vs. 1 abest καὶ a cod. A.

II.

Μέγα,

ὦ Φορμίων, γλωττόκομον, οὐκ ὀφθαλμῶ.

Pollux X 151: οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου γλωττόκομον (ita Nunnesius pro γλωττοχομεῖον) παρὰ τοῖς νεωτέροις ἔστιν εὐρεῖν, ὡς — καὶ ἐν Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστιοῦ Διαβόλῳ Μέγα κτλ. Legebatur ὀφθαλμῶ. Correx. Iungermannus. Lobeckius ad Phrynich. p. 99 Apollodori verum ita scriptum affert: *μὲγ' ὁ Φορμίων γλωττόκομον, οὐκ ὀφθαλμῶ.*

Ε Κ Υ Ρ Α. **)

I.

*Ὀλίγαις ἐραστῆς γέγον' ἑταίραις, ὦ Σύρα,
βέβαιος.*

Terentius Hecyrae initio: *Per pol quam paucos reperias meretricibus fideles evenire amatores, Syra.* Sunt Philotidis verba, ad quae Donatus: „Quidam non *paucos* sed *paucis* „legunt. Sic enim Apollodorus *αλπα ΙΧΡΑΣ ΤΗC τει „ΙΟΝΗΝC ΤΗΡΑΙCΙC ΠΑγγιβαίωC.*” Emendavit Bent-

*) V. Hist. crit. p. 463.

**) V. Hist. crit. p. 464.

lelus, nihil quod ἑταίραισιν Σύρα scripsit, pro quo ego malui ἑταίραις ὡς Σύρα.

II.

Σὺ με παντάπασιν ἤγει λίθον.

Terentius l. l. II 1 17. ubi Laches Sostratae dicit: *Tu, inquam, mulier, quae me omnino lapidem, non hominem putas.* Donatus „ἐν ἡθελ. Sic Apollodorus Σὺ με παντάπασιν εἰς λίθον.” Scripsi ἤγει, nescio meane an alius ex coniectura. Praeterea possis δὴ addere post ἤγει.

III.

Terentius III 1 6: *Nam nos omnes, quibus est alicunde aliquis obiectus labos, omne quod est interea tempus, prius quam id rescitum est, lucro est.* Donatus: „Hac figura usus „est etiam Tullius pro Murena (c. 12) praetor quoque ne „se pulchrum ac beatum putaret, ei quoque carmen composuitum est. Nam ille dativum casum subiecit, cum praeposuisset nominativum. Et totum Apollodori est, qui sic ait „ΟΙΛ' ΑΡ ΑCICΟΥΝΙΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΩ CNOY ΔΙΕ ΝΤΙΚΗ- „ΚΟΤΗC.” H. e. οἱ γὰρ ἀτυχοῦντες τὸν χρόνον διεντυχότες. Apertum est post ἀτυχοῦντες plura intercidissee.

IV.

Οὕτως ἕκαστός ἐστι διὰ τὰ πράγματα
ἢ σεμνὸς ἢ ταπεινός.

Terentius III 3 20: *Omnibus nobis ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus.* Ubi Donatus haec Apollodori verba adscripsit: οὕτως ἕκαστος διὰ τὰ πράγματα σεμνὸς ἢ καὶ ταπεινός. Corrige ut supra vides.

E N N E A. *)

Pollux X 152: εἰ δὲ καὶ τῷ μαρσιπίῳ τις χρῆσθαι βούλοιτο, βοηθήσει αὐτῷ Ἀπολλόδωρος ὁ Καρύστιος εἰπὼν ἐν τῇ Ἐννείᾳ, μαρσιπίὸν τι μικρόν. Codd. μαρσιπ-

*) V. Hist. crit. p. 464.

πιοι, quae fortasse usitatior forma fuit. V. intpp. Hesychii II p. 548.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ. *)

I.

Terentius Phorm. I 1 14: *porro alio autem (munere Geta ferietur), ubi erit puero natalis dies; ubi initiabunt.* Ubi Donatus Terentium Apollodorum sequutum dicit, apud quem legi, in insula Samothracum a certo tempore pueros initiari more Atheniensium.

II.

Terentius I 2 37: *nos otiosi operam dabamus Phaedriae.* Donatus adscripsit haec Apollodori: ΝΑΛΚΕΙς δε-
συννεμαλι μεΟΛ. Codex Antwerpensis: Αναλκεις δε συν-
εμαμμω εναργης δε συνεπιμελομεθα.

III.

Terentius I 2 41: *intervenit adolescens quidam lacrumans.* Donatus: „Apollodorus tonsorem ipsum nuntium facit, „qui dicat se nuper puellae comam ob luctum abstulisse: „quod scio mutasse Terentium, ne externis moribus specta- „torem Romanum offenderet.”

IV.

Terentius III 1 18: *quantus metus est mihi, venire huc salvom nunc patrum.* Sunt Antiphonis verba, ad quae Donatus: „non optat salvom patrum venire secundum Apol- „lodorum, et ostendit non congruere salutem eius cum com- „modo suo.”

V.

Terentius III 2 21: *immo id quod aiunt auribus tenes lupum. nam neque quomodo a me amittam invenio, neque uti retineam scio.* Ubi Donatus fortasse ex Apollodoro adscripsit graecum proverbium, τῶν ὠτῶν ἔχω τὸν λύκον· οὔτ' ἔχειν, οὔτ' ἀφιῖναι δύναμαι.

*) V. Hist. crit. p. 464.

VI.

Terentius III 3 30: *solus est homo amico amicus.*
Donatus ex Apollodoro affert:

* * * μόνος ἐπίσταται φιλεῖν φίλους.

Guyetus tentat: μόνος φιλεῖν γὰρ τοὺς φίλους ἐπίσταται.

VII.

Terentius IV 1 9: *senectus ipsa est morbus.* Donatus
ex Apollodoro: τὸ γῆράς ἐστιν αὐτὸ νόσημα.

VIII.

Terentius IV 1 21: *nam ego meorum solus sum meus.*
Donatus ex Apollodoro:

ἐγὼ γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός μόνος.

Ita Guyetus pro ἐγὼ γὰρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν μόνος. Gro-
tius Excerptis p. 807: ἐγὼ μόνος γὰρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμός.
Cfr Priscianus XVII 17: *Persius „vindicta postquam meus
a praetore recessi” et Euripides, ἐγὼ δ’ ἐμός εἰμι.*

Andria
636

IX.

Terentius IV 3 42: *parvi rettulit non suscepisse: in-
venta est quae dotem petat.* Donatus: „in graeca fabula
„senex hoc dicit, quid interest me non suscepisse filiam, si
„modo dos dabitur alienae?” Nec multo post vs. 62: *sex-
centas dicas*, ubi Donatus Apollodorum μυριάς δίκας po-
nuisse observat.

Praeterea commemoratur Apollodorus a Donato ad fabu-
lam Terentianam II 1 51 et II 2 25.

I E P E I A.

Καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντ' ἐν τοῖς γάμοις .

ὥς τὸν Ὀφείλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι.

σπυρίδα λαβὼν γὰρ καὶ στίγανον, ὥς ἦν σκότος,

φάσκων παρὰ τῆς νύμφης ὁ τὰς ὄρνεις φέρων

ἤκειν, δεδείκνηχ', ὥς ἔοικεν, εἰσπεσών.

Athenaeus VI p. 243 d. de Chaerephonte parasito disse-
rens: 'Απολλόδωρος δ' ὁ Καρύστιος ἐν 'Ιερείᾳ Καινὸν γε
κτλ. Vs. 1 Casaubonus καὶ νῦν γε. Editum tuetur Schwelg-
haeuserus, καινὸν explicans per καινῶς, novo quodam modo.
Quod nec ipsum ferri potest. Pro φασὶ Χαιρεφῶντ' B ha-
bet φησὶ Χαιρεφῶν. Si sana est edita lectio, non de ipso
Chaerephonte haec dici existimandum est, sed de alio quodam
homine Chaerephontis mores et institutum aemulante. Ita-
que dicere potuit poeta novum Chaerephontem in convivium
irrepsisse. Nomen hominis in superioribus indicatum fuisse
probabile est. Ceterum confer quae dixi ad Pherecratis
fragm. p. 275. — Vs. 2 Ὁφέλαν. Ita P et B, nisi quod hic
"Οφέλαν. VL ὀφέλλαν. A ὀφελ' ἄν. — Vs. 4 perperam
quidem Casaubonus παρὰ τῆς νύμφης τὰὼς ὄρνεις scriben-
dum coniecit, sed recte idem monuit hominem illum, ut ia-
nitores et admissionales servos falleret, finxisse se sponsae
iussu aves afferre. Res fortasse non in ipsa nuptiarum so-
lennitate acciderat, sed in convivio nuptiarum profesto (v. ad
Menandrum p. 195), quod sponsum eiusque amicos seorsim
et absente sponsa instituisse consentaneum est. Ad has epu-
las in more fuisse videtur ut sponsa sponso altitia mitteret.
Cfr Athen. XIV p. 645 d: κρήϊον πλακοῦς ἄρτος, ὃν Ἀρ-
γεῖοι παρὰ τῆς νύμφης πρὸς τὸν νυμφίον φέρουσιν. Itaque
novus ille Chaerephon fingere potuit, venire se τὸν τὰς
ὄρνεις afferentem. Ita si interpreteris locum, evanescit quae
Casaubono in articulo ὁ et τὰς inesse videbatur difficultas.

ΠΡΟΙΚΙΖΟΜΕΝΗ Η ΙΜΑΤΙΟΠΩΛΙΣ. *)

Πλὴν τό γ' οἰνάριον πάνν
ἦν ὁξὺ καὶ πονηρόν, ὥστ' ἡσχυνόμην.
τὰ λοιπὰ μὲν γὰρ ὀξαλείους χωρία
σικᾶς φέρει, τοῖμόν δὲ καὶ τὰς ἀμπέλους.

*) V. Hist. crit. p. 466.

Athenaeus III p. 76 a: ὀξαλείων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων μνημονεύει Ἡρακλέων ὁ Ἐφέσιος καὶ Νίκανδρος ὁ Θνατειρηνός, παρατιθέμενοι Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου ἐκ δράματος Προικιζομένης ἢ Ἰματιοπώλιδος τάδε Πλήν κτλ. Vs. 1 γε additum a Dindorfio. — Vs. 2 ὁξὺ καὶ πονηρόν. Eustathius ad Odysse. φ' p. 1910 28: χρησίς δὲ τοιούτου ὀξείος (οἴνου) ὥς φησιν Ἀθήναιος παρὰ Ἡρακλέωνι ἐν τῷ τὸ οἰνάριον πάνν ἦν ὁξὺ καὶ πονηρόν. — Vs. 3 libri τοξαλίους. Grotius Exc. p. 994 ὀξαλίους τά. Scribendum fuisse ὀξαλείους docuit Dindorfius e Photio Lex. p. 239 19. Ὀξαλείοι: συκαῖ τινες.

Σ Φ Α Τ Τ Ο Μ Ε Ν Η.

Καλῷ δ' Ἄρη Νίκην τ' ἐπ' ἐξόδοις ἑμαῖς,
καλῷ δὲ Χαιρεφῶντα· κἄν γὰρ μὴ καλῷ,
ἄκλητος ἦξει.

Athenaeus VI p. 248 e: Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Καρύστιος (μνημονεύει τοῦ Χαιρεφῶντος) — ἐν Σφαττομένη Καλῷ κτλ. Vs. 1 Ἄρη Dindorfius. Libri Ἄρην. Ibidem ἐπ' ἐξόδοις ἑμαῖς bene Schweigh. interpretatur de sacrificio et epulo profectionis causa ad bellum celebrato.

EX INCERTA FABULA.

Οἶδ' ὅτι καλοῦμεν ῥάφανον, ὑμεῖς δ' οἱ ξένοι
κράμβην· γυναιξὶ διαφέρειν οἶε δὲ τί;

Athenaeus I p. 34 d: ὅτι δὲ τὴν κράμβην ῥάφανον ἑκά-
λουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλόδωρος δηλοῖ ὁ Καρύστιος Οἶδ'
ὅτι κτλ. Vs. 1 pro οἶδ' BC εἰ δ'. Tum legebatur ἡμεῖς.
Nostrum Dalecampius.

APOLLODORUS.

Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

Ἀπραγμόνως ζῆν ἡδύ· μακάριος βίος
καὶ σεμνός, ἂν ᾗ μεθ' ἐτέρων ἀπραγμόνων·
ἐν θηρίοις δὲ καὶ πιθήκοις ὄντα δεῖ
εἶναι πίθηκον, ὥς τάλαιπωροῦ βίου.

Stobaeus Flor. in Comparatione vitae et mortis CXXI 13 cum lemmate Ἀπολλοδώρου Ἀδεληγῶν. Vs. 8 verbis θηρίοις καὶ πιθήκοις in sequentibus unum πίθηκος respondet, usu haud infrequenti, cuius tamen immemores fuerunt editores Aristoph. Eccl. 628. ubi recte libri habent: οἱ φανλότεροι· κοῦκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρδεῖν ταῖσι γυναιξίν πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται *). Sophocles Phil. 139: τέχνα γὰρ τέχνας ἐτέρα προὔχει καὶ γνώμα. Ac quis non meminit Horatiani fortes creantur fortibus et bonis?

Α Φ Α Ν Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ.

Στρατιώτην ἔργον ἄχρι γήρως λαβεῖν
ἔστιν διευτυχηκότ', ἂν μὴ δειλὸς ᾗ.

Stobaeus Flor. LIII 4 cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐξ Ἀφάνιζομένου.

*) Haec ita exaequare conatus est Tyrwhittus, cui accedit Dindorfus, ut, deletο οἱ φανλότεροι, post τοῖς καλοῖς adiecerit καὶ τοῖς μεγάλοις. At οἱ φανλότεροι non sine emphasi iterum inculcantur.

Ι Α Α Α Τ Α Ι.

Τοῖς γὰρ μεριμνῶσιν τε καὶ λυπουμενοῖς
ἅπανα νῦξ ἔοικε φαίνεσθαι μακρά.

Stobaeus Flor. XCIX 26 cum lemmate Ἀπολλοδώρου
Γάλακτος. V. Hist. crit. p. 467. Primo versu ante Gro-
tium legebatur τοῖς γὰρ λυπουμενοῖς τε καὶ μεριμνῶσιν.
Correctum ex cod. A. Vide Schaeferi Ind. ad Porsoni Eurip.
Hecub. p. 130.

Δ Ι Α Μ Α Ρ Τ Α Ν Ω Ν.

I.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺς ἄώρους ἠλέουν,
νυνὶ δ' ὅταν γέροντος ἐκφορὰν ἴδω,
κλάω· πρὸς ἐμὲ γάρ ἐστι τοῦτ', ἐκεῖνο δ' οὐ.

Stobaeus Flor. CXIX 14 cum lemmate Ἀπολλοδώρου
ἐκ Διαμαρτάνοντος. Vs. 3 libri κλαίω. Tum legebatur
τοῦτε κεῖν' ὁδοῦ. Trine. τοῦτο κεῖν' ὁδοῦ. Tyrwhittus
τοῦτο κεῖνο δ' οὐ. Perfecit emendationem Dobraeus Ari-
stoph. p. 108.

II.

Antiatticista p. 101 1. Καθίσω: καθεδοῦμαι. Ἀπολ-
λῶδωρος Διαμαρτανούση. V. Hist. crit. p. 466.

Κ Ι Θ Α Ρ Ω Ι Δ Ο Σ.

Οὐ πανταχοῦ Φρύξ εἰμι· τοῦ ζῆν ἦν ὄρω
κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν, χρήσομαι τῷ κρεῖττονι.

Stobaeus Flor. CXXI 14 cum lemmate Ἀπολλοδώρου
ἐκ Κιθαρωδοῦ. Vs. 1 pro τοῦ cod. A τήν. Pro ἦν malim
ἄν, qua forma constanter usi sunt novae comoediae auctores
omnes, mediae autem ii qui novae tempore sunt proximi.

Unus omnium locus, in quo libri in ἤν consentire videntur, Timoclis est Dionys. p. 592 ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν. Cfr ad Hegesippi Adelph. 18 et Nicomachi Illth. 7. — Vs. 2 libri κρεῖσσον. Ibid. χρήσομαι Gaisf. e libris. Vulgo χρησόμεθα.

Λ Α Κ Α Ι Ν Α.

I.

Μὴ καταφρόνει, Φιλῖν', ἐθῶν γεροντικῶν,
οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἂν ἔλθῃς, ἔσι.
ἀλλὰ μέγα τοῦθ' οἱ πατέρες ἡλαττώμεθα·
ὑμεῖς μὲν ὠνειδίσαι, ἐάν τι μὴ ποιῇ
ὃ ὁ πατὴρ προθύμως, οὐ γέγονας αὐτὸς νέος;
τῷ δὲ πατρὶ πρὸς τὸν υἱόν, ἂν ἀγνωμονῇ,
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, οὐ γέγονας αὐτὸς γέρον;

Stobaeus Flor. CXVI 85 cum lemmate Ἀπολλοδώρου Λακαίνης. Vs. 1 ante Grotium legebatur φιλεῖν. Ibidem scripsi ἐθῶν pro vulgato ἐτῶν, quod cur ferri non possit exposui in Praefatione ad Menandrum p. XVIII. — Vs. 3 legebatur τοῦθ' οὗ πατέρες. Correxī l. l. τοῦθ' οἱ πατέρες, quod nunc Gaisfordi codd. confirmant. — Vs. 4 ὑμεῖς μὲν codd. et Grotius pro vulgato ἡμεῖς. — Vs. 5 legebatur πρό θ' ἡμῶν. Codd. πρόθ' ἡμῶν. Scripsi προθύμως. V. Praefat. Menandri l. l. — Vs. 6 legebatur ἐάν.

II.

Φυσικὸν τοῦθ' ἕκαστον ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἡδιστα τοῦθ' ὃ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς ὁδύρεται.

Stobaeus Flor. CXIII 7 cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐκ Λακαίνης. Ita cod. A. Editi ἡδιστα τοῦθ' ὃς τοὺς ὁμοπαθεῖς. Grotius: φυσικὸν τόδ' ὅτι ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἡδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς. Partim recte, partim secus. Scribendum:

Φυσικόν γε τοῦθ' ἕκαστος ἐν ταῖς ἀτυχίαις
ἡδιστα πρὸς τοὺς ὁμοπαθεῖς ὀδύρεται.

Π Α Ι Δ Ι Ο Ν . *)

I.

Οὐδέποτε' ἀθυμεῖν τὸν κακῶς πράττοντα δεῖ,
ἄνδρες, τὰ βελτίω δὲ προσδοκᾶν αἰεῖ.

Stobaeus Flor. CX 2 cum lemmate Ἀπολλοδώρου ἐκ
Παιδων.

II.

Ταχὺ γε στρατιώτης γέγονας ἀντ' ἐλευθέρου.

Stobaeus Flor. LIII 7 cum lemmate Ἀπολλοδώρου Παι-
δίων. Pro γε A et B δέ.

ΠΑΡΑΛΟΓΙΖΟΜΕΝΟΙ.

Οὐ δεῖ λέγειν γὰρ μακάριον τὸν χρήματα
ἔχοντα πλεῖστα, τὸν δὲ μὴ λυπούμενον.

Stobaeus Flor. LXLIX 17 cum lemmate Ἀπολλοδώρου
Παραλογιζόμενοι. Vs. 1 γὰρ additum a Grotio.

Σ Υ Ν Ε Φ Η Β Ο Ι .

Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Ammonius Differ. verb. p. 188: σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς
χιτῶν γυναικεῖος. Ἀπολλῶδωρος Συνεφήβοις Σχιστὸν χι-
τωνίσκον τινὰ ἐνδέδυκας. De σχιστῷ χιτῶνι vide quos lan-
dat Iungerm. ad Polluc. VII 54. Probabile est in fine ver-
sus addendum esse οὗ, id ut respondentis sit. Nisi tetra-
metri reliquiae sunt.

*) V. Hist. crit. p. 467.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

Δεῖ τὸν ἀκροατὴν καὶ συνετὸν ὄντως κριτὴν
 πρὸ τοῦ λεγομένου τὸν βίον διασκοπεῖν,
 ποῖός τις ὁ λέγων καὶ πόθεν, καὶ τὴν ἀκμὴν
 ἐκ παιδὸς αὐτοῦ πρὸς τί καταθέμενος.

5 αὐτοῦ προδότης κακὸς τε τῆς ὥρας φύλαξ
 μάλισθ' ὁ τοιοῦτος ἀνατρέπει πᾶσαν πόλιν.
 οὐδὲν γὰρ αἰσχρόν ἐστιν αὐτὸν ἀποτυχεῖν.
 πράττουσι πάντα· τὴν γὰρ αἰσχύνην πάσαι
 πᾶσαν ἀπολωλέκασι καθ' ἑτέρας θύρας.

10 ὅθεν ἐπιχειρεῖ πάντ' ἀπερυσμακώτως
 ἕκαστος αὐτῶν, πρὸς δὲ πάντ' ἐστὶν θρασύς,
 ψεύδεται, ἐπιοραεῖ, μαρτυρεῖ, δικορραφεῖ,
 κλέπτει, τελωνεῖ, ῥαδιουργεῖ· τὸ δὲ πέρασ,
 οὐ πόλιν ἔλην φυλὴν δὲ μαλακὸς ἀνατρέπει.

15 ἐπεὶ κατὰ μέρος τὰς πόλεις, ὧς φίλε θεῶν,
 ὑπὸ λαισποδιῶν εἰσὶν γὰρ ἀνατετραμμέναι,
 σκόπει· νεῶν δὲ κατάλογον δόξεις μ' ἐρεῖν.

Stobaeus Flor. XLVI 15 in titulo περὶ ἀρχῆς καὶ τοῦ
 ὁποῖον χρή εἶναι τὸν ὄρχοντα, cum lemmate Ἀπολλοδώρου.
 Vs. 2 πρὸ τοῦ λεγομένου non intellego. — Vs. 4 Grotius
 πρὸς τί ἦν καταθέμενος. Cod. B πρὸς τί κατὰ θέμενος
 ὡς. Itaque scribendum videtur: πρὸς τί κατατιθέμενος· ὡς
 αὐτοῦ προδότης etc. quibus studiis ab ipsa pueritia iuven-
 tutem addixerit; nam etc. Ad ὡς in fine versus post ple-
 nam interpunctionem positum vide Aristoph. Eccles. 1140.
 — Vs. 8 non excusandus est hoc loco subitus pluralis nu-
 meri ad singularem transitus. Scribendum videtur: οὐδὲν γὰρ
 αἰσχρόν ἐστι πάντων ἀποτυχεῖν πράττουσι πάντα, ut πρᾶτ-
 τουσι dativus sit participii. Ordo verborum est, πάντα πρᾶτ-

ποταμὸν ἀπὸ αἰσχρόν ἐστι πάντων ἀποτυγχεῖν. — Vs. 9 *ἐτέραν θύραν* dicit podicis foramen. Cfr Eurip. Cyel. 500 *θύραν τις οἷζει μοι*; Similliter item dictae sunt *Εὐρύτου πύλαι* apud Anaxandr. p. 177. — Vs. 14 Grotius *φυλὴν ὅλην πόλιν τε μαλακὸς ἀνατρέπει*. Iacobsius Anim. ad Athen. p. 25: *ὅλην πόλιν φύρδην ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει*. Quod sequens Gaisfordus tentat: *οὐ πόλιν ὅλην φύρδην* etc. cum interrogatione. Ne hoc quidem sufficit. Cod. A pro *οὐ* habet *αὐτοῦ*. B m. s. *οὖν*. Fortasse igitur *αἰτοῦ πόλιν φυλὴν θ'* ὁ μαλακὸς ἀνατρέπει. Ut ὅλην ante *φυλὴν* ex dittographia natum sit. — Vs. 15 *ὦ φίλε Θεῶν* pro *ὦ φίλε θεῶ* Salmasius apud Grotium. — Vs. 16 vulgo *λεπριδιών*. A m. pr. *λεσπριδιών*. Salmasius *λαισποδιών*. Debebat *λαισποδιῶν*. Vide ad Antiqu. com. fragm., p. 476 et infra ad Fragm. comic. anonym. a. CLIV. — Vs. 17 *νεῶν καταλόγων* B m. p. *νεῶν κατάλογον* Idem m. s. „Subesse videtur allusio ad Homeri Illad. β'. Ita multae numero sunt, inquit, civitates ab improbis civibus ever-sae, ut si illas narrando persequar, sermone opus sit Homeri navium catalogo vix breviorē.” Gaisfordus. Non dubito quin in sequentibus ipsas civitates illas nominatim recensuerit: Id postremus versus satis aperte docere videtur.

II.

*Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσὶν φίλου,
ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
εὖνοϊαν εὐθὺς εἰσιόντα τὰς θύρας.
ὁ θυρωρὸς ἰλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἢ κύων
ἔσσην καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις
δίφραν εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ
μηδέν.*

Athenaeus I p. 3 c: κατὰ γὰρ τὸν κωμωδιοποιὸν Ἀπολλόδορον *Εἰς οἰκίαν ὅταν τις κτλ.* Vs. 3 *εἰσιόντα* BC. *εἰσιόντι* VL. — Vs. 5 „ἔσανε C. sed videtur primum ἔσσην dare voluisse librarius.” Schweighauserus. Id recepi, licet ἔσανε

videatur ferri posse in huius aetatis scriptore. Tum libri προσήλθεν. Sequentia correxit Grotius Excerptis p. 897.

C ὑπάντησέ τις. L ὑπήντησέ τις. V ὑπάντησέ τις. Possis etiam προσήλθ', ὑπήντησεν δέ τις et vs. θ εὐθέως τ' ἔθηκε.

III.

Μισῶ τύχην συνοῦσαν ἀτυχεῖ σώματι·
ὅστις γὰρ εὐπορῶν, παρὸν ζῆν ἡδέως,
κακῶς διάγει, τί ἂν τις ἄλλ' ἢ τῇ τύχῃ
μέμφοιτο, διότι δυστυχεῖ σὺν τῇ τύχῃ.

Stobaeus Flor. XVI 2 cum lemmate Ἀπολλοδώρου. Vs. 4 pro σὺν τῇ τύχῃ AB m. s. habet συνδυστυχεῖ, quod sequutus est Grotius. A m. pr. συντύχει. N et Trinc. σὺν τύχῃ. Hoc ipsum ad veram lectionem ducit: σὺν τῇ τύχῃ, i. e. quoniam infortunatus est cum Fortuna. Quod proxime his versibus apud Stobaeum subiicitur fragmentum „τοῦ αὐτοῦ”, ut in margine scriptum est, ἐγὼ γὰρ οὐ τὸν πλοῦτον ἰδοιμ' ἂν ὅσος ἐστίν, ἀλλ' ὅστις αὐτὸν κέκτηται, εἰ ὑπέρτερός ἐστιν ὧν ἔχει, non est Apollodori poetae comici locus, sed nescio cuius scriptoria prosarii. Frustra lusit Grotius dum immodulata verba metri legibus attemperare studuit.

IV.

Οὐκ οἶδ' ὅτῳ πέποιθας ἀργυρίῳ, πάτερ,
ὃ καιρὸς ὁ τυχῶν τοῖς μὲν οὐ κεκτημένοις
ἔδωκε, τῶν κεκτημένων δ' ἀφείλετο.

Stobaeus Flor. CV 49 cum lemmate Ἀπολλοδώρου. Versu secundo sublata in fine primi vs. interpunctione pro ὁ καιρὸς scripsi ὃ καιρὸς, quod (argentum) casus et dedit et abstulit.

V.

Χαλεπὸν τύχῃ ὅτι πρᾶγμα, χαλεπὸν· ἀλλὰ δεῖ
αὐτὴν φέρειν κατὰ τρόπον ὥσπερ φορτίον.

Stobaeus Flor. CVIII 36 cum lemmate Ἀπολλοδώρου. Legebatur τύχης τι. Correxerit Porsonus. Cod. B τύχης τό. Hoc coniecerat Grotius.

VI.

Μάστιγος οὔσης ὄρκον οἰκέτη δίδως;

Stobaeus Flor. XXVII 7 cum lemmate Ἀπολλοδώρου. Legebatur οὐκέτι. Sed οἰκέτη praeter codices et Grotium iam margo Gesnerianus.

VII.

Χρόνον γὰρ εἰς τὰ πράγματ' ἂν λάβης,
ἅπαντα λήξει καὶ κατασταλήσεται.

Stobaeus Flor. XXIX 43 cum lemmate Ἀπολλοδώρου. Cod. B a manu secunda βραχὺν addit in fine primi versus, quae périnepta est interpolatio. Frustra etiam Grotius χρόνον γὰρ ἱκανόν. Similiter nos dicimus sich Zeit nehmen.

VIII.

Antisthici p. 94 5. Ἐργοδοτῶνι ὥς κὰν τῇ συν-
ηθείᾳ. Ἀπολλόδωρος. Phrynichus Ecl. att. p. 344: ἐργο-
δότης οὐ κεῖται, τὸ δὲ ἐργοδοτεῖν παρὰ τινι τῶν νεω-
τέρων κωμωδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον.

Addam hic locum Etymol. Gud. p. 342 35. Κράδη: ἡ
συχῇ, διὰ τὸ συνεχῶς κραδαίνεσθαι. Ὄρος τῷ Θηριππίδῃ
ἔστι πατήρ κύμινον καὶ μόνον οὔτ' ἀρηχεύων τοὺς θαλ-
λοὺς τῶν κραδῶν. Quibus in verbis acute Ritschellius diss.
de Orione p. 39 Apollodori fabulam Θηριππίδης inscriptam
commemorari coniecit, locum ita constituens: Κράδη: ἡ συκῇ,
διὰ τὸ συνεχῶς κραδαίνεσθαι. Ὄρος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ
Θηριππίδῃ· ἔστιν πατήρ κύμινον (αὐτὸν ἐσθίων) μόνον οὐ
ταριχεύων τε θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Probavi haec Histor.
crit. p. 468. Nunc re iterum pensitata dubitare coepi; ac
timeor ne prosaici scriptoris verba habeamus in hunc ferme
modum scribenda: τῷ Θηριππίδῃ ἔστι πατήρ κύμινον πρίων

(vel κυμινοπρίστης) καὶ μόνον οὐ ταριχεύων τοὺς θαλλοὺς τῶν κραδῶν. Non dedecerent haec scriptorem qualis e. c. Alciphron est, apud quem cum alia his similia habemus, tum etiam Therippidis nomen Epist. III 8. Gudianum an unquam Alciphronis auctoritate utatur nescio; in magno autem quod dicitur Etymologico ad partes vocatur p. 152 52. Fateor incertam esse hanc coniecturam, nec tamen incertiore ea quam Ritschellius periclitatus est. — Denique Welekerus ad Simonidis Fragm. IX p. 425 ad Apollodorum comicum refert hoc apud Diogen. Laert. IX 1: *Ἡρωταγόρας Ἀρτέμωρος ἢ ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ Δείνων ἐν Περσικοῖς Μαιανδρίον*. Quo loco qui commemoratur Apollodorus, non alius esse videtur quam quem omnes novimus, Apollodorus Atheniensis, Chronicorum auctor celeberrimus.

ΑΝΑΧΙΡΡΟΥΣ.

(Hist. crit. p. 469)

ΕΓΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΟΣ.

Σόφων Ἀκαρνάν καὶ Ῥόδιος Δαμόξενος
ἐγένονθ' ἐαυτῶν συμμαθηταὶ τῆς τέχνης·
ἐδίδασκε δ' αὐτοὺς Σικελιώτης Λάβδακος.
οὗτοι τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρυλούμενα

5 ἀρτίματ' ἐξήλειψαν ἐκ τῶν βιβλίων,
καὶ τὴν θωϊάν ἠγράμισαν ἐκ τοῦ μέσου,
οἷον λέγω κύμινον, ὄξος, σίλγιον,
τυρόν, κορίαννον, οἷς ὁ Κρόνος ἀρτίμασιν
ἐχρᾶτο, πάντ' ἀφείλον εἶναι θ' ὑπέλαβον

10 τὸν τοῖς τοιούτοις παντοπώλην χρώμενον.
αἵ τοι δ' ἔλαιον καὶ λοπάδα καινὴν, πάτερ,
πῖρ τ' ὄξυν καὶ μὴ πολλάκις φυσώμενον
ἐπαίου· ἀπὸ τούτου πᾶν τὸ δεῖπνον εὐτρεπές.
οὗτοί τε πρῶτον δάκρυα καὶ πταρμόν πολύν

15 ἀπὸ τῆς τραπέζης καὶ σίαλον ἀπήγαγον,
τῶν τ' ἐσθιόντων ἀνεκάθηραν τοὺς πόρους.
ὁ μὲν οὖν Ῥόδιος πῶν τιν' ἄλμην ἀπέθανεν.
παρὰ τὴν φύσιν γὰρ τὸ ποτὸν ἦν μάλ' εἰκότως.
ὁ Σόφων δὲ πᾶσαν τὴν Ἰωνίαν ἔχει,

- 20 ἑμὸς γενόμενος, ὦ πάτερ, διδάσκαλος.
καὐτὸς φιλοσοφῶ καταλιπεῖν συγγράμματα
σπεύδων ἑμαυτοῦ καινὰ τῆς τέχνης. B. παπαῖ,
ἑμὲ κατακόψεις, οὐχ ὃ θύειν μέλλομεν.
A. τὸν ὀρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία
- 25 ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου.
γενῶω δ', ἐὰν βούλῃ, σὲ τῶν εὐρημένων.
οὐ ταῦτα προσάγω πᾶσιν ἀεὶ βρώματα.
τεταγμέν' εὐθύς ἐστι μοι πρὸς τὸν βίον,
- 30 ἔτερ' ἐστὶ τοῖς ἑρῶσι καὶ τοῖς φιλοσόφοις
καὶ τοῖς τελώναις. μειράκιον ἑρωμένην
ἔχον πατρώαν οὐσίαν κατεσθίει.
τούτῳ παρέθῃκα σῆπίας καὶ τευθῆδας
καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων,
- 35 ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα·
ὁ γὰρ τοιοῦτός ἐστιν οὐ δειπνητικός,
πρὸς τῷ φιλεῖν δὲ τὴν διάνοιάν ἐστ' ἔχων.
τῷ φιλοσόφῳ παρέθῃκα κωλέαν, πόδας·
ἀδηφάγον τὸ ζῶον εἰς ὑπερβολὴν
- 40 ἔστιν. τελώνῃ γλαῦκον, ἔγγελυν, σπάρων·
ὅταν ἐγγὺς ᾖ δ' ὅδ' ὕστερος, ἀρτύω φακῆν,
καὶ τὸ περιδαιπνον τοῦ βίου λαμπρὸν ποιῶ.
τὰ τῶν γερόντων στόματα διαφορὰν ἔχει,
νωτρώτερα πολλῶ δ' ἐστὶν ἢ τὰ τῶν νέων.
- 45 σίναπι παρατίθῃμι τούτοις, καὶ ποιῶ
χυλοὺς ἑχομένους δριμύτητος, τὴν φύσιν
ἵνα διεγείρας πνευματῶ τὸν ἀέρα.
ἰδὼν τὸ πρόσωπον γνώσομ' οὐ ζητεῖ φαγεῖν
ἕκαστος ὑμῶν.

Athenaeus IX p. 408 e: τί τοιοῦταν ἐξεῦρεν ὁ παρὰ Ἀναξίππῃ *) τῷ κωμικῷ μάγειρος, ὃς ἐν τῷ Ἐγκαλυπτομένῳ τοιάδε ὠγκώσατο Σόφων κτλ. Vs. 1 Σόφων Ἀχαρνάν. Hic nobilissimis artis coquinariae auctoribus ascenditur a Batone apud Athen. XIV p. 662 c. et Polluce VI 79. Cfr Suidas, Σόφων: ὄνομα μαγείρου, ex emendatione Tourpi. — Vs. 4 θρυλούμενα, *usu trita*, quae paullo prior est significatio. Cfr Antiphanes fab. inc. XIV 2. — Vs. 6 λίβη θύαν. „later praecipua culinae instrumenta est mortarium, „ad intrita et condimenta. Sed illi novis inventis ausis „effecisse dicuntur ne eo opus esset amplius.” *Casaubonus*. — Vs. 9 πάντ' ἀφείλον Dobraeus Adv. II p. 323. Vulgo πάντα φίλων τό. Pro φίλων D apud Villebrunium φ·λον. Tourpius Emend. III p. 170 proponebat ἐχρᾶτο πάντ' ἡλίθιων εἶναι θ' ὑπέλαβον. — Vs. 8 respicit Eustathius p. 1257 34: κυμίνῳ καὶ ὄξει καὶ σιλγίῳ καὶ χοριάνῳ καὶ τοῖς τοιούτοις, ἃ δὴ ἀρτίματα Κρόνου παίζονται εἶναι — Vs. 10 τὸν τοῖς AV. τῶν τοῖς P. τὸν τοῖσι L. Tourpius solvere τὸν τοῖσι τούτοις. Dindorfius τὸν τοῖς τοιούτοις, quod sequutus sum. Tum παντοπώλην AP. Vulgo παντοπώλαις. — Vs. 11 ἔλαιον] P ἔλαιο. Tourpius ἐλεόν τε, non intellecta loci sententia, quae haec est ut pro acribus istis priorum coquorum condimentis illi oleo cibos condiscere dicantur. Nisi forte olei usum dicit eum, quem faciat coquus apud Archedicum Thes. I, 5. Pro καινήν nescio an κενήν praestet. — Vs. 16 ἀνεκάθηραν C. ἀνεκάθαραν PVL. τοῖς πόρους dicit *venas*, ut Damoxenus Syntroph. 29: εἰς τοῖς πόρους ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται, — Vs. 18 verba μάλ' εἰκότως, quae male intellexit Schweighaeuserus vertens *meritum tulit praemium*, nihil causae erat cur alteri interlocutori tribuerentur. Non mirandum esse dicit hominem lenibus minimeque acribus cibis aduetum muris pota mortuum esse. Fortasse autem in initio versus ponenda sunt. — Vs. 21 φιλοσοφῶ ABC. φιλόσοφα PVL.

*) V. Hist. crit. p. 470.

Cfr Menander p. 189: φιλοσοφεί δὲ τοῦθ' ὅπως καταπρά-
 ξεται τὸν γάμον. — Vs. 22 καιρὰ] πολλὰ P. Tum παπαι
 pro παπαι Dindorfius. — Vs. 25 τὰ a Casaubono additum.
 — Vs. 26 libri οὐθέν. Ibid. χονδρέουσι ABP. χονδρέον-
 νοὶ VL. Casaubonus χοροῦ σοὶ vel κιθαριστοῦ. *Aspendius*
citharista proverbialiter dicebatur qui fraudem committam
 occultaret, aut qui suis commodis unice consulere, de alie-
 nis securus. Originem proverbii optime declaravit Pseudo-
 Antonius ad Cicer. II Verr. I 20 53: *quam canunt citha-
 ristae utriusque manus funguntur officio: dextra plectro*
utitur, et hoc est foris canere, sinistras digitis chordas car-
punt, et hoc est intus canere. difficile autem quod Aspen-
dus citharista faciebat, ut non uteretur cantu utraque
manu, sed omnia i. e. universam cantionem intus et sini-
stra tantum manu complecteretur. unde omnes quotquot
fures erant a Graecis Aspendii citharistae dicebantur, quod
ut ille carminis, ita isti furorum occultatores erant. valet
hoc proverbium et in eos, qui multum intestinis suis com-
modis consulunt praeter honestatem. Cfr Zeno Myndius
 apud Zenob. II 30: καθάπερ οἱ Ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν
 οὐδεμίαν φωνὴν ἔξω φέρουσι *), πάσας δὲ ἐντὸς ὀργάνῳ,
 οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲ τῶν πέλαις ἕνεκα οἰκονομεῖ,
 ἄλλαι δὲ ἐπ' ἐαυτὸν πάντα. Apparet neutram harum pro-
 verbii illius explicationum nostro loco accommodatam esse.
 At potuit idem etiam de iis dici qui in negotio aliquo nihil
 extrinsecus adsumerent, suoapte omnia agentes ingenio. Quae
 sententia optime coqui nostri lactantiae conveniret. Mox
 Porsonus ad Toup. IV p. 505 διατρέφοντ' Ἀσπενδίου, Din-
 dorfius διατρέφω τὰσπενδίου. Quorum neutrum necessarium,
 alterum tamen probabilius. — Vs. 27 βούλη, sē Tyrwhittus
 ad Toup. IV p. 449 pro βούλησθι. — Vs. 29 τεταγμένα
 ABC. τὰ τεταγμέν' PVL. — Vs. 32 libri τὴν πατρίαν.
 Delevit articulum Toupius. — Vs. 36 et 37 affert Eustathius

*) Suspiciabam οὐδεμίαν φωνὴν ἔξω φέρουσι. Sed φωνὴν φέρει
 dictio technica videtur fuisse, etnen *Griff thun*.

p. 1585 61. — Vs. 39 ἀδηφάγον ABC. ἀδδηφάγον PVL. — Vs. 41 ἢ Dindorfius: libri ἤν. Idem nunc etiam Dobraeus, ingeniose coniciens ὅταν ἐγγὺς ἢ δ' ὁ σταυρὸς ἀρτύω φακῆν, comparans ex Swiftio: *when you are going to be hanged*. Quae vera est, si quid iudico, emendatio. Sententiam certe recte cepisse Dobraeum sequens versus docet, in quo apertum est περιδειπνον non de silicernio proprie sic dicto *) intellegi posse (eo pacto enim aliena a consilio poetae sententia inferretur), sed de postremo ante mortem epulo dicitur, quod nostri dicere solent *die Henkersmahlzeit*. Delevi igitur plenam in versus fine interpunctionem. — Vs. 44 νωθρότερα Toupius: libri νωθρότατα. — Vs. 45 libri παρὰ τίθημι σίναπι τούτοις. Casaubonus σίναπι τούτοις παρὰ τίθημι. Quem sequutus est Dindorfius; τούτοις cur loco suo moveatur nihil causae video. Pro σίναπι Dindorfius σίναπν. — Vs. 46 male vulgo distinguitur ἐχομένους δριμύτητος τὴν φύσιν. Quod ne graecum quidem est. Coniuncti igitur τὴν φύσιν cum sequentibus. — Vs. 47 malim πνευματιῶ, ut excitata semum natura aerem corporibus inolu-sum suscitem. Id enim hoc loco significat ἀήρ. Cfr Erotianus gloss. Hippocr. p. 60: ἀήρ — καὶ τὸ ἐν ἡμῖν δὲ πνεῦμα. καὶ ἡ δι' ἑδρας δυσώδης πνοή. Ad sententiam cfr Demoxenum Synt. 28. — Vs. 48 οὐ Toupius: libri εἰ.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

Ἐάν με κινῆς καὶ ποιήσῃς τὴν χολὴν
ἅπασαν ὥσπερ καλλιωνύμου ζῆσαι,
ὅψι διαφέροντ' οὐδὲ ἐν ξιφίου κυνός.

Aelianus H. A. XIII 4 de calliconymo pisce: ἐπὶ τοῦ λυβοῦ τοῦ δεξιοῦ καθήμενην ἔχει χολὴν πολλήν — καὶ μαρτυρεῖ τούτοις καὶ ὁ Μένανδρος — καὶ Ἀνάξιππος ἐν

*) In quo parando artem suam impense iactat coquus apud Hegesippum Fratr. II sq.

Ἐπιδικαζομένην Ἐάν με κινῆς κτλ. Vs. 3 *legebatur διαφέρων τοῦ ἐγξιφίου. Correxīt Iacobsius dñ ante Porsonum.*

K E P A Y N O Σ.

I.

Ὅρῳ γὰρ ἐκ παλαιστρας τῶν φίλων
προσιόντα μοι Δάμιππον. B. ἢ τοῦτον λέγεις,
τὸν πέτρινον;

. τοῦτον οἱ φίλοι καλοῦσί σοι
5 νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν. A. εἰκότως.
ἄβάτους ποιεῖν γὰρ τὰς τραπέζας οἶομαι
αὐτόν, κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς τῇ γνάθῳ.

Athenaeus X p. 416 f: Ἀνάξιππος Κεραυνῷ Ὅρῳ γὰρ
κτλ. Vs. 2 ἢ a Schweigh. additum. — Vs. 3 indicavi lacu-
nam. Ita vs. 4 servari potuit librorum scriptura, quam non
recte indicavit Dindorfius, in libris δῖφιλοι pro φίλοι legi
dicens. V. Schweighaeuserum. Dindorfius ita locum edidit:
τὸν πέτρινον, * * ὃν καλοῦσιν οἱ φίλοι
νυνὶ δι' ἀνδρείαν Κεραυνόν —

in critica annotatione audacius etiam pro φίλοι fortasse νεώ-
τεροι scribendum esse coniciens. Elmslecius ad Euripidis
Bacch. 10 haec ita exhibuit: ἢ τοῦτον λέγεις | τὸν * * * ὃν
οἱ φίλοι καλοῦσί σοι — . Qui recte, opinor, haesit in co-
gnomine πέτρινος, pro quo potius περινόν hominem istum
appellatum fuisse crediderim. — Vs. 6 ἄβάτους τραπέζας
dicit utpote fulmine tactas ideoque nemini adendas. Simi-
lis iocus Aristophontis apud Stobaeum Flor. VI 27: αἱ τῶν
ἐταιρῶν διοπετεῖς γὰρ οἰκίαι γεγόνασιν ἄβατοι τοῖς ἔχουσι
μηδὲ ἔν. Ibidem ποιεῖν abest a PV. add. L. — Vs. 7
αὐταῖς pro vulgato αὐτῇ Dindorfius ex C et Eustathio ad
Iliad. λ' p. 962 8: καὶ τις ἕτερος πολυφάγος κεραυνὸς ἐκα-
λεῖτο, ἐπεὶ κατὰ τινα ποιητὴν ἄβάτους ἐποίει τὰς τραπέζας
κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. Fortasse tamen praestet
κατασκήπτοντα ταῦταις. Nam ABP γ' ante αὐταῖς omittunt.

II.

Οἷμοι, φιλοσοφεῖς. ἀλλὰ τοὺς γε φιλοσόφους
ἐν τοῖς λόγοις φρονοῦντας εὐρίσκω μόνον,
ἐν τοῖσι δ' ἔργοις ὄντας ἀνοήτους ὁρῶ.

Athenaeus XIII p. 610 f: Ἐμφανίζει δ' ὑμῶν καὶ τὸ
ἀνόητον Ἀνάξιππος ὁ κωμωδιοποιός, ἐν Κεραυνουμένῳ λέ-
γων οὕτως Οἷμοι φιλοσοφεῖς κτλ. Versu primò γε Grotius.
Excerpt. p. 863. Libri τε.

III.

Antiatticista p. 79. Ἀποτετεύχῃται: ἀντὶ τοῦ ἀπο-
τέτενκται. Ἀνάξιππος Κεραυνῶ. Vide Lobeck. ad Phry-
nichum p. 728 et Buttmann. Gramm. II p. 287.

Κ Ι Θ Α Ρ Ω Ι Α Ο Σ.

I.

Ζωμήρυσιν φέρ'· οἷσ' ὀβελίσκους δώδεκα·
κρεάγραν· θυεῖαν· τυροκνηστὶν παιδικήν·
στελεόν· σκαφίδας τρεῖς· δορίδα· κοπίδας τέτταρας·
οὐ μὴ πρότερον οἷσεις, θεοῖσιν ἐχθρὲ σύ,
τὸ λεβήτιον· τὰκ τοῦ νίτρου· πάλιν ὑστειρεῖς;
καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ἀγωνιστηρίαν.

Athenaeus IV p. 169 b: μαγειρικὰ δὲ σκεύη καταριθμεῖ-
ται Ἀνάξιππος ἐν Κιθαρωδῶ οὕτως Ζωμήρυσιν κτλ. Vs. 1
φέρ' οἷσ' Dobraeus Adv. II p. 271. Vulgo φέροις. — Vs. 2
θυεῖαν Schweigh. ex Eustathio ad Iliad. p. 872 12: τυρο-
κνηστὶς μαγειρικὸν σκεῦος ἦν, καθά φησι (sc. Athenaeus),
καὶ ἡ ζωμήρυσις καὶ οἱ ὀβελίσκοι καὶ ἡ κρεάγρα καὶ ἡ
θυεῖα καὶ ὁ στελεὸς καὶ αἱ κοπίδες καὶ ἡ κύβηλις καὶ ἡ
χύτρα. VL θυῖαν. P θαννίαν. Tum παιδικήν hand dubie
corruptum. Fort. παῖ scribendum, ut vitium nonnisi in δι-
κην lateat, pro quo possis e. c. λύκον, quem in instrumentis
culinariis memorat Pollux. — Vs. 3 στελεόν Schweighaeuse-
rus recte interpretatur de ligno massae farinaceae extenden-
dae et aequandae inserviente. Stephanus Ind. Thes. p. 58 9

Comoed. nov.

80

frustra coniciebat ἐλεόν. Ibidem δορίδα L. διρίδα ABP. „Unice verum δορίδα i. e. cultrum excoriativum. V. Polluc. VI 89 et X 104 et Hesych. in δορίδες. Omisit illam vocem C et cum eo Eustath. ad Iliad. (l. l.) sed idem ad Iliad. β' p. 184 8 Bas. idem vocabulum commemorans μαγειρικὰι τράπεζαι interpretatur." Schweighauserus. — Vs. 4 libri νεύσεις. Recte Villebrunius οἴσεις. Iacobsius θήσεις. — Vs. 5 A κὰκ τοῦ λήτρου. B κὰκ τοῦ χήτρου. P κὰκ τοῦ χύτρου superscripto η. VL κὰκ τοῦ χύτρου. Th. Bergkianus Comment. p. 47 tentabat καὶ λίστριον. Verum sine dubio est quod ipse reposui τὰκ τοῦ νίτρου, idque ipsum manifesto inest in Ven. codicis lectione ΛΗΤΡΟΥ h. e. ΝΙΤΡΟΥ. Quae autem fuerint illa quae τὰκ τοῦ νίτρου appellat, optime docet Hesychius vicissim hinc emendandas, Τακτονίτου: τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ἀρτύματα, διὰ τὸ ἐνταῦθα (recte cod. ἐνθα) καὶ τὸ νίτρον πωλεῖσθαι. Scribendum Τὰκ τοῦ νίτρου. Ita igitur dicebantur arida condimenta (Gewürz), quoniam eodem loco prostabant quo natrum vendebatur. — Vs. 6 κύβηλιν AB et Eustathius. PVL κύβηλον. Illum cultrum autem quo sensu ἀγωνιστήριον appellet nemo adhuc docuit.

II.

Pollux X 94: καὶ τοι καὶ τὴν μυιοσόβην ἐν γε τοῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἐστὶν εὐρεῖν, καὶ ἐν Ἀναξίππῳ Κιθαρωδῷ Μυιοσόβην λαβὼν παράστηθι ἐνθάδε. Cod. Voss. στάθητι. Fortasse legendum Καὶ μυιοσόβην λαβὼν παράστηθ' ἐνθάδε.

Φ Ρ Ε Α Ρ.

Σὺ δὲ τὴν μέλην, Συρίσκε, ταυτηνὶ λαβὼν
ἐνεγχεον ἐπὶ τὸ μνήμ' ἐκείνη, μανθάνεις;
καὶ κατάρχειον.

Athenaeus XI p. 486 e: Μέλη. οὕτω καλεῖται τινα ποτήρια, ὧν μνημονεύει Ἀνάξιππος ἐν Φρέατι λέγων οὕτως Σὺ δὲ τὴν κτλ. Vs. 2 ἐνεγχεον Personus: libri ἐνεγχε'. Tum ἐκείνη A. ἐκείνη B. ἐκείνην PV. ἐκείνης L.

PHILIPPIDES.

(Hist. crit. p. 470)

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ. *)

I.

Pollux V 100 de ornatu mullebrī: περὶ δὲ τοῖς στέρ-
νοις αἰγίδας καὶ μασχαλιστῆρας. καὶ ἀναμασχαλιστήρ,
ὡς Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς ἐν Ἀδωνιαζούσαις.
Ita Ald. pro quo hodie ἀναμασχαλιστῆς editur. Codd. Sal-
masii ἀναμασχαλιστήν. Videtur hoc nomen de vinculo in-
tellegendum esse, quo vestis superne in axillis constringeba-
tur, cui usui alias fibula (πόρπαξ) inserviebat. Sed fortasse
ἀμφιμασχαλιστήρ legendum, quo nomine non inepte
tegumentum dici potuit, quod Galli vocant *la pellerine*.

II.

Antiatlclista p. 86 12. Γυναί: ἀντὶ τοῦ γυναιῖας. Φι-
λιππίδης Ἀδωνιαζούσαις. Φερεκράτης Κραπατάλοις τὴν
γυνήν. V. Fragm. Pherecr. p. 296 et Alcaei p. 834.

III.

Antiatlclista p. 104 26. Κατεύχεσθαι: ἐπὶ τοῦ ἀγα-
θοῦ, ἀντὶ τοῦ εἵχεσθαι. Φιλιππίδης Ἀδωνιαζούσαις.

*) V. Hist. crit. p. 472.

Α Μ Φ Ι Α Ρ Α Ο Σ.

Ὅστρει', ἀκαλήφας καὶ λεπάδας παρέθηκέ μοι.

Athenaeus III p. 90 b: τῆς μέντοι θαλασσίας ἀκαλήφης μνημονεύει καὶ Φιλιππίδης ἐν Ἀμφιαράῳ οὕτως Ὅστρει' ἀκαλήφας κτλ. Scripsi ὄστρεια pro ὄστρεα, qua forma non usi sunt comici poetae, de quo passim in superioribus admonui. Tum καὶ addidi praeunte Dindorfio.

Α Ν Α Ν Ε Ω Σ Ι Σ. *)

I.

Ἐπειτ' ἐπὶ τούτοις πᾶσιν ἦκ' ὄρχεις φέρων
πολλοίς. τὰ μὲν οὖν γύναια τᾶλλ' ἠκρίζετο,
ἡ δ' ἀνθροφόνος Γνάθαινα γελάσασα * *
καλοὶ γε, φησὶν, οἱ νεφροὶ, νῆ τὴν φίλην
Δήμητρα. καὶ δὴ ἀρπάσασα κατέπιεν,
ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν.

Athenaeus IX p. 384 e: καὶ ὄρχεις ἥσθιον, οὓς καὶ νεφροὺς ἐκόλουν. Φιλιππίδης ἐν τῇ Ἀνανεώσει Γναθαίνης τῆς ἑταίρας τὸ γαστρίμαργον ἐμφανίζων λέγει Ἐπειτ' ἐπὶ κτλ. Eustathius ad Hom. p. 1231 41: δοκοῦσιν ἀστείως καὶ οἱ νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ ἦκεν ὄρχεις φέρων πολλοὺς κτλ. Vs. 3 probabiliter Porsonus γελάσασ' ἠδέως.

II.

Ἐλεγον ἐγὼ σοι μὴ γαμεῖν, ζῆν δ' ἠδέως.
τὸ Πλάτωνος ἀγαθὸν δ' ἐστὶ τοῦτο, Φειδύλε,
μὴ λαμβάνειν γυναῖκα, μηδὲ τῇ τύχῃ
διὰ πλειόνων αὐτὸν παραβάλλειν πραγμάτων.

*) V. Hist. crit. p. 472.

Stobaeus Flor. LXVIII 6 cum lemmate Φιλιππίδου Ἀνανεούσης. Vs. 2 ἀγαθὸν δ' ἐστὶ. Ita B. Vulgo deest δ', quod A habet suprascriptum. Ibidem Trinc. φίλυδε. Voss. Arsen. margo Gesn. φίδυλε. A φείδυλε. Scripsi Φειδύλε. — Vs. 4 προβάλλειν A.

III.

“Οταν δ' ἁμαρτάνῃς τι, χαῖρ' ἡττώμενος·
μάλιστα γὰρ οὕτω σώζεται τὸ συμφέρον.

Stobaeus Flor. I 13 cum lemmate Φιλιππίδου Ἀνανεώσις. V. Hist. crit. p. 472. Vs. 1 addidi δ'. Ib. ἡττώμενος verte *cedens*. V. Lobeck. ad Aiac. 1358.

IV.

Ψωμοκολακεύων καὶ παρεισιῶν ἀεί.

Athenaeus VI p. 262 a: Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀνανεώσις Ψωμοκολακεύων κτλ. Antlaticista p. 116 23. Ψωμοκόλακες: Φιλιππίδης Ἀνανεούση. Photius Lex. p. 657 14. Ψωμοκόλακες: Φιλιππίδης. V. Hist. crit. p. 472.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ. *)

Ἄλλ' ἔλκος ἐμπέπτωκέ τις μοι τῶν ὅλων,
ὅταν ἀπορουμένους μὲν ἀνθρώπους ἶδω
ἐλευθέρους, μαστιγίας δ' ἐπ' ἀργυροῦ
πίνακος ἄγοντος μνᾶν τάριχον ἐνίστε
5 δυοῖν ὀβολῶν ἔσθοντας ἢ τριωβόλου,
καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ
ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῶ·
πρότερον δὲ φιάλην ἣν ἀνακειμένην ἰδεῖν
ἐργῶδες. B. ἀμέλει τοῦτο μὲν καὶ νῦν ἔτι·

10 ἂν γὰρ ἀναθῇ τις, εὐθύς ἕτερος ἦρπασεν.

*) V. Hist. crit. p. 473.

Athenaeus VI p. 230 a: Φιλιππίδης δ' ἐν Ἀργυρίου ἀφανισμῷ ὡς φορτικῷ μέμνηται τοῦ τοιοῦτου (*argenteorum vasorum usum dicit*) καὶ σπανίου, ζηλουμένου δὲ ὑπὸ τινων νεοπλούτων μετοίκων Ἀλλ' ἔλεος κτλ. Vs. 4 τάριχον *scripsi* pro τάριχος ex B. — Vs. 5 Dindorfius malit ὀβολοῖν. Pro δυοῖν A δυεῖν. — Praeterea ad hanc fabulam referenda videntur *Fragm. inc. fab. VI et X*.

A Y A O I.

Τοὺς δὲ πυρίεφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων.

Athenaeus XIV p. 658 d: πυρίεφθων δὲ μνημονεῖται — οὕτω δὲ καλεῖται τὸ πρῶτον γάλα — Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς Τοὺς δὲ πυρίεφθας κτλ. Pollux VI 54: Φιλιππίδης δ' ἐν Αὐλοῖς καὶ πυρίεφθα εἶρηκεν. „Schweighaeuserus corrigit τὰ δὲ πυρίεφθα, vel ἔχων in ἔχειν mutato τοὺς δὲ πυρίεφθα. In C omisso poetae versu est πυρίεφθα (sic) δὲ καλεῖται παρὰ Φιλιππίδῃ τὸ πρῶτον γάλα.” Dindorfius. V. Schneiderum ad Nicandri Alexiph. p. 373.

BASANIZOMENH.

Antistheta p. 92 22. Ἐπανακάμψαι: ἐπαναστρέψαι. Φιλιππίδης Βασανίζομένη.

A A K I A Δ A I. *)

I.

Κράτιστόν ἐστι τοῦτον ἐκτεμεῖν, γύναι,
τὸν δίφρον· ἄχρηστα παντελῶς τὰ σπαρτία·
ἕτερον δὲ καινὸν ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον.

*) V. Hist. crit. p. 473.

Pollux X 36 37: καὶ μὴν τόγε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ ἀκίμ-
ποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα,
τόνος, κειρία. — Φιλιππίδης δὲ ἐν Λακιάδαις Κράτιστόν
ἐστι κτλ. Vs. 2 vulgo editur ἄχρηστα παντελῶς οὕτως ἔχει
τὰ σπάρτα. Correxī haec electis verbis οὕτως ἔχει. Et
σπαρτία, non σπάρτα, hic lectum fuisse, videbit qui Pollucis
locum integrum inspexerit. Possunt illa quidem etiam hoc
modo refingi: ἄχρηστα παντελῶς οὕτως ἔχει | τὰ σπαρτί·
ἕτερον δ' ἐμβαλεῖν αὐτῷ τόνον, omisso καινόν, quod inter-
pretationis causae ad ἕτερον adscriptum videri possit. Sed
verum puto quod edidi.

II.

Ὁρθῶς γε τὴν ῥύμην ὁδοιποροῦντες.

Pollux IX 38: τάχα δ' ἂν εὖροις καὶ ῥύμην εἰρημένην
— Φιλιππίδου (εἰρηκότος) ἐν Φιλευριπίδῃ — καὶ Λακιά-
δαις Ὁρθῶς γε τὴν κτλ. Legebatur ὁδοιποροῦντες. Do-
braeus Adv. I p. 578 ὁδωποροῦντες. Voluit fortasse ὁδω-
πορήσαμεν.

M A Σ T P O Π O Σ.

Antiatlclista p. 80 32. Ἀπόστασις: ἀντὶ τοῦ οἴνου
ἀποθήκας ἔχουσα. Φιλιππίδης Μαστροπῶ. V. ad Menan-
dri fragm. inc. 424.

O A Y N Θ I A.

Οὐ χαλεπὸν ἐστὶ τῷ κακῶς διακειμένῳ
εἰπεῖν τιν' ἐσθίοντα „μὴ κακῶς ἔχει”,
πύκτη τ' ἐπιτιμᾶν οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ.
αὐτὸν μάχεσθαι δ' οἷα ἔτ' ἐστὶ ῥᾶδιον.
ἕτερόν τι τὸ λέγειν ἐστὶ τοῦ πεπονθέναι.

Stobaeus Flor. CXIII 17: Φιλίππου Ὀλυνθιακῶ. Vide
Hist. crit. p. 341. Vs. 2 pro ἐσθίοντα Bernardus ad Thom.

M. p. 362 εὐθνεοῦντα. Valckenarius εὐσθνεοῦντα. Possis etiam τινὰ σθένοντα. — Vs. 4 legebatur αὐτὸν δὲ μάχεσθαι et vs. 5 τοῦ λέγειν ἔστι τὸ πεπονθέναι. Correxerit Porsonus Advers. p. 263.

Σ Υ Μ Π Λ Ε Ο Υ Σ Α Ι. *)

I.

Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινε οὐδὲ ἔν.

B. ἔπειτα φυσᾶν δυστυχῆς οὐκ ἡδύνω;

Athenaeus XV p. 700 c: ἄλλοι δ' ἔφασκον φανὸν λέγεσθαι τὴν λαμπάδα, οἱ δὲ τὴν ἔκ τινων ξύλων τετμημένων δέσμην. — Φιλιππίδης Συμπλεύσαις Ὁ φανὸς κτλ. Cfr Eustathius ad Hom. p. 1571 19.

II.

Pollux IX 30: καὶ παραγώγιον τέλους ὄνομα, εἰ δὲ πρὸς ἀπολογίαν τῆς κοινῆς χρήσεως παρέχεσθαι τὸ ἐν τῇ Φιλιππίδου Συνεκπλεύσει εἰρημένον Ὅταν ἐξῆς παραγώγιον ἂν ἐκφέρης, εἰσπράξομαι. Priora verba ὅταν ἐξῆς non expedio. Cetera fortasse ita scribenda:

παραγώγιον δ', ἂν ἐκφέρης, εἰσπράξομαι.

Φ Ι Λ Α Λ Ε Λ Φ Ο Ι.

Ὅταν ἀτυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,

Εὐριπίδου μνήσθητι, καὶ ῥάων ἔσει.

„οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ὀνήρ εὐδαιμονεῖ.”

εἶναι δ' ὑπόλαβε καὶ σὲ τῶν πολλῶν ἔνα.

Stobaeus Flor. CVIII 10. His quattuor versibus Michael Hamartolus apud Boissonadum Anecd. IV p. 456 tacite usus est pro suis. Hinc corrige annotationem doctissimi editoris. Vs. 2 libri ἔση. Euripidis versu praeter Philippidem usus est Aristophanes Ran. 1217 et Nicostratus inc. fab. p. 288. — Vs. 4 pro εἶναι δ' ὑπόλαβε Michael νόμιζε δ' εἶναι.

*) V. Hist. crit. p. 474.

Φ Ι Λ Α Θ Η Ν Α Ι Ο Σ.

Τοῖς συκαμίνοις δ' ἀντὶ τοῦ φύκουσ ὅλον
τὸ πρόσωπον.

Photius Lex. p. 517 7. Συκάμινα: τὰ μόρα. Φιλιππί-
δης Φιλαθηναίῳ Τοῖς συκαμίνοις — τὸ πρόσωπον. τὰ δὲ
μόρα Δώριον μάλλον. Post τὸ πρόσωπον sequedatur for-
tasse ἐστὶ καταπεπλησμένον.

Φ · Ι Λ Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Σ.

Πλακοῦντας, ἐπιδορπίσματ', ὥά, σήσαμα·
ὅλην λέγοντ' ἂν μ' ἐπιλίποι τὴν ἡμέραν.

Athenaeus XIV p. 640 c: τραγήματα Κράτης φησὶ
Φιλιππίδην λέγειν ἐν Φιλαργύρῳ οὕτως Πλακοῦντας κτλ.
Vs. 2 λέγοντ' ἂν pro λέγοντα Iacobsius Addit. p. 339. Tum
ἐπιλίποι VL. ἐπιλείποι ABP.

Φ Ι Λ Α Ρ Χ Ο Σ.

Antiatticista p. 108 12. Μακρὸν ποιῶ: ἀντὶ τοῦ μη-
κύνω. Φιλιππίδης Φιλάρχῳ. Eadem Suidas et Photius s. v.
μακρὸν ποιῶ, sed omisso fabulae titulo.

Φ Ι Λ Ε Υ Ρ Ι Π Ι Δ Η Σ. *)

I.

Πόστην ὑφοδῶσεις παιδάριον ῥύμην; B. τρίτην.

Pollux IX 38: τάχα δ' εὐροις καὶ ῥύμην εἰρημένην —
Φιλιππίδου (εἰπόντος) ἐν Φιλευριπίδῃ Πόστην ὑφ' ὁδοῦ
ὥς εἶναι παιδάριον ῥύμην τρίτην. ὁ γὰρ στενωπὸς οὗτος
ἐν Ἀθήνησιν ἦν. Priora correxit Dobraeus Adv. I p. 578
in ceteris non audlendus. Verba ὁ γὰρ στενωπὸς etc. etsi
speciem versus efficiunt, non videntur tamen Philippidis esse.
Dobraeus tamen tentabat ὁ γὰρ στενωπὸς Λακιάδαισιν οὗ-
τος ἦν.

*) V. Hist. crit. p. 341. 474.

II.

Οὗτος οἶται

περισπάσειν κερμάτιον αὐτοῦ.

Pollux IX 88: παρὰ μέντοι τοῖς Δωριεῦσι καὶ τὸ κέρμα (pro quo vetustiores Attici τὰ κέρματα dicebant) ἐστὶν εἶρη-
μέγον· εὗροι δ' ἂν τις αὐτὸ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς — ἐν
μέντοι τῷ Φιλίππου (leg. Φιλιππίδου) Φιλευριπίδῃ Οὐ-
τος κτλ.

III.

Antiatticista p. 112 31: Περικατάληπτος γίγνο-
μαι. Φιλιππίδης Φιλευριπίδῃ.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

‘Ο τὸν ἐνιαυτὸν συντεμὼν εἰς μῆν’ ἓνα,
ὁ τὴν ἀκρόπολιν πανδοκεῖον ὑπολαβὼν
καὶ τὰς ἐταίρας εἰσαγαγὼν τῇ παρθενῶ.

Servavit Plutarchus V. Demetr. 24. Demetrius quum
intra brevissimum tempus parvis magnisque mysteriis, quorum
haec Boedromione illa autem Anthesterione celebrabantur,
inituari vellet, Stratocles effecit ut Munychioni Anthesterio-
nis nomen inderetur peractisque parvis mysteriis rursus Boe-
drominis nomen reciperet: διὸ καὶ Φιλιππίδης τὸν Στρα-
τοκλέα λοιδορῶν ἐποίησεν ‘Ο τὸν ἐνιαυτὸν — ἓνα. καὶ περὶ
τῆς ἐν τῷ παρθενῶνι κατασκηνώσεως ‘Ο τὴν ἀκρόπολιν
κτλ. Postrema spectant ad ea quae in superioribus narra-
verat Plutarchus: τὸν γὰρ ὀπισθόδομον τοῦ παρθενῶνος
ἀπέδειξαν αὐτῷ κατάλυσιν. Va. 3 propter ὑπολαβὼν ex
duobus libris scripsi εἰσαγαγὼν. Ceterum illa Demetrii μύη-
σις facta est Olymp. CXIX 3 archonte Nicocle. V. Clintoni
F. A. p. 188 ed. Krüg. Cum his coniungendum proximum
fragmentum.

II.

Δι' ὃν ἀπέκασεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους,
 δι' ὃν ἀσεβοῦντα δ' ὁ πέπλος ἐρράγη μέσος,
 τὰς τῶν θεῶν τιμὰς ποιοῦντ' ἀνθρωπίνας.
 ταῦτα καταλύει δῆμον, οὐ κωμωδία.

Plutarchus V. Demetr. 12: ἐπεσήμαινε δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. ὁ μὲν γὰρ πέπλος, ὥσπερ ἐψηφίσαντο, μετὰ τοῦ Διὸς καὶ Ἀθηνᾶς προσενοσηναμένων Δημήτριον καὶ Ἀντίγονον, πεμπόμενος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, μέσος ἐρράγη θυέλλης ἐμπεσούσης. — τῇ δ' ἡμέρᾳ, ἣ τὰ Διονύσια ἐγίνετο, τὴν πομπὴν κατέλυσαν· ἰσχυρῶν γὰρ πάγων γενομένων παρ' ὥραν καὶ πάχνης βαθείας πεσούσης, ἀμπέλους καὶ συκᾶς ἀπάσας ἀπέκασε τὸ ψῦχος — διὸ καὶ Φιλιππίδης ἐχθρὸς ὢν τοῦ Στρατοκλέους ἐν κωμωδίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐποίησε ταῦτα· Δι' ὃν ἀπέκασεν κτλ. De Stratocle dixit Ruhnkenius ad Rutil. Lup. p. 34. Adde Procopium apud Maium Auct. class. vol. IV p. 224. Vs. 1 ἀπέκασεν ἡ πάχνη. V. Valckenarium ad Theocriti Adonias. p. 224 c. Neque aliter Chrysostomus Orat. in laudem Pauli p. 194 Lips. συγκαιόμενος — τῷ παγετῷ τῆς νυκτός. — Vs. 2 legatur ἀσεβοῦνθ' ὁ πέπλος. Codd. ἀσεβοῦντα ὁ πέπλος. Internerui δ'.

III.

Ἀποστρεφομένης τὴν κορυφὴν φιλεῖς μόλις.

Plutarchus Amat. p. 750 F: τούτου οὐδὲν ἔστιν ἐρωτικώτερος ὁ μὴ διὰ κέρδος ἀλλ' ἀφροδισίων ἔνεκα καὶ συνουσίας ὑπομένων γυναῖκα μοχθηρὰν καὶ ἄστοργον. ὥσπερ Στρατοκλεῖ τῷ ῥήτορι Φιλιππίδης ὁ κωμικὸς ἐπεγγελῶν ἐποίησεν Ἀποστρεφομένης κτλ. Pro φιλεῖς suspicabar φιλεῖ. Sed fortasse ipsum Stratoclem Philippides in scenam produxit. Attigit hunc versum Ruhnkenius ad Rutil. p. 34.

IV.

Οὐκ ἔστιν „ἐμεθύσθην πάτερ” λέγοντα
 „ἤμαρτον”, ὥστε πρὸς σέ με συγγνώμης τυχεῖν.

ὁ γὰρ εἰς τὸν ἀσθενῆ βίᾳ τι, Πάμφιλε,
ποιῶν, ὑβρίζειν, οὐχ ἀμαρτάνειν δοκεῖ.

Stobaeus Flor. XVIII 21. In fine primi versus νῦν addidit Gesnerus, quo nihil proficitur. Fortasse λέγοντά σε et vs. 2 ὥς ἔμπροσθε, συγγνώμης τυχεῖν. Cod. A ὥστε πρὸς ἐμὲ συγγνώμης.

V.

Τὰ ποτήρι' ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα,
ἅπαντα χρυσᾶ, Τρόφιμε, νῆ τὸν οὐρανόν,
ὑπερήφανα. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδὼν.
κρατῆρες ἀργυροῖ, κάδοι μείζους ἐμοῦ.

Athenaeus XI p. 781 f. de usu aureorum et argenteorum vasorum disserens: Φιλιππίδης Τὰ ποτήρια κτλ. Partem loci affert Eustathius ad Hom. p. 1632 29: τῶν δὲ ταυᾶντα εἰπόντων ἐπὶ μεγάλοις ποτηρίοις ἀστειότερον ἔφρασεν ὁ γράψας νῆ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανοι κρατῆρες, ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζονες ἐμοῦ. Vs. 3 metrum quidem facili opera restituas ὑπερήφαν'· ἔγωγε scribendo. Sed videntur hic plura esse corrupta. — Vs. 4 καὶ ante μείζους delevit Schweigh. qui non male hunc locum e fabula Ἀργυρίου ἀφανισμὸς ductum esse suspicatur. V. Hist. cr. p. 473.

VI.

Αἰσχρὰν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν.
κάθευδ' ἀηδῶς ἠδέως μασώμενος.

Stobaeus Flor. LXIX 8. Vs. 1 Trinc. ἀλλ' οὐ. — Vs. 3 μασώμενος A. μασσώμενος vulgo.

VII.

Ὁ τραχύτατος δὲ συκοφάντης μνάς δύο
λαβὼν ἄπεισιν ἀρνίου μαλακώτερος.

Stobaeus Flor. II 10.

VIII.

‘Ο κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος.

Stobaeus Flor. CXXIV 21. Vide quae de hoc versu dixi Hist. crit. p. 342 sq.

IX.

‘Αλύσιον εἶχε τετταράκοντ’ ἄγον δραχμάς.

Pollux X 107: ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κόσμου. — Φιλιππίδης δὲ ἔφη, ἀλύσιον δὲ εἶχε τετταράκοντα δραχμάς ἄγον. Correxī e codice Kuhnii. Versus fortasse ex Ἀργυρίου ἀφανισμῷ ductus est. V. Hist. crit. p. 473.

X.

Athenaeus I p. 23 c: ἀνακεῖσθαι δὲ φамέν ἐπὶ ἀνδριάντος. ὅθεν τοὺς ἐπὶ κατακειμένων χρωμένους τῇ λέξει διέσυρον. — Φιλιππίδης „Καὶ δειπνῶν αἰὲ ἀνακείμενος παρ’ αὐτόν.” καὶ ἐπάγει „πότερον ἀνδριάντας εἰστία;” Similis incerti poetae lus refertur ab Herodiano Piersoni p. 441: εἰπόντος γοῦν τινός „ἀνάπιπτε,” ὁ κωμικός παίζων „ἀνδριάντας ἐστιᾶς;” ἔφη. Cfr Lobeckium ad Phryn. p. 216.

XI.

Photius p. 238 5. Λυχνοῦχον: τὸν κεράτινον φανὸν ἀπὸ τοῦ λίχνον ἐν αὐτῷ περιέχεσθαι. φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. Integrum Philippidis locum servavit fortasse Athenaeus XIII p. 609. V. Hist. crit. p. 529.

XII.

Photius p. 369 26. Παιδισκάριον: κοράσιον δ’ οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμώδηκε Φιλιππίδης ὡς ξενικόν. Macedonicum esse docet schol. B ad Hom. Iliad. υ 404: τὰ τε διὰ τοῦ ἰος, εἰ μὲν τὸ πρωτότυπον εἰς ὅς ἔχει, διὰ τοῦ ησιος, Ἰθακος Ἰθακήσιος, βροτήσιος, ἐτήσιος. εἰ δὲ τρέπεται τὸ η τοῦ πρωτοτύπου εἰς α παρὰ Δωριεῦσι, διὰ τοῦ α. πρυμνάσιον, κορυφάσιον· οὕτως ἔχει καὶ κοράσιον, ὃ μᾶλλον ἐστὶ Μακεδονικόν. Hinc simul intellegitur, qua lege

κοράσιον antepenultimam producat, de quo non recte statuit Buttmannus Gramm. vol. II p. 442. ubi cfr Lobeckium.

XIII.

Phrynichus Epit. p. 365. Ἐξαλλάξαι: τὸ τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην, φυλαττόμενον χρὴ οὕτω λέγειν· οὐ γὰρ χρῶνται οἱ δόκιμοι. Φιλιππίδης δὲ καὶ Μένανδρος αὐτῷ χρῶνται. Vide ad Menandri fragm. inc. CCV.

XIV. XV. XVI.

Pollux III 148: καὶ δρόμοι δὲ οἱ ξυστοὶ ἐν οἷς αἱ ἀσκήσεις. καὶ Φιλιππίδης δὲ ἡμεροδρόμος. — Idem VII 188: κοσκινομάνταις δὲ εἶρηκε Φιλιππίδης. — Antisthici p. 113 33. Συνεπαινεῖν: ὄντι τοῦ συγκατατίθεσθαι. Φιλιππίδης.

XVII.

Aelianus V. H. XII 31: τί δέ; οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τροφῆς ἀπόδειξις; μύρω γὰρ οἶνον μίγνύντες οὕτως ἔπινον καὶ ὑπερῆσπάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυρρινίτης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ κωμωδίας ποιητής. Pro μυρρινίτης Philippides scripsit haud dubie μυρίνης, h. e. vinum unguento conditum. Ea enim genuinae huius nominis forma est. Cfr Diphilus Ἀπολιπ. I 10. Poldippus fragm. inc. fab. VII et Pollux VI 17.

XVIII.

Eustathius ad Illad. p. 73 42: κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος· φέρει δ' ἐκεῖνος καὶ χρήσεις ἀμφοῖν. Μένανδρος (p. 121) ἐπέπασα ἐπὶ τὸ τάριχος. Φιλιππίδης τυρούς τε καὶ τάριχος. Addidi τε.

De alio fragmento apud Stobaeum Flor. LXII 35 probabiliter ad Philippidem referendo vide ad Menandrum fragm. fab. inc. CLXXIX.

HEGESIPPUS.

(Hist. crit. p. 475)

A Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

Βέλτιστε, πολλοῖς πολλὰ περὶ μαγειρικῆς
εἰρημέν' ἐστίν. ἢ λέγων φαίνου τι δὴ
καινὸν παρὰ τοὺς ἔμπροσθεν ἢ μὴ κόπτ' ἐμέ.

B. οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς, Σύρε,

5 εὐρηκέναι πάντων νόμιζε μόνον ἐμέ.

οὐ γὰρ παρέργως ἔμαθον ἐν ἔτεσιν δυσὶν

ἔχων περιζωμ', ἀλλ' ἅπαντα τὸν βίον

ζητῶν κατὰ μέρη τὴν τέχνην ἐξήτακα.

εἶδη λαχάνων ὅσ' ἐστί, βεμβράδων τρόπους,

10 φακῆς γένη παντοδαπά. τὸ πέρας σοι λέγω·

ὅταν ἐν περιδείπνῳ τυγχάνω διακονῶν,

ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς,

τὰ βάπτ' ἔχοντες, τοῦπίθημα τῆς χύτρας

ἀφελὼν ἐποίησα τοὺς δακρύοντας γελᾶν.

15 τοιοῦτος ἐνδοθέν τις ἐν τῷ σώματι

διέδραμε γαργαλισμὸς ὡς ὄντων γάμων.

A. φακὴν παρατιθείς, εἶπέ μοι, καὶ βεμβράδας;

B. τὰ πάρεργά μου ταῦτ' ἐστίν· ἂν δὲ δὴ λάβω

τὰ δέοντα, καὶ τοῦπτάνιον ἀρμόσωμ' ἅπαξ,

20 ὅπερ ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,

ἐγένετο, καὶ νῦν ταῦτό τοῦτ' ὄψει πάλιν·
 ὑπὸ τῆς γὰρ ὁσμῆς οὐδὲ εἰς δυνήσεται
 ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί·
 ὁ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν

25 ἐστήξετ' ἄχανῆς, πρόσπεπατταλευμένος,
 ἄφρωνος, ἄχρι ἂν τῶν φίλων βεβυσμένος
 τὴν ῥῖν' ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ.

A. μέγας εἰ τεχνίτης. B. ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλιεῖς·
 πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων,

30 οἱ καταβεβρόκασ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.

Athenaeus VII p. 290 b: ἀλαζονικὸν δ' ἐστὶ πᾶν τὸ
 τῶν μαγείρων φύλον, ὡς καὶ Ἑγησίππος ἐν Ἀδελφοῖς πα-
 ρίστησι. παράγει δὲ μάγειρον λέγοντα Μάγειρε πολλοῖς κτλ.
 Priora iterum apposuit Athen. IX p. 405 d: πρὸς ταῖτ'
 Αἰμιλιανὸς ἔφη Βέλτιστε — ἐστὶ, κατὰ τοὺς Ἑγησίππου
 Ἀδελφούς· σὺ οὖν ἢ δρωῖν τι φαίνου καὶνὸν παρὰ τοῖς
 ἔμπροσθεν ἢ μὴ κόπτ' ἐμέ, καὶ δεῖξον ὃ φέρεις. Vs. 2 τί
 μοι VL. τι λη AB. τι δὴ Schweighaeuserus. — Vs. 3 κόπτει
 με VL. κόπτει ἐμέ AP. κόπτ' ἐμέ Schweigh. et Dindorfius.
 De verbo κόπτειν obtundere, enecare v. ad Sosipatril Kata-
 ψευδ. vs. 20. — Vs. 4 Σύρε pro εὔρε Petitus Misc. VI 4.
 — Vs. 5 In libris ita scriptus legitur εὔρημα μόνον εἰδέναι
 τῶν νομιζομένων ἐμέ. Casaubonus εὔρηκέναι τὰ νῦν νόμιζ
 μόνον ἐμέ. Valckenarius Annot. ad N. T. p. 331: εὔρημέ-
 νον μόνον εἰδέναι νόμιζ' ἐμέ. Dobraeus Adv. II p. 314:
 εὔρηκέναι νόμισόν με τῶν (ὄντων, vel νυνί, vel ζώντων, vel
 πάντων) μόνον. Elegi ex his quae commodissima videban-
 tur. — Vs. 6 δυσὶν pro δυεῖν Porsonus. — Vs. 8 ἐξ ἵτακα
 AC. ἐξήτασα VL. ἐξήτηκα BP. — Vs. 9 βεμβράδων. C
 μεμβράδων, ut vs. 17 μεμβράδας. Ibidem τρόπους ABC.
 τρόπος PVL. — Vs. 11—13 partim affert Eustathius p. 1604
 27. — Vs. 13 τὰ βάπτ' ἔχοντες, colorati h. c. atrati. „Ita
 Graeci et Latini ambitum earum dictionum circumscribunt.”
 Casaubonus. Afferunt Kirchmann. de Funer. Rom. II 17. —

Vs. 18 vulgo *έάν*. Scripsi *άν*. Dindorfius ex C *ήν*. Vide supra p. 452. Ibidem δὲ δὴ VL. δὲ μὴ ABP. simplex δὲ C. — **Vs. 19** libri *τοῦπτανεῖον*. V. Valcken. ad Euripidis Phoen. p. 253 et Lobeck. ad Phryn. p. 276. Hunc et sequentes octo versus affert Eustathius ad Odyss. μ' p. 1709 60: *Ἀθήναιος δὲ παραφέρει μάγειρόν τινα ἐκ τοῦ κατὰ τὰς Σειρήνας μύθου ἀστεϊζόμενον οὕτως· Ἦν τοῦπτανεῖον ἀρμόσωμαι ἅπαξ κτλ.* — **Vs. 20** ἔμπροσθεν Eustath. BP. — **Vs. 22** libri *ὁσμῆς γάρ*. Correxuit Pierson. ad Moer. p. 59. — **Vs. 26** ἄχρι ἂν BC. ἄχαριαν A. ἄχρισ ἂν VL et Eustath. Ibidem ante τῶν VL addunt αὐτόν, quo ABC et Eustathius carent.

ΦΙΛΕΤΑΙΡΟΙ. *)

Ἐπίκουρος ὁ σοφὸς ἀξιώσαντός τινος
εἰπεῖν πρὸς αὐτόν ὅ τι ποτ' ἐστὶ τάγαθόν,
ὃ διὰ τέλους ζητοῦσιν, εἶπεν ἡδονήν.
εὖ γ', ὧ κράτιστ' ἀνθρῶπε καὶ σοφώτατε·
τοῦ γὰρ μασᾶσθαι κρείττον οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἐν
ἀγαθόν· πρόσσεστιν ἡδονῇ γὰρ τάγαθόν.

Athenaeus VII p. 279 d: *Ἡγήσιππος δ' ἐν Φιλεταίροις Ἐπίκουρος κτλ.* Vs. 6 ἡδονῇ Schweighaenserus. Vulgo ἡδονήν.

*) V. Hist. crit. p. 477.

S O S I P A T E R.

(Hist. crit. p. 477).

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

- Οὐ παντελῶς εὐκαταφρόνητος ἡ τέχνη,
ἂν κατανοήσης, ἐστὶν ἡμῶν, Δημιῦλε·
ἀλλὰ πέπλυνται τὸ πρᾶγμα, καὶ πάντες σχεδόν
εἶναι μάγειροί φασιν, οὐδὲν εἰδότες.
- 5 ὑπὸ τῶν τοιούτων δ' ἡ τέχνη λυμαίνεται.
ἐπεὶ μάγειρον ἂν λάβης ἀληθινόν,
ἐκ παιδὸς ὀρθῶς εἰς τὸ πρᾶγμ' εἰσηγμένον,
καὶ τὰς δυνάμεις κατέχοντα καὶ τὰ μαθήματα
ἅπαντ' ἐφεξῆς εἰδόθ', ἕτερόν σοι τυχόν
- 10 φανήσεται τὸ πρᾶγμα. τρεῖς ἡμεῖς μόνοι
ἵσμεν ἔτι λοιποί, Βοιδίων καὶ Χαριάδης
ἐγώ τε. τοῖς λοιποῖς δὲ προσπέρδου. B. τί φής;
A. ἐγώ. τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σώζομεν
τὸ Σίκωνος. οὗτος τῆς τέχνης ἀρχηγὸς ἦν.
- 15 ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν Σίκων,
ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθὺς ἀρχιτεκτονεῖν.
περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους·
ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἔλεγε τὰ στρατηγικά.
πρὸ τῆς τέχνης ἔσπευδε ταῦθ' ἡμᾶς μαθεῖν.
- 20 B. ἄρα σύ με κόπτειν οἶος εἰ γε, γίλτατε.

A. οὐκ ἄλλ' ἐν ὅσῳ προσέρχεται ἔξ ἀγορᾶς ἡ παῖς,
μικρὰ διακινήσω σε περὶ τοῦ πράγματος,
ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὐκαιρον χρόνον.

B. Ἀπολλόν, ἐργῶδὲς γ'. *A.* ἀκουσον ὦ χαθ'.

25 δεῖ τὸν μάγειρον εἰδέναι πρῶτιστα μὲν
περὶ τῶν μετεώρων, τὰς τε τῶν ἄστρον δύσεις
καὶ τὰς ἐπιτάλας, καὶ τὸν ἥλιον πότε
ἐπὶ τὴν μακρὰν τε καὶ βραχεῖαν ἡμέραν
ἐπάνεισι, καὶ ποίοισιν ἔστι ζωδίοις.

30 τὰ γὰρ ὅσα φασὶ πάντα καὶ τὰ βρώματα
σχεδὸν ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως
ἐτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνειν τὴν ἡδουήν.
ὁ μὲν οὖν κατέχων τὰ τοιαῦτα τὴν ὥραν ἰδὼν
τούτων ἑκάστοις ὡς προσῆκε χρήσεται.

35 ὁ δ' ἀγροῶν ταῦτ' εἰκότως τυντλάζεται.

πάλιν τὸ περὶ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἴσως
ἐθαύμασας τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται.

B. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; *A.* ἀλλ' ὅμως ἐγὼ φράσω.
τούπτανιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι καὶ τὸ φῶς

40 λαβεῖν ὅσον δεῖ καὶ τὸ πνεῦμ' ἰδεῖν πόθεν
ἔστιν μεγάλην χρεῖαν τίν' εἰς τὸ πρᾶγμ' ἔχει,
ὁ καπνὸς φερόμενος δεῦρο κακεῖ διαφορὰν
εἴωθε τοῖς ὄψοισιν ἐμποιεῖν τινα.
τί οὖν; ἔτι σοι δίδιμι τὰ στρατηγικά.

* * * *

45 ἐγὼ γὰρ τὸν μάγειρον. ἡ τάξις σαφὴν
ἀπανταχοῦ μὲν ἔστι καὶ πάσῃ τέχνῃ,
ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς δ' ὥσπερ ἡγείται σχεδόν.
τὸ γὰρ παραθεῖναι καφελεῖν τεταγμένως
ἕκαστα, καὶ τὸν καιρὸν ἐπὶ τούτοις ἰδεῖν,

50 πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην,
καὶ πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ δεῖπνον, καὶ πότε
εὐκαιρον αὐτῶν ἔστι τῶν ὄψων τὰ μὲν
θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα, τὰ δὲ μίως,
τὰ δ' ὕλως ἀποψύξαντα — ταῦτα πάντα δὴ

55 ἐν τοῖς στρατηγικοῖσιν ἐξετάζεται
μαθήμασιν. B. τίς δὴ τι παραδείξας ἐμοὶ
τὰ δέοντ' ἀπελθὼν αὐτὸς ἡσυχίαν ἄγε.

Athenaeus IX p. 377 f: Μίγας δ' ἐστὶ σοφιστὴς καὶ οὐδὲν ἥττων τῶν ἱατρῶν εἰς ἀλαζονείαν καὶ ὁ παρὰ Σωσιπάτρω μάγειρος ἐν Καταψευδομένῳ, λέγων οὕτως Οὐ παντελῶς κτλ. Vs. 2 Δημύλε. Libri Δήμυλε. Vide interpretes Gregorii Cor. p. 290. Bastii Epist. crit. p. 245 et quem Dindorfius attulit Boissonadum ad Aristaeon. Epist. p. 441. — Vs. 3 πέπλυται, vilescere coepit. V. Porsonus ad Euripidis Med. 139 no. X. — Vs. 4 οὐδὲν Dindorfius pro οὐθέν. — Vs. 6 ante Grotium ἐάν. — Vs. 8 τὰς δυνάμεις sc. artis, non alimentorum, ut interpretatus est Casaubonus. — Vs. 10 μόνοι addidit Casaubonus. — Vs. 11 Βοιδίων καὶ Χαριάδης. Ex his Boedionem nusquam praeterea commemoratum reperio; Charladem autem Atheniensem in septem artis coquinariae auctoribus numerat Euphro apud Athenaeum IX p. 379 e. — Vs. 13 τὸ διδασκαλεῖον, disciplinam, doctrinam, quae prorsus insolens est huius vocis significatio. Fortasse ἔγωγε· τὸ διδασκάλιον. Alterum nisi de loco, in quo scholae habentur, non dicitur. — Vs. 15 Σίκων addidit Grotius Exc. p. 887. — Vs. 20 κόπτειν, enecare, obtundere. Pollux VI 119: ἀποκναίων ἀηδία, κόπτων τὰ ὦτα. Alciphro Epist. II 3 7: ἵνα μὴ κόπτω σε δῖς. Si modo haec vitio carent. Ambigue, ut Sosipater, verbo illo usi sunt etiam alii comici poetae. V. Pierssonnm ad Moer. p. 74 et indicem graecitatis. — Vs. 22 μικρὰ διακινήσω σε, paucis te admonebo. Iacobeus tentabat μικρὸν διαμνήσω σε. — Vs. 23 ἄκαιρον V. — Vs. 24 ἐργῶδὲς γ' pro ἐργῶ-

δεις Dindorfius. — Vs. 31 βρώματα σχεδόν ἐν τῇ περιφορᾷ ABP. Delevit articulum Dindorfius. VL omittunt σχεδόν Poterit tamen retineri articulus, si vs. 30 φασὶ deleas et vs. 32 ex C scribas λαμβάνει pro λαμβάνειν, ita hunc modum:

τὰ γὰρ ὅσα πάντα καὶ τὰ βρώματα σχεδόν
ἐν τῇ περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως
ἐτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνει τὴν ἡδονήν.

Vs. 33 αὐτοῖς pro αὐτοῖς edidit Dindorfius. — Vs. 34 C προσήκει, quod nescio an praestet. — Vs. 35 τυντλάζεται, luto conspergitur. Recte Schwelgh. Interpretari videtur ludibrio habetur, contumeliose irridetur. Comparat verbum προσηλακίζεσθαι. — Vs. 38 ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' AP. ἐγὼ δ' ἐθαύμασα B. ἔγωγ' ἐθαύμασ' VL. Iacobsius ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ'. Denique Dindorfius edidit ἐγὰρ θαυμάατ'. Mihi sufficere videbatur verba haec per interrogationem efferre: ego *vero miratus sum?* i. e. *ego non miratus sum.* Ita etiam nos: *was? ich hätte mich gewundert?* — Vs. 39 τοῦπτάνιον Casaub. pro τοῦπτάνειον vel τοῦπτανεῖον. Ibid. B καταβάλλεσθαι. — Vs. 40 λαβεῖν pro λαμβάνειν Casaubonus. — Vs. 43 ὅποιαν Dobraeus Adv. II p. 321. Libri ἔφουσιν. — Vs. 44 τί οὖν Casaubonus. Libri τοιοῦτον. In C τοιοῦτον om. cetera autem usque ad vs. 47 ita scripta sunt: ἔτι διειμύ σοι τὰ στρατηγικά. ἡ τάξις σοφὸν πανταχοῦ καθ' ἡμᾶς δὲ πάν. Lacunam indicavit Dindorfius. — Vs. 45 ἔγωγε B. ἔχω γε A. ἔχειν γε PVL. — Vs. 46 ἀπανταχοῦ μὲν AB. μὲν ἀπανταχοῦ PVL. — Vs. 47 ἡγεῖτο AP. — Vs. 54 δὴ abest ab ABCP. addunt VL. — Vs. 56 pro τίς δὴ το Casaub. σὺ δὴτα. Grotius τί δ' εἶτα; Neutrum ferri posse apparet. Reliqua compares cum Nicomachi loco apud Athenaeum VII p. 290 c. ubi ibidem nescio quis longis coqui sermonibus obtusus haec dicit: σὺ μηδὲν ἐνόχλει μήτε σαυτὸν μήτ' ἐμέ· ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν.

E U P H R O.

(Hist. crit. p. 477)

A Δ E Δ Φ Ο Ι.

Πολλῶν μαθητῶν γενομένων ἐμοί, Λύκε,
διὰ τὸ νοεῖν οἷέ τι καὶ ψυχὴν ἔχειν,
ἄπει γεγωνὸς μάγειρος ἐκ τῆς οἰκίας
ἐν οὐχ ὅλοις δέκα μηνί, πολὺ νωτίωτος.

5 Ἄγίς Ῥόδιος ὥπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρως·
Νηρεὺς δ' ὁ Χῖος γόγγρον ἤψε τοῖς θεοῖς·
Θρῖον τὸ λευκὸν οὐξ Ἀθηνῶν Χαριάδης.
ζωμὸς μέλας ἐγένετο πρώτῳ Λαμπρία.
ἀλλᾶντας Ἀφθόνητος, Εὐθύνοιο φακῆν,

10 ἀπὸ συμβολῶν συνάγουσιν ἀρίστην πόρευν

οὔτοι μετ' ἐκείνους τοὺς σοφιστὰς τοὺς πάλαι
γεγόνασιν ἡμῶν ἑπτὰ δεύτεροι σοφοί.
ἐγὼ δ' ὄρων τὰ πολλὰ προκατελιημμένα,
εὐρον τὸ κλέπτειν πρῶτος, ὥστε μηδένα

15 μισεῖν με διὰ τοῦτ', ἀλλὰ πάντας λαμβάνειν.
ὑπ' ἐμοῦ δ' ὄρων σὺ τοῦτο προκατελιημμένον
ἴδιον ἐφεύρηκός τι, καὶ τοῦτ' ἐστὶ σόν.
πέμπτην ἔθνον ἡμέραν οἱ Τήνιοι,
πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες,

20 λεπτόν ἔριφον καὶ μικρόν. οὐκ ἔν ἐκφορά
 Λύκῃ κριῶν τότ', οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ.
 ἑτέρους πορίσασθαι δὴ ἔρίφους ἡνάγκασας.
 τὸ γὰρ ἦπαρ αὐτῶν πολλάκις σκοπούμενων,
 καθεὶς κάτω τὴν χεῖρα τὴν μίαν λαθῶν

25 ἔρριψας εἰς τὸν λάκκον ἑταμῶς τὸν κερρόν.
 πολὺν ἐποίησας θόρυβον. οὐκ ἔχει νεφρόν,
 ἔλεγον. ἔκλυτον οἱ παρόντες ἀποβολῇ.
 ἔθυσαν ἕτερον. τοῦ δὲ δευτέρου πάλιν
 τὴν καρδίαν εἰδὼν σε καταπίνοντ' ἐγώ.

30 πάλαι μέγας εἶ, γίγνωσκε· τοῦ γὰρ μὴ χανεῖν
 λύκον διακενῆς σὺ μόνος εὗρηκας τέχνην.
 χορδῆς ὀβελίσκους ἡμέρας ζητούμενους
 δὴ ἔχθρες ὤμους εἰς τὸ πῦρ ἀποσβέσας,
 καὶ πρὸς τὸ δίχορδον ἑτερέτιζες. ἡσθόμην

35 ἐκείνο δράμα, τοῦτο δ' ἐστὶ παίγνιον.

Athenaeus IX p. 379 d: *Εὐφρων ἐν τοῖς Ἀδελφοῖς τῷ
 δράματι ποιήσας τινὰ μάγειρον πολυμαθῆ καὶ εὐπαιδευτον
 μνημονεῖοντά τε τῶν πρὸ αὐτοῦ τεχνιτῶν καὶ τίνα ἑκαστος
 εἶχεν ἰδίαν ἀρετὴν καὶ ἐν τίνι ἐπλεονέκτει, ὅμως οὐδενὸς
 ἐμνησθῆ τοιοῦτου ὢν ἐγὼ ὑμῖν πολλάκις τυγχάνω παρα-
 σκευάζων. λέγει δ' οὖν οὕτως Πολλῶν μαθητῶν κτλ. Vs. 5
 Ἄγρις L. Ἄγρις PV. Ibidem ὤπτακεν B. Scribendum vi-
 detur ὤπτα μέν. De Nereo vide Hist. crit. p. 372. Deos
 congro vescentes habes apud Philem. p. 27 22. — Vs. 7 Θρίον
 Casaubonus. Libri ὄριον et οριον. De Charleade coquo vide
 Sosipatῆ Καταψευδ. vs. 11. Ab hoc diversus esse videtur
 Charleades commemoratus ab Eubulo Ant. III p. 200. — Vs. 8
 propter λευκὸν τὸ θρίον malim ζωμὸς ὁ μέγας. Miceris Per-
 sono App. ad Toupῆ Emend. p. 499 excidisse ζωμὸς δὲ μέ-
 γας. „Ius nigrum non solis Laedaemontis proprium, sed
 etiam Atheniensibus in usu fuit. V. Athen. III p. 124 a.”*

Schweighauserus. — Vs. 10 Ἀρίστων ABPV. Ἀριστιων L. Casaubonus haec adnotavit: „Iis qui volunt ex symbolis una esse, invenit Aristio rationes compendiaras. Superioribus aliquot locis testatus est Athenaeus, convivia e collatis symbolis fuisse tenuia et fugi. [V. Diphilum Piet. II 31.] In his igitur oportuit cocos invenire πόρους, h. e. varias rationes conficiendi cibos diversos ex eadem materia.” Haec postrema de πόροις plane pro arbitrio posuit. Accedit quod neque Ἀρίστων, quod primam corripit, neque Ἀριστιων, quo numerorum elegantia corrumpitur, ullo modo prebari potest. Denique unde pendere dicamus accusativos ἀλλήντας, φακῆν, πόρους? Haec omnia docent primum non Ἀρίστων esse scribendum, sed ἀρίστων, ut ἀρίστων πόροι sint sumptus prandiorum, et accusativus πόρους pendeat a συνάγουσιν, deinde versum excidisse, in quo et nomen coqui et cibus ab eo inventus, denique verbum aliquod legebatur, a quo accusativi suspensi erant, e. c. εὔρεν, ἔδειξεν, ἐδίδαξεν. Indicavi igitur lacunam. — Vs. 18 sq. „Tenii quidam nautae, quum vix quinto die Athenas appulerint, diis vota reddunt, defuncti periculosa navigatione. Ita necessario expellimus πέμπτην ἡμέραν ἔθνον. Tenui non ita longo intervallo Athenis distat, ut quinque dierum esset navigatio: sed isti tempestatem passi videntur.” Casaubonus. Ceterum οἱ Τήνιοι πολιοὶ receptum ex VL. Inediti fere οἱ τινεὶ οἱ πολιοί. — Vs. 21 Λύκῳ κρεῶν τότε Porsonus App. Toupil Em. p. 499. Toupius Λύκῳ τότε κρεῶν. A τότε λεύκῳ κρεῶν. VL τότε λευκοκρέων. — Vs. 23 σκοπούμενων Casaubonus σκοπούμενον L. κοπούμενον APV. — Vs. 24 καθεὶς κατὰ κτλ. „Maotato primo haedo, dum curiosius ex perpetuo rila iecur spectant nautae, nebulo iste manum ulterius promotus, renem magna audacia aufert iacitque in foveam: quem animadversum est deficere, tumultuari nautae et sibi timere, quibus hoc portentum esset oblatum. Quando igitur non litarant hac prima victima, succidaneam praecidaneae substituant. Sed hoc quoque frustra: nam et haec sine corde reperitur, fraude simili eiusdem hominis sacerrimi. Ita opus

est tertio haedo." *Casaubonus*. — Vs. 25 Dobraeus Adv. II p. 332 τῷ νεφρῷ idemque versu sequente νεφρῷ. — Vs. 26 ἔχει Schweighauserus. Libri εἶχε. — Vs. 28 libri πάνν. Corrupti Tyrwhittus ad Tonpii Emend. p. 428 et post hunc alii. — Vs. 30 Iacobseus μάχος pro μέγας, quod non credo corruptum esse. Ibid. libri γίνωσκε. De proverbio λίκος χαινει efr Lentschium ad Diogen. VI 30 et Eubuli Aug. vs. 11. Ludit autem in nomine coqui, quem Lycus appellatum fuisse docet vs. 1. 21. Apposite Corsae affert Aristaeus. II 20: λίκος οὖν χανών, ὡς Λύκων, ἄπειθε διακενῆς. — Vs. 33 ἐχθὲς AB. ἐχθὺς PVL. Ibid. B ἐς pro εἰς. Pro ἀποσβέσας Casaubonus ἀπείσβασας. Pro ὠμὸς fuit qui ὠμῆς requireret. Sed χορδῆς ὀβελίσκοι ὠμοί, si modo ὀβελίσκος χορδῆς recte dicitur veru cui χορδῇ affixa est, non magis insolens est quam Θάσιον αἶνον σταμνίον et plurima his similia apud Lobeckium ad Alac. 7 et Dobraeum ad Aristoph. Plut. 718. — Vs. 34 πρὸς B omittit, quem sequutus Fritzscheus Quaesit. Arist. I p. 282 pro καὶ scripsit κατά. Fortasse recte. Sed vellem sententiam loci, quam clarissimam esse dicit, exposuisset. Ludere poetam in voce χορδῇ, quae et intestinorum partem et lyrae fidem significat, apertum est, monuitque iam Casaubonus.

A I Σ X P A. *)

Μίδας δὲ κιστρέως ἐστι· νῆστις περιπατεῖ.

Athenaeus VIII p. 307 e: ὅτι δὲ εἶδος κιστρέων οἱ νῆστις — Εὐφρων Αἰσχρᾷ Μίδας δὲ κτλ.

A Π Ο Δ Ι Δ Ο Υ Σ Α. **)

Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὸν ψυκτηρίαν,
τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα, φακίαν τὴν φακῆν,
τί δει ποιεῖν; σὺ γὰρ εἶπον. B. ὥσπερ χρυσίου
φωνῆς ἀπότισον, Πυργόθεμι, καταλλαγήν.

*) V. Hist. crit. p. 369. 477.

**) V. Hist. crit. p. 477.

Hieracleon apud Athenaeum XI p. 503 a: ὃν ἡμεῖς ψυγάει καλοῦμεν, ψυχτηρίαν εἰπὼς ὀνομάζουσι· τοὺς δ' Ἀττικοὺς καὶ κομωδεῖν τὸν ψυγάει ὡς ξενικὸν ὄνομα. Εὐφρων Ἀποδιδοῦση Ἐπὶ ἂν δὲ καλίστη κτλ. Va. 1 libri τήν. Recte τὸν Casaubonus commendavit ex Eustathio p. 1622 13. — Va. 2 libri τὸ σεντλίον δὲ τεῦτλα. Correxuit Schweighauserus, quem sequi debebat Dindorfius. V. ad Alexia p. 448 et supra p. 398. Ib. libri φακία Sed φακεὺς unquam dictum esse non credibile est. Itaque scripsi φακίαν, quo genuini Attici non magis vel sunt quam dixerunt τραγία pro τραγῇ, καλία pro καλῇ etc. Cfr Lobeckius Phryn. p. 78. — Va. 3 σὺ Schweighauserus. Libri σὺ. Sequentia, quibus alterius personae notam praefigendum esse ad Euphor. p. 37 monui, recte interpretatur Dalcaupius: ut auri, sic tibi harum vocum est persolvendus colligebus. De καταλλαγῇ vide supra p. 408. Pro ἀπότισον nescio an ἀπότισαι scribendum sit.

Δ Ι Δ Υ Μ Ο Ι.

I.

Ὁ γὰρ τὸν ἴδιον οἰκονομῶν κακῶς βίον,
πῶς οἷτος ἂν σώσειε τῶν ἔξω τιμὰ;

Stobaeus Flor. XV 2 cum lemmate Εὐφρονος Διδύμων.
„Sic Froben. Εὐφρονος B. Nihil enotavi ex A. Εὐφρονος ἐν Διδύμοις Schow. Euphronis in Didymis Gesner. Euphro Geminis Grotius.” Gaisfordus.

II.

ὦ Ζεῦ, τί ποθ' ἡμῖν δοῦς χρόνον τοῦ ζῆν βραχύν
πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔτι;

Stobaeus Flor. XCVIII 42 cum lemmate Εὐφρονος Διδύμων. Versu primo Α πάνθ' pro ποθ'.

Θ Ε Ω Ν Α Γ Ο Ρ Α.

Καινούς πορίζου πρὸς με θεῶν θεοὺς,
ἵνα τοὺς παλαιοὺς μὴ ἴπωκῃς πολλάκις.

Stobaeus Flor. XXVIII 11 in titulo περὶ ἐπιτοχίας cum lemmate *Εὐπρόνος Θεῶν ἀγοράς*. Vs. 1 πρὸς ante θεῶν addidit Grotius, quem sequutus est Galsfordus. Non male Balleius Com. graec. I p. 76 πρὸς σὲ τῶν θεῶν, *per te deos oro*, allato Valcken. ad Phoen. 1650. *)

Θ Ε Ω Ρ Ο Ι.

Λοβός τις ἐστὶ καὶ ψῆαι καλούμεναι·
ταύτας ἐπιτεμὼν πρὶν θεωρῆσαι μαθῶν.

Athenaeus IX p. 399 b: *μνημονεύει αὐτῶν (ψῶν) καὶ Εὐπρόνων ὁ κωμικὸς ἐν Θεωροῖς Λοβός τις ἐστὶ κτλ.* In his πρὶν θεωρῆσαι non est priusquam *contempleris*, sed quod vel titulus dramatis docet, *priusquam θεωροῦ μῆκος obeas*. Constat enim qui θεωρίας gratia peregre abirent, ante profectionem hostiae exta consuluisse. Nec in duplici participio haerendum. Nimirum omisit Athenaeus ea quae proxime sequebantur. Sententia autem talis fuisse videtur: *his incisis si videris fausta portendi, proficiscaris licet*.

Μ Ο Υ Σ Α Ι. **)

Φοινικίδης δ' ὥς εἶδεν ἐν πλήθει νέων
μεστέην ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων,

*) In versu poetae incerti apud Cramerum Anecd. Oxon. I p. 83 27 (Schneidewin Coniect. crit. p. 102): *Ἄλλ' ἀντόμισθα πρὸς Ζηνὸς Ὀλυμπίου*, scribendum πρὸς σὲ Διὸς Ὀλυμπίου.

**) V. Hist. crit. p. 477.

ἐπίσχετ' ὀργῇ χειῖρας ἡρεθισμένας·
 τίς φησιν εἶναι δεινὸς ἐκ κοινοῦ φαγεῖν;
 5 τίς ἐκ μέσου τὰ θερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;
 ποῦ Κόρυδος, ἢ Φυρόμαχος, ἢ Νείλου βία;
 ἴτω πρὸς ἡμᾶς, καὶ τάχ' οὐδὲν μεταλάβοι.

Athenaeus VIII p. 343 b. de iurconibus famosi nominis
 dicens: *Εὐφρων δὲ ἐν Μούσαις Φοινικίδης δ' ὡς εἶδεν κτλ.*
 Vs. 1 νέων Schweighauserus. Libri νέων. — Vs. 4 φαγεῖν
 AB. φυγεῖν PVL. — Vs. 6 νίλλου βία A. κοίλου βία PVL.
 ὡς λουβία B. Cfr vol. III p. 596.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΜΕΝΗ. *)

Οὐμὸς διδάσκαλος δὲ μήτραν σκευάσας
 παρέθηκε Καλλιμέδοντι, κασθίονθ' ἅμα
 ἐποίησε πηδᾶν, ὅθεν ἐκλήθη Κάραβος.

Athenaeus III p. 100 d. de μήτρα agens: *Εὐφρων δ'*
ἐν Παραδιδομένῃ Οὐμὸς διδάσκαλος κτλ. Facile apparet
 lusus locique causa haec ficta esse. Veram cognominis
 Callimedonti haerentis rationem ipse indicavit Athenaeus
 III p. 104 d: *παῖδες ἐπεισηλθον φέροντες ἐπὶ δίσκων κα-*
ράβους μείζοντας Καλλιμέδοντος τοῦ ῥήτορος, ὃς διὰ τὸ φι-
ληδεῖν τῷ βρώματι Κάραβος ἐπεκλήθη. Cfr ad Platonis
 fragm p. 652.

ΣΥΝΕΦΗΒΟΙ.

Ὅταν ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῆς,
 οὐκ ἔστι παίζειν, οὐδ' ἂ μεμάθηκας ποιεῖν.
 ἐχθρὸς κινδύνευκας· οὐδεὶς εἶχέ σοι
 κωβιὸς ὅλως γὰρ ἦπαρ, ἀλλ' ἦσαν κενοί·
 5 ἐγκέφαλος ἡλλοίωτο. δεῖ δέ, Καρίων,

*) V. Hist. crit. p. 306. 478.

- ὅταν μὲν ἄλθῃς εἰς τοιοῦτον συρφετόν,
 Δρόμωνα καὶ Κέρδωνα καὶ Σωτηρίδην,
 μισθὸν δίδοντας ὅσον ἂν αἰτήσῃς, ἀπλῶς
 εἶναι δίκαιον, οὗ δὲ νῦν βαδίζομεν,
 10 εἰς τοὺς γάμους, ἀνδροφόνον. ἂν τοῦτ' αἰσθάνῃ,
 ἐμὸς εἴ μαθητὴς καὶ μάγειρος οὐ κακός.
 ὁ καιρὸς εὐκτός· ὦφελοῦ. φιλάργυρος
 ὁ γέρων. ὁ μισθὸς μικρός. εἴ σε λήψομαι
 νῦν μὴ κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας,
 15 ἀπόλλωλας. εἴσω πάραγε. καὶ γὰρ οὕτοσι
 προσέρχεθ' ὁ γέρων. ὥς δὲ καὶ γλίσχρον βλέπει.

Athenaeus IX p. 377 d: ὁ δ' ἐν τοῖς Εὐφρονος Συν-
 εφήβοις μάγειρος ἀκούσατε οἷα παραινεῖ "Ὅταν ἐρανισταῖς
 κτλ. „Coquus discipulum alloquitur et praecepta ei dictat.
 Cum pauperibus, ait, operam locaveris, cuiusmodi sunt qui
 de symbolis una sunt, non licet ludere, neque ea facere
 quae soles h. e. furta committere, ut fieri solitum a famulis
 coquorum." *Casaubonus*. — Vs. 5 malim οὐγκέφαλος, et pro
 ἡλλοίωτο suspicabar ἡλλοτριώτο, *cerebrum fraude tua sub-*
ductum erat. Sed fortasse pro ἐγκέφαλος scribendum est
 ὁ κέφαλος, qui piscis fuit e delicatissimis. Ita servari potest
 ἡλλοίωτο, *mutatus erat capito*, nec idem qui antea fuerat,
 partibus quibusdam furto ei detractis. Accedit quod vix intel-
 legitur, quo astu cerebrum, cuius fluida et tenuis est mate-
 ria, furax minister intervertere potuerit. — Vs. 8 libri αἰτή-
 σαις. Correxerit Dindorfius. — Vs. 10 ἀνδροφόνον, *insigniter*
improbus et furax. Vide ad Amphidile fragm. p. 314. —
 Vs. 14 κατεσθίοντα καὶ τοὺς ἄνθρακας proverbialiter dictum
 est de hominibus voracissimis. Cfr Ion tragicus apud Athen.
 X p. 411 b. de Hercule: ὑπὸ δὲ τῆς ἀπληστίας κατέπινε καὶ
 τὰ κᾶλα καὶ τοῖς ἄνθρακας. — Vs. 15 αὐτὸς quod libri
 ante οὕτοσι habent praecedente Dindorfio expunxi. *Schweig-*
haeuserus πάραγε delebat. — Vs. 16 ὥς δὲ καὶ γλίσχρον

βλέπει. Imitatur Aristophanem Vesp. 900 ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Ἐγὼ μαθητὴς ἐγενόμην Σωτηρίδου,
ὃς ἀπὸ θαλάττης Νικομήδει δώδεκα
ὁδὸν ἀπέχοντι πρῶτος ἡμερῶν ποτε
ἀφύης ἐπιθυμήσαντι χειμῶνος μέσου

5 παρέθηκε νῆ Δί' ὥστε πάντας ἀνακραγεῖν.

B. πῶς δὲ δυνατόν τοῦτ' ἐστί; A. θήλειαν λαβὼν
γογγυλίδα, ταύτην ἔτεμε λεπτὰ καὶ μακρά,
τὴν ὄψιν αὐτῆς τῆς ἀφύης μιμούμενος·
ἀποξέσας, ἔλαιον ἐπιχέας, ἅλας

10 δοὺς μουσικῶς, μήκωνος ἐπιπάσας ἄνω
κόκκους μελαίνης τὸν ἀριθμὸν δώδεκα,
περὶ τὴν Σκυθίαν ἔπαυσε τὴν ἐπιθυμίαν.
καὶ Νικομήδης, γογγυλίδα μασώμενος,
ἀφύης τότε ἔλεγε τοῖς φίλοις ἐγκώμιον.

15 οὐδὲν ὁ μάγειρος τοῦ ποιητοῦ διαφέρει·
ὁ νοῦς γάρ ἐστιν ἑκατέρω τούτων τέχνη.

Athenaeus I p. 7 d: Νικομήδει τῷ Βιθυνῶν βασιλεῖ
ἐπιθυμήσαντι ἀφύης (μακρὰν δὲ καὶ οὐτὰς ἦν τῆς θαλάσσης)
μάγειρός τις μιμησάμενος τὸ ἰχθυῖδιον παρέθηκεν ὡς
ἀφίας. ὁ γοῦν παρ' Εὐφρονι τῷ κωμικῷ μάγειρός φησιν
Ἐγὼ μαθητὴς κελ. Vs. 2 libri θαλάσσης. Ibidem Νικομήδει.
V. Hist. crit. p. 478. — Vs. 5 παρέθηκεν ἡδεῖας
BC. παρέθηκεν ἡδεῖς VL. Correxi παρέθηκε νῆ Δί' Praef.
ad Menandrum p. XX. — Vs. 6—12 apud Suidam v. ἀφύα
ita scripta leguntur: θήλειαν λαβὼν γογγυλίδα ταύτην ἔτε-
μεν εἰς μακρὰ καὶ λεπτὰ τὴν ὄψιν τῆς ἀφύης μιμούμενος

ἐπιξέσας ἔλαιον ἐπιχέας ἄλας, μήκωνας ἐπιπάσας, ἔλυσε τὴν ἐπιθυμίαν. — Vs. 7 „ταύτην ἔτεμε λεπτὰ τὴν ὄψιν BCD. ταύτην ἔτεμεν εἰς λεπτὰ σφόδρα τὴν ὄψιν VL. Veram scripturam Suida duce restituerunt Porsonus et Elmsleius ad Acharn. 301.” *Dindorfius*. — Vs. 9 ἀποξέσας BC. ἀποξέσαι δ’ VL. — Vs. 11 „δώδεκα V. δυνώδεκα L, quod retinuit Schweigh. de codd. tacens. Qui ex B mihi enotavit ἀριθμόν, videtur voluisse ἀριθμόν δώδεκα: nam in ἀριθμόν nihil varietatis est Porsonus κόκκους μελαίνης τετταράκοντα τὸν ἀριθμόν.” *Dindorfius*. Suspiciari possis τὸν ἀριθμόν πον δώδεκα, vel potius commate post μελαίνης posito, τὸν ἀριθμόν δὲ δώδεκα. — Vs. 12 ἔγλυσε V. ἐκλύσε Basil. ἔλυσε L. ἔπαυσε Porsonus.

II.

Οὐκ ἔστι μοιχοῦ μῆζον οὐδὲ ἐν κακόν·

ἐν ταῖς γὰρ ἐτέρων βούλει’ ἀτυχίαις τευφᾶν.

Stobaeus Flor. VI 21 cum lemmate *Εὐθρονος*.

M A C H O.

(Hist. crit. p. 478)

A Γ Ν Ο Ι Α.

“*Ἡδιον οὐδέν ἐστί μοι τῆς ματτύης,
τοῦτ’ εἴτε πρῶτοι Μακεδόνες τοῖς Ἀττικοῖς
κατέδειξαν ἡμῖν, εἴτε πάντες οἱ θεοί,
οὐκ οἶδα· πλήν γ’ ὅτι μουσικωτάτου τινός.*”

Athenaeus XIV p. 664 a. de mattya, delicatissimo edulio, disserens: ἐποίησε δὲ καὶ οὗτος (Machon) ἐν δράματι Ἀγνοία ταυτί “Ἡδιον οὐδέν κτλ. Vs. 3 κατέδειξαν L. Ceteri κατεδίδαξαν. — Vs. 4 πλήν γ’ ὅτι Schweighauserus. Libri πλήν ἔστι γε. Post μουσικωτάτου τινος sequebatur fortasse τοῦτ’ ἐστὶν εὐρημ’ ἀνδρός, vel εὐρήματ’ ἀνδρός ἐστι. Ceterum quod is, quem haec loquentem induxit poeta, dicit τοῖς Ἀττικοῖς ἡμῖν, id non repugnat ei quod Hist. crit. p. 479 ex Athenaeo attuli, non Athenis Machonem, sed Alexandriae fabulas suas docuisse. Potuit enim poeta in Alexandrino theatro Atticum hominem loquentem inducere.

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η.

Ὅσοφάγος εἰμί. τοῦτο δ’ ἐστὶ τῆς τέχνης
θεμέλιος ἡμῖν. προσπεπονθέναι τι δεῖ
τὸν μὴ τὰ παρατεθέντα λυμανούμενον.

πειρουντικῶς αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός.

5 ἔπειτ' ἐπὰν ἢ καθαρά τὰσθητήρια,
οὐκ ἂν διαμάρτοις. ἔψε, καὶ γέου πυκνά.
ἄλας οὐκ ἔχει, προσένεγκ'. ἔτ' ἐπιδεῖται τινας
ἐτέρου, πάλιν γέου σὺ μέχρι ἂν ἡδὺς ἦ,
ὥσπερ λύραν ἐπίτειν' ἕως ἂν ἀρμόσῃ.

10 εἶθ' ὁπόταν ἤδη πάντα συμφωνεῖν δοκῇ,
εἷσαγε διὰ πασῶν Νικολᾶδας Μυκονίας.

Athenaeus VIII p. 345 f: εἴρηται δὲ καὶ ὀψοφάγος, ὃ
ἐταῖροι, καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν. — Μάχων Ἐπιστολῇ Ὀψοφά-
γος εἰμί κτλ. Vs. 2 Dindorfius θεμέλιον. Ibid. προσπε-
πονθέναι τι δεῖ, scil. τῷ πράγματι. Verbum hoc, quo af-
fectus communio indicatur, ex media philosophorum usu pe-
titum est. De eo Schweighauserus affert Indic. graec.
Epictet. v. προσπάσχειν et H. Stephanum ad Sext. Emp.
p. 212 Fabr. — Vs. 3 cod. B παρατιθέντα. Nescio an sententia
παραδοθέντα requirat, i. e. ea quae coquo apparanda tra-
dita sunt. Non enim de apponendis, sed de parandis cibis
hic agitur. — Vs. 4 libri αὐτοῦ, quod in errorem adduxit
Casaubonum. Iacobsius αὐτοῦ hoc sensu: nam qui in coena
coquenda sui ipsius rationem habebit, is malus non erit co-
quus. — Vs. 5 pro ἔπειτ' ἐπὰν ἢ B habet ἔπειτα πάνν.
De crasi τὰσθητήρια v. Indic. graecit. s. v. ὁ. — Vs. 6
γέου Coraes apud Schweigh. pro γέ ου. Idem postea ex
Porsoni Adversariis prolatum. — Vs. 7 ἔτ' ἐπιδεῖται Iacob-
sius. Libri ἐπιδεῖται. Similiter Plato in Protagora aliisque
locis coniunxit ἔτι ἐπιποθῶ. Dindorfius ex Porsoni cor-
rectione ἐπιδ' εἰ δεῖται. Dobraeus Advers. II p. 319 προσ-
ένεγκον· ἐπιδεῖται. Cod. B προσήνεγκε. — Vs. 8 ἐτέρου ad-
dunt AB. omittunt PVL. Quae sequuntur in libris ita fere
scribuntur:

ἐτέρου· πάλιν γέου συμμετρίαν ἀρμόσῃ
ὥσπερ λύραν ἐπιτεῖναι γ' ὡς ἡδὺς εἶ.

Detersit partem sordium Iacobsius: πάλιν γέου σὺ· μίτρι·

ἀναρμούση, ὥσπερ λ. ἐπιτείνε γ' ἕως ἂν ἡδύς ῆ. Accuratus locum intuenti et comparationis vim contemplanti non dubium videri potest, quin verba ita emendanda sint ut supra exhibui. V. Praefat. ad Menandri fragm. p. XIX. — Vs. 10 δοκῖ Iacobsius. A δοκῆς. PVL δοκεῖ. — Vs. 11 εἴσαγε διὰ πασῶν. In usu formularum ex arte musica ad artem culinariam translatarum imitatus esse videtur Damoxenum Syntr. 55 sq. Cfr Athenionem Samothrac. 31. Tum Νικολᾶδας Dindorfius. Libri Νικολαΐδας. Sed quatenam sint istae Nicolaides Myconiae nemo adhuc docuit, quamquam haud improbabilis est Casauboni suspicio de meretricibus in convivium adducendis hic agi. Nec de lectione constat, siquidem pro Μυκωνίας, ut Casaubonus pro Μυκωνίας edidit, codd. habent Μυκόνιος. Itaque possis eodem iure Νικολαΐδας Μυκονίους vel Νικολάδαν Μυκόνιον. Nicoladas haud infrequens viri nomen est. Ceterum perdignus memoratu hic versus est propter anapaesti cum dactylo coniunctionem. Cuius rei quae passim reperiuntur exempla, emendata sunt vel emendari debent ad unum omnia; Machonis autem versus omnem emendandi conatam pertinaciter respuit.

B A T O.

(Hist. crit. p. 480)

A I T Ω A O Σ.

Ἄνθρωπος ὢν ἑπτακαις· ἐν δὲ τῷ βίῳ
τέρας ἐστὶν εἴ τις εὐτύχηκε διὰ βίου.

Stobaeus Flor. XCVIII 18: Βάθωνος ἐξ Αἰτωλοῦ, et
CV 30 cum eodem lemmate, nisi quod Voss. Αἰτωλῶν ha-
bet. Vs. 2 primo loco legebatur εὐτυχεῖ, quod correctum
e codd. et altero loco.

A N Δ P O Φ O N O Σ.

I.

Τῶν φιλοσόφων τοὺς σῶφρονας ἐνταυθοῖ καλῶ,
τοὺς ἀγαθὸν αὐτοῖς οὐ διδόντας οὐδὲ ἔν,
τοὺς τὸν φρόνιμον ζητοῦντας ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα.

5 ἄνθρωπ' ἀλάστωρ, διὰ τί συμβολὰς ἔχων
νήφεις; τί τηλικούτον ἀδικεῖς τοὺς θεοὺς;
τί τὰργύριον, ἄνθρωπε, τιμιώτερον
αὐτοῦ τέθεικας ἢ πέφυκε τῇ φύσει;
ἀλυσιτελὴς εἴ τῃ πόλει πίνων ὕδωρ·

10 τὸν γὰρ γεωργὸν καὶ τὸν ἔμπορον κακοῖς.
ἐγὼ δὲ τὰς προσόδους μεθύων καλὰς ποιῶ.

ἔπειθ' ἔωθεν περιάγεις τὴν λήκυθον,
καταμανθάνων τοῦλαιον, ὥστε περιφέρειν
ὠρολόγιον δόξει τις, οὐχὶ λήκυθον.

Athenaeus IV p. 163 b: Βάτων δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Ἀνδροφόνῳ φησὶν Τῶν φιλοσόφων κτλ. Vs. 2. 3. 4. etiam in Synesapatonte posuit. — Vs. 3 τὸν φρόνιμον, sapientiam. V. ad Menandri Polum. p. 150 ed. mai. Compares Thucydidum vocabulum ὁ παράλογος et de quo supra dixi p. 368 ὁ ἄτοπος. — Vs. 5 Dobraeus Adv. II p. 307 αὐτοῦ, de hoc genitivo afferens Aeschyl. Pers. 164. Aristoph. Vesp. 356. Lys. 1127. — Vs. 13 καταμανθάνων τοῦλαιον, diligenter explorans quod in ampulla inest oleum. Aptè comparat Schweighauserus incerti auctoris epigramma apud Athenaeum IV p. 163 a. in quo philosophi appellantur βλέπεται, et Epictetum Diss. I 24 11 in philosophi cynici supellectile commemorantem λήκυθον καὶ πήραν. — Vs. 14 ὠρολόγιον intellege viatorum seu pensile, qualia commemorat Vitruvius IX 9. Vide Martinum de Horolog. vet. p. 128 et Paciaudum Moum. Peloponn. I p. 52 oportune Herculanensis solaris admonentem, cuius summa est cum ampulla olearia similitudo. Minus recte alii, in his archaeologi Neapolitani in Pitture di Ercol. Tom. II Prefaz. p. VII. Batonis locum de horologio aquario intellexerunt.

II.

Ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κατακεῖσθαι καλήν,
καὶ Λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο·
ὁ φρόνιμός ἐστι τοῦτο, τοῦτο τὰ γαθόν.
Ἐπίκουρος ἔλεγε ταῦθ' ἃ νῦν ἐγὼ λέγω.
εἰ τοῦτον ἔζων πάντες ὃν ἐγὼ ζῶ βίον,
οὔτ' ἄτοπος ἦν ἂν οὔτε μοιχὸς οὐδὲ εἷς.

Athenaeus VII p. 279 c: καὶ ἐν τῷ Ἀνδροφόνῳ δὲ ἐπιγραφομένῳ ὁ αὐτὸς Βάτων διαπαίξας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν φιλοσόφων ἐπιφέρει Ἐξὸν γυναῖκ' ἔχοντα κτλ. Vs. 2 χυ-

τρίδ' recte scripsit iam Casaubonus pro *χυτρίδε*. Porsonus ad Aristoph. Acharn. 1174 *χυτρίδια*. Sed ut *νησις νησιδος*, *χειρίς χειρίδος*, ita etiam *χυτρίς χυτρίδος* recte habet. — Vs. 8 τοῦτο, τοῦτο τάγαθόν Casaubonus. τοῦτο τάγαθόν BCP. τοῦτ' ἀγαθόν A. τοῦτο τοῦτ' ἀγαθόν VL. — Vs. 9 Grotius Excerpt. p. 966: „non mihi videtur, quod Casaubono placet, dicere poeta, sublatis honesti et inhonesti discrimine nulla fore paccata: sed, si ipsius consilio uterentur caeteri, contentos fore permissis voluptatibus.”

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ.

Εὖ γ' ὦ Σιβύνη, τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν,
οὐδ' ἀναγεγράμμεθ', ἀλλὰ κάεται λίχνος,
καὶ βιβλί' ἐν ταῖς χερσὶ, καὶ φροντίζομεν
τί Σόφων καταλέλοιπ' ἢ τί Σημωννακτίδης
ὁ Χίος, ἢ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος,
ἢ Ζωπυρίνος. B. αὐτὸς εὖρηκας δὲ τί;

A. τὰ μέγιστα. B. ποῖα ταῦτα. A. τοὺς τεθνηκότας —

Athenaeus XIV p. 662 c: αἰοιδίμων δ' ὁ ψαρτυτῶν ὀνόματα καταλέγει Βάτων ἐν Εὐεργέταις οὕτως Εὖ γ' ὦ Σιβύνη κτλ. Commode Porsonus indicavit PoHuc. VI 70: πολλὰ δ' ἂν εἴη τῶν περὶ τὴν ἡδυντικὴν σκευασίαν ἀνεξευρεῖν ἐκ τῶν ὁποποιητικῶν συγγραμμάτων, Πανταλέοντος καὶ Μιθαΐκου καὶ Ζωπυρίνου καὶ Σόφωνος καὶ Ἠγησίππου καὶ Παξάμου καὶ Ἐπαινέτου· συναριθμοῖτο δ' ἂν τούτοις Ἡρακλείδης τε ὁ Συρακούσιος καὶ Τυνδάριχος ὁ Σικωνίος καὶ Σημωννακτίδης ὁ Χίος καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός, ὁποποιητικῆς πραγματείας σοφισταί. Vs. 1 Σιβύνη BP. Σιβύνη VL. Videtur servae nomen esse. — Vs. 2 ἀναγεγράμμεθα recte explicat Porsonus Miscell. p. 247: nomina nostra non publicis tabulis in foro et similibus locis inscripta sunt, sicut aliorum coquorum. Ibid. libri καίεται. — Vs. 3 libri βιβλίον ταῖς χερσίν. Correxerit Porsonus, qui

etiam sequentem versum emendavit, in libris ita fere scriptum: τί σοφὸν καταλέλοιπεν ἢ τίς ἡμῶν ἀκτιδῆς. De Sophone vide comicorum loca in indice laudata. Alteri, quem hoc versum memorat, coquo num *Semonactides* an *Simonaetides* an denique *Demonactides* nomen fuerit incertum est. — Vs. 5 *Τυνδάριχος* Porsonus: libri *Τυνδαρικός*, — Vs. 6 libri *Ζωπύρινος*. — Vs. 7 ποῖα Schweighauserus et Porsonus: libri πόσα. Post τεθνηκότας qui excidit versus, eius sententiam verissime indicavit Porsonus cll. *Philemone* Mill. vs. 25 squ.

Σ Υ Ν Ε Ξ Α Π Α Τ Ω Ν.

Ἀπολώλεκας τὸ μεираκιόν μου παραλαβών,
ἀκάθαρτε, καὶ πέπικας ἐλθεῖν εἰς βίον
ἄλλότριον αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινούς
πίνει διὰ σέ νῦν πρότερον οὐκ εἰθισμένον.

5 B. εἴτ' εἰ μεμάθηκε, δέσποτα, ζῆν ἐγκαλεῖς;
A. ζῆν δ' ἐστὶ τὸ τοιοῦθ'; B. ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί,
ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τὰ γαθόν
τὴν ἡδονὴν δήπουθεν. οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως

10 εὖσως ἅπαντας ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.
A. ἐόρακας οὖν φιλόσοφον εἰπέ μοί τινα
μεθύοντ' ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις κηλούμενον;
B. ἅπαντας. οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκότες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν ταῖς περιπάτοις

15 καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως ἐπὰν γλαυκίσκος αὐτοῖς παρατεῦῃ,
ἴσασιν οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπον,
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ὥστ' ἐκπεπληῆσθαι πάντας.

Athenaeus III p. 103 e: καὶ Βάτων δ' ἐν Συνεξαπα-
 τῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας μεираκίου πατέρα, ὡς δια-
 φθαρέντος κατὰ τὴν δίαιταν ὑπὸ τοῦ παιδαγωγοῦ, φησὶν
 Ἀπολώλεκας κτλ. Idem VII p. 279 a: Βάτων μὲν ἐν Συν-
 εξαπατῶντι δυσχεραίνοντα ποιήσας πατέρα τῷ τοῦ υἱοῦ
 παιδαγωγῷ καὶ λέγοντα· Ἀπολώλεκας κτλ. Vs. 1 primo
 loco μὲν τὸ μεираκίον. — Vs. 4 altero loco fortasse rectius
 εἰδισμένος. — Vs. 5 primo loco εἴτε μεμάθηκε. — Vs. 6
 τοιοῦθ' ὡς altero loco, τοιοῦτον ὡς primo. Dindorfius ζῆν
 δὲ τὸ τοιοῦτον; ὡς. — Vs. 9 pro παγκάλως primo loco δὴ
 καλῶς. De re laudant Epicuri κυρίαν δόξαν apud Dlog.
 Laert. X 140: οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ
 καλῶς καὶ δικαίως. — Vs. 10 εὔσως ἅπαντας ἢ altero loco.
 Primo loco VL ὧ σωσία πάντη, codd. fere εὔσωσία πάντη.
 Pro ἢ recte Grotius ἦ. Non credo tamen haec persanata
 esse. — Vs. 11 ἐώρακας οὖν altero loco, ἐώρακας σὺν primo,
 ἐώρακας οὖν Dindorfius. — Vs. 12 libri μεθύοντα ἐπὶ τού-
 τοις. Grotius Exc. p. 485 μεθύοντα τούτοις. — Vs. 13 pro
 γὰρ altero loco γοῦν. — Vs. 16 οὕτως Schweighaeuserus ad
 ὥστε vs. 19 refert, tam bene noxunt, ut etc. Quae paullo
 durior est ratio. Nec melius Dindorfius cum ἀποδεκρακότη
 iunxit. Fortasse versus excidit, ut ab οὕτως nova sententia
 incipiat: ita sit ut, si glaucum lis apposueris etc. — Vs. 18
 libri ὡπερὶ πράγματος. Correxerit Porsonus. Quid sit πρὸ-
 γματος κεφαλὴ sive potius κεφάλαιον ex rhetoribus notum
 est. Cfr Ernesti Lex. technol. v. κεφάλαιον et πρᾶγμα.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Πολλῶν σφόδρ' ὄντων χιτέρων ἐν τῷ βίῳ
 ἐφ' οἷς ἅπαντες εἰκότως θορυβοῦμεθα,
 μάλιστ' ἐμοὶ δῆπουθε κινουσιν χολήν
 οἱ τῶν τρόπων γάσκοντες ἐπιεικῶς ἐρεῦν

5 καὶ λανθάνειν δοκοῦντες, ὅτι πεπλασμένως
 τὸ πρᾶγμα παρακεντοῦσι κοῦκ ἀληθινῶς.
 τίνα γὰρ ἔχει, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, διαφορὰν
 ὃ τῶν νεωτέρων τε καὶ λείων τρόπος
 παρ' ὃν οἱ δασεῖς ἔχουσι καὶ προβεβηκότες;

Stobaeus Flor. VI 29 cum lemmate Βάθωνος. Ad sententiam confer Amphididis Dithyr. fragm. II. Vs. 8 male Grotius ἐνιοι pro ἐμοί. — Vs. 6 παρακεντοῦσι non intellego. Falli, ni fallit memoria, qui tentaret περιπέττουσι. Aristophanes Plut. 159: ὀνόμασι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Cfr Valckenarius Diatr. p. 158 A. Vulgatae tuendae vide an ut illeat glossa Hesychii, Ἀπεκέντησαν τὴν ἀλήθειαν: ἐδείχθη ὁποῖον ἦν τῷ πράγματι (τὸ πρᾶγμα?). In qua si ἀπεκέντησαν dictum est pro ἀπεκάλυψαν, παρακεντοῦσι dictum videri potest pro παρακαλύπτουσιν. Quamquam metaphorsae huius rationem me non intellegere fateor.

II.

Plutarchus de adul. et am. p. 55 c: Βάττω (Βάτῳ) τὴν σχολὴν ἀπεῖπεν Ἀρκεσίλαος, ὅτι πρὸς Κλεάνθην στίχον ἐποίησεν ἐν κωμῳδίᾳ· πείσαντος δὲ τὸν Κλεάνθην καὶ μεταμελομένου διηλλάγη. Cfr Hist. crit. p. 480.

III.

Athenaeus XV p. 678 f: σὺ γὰρ εἶ ὃ τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ διορύττων, καθάπερ οἱ παρὰ Βάτῳ τῷ κωμωδοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι.

EPINICUS.

(Hist. crit. p. 481)

ΜΝΗΣΙΠΤΟΛΕΜΟΣ. *)

Ἐπ' ἀλφίτου πίνοντα τοῦ θέρους ποτί
ἰδὼν Σέλευκον ἡδέως τὸν βασιλέα
ἔγραψα, καὶ παρέδειξα τοῖς πολλοῖς ὅτι
καὶ τὸ τυχὸν ἢ πραγμάτιον ἢ σφόδρ' εὐτελές,
5 σεμνὸν δύναται τοῦθ' ἢ δύναμις ἢ μὴ ποιεῖν.
„γέροντα Θάσιον τὸν τε γῆς ἀπ' Ἀτθίδος
ἔσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκύν,
συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου,
Δήμητρος ἀκτῇ πᾶν γεφυρώσας ὑγρόν
10 κατησίμωκα πῶμα, καύματος λύσιν.”

Athenaeus X p. 432 b: Ἐπινον οἱ πολλοὶ καὶ ἄλφιστα
ἐπιβάλλοντες τῷ οἴνῳ, ὡς ὁ Δελφὸς Ἠγήσανδρός φησίν.
Ἐπίνικος γοῦν, Μνησιπτολέμου ἀνάγνωσιν ποιησαμένου
τῶν ιστοριῶν, ἐν αἷς ἐγέγραπτο ὡς Σέλευκος ἀπηλφίτισε,
γράψας δρᾶμα Μνησιπτόλεμον, καὶ κωμῶδῶν αὐτόν, καὶ
περὶ τῆς πόσεως ταῖς ἐκείνου (Seleuci) χρώμενος φωναῖς,
ἐποίησε λέγοντα Ἐπ' ἀλφίτου κτλ. Vs. 1 ἐπ' ἀλφίτου Δ.
ἐπαλφίτου PVL. — Vs. 5 ante Dindorfium ποιεῖν. — Vs. 7
ἔσμὸν μελίσσης. Dissert. de hoc loco Hermannus in Wolfii
Anal. litter. II 1 p. 67 sive Opuscul. II p. 253. Ib. ἀκραχό-

*) V. Hist. crit. p. 481.

λου epl. Hoeschellii. ἀροχόλου BPV. γλυκὺν ABC. γλυκὺν PVL. — Vs. 8 Schweighauseri edictio operarum errore συγχυρνανήσας. Ibidem pro σκύρω PV σκύτω. — Vs. 9 γεφυρώσας „si quidem infecta farina vinum, ut aqua ponte, sternitur.” Hermannus. — Vs. 10 κατησίμωκα C. κατησίμωσα PVL. Verbo καταισιμώω ex atticis scriptoribus usus est etiam Eubulus in Auge vs. 6.

ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ.

Καὶ τῶν ῥυτῶν τὰ μέγιστα τῶν ὄντων τρία
 πίνειν δεήσει τήμερον πρὸς κλεψύδραν
 χρουνιζόμενον. ἀμφοτέρω δ' οἶωνίζομαι.
 ἔστι δ' ἔλέφας. B. ἐλέφαντα περιάγει; A. ῥυτόν
 5 χωροῦν δύο χάας· οὐδ' ἂν ἔλέφας ἐκπίοι.
 ἐγὼ δὲ τοῦτο γ' ἐκπέπωκα πολλάκις.
 B. οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις οὐδὲ σύ.
 A. ἔτερον τριήρης· τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χάα.

* * *

B. ὁ Βελλεροφόντης ἔστιν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου
 10 τὴν πύρπνοον χίμαιραν εἰσηκοντικῶς.
 A. εἶεν. δέχου καὶ τοῦτο.

Athenaeus XI p. 497 a. de ῥυτῶ poculo disserens: Ἐπίνικος δ' ἐν Ὑποβαλλομέναις Καὶ τῶν ῥυτῶν — τοῦτ' ἴσως χωρεῖ χάα. περὶ δὲ τοῦ τρίτου φησὶν Ὁ Βελλεροφόντης κτλ. Respicit eundem locum Athenaeus XI p. 469 a: μνημονεύει τοῦ ποτηρίου τούτου (ἐλέφαντος) καὶ Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις, οὗ τὸ μαρτύριον παρέξομαι ἐν τῷ περὶ τοῦ ῥυτῶ λόγῳ. Personarum vices distinxī ut sententiarum progressus mihi requirere videbatur. Eodem fere modo Dobræus Advers. II p. 385. — Vs. 8 Jacobsius Animadv. ad Analecta I, 2 p. 387 conflat χρουνιζόμενων, idque verbis πρὸς κλεψύδραν iungit. Sed χρουνιζόμενον, liquorem ore ex-

cipiendo, ut interpretatur Dobraeus, rectissime dicitur is, qui ex rhythmo bibit, cuius quae forma fuerit indicat Dorotheus Sidonius apud Athen. p. 498 e: τὰ ῥυτὰ κέρασιν ὅμοια εἶναι, διατετρημένα δ' εἶναι, ἐξ ὧν κορυνίζοντων λεπτῶς κάτωθεν πίνουσιν. ὠνομάσθαι τε ἀπὸ τῆς ῥύσεως*). Effluente liquore acutum edebat strepitum, ut Hedyllus testatur epigrammate ibidem apud Athen. servato vs. 8 *λίγην ἤχον σαλπίζει κορυνοῦ πρὸς ῥύσιν οἰγομένου*. Verba ἀμρότερα δ' οἰωνίζομαι Dobraeus vertit *I will bet*, et fortasse tertiae personae tribuenda esse monet. — Vs. 4 *περιάγει, tecum ducis*, non tentandum erat. Ad sequentia cfr Eustathius ad Iliad. ψ' p. 1394 10 Bas.: *Διφίλος· ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοῶς (sic), ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπύη (sic)· καὶ σημειῶσαι τὸ ῥυτὸς ἐνταῦθα ἄρσενικόν*. Ubi quod Diphilo haec tribuit, id eum fecisse ab epitomae auctore deceptum, qui post superioris Diphili testimonium ab Athenaeo prolatum omnino Epinici nomine ita perrexerat, καὶ πάλιν· ῥυτὸν χωροῦντα πηλ. monuit Schweighauserus. De masculino genere fallitur haud dubie Eustathius, corrupta loci lectione deceptus. — Vs. 5 scripsi *χωροῦν* pro *χωροῦντα*, et delevi quod libri ante οὐδ' habent ὄν. Dobraeus *χωροῦν δύο χοῶς, οἷον οὐδ' ἂν ἐκπύοι ἐλέφας*. Sed ipse dubitat. — Vs. 6 δὲ addidit Cassaubonus. Ibid. *τοῦτο γ' ἐκπέπωκα* scripsi pro *τοῦτο πέπωκα*. Dobraeus *ἐλέφας· ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωκα*. — Vs. 7. cfr Diogenianum IV 48. *Ἐλέφαντος διαφέρεις οὐδέν· ἐπὶ τῶν ἀναισθητῶν*. — Vs. 9 ἕτερον τριήρης. Athenaeus p. 500 f: *ὅτι καὶ τριήρης εἶδος ἐκπώματος, Ἐπίνικος ἐν Ὑποβαλλομέναις δεδήλωκε. προεῖρηται δὲ τὸ μαρτύριον*. Quod sequitur *τοῦτ' ἴσως* Schweigh. debetur. Vulgo *τοῦτο τίς οὐ*. Cod. A *τοῦ τις ὦ*. Postrema verba *εἰεν δέχου καὶ τοῦτο*, primo interlocutori magis mihi convenire videbantur quam alteri, ex quo consequens est versus 9 et 10 ab hoc altero recitari, qui his

*) Male alii ἀπὸ τοῦ ῥυτίδας ἔχειν deducebant. Photius Lex. p. 493 l. *Ῥυτά· εἶδος φιαλῶν. τάχα δὲ οἷον ῥυτίδας καὶ ἀναγωγὰς ἔχουσαι*.

interpretari videtur quam artifex in tertio rhyto repraesentaverat imaginem. Videtur autem poculum describi quod πήγασος appellabatur. V. Astydamos apud Athenaeum XI p. 496 e: ῥέοντα (i. e. ῥυτά) δώδεχ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ | ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρύψ, τὸ δ' ἕτερον πήγασος. — V. 10 πύρπνοον PVL. πυρπνόον AB.

EUDOXUS.

(Hist. crit. p. 492)

ΝΑΥΚΛΗΡΟΣ.

Pollux VII 201: τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο (ψηφοπαίκτης) εἰρηκί τις τῶν νέων κωμικῶν, Εὐδόξος ἐν Ναυκλήρου δράματι.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Zenobius I 1. Ἀβυδηνὸν ἐπιφώρημα: ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς Εὐδόξος ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Vide interpretes.

PHOENICIDES.

(Hist. crit. p. 491)

ΑΥΛΗΤΡΙΔΕΣ.

*Δύνασαι σιωπᾶν; B. ὥστε τοὺς τὰς διαλύσεις
συντιθεμένους κεκραγῆναι [πᾶσιν] δοκεῖν.*

Hesychius I p. 1041. *Δύνασαι σιωπᾶν; πρῶτον φασὶ
Φοινικίδην — ἀποσκήψαι τὴν σιωπωμένην ὁμολογίαν περὶ
τῶν διαλύσεων Ἀντιγόνου καὶ Πύρρου βουλόμενον εἰπεῖν
ἐν ταῖς Αὐλητρίσιν οὕτως Δύνασαι σιωπᾶν; κτλ. Ita enim
haec emendavi Hist. crit. p. 482. Secundo versu possis for-
tasse probabilius κεκραγῆναι δοκεῖν μέγα, cuius dictionis
exempla vide apud Bergkium Comment. p. 490. Ceterum
foedus, ad quod respicit poeta, fortasse dicit Miod, quo Pyr-
rus cum Antigono Gonata coniunctus postea a Lysimacho
victus est. V. Pausan. I-10 et Droyseni Hist. Diad. p. 626.*

ΜΙΣΟΥΜΕΝΗ.

*Μύρτων λέγουσι καὶ μέλιτος ἐγκώμια,
καὶ τῶν προπυλαίων καὶ τέταρτον ἰσχάδων.
τούτων ἐγευσάμην καταπλεύσας εὐθίως
καὶ τῶν προπυλαίων· κοῖδ' ἐν ἧν τούτων ὅλως
πρὸς ἀτταγῆνα συμβαλεῖν τῶν βρωμάτων.*

Athenaeus XIV p. 652 d. de ficibus Atticis disserens: *Φοινικίδης δ' ἐν Μισομένη φησὶ Μύρων λέγουσι κτλ.* *Permira Casauboni* est interpretatio τῶν προπυλαίων, quae de bellariis aliave cupediis in aedium sacrarum vestibulis venire solitis intellegit. Immo celeberrima illa quae omnes norunt dicit Propylaea, Pericle auctore condita, quorum tanta fuit magnificentia, ut Graeci ea splendidissimis Persarum aedificiis anteponerent. V. Dio Chrysost. VI p. 199. Recte iam Dobraeus Adv. II p. 849. „Ridetur quidam peregrinus, qui προπύλαια edulium esse putat.” Peregrinus ille fuisse videtur genere Ionius. Certe Ionicos attagenas celebrat Horatius Epod. II.

Φ Υ Λ Α Ρ Χ Ο Σ . *)

*Τρίτον δὲ πρὸς τοῦτοις τὸν σοφώτατον
Χαίριππον. οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει
μέχρι ἂν διδῷ τις ἢ λάθῃ διαρραγείς.
τοιοῦτ' ἔχει ταμειὸν ὥσπερ οἰκίας.*

Athenaeus X p. 415 e: *περὶ δὲ Χαίριππου φησὶ Φοινικίδης ἐν Φυλάρχῳ οὕτως Τρίτον κτλ.* Aelianus hominem istum *Χάριππον* vocat V. H. I 27. quem sequutus est Dindorfius. Alteram formam tuetur Menander p. τὸν ἄμῃτα *Χαίριππ'* οὐκ ἐᾷς πέττειν τινά. Cfr C. Keilii Spec. Osmatol. gr. p. 49. Vs. 1 τρίτον PVL. τὸ τρίτον AB. *Sapientissimum* cur dicat hominem voracitate infamem non intellego. Malim igitur *σοφώτατον*. — Vs. 3 μέχρι ἂν P. ceteri μέχρις ἂν. — Vs. 4 ταμειὸν B. ceteri ταμειόν. Ibidem οἰκίας PVL. Pro τοιοῦτ' fortasse praestat τοσοῦτ'.

*) V. Hist. crit. p. 482.

EX INCERTA FABULA.

Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ὑπομείναμι' ἔτι,
 Πυθιάς, ἔταιρεῖν. χαιρέτω· μὴ μοι λέγε·
 ἀπέτυχον· οὐδὲν πρὸς ἐμέ· καταλῦσαι θέλω.

εὐθύς ἐπιχειρήσασα φίλον εἶχόν τινα

5 στρατιωτικόν· διαπαντὸς οὗτος τὰς μάχας
 ἔλεγεν, ἰδεῖν αἶμα λέγων τὰ τραύματα,
 εἰσέφερε δ' οὐδέν. δωρεὰν ἔφη τινά
 παρὰ τοῦ βασιλέως λαμβάνειν, καὶ ταῦτ' αἶ
 ἔλεγεν· διὰ ταύτην ἣν λέγω τὴν δωρεάν

10 ἐνιαυτὸν ἔσχε μ' ὁ καχοδαίμων δωρεάν.

ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνω δ' ἄλλον τινά,
 ἱατρόν. οὗτος εἰσάγων πολλοὺς τινας
 ἔτεμν', ἔκαε, πτωχὸς ἦν καὶ δῆμιος.

δεινότερος οὗτος θατέρου μοι κατεφάνη.

15 ὁ μὲν διήγημ' ἔλεγεν, ὁ δ' ἐποίει νεκρούς.

τρίτῳ συνέξενξ' ἡ τύχη με φιλοσόφῳ,
 πώγων' ἔχοντι καὶ τρίβωνα καὶ λόγον.

εἰς προὔπτον ἦλθον ἐμπισοῦσα δὴ κακόν·
 οὐδὲν ἐδίδου γάρ· εἴ τι δ' αἰτοίμην, ἔφη

20 οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὰργύριον. ἔστω κακόν,

διὰ τοῦτο δός μοι, ῥῆψον· οὐκ ἐπέιθετο.

Stobaeus Flor. VI 30 cum lemmate Φοινικίδου. Vs. 2.

Pythias, quod alias honestarum feminarum nomen erat (v. Diogen. Laert. V 53 et Stobaeus Flor. XXXI 8), apud Phoenicidem aut lenae aut meretricis nomen fuisse videtur. Facit hinc Athenaeus XIII p. 487 c: Νεμεάδος τῆς αὐλητρίδος Ὑπερείδης μνημονεύει. περὶ ἧς ἄξιον θαυμάζειν πῶς περιεῖδον Ἀθηναῖοι οὕτω προσαγορευομένην τὴν πόρνην, πανηγύρεως ἐνδοξοτάτης ὀνόματι κεκρημένην· κικώλυτο γὰρ

τὰ τοιαῦτα τίθισθαι ὀνόματα οὐ μόνον ταῖς ἑταιροῖσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις δούλαις, ὥς φησι Πολέμων ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως. Sed hanc legem non constanter Atheniensis tenuisse, praeter Nemeam, a qua Theopompus fabulam inscripsit, etiam *Isthmiadis* meretricis nomen docet, de qua v. Athen. XIII p. 593 f. De verbo ἑταιρεῖν confer Athenaeus XIII p. 571 d: καλοῦσι δὲ τὰς μισθαρνούσας ἑταῖρας καὶ τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν ἑταιρεῖν. — Vs. 8 pro ἀπέτυχον H. Stephanus ἐπέτυχον, verba ita coniungens μή μοι λέγε ἐπέτυχον, id ut significet ὅτι ἐπέτυχον, idque Pythias de se ipsa dixerit. Ibidem καταλύσαι θέλω, *missionem dare volo, desinere volo artem meretriciam*. Cfr Machon Athenaei XIII p. 581 c: καταλελυκίας τῆς Γνα-θαινίου σχεδόν, οὐκ ἔτι θ' ἑταιρεῖν ὑπομενοίσης. Nos *das Geschäft aufgeben*. Incertus apud Diodorum Sic. XII 15 εὐήμερων κατάλυσον. Ita enim legendum pro κατάπαισον. Cfr praeterea Iacobium Animadv. ad Anthol. gr. IX p. 445. — Vs. 6 vulgo ἐδείκνυ. Grotius ἐδείκνυ δ'. Galef. ἐδείκνυ'. — Vs. 11 δ' additum a Valckenario. — Vs. 13 ἔτεμν' Stephanus. Libri ἔτεμνεν. — Vs. 15 διήγημ' ἔλεγε νεκρούς h. e. διηγείτο ὅτι ἐποίησε νεκρούς. — Vs. 19 εἴ τι δ' αἰτοίμην Grotius. Vulgo εἰ δέ τ' αἰτοίμην. Cod. A τάλαν αἰτῶ τε. Wakefieldus εἰ δ' ἐπαιτοίην. Galsfordus εἰ δ' ἂν αἰτοίμην.

POSIDIPPUS.

(Hist. crit. p. 482)

ANABAEION.

Ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήκοα
 τὰ τῶν μαγείρων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
 ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον ὁ μὲν ὥς οὐκ ἔχει
 ῥίνα κριτικὴν πρὸς τοῦτον, ὁ δ' ὅτι στόμα
 5 πονηρόν, ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
 ἐπιθυμίας ἐνιά τε τῶν ἡδυσμάτων,
 κάθαλος, κάτοξος, χναυστικός, προσκαυστικός,
 καπνὸν οὐ φέρων, πῦρ οὐ φέρων. ἐκ τοῦ πυρός
 εἰς τὰς μαχαίρας ἦλθον· ὧν εἰς οὗτοςί
 10 διὰ τῶν μαχαιρῶν τοῦ πυρός τ' ἐλήλυθεν.

Athenaeus XIV p. 661 f. de coquorum arte disserens:
Ποσειδίππος ἐν Ἀναβλέποντι Ἐγὼ μάγειρον κτλ. Vs. 1
libri ἀναλαβών. Coraes ἕνα λαβών, quod recepit post
Schweighaeuserum Dindorfius. At soristo nullus hic locus
est. Itaque scripsi λαμβάνων, cum conducerem, scil. in foro
ubi coquorum statio erat. — Vs. 2 καθ' ἕκαστον scripsi
pro καθ' ἑκάστου. Et ita etiam Dobraeus Adv. II p. 351.
Sed male idem τὰ τῶν ἀπόντων πάντα. Si quid mutan-
dum, corrigam αὐτῶν pro τὰ τῶν, ab ipsis coquis omnia
eorum vitia comperi. — Vs. 3 vulgo ἀντεργολαβοῦντος
ἐλέγομεν ὥς. Correxī praecunte Grotio. Praeterea Dobraeus
ἔχοι pro ἔχει. — Vs. 4 κριτικὴν B et Casaubonus. κρητικὴν
 Comaed. nov.

PVL. Iacobaeus τὸ ante στόμα addebat. Dobraeus ὅτιν' pro ὅτι. — Vs. 5 libri γλῶσσαν. — Vs. 6 pro ἐνιά τε Dobraeus dubitanter ἀνείρο. Rectius Dindorfius post ἐπιθυμίας aliqua excidisse statuit. Sententia tale quid requirit:

ὁ δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀσχήμονας
ἐπιθυμίας [ὥς ἐστι κατακεχρημένος,
ὁ δ' ὅτι ἀφειδής] ἐστι τῶν ἡδυσμάτων,
κάθαλος, κάτοξος —

Vs. 7 κάθαλος APV. κάθηλος B. καθ' ἄλως L. Ibid. κάτοξος pro κατ' ὄξους vel κατόξους Grotius. — Vs. 8 πῦρ οὐ φέρων Grotius. VL οὐ πῦρ οὐ φέρων δ'. B οὐ πῦρ οὐ φέρων οὐδ'. — Vs. 9 pro ἤλθον B ἄθλον. — Vs. 10 τοῦ πυρός τ' ex B editum. PVL τοῦ πυρός. Dobraeus τοῦ τε πυρός. Grotius εἰς τὸ πῦρ, quod interpretatur ad opus faciendum, non memor proverbialis dictionis διὰ μαχαίρων καὶ πυρός ἐρχεσθαι, de qua vide intpp. Zenobii III 19.

A Π Ο Κ Λ Ε Ι Ο Μ Ε Ν Η.

Respicere videtur hanc fabulam Strato in Anthol. Palat. vol. II p. 510: Μνησθήσει τούτων, ὑπερήφανε, καὶ σὺ φιλήσεις, καὶ κωμωδήσεις τὴν ἀποκλειομένην. Quamquam fortasse etiam alii poetae hoc titulo comoedias scripserunt.

I.

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα· συμβαίνει δέ το
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἀστεῖον· οὐχ ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας.

Athenaeus XIV p. 659 a: ἀλλ' ὃ γε Ποσειδίππος περὶ δούλων μαγείρων ἐν Ἀποκλειομένη φησί Ταυτὶ κτλ. Ad eundem hunc locum respiciens iam supra Athenaeus p. 658 f. scripsit: οὐδὲ γὰρ ἂν εὔροι τις ὑμῶν δοῦλόν τινα μάγειρον ἐν κωμωδίᾳ πλὴν παρὰ Ποσειδίππῳ μόνῳ. Coqui apud Athenienses libera utebantur conditione, habebantque statio-

nem suam in foro, ubi pacta mercede eos conducebat quis-
quis eorum opera in convivio apparando uti vellet. Servi
ut culinariam artem exercerent, id sub Macedonum demum
imperio institutum esse disertim l. l. annotavit Athenaeus.
Ex hoc genere fuit is quem Postidippus et hac in fabula et
in Syntrophis in scenam produxerat. Qui quod dicit vs. 8
οὐχ ἀλώσομ' ἐκφέρων κρέας, id non recte, ut mihi quidem
videtur, Casaubonus ad epularum tenuitatem traxit, ex quibus
aliquid furto subducere operae pretium non esset. Quam in
rem affert Aristoph. Pac. vs. 13. Mihi hoc potius homo
dicere videtur: Quam diu libera utebar conditione, si quid
forte finitis, ad quas operam meam condixeram, epulis me-
cum auferrem, in furto fere a ianitore deprehensus sum:
nunc autem, quum totus in domini servitium concesserim, id
nequaquam mihi usu veniet; tutus enim et tranquillius a
ianitoris vigilantia furto meo me oblectabo.

II.

Athenaeus VII p. 301 b: ἐνικῶς (ἐψητὸς) Νικόστρατος
ἐν 'Ησιόδῳ „βεμβράδ' ἀφύην ἐψητόν.” Ποσειδίππος Ἀπο-
κλειομένη Ἐψητόν ἀγοράζειν τινά. Sotades Ἐγκλειομ.
vs. 18 ἐψητόν δὲ μετὰ ταύτας, τινά.

III.

Pollux X 98: τὸ τηγανίζεσθαι ἔστιν ἐν Ἀποκλειο-
μένη Ποσειδίππου.

Γ Α Α Α Τ Η Σ. *)

I.

Pollux VII 111: ἣν Ὅμηρος κορώνην λέγει, νῦν κόρακα
καλοῦσι, καὶ Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ ὁ νέος κωμικὸς εἰπὼν
κόρακι κλύεται (Kuhnίος κρούεται) ἡ θύρα. ἔστι
μὲν οὖν [οὐ] κεκριμένη τοῖς νέοις ἡ φωνή, ληπτέον δὲ καὶ

*) V. Hist. crit. p. 483.

τὰ σπάνια παρ' αὐτῶν εἰ καὶ μὴ εἴη χρηστά. MS Falek. καὶ Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ ὁ νέος κωμικὸς εἰπὼν κόρακι κλύε (Hemsterh. κροῦε) τὰς θυρίδας. Idem X 22: Ποσειδίππος γοῦν ἐν Γαλάτῃ φησὶν κόρακι κρούεθ' ἢ θυρά. MS Falek. Ποσειδίππος ἐν Γάλατι (sic) φησὶ κόρακι κλείεθ' ἢ θύρα. Hoc verum videtur.

II.

Pollux IV 175: ἔνιοι δὲ καὶ τῶν Ἀθῆνησι κωμωδούντων τῶν νέων, οἷον Φιλήμων ἐν Σικελικῷ καὶ Ποσειδίππος ἐν Γαλάτῃ, λίτρας μνημονεύουσι.

A H M O T A I.

Photius Lex. p. 291 2. Νεανιεύεται: Ἀμφίς Ἐρίθοις. Ποσειδίππος Δημόταις.

E P M A Φ P O Δ I T O Σ.

Ἵδὼν τρέφει πᾶς κἄν πένης τις ὦν τύχη,
θυγατέρα δ' ἐκτίθησι κἄν ἢ πλούσιος.

Stobaeus Flor. LXXVII 6 cum lemmate Ποσειδίππου Ἐρμαφροδίτου. Vs. 1 πᾶς AB. Vulgo τις. — Vs. 2 δ' omittit B.

E Π Ι Σ Τ Α Θ Μ Ο Σ.

Σκηνάς, ὄχρους,
ρίσκους, ἀορτάς, τάχανα, λαμπήνας, ὄνους.

Pollux X 139: αἱ δὲ ἀορταὶ εἴρηνται ἐν Ποσειδίππῳ Ἐπιστάθμῳ Σκηνάς κτλ. Vs. 2 Kuhniius λάχανα afferens Hesychium, Λάχανα: τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται. Idem voluit Touprius Emend. IV p. 285. Sed ipsum illud λάχανα Hesychii controversum est. Suspicor igitur λάσανα, quamquam video quid obverti possit.

Ε Φ Ε Σ Ι Α.

Φρόνη πρὸ ἡμῶν γέγονεν ἐπιφανιστάτη
πολὺ τῶν ἑταίρων· καὶ γὰρ εἰ νεωτέρα
τῶν τότε χρόνων εἶ, τὸν γ' ἀγῶν' ἀπήχασας.
βλάπτειν δεχοῦσα τοὺς βίους μείζονες βλαβάς·
εἰς Ἑλκίασαν ἦλθε περὶ τοῦ σώματος,
καὶ τῶν δικαστῶν καθ' ἓνα δεξιουμένη
μετὰ δακρύων διέσωσε τὴν ψυχὴν μόλις.

Athenaeus XIII p. 591 c. de Phryne disserens: Ποσει-
διππος δὲ ὁ κωμικὸς ἐν Ἐφεσίᾳ τάδε φησὶ περὶ αὐτῆς
Φρόνη κτλ. De Phrynae causa capitali vide Iacobi Com-
mentationes ad antiquit. pertin. p. 438. Quam quod Meye-
rus de Proc. Attic. III p. 304 coram Heliastis actam esse
suspicitur, id hic Posidippi locus extra dubium ponit. Vs. 1
Iacobseus Animadv. ad Athen. p. 318 περισήμων. Dobraeus
Adv. II p. 346 πρὸ γ' ἡμῶν. Quorum neutro opus videtur.
Vide ad Antiphanis fragm. p. 81. — Vs. 3 εἰ Casanbonus.
Libri εἷη. — Vs. 5 libri τὴν Ἑλκίασαν εἶλε. Correxerit Do-
braeus. „Formula forensis, εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς. Ἑλκία
sine articulo Aristophanes Equ. 893.” Ita etiam Diogenes
Laert. I 66.

Κ Ω Δ Ω Ν. *)

Τὸν παῖδ' ἄνω σπεύδοντα πρὸς τὸ τελώνιον.

Pollux IX 28: εἴρηται δὲ τὸ τελώνιον ἐν Ποσειδίππου
Καῖδωνι Τὸν παῖδ' ἄνω κτλ.

Λ Ο Κ Ρ Ι Δ Ε Σ. **)

Ὦρα περαίνειν ἐγγέλια, καράβους,
κόγχας, ἐχίνους προσφάτους, μηκώνια,
πίννας, τραχήλους, μύας.

*) V. Hist. crit. p. 483.

**) V. Hist. crit. p. 483.

Athenaeus III p. 87 f: οἱ τράχηλοι τῶν πορφυρῶν εὐ-
 θετοῦσι πρὸς τὰς τῶν στομάχων διαθέσεις. μνημονεύει
 δ' αὐτῶν Ποσειδίππος ἐν Λοκρίσιν οὕτως "Ωρα κτλ. Vs. 1
 περαίνειν *absumere* interpretatur Schweighauserus. Vereor
 ut recte; nisi corruptum est, idem esse putem quod πορί-
 ζειν, *comparare, herbei schaffen*. Ibidem ἐγγέλεια Porsonus.
 Libri ἐγγέλεια, ἐγγέλυσι, ἐγγέλια. Ibidem καὶ ante καράβους
 addit L. — Vs. 3 τραχήλους. Respicit haec Photius Lex.
 p. 598. Τράχηλοι: τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτως Πο-
 σειδίππος. Etymol. M. p. 704 48: ἐν τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ
 τράχηλον. εὔρον σημαίνει τῶν θαλασσίων πορφυρῶν. οὕτω
 Ποσειδίππος. Easdem conchyliorum eervices intellegendas
 esse docui in Babuli Mys. p. 237: ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν
 δι' ἡμέρας ὅλης τραχήλους. Cfr Archedionum Thes. II 4
 δραχμῆς τραχήλους. Eas validioribus cibis accenset lauda-
 tus a Casaubono Petronius Sat. cap. CXXX: *max tibi va-
 lidioribus pastus, id est bulbis coohlearumque sine iure cor-
 viciis, hausi parcius merum*. Recte igitur Salmasius Exere.
 Plin. p. 792 τραχήλους, ut μηχανία vs. 2 commemorata,
 non proprium piscium genus esse, sed quia per se coque-
 bantur, ideo seorsim nominasse Posidippum monuit.

M E T A Φ Ε Ρ Ο Μ Ε Ν Ο Ι.

I.

"Ωστ' ἐν ἡμέραις δέκα

εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον.

Diogenes Laert. VII 27: ἤδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν σχε-
 δὸν ἐχώρησεν (Zeno)· ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ „τοῦ φιλοσό-
 φου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος." ἀλλὰ καὶ Ποσειδίππος Με-
 ταφερομένοις "Ωστ' ἐν ἡμέραις — ἐγκρατέστερον. *)

*) Adduntur proxime haec: τῷ γὰρ ὄντι πάντας ὑπερβάλλετο τῷ
 τε εἶδει τούτῳ καὶ τῇ σιμνότητι καὶ δὴ νῆ Δία καὶ μυκαριότητι.
 Lege μακροβιότητι. Sequitur enim ὁτιὰ γὰρ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα
 βιούς ἔτη κατέσχιψεν.

II. III.

Athenaeus III p. 118 b: Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσειδίππος ἐν Μεταφερομένῳ (sic). — Antisthenes p. 102 32. Κύπριον: τὸ τάρικον. Ποσειδίππος ἐν Μεταφερομένοις. Cyprium salsamentum et cybta in cibis memorata fuisse videntur, quibus adolescens ille se ingurgitabat, quem nescio quis philosophus vel paedagogus Fragm. I intra paucos dies ad summam frugalitatem se revocaturum esse pollicetur.

M Y P M H Ξ. *)

I.

Ὡν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος εὐχεται τυχεῖν
τῆς εὐθανασίας κρεῖττον οὐδὲν εὐχεται.

Stobaeus Flor. CXVIII 17: Ποσειδίππου ἐκ Μύρμηκος.
Vs. 2 εὐθανασίας cod. A. ἀθανασίας vulgo.

II.

Οὕτω τε πολὺπον ἐστὶν ἡ λύπη κακόν.

Stobaeus Flor. XCIX 29: Ποσειδίππου ἐκ Μύρμηκος.
Pro τε cod. A τοι.

Θ Μ Ο Ι Ο Ι.

Ἔργον γε λύπην ἐκφυγεῖν, ἢ δ' ἡμέρα
ἀεὶ τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρεται.

Stobaeus Flor. XCIX 30: Ποσειδίππου ἐξ Ὀμπίων.
Compares proverbium ἡ Λιβύη ἀεὶ τι καινὸν θηρίον φέρει.
Vide vol. III p. 852.

II A I Δ Γ Ο Ν.

Athenaeus III p. 94 c: εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφ' ὅπως
λίον παρὰ Ποσειδίππου ἐν Παιδίῳ.

*) V. Hist. crit. p. 483.

Π Ο Ρ Ν Ο Β Ο Σ Κ Ο Σ.

‘Ο μὴ πεπλευκῶς οὐδὲν ἰόρακεν καχόν·
τῶν μονομαχοῦντων ἑσμέν ἀθλιώτεροι.

Athenaeus IV p. 154 f: ὁ δὲ κωμωδιοποιὸς Ποσειδίππος ἐν Πορνοβοσκῇ φησιν ‘Ο μὴ κτλ. Libri ἑώρακεν.

Σ Υ Ν Τ Ρ Ο Φ Ο Ι.

I.

‘Εβράδιζες ἔξω τῶν πυλῶν μάγειρος ὢν;
B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἀδειπνος ἦν.
A. πότερ’ οὖν ἀφείσαι; B. κατ’ ἀγορὰν ἐργάζομαι.
ἐπρίατο γὰρ τις ὁμότεχνός με γνώριμος.

Athenaeus XIV p. 659 c: ὁ γε Ποσειδίππος περὶ δούλων μαγείρων ἐν ‘Αποκλειομένη φησὶν — καὶ ἐν Συντρόφοις ‘Εβράδιζες κτλ. Vs. 2 ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων addita sunt ex A. Ita enim recte Dindorfius correxit lectionem codicis, qui παρμένων habet pro παραμένων. Idem postea etiam Dobraeus Adv. II p. 350. — Vs. 3 legebatur πότερον οὖν ἀφείσεα. Correxuit Dobraeus: „Num igitur manu missus es? — Minime: emit me quidam eorum qui apud forum profitentur. Nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum isto die conduxerat.” Post haec missa facere licet commenta reliquorum.

II.

“Ενδοθι προνομεύειν ὄρμενα.

Photius Lex. p. 348 4. “Ορμενα: τὰ τῆς κράμβης· Ποσειδίππος Συντρόφοις “Ενδοθι προνομεύειν ὄρμενα. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὔρομεν. Cfr ad Nicostrati fragm. inc. fab. VII. Verbo προνομεύειν qui ante Posidippum usus sit vix reperias. Cfr Piersonus ad Moer. p. 301.

Φ Ι Λ Ο Π Α Τ Ω Ρ.

Antisthenes p. 98 19. Ἐθισμός: ἀντὶ τοῦ ἔθους. Ποσειδίππος Φιλοπάτορι. V. Lobeck ad Phryn. p. 511.

Χ Ο Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α Ι.

Μαθητὰ Λεύκων οἳ τε συνδιάκονοι
 ὑμεῖς· ἅπας γάρ ἐστιν οἰκείος τόπος
 ὑπὲρ τέχνης λαλεῖν τι. τῶν ἡδυσμάτων
 πάντων κράτιστόν ἐστιν ἐν μαγειρικῇ
 5 ἀλαζονεία· τὸ καθ' ὅλου δὲ τῶν τεχνῶν
 ὄψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' ἡγούμενον.
 ξιναγὸς οὗτος, ὅστις ὃν θώρακ' ἔχη
 φολιδωτὸν ἢ δράκοντα σεισιδηρωμένον,
 ἐφάνη Βριάρεως, ἂν τύχη δ' ἐστὶν λαγώς.

10 ὁ μάγειρος ἂν μὲν ὑποδιακόνοὺς ἔχων
 πρὸς τὸν ἰδιώτην καὶ μαθητὰς εἰσὶν,
 κυμινοπρίστας πάντας ἢ λιμοὺς καλῶν,
 ἔπηξ' ἕκαστος εὐθύς. ἂν δ' ἀληθινόν
 σαντὸν παραβάλλης, καὶ προσεκδαρεῖς ἄπει.

15 ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, τῷ κενῷ χώραν δίδου.
 καὶ τὰ στόμια γίγνωσκε τῶν κεκλημένων·
 ὥσπερ γὰρ εἰς τὰμπόρια τῆς τέχνης πέρας
 τοῦτ' ἐστίν, ἂν εὖ προσδράμῃς πρὸς τὸ στόμα.
 διακονοῦμεν νῦν γάμους. τὸ θυμὰ βοῖς,

20 ὁ δίδους ἐπιφανής, ἐπιφανής ὁ λαμβάνων.
 τούτων γυναῖκες ἱερφαῖαι τῇ θεᾷ θεοί,
 κορύβαντες, αὐλοί, παννυχίδες, ἀναστροφή.
 ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς.
 μέμνησο καὶ σὺ τοῦτο.

Athenaeus IX p. 376 e: ἀλλ' ἡ νομίζετέ με ἔλαττον παιδεῦσθαι τῶν ἀρχαίων ἐκείνων μαγείρων, περὶ ὧν οἱ κωμωδιοποιοὶ λέγουσι; Ποσειδῖππος μὲν ἐν Χορευούσαις· μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ λέγων πρὸς τοὺς μαθητὰς τάδε Μαθητὰ Λεύκων κτλ. Vs. 3 λαλεῖν P. ἀλλεῖν A. ἄλλειν BPV. — Vs. 6 ὅψει σχεδόν τι πάντα τοῦθ' Porsonus pro ὅψει δ' ἔχοντι τοῦθ'. — Vs. 7 pro ὅστις ἂν requirebam ἡνίκ' ἂν, vel οἷον ξιναγὸς οὗτος, ἂν θώρακ' ἔχη etc. — Vs. 8 δράκοντα σεισιδηρωμένον de dracone in clypei ferrea lamina sculpto interpretatur Casaubonus, de ipso clypeo Schweighaeuserus. — Vs. 9 Βριάρεως. Similiter Briarei nomine usus est Timocles Her. vs. 4. ubi vide notas. — Vs. 10 μὲν add. ABCL. om. PV. — Vs. 12 ἡ add. ABCL. om. VL. καλῶν pro καλῶς Grotius Excerpt. p. 817. qui ad sensum huius versus recte monuit audacter coquum exprobare domesticis nimiam tenuitatem. λιμὸν δὲ dicit famelicos. Eustathius p. 1828 6: φειδωλὸς καὶ χίμβιξ — καὶ κυμινοπρίστης, ἔτι δὲ καὶ λιμός. — Vs. 13 ἐπτηξ' Casaubonus. ἐπίτηξ' PVL. ἔπει' ἤξεν C. qui ἕκαστος εὐθύς omittit. ἀληθινὸν coquum dicit eum, qui simplex et sine pompa et specie inanum accesserit, ut perspecte annotavit Casaubonus. — Vs. 14 Dindorfius πρὸς ἐκδαρεῖς. Utro modo scribatur perinde est. Alexis Mant. II 8 p. 450: αὗται δ' ἀδικοῦσαι καὶ προσεγκαλοῦσ' ἔτι. Plato comicus Lacen. I, 6 καὶ προσαναφῦσαν. Et sic saepe etiam alii. Quibus locis qui πρὸς seorsim scribere volunt, eandem rationem etiam in aliis compositis sequi debebunt. — Vs. 15 ὅπερ οὖν ὑπεθέμην, igitur quod iam praecepi. — Vs. 16 στόμιον insolentius de gula dixit, quo sensu alias στόμα ponitur. Neo tamen recte Casaubonus στόματᾱ. — Vs. 18 ἂν εὖ GL. ἄνευ APV. Sensum horum verborum optime expressit Grotius:

nam plane extrema nostrae est artis linea,
quasi circa portum, recta in os incurrere.

Idem recte monuit ambiguitatem esse in voce στόμια, quae et ostium fluminis significat et os hominis. Rectius et ad h. l. accommodatius dixisset os portus. Cfr Pollux I 102.

IX 28. Ceterum „ἐμπορίον hic significat locum mercaturae idoneum quae per mare fit. πόλιν ἐπὶ ἐμπορίον κειμένην dicit Athen. infra p. 526 e. loquens de Byzantio: idem sonat Romanorum *emporium*. Cfr Vitruv. V 13." Coraes. — Vs. 20 ὁ διδούς *socer*, ὁ λαμβάνων *gener*. — Vs. 21 Erfurdinus Obscrv. p. 441 γυναῖκες εἰς' ἱέρειαι τῇ θεᾷ, omisso θεοί. Omnia in manus augens coquus *deos deasque* in illo apertelli convivio praesentes adesse dicere potuit; itaque suspicari possis τοῦτων γυναῖκας, ἱέρειαι (vel ἱερίαι), θεοί, θεοί. Forma ἱερέα vel ἱερία in Posidippo nihil mirationis haberet. Praeterea vitium haerere videtur in τοῦτων, quod ad socerum generumque versu superiore memoratos referri non potest, — Vs. 22 κορύβαντες i. e. *temulenti comissatores*, V. Loebekium Aglaoph. p. 1154. Ibidem „ἀναστροφὴ idem est „ac *circulus* apud Romanos, *cercle* apud Gallos; nempe populi hominum congressus. Italia ad verbum est *conversione*. Neograeci συναναστροφὴν eodem usurpant sensu." Coraes. — Vs. 24 τοῦτο scripsi pro τουτί.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

Ἰδῶτης μέγας

αὐτοῖς ὁ Σεύθης. οἶσθα δ' ὧ βέλτισθ' ὅτι
ἀγαθοῦ στρατηγοῦ διατρέμειν οὐδὲν δοκεῖ.
οἱ πολέμιοι πάρεισιν· ὁ βαθὺς τῇ φύσει
5 στρατηγὸς ἔστηκεν, τὸ πρᾶγμ' ἐδέξατο.
πολέμιός ἐστι πᾶς ὁ συμπίνων ὄχλος.
κινεῖ γὰρ ἀθρόος οὗτος· εἰσελήλυθεν
ἐκ πέντε καὶ δέχ' ἡμερῶν προηλπικώς
τὸ δεῖπνον, ὁρμῆς μεστός, ἐκλελεγμένος,
10 τηρῶν πότ' ἐπὶ τὰς χεῖρας οἶσει τις, νόμι
ὄχλου τοιοῦτον ῥαχίαν ἡθροισμένην.

Athenaeus IX p. 377 b: καὶ περὶ ἑτέρου δὲ μαγείρου, ὄνομα δὲ ἐστὶ Σεύθης, ὁ αὐτὸς φησὶ ποιητὴς οὕτως Ἰδιώτης μέγας κτλ. Vs. 1 ἔφη inter ἰδιώτης et μέγας inserit A. — Vs. 2 σευήθης A. οἶσθα δ' ὧ pro οἶσθα ὧ Grotius. οἶσθας ὧ Piersonus ad Moer. p. 283. — Vs. 3 οὐθέν A. — Vs. 5 „ἔστηκεν, τὸ vel ἔστη καὶ τὸ Casaubonus. Libri ἔστηκεν (ἔστηκε C) καὶ τῷ. ἔστηκώς τὸ Wakefieldus Stiv. crit. III p. 29." Dindorfius. — Vs. 7 inepte vulgo πίνει. Recte κινεῖ Grotius, quod miror sprevisse Dindorfium. Verbum ex re militari ductum. Polybius II 54: αὐτοῖς ἐκ ποδὸς ἐκίνει ποιούμενος τὴν πορείαν ὡς ἐπ' Ἀρχαδίας. Ibidem ἀθρόος scripsi ex B pro edito ἀθρόως. — Vs. 8 προηλπικώς C. προσηλπικώς PVL. — Vs. 9 libri ἐκλεινόμενος, quo retento olim post μεστὸς addebam ὧν, quod recepit Dindorfius. At ἐκλεινόμενος, sive exercitum viribus defectum seu fame enectum intellegas, hoc loco ferri non potest. Scripsi igitur ἐκλελεγμένος, quo delectos milites significari constat. — Vs. 11 ῥαχίαν AB. ῥακείαν PVL. ῥαχίαν Schweighaeuserus, quod recipiendum duxi. At idem frustra ἡθροισμένου.

II.

Ἑλλάς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες.
 σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
 αὐτοῦ τίν', οἱ δ' Ἑλληνας ἐλληνίζομεν.
 τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γραμμασιν
 τὴν εὐτραπείαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

Dicaearchus V. Graec. in Hudsoni Geogr. min. II p. 23: ὅτι δὲ πᾶσα ἦν κατηριθμήμεθα Ἑλλάς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδιῶν ποιητὴς Ποσειδίππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶν Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως Ἑλλάς μὲν ἐστὶ κτλ. πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θετταλίαν τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲ τοὺς Θετταλοὺς, Ἑλλήνος ἀπογόνους ὄντας, ἐλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. „Thessalus aliquis, ut apparet, in

terra Attica natum in his versibus alloquitur, aitque ut Attici ἄττικίζειν dici debent, quum sua lingua utuntur, ita ceteros Graecos ἑλληνίζειν." Salmasius ad Solin. p. 100 F. — Vs. 3 αὐτοῦ τιν' Salmasius. Vulgo αὐτοῦ τινες. Idem in libro δ. L. Hellen. p. 165 et 409 praeterea σαντοῦ. Hudsonus ἄστοῦ τινος. Minus etiam apte Grotius αὐτόχθονος. — Vs. 4 τί προσδιατρίβων etc. Nimirum Atticus ille alterum minus attice loquentem notaverat.

III.

Ναοὶ δὺ' εἰσὶ καὶ στοά, καὶ τοῦνομα,
καὶ τὸ βαλανεῖον, καὶ τὸ Σαράβου κλέος,
τὸ πολὺ μὲν ἀκτὴ, τοῖς δ' Ἐλευθερίοις πόλις.

Dicaearchus V. Graec. in Hudsoni Geogr. min. II p. 14: ἡ δὲ πόλις (Πλαταιαὶ) κατὰ τὸν κωμωδιῶν ποιητὴν Ποσειδιππον Ναοὶ δὺ' εἰσὶ κτλ. Vs. 1 fortasse νεώ. Ceterum non duo, sed tria Plataeensium templa celebrat Pausanias IX 3 et 4. Iunonis, Minervae, Cereris. — Vs. 2 legebatur Σηράμβου. Unice vera huius nominis scriptura est Σάραβος, docente versu dactylico Achaei apud Athen. IV p. 173 e. (C. L. Urlichs Fragm. Achaei Eretr. p. 51) Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε. Eaue forma omnibus locis restituenda est, ubicunque cauponis istius Plataeensis nomen Σάραμβος scribitur. — Vs. 3 cum littore comparat Plataeensium urbem propter solitudinem. Similliter Accius apud Cicer. ad Attic. I, 18: non homo, sed littus aer et solitudo mera, quamquam is de Lemno insula loquitur. Tum Ἐλευθερίοις pro vulgato ἔλευθέροις restituit I. Vossius ad Scylac. p. 9. De Eleutheriorum festo summa cum solennitate apud Plataenses celebrato nota sunt omnia.

IV.

Οὐδεὶς ἀλύπως τὸν βίον διήγαγεν
ἄνθρωπος ὧν, οἷδε μέχρη τοῦ τέλους πάλιν
ἔμεινεν εὐτυχῶν.

Clemens Alex. Strom. VI p. 264 Syll.: Ποσειδίππος Ούδεις ἀλύπως κτλ. Habet etiam Maximus Conf. CXLV p. 231 et omisso auctoris nomine Stobaeus Flor. XCIX 14. Vs. 1 Stobaeus ἄλυπος. — Vs. 2 Stobaeus οὐδὲ μέχρη τέλους. Maximus οὐδ' ἄχρη τέλους. Clemens οὐδ' ἄχρη τοῦ τέλους. Ex his inter se collatis genuinam lectionem restitui. Tum πάλιν unus servavit Clemens. Poterat hoc exemplo uti Porsonus Add. ad Hecub. 1161. — Vs. 8 nonne ἔμεινε δυστυχῶν?

V.

Τὴν χλανίδα πάντες, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐμέ
προσηγόρευον· οὐδὲ εἰς νῦν μοι λαλεῖ.

Stobaeus Flor. XIV 1 cum lemmate Ποσειδίππου.

VI.

Διὰ τὴν τέχνην μὲν γνωρίμους ἐκτησάμην
πολλούς, διὰ τὸν τρόπον δὲ τοὺς πλείστους φίλους.

Stobaeus Flor. XXXVII 14 in titulo περὶ χρησιμότητος cum lemmate Ποσειδίππου. Pro τέχνην nescio an τύχην scribendum sit.

VII.

Οὐκ ἔργον ἐστὶν εὖ λέγειν, ἀλλ' εὖ ποιῆν·
πολλοὶ γὰρ εὖ λέγοντες οὐκ ἔχουσι νοῦν.

Stobaei Append. Flor. IV p. 388 Lips. cum lemmate Ποσειδίππου.

VIII.

Διψηρός, ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος!

Athenaeus I p. 32 b: μυρίνης δι οἶνος κεῖται παρὰ Ποσειδίππου Διψηρός κτλ. *Siticulosum* vinum quo sensu dicitur nescio. Pro ἄτοπος, quod ineptum vini epitheton est, Coraë coniecit ἄποτος. Mihi ἄτονος scribendum videtur, quod non raro dicitur de vino debili et languido, quodale τὸν μυρίνην fuisse consentaneum est. Pro μυρίνης legebatur μυρρίνης. Correxerit Porsonus. Cfr. quae annotavi ad Philippiadis fragm. inc. fab. XVII p. 478.

IX.

Anflatticiata p. 104 19. *Κακοπρόσωπος: Ποσειδιππος.*

X.

Harpocratio p. 98 9: ἐπάναγκες δὲ ἦν τοῖς ἔγγιστα γένους τὰς θήσας ἢ λαμβάνειν πρὸς γάμον ἢ ἐμνᾶς διδόναι, ὡς καὶ Ποσειδιππὸς πονὶ ὁ κωμικὸς φησιν.

XI.

Lexicon Bekkeri Anecd. p. 850 21. *Ἀθετος: ὁ ἀποίητος. οὕτω Ποσειδιππος.*

XII.

Lexicon Bekkeri Anecd. p. 424 25. *Ἀπηλιώτης: ἐν τῇ π. καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς. καὶ ἡ ἐπηλῖς ἔστι παρὰ Ποσειδίπῳ. Dixit de his similibusque formis Lobeckius ad Soph. Aiac. 805. Pro ἐπηλῖς rectius ἐπηλῖς scriptum apud Suidam s. v. ἀπηλιώτης et ἐπηλῖς. V. Arcadium p. 81 12.*

XIII.

Lexicon Bekkeri Anecd. p. 462 25: λέγεται δὲ αὐθέ-
καστα καὶ τὰ αὐτόματα (αὐτόνομα? ἢ αὐτογνώμονα?)
καὶ σκληρά. Μένανδρός φησι „πικροῦ γέροντος αὐθεκάστου
τὸν τρόπον.” Ποσειδιππὸς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἐχρήσατο.
Vide ad Philem. fragm. p. 893 ed. mai.

XIV.

Photius Lex. p. 459 4. *Προσέκοψε τῷ ἀνθρώπῳ:
ἀντὶ τοῦ ἡλλοτριώσατο. οὕτως Ποσειδιππος. Eadem Suidas.
Scribendum προσέκοψε τάνθρωπῳ.*

XV.

Τὸ τῆς ἐλάας δένδρον.

Grammaticus Cramerii Anecd. Ox. II p. 277 13 de duplicibus formis (θῖον et θύος, δρίον et δρίος, κρίνον et κρίνος) disserens: καὶ παρὰ Ποσειδίπῳ *Τὸ τῆς ἐλαίας δένδρον. καὶ πάλιν παρ' Ἀριστοφάνει „τὰ δὲ δὴ δένδρη.”*
Cfr ad Pherecratis fragm. p. 318.

XVI.

Photius p. 193 18. Κύφωνες: ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσειδίππος.

XVII.

Pollux III 101: καὶ τὸ ὄνομα παρὰ Θουκυδίδη (III 20) οἱ ἐπίχαρτοι, ὡς καὶ οἱ καταγέλαστοι. τὸ γὰρ παρὰ Ποσειδίπῳ ἐπίχαρμα πονηρόν. Theocrit. II 20: καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμαι.

XVIII.

Pollux X 140: καὶ ξυρὸν καὶ ξυροδόχην, ὡς καὶ ἐν Θεομοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνης (vs. 219) — καὶ ὄνυστήρια δὲ λεπτὰ Ποσειδίπῳ. Ita Salmasius pro ὄνυστήρια. Pro λεπτὰ scribendum videtur λέγεται.

Stephanus Byz. p. 154: λέγεται βᾶρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσειδίππος, καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἑφορος. Ammonius p. 29: βᾶρις μὲν γὰρ ἐστὶν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Φιλίππου. Ubi recte Valckenarius ὡς Ποσειδίππος, sive malis ὡς ὑπὸ Ποσειδίππου, non comicum h. l. intellegens Posidippum, sed epigrammatum auctorem notissimum, quem etiam alio loco (v. Ζέλεια p. 372) ad partes vocat Stephanus. Hinc corrige Hist. crit. p. 484. ubi ex recensu fabularum Posidippi dele etiam Φιλοσόφους, quos perperam recepi ex Diogene Laert. VII 27. ubi verba οἱ δὲ Ποσειδίππου delenda esse vidit Rossius.

D A M O X E N U S.

(Hist. crit. p. 484)

ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἤκει φέρων
ὁ παῖς. B. τί δ' ἐστὶ τοῦτο, πρὸς θεῶν; A. ῥυτόν
δίχρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωρεῖν χόας,
Ἄλκωνος ἔργον. προὔπιεν δέ μοι ποτε
ἐν Κυψέλοις Ἀδαῖος.

Athenaeus XI p. 468 f: Ἐλέφας. οὕτως ἐκαλεῖτο πο-
τήριόν τι, ὡς Δαμόξενός φησιν ἐν Αὐτόν (ita A pro vul-
gato αὐτῷ) πενθοῦντι Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν κτλ. Vs. 4 Ἄλ-
κωνος ἔργον. De Alcone nobili artifice vide Pausaniam III
14 et Ovidii Metam. XIII 684. quae neglexit cum nostro
loco Silligius Catal. Artific. p. 36. — Vs. 3 Epit. χοᾶς, ut
Eustathius ad Hom. Iliad. p. 1286 26: κεῖται δὲ καὶ οὐδε-
τέρως (τὸ ῥυτόν) ἐν τῷ· ἐλέφας ἐστὶ ῥυτόν δίχρουνον τρεῖς
χωροῦν χοᾶς. At Hesychius I p. 1174 hunc ipsum, ut vi-
detur, locum respiciens: ἐλέφας — καὶ ῥυτόν, τρεῖς χόας
χωροῦν. De elephante confer Epinicum Athenaei XI p. 497 a.
Eodem versu χωρεῖν scripsi suadente Corae pro χωροῦν. —
Vs. 5 Ἀδαῖος AB. Ἀδέος P. ἡδέως VL. Adaei nomen hinc
sumpsit fortasse Suidas, Ἀδαῖος: ὄνομα κύριον. Fuit sub
Philippo Amyntae filio dux mercenariorum, Alectryon ludl-
brii causa appellatus (v. vol. III p. 565), non confundendus ille
cum Bubasti urbis praefecto, qui vixit Olymp. CXLIV. vel
cum Adaeo Mitylenensi. Cypsela non Arcadiae castellum

dicere videtur, sed Thraciae urbem, ut recte iam Schweighaeuserus, afferens Stephanum Byz. in *Κύψελα*, et Plinium H. N. IV 11. Προῦπεν fortasse est *donavit*, ut apud Stephanum Athenaei XI p. 469 a: τούτῳ προέπεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά, aliisque locis.

Σ Υ Ν Τ Ρ Ο Φ Ο Ι .

- Ἐπικούρου δέ με
 ὁρᾷς μαθητὴν ὄντα τοῦ σοφροῦ, παρ' ᾧ
 ἐν δὺ' ἔτεσιν καὶ μηνσὶν οὐχ ὅλοις δέκα
 τάλαντ' ἐγὼ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα.
- 5 B. τοῦτο δὲ τί ἐστίν; εἰπέ μοι. A. καθήγισα.
 μάγειρος ἦν ἀκακῆτος. οὐκ ἔδει θιτοί.
 B. ποῖος μάγειρος; A. ἡ φύσις πάσης τέχνης
 ἀρχέγονόν ἐστ', ἀρχέγονον, ὠλιτήριε.
 οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πονεῖν σοφώτερον,
- 10 ἦν τ' εὐχερὲς τὸ πρᾶγμα τοῦ λόγου τριβὴν
 ἔχοντι τούτου· πολλὰ γὰρ συμβάλλεται.
 διόπερ μάγειρον ὅταν ἴδῃς ἀγράμματον
 μὴ Δημόκριτόν τε πάντα διανεγνακῶτα
 [μᾶλλον δὲ κατέχοντα, καταγέλα ὡς κενοῦ]
- 15 καὶ τὸν Ἐπικούρου κανόνα, μινθώσας ἄφες
 ὡς ἐκ διατριβῆς. τοῦτο δεῖ γὰρ εἰδέναι,
 τίν' ἔχει διαφορὰν πρῶτον, ᾧ βέλτιστε σύ,
 γλαυκίσκος ἐν χειμῶνι καὶ θέρει, πάλιν
 ποῖος περὶ δύσιν Πλειάδος συνειδέναι
- 20 ἰχθὺς ὑπὸ τροπᾶς τ' ἐστὶ χρησιμώτατος.
 αἱ μεταβολαὶ γὰρ αἷ τε κινήσεις κακόγ
 ἡλίβατον ἀνθρώποισιν ἀλλοιώματα
 ἐν ταῖς τροφαῖς ποιοῦσι, μανθάνεις; τὸ δὲ

ληφθὲν καθ' ὥραν ἀποδίδωσι τὴν χάριν.

25 τίς παρακολουθεῖ ταῦτα; τοιγαροῦν στροφοὶ
καὶ πνευμάτια γιγνόμενα τὸν κεκλημένον
ἀσχημονεῖν ποιοῦσι. παρὰ δ' ἐμοὶ τρέφει
τὸ προσφερόμενον βρῶμα, καὶ λεπτύνεται
ὀρθῶς τε διαπνέει. τοιγαροῦν εἰς τοὺς πόρους

30 ὁ χυμὸς ὁμαλῶς πανταχοῦ συνίσταται.
χυμὸς λέγεις Δημόκριτος οὐδὲν πρᾶγμα τὰ
γιγνόμενα ποιεῖ τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν.

B. καὶ τῆς ἱατρικῆς τι μετέχειν μοι δοκεῖς.

A. καὶ πᾶς ὁ φύσειος ἐντός. ἡ δ' ἀπειρία

35 τῶν νῦν μαγείρων κατανόει πρὸς τῶν θιῶν
οἷα ὅτιν. ἄλμην ὅταν ἴδῃς ἐξ ἰχθύων
ὑπεναντίων αὐτοῖσι ποιοῦντας μίαν,
καὶ σήσαμ' ὑποτρίβοντας εἰς ταύτην, λαβὼν
ἕκαστον αὐτῶν κατὰ μέρος προσπαρδέτω.

40 *B.* ὥς μοι κέρησαι. *A.* τί γὰρ ἂν εὖ γένοιτ' ἔτι,
τῆς ιδιότητος πρὸς ἑτέραν μεμιγμένης
καὶ συμπλεχομένης οὐχὶ συμφώνους ἀφάς;
τὸ ταῦτα διορᾶν ἔστιν εὐψύχου τέχνης,
οὐ τοῦ διανίξιν λοπάδας οὐδ' ὄξιν καπνοῦ.

45 ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι.

B. ἀλλὰ τί; *A.* θεωρῶ πλησίον καθήμενος,

πονοῦσι δ' ἑτεροί. *B.* σὺ δέ; *A.* λέγω τὰς αἰτίας
καὶ τὰποβαῖνον· ὁξὺ τὸ περίκομμ', ἄφες.

B. ἀρμονικός, οὐ μάγειρος. *A.* ἐπίτεινον τὸ πῦρ.

50 ὁμαλιζέτω τοῖς τάχεσιν· ἡ πρώτη λοπάς
ξεῖ ταῖς ἐφεξῆς οὐχὶ συμφώνως. νοεῖς
τὸν τύπον; *B.* Ἀπολλων. *A.* καὶ τί φαίνεται; *B.* τέχνη.
A. εἴτ' οὐδὲν εἰκῇ παρατίθημι, μανθάνεις;

βοῶμ', ἀλλὰ μίξας πάντα κατὰ συμφωνίαν.

55 B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἅ διὰ τεττάρων ἔχει
κοινωνίαν, διὰ πέντε, διὰ πασῶν πάλιν.

ταῦτα προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα,
καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω·
ἐνίοτε δ' ἀφιστῶς παρακελεύομαι, πόθεν

60 ἄπτε; τί τούτῳ μιγνύειν μέλλεις; ὄρα,
διάφωνον ἔλκεις· οὐχ ὑπερβῆσει σοφόν;
'Επικούρου οὕτω κατεπύχνου τὴν ἡδονήν,
ἐμασᾷ' ἐπιμελῶς, εἶδε τάγαθόν μόνος
ἐκείνος οἷόν ἐστιν· οἱ δ' ἐν τῇ στοᾷ

65 ζητοῦσι συνεχῶς οἷόν ἐστ' οὐκ εἰδότες.
οὐκοῦν ὃ γ' οὐκ ἔχουσιν, ἀγνοοῦσι δέ,
οὐδ' ἂν ἐτέρῳ δοίησαν. B. οὕτω συνδοκεῖ.
ἀφῶμεν οὖν τὰ λοιπά. δῆλα δὴ πάλαι.

Athenaens III p. 101 f: ἐσθίειν παρακελεῖται τὰ καὶ
τά, οὐδὲν ἀποδέων τοῦ παρὰ Δαμοξένῳ τῷ κωμωδιοποιῷ
μαγείρου, ὃς ἐν Συντράφοις φησὶν 'Επικούρου δέ με κτλ.
Vs. 5 καθήγισα Hermannus Praef. ad Dracon. p. XXV.
Vulgo καθήγησαι. Libri καθήγησα. Hermannii haec verba
sunt: „non hoc ille dicit, se quattuor talenta lucratum esse,
sed consumpsisse in culina. Alter vero quum, quid hoc es-
set, κατεπύχνωσα, interrogasset, de quo Epicuri verbo ad
vs. 62 disseruerunt interpretes, prior iste respondet καθή-
γισα, in fumum dissolutam esse pecuniam significans.” —
Vs. 6 Dindorfius οὐκ ἤδειςθ' αὖ; Mihi non liquet. — Vs. 7
ποῖος μάγειρος; quī, malum, coquus? Dobraeus Advers. II
p. 301. ποῖος, ut saepe, indignantis esse monens. — Vs. 6
ἀρχέγονόν ἐστιν, ἀρχέγονον ὡς ἀλιτήριε ABP. — Vs. 9 libri
οὐθέν. Ibidem Reisigius Coni. p. 31 τοῦ 'πινοεῖν. Αἱ
ποιεῖν. — Vs. 10 Reisigius probabiliter πᾶν τ' εὐχερές. —
Vs. 11 ἔχοντι L. ἔχοντα PV. — Vs. 13 Δημοκρίτου Bas. L.

Δημόκριτον ceteri omnes. — Vs. 14 B μᾶλλον δὲ καὶ κατέχοντα. Ibid. καταγέλα ὡς ABCP. καταγέλα σύ γ' ὡς VL. Hermannus Doctr. metr. p. 155: μᾶλλον δὲ κατέχοντ', εὖ καταγελᾶν ὡς κενού. Rectius idem Praef. ad Drac. Strat. l. 1. totum hunc versum ut ex interpretatione natum deleri iusserat. Inclusi igitur Diadorfi exemplum sequutus, qui trimetrum, si hoc agatur, ita restitui posse iudicat, μᾶλλον δὲ καὶ κατέχοντα, καταγέλα κενού. — Vs. 15 libri μισθώσω σαφές. Grotius Excerptis p. 701 μισθώσας ἄφες. Perfecit emendationem Hermannus scribendum coniciens μινθώσας ἄφες, quorum verborum ipsum illud, quod superiore versu legitur καταγέλα ὡς κενού, interpretamentum est. Verbo μινθώσαι, quod reponendum vidit etiam Lobeckius ad Phryn. p. 276. eodem modo utitur Archestratus Athenaei VII p. 285 b: τὴν ἀφύην μίνθου πᾶσαν πλὴν τὴν ἐν Ἀθήναις. Usitatius hoc sensu est προσπέρδειν. — Vs. 16 ὡς ἐκ διατριβῆς cum sequentibus coniunxit Schweighauserus vertens: nam veluti ex erudito studio et ex doctorum hominum commercio notum hoc debet habere etc. Sed vulgata distinctio retineri potest. — Vs. 17 πρῶτον D. Vulgo πρῶτος. — Vs. 19 ἐπὶ δύσιν πλειάδων DP. — Vs. 20 τ' accessit ex C. — Vs. 22 ἡλίβατον ἀνθρώποισιν Schweighauserus in annotationibus et Porsonus. ἡλίβατόν ἐστ' ἀνθρώποις A. ἡλίβατον ἐν ἀνθρώποισιν VL. Ibid. Porsonus ἀλλοιώμα τι. C ἀλλοιώματ'. Servari poterit edita lectio, si ἀλλοιώματα per appositionem ad καχὸν ἡλίβατον adiectum statuas. — Vs. 23 τροφαῖς Grotius. Libri τροπαῖς. — Vs. 25 sine causa haeserunt editores in accusativo ταῦτα. Menander Inc. fab. XXXII 2: ὁ δὲ μ' ἠκολούθησεν μέχρι τοῦ πρὸς τὴν θύραν, ubi vide notam. Sententiam recte expressit Grotius: Quotus ista quisque observat? — Vs. 29 pro διαπνῆ P habet διὰ δειπνον. — Vs. 30 C inverso verborum ordine ὁμαλῶς ὁ χυμός. — Vs. 31 et 32 omittit C. Petitus πράγματα, quo parum profici in loco corruptissimo recte monet Dindorfius. Id unum mihi certum videtur, referri Democriti de χυμῶ sententiam, et scribendum esse χυμός, λέγει Δημόκριτος, etc.

ἀρθρητικὸν ABP. ἀρθρητικὸν VL. — Vs. 34 ὁ φύσις ἐντός, *naturae cognitione imbutus*. Laudant Budaei Comment. lingu. gr. p. 179. Adde Sextum Empir. adv. gramm. I 155: καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ παιδείας ἐντός. — Vs. 36 οἷα ἔστιν Grotius. Libri οἷαν τήν. Ibid. pro ὁσμὴν scripsi ἄλμην, quam coniecturam meam commemoravit Dindorfius. Casaubonus ἰδωδὴν, quae Homérica vox est. Reisigius tentabat δεσμὴν, quod minus aptum videtur. Quod ego conieci olim, nunc etiam ex Dobraei Adversariis allatum est, qui praeterea tentat οἷα ἔστιν· οὕς ἄλμην ἂν ἴδοις. — Vs. 37 libri αὐτοῖσιν. Ibidem ποιοῦντας Schweighauserus; libri ποιούντων. — Vs. 38 probabiliter Reisigius ἐπιτρίβοντας. — Vs. 40 Iacobsius ὁσμῇ κέχρησαι. Coniecturam meam ὧς μοι κεχάρισται memoravit Dindorfius. Idem nunc Dobraeus. Ibid. γένοιτ' ἔτι ABDP. γένοιτό τι VL. — Vs. 42 συμπλεκόμενης BC. συμπλεκόμενας APVL. Vocem ἀφαί ex musicorum arte adscitam esse recte statuit Petitus. Casaubono translatio a lueta sumpta videbatur. — Vs. 43 Dobraeus εὐφροῦς pro eo quod rectissime habet εὐψύχου. — Vs. 44 οὐ τοῦ Dobraeus. Vulgo οὐ τό. — Vs. 45 τοῦπτάειον Valcken. ad Phoen. p. 252. τοῦπτάειον AP. τοῦπταειῖον VL. — Vs. 46 ἀλλὰ τί; Schweighauserus in annotationibus. Eodem auctore personarum vices ita descripsi, ut supra vides. Vulgo ἀλλὰ τι θεωρῶ etc. sine distinctione. — Vs. 47 Dindorfius ex mea coniectura πονοῦσι δ' ἑτέροις λέγω τὰς αἰτίας. Libri πονοῦσι δ' ἑτεροὶ σοὶ δὲ λέγω τὰς αἰτίας. Nunc Casaubonum sequutus sum. — Vs. 48 ὃξὺ τὸ περίκομμ', ἄφες. In cibus quid fuerit περίκομμα notum est; sed videtur illud etiam musicum fuisse vocabulum, quoniam non credibile est propter unum illud ὃξὺ coquum nostrum ab altero interlocutore harmonicum vocari. Eadem ambiguitate Athenio Samothrac. 31 (Athen. XIV p. 661 b): περικομματιῶ διεγίγγρας' ὑποκρούσας γλυκεῖ, ubi vide quae annotavi. Pro ἄφες nescio an ἄκς scribendum et versu sequente ἐπίτεινον a verbis τὸ πῦρ separandum sit, ut hoc dicat: *nimium acutus sonus est; remitte; rursum intende*. Vide tamen ad

sequentem versum. — Vs. 50 pro τάχεσιν ἢ eod. A στάχεσιν, reliqui στάχεσι. Iacobusius ὁμαλιζέτω τις ὡς τάχος, quod sequutus est Dindorfius. Sed pluralem τὰ τάχη ex Epicurea dictione pettum (v. c. Epist. I 15 aliisque locis) non eripiam Damoxeno. Scribendum videtur ἐπιτείνων· τὸ πῦρ ὁμαλιζέτω τοῖς τάχεσιν, ignem aliquis celeritate aequalem fecit. At fortasse ne hoc quidem opus, si servata vulgari distinctione scribas: ἐπιτείνων τὸ πῦρ. ὁμαλιζέτ' ὦ τοῖς τάχεσιν.*) Dobraeus tentabat ἐπιτείνων τὸ πῦρ ὁμαλιζέτω τῷσι τάχεσιν, — Vs. 51 „ταῖς Casaubonus adiuvante Hoescheliana epitome“, in qua τοῖς reperisse videtur, ut in C scriptum est. τοὺς ABPVL.” Dindorfius. — Vs. 52 τὸν τύπον recte interpretari videntur: *teneas formam et rationem praeceptorum meorum?* „Sic apud Longinum Subl. 18 τὸν τύπον οὐ ἄγνοεῖς de forma et more scribendi Platonis accepti Teuplius, collato hoc loco et Synesio Epist. 67.” Schweighauserus. Qui etiam personas distinxit, quamquam possis etiam: *A. καὶ τί φαίνεται τέχνη; et videtur tibi ars mea aliquid praeclarum esse?* — Vs. 53 libri οὐθέν. — Vs. 55 vulgo πῶς ἔστιν αὐτοῖς etc. Distinxi orationem ut inest Iacobusius. Pro αὐτοῖς quod olim in αὐτῶν mutabam, cum Dobraeo scripsi αὐτοῖς h. e. ἀλλήλοις. — Vs. 59 possis ἔσθ' ὅτε δ', vel ἔνια δ'. Menander Polum. p. 150 καὶ συμμανηῖναι δ' ἔνια δεῖ. Idem Hypob. p. 170: ἀλλ' ἔστι καὶ ταυτόματον ἔνια χρήσιμον, ubi iidem olim ἐνιοτε legebatur. At fortasse probandum quod Hermannus Doctr. metr. p. 181 scripsit ἐνιοτ'. — Vs. 61 διάφωνον ἔλκειν haud dubie musicae artis dictio est. Ibid. libri ὑπερβήση. Pro σοφόν, quod certissime corruptum est, suspicabar Σόφων, non tamen ut celebrem illum coquinariae artis magistrum intellegam, de quo Athen. IX p. 403 e. et alibi. — Vs. 62. „Verbo καταπυκνοῦν (ex musicorum ratione desumpto, ut docuit Meibomius ad Dialog. Laert. X 142) ipse Epicurus usus est, de voluptate loquens in κυρίαις δόξαις num. IX εἰ

*) Ita Aristophanes Lysistr. 350 γυσον ᾧ et Aeschylus Agam. 1089 καταλολύξαι' ᾧ λυσιμῶν θύματος. Ita enim scribendum pro edito καταλολύξαι.

κατεπυκνῶτο πᾶσα ἡδονή etc. ubi vide quae post Melbomium monuit Ioach. Kuhnlius ad Dlog. Laert. II p. 554 ed. Men. Eodem respexit Aleiphron Ep. III 55 cum τὴν καταπύκνωσιν τοῦ ἡδομένου dixit, scil. *condensationem, perfectionem undique absolutam completamque voluptatis*. Cfr apud Laert. proxime sequentem Epicuri sententiam (X 142 no 10) quam expressit Cicero de Fin. II 7." *Schweighaeuserus*. — Vs. 68 libri οὕτω σοι δοκεῖ; quod correxi. Praeterea haec cum sequentibus personae B assignavi.

EX INCERTA FABULA.

Νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἰς
 ἐτῶν ἴσως . . . ἑπτακαίδεκα,
 Κῶος· θεοὺς γὰρ φαίνειθ' ἡ νῆσος φέρειν.
 ὃς ἐπεὶ ποτ' ἐμβλέψει τοῖς καθημένοις,
 5 ἢ λαμβάνων τὴν σφαῖραν ἢ διδούς, ἅμα
 πάντες ἐβωῶμεν
 ἢ τ' εὐρυθυμία τό τ' ἡθος ἢ τάξις θ' ὅση
 ἐν τῷ τι πράττειν ἢ λέγειν ἐφαίνετο.
 πέρας τι κάλλους, ἄνδρες. οὐτ' ἀκήκοα
 10 ἔμπροσθεν οὐθ' ἑώρακα τοιαύτην χάριν.
 κακὸν ἂν τι μεῖζον ἔλαβον, εἰ πλείω χρόνον
 ἔμεινα· καὶ νῦν δ' οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκῶ.

Athenaeus I p. 15 b: ἐφρόντιζον δ' εὐρυθυμίας οἱ σφαίριζοντες. Δαμόξενος γοῦν φησι Νεανίας κτλ. Vs. 1 εἰς BCD. ὦν VL. — Vs. 2 addendum videtur γενόμενος. Porsonus ἴσως ἐκκαίδεκα ἢ ἑπτακαίδεκα, afferens Athen. III p. 127 d. et Dionem Chrysost. XXI p. 272. — Vs. 6 Pors. supplebat ὥσπερ ἐκ κελεύσματος. — Vs. 7 ἢ τ' Pors. pro ἢ δ'. Tum τό τ' VL et Pors. τό δὲ BCD. Ibid. ante Pors. ἢ τε (δὲ BC) τάξις ὅση. — Vs. 8 ante Cassaub. λέγειν ἢ πράττειν. — Vs. 9 τε Pors. Vulgo ἔτι. Pro πέρας C τέρας. Dind. laudat Valck. ad N. T. p. 332. — Vs. 12 Pors. καὶ νῦν γ', quod esset et nunc certe.

C R I T O.

(Hist. crit. p. 484)

A I T Ω A O I.

Ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή.

Pollux IX 15: παίζοντι δὲ τὸ στρατόπεδον ἔξισι κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν καὶ παρεμβολὴν ὀνομάσαι παρεχόμενόν τινα τῶν νεωτέρων Θεόφιλον ἐν Παγκραταστῇ εἰρηκότα· εἴτ' ἐν χάρακι μὲν ταῦτα καὶ παρεμβολή. καὶ Κρίτων ἐν Αἰτωλοῖς· ἐκεῖ γὰρ ἡμῖν ἐστὶν ἡ παρεμβολή. Ita editi. At in MS pro vulgatis παρεχόμενον etc. haec ita contracta leguntur: τινὲς δὲ καὶ τῶν νεωτέρων ποιητῶν ἐχρήσαντο τῇ λέξει, ὥσπερ Δίφιλος καὶ Κρίτων.

M E Σ Σ Η Ν Ι Α.

Pollux X 35: ἀλλὰ καὶ σκίμπους τῶν ἔνδον σκευῶν, ὅς καὶ ἀσκάντης ἐστὶν εἰρημένος, καὶ σχιμπόδιον. ἐν δὲ τῇ Κρίτωνος Μεσσηνίᾳ καὶ τῷ Πίνθωνος Τηλέφῳ καὶ κρᾶββατον εἰρῆσθαι λέγουσιν.

Φ Ι Α Ο Π Ρ Α Γ Μ Ω Ν.

Φοίνικα, μεγάλου κύριον βαλλαντίου,
ναύκληρον ἐν τῷ λιμένι ποιήσας ἄπλουν,
κάφ' ὄρμον ὕσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο,

εἰς Δῆλον ἐλθεῖν ἡθέλησ' ἐκ Πειραιῶς,
 5 πάντων ἀκούων διότι παρασίτῳ τόπος
 οὗτος τρία μόνος ἀγαθὰ κεκτηῖσθαι δοκεῖ,
 εὖσιπον ἀγοράν, παντοδαπὸν οἰκοῦντ' ὄχλον,
 αὐτοὺς παρασίτους τοῦ θεοῦ τοὺς Δηλίους.

Athenaeus IV p. 173 b: Κρίτων δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐν Φιλοπράγμονι παρασίτους τοῦ θεοῦ καλεῖ τοὺς Δηλίους διὰ τούτων Φοίνικα μεγάλου κτλ. Sententiam priorum verum, a qua aberraverat Casaubonus, recte indicavit Schweighauserus: Opulentum mercatorem Phoenicium parasitus, homo luxuriosus et alios luxuria perdens, eo redegerat, ut ob contractum aes alienum portu solvere non posset. Vs. 3 καὶ ὄρμον ὥσαι Erfurdtius Observ. ad Athen. p. 453. Libri καὶ φορμιῶσαι. Fortasse tamen iacet verbum, quo mercatorem illum naves suas oppignerasse indicabatur. — Vs. 4. Nominis Πειραιεύς penultimam corripiens quotquot apud atticos poetas exempla reperiuntur composui vol. III p. 580. Fortasse tamen omnibus his locis Πειραιεύς reponendum est, quam formam servavit inscriptio navalis apud Boeckhium Urkunden etc. p. 430 30. Cfr Draco Straton. p. 75 24. Πειραιῖκός: μετὰ συστολῆς τοῦ α̃ ἀναγνωστέον Πειραιεύς (log. Πειραιεύς) καὶ τὸ κτητικὸν Πειραιῖκός. Ad quae cfr Stephanum Byz. s. v. Πειραιός. λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραιῖκός, μετὰ συστολῆς τοῦ α̃. — Vs. 6 μόνος pro μόνον Casaubonus. — Vs. 7 valde otiosum est illud οἰκοῦντ', pro quo aliud quid scriptum esse a poeta libri fidem faciunt. AB παντοδαπὸν οἰκοῦντ'. P παντοδαπὸν οὐκουν τ'. Itaque vide an πλοντοῦντ' ὄχλον scribendum sit, quod et rei accommodatissimum et codicum lectioni simillimum est.

DEMETRIUS.

(Hist. crit. p. 351. 485)

ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ.

“Ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἵργασμ’ ἐγώ,
οὔδεις ὑποκριτῆς ἐσθ’ ὅλως εἵργασμένος.
καπνίζομένη τυραννὶς αὕτη ’σθ’ ἡ τέχνη.
ἀβυστακοποιὸς παρὰ Σέλευκον ἐγενόμην·
5 παρ’ Ἀγαθοκλεῖ δὲ πρῶτος εἰσήνεγκ’ ἐγώ
τῷ Σικελιώτῃ τὴν τυραννικὴν φακῆν.
τὸ μέγιστον οὐκ εἴρηκα· Λαχάρους τινός,
ὅτ’ ἦν ὁ λιμός, ἐστιῶντος τοὺς φίλους,
ἀνάληψιν ἐποίησ’ εἰσενέγκας κάππαριν.

Athenaens IX p. 405 e: κατατρωνεῖς ὅτι μάγειρός εἰμι ἴσως· ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης εἵργασμ’ ἐγώ, κατὰ τὸν κωμικὸν Δημήτριον, ὃς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀρεοπαγίτῃ ταῦτ’ εἴρηκεν “Ὅσον ἀπὸ ταύτης τῆς τέχνης κτλ. Vs. 3 καπνίζομένην τυραννίδα vocat artem coquinariam, utpote inter culinae fumos versantem et imperium exercentem. Ibid. libri αὕτη ἐσθ’. — Vs. 7 Λαχάρους τινός. De Lachare, impotentissimo Athenarum tyranno, postea a Demetrio expulso, veterum scriptorum loca composuit Wyttenbachius ad Plutarchum de S. N. V. p. 71. Eiusdem, puto, hominis libidines indicabant qui pudenda muliebria Λαχάρως dicebant. Hesychius v. Ἀριστόδημος: Φορμισίου δὲ (scil. ἔλεγον)

τὰ γυναικεῖα αἰδοῖα, καὶ Βασιλείδας καὶ Λαχάρως (i. e. Λαχάρεις), quae attigi vol. III p. 193. Iure offendit Schweighauserus in adlecto τινός, pro quo vide ne τότε vel ποτέ poeta scripserit. Nisi forte τινός versus explendi causa illatum, Demetrium autem scripsisse dicas: τὸ μέγιστον οὐκ εἶρηκα δ' οὐπω· Λαχάρως, ὅτ' ἦν ὁ λοιμός etc. — Vs. 8 ὅτ' ἦν ὁ λιμός. De hac fame constat ex Plutarchi Demetr. 33. — Vs. 9 ἀνάληψιν recte Schweighauserus interpretatur refectionem e morbo aut virium defectione. Itaque gloriatur coque se debilitatas convivarum vires cappari artificiose apparatus reuscitasse.

D I O X I P P U S.

(Hist. crit. p. 485)

ΑΝΤΙΠΟΡΝΟΒΟΣΚΟΣ.

Οἶων δ' ἐπιθυμεῖ βρωμάτων, ὡς μουσικῶν.

ἥνυστρα, μήτρας, χόλικας.

Athenaeus III p. 100 e: μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντιφάνης — Διώξιππος δ' ἐν Ἀντιπορνοβοσκῶ Οἶων δ' ἐπιθυμεῖ κτλ. Μουσικὰ βρώματα dicit cibos concēptos, elegantes. Nicomachus Iliith. vs. 9 ὄψον σκενάσαντα μουσικῶς. Euphro fragm. inc. fab. I 6 ἄλλας δούς μουσικῶς. Plutarchus Mor. p. 127 b. μουσικὸν καὶ λιτὸν δεῖπνον. Damascius apud Photium Bibl. p. 1038 τροφή μετρία καὶ μουσική. Cfr Machon supra p. 496.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Τὴν στοὰν διεξέπαιεν Ἀμφικλῆς μήτρας δύο
κρεμαμένας δείξας, ἐκεῖνον πέμπε, φάς, ἐὰν ἴδῃς.

Athenaeus III p. 100 f: μνημονεύει τῆς μήτρας καὶ Ἀντιφάνης — Διώξιππος δ' ἐν Ἱστοριογράφῳ Τὴν στοὰν κτλ. Libri διεξέπαιον. Correx. Casaubonus. Vs. 3 φάς Dindorfus. Libri φῆς.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

Μὴ κατακούσειεν δέ μου
ὁ Κωρυκαῖος. Β. ἀλλὰ μὴν κατακήκοα
κατακολουθῶν ἐνδοθέν σου.

Photius p. 199 in. et Suidas v. Κωρυκαῖος. οἱ δὲ κω-
μικοὶ Κωρυκαῖον τὸν θεὸν εἰσάγουσι. Μένανδρος Ἐγχει-
ριδίῳ. Διώξιππος Θησαυρῷ Μὴ κατακούσειεν κτλ. De Co-
rycæo v. ad Menandr. p. 113. Vs. 1 Bernhardius μὴ κα-
τήκουσεν, fortasse recte. Ibid. δέ μου Kusterus. Libri δέμας.
— Vs. 3 Toupius σοῦ κατακολουθῶν ἐνδοθεν. Bernhardius
τὰ πάντ' (vel ἅπαντ') ἀκολουθῶν ἐνδοθέν σου, quod pro-
bandum videtur.

Φ Ι Α Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Σ.

I.

Τῆς Θηρικλείου τῆς μεγάλης χρεία ἵστί μοι.
Β. εὖ οἶδα. Α. καὶ τῶν ῥοδιακῶν· ἥδιστα γάρ
ἐκ τῶν τοιούτων ἐκχέας ποτηρίων
εἴωθα πίνειν.

Athenaeus XI p. 472 b: Θηλυκῶς δὲ τὴν Θηρικλείον
εἶπε Μένανδρος, καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ Τῆς Θηρι-
κλείου κτλ. Vs. 2. Cfr Athenaeus XI p. 496 f: μνημονεύει
αὐτῶν (ῥοδιακῶν) καὶ Διώξιππος ἐν Φιλαργύρῳ. — Vs. 3
ἐκχέας Porsonus. Libri αἵσχεια. Coraes ἐσχέας vel ἐγχέας.
Fortasse Αἰσχία scribendum, quatenus exemplum eius no-
minis non succurrit; recte tamen formatum est. Ut enim a
κάλλος Καλλέας, a φίλος Φιλέας, ita ab αἴσχος Αἰσχίας.
Cui similia sunt Αἰσχύλος, Αἰσχίνης, Αἰσχυνάδης, quod no-
men, ut hoc in transcurso moneam, reddendum Aristophanis
loco, ubi invito metro editur Αἰσχινάδης, Pac. 1154: μυρρί-
νας τ' αἰτήσον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων. Etymol.

Gud. 22 55 : Αἰσχύλος — παρὰ τὸ αἶσχος, ὡς σιμὸς Σιμύλος. καὶ παρ' αἰσχύνης αἰσχυνώδης (Αἰσχυνάδης) παρὰ τὸ εἶναι ἀδήμονα (αἰδήμονα).

II.

Παρ' Ὀλυμπίου δὲ Θηρικλείους ἔλαβεν ἕξ,
εἶτα τοὺς δύο ψυκτῆρας.

Athenaeus XI p. 502 d. de ψυκτῆρ poculo agens: Διώ-
ξιππος Φιλαργύρῳ Παρ' Ὀλυμπίου κτλ. Pro ἕξ εἶτα τοὺς
libri ἑξιάτους. Correxuit Casaubonus. Praeterea Schweig-
haeuserus pro εἶτα scripsit ἔπειτα, quo recepto Dindorfius
articulum τοὺς deleri iubet. Qua correctione quum parum
elegans caesura numeris inferatur, videndum ne ita locus
describendus sit:

Παρ' Ὀλυμπίου δ'
ἕξ Θηρικλείους ἔλαβεν, εἶτα τοὺς δύο
ψυκτῆρας.

Neque inutilis est articulus. Verte: duos, quos nosti, psy-
cteras.

STEPHANUS.

(Hist. crit. p. 485)

ΦΙΛΟΛΑΚΩΝ.

Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινά.

B. καινόν τι τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον;

Σ. κώμη μὲν οὖν τίς ἐστι περὶ τὴν Θουρίαν.

B. εἰς τὰς ῥοδιακὰς ὅλος ἀπηνέχθην ἐγώ
καὶ τοὺς ἐρήβους, Σωσία, τοὺς δυσχερεῖς.

Athenaeus XI p. 469 a. Ἐφηβος: τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοῖταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος. Στέφανος δ' ὁ κωμικὸς ἐν Φιλολάκωνι φησι Τούτῳ προέπιεν κτλ. Vs. 1 Piersonus ad Moerlin p. 302: τοῦτῳ δὲ προὔπιεν ὁ βασιλεὺς. Volebat προὔπι' ὁ βασιλεὺς. Sed προεληλύθα dixit Menander p. 103. προέλαβεν idem p. 231. προεληλύθασιν etiam Antiphanes. — Vs. 2 libri ante τοῦτο adiciunt νῦν. Delevit Iacobsius. Hanovius Exerc. crit. p. 130 tentabat καινόν τι νῦν τοῦτο γέγονεν π. Quod atticum poetam potius τοῦτῳ γέγονε scripturum fuisse credam. — Vs. 3 Thuriam intellego cum Schweigh. Messeniacam. — Vs. 4 libri εἰς τὰς δ' ὀδριακὰς. Correxerit Adamus. Cfr Abreschius Diluc. Thuc. p. 661. „Verbum ἀπηνέχθην non in eam sententiam accipio, quam ita expressit Villebrunius *je n'ai de passion que pour les vases de Rhode*; sed ita ut quum Sosia de propinatione loquutus esset, alter fateatur, se ad illud verbum nihil aliud nisi potoria vasa cogitare.” Schweighaeuserus.

S T R A T O.

(Hist. crit. p. 427)

Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Δ Η Σ.

Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον, εἰς τὴν οἰκίαν
εἴληψ'. ἀπλῶς γὰρ οὐδὲ ἐν μὰ τοὺς θεοὺς
ὅσ' ἂν λέγῃ συνήμι. καινὰ ῥήματα
πεπορισμένος πάρεστιν· ὥς εἰσῆλθε γάρ

5 εὐθύς μ' ἐπηρώτησε προσβλέψας μέγα,
„πόσους κέκληκας μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; λέγε.”
ἐγὼ κέκληκα μέροπας ἐπὶ δεῖπνον; χολᾶς.
τοὺς δὲ μέροπας τούτους με γινώσκειν δοκεῖς;
οὐδεὶς παρέσται· τοῦτο γὰρ νῆ τὸν Δία

10 ἔστι κατάλοιπον, μέροπας ἐπὶ δεῖπνον καλεῖν.
„οἶδ' ἄρα παρέσται δαιτυμῶν οὐδεὶς ὅλως;”
οὐκ οἶομαί γε Δαιτυμῶν. ἐλογιζόμην,
ἥξει Φιλῖνος, Μοσχίων, Νικήρατος,
ὁ δεῖν', ὁ δεῖνα· κατ' ὄνομ' ἀνελογιζόμην·

15 οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς μοι Δαιτυμῶν.
οὐδεὶς παρέσται, φημί. „τί λέγεις; οὐδὲ εἷς;”
σφόδρ' ἡγανάκτησ', ὥσπερ ἡδικημένος,
εἰ μὴ κέκληκα δαιτυμόνας. καινὸν πάνυ.
„οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον;” οὐκ ἔφην ἐγώ.

20 „βοῦν δ' εὐρυμέτωπον;” οὐ θύω βοῦν, ἄθλιε.
„μῆλα θυσιάζεις ἄρα;” μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ,
οὐδέτερον αὐτῶν, προβάτιον δ'. „οἰκοῦν, ἔφη,
τὰ μῆλα πρόβατα. μανθάνεις;” οὐ μανθάνω
τούτων οὐδέν, οὐδὲ βούλομαι.

- 25 ἀγροικότερός εἰμ', ὥσθ' ἀπλῶς μοι διαλέγον.
 „Ομηρον οὐκ οἶδας λέγοντα;” καὶ μάλα
 ἐξῆν ὃ βούλειτ', ὦ μάγειρ', αὐτῷ λέγειν.
 ἀλλὰ τί πρὸς ἡμᾶς τοῦτο πρὸς τῆς Ἑστίας;
 „κατ' ἐκείνον ἤδη πρόσσεχε καὶ τὰ λοιπά μοι.
- 30 Ὀμηρικὸς γάρ.” διανοεῖ μ' ἀπολλύναι;
 „οὕτω λαλεῖν εἴωθε.” μὴ τοίνυν λάλει
 οὕτως παρ' ἐμοί γ' ὦν. „ἀλλὰ διὰ τὰς τέτταρας
 δραχμὰς ἀποβάλλω, φησί, τὴν προαίρεισιν;
 τὰς οὐλοχύτας φέρε θεῦρο.” τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
- 35 „κριθαί.” τί οὖν, ἀπόπληχτε, περιπλοκάς λέγεις;
 „πηγὸς πάρεστι;” πηγὸς; οὐχὶ λαικάσει;
 ἱρεῖς σαφέστερόν θ' ὃ βούλει μοι λέγειν;
 „ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ.” φῆσ'. „ἄλας γέρε.
 τοῦτ' ἐστὶ πηγὸς. ἀλλὰ δεῖξον χέρονίβα.”
- 40 παρῆν. ἔθνευ, ἔλεγεν ἄλλα ῥήματα
 τοιαῦθ' ἃ μὰ τὴν γῆν οὐδεὶς εἰς ἤκουσεν ἄν,
 μίστυλλα, μαίρας, δίπτυχ', ὀφελούς. ὥστε με
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ λαμβάνοντα βιβλίων
 σκοπεῖν ἕκαστα τί δύναται τῶν ῥημάτων.
- 45 πλὴν ἰκέτευον αὐτὸν ἤδη μεταβαλεῖν
 ἀνθρωπίνως λαλεῖν τε. τὸν δ' οὐκ ἂν ταχὺ
 ἐπεισεν ἢ παιθῶ μὰ τὴν γῆν οἶδ' ὅτι.

Athenaeus IX p. 382 c: καίτοι καὶ ὁ πρῶτος τῶν τὸν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνα ἀναθηκαμένων Κόροιβος ὁ Ἠλιάς μάγειρος ἦν, καὶ αὐχ οὕτως ὠκύνετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὥς ὁ παρὰ Στράτῳ μάγειρος ἐν Φοινικίῃ. περὶ οὗ τοσαῦτα λέγει ὁ μεμισθωμένος· Στίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον κτλ. Ex his versus 1—8 cum initio quarti Philemoni tribuantur ab Athenaeo XIV p. 659 b. unde recepi inter huius fragmenta p. 48 (411 ed mal.). Fabulae index utrum Φοινικίδης fuerit.

ut ab Athenaeo, an Φοῖνιξ, ut ab Suida vocatur, insertum est. — Vs. 3 pro ὅς' ἂν λέγῃ Philemo ὠνπερ λέγει. Ibidem pro καινὰ ABC κενά. — Vs. 4 recte Philemo γάρ ἐστι. — Vs. 6 χολᾶς. i. e. μεταγχολᾶς, qui recentiorum usus est. V. ad Antiphanis fragm. p. 158 et Diog. Laert. IX 66 γολῆσας τι περὶ τῆς ἀδελφῆς. Ibidem γινώσκειν AB. — Vs. 17 ἡγανάκτησ', h. e. ἡγανάκτησε, Casaubonus et P. ἡγανάκτησα B. ἀγανάκτησ' VL. — Vs. 18 δαιτυμόνα PL. δαιτυμόνα V. δαιτυμόνας ABC. Ibid. σχαιὸν PVL. καινὸν AC. καὶ οὐ B. — Vs. 19 θύει prima brevi dixit ut vs. 20 οὐ θύω βοῦν. Cfr Hist. crit. p. 428. ubi quod dixi θύειν veteris comoedise poetas constanter producere, ei non repugnat Aristoph. Acharn. 792 κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφραδίτῃ θύειν, quae Megarensis verba sunt. Praeter Stratonem ex Atticis poetis qui θύειν prima brevi dixerit nullum nisi Euripidem Electr. 1136. quem attuli ad Menandri fragm. ed. mai. p. 254. Nam de Antiphanis fragm. inc. XXVII et incerta est. Heniochi autem locus, quo ibidem usus est, huc non pertinet. Ibid. ἐρυσίχθονα recte de bove intellegant. Cfr Lobeckius Aglaoph. p. 856. Sed possis etiam a sue cll. Hesychio, Βωλώρυγα: τὸν σὺν, ἀόκωνες. — Vs. 21 ἐγὼ μὲν οὐ PVL. omittunt οὐ ABC. Schweighaeus ἐγὼ μὲν οὐν. Malim ἔγωγε μὲν. — Vs. 22 δὲ pro δ' CP. — Vs. 23 sequutus sursum Dobraeum Adv. II p. 322. αἰγε πρόβατ' οὐ μανθάνειν. Dindorfius locum ita supplementum coniecit:

οὐδέτερον οὐκ οὐκ, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

οὐκοῦν, ἔφην, οὐκ οὐκ, προβάτιον δ', ἔφην ἐγώ.

Dobracius. Vulgo Ὀμηρικῶς γὰρ διανοοῖ etc. — Vs. 32 τῶ-
 σάρας B. — Vs. 33 ἀποβάλω Dindorfius: libri ἀποβαλῶ. —
 Vs. 34 τὰς οὐλ. γέρε δεῦρο affert Eustath. ad Odys. p. 1476 48.
 — Vs. 35 περιπλοκὰς λέγεις. Antiphanes Ganym. II 1 περι-
 πλοκὰς ἐρωτᾷς. — Vs. 36 λαικάσει Coraes. Libri λεκάς u.
 Casaubonus λευκά σὺ allato Eusebio Praep. evang. XI: καὶ
 τοῦτό γε λευκότερον διασαφήσας, et Φίλων ὁ Ἑβραῖος λευ-
 κότερον ἐρμηνεύων, aliisque ex eodem scriptorum genere plu-
 ribus. Recepit Casauboni coniecturam Dindorfius. Sed illa
 significatio adiectivi λευκός novitia est et antiquioribus scri-
 ptoribus plane incognita. Probavi igitur quod a poeta scri-
 ptum esse libri ostendunt, λαικάσει, respondens illud d
 „quod effutire apud nos solent homines impuri et ἀνάγ-
 γοι, dicentes *allez vous faire f...* ut patet ex sequente co-
 qui sermone, ἀτάσθαλός γ' εἶ, πρέσβυ." Coraes. Promus
 ita Cephisidorus Troph. I, 5 λαικόσομ' ἄρα. — Vs. 39 for-
 tasse praestat τοῦτ' ἔστι πηγός; ut haec a sene et per in-
 terrogationem dicantur. Cfr ad Antiphan. p. 70. Per ali-
 tem mirum est πηγός apud Homerum de sale usitatum
 dici. Homerus arietem denso vellere praeditum dixit πηγοί-
 μαλλον; equos robustos et torosos πηγούς, et maris undam
 tumescentem et quasi compactam κύμα πηγόν. Itaque Strabo
 fortasse alius poetae locum in animo habuit, qui ἄλλα πηγόν,
 marinam aquam concretam, de sale marino dixerat. — Vs. 40
 pro παρῇν A habet παρ' ἥν. — Vs. 42 Casaubonus μίστυλλοι
 secundum illud Homericum μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα. „Al-
 nihil impedit quo minus credamus, consulto a poeta hic fagi-
 senem vocabulo aliquo pro Homericō utentem, quod revera
 nullum fuisset." Schweighauserus. Quod etiam ὀβελός sto-
 chematicis vocabulis accensetur non mirandum est, quum Attici
 veru non ὀβελόν sed ὀβελίσχον dicere soleant. — Vs. 43
 τῶν τοῦ Φιλητᾶ. V. Hist. crit. p. 427 et 527. — Vs. 45
 libri ἰκτεῖον γ'. Correxerit Porsonus. Idem pro ἡδῆ scriptum
 ἡδῆ, receptum a Dindorfio. Sed μεταβάλλειν recte intran-
 sitivo sensu dicitur; nec ἡδῆ, nunc tandem, ineptum.

THE OGNETUS.

(Hist. crit. p. 487)

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ. *)

"Ανθρωπ', ἀπολείς με· τῶν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης
στοᾶς λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς·

„ἀλλότριόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος ἀνθρώπων, πᾶχνη·
σοφία δ' ἴδιον, χρῆσταλλος. οὐδεὶς πώποτε

5 ταύτην λαβὼν ἀπώλεσ'." ὦ τάλας ἐγώ,
οἷώ μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισεν;
ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα·
ἀνέστροφέν σου τὸν βίον τὰ βιβλία.

πεφιλοσόφηκας γῆ τε κούρανῳ λαλῶν,

10 οἷς οὐδέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων.

Athenaeus III p. 104 b: πρὸς οὓς καὶ Θεόγνητος (C
Μεογνίς) ἐν Φάσματι ἢ Φιλαργύρῳ φησὶν ἐκ τούτων "Αν-
θρωπ' ἀπολείς με κτλ. Postremos quinque versus idem ha-
bet XV p. 671 b. Vs. 2 quod libri post νοσεῖς addunt ἐρεῖς,
delevit Grotius. Idem vs. 3 πᾶχνη pro librorum lectione
πᾶχνης. — Vs. 4 οὐδεὶς VL. οὐθὲς ABP. — Vs. 6 οἷώ
μ' ὁ δαίμων φιλοσόφῳ συνώκισεν. Comparat haec Casau-
bonus cum Euripidis quem dicit versu ex Andromeda: οἷώ
μ' ὁ δαίμων θηρίῳ συνώκισεν. Quem uade ille arripuerit
vel quo auctore ad Euripidem rettulerit, non indicavit. Er-
rorem Casauboni, quem non dubium est quin memoria fecel-
lerit, praeter Valckenarium ad Euripidis Hippol. vs. 1389 et
Matthiam Euripidis fragm. p. 45. sequutus est, et vero etiam
exornavit, Fritzschius ad Aristoph. Thesmoph. p. 498. in eo
etiam falsus, quod illum versum a Zenobio V 45 allatum

*) V. Hist. crit. p. 487. Prima tituli pars, Φάσμα, fortasse ex iis
explicanda est, quae Donatus de Menandrea fabula Φάσμα inscripta tra-
didit. Vide supra p. 218.

esse dicit. Nihil, mihi crede, de Euripide Zenobius, sed Philoxeni ex Cyclope affert versum οἶω μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν *), quem habent etiam Proverb. Bodlei. 787 et Diogen. Cent. VII 19. Non Euripidem igitur, sed Philoxenum imitatione expressit Theognetus. — Vs. 7 πονηρὲ C. — Vs. 8 ἀνέστρουφεν pro ἀντέστρουφεν Porsonus. — Vs. 9 ad γῇ τε κούρανῳ λαλῶν compara Philemonis Millit. I: ὡς ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κούρανῳ λαλεῖν. Quibus multa similia comparant Davisius ad Cicero. Tusc. III 26 et Valck. ad Callim. eleg. p. 299. — Vs. 10 οὐδέν C et Athen. altero loco p. 671.

Φ Ι Λ Ο Δ Ε Σ Η Ο Τ Ο Σ. **)

Ὁ Πανταλέον μὲν αὐτὸς αὐτοὺς τοὺς ξένους
τοῖς τ' ἀγνοοῦντας αὐτὸν ἐπλάνα, καὶ σχεδὸν
ἀπεκραιπάλα τὰ πλεῖστα τοῦ γελάσαι χάριν,
ἰδίαν τιν' αὐτῷ θέμενος ἀδολεσχίαν.

Athenaeus XIV p. 616 a: Πανταλέοντος δὲ μνημονεύει Θεόγνητος ἐν Φιλοδεσπότῳ Ὁ Πανταλέον κτλ. De Pantaleonte plano v. Hist. crit. p. 241. Vs. 1 pro αὐτοῖς Th. Bergkiius Epist. ad Schillerum p. 136 ἀστὸς. Ipse conliciebam οὗτος, ipse ille Pantaleo, de quo in antecedentibus actum videtur. — Vs. 2 τοὺς τ' AB, τοὺς δ' PVL. — Vs. 4 ante Dind. αὐτῷ.

*) Non recte haec in trimetri leges cogere conati sunt, quo metri genere, etsi a dithyrambica poesi non alieno (Plutarch. de Mus. vol. XI p. 681 ed. Reisk.), tamen an Philoxenus in Cyclope usus sit incertum est. In illo autem Philoxeni versu tanto minus aliquid mutaverim, cum iisdem numeris aliud etiam ex Cyclope fragmentum apud Aristoph. Plut. 292 adstrictum sit: ἀλλ' εἰα τέκτα θυμὸν ἱπναβοῦσι. Nec aliam metui speciem referre videntur verba Ἰθυσας ἀντιθύου, quae ex eodem carmine asserunt Suidas I p. 685 et alii.

**) Rectius fortasse Φιλοδεσπότης, qui Timostrati fabulae titulus est. Sed forma φιλοδέσποτος usus est Aelianus H. A. VI.

**FRAGMENTA COMICORUM
AETATIS INCERTAE.**

ALEXANDER.

(Hist. crit. p. 488)

A I H O A O I.

Zenobius Cent. VI II. Τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον: μένεται ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Vide Hist. crit. p. 488 et ad Alexidis fragm. p. 385.

A I O N Y Σ O Σ.

Ἰδοὺ κάτοπτρον· εἰπέ μοι τούτῳ τί χρῆ;

Scholiasta Ven. ad Illad. α 216: ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ, Ἰωνικῶς. Ἀττικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονίσῳ Ἰδοὺ κάτοπτρον· εἰπέ μοι τί χρῆ τούτῳ. Correxít Hermannus Doctr. metr. p. 145. Ceterum Dionyso illa dici videntur, cuius in apparatu luxuriae speculum commemorat etiam Aeschylus apud Aristoph. Thesm. 140: τίς δὴ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία *). Cfr Welckeri Append. Trilog. p. 108.

E A E N H.

Phrynichus Appar. Soph. p. 96 33. *Εὐορακησία*: Ἀλέξανδρος Ἐλένη. V. Hist. crit. p. 370.

*) Cum his quem comparant editores Pseudo-Epicharmi (v. ad Menandr. p. 191 ed. pr.) versum apud Stobaeum Flor. XC 8: τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία, in eo nescio an κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ scribendum sit,

Π Ο Τ Ο Σ.

Εἰς αὐριῶν με δεῖ λαβεῖν αὐλητρίδα·

τραπεζοποιόν, δημιουργὸν λήψομαι·

ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξ ἀγροῦ μ' ὁ δεσπότης.

Athenaeus IV p. 170 c: Ἰόβας ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν εἶναι φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου ὃ ἐπιγραφὴ Πότος· Εἰς αὐριον κτλ. Commate distincti inter τραπεζοποιόν et δημιουργόν, quorum diversa erant munera. De τραπεζοποιῷ vide Antiphanis fragm. p. 88 de δημιουργῷ ad Menandrum p. 108.

Τ Ι Γ Ο Ν Ι Ο Ν.

Athenaeus XI p. 496 a. Προχύτης: εἶδος ἐκπώματος — Φιλητᾶς δ' ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ' οὗ τοῖς ἀγροίκους πίνειν. μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τίγονίῳ. Ita scripsi pro Τίγονι. Τιγόνιον, quod nomen etiam τιτιγόνιον scribitur (v. Schneiderus ad Aristot. H. A. V 24 et quae ipse attulit vol. II p. 887), apud Alexandrum meretricis nomen fuisse suspicor. Ei simillimum est Τεττιγδαία, de quo vide Hist. crit. p. 346.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Ταμειὸν ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή.

Stobaeus Flor. LXVII 12 cum lemmate Ἀλεξάνδρου. Omisso auctoris nomine idem versus paullulum mutatus legitur apud Clement. Alex. Paed. III p. 107 Sylb. συλλήβδην γοῦν ταμειὸν ἀρετῆς ἐστὶν ἀνδρεία γυνή, ἥτις σῖτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν. V. Hist. crit. p. 488. Cfr gnom. monost. 505 ταμειὸν ἀρετῆς ἐστὶν ἡ σώφρων γυνή, ubi vide quae notavimus.

II.

Ἦσαν ἄνθρωποι δι' πέντε καὶ γυναῖκες τέτταρες.

Scholiasta ad Aristophanis Thesm. 683. *γυναιξὶ καὶ βροτοῖς: γελοίως εἶπεν, ὡς Ἀλέξανδ. (sic) „ἦσαν ἄνθρωποι πέντε καὶ γυναῖκες τρεῖς.”* πέπαιχται οὖν τοῦτο ὡς ἐν κωμῳδίᾳ. Scribendum videtur ut supra exhibui. Ceterum cfr Hist. crit. p. 488.

III.

Scholiasta ad Aristophanis Ranas 864: *ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης Ἀλέξανδρός φησι.* Si tamen haec recte ad Alexandrum comicum rettuli. Cfr Hist. crit. p. 488.

IV.

Proverbia Bodl. 856 (Append. Proverb. Goett. IV 77.) *Συμβαλούμενος: κατ' ἔλλειπιν καὶ αὐτῇ. ἐνδεῖ γὰρ εἰς ἔρωτα. μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος.* Bernhardius *Ἀναξανδρίδης*, annotante Leutschio ad *Paroemiogr. graec. p. 453.* Pro συμβαλούμενος scribe συμβαλοῦμαι μέλος. Athenaeus XV p. 692 d: *ἐπεὶ δ' ἐνταῦθα τοῦ λόγου ἰσμέν, συμβαλοῦμαι τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα, κατὰ τὸν Κυνθήριον ποιητὴν (Philoxenum).* Idem VI p. 271 b: *ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπολείπεται τινα περὶ τοῦ ἁμγὶ τοὺς οἰκέτας λόγου, συμβαλοῦμαι τι καὶ αὐτὸς μέλος εἰς ἔρωτα τῷ σοφῷ καὶ φιλάτῳ Δημοκρίτῳ.* Ex his colligere licet, Philoxenum carmen aliquod suum in Amorem his ipsis verbis: *συμβαλοῦμαι καὶ ἐγὼ μέλος εἰς Ἐρωτα*, exorsum esse, quod quum satia ieiunum et frigidum esset exordium carminis, postea ut fieri solet in proverbii consuetudinem abiit, quo utebantur qui post alios se quoque aliquid in medium allaturos esse profiterentur.

V.

Zonaras Lex. p. 1047. *Θόλος: εἶζημα στρογγυλοειδές. οὕτως Ἀλέξανδρος.*

Ceterum omnibus his locis, quae ad Alexandrum comicum rettuli, nomen hoc ex Anaxandridae vel Alexis vel Menandri nominibus corruptum videri potest.

CHARICLIDES.

(Hist. crit. p. 423. 490)

Α Λ Υ Σ Ι Σ.

Δίσποιν' Ἑκάτη τριοδίτι,
τρίμορφε, τριπρόσωπε,
τρίγλαις κηλευμένα.

Athenaeus VII p. 325 d: Ἀθήνησι δὲ καὶ τόπος τις Τρίγλα καλεῖται, καὶ αὐτόθι ἐστὶν ἀνάθημα τῇ Ἑκάτῃ τῇ Τριγλανθίνῃ. διὸ καὶ Χαρικλείδης ἐν Ἀλύσει φησὶ Δίσποιν' Ἑκάτη κτλ. Eustathius ad Hom. p. 1197 29: ὅτι δὲ πολὺννυμος ἢ ῥηθεῖσα Ἑκάτη δηλοῖ καὶ εἰς αὐτὴν ἐπιγραμμά ἐχον οὕτως „Δίσποινα τριοδίτι, τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη,” τουτέστι θελγομένη, χαίρουσα. Et paucis interiectis: ὅτι δὲ καὶ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλῃ ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ Τριγλανθίνη (sic) Ἑκάτῃ, δηλοῦσαι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. In Chariclidæ versibus κηλυμένα ex BC edidit Dindorfius, qui etiam Ἑκάτα scribendum existimat; vulgo κηλευμένη.

ΑΤΗΝΙΟ. *)

(Hist. crit. p. 264. 489)

ΣΑΜΟΘΡΑΚΕΣ.

Οὐκ οἶσθ' ὅτι πάντων ἡ μαγειρική τέχνη
πρὸς εἰσέβειαν πλεῖστα προσενήνεχθ' ὅλως;
B. τοιοῦτόν ἐστι τοῦτο; A. πάννυ γε, βάρβαρε.
τοῦ θηριώδους καὶ παρασπόνδου βίου

5 ἡμᾶς γὰρ ἀπολύσασα καὶ τῆς δυσχεροῦς
ἀλληλοφαγίας, ἡγάγ' εἰς τάξιν τινά,
καὶ τουτονὶ περιῆψεν ὃν νυνὶ βίον
ῥῶμεν. B. τίνα τρόπον; A. πρόσεχε, κἀγὼ σοι γράσω.
ἀλληλοφαγίας καὶ κακῶν ὄντων συχνῶν,

10 γενόμενος ἄνθρωπός τις οὐκ ἀβέλτερος
θύσας ἱερεῖον πρῶτος ὥπτησεν κρέας.
ὥς δ' ἦν τὸ κρέας ἡδίων ἀνθρώπου κρεῶν,
αὐτοὺς μὲν οὐκ ἐμασῶντο, τὰ δὲ βοσκήματα
θύοντες ὥπτων. ὥς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς

15 ἐμπειρίαν τίν' ἔλαβον, ἀρχῆς γενομένης,
ἐπὶ πλεῖον ηὔξον τὴν μαγειρικὴν τέχνην.

*) Veram nominis huius scripturam esse Ἀθηναίων recte, ut videtur, statuit G. Dindorfius in Zimmermanni Ephemer. philol. a 1839 allato titulo a Boeckhio edito Corp. Inscr. II p. 201 16.

ὅθιν ἔτι καὶ νῦν τῶν πρότερον μεμνημένοι
τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπιῶσιν· φλογί
ἄλας οὐ προσάγοντες· οὐ γὰρ ἦσαν οὐδέπω
20 εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν ἔξευρημένοι.

ὥς δ' ἤρισ' αὐτοῖς ὕστερον, καὶ τοὺς ἄλας
προσάγουσιν ἤδη τῶν ἱερῶν γεγραμμένων,
τὰ πάτρια διατηροῦντες, ἅπερ ἡμῖν μόνα
ἅπασιν ἀρχὴ γέγονε τῆς σωτηρίας,

25 τὸ προσφιλοτεχνεῖν διὰ τε τῶν ἡδυσμάτων
ἐπὶ πλεῖον αὖξιν τὴν μαγειρικὴν τέχνην.

B. καινὸς γάρ ἐστιν οὗτοσὶ Παλαίφατος.

A. μετὰ ταῦτα γαστρίον τις ὠνθυλευμένον
προϊόντος εἰσηνέγκατ' ἤδη τοῦ χρόνου·

30 ἐρίφιον ἐτακέρωσε, πνικτὸν διέλαβεν,
περικομματίῳ διεγέγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ,
ἰχθὺν παρεισεκύκλησεν οὐδ' ὀρώμενον,
λάχανον, τάριχος πολυτελές, χόνδρον, μέλι.
ὥς πολὺ δὲ διὰ τὰς ἡδονὰς ἅς νῦν λέγω

35 ἀπείχ' ἕκαστος τοῦ φαγεῖν ἂν ἔτι νεκροῦ,
αὐτοῖς ἅπαντες ἡξίουں συζῆν, ὄχλος
ἡθροΐζετ', ἐγένονθ' αἱ πόλεις οἰκούμεναι
διὰ τὴν τέχνην, ὅπερ εἶπα, τὴν μαγειρικὴν.

B. ἄνθρωπε χαῖρε, περὶ πόδ' εἴ τῳ δεσπότῃ.

40 *A.* καταρχόμεθ' ἡμεῖς οἱ μάγειροι, θύομεν,
σπονδὰς ποιοῦμεν, τῷ μάλιστα τοὺς θεοὺς
ἡμῖν ὑπακούειν διὰ τὸ ταῦθ' εἰρηκέναι
τὰ μάλιστα συντείνοντα πρὸς τὸ ζῆν καλῶς.

B. ὑπὲρ εἰσεβείας οὖν ἀφείς παῦσαι λέγων.

45 *A.* ἡμαρτον, *B.* ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
ἐμοί, τὰ τ' ἔνδον ἐντρεπῇ ποίει λαβῶν.

Atheniensis XIV p. 660 εἰ οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ Ἀθη-
νίων ἐν Σαμόθραξιν, ὥς φησιν Ἰόβας, μάγειρον εἰσάγει
φυσιολογοῦντα διὰ τοῦτων Οὐκ οἶσθ' ὅτι κτλ. Vs. 3 βάρ-
βαρε. Cum servo enim co'loquitur coquus, quem ille coenae
parandae causa conducere a domino iussus erat. Scena in
ea fori parte est, ubi coquorum statio erat. — Vs. 6 sqq.
Satis festivo imitatur poetas tragicos mansuetioris vitae isitile
exponentes. Vide e. c. Critiam in Sisypho apud Sextum Em-
pir. adv. M. IX 54 et Moschionem in Phraeas*) apud Sto-
baeum Ecl. phys. I 38. — Vs. 11 θύσας pro ἔθυσ' margo
P. ut voluit etiam Reisiqius Coniect. I p. 41. Ibidem κρίας
pro κρία Porsonus ad Toupil Emend. IV p. 474. — Vs. 12
ὥς Casaubonus. Libri ἴσως. — Vs. 13 αὐτούς iam Schweigh.
voluit pro αὐτοῖς, cui in C praefigitur εἰτ'. Post μὲν B
inserit οὖν. — Vs. 16 A ἐπὶ πλεον τιν. B ἐπιπλεῖον τιν'.
P ἐπὶ πλεῖον τιν'. V ἐπιπλεῖστον τιν. L ἐπὶ πλεῖστον.
C ἐπιπλεῖον τινες. Apertum est illud τιν' ex praecedente
versu irrepsisse. Ibidem ἡνῶν AC. ἡνῶν B. ἡνῶν PVL.
— Vs. 17 μέμνημένη B. — Vs. 19 ἄλλας οὐ προσάγοντες.
Nullum hoc disertius testimonium, a salis usu abstinuisse
Graecos in sacris faciendis. Cuius rei qui contrarium tra-
dunt grammatici a Buttmanno Lexil. I p. 200 laudati, Ro-
manorum morem in animo habuerunt. Cfr Schweigh. ad h. l.
— Vs. 20 εἰς τὴν τοιαύτην χρῆσιν, sc. ad cibos condiendos.
— Vs. 21 ἤρεσεν C. ἤρετ' P. Scribendum videtur ὥς δ'
ἤρεσαν τοῖς ὕστερον. — Vs. 22 sqq. Ita interpretatur Schweig-
haeuserus: „licet in cibos adhibitus a coquis sal fuerit, ta-
men in sacris servatum esse priscum ritum, scilicet ut sacri-
ficiis sal non adhiberetur.” Rectius ille quidem quam Gro-
tius, qui plane aberravit a sensu loci quum vertit:

Sed et hoc post illa placuit, et iam nunc salem
sacris non paucis admoveri cernimus
praescripto ritus patrii.

*) Ex hac enim fabula nobilissimum locum petatum esse probabiliter
effici potest comparatis eius fabulae fragmentis apud Stobaeum Flor.
CXXV 3 et 14.

Sed ex Schweighauseri ratione non recte, ut mihi quidem videtur, coniunguntur haec τῶν ἱερῶν γεγραμμένων τὰ πάτρια διατηροῦντες, quorum si is, quem ille voluit, sensus esset: *patrios ritus praescriptorum sacrificiorum tenentes*, nescio an inverso verborum ordine τῶν γεγραμμένων ἱερῶν dicendum fuisset. Itaque fortasse γεγραμμένα scribendum cum Grotio. — Vs. 25 τὸ προσφιλοτεχνεῖν etc. Schweighauserus ideo adiecta esse existimat, ut sint quaedam quasi ἐπεξηγήσεις superiorum ἅπερ etc. Vereor ne versus exciderit. — Vs. 27 fortasse καινὸς πάρεστιν. — Vs. 30 sqq. describitur haedus varis sarciminibus distentus. ἀκριβῶς quod libri ante ἐρίφιον habent delevi praecunte Dobraeo. Tum A ἐν τακρωσιπνικτῷ. ἐτακέρως ἐπνικτῷ BP. ἐντακερὸν ἔμπνικτον VL. ἐτακέρωσε πνικτὸν Porsonus in Miscell. p. 247. Sed πνικτῷ fortasse retineri potest, ut coniungatur πνικτῷ διέλαβεν, *suffocata carne dispescuit*. Sin διέλαβεν per se positum est, verterim *dissecuit*. — Vs. 31 libri περιχομματίῳ δι' ἐπίγγρας. In his γίγγρας, quod tibiarum genus fuit, latere vidit Grotius. Perfecit emendationem Dobraeus. Verbum διαγιγγραῖζειν ex auletica arte pettum more comicorum ad culinariam transtulit. Cfr ad Machonis Epist. vs. 13. De nomine περιχομματίου, quo et carnes minutim concisae et modus musicus significantur, cfr ad Damoxeni Syntroph. vs. 48. Non recte Dobraeum coniunxisse puto διέλαβεν περιχομματίῳ, quo pacto non video quo γλυκεῖ referendum sit. — Vs. 32 οὐδ' ὀρώμενον, adeo scilicet ceteris sarciminibus obtegebatur. — Vs. 34 post πολὺ, pro quo L habet πολὺν, addidi δέ, Dindorfius τι. — Vs. 35 ἀνεντι B. — Vs. 36 αὐτοῖς Dindorfius pro αὐτοῖς, quod mire interpretatur Casaubonus. Recte iam Grotius *sociare vitam libuit*. — Vs. 37 ἐγένονθ' αἰ Grotius, confirmat B. Vulgo ἐγένοντό θ' αἰ. — Vs. 39 περὶ πόδ' εἰ Schweighauserus pro librorum lectione περιποδ' εἰ vel περιποδεῖ. De formula περὶ πόδα εἶναι v. Casaubonus ad Theophr. Char. IV p. 49 Lips. — Vs. 42 ταῦτ' εἰρηκέναι B. — Vs. 44 libri ἄφες. Coraes ἂ φῖς. Iacobsius Addit. p. 345 ἀφεῖς, quod recipiendum

duxl. — Vs. 45 σὺ ξυνείσιθι ἐμοί Dobraens. Libri συνείσιθέ μοι. — Vs. 46 εὐτρεπῇ Grotius et Hemsterh. ad Luc. I p. 316. Libri εὐπρεπῇ. ποίει L. πόει ABV. om. P.

CALLIPPUS.

(Hist. crit. p. 490)

ΠΑΝΝΥΧΙΣ.

Ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοιτάβια καὶ τῶν παρουσῶν ἦν * *
θέλει φιλήσει.

Athenaens XV p. 668 c: Ἦν δέ τι καὶ ἄλλο κοιταβίων εἶδος προτιθέμενον ἐν ταῖς παννυχίσιν, οὗ μνημονεύει Κάλλιππος (Porsonus καὶ Ἰππαρχος) ἐν Παννυχίδι διὰ τούτων Ὁ διαγρυπνήσας, κτλ. V. Hist. crit. p. 490. Vs. 1 legebatur ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα. Correxīt Porsonus. — Vs. 2 κοιτάβια VL. κοιτάβεια AP. Tum lacunam indicavi. Pro θέλει PVL θέλη. Fortasse ἦντιν' ἂν θέλη. Nisi forte dimetros restituere praestat:

Ὁ διαγρυπνή-
σας πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοιτάβια καὶ τῶν παρου-
σῶν ἦν θέλει φιλήσει.

Ceterum apertum est τὰ κοιτάβια hoc loco improprie dict. Qui totam noctem pervigilaverit, inquit, praemii loco (τὰ κοιτάβια) pyramuntē accipiet. De pyramunte pervigillii praemio constat etiam aliunde. Minus notum est etiam somnuntē illi usui inservisse. Hesychius, Σησαμόεντ' ἄρτον: οὗτος ἔκειτο ἄθλον τοῖς διαγρυπνήσασιν, πυραμοῦς καὶ σησαμίνος καὶ τοιαῦτά τινα. In quibus verba σησαμόεντ' ἄρτον ex Matrone similive poeta ducta sunt.

Ceterum si recte habet in Athenaei loco Callippi nomen, idem fort. etiam Hesychio restituendum, Δευτερίας: κάλλιπος. οἶνος εὐτελής.

CLEARCHUS.

(Hist. crit. p. 490)

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ.

I.

Τήνδ' ἐγὼ
μυστέην ἅπαξ ἐπονομάσας προπίομαι
συγγενέσι πίστωμα φιλίας, πιών δ' ἐρῶ
τὰ λοιπά· πνίγομαι γάρ. B. ἀλλ' ἐπιρρόφει.

Athenaeus X p. 426 a: 'Επὶ τούτοις τοῖς λόγοις ἐκπίνων τὸ ποτήριον ὁ Οὐλίπιανὸς ἔφη Τήνδ' ἐγὼ — φιλίας. πρὸς ὃν ἔτι πίνοντα τῶν παρόντων τις προσέθηκε τὰ λειπόμενα πιών ἐρῶ — ἐπιρρόφει. καὶ ὁ Οὐλίπιανὸς ἐκπιὼν ἔφη, ταῦτα μὲν Κλέαρχος ἐν Κιθαρωιδῶ. Vs. 2 pro ἅπαξ legebatur ἅπασαν. Correxerit Dobraeus Add. ad Aristoph. p. (113). Ibidem ἐπονομάσας scil. cognatos. V. ad Cratini fab. inc. XVI 3 et quos Dobraeus laudat Advers. II p. 326. — Vs. 3 si cui offensioni est ictus in ultima syllaba nominis πίστωμα positus, poterit inverso verborum ordine scribere πίστωμα φιλίας συγγενέσι. Post πιών addidi δ'. — Vs. 4 verba ἀλλ' ἐπιρρόφει alteri interlocutori attribui. Non uno haustu poculum ebibendum esse monet, sed per intervalla exsorbendum. Cfr Aristoteles Probl. XXVII 3: διακλύζονται (οἱ ἀγωνιῶντες) καὶ ἐπιρροφούσι, καθάπερ Πλαρμένων ὁ ὑποκριτής. — Vs. 3 et 4 pro ἐρῶ τὰ λοιπά ante Schweighaeuserum ἔρωτα λοιπόν.

II.

Γόγγρων τε λευκῶν πᾶσι τοῖς κολλώδεσι
βροχθίζε. τούτοις γὰρ τρέφεται τὸ πνεῦμα καὶ
τὸ φωνάριον ἡμῶν περίσαρκον γίγνεται.

Athenaeus XIV p. 623 c: καὶ ὃς πάνν ἐμμελέστατα
ἀπαντήσας αὐτῷ ἀνεφώνησε τὰ ἐκ τοῦ Κλεάρχου Κιθα-
ρωδοῦ τάδε Γόγγρω κτλ. Vs. 1 γόγγρω τε λευκῷ ABPV.
γόγγρον τε λευκὸν L. Scripsi quod Emperium alleubi con-
ficere memini, γόγγρων τε λευκῶν. Congros albos comme-
morat et a nigris distinguit Aristoteles H. A. XVIII 15 1.
Verbum βροχθίζειν, quod proprie est *guttur tingere*, recte
dativo iunctum est. Pro πᾶσι ei recte memini Emperius κρέασι.
— Vs. 3 περίσαρκον Schweighauserus, i. e. veluti *carno-
sam* et *corpulentam*. Libri περισαργον. Casaubonus περι-
λαμπρον.

Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Ο Ι.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ πιεῖν
τὸν ἄκρατον ἡμῶν, οὐδὲ εἰς ἐπινεν ἄν.
νυνὶ δὲ πρότερον τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
προλαμβάνοντες ὑστεροῦμεν τὰ γαστροῦ.

Athenaeus XIV p. 013 b: Κλεάρχος τε ὁ κωμωδιοποιὸς
ἐν Κορινθίοις φησὶ Εἰ τοῖς κτλ. Simillimam Alexidis sen-
tentiam vide vol. III p. 500. Vs. 4 libri νῦν δὲ πρότερόν
γε. Correxuit Porsonus Advers. p. 50.

Π Α Ν Δ Ρ Ο Σ Ο Σ.

Αάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. Β. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει.
Α. λάβ' ὡγάθ'. οὐδὲν χειρόν. ἡ παῖς ἐπιτίθει
ἐπὶ τὴν τράπεζαν κάρνα καὶ τραγήματα.

Athenaeus XIV p. 642 b. de mensis secundis disserens: *Κλέαρχος Πανδρόσω Λάβ' ὕδωρ κτλ.* Vs. 2 ἢ ante παῖς addidit Dobræus Advers. II p. 349. Ipse olim male ὡ παῖ σὺ δὲ τίθει, quod recepit Dindorfius.

EX INCERTA FABULA.

Οἶνος Λέσβιος,

ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων ἐμοὶ δοκῶ.

Athenaeus I p. 28 c: „οἶνος Λέσβιος, ὃν αὐτὸς ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ” φησί Κλέαρχος. Eustathius ad Odyss. p. 1623 47: δοκεῖ δὲ ἀμπέλων ἐπιμελητῆς ὁ Μάρων γενέσθαι μάλιστα ὧν γλυκὺς ὁ οἶνος, διὸ Κλέαρχός τις ἐπισημαινόμενος ἔφη τὸ „οἶνος Λέσβιος, ὃν ἐποίησεν ὁ Μάρων μοι δοκῶ.” Scripsi ἐμοὶ pro μοι. Ἐποίησεν idem habet in ultima, ut πίστωμα in Cithar. I, 3. Nisi forte ὁ delendum.

C R O B Y L U S.

(Hist. crit. p. 490)

Α Π Α Γ Γ Ο Μ Ε Ν Ο Σ.

I.

*Παράσιτον αὐτόσιτον· αὐτὸν γοῦν τρέφων
τὰ πλεῖστα συνερανιστὸς εἶ τῷ δεσπότη.*

Athenaeus VI p. 248 b: αὐτόσιτον δ' εἶρηκε Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ Παράσιτον αὐτόσιτον κτλ. Idem II p. 47 e: ἀπόσιτον δ' εἶρηκε Φιλωνίδης, αὐτόσιτον δὲ Κρώβυλος· παράσιτον αὐτόσιτον. Hesychius hunc ipsam Crobylli locum, ut videtur, respiciens I p. 620. Αὐτόσιτον: τὸν ἑαυτὸν τρέφοντα, ἢ τὸν σὺν ἑτέρῳ δειπνοῦντα καὶ ἑαυτῷ φέροντα τὰ ἐπιτήδεια πρὸς τὸ δεῖπνον. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. I p. 466 12: αὐτόσιτος, ὁ οἰκόσιτος. Vs. 2 libri συνερανιστής. Correxerit Porsonus.

II.

*Καὶ σκάφην λαβὼν τινα
τῶν ἐσχαριτῶν τῶν καθαρῶν.*

Athenaeus III p. 109 d: τούτου (ἄρτου ἐσχαρίτου) μνημονεύει — καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπαγχομένῳ Καὶ σκάφην κτλ.

ΑΠΟΛΙΠΟΥΣΑ.

I.

Πάλιν ἡ τοῦ βίου
 ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαψε· τὴν ἀσωτίαν
 ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινές.

Athenaeus VI p. 258 b. c: οὐκ ἂν διαμάρτοι δέ τις τὸν τοῦ μεираκίου τούτου τοῦ Κυπρίου βίον ὑγρὸν ὀνομάζων, οὐ πολλοὺς καὶ διδασκάλους γησὶν εἶναι Ἀθήνησιν Ἀλεξίς ἐν Πυραύνῳ — καὶ Κρώβυλος ἐν Ἀπολιπούσῃ Πάλιν κτλ. Videtur patris verba esse ad filium in luxuriosam vitam prolapsam. Vs. 1 fort. πάλαι δ' ἡ vel πάνυ γ' ἡ. — Vs. 2 Dindorfius „τέθαψε Casaubonus. τέθαιψε DPQVL. τε..ψε membranae Casauboni. τέθ γε B. τέθρεψε codex Huraldinus.” Ven. quid habeat, non annotatum est. Sed consentit haud dubie cum B. Interim reliqui τέθαψε, quamvis certum est poetam aliud quid scripsisse. Infeliciter Buttmannus Gramm. gr. II p. 195 μέ σου τέθαμψε tentabat. Mihi vix dubium quia scribendum sit τέθυψε i. e. ἐκκέκαυκε, urit, lento igne me carpit, moerore afficit. De verbo τίθειν cfr Ruhenkenius ad Tim. p. 250. Apposite ad nostrum locum Libanius vol. I p. 68: τότε μὲν ἰλαρᾷ τε καὶ εὐθυμουμένη (τῇ ψυχῇ), ὕστερον δὲ ἄχους πλέεα καὶ διατεθυμμένη, quod recte a διατύγω derivat Reiskius.

II.

Τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς μεθύειν τίν' ἡδονὴν ἔχει,
 ἀποστεροῦντα ζῶνθ' ἑαυτὸν τοῦ φρονεῖν,
 ὃ μέγιστον ἡμῶν ἀγαθὸν ἔσχειν ἡ φύσις;

Athenaeus X p. 420 d. de ebrietate disserens: τὸ δ' ἐνδελεχῶς μεθύειν, γησι Κρώβυλος ἐν Ἀπολιπούσῃ, τίν' ἡδονὴν κτλ. Idem p. 443 f: Κρώβυλος τ' ἐν Ἀπολιπούσῃ Τὸ γὰρ ἐνδελεχῶς κτλ. Vs. 2 priore loco libri habent τοῦ σωφρονεῖν.

ΨΕΥΔΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

I.

Λάχης. B. ἐγὼ δὲ πρὸς σέ. A. πρόαγε. B. ποῖ;
A. ὅποι μ' ἐρωτᾷς; ὡς Φιλουμένην, παρ' ἧ
τὰπιδόσιμ' ἡμῖν ἐστιν, ἧς ἐχθρὸς πιεῖν
κυνάθους ἕκαστον ἐβιάσω σὺ δῶδεκα.

Athenaeus VIII p. 364 f: ὀνομάζουσι δ' οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. Ἀλεξίς (p. 409) καὶ Κρώβυλος ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ Λάχης κτλ. Ἐπιδόσιμα δεῖπνα, *adiectitias coenas*, Casaubonus interpretatur de iis, quae confiebant ex ea pecunia quam conferebant sodales ultra id quod tenebantur ex pacto vel ex infelici iactu aleae. Personarum vices distinxit ut praeivit Dobraeus Adv. II p. 321. Ante Λάχης addendum videtur πρὸς σέ βούλομαι, quae verba post Ψευδυποβολιμαίῳ facile excidere potuerunt. Cfr Aristoph. Ran. 1311 εἰς βαλανεῖον βούλομαι. Vs. 2 ὅποι pro ὅπου Iacobsius Addit. p. 196. — Vs. 4 ἕκαστον pro ἑκατὸν Casaubonus.

II.

Καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐν τούτοις τέ πον
αἰσχυνόμενον ἦπαρ καπρίσκου σκατοφάγον.

Athenaeus III p. 107 e: μήποτε δὲ καὶ Κρώβυλος ὁ κωμωδιοποιὸς αἰσχυνόμενον εἶπε τὸ τοιοῦτον ἦπαρ, ὥσπερ καὶ Ἀλεξίς, ἐν Ψευδυποβολιμαίῳ λέγων οὕτως Καὶ πλεκτάνην κτλ. Scilicet Alexis dixerat Crat. I 16: ἡπάτιον ἐγκεκαλυμμένον· αἰσχύνεται γὰρ πελιτνὸν ὄν τῷ χρώματι. *Pudore suffusum* vocat iecur, quoniam fere omento involuta apponebantur. Hinc Matanira meretrix cum aliquando detracto adipe pro iecinaore pulmonem se nactam esse vidisset, facete exclamabat: ἀπόλωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπτυχαί. Narrat Hegesander Delphus apud Athenaeum l. l. Cfr Philoxenus Conv. 5. quem locum tractavi vol. III p. 636. Vs. 1

πλεκτάνην collective sunt brachia polyporum. Ibid. ἐν τοῦ-
τοις i. e. inter cibos quos in superioribus, quae omisit Athe-
naeus, commemoraverat Crobylus. — Vs. 2 καπρίσκου σκα-
τοφάγου Porsonus. καὶ πρίσκους καταφαγοῦ BPV. καὶ
καπρίσκους καταφαγοῦ.

III.

Εἰσῆλθεν ἡμίκραιρα τακερὰ δέλφακος·
ταύτης μὰ τὸν Δί' οὐχὶ κατέλιπον δ' ἐγώ
οὐδέν.

Athenaeus IX p. 384 c: Ἦσαν δὲ καὶ ἡμίκραιραι πολ-
λαὶ δελφάκων. μνημονεύει δ' αὐτῶν Κρώβυλος ἐν Ψευδυ-
ποβολιμαίῳ Εἰσῆλθεν κτλ. Vs. 2 ante Dindorfium γ' ἐγώ.
B λέγω. Ex eadem huius fabulae scena petittum suspicor
fragm. inc. II.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰ θερμὰ ταῦθ' ὑπερβολῇ
τοὺς δακτύλους δῆπουθεν Ἰδαίους ἔχω,
καὶ τὸν λάρυγγ' ἥδιστα πυρὶ τεμαχίους.
B. κάμινος, οὐκ ἄνθρωπος.

Athenaeus I p. 5 f: Τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τοῦ Κυθη-
ρίου Φιλοξένου ἱστοροῦσι καὶ Ἀρχύτου καὶ ἄλλων πλειό-
νων, ὧν τις παρὰ Κρωβύλῳ τῷ κωμικῷ φησὶν Ἐγὼ δέ κτλ.
Agit Athenaeus de helluonibus fervidos cibos devorantibus.
Suidas I p. 94. Ἰδαίους: ψυχρούς. Ἐγὼ δὲ — Ἰδαίους
ἔχω. Idem II p. 751: παραπλήσια δὲ ἱστοροῦσι καὶ περὶ
Ἀρχύτου. καὶ Κρώβυλος φησὶν Ἐγὼ δὲ — Ἰδαίους ἔχω.
Eadem idem III p. 471. ubi etiam tertium Crobyli versum
adscripsit. Duo priores versus apposuit etiam Zonaras p. 1085.
Vs. 2 digitos Idaeos Turnebus interpretatur ferreos, Casaub.
exercitatos et doctos, Kusterus ferro et aeri similes, Le-

beckius Aglaoph. p. 1181 cum Suida *frigidos et caloris patientes*. — Vs. 8 φάρυγγ' Suidas. πυρεῶ BCD. τεμάχοις Suidas secundo loco. τεμαχείω D.

II.

Χλωρόν ἐρέβινθόν τινα
ἐκοττάβιζον κενὸν ὄλως. B. τράγημα δέ
ἔστιν πιθήκου τοῦτο δήπου δυστυχούς.

Athenaeus II p. 54 e: 'Ερέβινθοι. Κρώβυλος Χλωρόν κτλ. Vs. 1 ἐρέβινθόν τινα collective dixit, ut ἐρητόν τινα Sotades 'Εγκλειομ. vs. 18 aliisque locis. Vini loco hos de quibus poeta agit *cicera* in lancem proleclisse existimat Schweighauserus, qui κενόν, i. e. λελεπισμένον, pro διακενῆς accepit, quod fieri non potest. Tum in fine versus vulgo τραγήματα δ'. Casaubonus τράγημα δή. Dindorfius τράγημα δέ.

III.

Τὸν πλακοῦντα κόμμιδι,
οὐ μέλιτι, διεκόσμει.

Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1208: δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τοῦ κόμμι εὐρέθη παρὰ Κρωβύλῳ (editur Κρυβόλῳ) ἡ δοτικὴ κόμμιδι ὡς παρὰ τῆς κόμμιδος γενικῆς· ἔχει δὲ οὕτως Τὸν πλακοῦντα κτλ. Aliis locis aut indeclinabile est aut formatur genitivus κόμμιως, vel κόμμεος ut est apud schol. Platon. Bekk. p. 399. Dativum κόμμιδι ex Herodoto II 86 affert Antlatic. p. 104 l. ubi nunc legitur κόμμι.

DEMONICUS.

(Hist. crit. p. 492)

ΑΧΕΛΩΝΙΟΣ. *)

Ἐσπουδάχει δ' ἕκαστος, ὡς ἂν ἐστιῶν
ἄμα τ' ὀξύπεινον ἄνδρα καὶ Βοιωτίον.
τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πᾶς, ὅτι μετὰ
τὸ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Athenaeus IX p. 410 d: Πολέμων ἐν ἔκτῳ τῶν πρὸς Ἀντίγονον καὶ Ἀδαῖον περὶ τῆς διαφορᾶς λέγει τοῦ κατὰ χειρὸς πρὸς τὸ νίψασθαι. Δημόνικος δ' ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ τὸ πρὸ τοῦ δεῖπνου κατὰ χειρὸς φησι διὰ τούτων Ἐσπουδάχει κτλ. Spectant haec ad Aristophanis aliorumque grammaticorum doctrinam, qui τὸ κατὰ χειρὸς et τὸ ἀπονίψασθαι Atticos ita distinxisse statuebant, ut illud de manuum lavatione ante coenam, ἀπονίψασθαι autem de lavatione post coenam diceretur. Vide Athenaeum VIII p. 408 f. Eadem Polemonis fuisse videtur doctrina; ex quo consentaneum est, quod proxime subicitur Demonici testimonium eo consilio Athenaeum attulisse, ut Demonicum κατὰ χειρὸς de utraque lavatione dixisse doceret. Hinc suspicari licet Athenaei verba luxata et ita redintegrandum esse: ἐν τῷ Ἀχελωνίῳ τὸ τε πρὸ τοῦ δεῖπνου [καὶ τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον] κατὰ χειρὸς φησι διὰ τούτων. Tale quid nisi dicere voluit Athenaeus, prorsus inutilis erat Demonici citatio, quum τὸ κατὰ χειρὸς de lavatione manuum ante coenam peragenda dici plurimis exemplis iam in superioribus docuerit. Ceterum verba τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς etc. non Athenaei esse, cui vulgo tribuuntur, sed cum prioribus Demonici versibus coniungenda esse, et res ipsa docet et monuit iam Schweighauserus, cui miror

*) V. Hist. crit. p. 492. Fortasse tamen recte Dalecampius Ἀχιλῆος fabulae titulum fecit.

non obsequutum esse Dindorfium, qui poetae locum vs. 2 terminavit. Vs. 1 propter περιγράφει, quod vs. 3 legitur, malim ἐσπούδακεν, quod praesentis significationem habet. Vide Lehrsium Quaest. epic. p. 288. Potest tamen etiam vulgatum ferri. Tum ἐστιῶν verissime Casaubonus a Dindorfio neglectus. Vulgo ἐσθίῶν. Hoc enim dicit, accelerasse convivas coenam quasi famelicum et multivorum virum hospitio exciperent. — Vs. 2 fort. μάλ', vel ἄμ', ὀξύπεινον. — Vs. 3 περιγράφει, tollit, omittit, quod frequens recentioribus Attici fere διαγράφειν dicebant. Recte Grammaticus Medicus apud Ruhnkenum ad Tlm. p. 82: Διάγραφε, μὴ περιγράφε. Cfr Hemsterhusium Anecd. p. 255. Tum πᾶς AB. Vulgo πως. — Vs. 4 addidi τό.

D E X I C R A T E S.

(Hist. crit. p. 492)

ΥΦ ΕΑΥΤΩΝ ΠΑΛΝΩΜΕΝΟΙ.

Εἰ δὲ μεθύω καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
ἐπὶ στόματι κράτιστον Αἴγυπτος ποιῶ.

Athenaeus III p. 124 b. de nivis potu disserens: Δεξι-
κράτης δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ 'Υφ' ἐαυτῶν πλανώμενοι
φησὶν Εἰ δὲ μεθύω κτλ. Vs. 1 ἴδε pro εἰ δὲ Porsonus,
ἤδη Dindorfius. Possis etiam τί δέ. Sed videtur Athenaeus
apodosin omisisse. — Vs. 2 vulgo ἐπὶ στόματος. Recepti
ex AB ἐπὶ στόματι, quod etsi non minus corruptum est, ge-
nuinae tamen lectionis vestigia continere videtur. Suspicio:

Εἰ δὲ μεθύω καὶ χιόνα πίνω, καὶ μύρον
ἐπίσταμ' ὅτι κράτιστον Αἴγυπτος ποιῶ,
[τί σοὶ διαφέρει τοῦτο;]

Si inebrior et nivem poto, et Aegyptiacum unguentum
optimum esse scio, quid hoc tua refert? De unguento
Aegyptio vide Theophrastum de Odor. 28. Athenaeum II
p. 66 d. Plutarchum praec. sanit. p. 125 a.

E U A N G E L U S.

(Hist. crit. p. 492)

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΜΕΝΗ. *)

Τέτταρας * * τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπά σοι
ἐξ δὲ τῶν ἀνδρῶν, τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ
ἐλλιπές. λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους.
B. οὐ παρ' ἑτέρου δεῖπνέσθαι, πάντα δ' αὐτόπτης ἐρῶ.
5 τῶν μὲν ἐλαῶν ἄγελε πάνθ' ὅσ' ἂν βούλῃ γένη.
εἰς δὲ τὰ κρέα μόσχον ἔλαβες, δέλφακας, χοίρους, λαγῶς
A. ὡς ἀλαζῶν ὁ κατάρατος. B. θρεῖα, τυρόν, ἐγχύτους.
A. παῖ Δρόμων. B. κἀνδυλον, ὡς τ', ἀμύλιον * * *
τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πῆχυν ἐστὶν τριῶν,
10 ὥστε τὸν διειπνοῦντ' ἐπαίρειν, ἅν τι βούληται λαβεῖν.

Athenaeus XIV p. 644 c. d: ἐγχύτων δὲ πλακούντων
μνημονεύει Μένανδρος μὲν — Εὐάγγελος δ' ἐν Ἀνακαλυ-
πτομένῃ Τέτταρας τραπέζας κτλ. „Colloqui videtur ἀλα-
ζῶν quidam cum coquo, cui extollit suam liberalitatem.” Do-
braeus Adv. II p. 349. Qua observatione nihil proficitur ad
difficillimi loci intellectum. Vs. 1 fortasse ποιεῖν addendum
post τέτταρας. Menander Pseudoherc. I, 2: πόσας τραπέζας
μέλλομεν ποιεῖν; Ibid. vulgo εἶπα εἰς σοι. Cod. A εἶπας οἱ.

*) V. Hist. crit. p. 492. Idem fortasse Philemoneae fabulae titulus
fuit. V. supra p. 5.

Correxit Schweighaeuserus. — Vs. 2 δ' additum a Dindorfio. Ibid. μηδενί Fiorillo. Libri μηδέν. — Vs. 3 ante Dindorfium γίνεσθαι. — Vs. 4 B αὐτόπτας. — Vs. 5 Dindorfius tentat τῶν ἐλαῶν μὲν γὰρ ἄφελε. Nisi ἐλαῶν, quae vix apte hic commemorantur, corruptum est, haud paullo probabilius videri possit ante πάντα excidisse πρῶτον vel simile quid. Nam ἐλάα recte penultimam corripere videtur, cuius mensurae quae exempla vol. III p. 503 attuli, his adde Philippum in Anal. Brunck. II p. 227. Ibid. libri ὅσα βούλει. Dindorfius ὅσ' ἂν βούλῃ vel ὅποσα βούλει. — Vs. 6 λαγῶς pro λαγωὺς Schweighaeuserus. — Vs. 8 κάνδυλον. Itaque producit hoc nomen penultimam, quam nescio quo auctore lexicorum nostrorum conditores corripi crediderunt. Compares cognatum vocabulum κανδυταλῖς, in quo item υ produci ostendit Diphili locus in Epidicaz. p. 393. In fine versus non cibi, sed servi nomen excidisse videtur, quem ille eodem consilio quo paullo ante appellat, nimirum ut insolentem iactatorem abducatur. Supplere possis παῖ παῖ Δρόμων, quae verba facile excidere potuerunt. — Vs. 10 requirebam ἐπαίρεσθαι. Sed ferri potest activum, ut ipsa mensα τὸν δειπνοῦντα ἐπαίρειν dicatur. Similiter in re dissimillima loquutus est Aristoph. Lys. 54: ἀπολώλεκέν με κάπιτέτριφεν ἡ γυνή | τὰ τ' ἄλλα πάντα κάποδείρασ' οἴχεται.

L A O N.

(Hist. crit. p. 492)

Δ Ι Α Θ Η Κ Α Ι.

Τῶν γὰρ μετ' ἑμαυτὸν εἰκόνοσ καὶ μνημάτων
ἀεὶ καταφρονῶν ζῶν ἔχειν τι βοῖλομαι.

Stobaeus Flor. CXXIII 5 cum lemmate *Λάωνος* ἐκ *Δια-
θηκῶν*. Pro *εἰκόνοσ* legendum videtur *εἰκόνων*.

EX INCERTA FABULA.

Βοιωτὸν ἄνδρα στέργε, τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεῦγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός ἢ δ' ἐφίμερος.

Dicaearchus Vit. Graec. p. 28 Buttm. de Thebis scri-
bens: καὶ νίμεται καὶ πηλὸν ἔχει πολύν· οἱ στίχοι *Λάωνος*.
γράφει δὲ ἐπαινῶν αὐτοῦσ καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν.
μοιχὸς γὰρ ἀλοῦς ἀφείδθη, μικροῦ διαφόρου (*exiguo pretio*)
τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας· Βοιωτὸν ἄνδρα κτλ. Legeba-
tur ἐφίμερος, quod correxit H. Stephanus in Thesouro An-
tiqu. Graec. XI p. 29 B. Ceterum v. Hist. crit. p. 492.

NAUSICRATES.

(Hist. crit. p. 494)

ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ.

I.

Δίο μὲν ὅπαλοι καὶ καλοὶ
... τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις
ἤδη φρανέντος πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις,
ὄν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθη.
B. γλαῖκον λέγεις. A. ἔγνωκας.

Athenaeus VII p. 296 a. de glauco pisce disserens: *Ναυσικρατής Ναυκλήροις Δύο μὲν, φησὶν, ἀπαλοὶ κτλ. Vs. 2 Dobraeus Adv. II p. 315 probabilis coniectura supplet παῖδισ θεοῦ. Porsonus ἐπώνυμοι in Append. ad Toup. Emend. p. 477. — Vs. 3 πελαγίοις ἐν ἀγκάλαις. Imitatur sermonem tragicorum. Aeschylus apud schol. Aristoph. 716: ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Cfr Stanley ad Aesch. Choeph. 578. Ceterum vide ad sequens fragmentum.*

II.

Μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν
αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικός
πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται,
αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι φωσφόρον Κόρην
δείπνων ὅταν πέμπωσι δῶρα ναυτίλοι.
B. τρίγλας λέγεις. γαλακτοχρῶτα Σικελὸς ὄν
πήγνυσ' ὄχλος ῥόμβος.

Athenaeus VII p. 325 e: *Ναυσικράτης δ' ὁ κωμωδιοποιὸς ἐπαινεῖ τὰς Αἰξωνικὰς τρίγλας ἐν Ναυκλήροις λέγων οὕτως Μετ' αὐτῶν — τρίγλας λέγεις. Idem p. 330 b: 'Ρωμαῖοι δὲ καλοῦσι τὴν ψῆτταν ῥόμβον, καὶ ἔστι τὸ ὄνομα ἑλληνικόν. Ναυσικράτης ἐν Ναυκλήροις· προειπὼν δὲ περὶ γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει Αἰ ξανθοχρῶτες — πῆγνυσ' ὄχλος ῥόμβος. Vs. 2 κλίδων priore loco BP et altero C. Ibidem Αἰξωνικὸς priore loco C. ἔξωνικὸς ABPVL. altero loco Αἰξωνικὸς CL. ἔξωνικὸς ABPV. — Vs. 3 loco priore ἐντόπους epit. Hoeschellii, quod sequuti sunt Schweigh. et Dindorfius. Praestat opinor ἐντόποις, incolis, vel ἐμπόροις, quod malim. Quamquam nec ἐν τόποις, in locis illis, spernendum. Cfr Aristoph. Thesm. 664: εἴτις ἐν τόποις ἰδραῖος ἄλλος αὐτὸν λέληθεν ὦν. — Vs. 6 altero loco τρίγλαν. Postrema verba γαλακτοχρῶτα etc. quae ex altero Athenaei loco accesserunt, quid sibi velint nemo adhuc docuit. Recte Schweighaeuserus contra Casaubonum monuit, non hoc dicere Athenaeum, ψῆτταν piscem Graecis etiam ῥόμβον fuisse vocatum: sed hoc unum eum voluisse, latinum vocabulum *rhombum* sua origine graecum esse. Iam numerorum consonantiam et sententiam ita quodammodo restituere licebit:*

τρίγλαν λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς ἦν
πῆγνυσ' ὄχλος ῥόμβοισι.

H. e. *triglam dicis, quam Siciliensis plebscula magicarum rotarum strepitu defigit.* Quae ad nescio quam Sincolorum superstitionem spectare videntur. At vix credibile est triglis, quae paucis versibus ante ξανθοχρῶτας appellaverat, nunc lacteum colorem tribui. Accedit quod Athenaeus Nausicratem ῥόμβον commemorasse dicit, postquam is de glauci pisce dixisset, προειπὼν περὶ γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει. Ex quo apertum esse arbitror verba „γαλακτοχρῶτα Σικελὸς ὃν πῆγνυσ' ὄχλος ῥόμβοισι” ad glaucum piscem, non autem ad triglam pertinere, et cum primo fabulae fragmento ita coniungenda esse:

γλαῦκον λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς ὃν
πῆγνυσ' ὄχλος ῥόμβοισι.

Glaucl capturam cum magicis artibus coniunctam fuisse eo minus mirandum, cum alia etiam mirifica de illo pisce a veteribus credita sint. V. Fragm. Anon. MS apud Schneider. ad Marcell. Sid. p. 95. Haec si vera sunt, consentaneum est postremam partem secundi fragmenti ita scribendam esse: *B. τρίγλας λέγεις. Α. ἔγνωκας.* Itaque ex mea quidem sententia utrumque fragmentum ita scribendum fuerit:

Δίῳ μὲν ἀπαλοὶ καὶ καλοὶ

[παῖδες θεοῦ] τοῦ ναυτίλοισι πολλάκις

ἤδη φανέντος πελαγίοις ἐν ἀγκάλας,

ὄν καὶ τὰ θνητῶν φασιν ἀγγέλλειν πάθῃ.

5 *B. γλαῦκον λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς δ' ὄν*

πήγνυς ὄχλος ῥόμβοισιν. B. ἔγνωκας . .

. . . Α. μετ' αὐτῶν δ' εἰσὶν ἐκπρεπεῖς φύσιν

αἱ ξανθοχρῶτες, ἃς κλύδων Αἰξωνικός

πασῶν ἀρίστας ἐν τόποις παιδεύεται.

10 *αἷς καὶ θεὰν τιμῶσι φωσφόρον Κόρην*

δείπνων ὅταν πέμπῃσι δῶρα ναυτίλοι.

B. τρίγλας λέγεις. Α. ἔγνωκας.

Præterea etiam in prioribus loci verbis aliquid vitii inesse suspicor, siquidem ex vs. 5 colligi potest, initio non plures glaucos sed unum tantum commemoratum fuisse. Itaque nescio an, non Athenaeus quidem, at poeta vs. 1 et 2 ita fere scripserit: *Ἀκουε δὴ. πρῶτον μὲν ἀπαλὸς καὶ καλὸς | παῖς τοῦ θεοῦ τοῦ ναυτίλοισι κτλ.* et vs. 7 *μετ' αὐτὸν* pro *μετ' αὐτῶν*. In fragmento multis modis turbato audacioribus coniecturis locus non denegandus est. Superest ut de altero Athenaei loco VII p. 330 ὕ. aliquid adiciam, in quo non tantum inutiles sunt scriptoris consilio quattuor illi Nausicratidis versus *αἱ ξανθοχρῶτες — τρίγλας λέγεις*, sed etiam haec verba *προειπῶν δὲ περὶ γλαύκου τοῦ ἰχθύος ἐπιφέρει*, manca et imperfecta sunt. Meo iudicio optime omnia se habebunt, si recisis illis versibus locus ita constituitur: *προειπῶν*

δε περὶ [Γλαύκου τοῦ Θεοῦ, εἴτα περὶ] τοῦ ἰχθύος ἐπι-
φέρει·

γλαῦκον λέγεις γαλακτοχρῶτα, Σικελὸς ὄν
πήγνυσ' ὄχλος ῥόμβοισι.

Π Ε Ρ Σ Ι Σ. *)

Ἐν τῇ γὰρ Ἀττικῇ τις εἶδε πώποτε
λέοντας ἢ τοιοῦτον ἕτερον θηρίον;
οὐ δασύποδ' εὐρεῖν ἔστιν οὐχὶ ῥάδιον.

Athenaeus IX p 399 c: Ναυκράτης δ' ὁ κωμωδιοποιὸς
ἐν Περαιδὶ σπανίως γησὶν ἔστιν εὐρεῖν δασύποδα περὶ τὴν
Ἀττικὴν. λέγει δὲ ὥδε Ἐν τῇ γὰρ κτλ. Vide supra ad Me-
nandri fragm. inc. fab. CCXCVII. Vs. 2 C ante τοιοῦτον
addit τι.

N I C O.

(Hist. crit. p. 495)

Κ Ι Θ Α Ρ Ω , Δ Ο Σ.

Καὶ πάνυ τις εὐκαιρῶς προπίνων φησί *
πατριῶτα. μάνην δ' εἶχε κεραμεοῦν, ἄδρὸν,
χωροῦντα κοτύλας πέντε ἴσως. ἰδεξάμην.

Athenaeus XIII p. 487 c. Μάνης: ποτηρίου εἶδος. Νί-
κων Κιθαρωδῶ Καὶ πάνυ κτλ. Pollux VI 99: γευστηρίου
μὲν Ἀριστοφάνης μέμνηται, μάνου δὲ Νίκων ἐν Κιθαρωδῶ
Πατριώτιδα μάνην λαβὲ (Ald. λάβε) κεραμεοῦν ἄδρὸν, χω-
ροῦντα κοτύλας πέντε ἴσως. Porsonus tentabat Κεὶ πάνυ τις
εὐκαιρῶς προπίνων φησί μοι, | μάνην δέχου πατριῶτα. He-
ringa Observ. p. 20 προπίνω, φησί, σοί, πατριῶτα. Pro μά-
νου et μάνην in Pollucis loco Aldus habet μανοῦ et μανῆν,
de qua τονώσει attuli quaedam ad Alexidis fragm. p. 396.

*) V. Hist. crit. p. 496. 497.

N I C O L A U S.

(Hist. crit. p. 495)

EX INCERTA FABULA.

Τὸ τῶν παρασίτων, ἄνδρες, ἐξεῦρεν γένος
Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος.

οὐ δυνάμενος δὲ τῇ τέχνῃ χρῆσθαι καλῶς
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, εἴτ' ἀκουσίῳ

5 δίκρῳ περιπεσὼν δυναμένῳ λιμὸν ποιεῖν
ἀπὸ τῆς τραπέζης ἐξαπίνης ἀπειστράφη,
ἄφνω δὲ πληγὴς εἰς μέσσην τὴν γαστέρα
ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τᾶν κατὰ

Σίπυλόν τε τοῖτον ἀνατετράφθαι τὸν τρόπον·

10 καὶ μάλα δικαίως· Φρυγὲ γὰρ ὣν οὐχ ἱκανὸς ἦν
τὴν τοῦ τρέφοντος εὖ γέρειν παρρησίαν.

διὸ δὴ τοιαύτης παντελῶς καχεξίας
ἐν τοῖς βίοις παρὰ πᾶσιν ἐξηλωμένης
πικρῶς ἐπιπληῆσαι βούλομ', ἄνπερ νῆ Δία

15 παρρησίαν μοι δῶτε, τοῖς ἀσυμβόλους
τάλλότρια δειπνεῖν ἐλομένους ἄνευ πόνου.
τί γὰρ μαθὼν, ἄνθρωπε, πρὸς τῶν δαιμόνων
βούλει παρασιτεῖν; ἢ τί τῶν ἐν τῷ βίῳ
ξυνήκας; εἶπον, ἄξιον γὰρ εἰδέναι·

20 τίνας μαθητῆς γέγονας; αἵρεσιν τίνα
ζηλοῖς; ἀπὸ τίνων δογμάτων ὀρμώμενος
τολμᾷ παρασιτεῖν; ἃ μολίς ἡμεῖς τὸν βίον
ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι

- ἀνεωγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν
 25 διὰ τοὺς ἀναιδῶς τὰλλότρια μασωμένους.
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζ' ἐσθ' ὁ πλοῦς.
 πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον ἐν τούτοισι δεῖ,
 πρόσωπον ἱταμόν, χρῶμα διαμένον, γνάθον
 ἀκάματον, εὐθύς δυναμένην πληγὰς φέρειν.
 30 στοιχεῖα μὲν ταῦτ' ἐστὶ τῆς ὅλης τέχνης.
 ἔπειτα δεῖ σκωπτόμενον ἐφ' ἑαυτῷ γελᾶν.
 αἰσχρὸν γὰρ οἶμαι δοῦλον εἶναι σκώμματος.
 ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει τις ἢ καὶ βάπτεται,
 θέλων καλὸς εἶναι, καὶ παρ' ἡδίκιαν νοσεῖ.
 35 ἔστω Γανυμήδης οὗτος ἀποθεούμενος.
 πρὸς χάριν ὁμίλει τοῦ τρέφοντος ἐπ' ὀλέθρῳ.
 παρατάττεται τις καὶ ποιεῖ πάντας νεκροὺς
 δειπνῶ· σιωπῇ τοῦτον ὑπομυκτηρίσας
 εἰς τὴν τράπεζαν καὶ σὺ τὴν χολὴν ἄφες.
 40 οἶμαι δ' ἑμαυτὸν εὐθιτον τῷ πράγματι,
 παῖδες, γεγονέναι· πάντα γὰρ πρόσσεστί μοι
 ὅσα περ ἔχειν τὰλλότρια τὸν δειπνοῦντα δεῖ,
 λιμός, ἀπόνοια, τόλμα, γαστήρ, ἀργία.
 καὶ νῦν μ' ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ
 45 σύνδειπνον αὐτῷ κέκρικεν εἶναι καὶ φίλον.

Stobaeus Flor. XIV 7 cum Lemmate Νικολάου. Vi. 1
 mirum dicendi genus est τὸ παρασίτων γένος ἐξευρεῖν de
 qui parasitandi artem invenit. Suspiscabar τὸ τῶν παρασι-
 των, ἄνδρες, ἐξῆρξεν γένος. — Versus secundus Euripidis
 Orest. vs. 5. — Vs. 4 ἀκούσιον δίφρον dicere videtur ad quem
 invitue relegatus est Tantalus. Similiter ἄκοντα ἔργα dixit
 Sophocles Oed. Col. 240. Fortasse tamen ἀκονσίως τὸ
 ἀκούσιος scribendum. Sed totum hunc locum non intellego
 Pro γλῶσσαν ne γλῶτταν scribatur prohibet Euripidis Orest.

10. ex quo verba ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν derivavit. — Vs. 6 εἰ τῆς, ut vulgo, libri meliores. ἀπὸ τῆς quattuor MSS apud Schowium et cod. B a manu sec. Grotius ex coniectura τὰ τῆς. Iacobsius θείης (θείας). — Vs. 7 πληγείς εἰς τὴν γαστέρα. Aristophanes Nub. 545: ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. Id ab aliis ipsoque Aristophane Equ. 274. Vesp. 1529. uno verbo dicitur γαστρίζειν. — Vs. 9. Respicit terrae motum, quo Sipylum et Smyrnam antiquissimis temporibus concussa fuisse constat. Vide Reiskium ad Aristid. vol. I p. 427 Dind. — Vs. 12 διὰ δεῖ cod. A. — Vs. 14 ἐπιπληῆσαι cod. A. Gesneri margo et duo MSS apud Schowium. Vulgo ἐκπληῆσαι. Pro πικρῶς cod. A πικρός. — Vs. 17 τέ μαθῶν recte tueri videtur Hermannus Praef. ad Aristoph. Nub. p. XLVII. — Vs. 19 „νύξηκας AN. εὐρηκας A in marg. νύξηκας B cum ἴσ. ἤνξηκας et γρ. εὐρηκας in marg.” Gaisfordus. — Vs. 21 ζηλοῖς Porsonus Adv. p. 302 et Valckenarius apud Gaisfordum. Trinc. χλοῖς. Gesn. *χλοῖς. AB et Gesneri margo εἴλου. Schowius ex uno MS φιλεῖς. Dictionis αἵρεσιν ζηλοῦν Porsonus et Valckenarius exempla attulerunt ex Diodoro Sic. I 28 35. Iosepho B. J. II 8 7 aliis. — Vs. 22 ἃ quo spectet non video. Suspicebam ὃ ad παρασιτεῖν relatum, cui quod vs. 24 subiicitur ἀνεωγμένην τὴν θύραν ἰδεῖν, appositionis loco mihi illatum videbatur. — Vs. 23 verba οὐδὲ νῦν ἔτι corrupta videntur. Sententia requirit οὐδὲ νῦν γέ πω, vel simile quid. — Vs. 23 ἅπαντα pro πάντα Porsonus. — Vs. 25 ἀναιδῶς Grotius. Gaisfordus ἀνώδυνα ex quattuor MSS apud Schowium et B a m. sec. Quae aperta interpolatio est. Vulgo ἄνω διά, in quo aliud quid latere videtur quam quod Grotius coniecit. Fortasse ἀνοδία scribendum. Frequens dicendi genus est ἀνοδία πορεύεσθαι, quod quum proprie de his dicatur qui non trito et expedito itinere incedunt (v. Wesseling. ad Diod. Sic. XIX 5), etiam de his usurpari potuit qui quod agunt perverse agunt. Itaque ἀνοδία τὰλλότρια μασᾶσθαι dici posse videntur qui in parasitica arte praecipitem et negatam viam sequuntur. Ibidem μασωμένους scripsi pro μασσωμένους.

— Vs. 26 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐπὶ τράπεζαν ἐσθ' ὁ πλοῦς
 leptide delortum ex notissimo proverbio οὐ παντὸς ἀνδρὸς
 ἐς Κόρινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς, de quo scriptorum locos apposuit
 Leutsch ad Zenob. V 87. — Vs. 27 πρῶτιστον ἐν τούτοις
 AB margo Gesn. et MSS Schowli. πρῶτοις τούτοις Trinc.
 πρῶτοις τούτοις Gesn. Non credo tamen locum persana-
 tum esse. Nam nec πλευρὰ epitheto carere potest, nec ἐν
 τούτοις habet quo referatur. Itaque vide an scripserit poeta:
 πλευρὰν ἔχειν πρῶτιστον εὐτονόν σε δεῖ, *latus firmum
 et robustum*. Quo sensu εὐτονα σώματα habes apud Hip-
 pocratem, annotante Foessio Oec. Hipp. p. 253. — Vs. 29
 εὐθύς — γέρειν, Plato Soph. § 43 (p. 235 B) ἐὰν ἡμᾶς
 εὐθύς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ. — Vs. 36 vulgo ὁμιλεῖ, pro
 quo ὁμιλεῖ scripsi ex B. Ceterum meo iudicio hic versus
 melius post vs. 32 legeretur. — Vs. 33 de βάπτισθαι cfr
 Hist. crit. p. 123. — Vs. 37 παρατάττεται AB in margine.
 παράττεται Trinc. et AB in textu. Vulgo ταράττεται. Bene
 Grotius: *aciem instruit debellaturus in mensa*, non quidem
Alexandrum, ut ille voluit, at *hostes* tamen. Apposite Ti-
 bullus Eleg. I 10 29: *alius sit fortis in armis, Sternat et
 adversos Marte favente duces; Ut mihi potanti possit sua
 dicere facta Miles, et in mensa pingere castra mero*. For-
 tasse tamen χαράττεται scribendum i. e. *irascitur*. V. Elms-
 leium ad Euripidis Med. 154. — Vs. 38 B δειπνεῖ, quod qui
 coniecit, id sine dubio cum sequentibus coniungi voluit hoc
 sensu: si quis miles gloriator aciem in mensa instruit ho-
 stesque se omnes caesurum minatur, tu securus epulare. Sed
 hoc plures ob causas non placet. Non dubito quin δειπνῶν
 poeta scripserit. Quae sequuntur verte: *hunc tu tacite sub-
 sannans bilem ex insipidis militis iactationibus collectam
 in mensam effunde*, i. e. fortiter te cibus ingurgita. — Vs. 40
 πράγματι A et margo Gesn. pro vulgato τοῖς πράγμασι. —
 Vs. 44 Ἀνδῶν ἄνακτα Lydiae dicere videtur satrapam. Verba
 ipsa ex tragico poeta petita videntur. — Vs. 45 καὶ addit
 Grotius.

N I C O M A C H U S.

(Hist. crit. p. 400.)

E I Λ E I Θ Y I A.

- Ἵποδεικνύεις μὲν ἥθος ἀστεῖον πάννυ
καὶ πρᾶον, ἀλίγωρον δὲ πεποιηκάς τι. *B.* πῶς;
A. ἐν τῇ τέχνῃ τίνες ἐσμέν οὐκ ἐξήτακας.
ἢ πρότερον ἐπίθου τῶν ἀκριβῶς εἰδότεων
5 οὕτω τ' ἐμισθώσω με; *B.* μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὐ.
A. ἢ μὴν ἴαως ὅσον μαγείρου διαφέρει
μάγειρος οὐκ οἶσθ'. *B.* εἴσομαι δέ γ' ἣν λέγῃς.
τὸ γὰρ παραλαβόντ' ὄψον ἡγορασμένον
πότῃρ' ἀποδοῦναι σκευάσαντα μουσικῶς
10 διακόνου' σι' οὐ τοῦ τυχόντος; *A.* Ἡράκλεις.
ὁ μάγειρός ἐσθ' ὁ τέλειος ἑτέρα διάθεσις.
πολλὰς τέχνας λάβοις ἂν ἐνδόξους πάννυ,
ὧν τὸν μαθεῖν βουλόμενον ὀρθῶς οὐκ ἔνι
ταύταις προσελθεῖν εὐθίς· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ
15 ζωγραφίας ἡρθαι. ταῦτά καὶ μαγειρικῆς
πρότερον μαθεῖν δεῖ τῆς τέχνης ἑτέρας τέχνας,
ὧν εἰδέναι σοι χρηϊττον ἦν μοι πρὶν λαλεῖν,
ἀστρολογικὴν, γεωμετρικὴν, ἱατρικὴν.
τῶν ἰχθύων γὰρ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς τύχας
20 ἐντεῦθεν εἶσει, παρακολουθήσεις χρόνοις,

πότ' ἄωρός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πόθ' ὥριμος.
τῶν ἡδονῶν γὰρ μεγάλα τὰ διαστήματα·
ἐνίοτε χρεῖττων γίγνεται θύνηνου βόας.

B. ἔστω. γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρᾶγμα τί;

25 *A.* τοῦ πτάνιον ἡμεῖς σφαῖραν εἶναι τιθέμεθα.
τοῦτο διελῆσθαι καὶ τόπον λαβόνθ' ἔνα
μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια,
ἐκεῖθεν ἐνταῦθ' ἐστὶ μετενηνεγμένα.

B. οὕτως, πέπεισμαι· καὶ τὰ λοιπὰ μὴ λάλει.

30 *A.* περὶ τῆς ἱατρικῆς δέ· τῶν γὰρ βρωμάτων
πνευματικά καὶ δύσπεπτα καὶ τιμωρίαν
ἔχοντ' ἐνὶ ἔστιν, οὐ τροφήν. δειπνῶν δὲ πᾶς
τάλλοτρία γίγνιτ' ὀξύχειρ κοῦκ ἐγκρατής.
τοῖς δὴ τοιούτοις βρώμασιν τὰ φάρμακα

35 εὔρητ' ἐκεῖθεν, μεταφορὰ δ' ἐστὶν τέχνης.
ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἐμόν.
παρὰ τακτικῆς, ἕκαστα ποῦ τεθήσεται·
ἀριθμῶ τὸ πλῆθος εἰδέναι μαγειρικῆς.
οὐδεὶς ἑτερός σοι πρὸς ἐμέ καὶ γραφήσεται.

40 *B.* μικρὰ διάκουσον ἐν μέρει κάμου. *A.* λέγε.

B. αὐ μὴδὲν ἐνόχλει μήτε σαντὸν μήτ' ἐμέ,
ἀπραγμόνως δὲ διαγενοῦ τὴν ἡμέραν.

Athenaeus VII p. 290 e: Νικόμαχος δ' ἐν Εἰλειθυίᾳ καὶ αὐτὸς παράγει τινὰ μάγειρον ὑπερβάλλοντα τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίτας. λέγει δ' οὖν αὐτὸς πρὸς τὸν μισθωσάμενον Ὑποδεικνύεις χτλ. Vs. 2 fortasse πεποίηκας τί πως. — Vs. 5 et 6 vulgo οὐκ ὤμην, *B.* ἴσως. Grotius οὐκ. *A.* ἢ μὴν. Iacobsius οὐ. *A.* καὶ μὴν. — Vs. 6 et 7 μαγείρου διαφέρει μάγειρος Schwelghauserus. διαφέρει μαγείρου μάγειρος ABCDPQ. διαφέρει διακόνου μάγειρος VL. Pro ἦν malim ἄν. Vide supra p. 451 sq. Post vs. 7 Q ita

pergit: ἔπειτα ἀνυήσας ὁ μάγειρος εἰδέναι τὸ ἡγορασμένον ὄψον σκευάζειν μουσικῶς, ληρεῖ ὅτι πρὸ τῆς μαγειρικῆς τέχνης πρότερον μαθεῖν δεῖ ἑτέρας τέχνας, ἀστρολογικὴν, ἱατρικὴν κτλ. — Vs. 10 vulgo διακόνου 'στὶ τοῦ. Cod. A διακόνου τοῦτου. Correxit Schweighauserus, qui totam hanc ῥῆσιν inde a vs. 8 usque ad τυχόντος vs. 10 alteri personae continuandum et per interrogationem efferendam vidit: *At sciam si tu dixeris: nam acceptum piscem emtum reddere scite paratum, nonne hoc est famuli cuiuslibet?* Atque ita etiam Dobraeus Append. ad Aristoph. p. (114), pro πρότερον vs. 9 scribens πότερ', quem sequutus est etiam Dindorfius. Quibus Hanovius Exerc. crit. p. 181 ita obloquutus est, ut neque πότερον vel πότερα in simplici oratione recte dici affirmaret, et vs. 10 non διακόνου ἐστὶν οὐ τοῦ τυχόντος, sed potius οὐ τοῦ τυχόντος διακόνου ἐστὶ dicendum fuisse contenderet. Neutrum recte obiectum est. De πότερον in simplici interrogatione (altera tacite suppressa) vide ne longe abeam Aeschyl. Pers. 214. Sophocl. Oed. Col. 333 et Philoct. 1219. Anaxandrid. Ter. I 2 et Frasm. comic. anonym. 186. Alterum autem, διακόνου 'στ' οὐ τοῦ τυχόντος, recte dictum videbit, qui οὐχ ὁ τυχών de eximio homine recte dici meminerit. Itaque illud idem est ac si dixisset διακόνου ἐστὶ διαφέροντος. — Vs. 11 sententia verborum est τελείου μαγείρου ἑτέρα ἐστὶ διάθεσις. — Vs. 14 ἀλλὰ ἔμπροσθεν B. — Vs. 15 mirifice a sensu loci aberrarunt interpretes. Multae sunt artes, inquit, quas percipere non licet nisi antea alias artes in subsidium vocaveris. Simillima vide apud Sosipatrum Καταιψευδ. 15. — Vs. 15 verba ζωγραφίας ἦν θαι corrupta esse et metrum arguit et multo magis sententiae ratio. Falluntur enim interpretes qui ζωγραφίαν, quam poeta commemorat, hunc ad coquinarium artem necessariam statuuisse existimant. Immo certissimum est mancum esse locum, et intercidiisse eius artis memoriam, ad quam pictoria opus esse dixerat. Tum demum ad coquinarium redit, ταῦτα καὶ μαγειρικῆς κτλ. ita etiam qui coquinariae arti operam daturus est, ei multae ante artes addiscendae

sunt, astrologia, geometria, medica. Vere igitur Dindorfius vs. 14 ex pluribus verbis contractum videri statuit. — Vs. 15 pro ταῦτά BP habent ταῦτα. Recte Dindorfius suspicatur κατὰ ταῦτά olim scriptum fuisse. — Vs. 17 pro ὧν cod. B ὡς. Ibid. λαβεῖν PVL. λαλεῖν A. Quae si vera est lectio, non intellegitur cur non πρὶν μοι poeta scripserit. Sed vereor ne hic etiam alia corrupta sint. — Vs. 18 γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν ex mea emendatione (in notis msor.) edidit Dindorfius. Aque hunc verum esse verborum ordinem, ut de metro taceam, etiam sequentia docent, in quibus illae artes eodem ordine recensentur. Vidit id nunc etiam Dobraeus Advers. II p. 314. Vulgo ἰατρικὴν γεωμετρικὴν. — Vs. 19 τύχας pro τέχνας Erfurdio praeunte Observ. p. 463 restituit. Ineptum est quod Dobraeus coniecit τροφάς. — Vs. 20 libri εἶση Ibidem legendum videtur παρακολουθήσας. — Vs. 21 pro πότ' ἄωρος cod. B πόθωρος. Neque aliter ut puto cod. A. Fortasse igitur scribendum πόθ' ὥριός ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότ' ἁώριος, verborum ordine hand paullo commodiore. — Vs. 25 τοῦπτάγιον pro τοῦπτάγειον vel τοῦπτανεῖον Casaubonus, qui de sensu loci haec annotavit: „Non hoc dicit coquus, e culinae totius ambitu locum „deligi, ubi omnia artis totius officia exerceantur, sed hoc „potius, culinam sic dividi a coquis solitam, ut singulis artis „suae partibus proprium locum assignent.” — Vs. 29 οὕτως AC. οὕτως PVL. λάλει VL. λαλεῖς AP. λαλῆς C. — Vs. 32 ἐν' ἔστιν ex mea emendatione edidit Dindorfius. Libri ἔνεστω. Ibidem B δειπνῶ δέπας. P δειπνωδέπας. — Vs. 35 verba μεταφορὰ δ' ἔστιν τέχνης praeunte Iacobsio a sequentibus separavi. — Vs. 36 pro ἐμὸν Iacobsius tentabat ἔχον, sublata in fine versus distinctione. Mihi haec gravius corrupta videntur quam ut coniectura sanari possint. Ac fortasse versus excidit, ut ita oratio procedat: ἤδη τὸ μετὰ νοῦ καὶ τὸ συμμέτρως ἔχον | παρ' ἀρχιτεκτονικῆς διδάσκειται τέχνης. Quae inde a vs. 37 sequuntur in C ita contracta leguntur: ἐπειτα δεικνύει ὁ μάγειρος ὅτι καὶ τακτικῆς ἔστι τὸ εἰδέναι ἕκαστὰ ποῦ τεθῆσεται. τὸ ἀριθμεῖν τὸ

πληθος, ἣν καὶ αὐτὴν δεῖ εἶδέναι τὸν μάγειρον. — Vs. 38 pro μαγειρικῆς Iacobsius λογιστικῆς, Grotius ἀριθμητικῆς. Utrumque Plato in Gorgia ita distinguit, ut ἀριθμητικὴ iactantiae hominis magis convenire videatur quam λογιστικὴ. Itaque scribendum videtur εἰδένἀριθμητικῆς. Vide vol. III p. 14. — Vs. 39 fortasse κάγγραφῆσεται, scil. in tabulas quibus coquorum nomina inscripta erant. — Vs. 41 ante Dindorfium μῆθ'εν ut vs. 39 οὐθίς. Clausulam eclogae comparare licet cum simillimo loco Sosipatri quem supra posui p. 484.

N A Y M A X I A.

Ἐργῶδες ἔστιν ἐν βίῳ βεβιωκότα
τοὺς τῶν φθονοίντων πάντας ὁφθαλμοῖς λαθεῖν.

Stobaeus Flor. XXXVIII 10 cum lemmate ἐκ τοῦ Νικομάχου Ναυμαχίας. Pro verbis ἐν βίῳ βεβιωκότα aliud quod minus iners et languidum sit desidero. Suspicebam εὖ βίου τετυχηκότα, vel ἐργῶδες ἐν βίῳ ὅτιν εὐτυχηκότα, vel ἔστιν ἐν βίῳ εὐτυχηκότα, quae crasis nihil offensionis haberet.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρός
οὕτω συνεστρογγύλιζα κάξεκόκχισα
ἐν μηνὶν ὀλίγοις ὥσπερ ὥον τις ῥοφῶν.

Athenaeus II p. 58 a: ὥων δὲ ῥοφητῶν μνημονεύει Νικομάχος Οὐσίδιον γὰρ κτλ. Vs. 1 οὐσίδιον BCDV. οὐσιέδιον L. Ibidem libri μοι τοῦ πατρός. Corroxit Iacobsius Addit. p. 48. — Vs. 2 nescio quo consilio diversa tempora coniuncta sint. Fortasse συνεστρογγύλιζα vel συνεστρογγύλα, Cfr Alexis Phaedr. II 4.

II.

ὦ χαῖρε χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν.

Athenaeus XI p. 781 f: φησὶ πρὸς τινὰ Νικόμαχος ὦ χαῖρε κτλ. Aberat χαῖρε, quod addendum esse monui Curia crit. p. 29. Tum χρυσόκλυστα scripsi pro χρυσοκλαῦστα cum Letronio Dissert. de nomin. vas. graec. p. 50. Compellari videtur homo qui quae furatus est reddere cogitur. Aristoph. Acharn. 6: τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν. Equit. 1147: ἀναγκάσω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κελόγωσί μου. Quamquam χρυσόκλυστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν etiam is dici potuit, qui divitias suas et auri acervos temere lactaret. Ita Diphilus Pict. II 21 dixit λαλῶν τὰ ναῦλα καὶ δ' ἀνεί' ἐρυγγάνων.

De aliis duobus fragmentis Nicomachi, sed quae ad tragicum potius referenda videntur, vide Hist. crit. p. 498.

PHILOSTEPHANUS.

(Hist. crit. p. 498)

Δ Η Λ Ι Ο Σ.

Εἰδώς σε πάντων διαφέροντα τῇ τέχνῃ
τῇ τ' ὀξύτητι μετὰ Θίβρωνα, Δαίδαλε,
τὸν ἐξ Ἀθηνῶν, τὸν καλούμενον Πέρας,
δοὺς μισθὸν ὃν μ' ῥήτησας ἤκω δεῦρ' ἄγων.

Athenaeus VII p. 293^a: Φιλοστέφανος δ' ἐν Δηλίῳ καὶ ὀνόματα ἐνδόξων μαγείρων ἐν τοῖσδε καταλέγει Εἰδώς σε πάντων κτλ. Vs. 2 legebatur Θίμβρωνα. Correx. Gaisfordus ad Hephaest. p. 219. — Vs. 4 ὃν μ' ῥήτησας Casaubonus pro ὃν ῥήτησας.

P O L I O C H U S.

(Hist. crit. p. 498)

Κ Ο Ρ Ι Ν Θ Ι Α Σ Τ Η Σ.

Ὅπως σε πείσῃ μηδὲ εἷς, πρὸς τῶν θεῶν,
τοὺς βόακας, ἅν ποτ' ἔλθῃ, λευκομαινίδας καλεῖν.

Athenaeus VII p. 313^c: καλοῦνται δὲ τινες καὶ λευκομαινίδες, αἷς ἔνιοι βόακας ὀνομάζουσι. Πολίοχος Κορινθιαστῇ Ὅπως σε πείσῃ κτλ. De titulo fabulae conf. Hist. crit. p. 350.

EX INCERTA FABULA.

Μεμαγμένην

μικρὰν μελαγχρῇ μᾶζαν ἡχυρωμένην
 ἐκάτερος ἡμῶν εἶχε δις τῆς ἡμέρας
 καὶ σῦκα βαιά, καὶ μύκης τις ἐνίοτ' ἄν
 5 ὠπτᾶτο, καὶ κοχλίας γενομένου ψακαδίου
 ἡγρεύετ' ἄν, καὶ λάχανα τῶν αὐτοχθόνων
 θλαστή τ' ἐλάα, καὶ πιεῖν οἰνάριον ἦν
 ἀμφίβολον.

Athenaeus II p. 60 c: Μύκαι. 'Αριστίας· μύκαισι δ' ὠρέχθαι τὸ λάϊνον πέδον. Πολίοχος Μεμαγμένην κτλ. Vs. 2 ad μᾶζαν ἡχυρωμένην cfr Antiphanes Inc. fab. p. 138 μᾶζα κεχα-
 ρακωμένη ἀχύροις. Ita πηλὸν ἡχυρωμένον, lutum acerosum, habes in titulo apud Müllerum Munim. Athen. p. 34. — Vs. 6 ante Brünckium legebatur ἀνηγρεύετ' ἄν. — Vs. 7. De θλαστή ἐλάα cfr Bergkium ad Aristophanis Fragm. p. 1112. Ibidem in fine addendum esse ἦν, quod vulgo in sequentis versus initio ponitur, monui ad Menandrum ed. mai. p. 180. Deminutiva in αριον exeuntia antepenultimam corripunt *). 'Αμφίβολον οἰνάριον recte Schweighauserus interpretatur de vino ita debili ut dubites vinumne an aqua sit, aut ita acri ut pro aceto haberi possit.

*) *Pisanarium* (πισανάριον) tamen producit antepenultimam apud Horatium Serm. II 3 155.

S O S I C R A T E S.

(Hist. crit. p. 498)

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

“Όταν γάρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος, παχὺς,
ἀργός, λάβη δίκελλαν εἰωθὼς τρυφᾶν
πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ’ ἄνω.

Pollux IX 57: ὅταν εἴπωσι πενταστάτηρον, πεντάμνον δοκοῦσι λέγειν, ὡς ἐν τῇ Σωσικράτους Παρακαταθήκῃ Ὅταν γάρ κτλ. Idem IV 173: δίκελλαν δὲ πενταστάτηρον Σωσικράτης ἐν Παρακαταθήκῃ τὴν πεντάλιτρον. Vs. 2 libri εἰδώς. Correx. I. Scallger de R. N. in Thesouro Antiqu. graec. IX p. 1508 d. Sed idem tertio versu male πνίγεται pro γίγνεται. V. ad Menandri fragm. ed. mai. p. 12.

Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν
αὔρα, κόρη Σκείρωνος, ἥσυχῳ ποδὶ
προσῆγε πρῶως καὶ καλῶς τὸν κύνθαρον.

Athenaeus XI p. 474 a: Σωσικράτης δὲ ἐπὶ πλοίου (voce κύνθαρος usus est) Φιλαδέλφοις Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς κτλ. Suavissimi versus! Vs. 2 κόρην Σκείρωνος ventum dicit a Scironiis montibus flantem. Ibidem ἥσυχον πόδα de pede nautico seu velo intellego, ut apud incertum poetam

Plutarchi Mor. p. 818 b: μικρὸν δὲ ποδὸς | χαλάσαι μεγάλη
 κύματος ἄλκῃ. Cfr Servius ad Virgilii Aen. V 830: *pedem,*
hoc est funem, quo tenditur velum, quod Graeci πόδα vo-
cant, ut est apud Pindarum et Aristophanem. Respicit ad
 Equ. 406: καὶ τοῦ ποδὸς παρίει. Dele igitur Aristophanis
 fragm. inc. fab. 288.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἔσμεν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν,
 αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν.

Stobaeus Flor. XXIII 2 cum lemmate Σωσικράτους.
 Euripidi tribuit Antonius Mel. p. 349. Cfr Menandri γνώ-
 μας μονοστ. 46 et Matthiae Fragm. Eurip. p. 433. Vs. 1
 Trinav. ἑτέρους.

II.

Athenaeus I p. 31 e: Ἀμφίας δ' οἶνος ὁ φαῦλος κα-
 λεῖται παρὰ Σωσικράτει. Ἀμφίας C. ἄμφι B. Suidas,
 Ἀμφίας: μέτριος οἶνος. Νικόστρατος Οἰνοποιῶ καὶ Σω-
 σικράτης.

III.

Ὅταν ποθεῖν λέγῃ σε καὶ στέργειν γυνή,
 φοβοῦ παρ' αὐτῆς πλείον' ὧν λέγει κακά.

Servavit Maximus Conf. p. 198. qui Socrati tribuit. So-
 cieri vindicavi Hist. crit. p. 499.

THUGENIDES.

(Hist. crit. p. 499)

Δ Ι Κ Α Σ Τ Α Ι.

Photius Lex. p. 518 et Suidas III p. 500: Τριαχθῆ-
ναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοὶ ἀντὶ τοῦ τρεῖς πεσεῖν, ἢ τὸ
τρεῖς τροχάσαντα (Photius στοχάσαντα) νικηθῆναι, στάδιον,
διαυλον, δόλιχον. οὕτω Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Eadem,
sed omisso Thugenidis testimonio, habet Antiattic. p. 114 23.
ubi post διαυλον adde δόλιχον.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Ἡίτησεν εἰς ὀψώνιον τρώβολον.

Pollux VI 38: καὶ τόπος Ἀθήνησιν (adde ex cod. τὸ
ὄψον, forum piscarium), ἀφ' οὗ φασιν „ἀπῆλθον εἰς τοῦ-
ψον.” Κριτίας δὲ — τὸ ὀψωνεῖν καὶ ὀψονομεῖν ὠνόμασε.
Θουκυδίδης (cod. Falck. Θουγενίδης) δὲ ἔφη Ἡίτησεν κτλ.
Ita codices. Vulgo εἰς ὀψώνιον ἤιτησε τρώβολον. Cfr Pier-
sonus ad Moerlin p. 334.

II.

Photius Lex. p. 267 8. Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ
νομίσῃς. Θουκυδίδης. Suidas Θαγενίδης h. e. Θουγενίδης,
ut vidit Porsonus ad Hecub. 1166. Thugenidem respicit
Antiattic. p. 107 30. Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσης.

Comaed. nov.

Eadem syntaxi Sophocles μή ψεύσον ὦ Ζεῦ· μή μ' ἔλῃς
ἄνευ δορός, apud schol. Aristoph. Thesm. 877 et schol. Ven.
Iliad. δ' 410.

III.

Zonaras II p. 1294. Λειβήθριοι: ἔθνος μωρόν, ἀπὸ
τόπου Λείβηθρα καλούμενον, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἀνόητοι ἄν-
θρωποι. Θουκυδίδης Λειβηθρίων ἀνοητότεροι. Recte
Schaeferus apud Tittmannum in Addendis p. CXLVI cor-
rexīt Θουγενίδης. De proverbio Λειβηθρίων ἀνοητότεροι
sive ἄμουνσότεροι vide Albertum ad Hesych. II p. 440 et
Leutschium ad Zenob. I 79.

Denique fortasse etiam apud Suidam s. v. ἀνέσπακιν
pro Thucydide Thugenidis nomen reponendum, ubi libri ha-
bent Ἀνέσπακιν: Θουκυδίδης, ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μέναν-
δρος Ῥαπιζομένη Πόθεν γάρ κτλ.

TIMOSTRATUS.

(Hist. crit. p. 499)

Α Σ Ω Τ Ο Σ.

Antitatticista p. 81 1. Ἀχρεῖ τοῦ νῦν: μετὰ ἄρδρου.
Τιμόστρατος Ἀσώτῳ.

Π Α Ν.

Antitatticista p. 89 23. Διὰ χειρὸς δανεῖσαι: Τιμό-
στρατος Πανί.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

Antitatticista p. 98 4. Ζάγρα: λοιδορίας εἶδος. Τιμό-
στρατος Παρακαταθήκη τὰς βασάνους καὶ τὰς πληγὰς ζά-
γριον λέγει. Photius Lex. p. 49 22. Ζάγρα: λοιδορίας
εἶδος. οὕτως Τιμόστρατος. Pro ζάγριον fortasse rectius
scribitur ζατρεῖον. Etymol. M. p. 402 12: ζατρεύω, κυρίως
τὸ ἐν μύλωνι βασανίζω, ἀπὸ τοῦ ζητρεῖον ὃ σημαίνει κατὰ
Ἰωνας τὸ βασανιστήριον. Forma ζητρεῖον vel ζήτρειον
usus est Eupolis Fragm. inc. fab. XLVI et Theopompus
inc. fab. I, 3.

ΦΙΛΟΔΕΣΠΟΤΗΣ.

Antitatticista p. 80 12. Ἀφελοῦμαι: ἀντὶ τοῦ ἀφαι-
ρήσομαι. Τιμόστρατος Φιλοδεσπότη. Vide ad Platonis
fragm. p. 615.

EX INCERTA FABULA.

Antiatheista p. 91 1. *Δυνάμεις: τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος.* Cfr Schaeferus ad Gregorium Cor. p. 640. — De alio fragmento fortasse Timostrato vindicando vide Hist. crit. p. 500.

X E N O.

(Hist. crit. p. 500)

*Πάντες τελῶναι, πάντες εἰσὶν ἄρπαγες.
κακὸν τέλος γένοιτο τοῖς Ὀρωπίοις.*

Dicaearchus Vit. Graec. p. 25 Buttm.: *τελωνῶν* (apud Oropios) ἀνυπέρβλητος πλεονεξία ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συντετραμμένη — οἱ στίχοι Ξένωνος· Πάντες κτλ. Attigit haec Boeckhius Oeconom. Att. I p. 342. Cfr H. Stephanus Thesauro Antiqu. graec. XI p. 17 E.

**FRAGMENTA
COMICORUM ANONYMORUM.**

FRAGMENTA COMICORUM ANONYMORUM. *)

** I.

Πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις.

Aeschines c. Timarch. p. 301 Bekk.: τοσοῦτον ἀπέχει τῶν αἰσχυρῶν, ὥστε πρώην ἐν τοῖς κατ' ἀγροῦς Διονυσίοις κωμωδῶν ὄντων ἐν Κολυτιῷ καὶ Παρμένοντος τοῦ ὑποκριτοῦ εἰπόντος τι πρὸς τὸν χορὸν ἀνάπαιστον, ἐν ᾧ ἦν εἶναι τινὰς πόρνους μεγάλους Τιμαρχώδεις, οὐδεὶς ὑπελάμβανεν εἰς τὸ μειράκιον, ἀλλ' εἰς σέ. *Homines qui muliebria paterebantur Timarchos appellatos esse testatur Hesychius s. v. Δημοκλεῖδαι.*

II a.

Καλὸν δὲ τὸ ζῆν, ἂν τις ὥς δεῖ ζῆν μάθῃ.

Alexander de fig. in Walzii Rhet. gr. VIII p. 479. περὶ ἀντιμεταθέσεως: ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρώμενοι πλεονάξιος ἕτερα σημαίνομεν, ὥς ἔχει τὸ „ὥς χάριέν ἐστ' ἄνθρωπος ὅστ' ἄνθρωπος ἦ.” καὶ „Καλὸν δὲ τὸ ζῆν ἂν τις ὥς δεῖ ζῆν μάθῃ.” De primo horum versuum dixi ad Menandri monost. 562. Alterum adscripsi ut edidit eum Walzsius ex eod. Par. 2. Quamquam quum Aldus pro ἦ καὶ καλὸν δὲ exhibeat δικαίως, versum ita potius

*) Asterisci fragmentorum numeris additi aetatem auctoris indicant, ita quidem ut unus antiquam, duo mediam vel novam comoediam indicent; quibus nihil additum est, eorum incerta aetas est.

scribendum suspicor: ὡς [ἡδὺ] τὸ ζῆν, ἄν τις ὡς δεῖ ζῆν μάθῃ. Ita Menander Philadelph. V p. 220: ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, εἰ μεθ' ὧν κρίνῃ τις ὄν. Possis etiam: ὡς [τοῦτο] τὸ ζῆν ἄν τις ὡς δεῖ ζῆν μάθῃ, ut Menander fragm. inc. fab. CCLVII p. 290: τοῦτ' ἐστὶ τὸ ζῆν οὐχ ἑαυτῷ ζῆν μόνον. Quod Walzsius edidit καλὸν δέ vix dubito quin interpolatori debeat. Ad sententiam simile est Philemonis dictum inc. fab. XLII p. 49: τί ζῆν ὄφελος ᾧ μὴ 'στὶ τὸ ζῆν εἰδέναι;

** II b.

Δᾶος πάρεστι τί ποτ' ἀγγελῶν ἄρα;

Ammonius ad Aristot. Bekk. p. 96 19: πέμπτον δέ τι πρὸς τούτοις εἶναι φασὶ τὸ ἐπαπορητικόν· Δᾶος πάρεστι κτλ. Eundem versum servavit schol. Hermogenis apud Bekkerum Anecd. p. 1179 (Walzii Rhet. VII p. 4), ubi locus ita scribitur: Δᾶός ποτ' ἦλθε τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα. Cod. Mon. τί ποτε ἀγγέλων. Pro τί quod Spengelius reponi voluit τινά, a comicorum sermone abhorret. Fortasse scribendum ἐπαγγελῶν, indicturus, quod non ineptum est, si Davus procacis et nasutuli servi partes sustinuit. Menandro versum tribuebat Schneidewinus Coniect. p. 119. Et sane frequens apud hunc erat Davi servi memoria. Vide Menandri fragm. p. 333. Certe ad novam comoediam referendus est.

III.

Οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι.

Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει.

Ammonius differ. voc. p. 10: Ἀκαρῆς σὺν τῷ σ καὶ ἀκαρῇ ἄνευ τοῦ σ διαφέρει. ἀκαρῇ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ σημαίνει τὸ βραχύ, οἷον Οὐδ' ὅσον ἀκαρῇ τῆς τέχνης ἐπίσταμαι. ἀκαρῆς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχύ ὄν (fort. ὦν). Κατέπεσον ἀκαρῆς τῷ δέει. De hoc usu adiectivi ἀκαρῆς vide vol. III p. 449 *). Versu primo pro τέχνης scripsi τέχνης

*) Quem ibi tractavi Alexidis locum apud Athen. XII p. 562 e. eum nunc ita corrigo: κακῶς ἔχεις, ὦ Στρούθι· ἀκαρῆς γὰρ Δία πεφιλίπιδωσα.

Hist. crit. p. 191 nescius tum idem fecisse Schaeferum ad Dionys. C. V. p. 61 et ante Schaeferum iam Piersonum ad Moer. p. 44. Pro οὐδ' ὅσον possis οὐ γὰρ ὅσον vel οὐδ' ὅσον ἄρ'.

** IV.

Γήμαντος αὐτοῦ δ' εὐθύς ἔσομ' ἐλεύθερος.

Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθύς ἦν ἄνω κάτω.

Ammonius differ. voc. p. 63: οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ εὐθύ ἐτίθεισαν τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπὶ τινος τόπου· εὐθύ τῆς στοᾶς, εὐθύ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' εὐθύς, οἷον Γήμαντος κτλ. καὶ Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν κτλ. Altero versu fortasse legendum τᾶνω. Reliqua duo exempla εὐθύ τῆς στοᾶς et εὐθύ τῶν ἀρωμάτων et ipsa ex comicis poetis ducta sunt; et alterum quidem Eupolidis est, cuius vide fragm. p. 550.

V.

Ἀλλὰ θῦε τὰς κέδρους.

Ammonius differ. voc. p. 81: κέδρος θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ κάρπος. Ἀλλὰ θῦε τὰς κέδρους. Eadem Etymol. M. p. 498 42. Fortasse ad eundem hunc locum referendum hoc Phrynichi App. soph. p. 42 19: καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τὸ θῦσαι ἀντὶ τοῦ θυμιάσαι. Cfr. Porphyrius Abstin. anim. II 59.

** VI.

Καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις ποιεῖ
αὐτὸν ὁ Κράτης, καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον
ἦττων ἑαυτοῦ πορνιδίῳ τοισαυθλίῳ
ἑαυτὸν οὕτω παραδέδωκεν.

Ammonius diff. voc. p. 42: διαβόητος ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος, περιβόητος δὲ ὁ ἐπὶ κακίᾳ. Καὶ περιβόητον κτλ. Priora vulgo ita eduntur: καὶ περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής, in quibus παραδί-

δωσιν Ald. omittit. Correxuit Porsonus apud Dobraeum ad Aristoph. Nub. 998. Praeterea forsaa articulus ó delendus.

VII.

Χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθείας
καὶ φιλανθρώπου λογισμοῦ.

Antisthetea p. 91 26. Εὐηθείης: ó ἀγαθός. — Χρηστοῦ δίδαγμ' εὐηθείας κτλ. Ita Bekkerus. Codex χριστοῦ — εὐηθείας — λογισμός.

** VIII.

Δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆσαι δυνατόν, οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω. τὸν ἀμελῆ μᾶλλον ἐπιθυμοῦντα δέ
σχολῆς, ἔν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Antipater Stobaei Flor. LXVII 25: "Ὅσῳ γὰρ μᾶλλον αὐτὸς ἀπὸ τῆς οἰκονομίας ἀπέστραπται, τοσούτῳ μᾶλλον τὴν διαδεξομένην διοίκησιν παραληπτέον καὶ περὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐαυτῷ ἀπερίσπαστον. οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικός ἐπιτέμνει σχολαστῆς Δεῖ δ' οἶμαι — ὄχλον πλείω. ἐπιφωνήσας τὸν ἀμελῆ κτλ. Ita haec edidit Gaisfordus. Vulgo enim vs. 1 αἰεὶ οἶμαι, quod δεῖ δ' οἶμαι scribendum esse viderunt Tyrwhittus et Valckenarius. Nec tamen locus persanatus est. Nam neque ἐπιμελεῖν graece dicitur pro ἐπιμελεῖσθαι, nec alter infinitivus, οἰκονομεῖν, unde pendent intellegitur. Praeterea ineptum est in Antipatri verbis ὁ κωμικός σχολαστῆς. Quo modo sanandus locus sit ostendunt codd. Paris. qui post σχολαστῆς addunt ἐστίν, unde haec emergit emendatio: οὐ κακῶς καὶ ὁ κωμικός ἐπιτέμνει.

A. Σχολαστῆς ἐστὶ· δεῖ δ' οἶμαι γαμεῖν
τὸν ἐπιμελῆ καὶ δυνατόν οἰκονομεῖν ὄχλον
πλείω. B. τὸν ἀμελῆ μᾶλλον, ἐπιθυμοῦντα δέ
σχολῆς, ἔν' ἔχων οἰκονόμον ἀδεῶς περιπατῇ.

Apertum est de filii matrimonio agi inter parentes eius sive inter patrem et patruum aliosve cognatos. Horum alter

otium amare adolescentem dicit; matrimonium autem non iniiri debere nisi ab homine diligente et attento: ad quas alter respondet τὸν ἀμελῇ μᾶλλον etc. Ad ἐπιμελῆς eo quo hic legitur sensu confer Xenophont. Memor. II 6 38. ubi οἰκονομικὸς καὶ ἐπιμελῆς tanquam synonyma coniunguntur.

** IX.

Τὴν ἀξίαν ἔδει γαμεῖν τὸν ἄξιον.

Aristoteles Rhet. III 11: δεῖ δ' αἰεὶ προσεῖναι ἢ τὸν πρὸς ὃν λέγεται ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι, εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθές καὶ μὴ ἐπιπόλαιον· ἔστι γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον „ἀποθνήσκειν δεῖ μηθὲν ἀμαρτάνοντα.” ἀλλ' οὐκ ἄσταιον. „τὴν ἀξίαν δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.” ἀλλ' οὐκ ἄσταιον. Prius exemplum spectat ad Anaxandridis versum, quem exhibui in huius fragmentis p. 201. Eidem auctori fortasse etiam alter versus tribuendus est, in quo scripsi ἔδει pro δεῖ.

** X. XI.

Ὡςπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ.

Ὡςπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.

Aristoteles Rhet. III 11: τὸ δὲ ὥςπερ τὸ καὶ τὸ, ὑπερβολὴ τῇ λέξει διαφέρουσα. „ὥςπερ Φιλάμμων ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ.” ὥθῃς δ' ἂν αὐτὸν Φιλάμμωνα εἶναι μαχόμενον τῷ κωρύκῳ. „ὥςπερ σέλινον οὐλα τὰ σκέλη φορεῖν.” ὥθῃς δ' ἂν οὐ σκέλη ἀλλὰ σέλινα ἔχειν οὕτως οὐλα. εἰσὶ δὲ ὑπερβολαὶ μειρακιώδεις. σφοδρότητα γὰρ δηλοῦσιν. Hs-dem versibus paullo supra usus est. In primo versu κώρυκον intellege follem pugilatorium, de quo praeter ea quae ad Timoclis fragm. p. 610 attuli vide Philostratum de A. G. p. 18. Philammo rixosi hominis nomen fuisse videtur. Cum hoc igitur comparat pugilem cum folle quasi altercentem.

** XII.

Οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος ξένος.

Aristoteles Rhet. III 11: καὶ „οὐκ ἂν — ξένός.” ἢ οὐ

μᾶλλον ἢ σέ δεῖ, τὸ αὐτό. καὶ „οὐ δεῖ τὸν ξένον ξένον αἰε εἶναι.” ἀλλότριον γὰρ καὶ τοῦτο. Grotius Excerptis p. 928 haec ita: εἰ δ' εἰ ξένος | οὐκ ἂν γένοιο μᾶλλον ἢ σε δεῖ ξένος. Non expedito.

**** XIII.**

Ἐγὼ σ' ἔθνηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον.

Aristoteles Soph. elench. § 4: ὁ γὰρ αὐτὸς λόγος διηρημένος καὶ συγκείμενος οὐκ αἰε ταυτὸ σημαίνειν ἂν δόξειεν, οἷον *Ἐγὼ σ' ἔθνηκα δοῦλον ὄντ' ἐλεύθερον.* καὶ τὸ *Πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς.* Ex Aristotele habet Theo Progymn. III p. 86. Fuerunt, in his ipse Porsonus Misc. p. 304. qui Menandri versum ex Andria petatum esse putarent propter Terentium I, 1, 10: *feci e seruo ut esses libertus mihi.* Sed vide quae dixi ad Menandrum p. 22 ed. mai. Alterum amphiboliae exemplum ab Aristotele commemoratum:

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε δῖος Ἀχιλλεύς, unde petatum sit, mihi incertum est. Fortasse cyclidi carminis versus est. Colorem ex eo duxisse videtur Archilochus de Coerano apud Plutarchum p. 984 f. (Schneidew. Delect. poet. p. 194):

Πεντήκοντ' ἀνδρῶν λίπε Κοίρανον ἥπιος Ποσειδῶν.

**** XIV.**

Aristoteles de gener. anim. V 5: καὶ εὖ δὴ οἱ ποιηταὶ ἐν ταῖς κωμωδίαις μεταφέρουσι σκώπτοντες τὰς πολιὰς καλοῦντες γήρως εὐρῶτα καὶ πᾶχνην.

*** XV.**

Τὴν λαμπροτάτην πόλειω παρῶν ὀπόσας ὁ Ζεὺς ἀναφαίνει.

Athenaeus I p. 20 b: προσέτι τε τὴν λαμπροτάτην — ἀναφαίνει, τὰς Ἀθήνας λέγω.

**** XVI.**

*Ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς
θνητοῖς καταδεῖξαι τοῖς μὲν ὀρθῶς χρωμένοις*

ἀγαθὸν μέγιστον, τοῖς δ' ἀτάκτως τοῦμπαλιν·
 τροφήν τε γὰρ δίδωσι τοῖσι χρωμένοις,
 5 ἰσχύν τε ταῖς ψυχαῖσι καὶ τοῖς σώμασιν.
 εἰς τὴν ἰατρικὴν τε χρησιμώτατον·
 καὶ τοῖς ποτοῖς γὰρ φαρμάκοις κεράννυται,
 καὶ τοῖσιν ἐλκωθεῖσιν ὠφέλημ' ἔχει,
 ἐν ταῖς συνουσίαις τε ταῖς καθ' ἡμέραν
 10 τοῖς μὲν μέτριον πίνουσι καὶ κεκραμένον
 εὐθυμίαν, ἐὰν δ' ὑπερβάλῃς, ὕβριν,
 ἐὰν δ' ἴσον ἴσῳ προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ,
 ἐὰν δ' ἄκρατον, παράλυσιν τῶν σωματῶν.

Servavit Athenaeus II p. 36 a. Alexidi haec assignavit Schweighauserus. Vide quae vol. III p. 482 dixi. Vs. 1 legebatur *Μνησίθεος* δὲ ἔφη, omisso articulo. — Vs. 4 τοῖς BE. — Vs. 8 ὠφέλειαν B. ὠφελείαν E. Dindorfius coniecit ὠφελίαν. — Vs. 11 post εὐθυμίαν libri addunt *φέρει*, quod delendum esse vidit Iacobsius Animadv. ad Anthol. graec. I p. 327. postea etiam Porsonus apud Dobraeum ad Aristoph. Vesp. 97. Ex sequentibus nonnulla attulit Eustathius ad Hom. p. 1624 84. Quae post vs. 13 apud Athenaeum subiciuntur verba a Dindorfio ita descripta:

διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ
 ἰατρόν· ἢ δὲ Πυθία
 εἰρηκὲ τισι Διόνυσον ὑγιάτην καλεῖν,

ea non dubito quin epitomatoris verba sint, non autem poetae, qui si haec de Baccho praedicare voluit, ea post vs. 8 inferre debuit. Quod metri quandam speciem verba illa referunt, ei non multum tribuo.

•• XVII.

Ἀλλὰ ξενῶνας οἶγε καὶ ῥᾶνον δόμονες,
 στρώνῃν τε κοίτας καὶ πυρὸς φλέξον μένος,
 κρατῆρά τ' αἶρου καὶ τὸν ἥδιστον κέρα.

Servavit Athenaeus II p. 49 a. ubi proximo Anaxandridis locus praecedit.

XVIII.

Οὐτ' ἀλφίτοισι χαίρομεν·

πλήρης γὰρ ἄρτων ἡ πόλις.

Athenaeus III p. 113 a: ταῦτα σιτία Κρονικά ἐστιν, ὡς ἑταῖροι, ἡμεῖς γὰρ οὐτ' ἀλφίτοισι κτλ. Poetae haec verba esse vidit Dindorfius. Recte forsā Dobraeus Adv. II p. 300 ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφίτοισι. Idem haec cum Antiphanis fragmento apud Athen. IV p. 158 d. componit.

XIX a.

Μέλη πάραυλα κακρότητα κύμβαλα.

Athenaeus IV p. 164 e: ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας κολάβρους ἀναγινώσκει καὶ Μέλη πάραυλα κτλ. Cratini hunc versum esse nescio unde resciverit Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 225 a. ceterum recte absona carmina et cymbala dissonos sonos edentia perstringi intellegens. Idem ad eundem hunc versum refert quamvis corruptam glossam Hesychii, Ἀκρότητα: πολυχρότητα αἰ- τοῖς (fort. αὐλοῖς) γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν.

XIX b.

Γαστέρας

αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωῶν πλέας.

Athenaeus VIII p. 376 d: καὶ τῶν ὧν τὰ χρυσᾶ, εἴτι δὲ ὀρνιθῶν γαστέρας αὐταῖσι κτλ. Ante γαστέρας fortasse addendum ὀρνιθίων δέ.

XX a.

Athenaeus VIII p. 352 e: τοιαῦτα γὰρ συνέγραψεν, ὡς εἶναι κατὰ τὸν κωμωδοποιὸν θαύματα μύροις. Videatur proverbialiter dictum fuisse. Diogenes Cynicus teste Diogene Laert. VI 24 τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μύροις ἔλεγε.

** XX b.

Πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
 τοῦφήμερον ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
 τὸ μηδὲν ἐστι καὶ σκιά κατὰ χθονός.
 μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεῖν.

Athenaeus VIII p. 330 b: καὶ ἄλλος δὲ τίς φησι τῷ
 Σαρδαναπάλλῳ παραπλήσιος ὑποτιθέμενος καὶ οὗτος τοῖς
 μὴ σωφρονοῦσι τοιάδ' Πᾶσιν δὲ θνητοῖς κτλ. Vs. 2 Ca-
 saubonus τοῦφ' ἡμέραν. — Vs. 3 ἐπαυρέσθαι BPV. ἐπαύ-
 ρεσθαι L.

** XXI a.

Athenaeus VIII p. 408 a: ἐκ τούτων δηλὸν ἐστὶν ὅτι ὁ
 Τηλέμαχος κυάμων χύτρας αἰεὶ σιτούμενος ἦγε Πυανέψια
 πορδὴν ἑορτήν. Probabile est in his latere versum comici:
 κυάμων χύτρας σιτούμενος Πυανέψια
 πορδὴν ἑορτήν ἦγε.

Sive malis omisso Πυανέψια, quod Athenaeus de suo addi-
 disse videri potest,

κυάμων χύτρας αἰεὶ σιτούμενος
 πορδὴν (πορδῶν?) ἑορτήν ἦγε.

** XXI b.

Γυμνὴν ἐποίησε τὴν Ἀθηναῶν Λαχάρης
 οὐδὲν ἐνοχλοῦσαν.

Athenaeus IX p. 405 e. allato Demetrii loco (supra
 p. 539) sic pergit: γυμνὴν ἐποίησεν Ἀθηναῶν Λαχάρης οὐδὲν
 ἐνοχλοῦσαν· σὲ δ' ἐνοχλοῦντα νῦν ἐγώ, ὁ Αἰμιλιανὸς ἔφη,
 εἰ μὴ δείξεις ὅ τι φέρεις. Poetae verba in his latere vidit
 Dindorfius, qui scribebat γυμνὴν ἐποίησεν δ' Ἀθηναῶν. Ego
 articulum addidi. De Lachare qui Minervam pallio spoliave-
 rat vide Wytttenbachium ad Plutarchum de S. N. V. p. 71.

** XXII — XXVI.

Ἀγαθὸς ἀνὴρ λέγοιτ' ἂν ὁ φέρων τὰγαθά.

Ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά.

Εὐκαταφρόνητός ἐστι πενία, Δερκύλε.

Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε.

Ἡ τῶν φίλων σοι πίστις ἔστω κεκριμένη.

Servavit Athenaeus X p. 458 a. qui attulit haec in exemplis versuum ab eadem littera incipientium et in eandem litteram exeuntium. Vs. 2 pro κακὰ videtur καλὰ legendum esse. Cui coniecturae fidem facit particula καὶ in χω' φέρων. — Vs. 3 malim εὐκαταφρόνητον, ut dixit Menander Agric. II: εὐκαταφρόνητόν ἐστι Γοργία πένης, et Lucianus Tim. I p. 145: εὐκαταφρόνητον ἢ πενία. — Vs. 4 διάπλεκε antepenultima correpta ferri non potest. Fort. scribendum τὸν βίον Δίῳν πλέκε. V. Euphron supra p. 490: ὦ Ζεῦ τί ποθ' ἡμῖν δοὺς χρόνον τοῦ ζῆν βραχύν, πλέκειν ἀλύπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἔα; Vel τὸν βίον παῖ διάπλεκε.

* XXVII a.

Ἄλλ' Ἀλκιβιάδην τὸν ἄβρον, ὦ γῇ καὶ θεοί,

ὄν ἢ Λακεδαιμῶν μοιχὸν ἐπιθυμεῖ λαβεῖν.

Athenaeus XIII p. 570 d. Alcibiades ὁ καλός; ἐφ' οὗ τις τῶν κωμικῶν ἔφη Ἄλλ' Ἀλκιβιάδην κτλ. Ἄλλ' a Porsono additum.

** XXVII b.

Περιφέρειν ματτύην καὶ ποδάριον,

καὶ γαστρίον τακερόν τι καὶ μήτρας ἴσως.

Athenaeus XIV p. 664 c: ἄλλος δέ τις ἔφη Περιφέρειν κτλ. Vs. 1 addidi καί. V. ad Menandrum ed. mai. p. 181.

XXVII c.

Bekkeri Anecd. p. 331 12. Ἀγουσιν ἑορτήν οἱ κλέπται: χαρυστάτη ἢ σύνταξις καὶ ἱκανῶς πεπαισμένη κατὰ τὴν κωμωδίαν.

* XXVII d.

Γλῶττάν τέ σοι

δίδωσιν ἐν δῆμῳ φορεῖν

καλῶν λόγων αἰίνων,
ἥ πάντα κινήσεις λέγων.

Bekkeri Anecd. p. 347 7: 'Αἰίνως γλῶττα καὶ αἰίνως φωνή καὶ ὀργή καὶ ἐπιθυμία, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων χρῶ· Γλῶττάν τέ σοι κτλ. Locus e systemate iambico dimetro petitus est. Adiectivo αἰίνως ex atticis poetis usus est Aristophanes Ran. 146. Vs. 4 fortasse νικήσεις. V. Valcken. Diatr. p. 261.

XXVII e.

Κᾶτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

Bekkeri Anecd. p. 422 4. 'Απέρρωγεν: οὐκ ἀπέρρηκται. καὶ ἀπερρώγει, καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν, τὸ τρίτον πρόσ-ωπον· Κᾶτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς.

XXVIII.

Κυψέλην δ' ἔχεις

ἄπλατον ἐν τοῖς ὤσιν.

Bekkeri Anecd. p. 425 7. "Απλετον: ἄπειρον. λέγεται δὲ καὶ ἄπλατον, ὡς τὸ Κυψέλην δ' ἔχεις κτλ. De ἄπλατος dixit Piersonus ad Moerin p. 24. sed ut diversa confuderit; nec cavet sibi ab erroribus Elmsleius ad Euripidis Med. p. 106 Oxon. De dictione κυψέλην ἐν ὤσιν ἔχειν cfr vol. II p. 515.

** XXIX.

'Απόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς.

Bekkeri Anecd. p. 427 25. 'Αποδῦσαι: μᾶλλον δ' ἀπό-δυθι ταχέως ... Παμφίλη, ἡμέτερος ὁ πλοῦς. Hanc glossam mira diversitate Ruhnkenius Supplem. ad Hesychium I p. 1706 ita scriptam profert: 'Αποθευσόμεθα: ἀποδραμού-μεθα. μάλιστα ἐπὶ πλοῦ λέγεται. 'Αποθευσόμεθα ταχέως Παμφίλη, ἡμέτερος πλοῦς. Scribe 'Απόδυσαι: μᾶλλον δ' ἀπόδυθι. 'Απόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς. V. quae dixi vol. III p. 491. 'Αποδῦναι sensu translato pro ἐπιχειρεῖν habes etiam apud Photium in explicatione prover- bil ἥ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν p. 61 in.: ἐπὶ

τῶν ἀποδύντων μὲν (adde ἐπὶ) πρᾶγμα στραγγευσάμε-
νων δέ.

XXX.

Bekkeri Anecd. p. 1200: Σκίραψ, Σκίραφος. ἔστι
δὲ ὄνομα κύριον παρὰ τοῖς κωμικοῖς εὐρισκόμενον.

** XXXI.

Σύκῳ μὰ τὴν Δήμητρα σῦκον οὐδὲ ἔν
οὔτως ὅμοιον γέγονεν.

Cicero Epist. ad Att. IV 8 „de Trebonio prorsus tibi
assentior; de Domitio, σῦκῳ — γέγονεν, quam est ista πα-
ρίστασις nostrae.”

** XXXII.

Οὐδὲν γλυκύτερόν ἐστιν ἢ πάντ' εἶδέναι.

Cicero Epist. ad Att. IV 11 „οὐδὲν — εἶδέναι, quare
ut homini curioso ita perscribe ad me.” Addidi ἔστιν. Cfr
Themist. XXI p. 262 c.

XXXIII.

Ἡ δεῦρ' ὁδός σοι τί δύναται νῦν, Θεοπόρπε;

Cicero Epist. ad Att. XV 11 „hoc dempto munere amo-
ris atque officii, sequebatur ut mecum ipse Ἡ δεῖρ' ὁδός
κτλ. Eodem versu utitur l. l. XVI 6.

XXXIV.

Clemens Alex. Paed. II p. 61 Sylb.: ἀλλ' αἰσθάνομαι
ὅθεν ἡ εὐπρόσωπος ἐρρύνῃ τῶν δείπνων προσηγορία, ἀπὸ
τῶν φαρύγγων καὶ φοιτητῆς μανίας ἐπιδείπ-
νων, κατὰ τὸν κωμικόν. ἔστι γὰρ ἀληθῶς τὰ πολλὰ τοῖς
πολλοῖς τοῦ δείπνου χάριν. Attigi haec ad Cratinum p. 30.
ubi operarum errore excidit μανίας. Pro ἐπιδείπνων (ita
enim apud Sylb. legitur) Sylburgius in annotatione ἐπὶ δείπ-
νον. Non expedit locum. Pro φαρύγγων scribendum φα-
ρύγων. Quae his subiicit Clemens fortasse itidem ex comico
poeta ducta sunt:

Ἔστι γάρ

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δείπνου χάριν.

** XXXV.

᾿Ων ἐστὶ τὸ ζῆν οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη,
βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, πότος.

Clemens Alex. Paed. II p. 67 10 Sylb.: μακαριστὸν ἡγοῦνται βίον τὴν ἀκρασίαν τὴν περὶ τὰ συμπόσια ᾿Ων ἐστὶ τὸ ζῆν κτλ. Vs. 1 vulgo post οὐδὲν ἄλλ' additur ἢ κῶμος, quod deleui. Marklandus Explíc. vet. auct. p. 258 scribebat: οὐδὲν ἄλλ' ἢ κραιπάλη, | κῶμος, βαλανεῖ', ἄκρατος, ἀμίδες, ἀργία, | πότος.

XXXVI.

Μιλησία

Σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον.

Clemens Alex. Paed. II p. 89 Sylb.: ἀμέθυσοι καὶ κεραυνῖται καὶ ἰάσπιδες καὶ τοπάζιον ἥτε Μιλησία σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον. Poetae locum hic latere certum, comici an tragici sit, incertum.

XXXVII.

Καὶ μαστίχην τρώγοντες, ὄζοντες μύρον.

Clemens Alex. Paed. III p. 45 Sylb.: κουράς ἀγεννεῖς καὶ πορνικὰς ἀποκειράμενοι· χλανίσι δὲ διαφανέσι περιπεμμένοι καὶ μαστίχην κτλ. Si illa etiam χλανίσι δὲ δ. π. comici sunt, pro διαφανέσι possis δὴ γαναῖσι. Attigit locum Dobraeus ad Aristoph. Plat. 159. sed nihil medelae attulit.

XXXVIII.

Τὸ δ' ὅλον οὐκ ἐπίσταμαι

*ἐγὼ ψιθυρίζειν, οὐδὲ κατακεκλασμένους
πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον περιπατεῖν,
ὥσπερ ἐτέρους ὀρῶ κιναίδους ἐνθάδε
πολλοὺς ἐν ᾄστει καὶ πεπιττοκοπημένους.*

Clemens Alex. Paed. III p. 108 Sylb.: ἔχοι δ' ἂν ἐκείνο ἄριστα τὸ εἰρημένον Τὸ δ' ὅλον κτλ. Vs. 2. Clemens Paed.

III p. 99 de cinaedis: κιχλίζοντες καὶ ψιθυρίζοντες καὶ τὸ πορνικὸν ἀνέδην εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιποφοῦντες. — Vs. 8 πλάγιον ποιήσας τὸν τράχηλον. Hoc effeminatorum erat. Polemo Physiogn. I p. 176: κλάσις τοῦ τραχήλου ἀνδρόγυνον δηλοῖ. Dio Chrysost. IV p. 177: λευκὸς ἰδεῖν, τρυφερός, αἰθρίας καὶ πόνων ἄπειρος, ἀποκλίνων τὸν τράχηλον, ὕγροῖς τοῖς ὄμμασι μάχλον ὑποβλέπων. Idem V p. 196: ἐπιδεικνύειν δὲ τὰ στήθη καὶ τοὺς μαστοὺς καὶ τὸν τράχηλον ἀνακλῶσαν. Idem XXXIII p. 25: τὸ τὰ ὄμματα ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίνειν τὸν τράχηλον. Idem LXII p. 323: τὸν τράχηλον ἀποκλίνων, ὑπὸ δὲ ἀργίας καὶ σκιάς λευκός. Archippus comicus vol. II p. 728 de Alcibiadis filio: κλασανχενεύεται τε καὶ τραυλίζεται. Post quintum versum fortasse superius fragmentum addendum: καὶ μαστίχην τρώγοντας, ὄζοντας μύρου.

XXXIX.

Clemens Alex. Paed. III p. 108 Sylb.: τὸ γὰρ ἀβροδίαiton τῆς περὶ τὸν περίπατον κινήσεως, καὶ τὸ σαῦλα βαίνειν, ὡς φησιν Ἀνακρέων, κομιδῇ ἐταιρικά, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται. (καὶ) ἡ κωμῳδία φησὶν τὰ ἔχνη τὰ ἐταιρικά ὥραν ἀπολείπειν καὶ τρυφήν. In his pro ἀπολείπειν scribendum suspicor ἀπολείβειν. Versuum reliquos fortasse ita conformandae sunt:

τὰ δ' ἐταιρικά

ἔχνη . . . ὥραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν.

Sed videndum ne τὰ ἐταιρικά Clemens de suo addiderit, comicus autem de certa quadam meretrice luxu et deliciis diffluente non nisi haec dixerit, ἔχνη δ' ὥραν ἀπολείβει καὶ τρυφήν.

** XL.

Ἄν μῦς διορύξῃ βωμὸν ὄντα πῆλινον,
κἂν μηδὲν ἄλλ' ἔχων διατράγῃ θύλακον,
ἀλεκτρυνὼν τρεφόμενος ἂν ἀφ' ἐσπέρας
ἄσῃ, τιθέμενοι τοῦτο σημείον τινες.

Clemens Alex. Strom. VII p. 302 Sylb.: εἰκότως οὖν δεισιδαίμονες περὶ τοὺς εὐοργήτους γινόμενοι πάντα σημεία ἡγοῦνται εἶναι τὰ συμβαίνοντα καὶ κακῶν αἷτια. Ἐὼν μῦς διορύξη κτλ. Indicavit locum Porsonus ad Euripidis Med. 139 n. XI. Vs. 1 vulgo ἐάν. Porsonus ἦν. Scripsi ἄν, quum non dubium sit quin ex novae comoediae poeta locus depromptus sit. — Vs. 2 vulgo ληκύθιον. Recte Porsonus Θύλακον ex Bionis dicto apud Clementem l. l. τί δὲ θαυμαστόν εἰ ὁ μῦς τὸν Θύλακον διέτραγεν, οὐχ εὐρών ὃ τε φράγοι, quod habet etiam Theodoretus vol. IV p. 858 Schulz. — Vs. 3 vulgo ἐάν ἀπὸ ἐσπέρας.

XLI.

Τίς ὦδε μωρός καὶ λίαν ἀνειμένος.
 εὐπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοῦς
 ὁστῶν ἀσάρκων καὶ χολῆς πυρουμένης.
 ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
 χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε;

Clemens Alex. Strom. VII p. 305 Sylb.: ἐπεὶ τίς ὦδε μωρός, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν, καὶ λίαν ἀνειμένος κτλ. Eadem apposuit Porphyrius Abstin. anim. II 58 et ex Porphyrio, ut ipse disertim testatur, Cyrillus c. Iul. IX p. 306 e. Dolendum est nullum horum scriptorum auctoris nomen addidisse. Menandro locum assignabat I. H. Vossius Epist. mythol. II 40. At dictio nihil habet coloris Menandrei. Tragico potius quam comico poetae tribuenda censebat Gatakerus ad Antonin. X 8. Si comici poetae sunt, novae vel mediae comoediae auctori tribuerim. Vs. 1 Porphyrius μῶρος. Ibid. ἀνειμένως Grotius Excerptis p. 923. quod probandum videtur. — Vs. 2 pro εὐπιστος malim εὐπειστος, de quo vide Lobeckium ad Aiac. 151. Tum Cyrillus ἐλπίζει. — Vs. 3 χολῆς πυρουμένης. De fellis usu in sacrificiis vide Sophoclem Antig. 997 et Menandrum Dysc. II 6. Adde Eubuli fragm. ex Semele II 3: οἶκ' ἐσθίω γλυκεῖαν οὐδὲ μηρία. Ita enim

haec nunc corrigo, in quibus γλυκεῖαν de felle interpretor, de quo usu vide Lobeckium Aglaoph. p. 878. Cfr Helladius apud Photium Bibl. cod. 279 p. 585 8 Ἀττικός κατ' ἀντίγραφον dixisse referens τὸ ὄξος μέλι καὶ τὴν χολὴν γλυκεῖαν. Caellius Aurelianus de morbis chron. III 1: multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumpserunt, ut fella, quae Graeci γλυκία, velut dulcia, cum sint amarissima. Plinius H. N. XXVII 10: holoosteon — herba ex adverso appellata a Graecis, sicut fel dulce. — Vs. 5 Clemens ἀπάτη. Porphyrius et Cyrillus ἀπαντας. Grotius ἀπαρχῇ. Melius Porsonus ad Eurip. Hec. 41 ἀπαρχαῖς, quod sequutus sum, quamquam fortasse ne hoc quidem verum est. Quae apud Clementem versui quinto subiliciuntur verba καὶ χάριν τούτων τοῖς δρῶσιν ἐκτίνειν, ea Clementis verba sunt, non poetae, cui ea attribuebat Grotius ita immutata: χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν.

** XLI. XLII.

Ἀφόρητός ἐστιν εὐτυχῶν μαστιγίας.

Βασιλεῖς ἐγένοντο χοῖ πρὶν ὄντες αἰπόλοι.

Dio Cassius H. R. LX 29: τοὺς μέντοι ἄλλοτρίους ἀπελευθέρους ὁ Κλαύδιος εἴ που κακουργοῦντας λάβοι δεινῶς τιμωρῶν τοῖς ἰδίοις οὕτω προσέκειτο, ὥσθ' ὑποκριτοῦ τινος ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ τοῦτο δὴ τὸ θρυλούμενον εἰπόντος Ἀφόρητος — μαστιγίας, καὶ τοῦ τε δήμου παντὸς ἐς Πολύβιον τὸν ἀπελεύθερον αὐτοῦ ἀποβλέψαντος, καὶ ἐκείνου ἐκβοήσαντος ὅτι ὁ αὐτὸς μέντοι ποιητὴς εἶπεν ὅτι Βασιλεῖς — αἰπόλοι, οὐδὲν δεινὸν αὐτὸν εἰργάσατο. Horum versuum primum etiam alibi me legere memini. Ceterum etiam ex his intellegitur graecas comoedias Romae in theatris actas esse, qua de re vide supra p. 95.

XLIII.

Cramer! Anecd. Oxon. I p. 31 16: ἀπὸ τούτου εἴρηται καὶ τὸ νυστάζειν· παρὰ δὲ τὸ νυστάζειν τὸ Νύσταλον γερόντιον. Male apud Etymol. M. p. 609 38 una voca

νυσταλογερόντιον. Cfr Aristoph. Equ. 42: δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον.

XLIII b.

Ἀμέλει ταδί μοι πρῶτον ἀμπίσχου λαβών.

Cramerī Anecd. Ox. I p. 66 27: εὔρηται δὲ καὶ ἐν συνθέσει τὸ πι ἔχουσα (ἢ ἀμφὶ) παρὰ Ἀττικοῖς ἀμπεχόνῃ, ἀμπίσχουσα (leg. ἀμπίσχου). Ἀμέλει ταδί μοι πρῶτ' ἀμπίσχου λαβών. Corrige ut supra adscripsi. De ἀμπίσχειν v. Elmsleium ad Eurip. Med. p. 129.

XLIV.

Cramerī Anecd. Ox. I p. 176 16: ἢ παρὰ τὸ πετῶ, ἔνθεν τὸ πέσημα καὶ πεσεῖν. Τί βούλομαι τραγικὸν καταπέσημα. Non expedit. — Ibid. p. 372 29: πονηρός, ὁ κατὰ ψυχὴν ἀζυτόνως, ὁ δὲ κατὰ σῶμα προπαροξυτόνως — οἱ μέντοι νεώτεροι τῆς κωμωδίας ποιηταὶ γλίσχρότεροι διαλύσαντες τὸ ὄνομα πονηροῦς ἐξήνεγκαν τοὺς ἐρῶντας παρὰ τὸ πονεῖν ἐν τῷ ἐρᾶν.

XLV. XLVI.

Cramerī Anecd. Ox. I p. 191 27 de formatione dualis secundae coniugationis: καὶ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α χρῶνται. φοιτάτην (leg. ἐφοιτάτην) πότερ' ἐς διδασκάλου. καὶ πάλιν τῷ δ' αὐκ ἐβοάτην. ἔσπων, ἔσπας. ἐσπάτην γνάθον εὔχρηστον.

* XLVII.

Σύγγνωθί μοι καὶ μὴ χαλεφθῆς ὦ πάτερ.

Grammaticus de soloecismo in Museo philol. Cantabr. II p. 113: χαλεφθῆς ἀπὸ τοῦ χαλέπτω Σύγγνωθί μοι κτλ. Editur χαλεφῆς, correctum a Schneidewino Coniect. p. 117. Menandro locum tribuebat Cramerus.

* XLVIII.

Δῆμος ἄστατον κακόν

καὶ θαλάττῃ πάνθ' ὅμοιον ὑπ' ἀνέμου ῥιπίζεται,

καὶ γαληνὸς ἔντ' ἡχῶ πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορύσσεται,
καὶ τις αἰτία γένηται τὸν πολίτην κατέπειν.

Dlo Chrysost. Or. XXXII p. 664 ed. Reisk.: 'Ομήρου
τε καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν ὑμνούντων ἀεὶ τὸν ὄχλον ὡς
χαλεπὸν τε καὶ ἀπειθῆ καὶ πρὸς ὕβριν ἑτοιμον· τοῦ μὲν
οὕτω λέγοντος Κινήθη δ' ἀγορὴ ὡς κύματα μακρὰ θα-
λάσσης, ἑτέρου δὲ πάλιν αὐτὸν Δῆμος ἄστατον κακὸν κτλ.
Vs. 2 legebatur Θαλάσση. — Vs. 3 ed. Ven. ἐντ' ἡχῶν, in
quo ἐντυχῶν latere videri possit. Sed non expedit. Tum
πρὸς scripsi pro πᾶν cum Reiskio. Ibid. reliqui κορύσσεται,
quae vox cum mere poetica sit, non videtur in κορύττειται
mutanda esse. — Vs. 4 legebatur κῆν.

XLIX.

Δέσποινα πόλεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις,
ὡς δὴ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώριον,
ὡς καλὸς ὁ Παρθενῶν, καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς.
ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις;
καὶ τοῦρανοῦ γ' ὥς φασιν ἔστιν ἐν καλῷ.

Dlo Chrysost. LXIV p. 334 ed. Reisk.: Δέσποινα πό-
λεων, πότνι' Ἀθηναίων πόλις. μὴ λέγε ἄνθρωπε· οὐκέτι
εἰσὶν ἐκεῖνοι δεσπότες. ὡς δὴ καλὸν σου φαίνεται τὸ νεώ-
ριον. ὅλλὰ μεθ' Ἑλλήσποντον καὶ Λίσανδρον αἰσχρόν.
καλὸς δ' ὁ Πειραιεύς. ἔτι δὲ μετὰ τῶν τειχῶν αὐτὸν βλέ-
πεις; ἄλση δὲ τίς πω τοιάδ' ἔσχ' ἄλλη πόλις; εἶχε μὲν,
δηρωθεῖσα δὲ ὡς ἐπὶ συμφοραῖς γυνὴ ἀπεκείρατο. καὶ τοῦ-
ρανοῦ γ' ὥς φασιν ἔστιν ἐν καλῷ· καὶ πῶς, οἷγε λιμώ-
τουνσι καὶ νοσοῦσι, καὶ τὸ πλεον αὐτῶν ἀπόλλυται μέρος
ὑπὸ τῶν ἀέρων ἢ τῶν πολέμιων; Ita haec acutissime restituit
Porsonus apud Gaisfordum ad Hephaest. p. 216 et redditus
emendationum rationibus in Miscell. crit. p. 228. Vs. 1
vulgo editur δέσποινα δ' ἀπασῶν, πόλεων πότνια Ἀθη-
ναίων πόλις. At possis etiam δέσποινα ἀπασῶν, πότνι'
Ἀθηναίων πόλις. Bergkii Comment. p. 244 tentabat δέ-

σποινα δεσποτῶν Ἀθηναίων πόλι, credo propter interposita Dionis verba οὐκέτ' εἰσὶν ἐκεῖνοι δεσπόται. — Vs. 2 vulgo ὡς καὶ καλόν. Correxuit Valckenarius Callim. eleg. p. 24. Altius voluit ὡς πάγκαλον. — Vs. 3 verba καλὸς γ' ὁ Παρθενών, quae Dio utpote suo consilio non apta omisit, addidit Porsonus ex Diogene Laert. VII 67 in definitionibus Stoicorum rhetoricis: ὁμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι *) ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματικὴν παρὰ τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον „καλὸς γ' ὁ Παρθενών.” „Ὡς Πριαμίδῃ 'στὶν ἐμπερὴς ὁ βουκόλος.” Scripsi autem non quod Porsonus fecit καλὸς γ' ὁ Παρθενών, sed ὡς καλὸς ὁ Παρθενών. Ita enim haec verba scripta affert Syrianus apud Spengelium Synt. rhet. p. 209. (Walzii Rhet. vol. VII p. 4): οἱ δὲ στωικοὶ προστιθέασιν τούτοις (Peripateticorum partitionibus orationis) καὶ ἄλλους ἐξ-πνευματικὸν καὶ ἐπαπορητικὸν — εἴτα θαυμαστικόν· ὡς καλὸς ὁ παρθενών. — Vs. 4 ἄλση ed. Ven. ἄλση sequiores. In fine πόλις addidit Porsonus, voce γυνή quae vulgo post ἄλλη legitur detrusa post συμφοραῖς. — Vs. 5 γ' ὡς φασι pro πῶς φασι Reiskius reponendum vidit. Atque ita etiam Valckenarius. De attici aeris salubritate ipse Dio Orat. VI p. 197: εἶναι γὰρ τὴν χώραν ἀραιὰν καὶ τὸν ἀέρα κοῦφον, ὡς μῆτε ἕσθαι πολλάκις μῆτε ὑπομένειν τὸ πινόμενον (fort. γινόμενον) ὕδωρ. Euripides Erechtheo Fragm. p. 172: εἴτ' εἰ πάρεργον χροῖ τι κομπάσαι μ' ἄναξ, οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν ἐν κεκραμένον, ἴν' οὐτ' ἄγαν πῦρ οὔτε χεῖμα συμπιτνεῖ. Ita enim scribendus videtur hic locus, quem ex altera huius fabulae editione petatum esse suspicor.

*) Post ἀξιώματι addendum videtur προῦμα τι. Et aegre neges si integrum locum attente legas. Causa erroris aperta est. Similiter apud Euripidem Erechth. XVII 3 inter διαγενέσσιον et ἐγὼ excidisse suspicor λέγω, apud eundem Troad. 832 Seidl. πρὸς ante πρὸς (in antistr. scribe. ἴβας ἴβας τῷ τοξοφόρῳ cum libris), denique apud Polybium VI 47 σκη-νικοὺς vel θυμεικούς ante ἢ ἀθλητικούς.

** L.

Τὸν νομοθέτην φασὶν Χαρώνδαν ἔν τινι
νομοθεσίᾳ τὰ τ' ἄλλα καὶ ταυτὶ λέγειν·

ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρὶαν ἐπεισάγων
μήτ' εὐδοκιμείσθω μήτε μετεχέτω λόγου

5 παρὰ τοῖς πολίταις, ὡς ἐπίσακτον κακὸν
κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος.
εἴτ' ἐπέτυχες γάρ, φησί, γήμας τὸ πρότερον,
εὐήμερῶν κατάπαυσον· εἴτ' οὐκ ἐπέτυχες,
μανικὸν τὸ πείραν δευτέρας λαβεῖν πάλιν.

Diodorus Sic. XII 15 de Charondae lege, ne quis novam liberis suis superduceret, agens. Vs. 3 ταυτὶ Bentleius Diss. de legg. Char. p. 362 ed. Lips. Libri ταῦτα. — Vs. 3 μητρὶαν penultima brevi dixit, quod notatu non indignum. — Vs. 8 parum aptum et h. l. ne graecum quidem mihi videtur κατάπαυσον, pro quo vide ne κατάλυσον scribendum sit. V. supra ad Phoenicidis fab. inc. vs. 3 p. 512. — Vs. 9 πείραν Bentleius. Libri πείρας.

** LI.

Οὐρίστικὸς δ' Εὐβουλίδης κερατίνας ἐρωτῶν
καὶ ψευδαλάξουσιν λόγοις τοὺς ῥήτορας κυλίων
ἀπῆλθ' ἔχων Δημοσθένους τὴν ῥωποπερηθήραν.

Diogenes Laert. II 108: τῆς δὲ Εὐκλείδου διαδοχῆς ἐστὶ καὶ Εὐβουλίδης ὁ Μιλήσιος, ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τὸν τε ψευδόμενον — καὶ σωρίτην καὶ κερατίνην καὶ φάλακρον. περὶ τούτου φησί τις τῶν κωμικῶν Οὐρίστικὸς κτλ. Vs. 1 vulgatum ὁ ὑβρίστικὸς ex Suida III p. 264 et cod. emendatum est. — Vs. 3 Diogenes ῥωβοστωμυλήθραν. Suidae ῥομβοστωμυλήθραν, quod quoniam pariter atque id quod Diogenes habet metro adversetur, ῥωποπερηθήραν, i. e. eloquentiam vanam et futiliter loquentem, restitui duce Plutarcho V. Demosth. cap. IX: τῶν δὲ κωμικῶν

κῶν ὁ μὲν τις αὐτὸν (Demosthenem) ἀποκαλεῖ ῥωποπερπε-
ρίθραν. Qui non dubium est quin eiusdem poetae locum
in animo habuerit, sed ῥωποπερπερήθρα male pro nomine
masculini generis habuit. De πέρπερος ad eloquentiam trans-
lato v. Fabricium ad Sextum adv. Grammat. p. 227.

LII.

Diogenes Laert. VI 93 de Cratete Thebano agens: πρὸς
Ἀλέξανδρον πνυθόμενον εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα
ἀνορθωθῆναι, ἔφη, Καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλεξαν-
δρος ἄλλος αὐτὴν κατασκάψει.

ἔχειν δὲ πατρίδα δεῖ

ἀδοξίαν πενίαν τ' ἀνάλωτα τῇ τύχῃ.

καὶ Διογένους

εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

Ita haec edidit Pübnerus ex correctione Hermannī. Vulgo
ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, in
quo codd. καὶ omittunt. Mibi omnia illa ἔχειν δὲ πατρίδα
usque ad φθόνῳ ad unam ῥῆσιν coniungenda et in hunc
modum scribenda videntur:

ἔχειν δὲ πατρίδ' ἀδοξίαν [ἐπαξιῶ]

πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ, καὶ Διογένους

εἶναι πολίτης, ἀνεπιβουλεύτου φθόνῳ.

Et excidisse verbum quale est ἐπαξιῶ, volo, docet nomina-
tivus πολίτης. Quamquam possis etiam θέλω supplere, ut
initium versus omissem sit. Probabilius tamen est post ἀδο-
ξίαν excidisse ἐπαξιῶ. Ceterum versus illi fortasse ipsius
sunt Cratetis.

LIII.

Ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερῆς ὁ βουκόλος.

Diogenes VII 67 in definitionibus rhetoricis: ὅμοιον δὲ
ἐστὶν ἀξιώματι [πρᾶγμα τι] ὃ τὴν ἐκφορὰν ἔχον ἀξιωματι-
κὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος ἔξω πίπτει
τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον „καλὸς γ' ὁ παρθενῶν.”
„Ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερῆς ὁ βουκόλος.” Attigi haec supra

ad Fragm. XLIX. Pro Πριαμίδησιν scribendum videtur Πριαμίδη 'στίν. Comparatur nescio quis bubulcus cum Paride, Priami filio.

** LIV. LV.

Εἶτα φίλ', ὃς ἔχεις γυναῖκα σχοινίων πωλουμένων;
Πάμφιλος γαμεῖ; γαμεῖτω· καὶ γὰρ ἡδίκησέ με.

Donatus ad Terentii Adelph. I, 1, 18: *Romani scilicet qui coelibem quasi coelitem dicunt; et item Graeci, apud quos sunt huiusmodi sententiae: εἶτα φίλος σχοινίων πωλουμένων. Et alibi: Γαμεῖ Πάμφιλος γαμεῖτω γαμεῖ κτλ. Utrumque correxit Porsonus Miscell. p. 304 ad primum versum comparans Iuven. VI 30: ferre potes dominam salvis tot restibus ullam? et Alexidis versum: πλεῖς τὴν θάλατταν σχοινίων πωλουμένων;*

LVI.

Draco Straton. p. 35 21: τὰ δὲ δι' ἐαυτῶν (μακροπαρληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλός, χιλός, χυλός, δαλός· οὕτως ὁ βαθμός καὶ ἐν τῇ τραγωδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Δᾶλος quo pacto βαθμόν significare possit non video.

LVII.

‘Ο δ’ ἀγοράζει κλειδ’ ἔχων.

Draco Straton. p. 21 26: τινὲς δὲ ἐκτείνουσι τὸ α. ‘Ο δ’ ἀγοράζει κλειδ’ ἔχων, τουτέστιν ἐν ἀγορᾷ διατρίβει. Eadem Herodianus Hermannii p. 307. Fortasse Diphili locus est, cuius vide Fragm. p. 378.

LVIII.

“Ἴνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ.

Draco Straton. p. 29 14: Βὰν βαντός, συνεσταλμένος. — ποιητικῶς γὰρ ἐκτέταται. “Ἴνα μὴ τὸ γῆρας ἐπαναβὰν αὐτὸν λάθῃ. Eadem iterum p. 85 9. Vereor ne grammaticus vitiosa lectione deceptus in ἐπαναβὰν ultimam produci statuerit. Poeta fortasse scripserat σαντόν.

LIX.

Ἀπειρίαν πέπονθ' ἐν ἐξ ἀπληστίας.

Etymol. Gud. p. 303 3. Καταπέψη: ἐκ τοῦ πέπτω τὸ δαπανῶ καὶ μαγειρεύω — πέψωμαι, ἐὰν πέψη. Ἀπειρίαν κτλ.

LX.

Ἀβροείμονες τε καὶ κατηγλαϊσμένοι.

Etymol. M. p. 4 15: Ἀβροείμονες] ἄβροείμονες κτλ. λαμπροφόροι, ἀπαλοφόροι. ἄβρὸν γὰρ τὸ λαμπρὸν καὶ κοῦφον καὶ τρυφερόν.

LXI.

Κᾶν αἰγέρων ἔφρυσαν εὐγενέστεραι.

Etymol. M. p. 28 39: Αἴγειρος διὰ τῆς εἰ διαφύλλου. εὐρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς τὸ Καὶ αἰγέρων ἔφρυσαν εὐγενέστεραι, ἦτοι εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι. Pro καὶ scripsi κᾶν. Intellego haec de puellis gracilibus et proceris. Formam αἴγερος aliunde non cognitam habeo. Comici poetae versum esse pro certo non affirmaverim.

LXII.

Ναστούς τροφαλίδας ἀμφιγῶντας ἱτρία.

Etymol. M. p. 94 55. Ἀμφιγῶν: εἶδος πλακοῦντος τελουμένου τῇ Ἀρτέμιδι. οἶον Ναστούς κτλ. Vulgo μαστούς, quod correxit Sylburgius.

LXIII.

Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος.

Etymol. M. p. 181 3. Ἀχερδος: ἡ ἀγρία ἄπιος. — οἶον Μοχθηρὸς ὢν καὶ τὴν γνώμην ἀχερδούσιος, ἀντὶ τοῦ σκληρὸς. Vide ad Eupolin p. 349. Pro τὴν γνώμην fortasse τὸν τρόπον scribendum.

LXIV.

Etymol. M. p. 193 17. Βαυκίδες: ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ. — καὶ βαυκίζεσθαι τὸ θρύπτεσθαι. καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν· κατεβαυκάλισέ με, φησὶν ὁ κωμικός. .

LXV.

Τὸν βδόλον δ' οὐκ ἔστιν ἥτις
 ῥις ὑποστῆναι δύναται' ἄν.

Etymol. M. p. 192 40. Βδόλος: ἡ δυσωδία τοῦ λίχνου, καὶ ἡ πορδή. Τὸν βδόλον οὐκ ἔσθ' ἢ τις ῥις ὑποστῆναι δύναται. Corrige ut supra.

LXVI.

Ἵδωρ δὲ πίνει τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ.

Etymol. M. p. 197 18. Βίβλινος οἶνος: οἶον Ἵδωρ δὲ πίνει τὸν δὲ Βίβλινον στυγεῖ, ἀπὸ Βιβλίνης οὕτω καλουμένης Θρακίας ἀμπέλου. Fortasse haec de resipiscente Cratino dicuntur. Vide fragm. Cratini Pytin. p. 128.

LXVII.

Τῇ κλίμαχι

διαστρέφονται κατὰ μέλη στρεβλούμενοι.

Etymol. M. p. 200 56: κλίμαξ δὲ ἔστιν εἶδος ὀργάνου βασανιστικόν· οἶον Τῇ κλίμαχι διαστρέφονται οἶον τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Corrige ut supra adscripti.

LXVIII.

Etymol. M. p. 248 18: ἡ αἰτιατικὴ τὴν γυνήν (pro τὴν γυναῖκα), οἶον Ὡς ἄτοπόν ἐστι μητέρ' εἶναι καὶ γυνήν. καὶ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀλλ' ὁρῶ τὰς γυνάς. Poetis ἄλλ' ὁρῶ γὰρ τὰς γυνάς. V. Pherecrat. p. 296.

** LXIX.

Etymol. M. p. 262 38: δεῖπνον ὁ καιρὸς τῆς τροφῆς, καὶ ἡ ἐν τοιῷδε καιρῷ διδομένη τροφή. οἱ δὲ κωμικοὶ οἱ νεώτεροι συγχέουσι τὸν καιρόν, ἐσπερινήν τροφήν δεῖπνον ὀνομάζοντες.

* LXX.

Etymol. M. p. 311 44. Ἐγκυσίχωλος: παρὰ τὸν κῦσον, ὁ ἀπὸ τοῦ κῦσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης. κῦσον γὰρ εἰώθασιν οἱ κωμικοὶ καὶ τὸν προκτὸν καλεῖν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη.

LXXI.

Ὅστις τῆς ὁδοῦ

ἡγήσεται σοι τὴν ἐπιτάξ.

Etymol. M. p. 365 25: Ἐπιτάξ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα παρὰ τὸν ἐπιτάξω μέλλοντα. εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὖρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς Ὅστις — ἐπιτάξ. οὐχ ὡς οἱ τραγικοὶ μακρῶς. Haec corrupta sunt. Tragicos hoc adverbio usos esse non credibile est.

LXXII.

ὦ Ζεῦ γενέσθαι τῇσδὲ μ' ἐξάντην νόσου.

Etymol. M. p. 346 42. Ἐξάντης: ἐξεστηκώς, μαινόμενος. ἢ ἀβλαβῆς ἢ ὑγιής, ὁ ἐξω ἄτης. οἶον ὦ Ζεῦ κτλ. Fortasse tragicus versus est.

LXXIII a.

Κᾶγωγ' ἂν ἔξην καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον.

Etymol. M. p. 418 8: καὶ ἔξην· Κᾶγωγ' ἂν — χρόνον. ὥφειλεν εἶναι ἔξων. Haec male vulgo coniunguntur cum articulo ζωπυρεῖν. Apertum est ante καὶ ἔξην excidisse aliquid, a quo novus articulus incipiebat.

* LXXIII b.

Etymol. M. p. 529 39: κατὰ κόρρης λέγεται τὸ τὴν σιαγόνα πληῆσαι. ὁ δὲ Ἐρατοσθένης ἅπασαν τὴν τῆς κεφαλῆς πληγὴν. κόρσιν γὰρ τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι. Recte haec ad Eratosthenis libros de comoedia rettulit Bernhardus Eratosth. p. 233.

LXXIV. LXXV.

Συνεπινόμην τε καὶ συνεκοτταβίζομεν.

Τῶν κοτταβίων τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν.

Etymol. M. p. 533 13. Κοτταβίζω: Συνεπινόμην τε καὶ συνεκοτταβίζομεν. καὶ Τῶν κοτταβίων (Gud. κοτταβιῶν) τὰ πολλὰ ἡμέτερα ἦν. κοτταβίζειν τὸ τῷ κοττάβῳ χρῆσθαι γαστρὶ Ἀπτικοί, οἳ τὸ ἐμεῖν ὥσπερ οἱ νῦν. V. Hist. crit.

p. 201. Alterum versum non expedit; ac fortasse scriptoris prosaici verba sunt.

LXXVI a.

Etymol. M. p. 548 39. Κυρτονεφέλη: ἑταῖρα οὕτως ἐκαλεῖτο διὰ τὸ μέλαν ἔχειν τὸ ἐφήβαιον. διὸ καὶ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐκ ἀνεκαλύπτετο. Ὄρος. Itaque κύρτος, cavea, ad muliebrem partem translatum est? Alioqui possit inspicari κυσθονεφέλη. Sed vereor ne nomen illud male interpretatus sit Orus.

LXXVI b.

Ἐχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ.

Etymol. M. p. 592 44. Μῶλυ: εἶδος βοτάνης — ἔχων μὲν ἐν τῇ χειρὶ μῶλυ. ἀντιφάρμακον γὰρ δέδοται.

LXXVII.

Περίθεις σεαυτῷ τὸν πνιγέα.

Etymol. M. p. 677 37: Πνιγεὺς — σημαίνει τὸν κρίβανον καὶ τὸν φιμόν τῶν ὑποζυγίων, τοῦ μὲν προτέρου τὸν οὐρανὸν λέγοντος, Ὡς ἔστιν πνιγεὺς (Aristoph. Nub. 98) τοῦ δὲ δευτέρου Περίθεις σεαυτῷ τὸν πνιγέα, ἀντὶ τοῦ τὸν φιμόν.

** LXXVIII.

Ἡς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν ἐξευρίσκεται.

Eudocia p. 295 ex Phurnuto de N. D. 14: εἰς τὴν ἐρημίαν ἀναχωρεῖν οἱ φιλοσοφοῦντες, ἥς χωρὶς οὐδὲν σεμνὸν εὐρίσκεται, κατὰ τὸν κωμικόν. Lege ἐξευρίσκεται. Convenit Menandreum illud p. 82: εὐρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν οὐ τὰς ὁφθαλμοὺς αἴροντες, ubi vide quae annotavi in ed. mai. p. 20.

* LXXIX.

Ἀρξάντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ χρήματα.

Eunapius in Excerptis Maii vol. II p. 294: πᾶσαι γοῖν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκνεοῦντο ἂν τὸν δόλον, καὶ ῥᾶστα ἢ ὄραν τοὺς ἄρξαντας δεδεκασμένους. ὥσπερ πού καὶ ὁ κωμικός φησιν Ἀρξάντος κτλ.

* LXXX.

Eustathius p. 206 27: *Βλεπε δαίμων ὁ διαστραμμένος τὰς ὄψεις καὶ οἷον ὑπὸ δαίμονος πεπληγός. Πανσανίας δὲ προστίθῃσι καὶ ὅτι τοὺς Σωκρατικούς οὕτως ἔλεγον.* Hoc Socraticorum convicium antiquae comoediae poeta dignissimum est.

LXXXI.

Eustathius p. 211 in. *παρὰ τοῖς παλαιοῖς ῥήτορι (i. e. in lexicis rhetoricis) καὶ ἀρχολίπαρος ὁ λιπαρῶν, φασίν, ἵνα ἀρχῆς τύχη, ὁ καὶ ἀρχογλυπτάδης, ἥγουν ὥσπερ γλῶφον τὰς ἀρχάς.* Patronymicorum, quale est ἀρχογλυπτάδης, multa exempla composuit Lobeckius ad Sophoclis Aiac. 880. Cfr ad Cratin. p. 22. Nunc addo ex Eustathio p. 1309 *λογοσυλλεκτάδης* (a lexicographis omissum) et si recte convicio *μυττιδῆς* ex Hesychio, *Μυττιδανός*: ἀπόπληκτος, pro quo scribendum videtur *Μυττιδ. ανός*, i. e. *Μυττιδῆς*: ἀνθρῶπος ἀπόπληκτος.

LXXXII.

Eustathius p. 228 40: *ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτέλως πως ἄδειν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός.* Eadem repetit p. 1411 15.

** LXXXIII.

Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων.

Eustathius p. 236 32 de figura *σολοικοφανεῖ* agens: *ὅμοιον δὲ καὶ τὸ Ἐξὸν — ἔχειν, ἀντὶ τοῦ ἔχοντα.* Eundem versum affert schol. Eurip. Phoen. 481 et oratione suae immiscuit Charito IV p. 76. ubi legitur *τὴν τε ἐρωμένην ἔχειν.* V. Valcken. ad Eurip. locum.

LXXXIV.

Μὴ καταγεῖλαι τοῖς ἑμοῖς παθημάτοις.

Eustathius p. 279 39 ex Aristophane grammatico: *τὴν γέρων γέροντος γενικὴν ἀναγαγόντες (Aetoli) εἰς εὐθείαν γράφουσιν οὕτως „Μιλασίους καὶ ταῖς συναρχαῖς καὶ τοῖς γέροντοις” — τὸ δ' αὐτό φησι φαίνεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ*

Comoed. nov.

40

παθήματος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Μὴ καταγελάτῃ τοῖς ἐμοῖς παθήμασι. Non dubito quin comici poetae versus sit, qui illa Aetolum hominem dicentem induxerat. Respicit haec iterum Eustathius p. 1761 35: παρὰ τοῖς Αἰτωλοῖς τὸ τοῖς γέρουσι γερόντοις φράζεται, οἷον Μιλασίοις καὶ ταῖς συναρχίαις καὶ τοῖς γερόντοις, καὶ τὸ παθήμασι παθημάτοις. Eiusdem commatis est quod idem p. 677 28 affert μηλάτων pro μῆλων. Cfr Lobeckius Paralip. p. 176. De καταγελᾶν similibusque tertio casu coniunctis v. Lobeckium ad Sophoclis Aiac. 151.

LXXXV.

Eustathius p. 565 31: ἰστέον καὶ ὅτι κωμωδίας ἴδιον παππίζειν διὰ τοῦ ἐ τοῦ καθ' "Ομηρον παππάζειν.

LXXXVI.

Eustathius p. 587 39: παρὰ τὸ δέον ἀνελεύθερος, καὶ κατὰ παλαιὸν κωμωδίαν φειδός, ἤγουν φειδωλὸς δαπάνης, ὁ Πάνδαρος. Idem p. 1828 12: καὶ φειδός, ἤγουν φειδωλός, διὰ τὸ φεῖδεσθαι πολλῶν.

LXXXVII.

Eustathius p. 584 28: ξυλοκύμβη τὸ σκῶμμα, λεγόμενον ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος.

LXXXVIII.

Eustathius p. 725 32: φέρει δὲ καὶ (auctor lexicī rhetorici) ἀπὸ χρήσεως τοῦ κωμικοῦ τὸ παλίμβολος τρίπρατος καὶ πολλάκις ἀπημπολημένος. Sed haec fortasse rectius ad Menandrum referuntur, quem vide p. 201.

LXXXIX.

Δυοῖν γυναικοῖν εἰς ἀνὴρ οὐ στέργεται.

Eustathius p. 802 34: λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικὸν καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, οἷον Δυοῖν γυναικοῖν κτλ.

XC.

Eustathius p. 804 47 de compositis cum πορεῖν agens: καὶ τὸ διαφορεῖν τό τε παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ τὸ κωμικόν. Apud medicos quid sit διαφορεῖν docuit Budaeus Comment. L. G. s. v. διαφορεῖν. Cfr Foessius Lex. Hipp. p. 161 et Caelius Aurel. de Morb. acut. l 15 p. 55. Comici dixisse videntur eo sensu quo apud Aristoph. Av. 855 ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ. Ac fortasse hunc unum locum in mente habuit Eustathius. Vide tamen Anonym. de Comoedia Fragm. Com. vol. II p. 1237. ubi διαφορουμένοις ambiguo sensu ex comico poeta affertur.

XCI.

Eustathius p. 882 25: καὶ Μόλος ὁμώνυμος τῷ Μόλῳ "Ακτορι (fortasse τῷ Μόλῳ τῷ "Ακτορος vel τῷ "Ακτορος, omisso Μόλῳ) ὁ τοῦ Μηριόνου πατήρ, καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὃ τε ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενος. Molonem quendam propter corporis exilitatem ridet Aristophanes Ran. 55. Itaque Molonia herois memoria fortasse itidem ad Aristophanem spectat. Quis autem sit ille Molon heros nescio. Nam forte nobilem athletam dicit?

XCII.

Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δόχμα.

Eustathius p. 1401 23 ex Aelio Dionysio: Δόχμη τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει· ὡς δηλοῖ ὁ κωμικός ἐν τῷ Οὔτος — δοχμά. Ἐν μέντοι, φησί, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ. Vide de hoc versu ad Cratini fragm. inc. LXXXVII.

XCIII. XCIV.

Νέα δ' ἔτ' ἐστίν, οὐχ ὀρεῖς; καὶ γυνῶμ' ἔχει.

Τὸ γυνῶμα γοῦν βέβληκεν ὡς οὔσ' ἐπitéτης.

Eustathius p. 1404 01 ex Aristophane grammatico: ἔνιοι τὸν ζηθέντα ὀδόντα οὐ γινώμονα καλοῦσιν, ἀλλὰ γυνῶμα, οἷον Νέα δ' ἔτ' ἐστίν, οὐχ ὀρεῖς; καὶ γυνῶμα ἔχει. καὶ πάλ-

λιν. Γνωμα γοῦν κτλ. ἔστι δὲ τὸ γνωμα κατὰ τὸ βρώμη βρώμα. οὕτω γὰρ καὶ ἐκ τοῦ γνώμη τὸ γνωμα. Cfr Wyttenbach. Bibl. crit. III 3 p. 107. Eadem forma usus est Aristot. HA. VI 23. Vs. 2 addidi articulum ante γνωμα. Ad ἐπτέτης cfr Aristoph. Ran. 422: ὅς ἐπτέτης ὦν οὐκ ἔφωσι φράτορας, emissis scilicet dentibus pullinis, quos γνώμονας vocabant et γνωμα. Ibid. βέβληκε pro ἐκβέβληκε, ut Aristoteles l. l. ὄνος βάλλει τοὺς τέτταρας ὀδόντας.

XCV a.

Eustathius p. 1472 5: ὅτι δὲ τὰ θεάτρα θάλασσα κοίλῃ ἐλέγετο δημοῖ Πανσανίας. Pausaniae glossam descripsit Photius. Item Hesychius, Θάλασσα κοίλῃ: ἡ χιμείρινος, καὶ τὸ θεάτρον. Comparat comicus spectatorum turbas cum mari tempestuoso et procellis agitato.

XCV b.

Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἥλιος λάμπων φλογί
αἰγυπτιάσει.

Eustathius p. 1484 30: Αἰγυπτιάσαι καὶ αἰγυπτιαῖν οὐ μόνον τὸ ἐπικαῦσαι, οἷον Χρόαν δὲ τὴν σὴν — αἰγυπτιάσει, ἀλλὰ καὶ τὸ πανουργεῖν. Videtur parodia esse loci Aeschylī Prom. 22: σταθευτὸς δ' ἡλίου λαμπρῶ φλογί χροιάς ἀμείψεις ἄνθος. Pro αἰγυπτιάσει scribe αἰγυπτιωσί. Diversa enim confundit Eustathius. Hesychius, Αἰγυπτιωσαι: μελᾶναι.

XCVI.

Τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κάπεγλαψάμην.

Eustathius p. 1504 20: γλάφειν καὶ ἐπὶ λογικῆς γραφῆς ἔστιν ὅτι τίθεται, ὡς δημοῖ παρὰ Πανσανία τὸ Τὸν ἄνδρ' ἀπωσάμην τε κάπεγλαψάμην, οἷονεὶ ἀπέξεσα καὶ ἀπήλειψα, ὡς ἀπὸ βιβλίου.

XCVII.

Ψελλόν ἔστι καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρῶ τροφαλίδα,
τὸ δ' ἄστρῳ σῦκα.

Eustathius p. 1535 20: ὁ κωμικός τὸ κάππα ἐξελὼν (ex ἄρκτος) γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω Ψελλόν ἐστι κτλ. Aristophani haec assignavit Dindorfius Fragm. p. 215. quem sequutus est Bergkius p. 1195.

XCVIII.

Ἐξίππα καὶ τέθριππα καὶ ξυνωρίδες.

Eustathius p. 1539 31: τὸ τέθριππον, οὗ χρήσις καὶ ἐν τῇ Ἐξίππα κτλ.

XCIX.

Eustathius p. 1572 21; ἀλλαχοῦ δὲ ἐγράφη ἔρκη λέγεσθαι παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ πλεκτά τινα ἐν τριχῶν. Photius p. 14 13 Ἐρκη (sic): πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν.

C.

Ἐκάβην ὀτοτύζουσιν καὶ καόμενον τὸν ἀχυρμόν.

Eustathius p. 1698 32. Ἀχυρός: ὁ ἀχυροβολῶν κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. ἕτερος δὲ τις καὶ χρῆσιν εἰς τοῦτό φησιν Ἐκάβην ὀτοτύζουσιν καὶ καιόμενον τὸν ἀχυρόν. Scripsit καόμενον et ἀχυρμόν, quae forma etiam versui proverbiali in Append. Prov. Götting. I, 71 restituenda est, ubi editur: γέροντες εἰς ἄχυρον ἀποδεδρακότις. Factus autem hic versus est ad imitationem Aristophanii Vesp. 1310: κλητῆροί τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότι, ubi cum Rav. et Ven. pro ἀχυρῶνας habeant ἀχυρόν, recte Dindorfius scripsit ἀχυρμόν. Ac nescio an altera forma ἀχυρός certe ab Atticorum usu aliena existimanda sit, quamvis eam agnoscant Phrynichus Bekkeri p. 7 21 et Arcadius p. 72 5. Fuisse qui etiam pro ἄχυρον, *furfur*, dicerent ἄχυρμον, docet adiectivum ἀχύρμιος, *furfureus*, quo usus est Aratus vs. 1097 et si recte coniecit Prellerus de Polem. p. 77. Hegemo Thasius apud Athen. XV p. 698. Noster versus, quem Platonis comici esse suspicor (v. huius fragm. p. 616), ex comica descriptione incendii Troiani petitus videtur. Ante Ἐκάβην forsan add. εἶδον δ'.

CI.

Ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν ἵλεως γενοῦ.

Eustathius p. 1625 24: σηκὸς γοῦν, φασί, ἡρῶν, οἶον
 "Ὅς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκὸν ἵλεως γενοῦ. Sed hic fortasse
 tragici poetae versus est, ex simili scena petitus, qualis est
 illa apud Sophoclem Electr. 627 (637).

CII.

Eustathius p. 1718 60 non omnem fumum ingratum esse
 dicens, ἀλλ' εἰσὶν οἱ χαρὰν ὑποκινούσι — ὥς ὁ τὸν παρὰ
 τῇ κωμῳδίᾳ καπνοσφράντην συτιθείς, ὁ μὴ κατὰ τὸν
 κωμικὸν ἐκπέμπων τῆς οἰκίας, ἀλλ' εἰσάγων τοὺς φιληθοῦν-
 τας βίῳ παρασιτικῷ. Vide Diphili Paras. II 5.

CIII.

Εἶτα δὴ

εἰς τὴν πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνῶνίδα;

Eustathius p. 1788 20: ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνῳ, ἡ
 χοῤῥσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τό Εἶτα δὴ κτλ. Ar-
 culum ante πόλιν addidit Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 215.

CIV.

Eustathius p. 1822 15: ὥς δὲ κύων καὶ τῇ κωμῳδίᾳ
 ἐνέτηξε σκῶμμα γυναικεῖον τὴν εἰρημένην κύνειραν ἦγον
 τὴν τὸν κύνα εἰρύνουσαν, ὅπερ ἐστὶν ἐφελχομένην, ὃν δὴ
 κύνα χοῖρον ἄλλη κωμῳδίᾳ φησί, παλαιὰ χρῆσις δηλοῖ, ἐμ-
 φαίνουσα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κυνόσουρα εἰρησθαι καὶ τὸ
 κύνειρα. Hoc κύνεια forsan in κυνόσειρα mutandum.

CV.

Eustathius p. 1828 6: οὐ μόνον μειδωλὸς καὶ χίμβξ
 καὶ γλίσχρος καὶ τὸ κύμινον πρίων καὶ κυμινοπρίστης, ἐπὶ
 δὲ καὶ λιμός — ἀλλὰ καὶ Μυκόνιος ἀνὴρ. Et paucis
 interpositis: καὶ λιμοκίμβιξ καὶ κυμινοκίμβιξ. Pho-
 tius p. 165 21. Κίμβιξ καὶ κιγκάβους: τοὺς αἰσχροὺς.
 Lege γλίσχρους. De λιμός v. Posidippi Chor. va. 12. De
 Μυκόνιος vide ad Cratini fragm. p. 176.

CVI. CVII.

Eustathius p. 1921 58 ex antiquis lexicis rhetoricis eorum cognomina affert haec: σποδησιλαύρα, χαμαι-τύπη, λεωφόρος, πανδοσία, χαλκιδίτις, πολύ-υμνος, μανιόκηπος, ἀνασεισίφαλλος, μύζουρις, ἀνασύρτολις, σατύρα, εἰλίπους, γεγώνοκωμη. Idem p. 1413 27 ex Aello Dionysio: ἀνασεισίφαλλοι λέγονται (ἐταῖραι) παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασεῖουσαι, φησί, τὸν φάλητα. Idem p. 862 42: κωμικὴ λέξις ὁ νῶθουρος ἦγον ὁ νωθὴν ἔχων τὴν οὐράν, φασίν, ἐν τῷ συγγίγνεσθαι. Et paucis interiectis: ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα τὴν αἰσχροποιόν. καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς Πανδώρας, καὶ βορβορόπη δὲ ὡς ἀκάθαρτος παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπήν. Horum pleraque ex comicis derivata sunt.

* CVIII.

Hesychius, Ἀπ' αἰγείρων: Ἀνδροκλία τὸν ἀπ' αἰγείρων, ἀντὶ τοῦ συκοφάντην, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ αἰγείρου τὰ πινάκια ἐξῆπτον, τουτέστιν ἐξήρτων, οἱ ἔσχατοι. Ita recte cod. lectionem συκοφαντεῖν correxit Th. Bergkii Epist. ad Schill. p. 123. Sed postrema verba οἱ ἔσχατοι, quae spectant ad eos qui ἀπ' αἰγείρου h. e. loco a scena remotissimo scenicos ludos spectabant (Bernhardi Erotosth. p. 229) a superioribus discernenda sunt. Notat comicus Androclea tanquam calumniatorem. Quemnam autem dicat Androclea (nam plures eius nominis fuerunt) incertum est. Cfr Bergkium l. l. et quae dixi ad Cratinum p. 189.

* CIX.

Hesychius, Ἀποπαρδαξ: τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ ἀποπαρδεῖν. Fortasse ἀποπάρδακα scribendum, ab ἀποπάρδαξ.

* CX.

Hesychius, Ἀστράπη διὰ πυκνός: ἀντὶ τοῦ δι' Ἄρματος. Fortasse de Pericle intellegendum, de quo Aristophanes Acharn 530: ἥστραπτε' ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν

Ἑλλάδα. Quid sit ἀστιάπτειν δι' Ἀρματος optime docet Hesychius: Ἀθηναῖοι, ὁπότε δι' Ἀρματος αὐτοῖς ἀστιάψειν, ἔπεμπον εἰς Δελφοὺς θεωροῦς, nimirum religionis causa et ut omen averterent. Verba illa in fine anapaestici tetrametri posita fuisse suspicor: [ὅταν] ἀστιάψῃ διὰ πυκνός. In hoc enim metri genere rectissime πυκνός penultimam producit.

* CXI.

Hesychius, *Βυρσόκαππον: τὸν Κλέωνα*. Hemsterhusius et Ruhnkenius *βυρσοκνάγον*, quod ita probo ut βύρσαν de Athenarum urbe intellegam, quam Cleo tanquam βύρσαν macerabat. Hesychius alio loco, *Βύρσαν: τὴν πόλιν Ἀθηναίων, Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασιν παίζων ἐφη*. Quod et ipsum ad Cleonem refero. Aliter Bergkii *Fragm. Aristoph.* p. 1062. Sed rectius fortasse Dobraeus *Advers.* I p. 581 coniecit *βυρσοκόπηλον*.

CXII.

Hesychius, *Δαισιανός:δρομεύς ἐστιν ἐπὶ βραδυτῇ καὶ πενίᾳ κωμωδούμενος*. Pro *Δαισιανός*, quod graecum nomen non est, fortasse *Δαισίας* scribendum, cuius nominis exemplum habemus apud Archippum *Piscib.* XIII p. 723.

* CXIII.

Hesychius, *Γλυκερῷ Σιδωνίῳ: δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (παροδί) ἄρχεται οὕτως „Σιδώνιον ἄστὺ λιπόντες καῖδρος ἐρανάδαρον.” διαβεβόητο δὲ τὸ μέρος (leg. μέλος) τοῦτο*. Optime Schowius *καὶ δροσεράν*. Perfecti emendationem Bergkii ἄδαρον mutans in Ἀραδον. Apertum autem est verbis *γλυκερὸν Σιδώνιον* comicum aliquem poetam ipsum illud canticum, cuius initium Hesychius apposuit, significasse. Phrynichi id carmen fuisse constat ex *schol. Aristoph. Vesp.* 220: *δι' ὀνόματος ἦν καθόλου μὲν ὁ Φρύνιχος ἐπὶ μελοποιῖα, μάλιστα δὲ τὸ ἐν Φοινισσῶν αὐτοῦ τὸ Σιδῶνος προλιποῦσα ναόν **), ἢ *Σιδώνιον ἄστὺ*

*) Ald. *προλιποῦσα τὸν ναόν*. Cod. Ven. *προλιπόντα ναόν*. Hinc delevi articulum.

λιπόντες *). Ubi quum duorum canticorum exordia apposita sint, probabile est alterum ex Phoenissis, alterum ex repetita Phoenissarum editione, quam Persas inscriptam fuisse suspicor, derivatum esse. Sed de his aliis dicam copiosius.

CXIV.

Hesychius, *Δημοκάλλικας*: τοὺς περὶ τὰ δημόσια ἀναστρέφοντας. Hemsterhusius *δημοκόλακας* vel *δημοκόλικας*, quod quid sit non docuit. Quod enim Aristophanem Acharn. 872 affert, ubi Boeotii *κολλικοφάγοι* vocantur, id nihil ad rem. Non magis placet quod Alberti coniecit *δημοκύλικας*. Mihi *δημοκαλλίας* scribendum videtur, i. e. *δημοπιθήμους*. De hac significatione nominis *καλλίας* constat ex Galeno vol. XII p. 259 Chert. Dicaearcho apud Suidam s. v. *καλλίας* aliisque apud Boeckhium ad Pindari Pyth. II 72.

• CXV.

Hesychius, *Δημοκλειῖδαι*: οἱ ξένοι καὶ μοιχοί, ἀπὸ *Δημοκλείδου* τοιούτου ὄντος. καθάπερ καὶ τοὺς ἡταιρηκότας *Τιμάρχους* ἔλεγον, τοὺς δὲ πονηροὺς *Εὐρυβάτους*, *Κιλλίκωνας* δὲ τοὺς προδότας. De Timarcho vide supra p. 509. Eurybati frequens apud comicos memoria. Pro *Κιλλίκωνας* rectius scribitur *Κιλλικῶντας*, docente versu Callimachi apud schol. Aristoph. Pac. 362: μὴ σύγε Θειογένης κόψης χέρα *Κιλλικῶντος*. Proprium hominis, qui patriam Miletum Priensibus prodidisse dicitur, nomen fuisse Achaeum traditur apud Photium p. 165 in. De Democlide nihil mihi compertum est.

CXVI.

Hesychius, *Διακυνοφθαλμίζεται*: διυποβλέπεται, *διανεύει*, ἀναιδῶς ἀνθίσταται. Aelius Dion. apud Eustath. p. 756 f. *διακυνοφθαλμιζεσθαι*: ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑγορᾶσθαι ἀλλήλους.

*) Ita recte ex Hesychio Dindorfius. Vulgo *λιπόσα*.

CXVII.

Hesychius, *Διαπερδικίσαι*: διαλαλῆσαι καὶ διαφυγεῖν. Pro διαλαλῆσαι Hemsterhusius διολισθῆσαι. Immo διαλινῆσαι, *callide per laqueos effugere*. Nihil propemodum differunt ΔΙΑΛΑΛΗΣΑΙ et ΔΙΑΛΙΝΗΣΑΙ. Simile Aristophanium ἐκπερδικίσαι Avib. 768. Idem verbum iterum Hesychio restituendum in hac glossa, *Διενήξατο*: ἐξέφυγε. Ita edidit Musurus. Cod. ΔΙΕΝΝΗΣΑΤΟ i. e. ΔΙΕΛΙΝΗΣΑΤΟ.

CXVIII. CXIX.

Hesychius, *Διαπονδαρίζει*: διαναβάλλεται, διαναρίπτεται. Recte corrigunt διαπυδαρίζει. Ἀποπυδαρίζω dixit Aristoph. Equ. 697. — Hesychius, *Διεδοιδύκισι*: δμέστρεψε τὴν χεῖρα στρογγύλην.

* CXX.

Hesychius, *Διὺ Συκασίω*: παραπεποιήται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν. Comicus poeta, ex quo hoc derivavit Hesychius, calumniatorem Iovi Sycasio sacra facientem induxisse videtur. De συκάζειν i. e. συκοφαντεῖν v. intpp. Hesychii vol. II p. 1290 18.

CXXI.

Hesychius, *Δολίφονον*: πέπαικται δὲ τοῦ δολοφονίου. Ita codex. Musurus παρὰ pro δέ. Haec quo spectent obscurum est; suspicor tamen ea ad aliam Hesychii glossam referenda esse, de qua dixi Hist. crit. p. 89.

* CXXII.

Hesychius, *Δούλωνα*: τὸν μουσικὸν Φιλόξενον, ἐπειδὴ δοῦλος ἐγεγόνει ὁ Φιλόξενος. ἦν δὲ τὸ γένος Κυθήριος. Ignominiosae appellationis non dubium quin comici poetas auctores fuerint eiusmodi contumelias cupide arripientes. Apposite ad Philoxeni causam schol. Aristoph. Nub. 971: ὁ δὲ Ἴστρος αὐτὸν (Phrynium musicum) Ἰέρωνος ὄντα μάγιστρον σὺν ἄλλοις δοθῆναι τῷ Ἀριστοκλείτῳ. ταῦτα δὲ σχεδιάσαι ἔοικεν. εἰ γὰρ γεγωνὴς ἦν δοῦλος καὶ μάγιστρος Ἰε-

ρωνος, οὐκ ἂν ἀπέκρυψαν οἱ κωμικοί. Ac constat Philoxeni comici poetis largam ridendi praebulisse materiem. De nominibus quale est δούλων cfr Lobeckium ad Sophoclis Aiac. p. 167. De re ipsa si quaeris, Philoxeni servitutem testatur haud dubie Suidas s. v. Φιλόξενος. οὗτος ἀνδραποδισθέντων τῶν Κυθηρίων ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγοράσθη ὑπὸ Ἀγεσύλου τινὸς καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐτεράφη. Qui quod Cytherios a Lacedaemoniis ἀνδραποδισθῆναι dicit cum portentum simile sit, licebit opinor coniecturam periclitari hanc, ut Lacedaemoniis substituantur Athenienses *). Referenda autem illa sunt ad insulae illius per Athenienses occupationem eam, quae quarto anno Olymp. LXXXVIII Nicia duce effecta est, quo tempore Philoxenus, qui Olymp. LXXXVI anno secundo natus est (Hist. crit. p. 89), annum agebat decimum, quae aetas optime congruit cum eo quod Suidas dicit, Philoxenum ab Agesylo quodam nutritum esse. De illa Atheniensium expeditione vide Thucyd. IV 53 54. Diodor. Sic. XII 65. Plutarch. V. Nic. cap. 6. Nihil hi quidem de Cytheriorum ἀνδραποδισμῷ. At videtur Suidas sive quem is auctorem sequutus est, quod uni alterive eo tempore incertum quas ob causas accidit, temere ad omnes Cytherios transtulisse.

** CXXIII.

Hesychius, Δραχμὴ χαλαζῶσα: ἐπὶ Διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. Zenobius III 27 his addit: ἐπεὶ δὲ ἔπεισε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ αἵρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπίσκηπτον. De re vide Boeckhii Oecon. att. I p. 239. Diofantus archon erat Olymp. XCVI 2.

CXXIV.

Hesychius, Ἐγκαλοσκελεῖς: οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέα ἐν κάλοις ἰδισμεύοντο τοὺς πόδας. Certissimum est hoc non usitatum et receptum eiusmodi debitorum cognomen fuisse, sed comico lusu fictum.

*) Λακεδαιμόνιοι et Ἀθηναῖοι permutantur etiam alibi. Vid. vol. II p. 658.

CXXV. CXXVI.

Hesychius, Ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν: οἱ δὲ ἀ-
 τικίζοντα, ὃ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἄστοι.
 ἔλλείχοντα δὲ ἐμφοροῦντα *), ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων.
 Compositum ἔλλείχειν comparandum cum ἐμπίνειν et ἐμπα-
 γεῖν. — Idem Ἐνθεσίδουλος: ψωμόδουλος. Eadem Eu-
 stathius p. 1837 40 ex Pausaniae, opīnor, lexico vel Aelii
 Dionysii.

* CXXVII.

Hesychius, Ἐξήκεστος: ἡταιρηκώς. ὅθεν καὶ τοὺς προ-
 πτούς ὁμωνύμως Ἐξήκέστους ἔλεγον. Ἐξηκεστιδαλ-
 κίδαί: οἱ περὶ τὸν Ἐξηκεστιδην καὶ Ἀλκιδην τοὺς κιθα-
 ρωδούς. De Alcaeo citharoedo dixi Hist. crit. p. 240 et ad
 Eupolidis fragm. p. 540. De Execestide v. Th. Bergkii Com-
 ment. p. 373. In Ἐξηκεστιδαλκίδαί patronymica forma non-
 nisi ad primam nominis partem pertinere videtur. Non cor-
 rigam igitur cum Bergkio Ἐξηκεστιδαλκειδαί. Pro Ἀλκιδην
 autem scribendum videtur Ἀλκαῖον.

CXXVIII.

Hesychius, Ἐξωμῖς: χιτῶν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον. τῇ
 γὰρ ἑκατέρου χρεῖαν παρεῖχεν. καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ῥιν-
 νυσθαι, ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος περιβάλλετο. παρ'
 ὃ καὶ οἱ κωμικοὶ ὅτε μὲν ἔνδυθι, ὅτε δὲ περιβαλοῦ. De
 exomide dixit Perizonius ad Aeliani V. H. IX 34.

CXXIX.

Hesychius, Ἐπικάρσια: ἐπικάρσια δὲ ἡ προπεσοῦ-
 μαί, πλάγια, οὐ κατ' εὐθεΐαν φερόμενα. Cod. προπε-
 σοῦμαι, quod recte emendatum videtur. Vix enim dubium
 est quin versus sit paroemiacus. Ἐπικάρσια adverbii vim
 obtinet ut ἐπιδέξια, ἐπαρίστερα etc. Pro φερόμενα fortasse
 φερόμενος.

*) H. e. ἐμφορούμενον, ut apud Alciphrr. lib. I ep. 1: τῶν λεπτομέ-
 ρων ἰχθύων — ἐμφορῆσαι. Quod frustra attentant.

* CXXX a. .

Hesychius, Ἡρινοτόκου: ἀπὸ τῶν ποιμνίων τῶν κατ' ἕαρ φόρους τελούντων. Cod. τῶν κατεφόρους τελούντων ἕαρι, quae pessime interpolavit Musurus. Photius, Ἡρινοῦ τόκου: ἐπεὶ ἕαρος οἱ φόροι ἐφέροντο. Ubi pro τόκου recte, ut videtur, Dobraeus Adv. I p. 598 πόκου *). Hesychii glossa ita videtur redintegrandā, Ἡρινοῦ πόκου: ἀπὸ τῶν ποιμνίων, τῶν συμμάχων κατ' ἔτος φόρους τελούντων ἕαρι.

* CXXX b.

Hesychius, Ἡχὼ πετραία χυτρόπωλιν. λέγει δὲ τὴν Αἴγιναν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ὄστρακα πολλὰ ἐστὶ. Ita enim corrigit Müllerus Dor. II p. 545 editum χυτρότωλιν λέγει. οἱ δὲ τὴν Αἴγιναν. Photius, Ἡχὼ πετραία: Αἴγινα. ἐπειδὴ πετρώδης ἐστὶ καὶ πολλὰ ἔχει κεράμια. Nota sunt Aeginetarum fictilia, de quibus cfr Müllerum Aegin. p. 79. Respicit locum Pollux VII 197: τὴν δὲ Αἴγιναν χυτρόπωλιν ἐκάλουν **). Apertum est rideri a comico poeta Aeginam, quam nihil esse dicit nisi *vocis imaginem et ollarum tabernam*. Sed haereo in χυτρόπωλιν, quod nec primam syllabam recte producit et χυτροπώλιδα dicendum erat ***). Itaque nescio an χυτρόπολιν (*Scherbenstadt*) scribendum sit, cui coniecturae non repugnat qui obiter locum inspicienti repugnare videtur Pollux.

CXXXI a.

Hesychius, Θεόδωρος: Θεοδώρους ἔλεγον οἱ κωμικοὶ τοὺς πρῶκτους, ἀπὸ Θεοδώρου τινός, οὐκ εὖ τῇ ἑαυτοῦ ὥρᾳ

*) Τόπος πόκος τόκος τρόπος saepe confunduntur. Hesychius vol. II p. 1597. Ὡς ἐκεῖνος ἀναβάλλει τὸν τρόπον: παροιμία ἐπὶ τῶν πρὸς τὸ χεῖρον χρονιζόντων. Nihil expediunt interpretes. Lege Ὡς ἐχῖνος ἀναβάλλει τὸν τόκον. Rationem proverbii declarat Photius p. 46 14. Cfr intpp. Diogeniani IV 91.

**) Male cod. Falckenb. pro Αἴγιναν habet γυναῖκα.

**) Apud Pollucem VII 16: τὴν δὲ ὑρότωλιν καὶ τὴν παντοπωλίαν εἶπεν Ἀρχιππος ἐν Ἰχθύσι, scribe ὑροτωλίαν, de quo admonere neglexi vol. II p. 723.

χρησαμένον. Ita enim haec legenda sunt. Cod. πρώτους, quod male in ἐϋρυπρώτους mutavit Musurus. Similiter comici ad posticam viri partem significandam usi sunt nominibus Timesianactis, Battali, Execesti, Aristodemi, Timarchi, quemadmodum iidem pudenda muliebria nominabant a Phormisio, Lachare, Sarabo, Basilide, Sacta, Hippoclide, alia. De Theodoro vide Hist. crit. p. 523 sq.

CXXXI b.

Hesychius, Θολερῶς προβαίνει: μὴ καθίσταμένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων, ἀλλ' ἀγνάτως καὶ τεταραγμένην προῶν. Eadem Etymol. M. et Zenobius IV 81.

CXXXII.

Οὐδ' Ἰταλιώτης, οὐδ' ἀλαζῶν οὐδαμῶς.

Hesychius, Ἰταλιώτης: οὐδ' Ἰταλιώτης — οὐδαμῶς. ἐπεὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἐν Ἰταλίᾳ διέτριβον, ἐνθα παρ' αὐτοὺς ἐμπυρισθῆναι. Itaque Ἰταλιώτης de vano iactatore dixit comicus a Pythagoreis. Cfr Photius p. 117 14. Ἰταλιώδης (sic): ὁ ἀλαζῶν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν διὰ τὴν Σύνβαριν. ὁ λάγνος. Idem, Ἰταλιώτης: Πυθαγόρειος. ἐκτὶ γὰρ διέτριβον.

CXXXIII.

Hesychius, Καλλιώνυμος: εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρῶς τε καὶ γυναικός. Nimirum callionymus piscis appellabatur etiam θαλάσσιον αἰδοῖον. Hinc piscis nomen comicus ad pudenda mulierum vel virorum transtulit.

* CXXXIV.

Hesychius, Κεραμεικὴ μάστιξ: τὸν ὀστρακισμόν λέγουσι, μόστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς ὀστρακισμένους καὶ κολάζειν, κεραμεικὴν δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ ὀστρακα εἶναι. Scribendum igitur κεραμικὴ μάστιξ, quae dictio de poena ostracismi antiquae comoediae auctore dignissima est. Ei simile est, quod itidem ex comico enotavit Photius, σκικτή

μάχαιρα pro συκοφαντία. Quod statim apud Hesychium sequitur, Κεραμίνας: δημοσίους, et ipsum ex comico ductum videtur, qui eo nomine scorta in Ceramico prostantia significari voluit. Proinde scribendum Κεραμεικός et δημοσίας. De adiectivo Κεραμεικός constat ex Pausania Attic. III 1. De δημόσιος hoc sensu cfr Hesychium s. v. Δημιάσι πύλαις et Δημόκοινος.

CXXXV.

Hesychius, Κεραυνίας: ὁ κεκραυνωμένος. Frequentissimus talium substantivorum apud comicos usus est, v. c. φρονηματίας, ἡπατίας, στημονίας, βαδισματίας etc. Quod statim sequitur apud Hesychium Κεραυνίας: ἐμβρόντιστος, scribendum ἐμβρόντητος.

CXXXVI.

Hesychius, Κεστρεῖς: τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λαιμαργὸν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον. Similiter Athenienses κεχηνάτους appellat Aristophanes.

* CXXXVII.

Hesychius, Κλαζομένιοι: οὕτω κωμωδοῦνται. δοκοῦσι γὰρ ἐπικύπτοντες προστιλᾶν. Et Κλαζομένιος: οὗτος Ἡρακλείδης ὁ Κλαζομένιος τε καὶ ὁ βαῦς καλούμενος. Interpretes, qui nihil de hoc Heraclide Clazomenio se scire fatentur, satis indicant se glossographi verba non recte percepisse. Hoc enim dicit, Heraclidem propter flagitiosam spurcitiam a poetis comicis ludibrii causa Clazomenium appellatum esse. Alterum hominis cognomen, quod Βαῦς scribendum videtur, quod spectet nescio, neo quidquam lucis affert Iohannes Alex. de acc. p. 7 35: ταῦτα μὲν οὖν ἀρσενικά· κοινὸν δὲ τὸ παῖς, θηλυκὰ δὲ μόνως ναῖς καὶ νᾶς, γραῦς, βαῦς, quod quid sit ne Lobeckius quidem Paralip. gramm. p. 91 compertum habuit. Porro quod dicit glossographus οὗτος Ἡρακλείδης, indicio est hanc glossam ex scholis vete-

ris comici transscriptam esse. Denique non dubitandum videtur quin illa ἐπικύπτοντες προσκιλῶσιν ipsa poetae verba sint, in quibus ἐπικύπτοντες quid sit praeter alios docet Antiphanes Ἀλιευομ. I 18: τοῖς κιθαρωδοῖς ὡς σφόδρα ἅπασιν οὗτος ἐπικεκρυφῶς λανθάνει. Ita enim legendum pro ἐπιπεφυκῶς.

CXXXVIII.

Hesychius, Κνάπτειν κελεύω γλῶσσαν: συνέχειν ἐντὸς τῶν ὀδόντων κελεύω τὴν γλῶτταν. Si comici fragmentum est, γλῶτταν scribendum.

CXXXIX.

Hesychius, Κνέωρον: φυτόν τι ὃ τοῖς θεισμοφορίοις ὑποστόρννται, καὶ ᾧ εἰς κάθαρσιν χρῶνται. καὶ γυναικεῖον μῦθον. Haec postrema significatio non dubito quin ex comico poeta derivata sit.

* CXL.

Hesychius, Κωλεασμός: τὸ περαίνεσθαι. πεποιήται δὲ ἀπὸ τοῦ κόλου (leg. κολεοῦ) καὶ ἀπὸ τοῦ καθιέναι εἰς τὸ κόλον (leg. τὸν κολεόν). τοῦτο δὲ κολεάζειν ἔλεγον. In his κολεός et περαίνεσθαι obsceno sensu dictum esse sequens glossa docet: Κολέαρχος, κακόσχολον ὄνομα. In qua Κολέαρχος comicorum more ex Κλέαρχος similive nomine detortum est. Ac fortasse etiam ἀρχός ambigue dictum est. V. Eustathium p. 211 8. Nescio tamen an vera horum nominum scriptura fuerit κωλεασμός et Κωλέαρχος, ut non ad κολεός, vagina, sed ad κωλῇ revocanda sint.

CXLI.

Hesychius, Κορίνθιαι: αἱ πέδαι, καὶ αἱ ἀπὸ Κορίνθου τῆς πόλεως ἐταῖραι. Legendum videtur Κορίνθιαι πέδαι: αἱ ἀπὸ Κορίνθου — ἐταῖραι.

CXLII.

Hesychius, Κραδαφάγος: συκοφάγος, ἰσχαδοφάγος. σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἀγροῖκον. Huius simile est convicium

συκοτραγίδης, quo Hipponactem et Archilochum usos esse constat. Id autem dubium esse potest, utrum comicus illo nomine rusticitatem an paupertatem vel sordidam avaritiam notare voluerit. Scriptor incertus cuius verba supra p. 457 apposui: κύμινον πρίων καὶ μόνον οὐ ταριχεύων τοὺς θαλάλους τῶν κραδῶν. *)

CXLIH.

Hesychius, Κροκύλεγμος: ὁ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγων τῶν ἱματίων. Apposite grammaticus Bekk. p. 468 19. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἔνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρωῖνται καὶ Ἀριστοφάνης Εἴ τις σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρεῖ. Cfr Dindorfium ad Aristoph. fragm. p. 160.

CXLIV.

Hesychius, Κρουσιδημῶν: κρουσιμετρῶν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ μετρεῖν ἀπατώντων. De demogogo hoc dictum videtur populum callidis fraudibus circumveniente.

CXLV.

Hesychius, Κυβηλικὸν τρόπον. Praefigunt κυβηλικῶς. Mihi glossema potius quam glossa excidisse videtur. Compara Hesychium in Κρῆτα τρόπον, Σαμιακὸν τρόπον, Λακωνικὸν τρόπον etc. quae omnia ex comicis poetis excerpta sunt. Quid autem exciderit alia docet glossa Hesychii quamvis corrupta, Κυμβαλικὸν τρόπον: τὸ πελέκει κακουργῆσαι. Videtur id de nocturno grassatore dictum fuisse, qui securi homines percuteret.

CXLVI.

Hesychius, Κυνέσπασαν: ἐξέδυσαν. ἔνιοι κυνέσπα-

*) Vocabulum κράδῃ, ut id adiiciam, ex cod. Ven., cuius collationem I. Bekkero debeo, reddendum Athenaeo III p. 73 f. ubi vitiose legitur: οὐδενὶ γὰρ τῶν περὶ σύκων λόγων παραχωρήσοιμι, κἄν ἀποκρέμασθαι δέη. Verissime codex κἄν ἀπὸ κράδης κρέμασθαι δέη. In eodem nomine corrupta est Hesychii glossa, Δικράδετος ξένος, δύο κλάδους ἔχων. Lege Δικραδῆς ἱερνός: δύο κλάδους ἔχων.

σαν τὸ αἰδοῖον ἐπιτείναντες οἷον ἐπίσπασαν. Legendum κύν' ἔσπασαν. Κύων de pudendo virili pariter ac muliebri dicitur. Αἰδοῖον ἀνασπᾶν enotavit Pollux II 175.

CXLVII.

Hesychius, *Κυνόφαλοι*: Κορίνθιοι. φυλή. Scribendum videtur *κυνόφαλλοι*, quo libidines Corinthiorum a poeta comico notari potuerunt. Sed *φυλή* quid sit nescio. Nisi forte Gynophallos Corinthiæ phylæ nomen fuisse comicus aliquis sinxerat.

• CXLVIII — CLIII.

Hesychius, *Κυσθοκορώνη*: νύμφη. De πόρνη petius quam de νύμφη id comicus poeta dixisse videtur. Ita ab Archilocho apud Athen. XIII p. 594 b. Plango lens his verbis compellatur, *συκέη πετραίη πολλὰς βόσκονσα χορῶνας*. In eandem sententiam interpretor eiusdem poetæ locum apud schol. Arati vs. 1009: *ὑφ' ἡδονῆς σαλευμένη χορῶνη*. Sic enim legendum pro *σαλευομένη*. Ex comicis poetis item petita videntur quæ deinceps recenset Hesychius vocabula cum *κύσθος* vel *κυσός* composita: *Κυσιᾶ*: πασχητιᾶ. *Κυσοβάκχαρις*: ἦτοι τὸν κυσὸν μυρίζων, ἢ τῷ κυσῷ μυριζόμενος. *Κυσολάκων*: Ἀρίσταρχός φησι τὸν Κλεινία (Alcibiadem) οὕτω λέγεσθαι τῷ κυσῷ λακωνίζοντα. *Κυσονίπται*: πόρνοι, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. *Κυσοχήνη*: εἶδος δέσμου. οἱ δὲ εὐρυπρωκτίαν. In his quæ de *Κυσολάκων* leguntur, comparanda sunt cum Photii glossa p. 192 18. *Κυσολάκων ὁ Κλεινίας* (sic) ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων. τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν λέγουσι. *Μελαίνη* γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης. Ubi pro *Μελαίνη* scribendum esse Ἑλένη, pro Aristotele autem Aristophanis nomen reponendum conieci vol. II p. 200. nescius tum prius iam correxisse Ruhkenium in Auctario ad Hesychium, qui Aristotelis ex Hesychio Aristarchi nomen substituit, ut hæc ex Aristarchi in comicum commentario petita sint.

* CLIV.

Hesychius, *Λαισποδίας*: ὄνομα κύριον. ἔνιοι δὲ (μὲν) τὸν Ἀλκμείωνα (ita cod. pro Ἀλκμαίωνα) ἀνέθυσαν λέγεσθαι, οἱ δὲ τὸν δριπανώδεις πόδας ἔχοντα. Postrema spectant ad Læspodiam eum, qui passim a comicis propter crurum vitium irridetur. Vide ad Eupolidis fragm. p. 476. Alius autem comicus eodem nomine ἐπιθετικῶς ad notandam Alcmaeonis libidinem usus erat, quod fecit etiam Apollodorus comicus Fragm. inc. fab. I 10 p. 454. Alcmaeonem autem dicere videtur Themistoclis adversarium, de quo Plutarchus Moral. p. 805 c.

* CLV.

Hesychius, *Λακκόπουτος*: ὁ Καλλίας ὑπὸ τῶν κωμικῶν διὰ τὸ περιτυχεῖν χρυσῶ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ. Vid. Hist. crit. p. 132.

CCLVI. - CLVII.

Hesychius, *Λάμιον* τὸν πρίονα. ἡ *Λάμιος* ὁ πέλκευς. ἦν τις Ἀθήνησιν, ὃς ἐκωμωδεῖτο. λέγεται δὲ καὶ Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθίτου Λάμιος. Post ἐκωμωδεῖτο (ita enim recte viri docti pro ἐκωμᾶδει) excidisse videtur ἐπὶ τοῦ ξυλογορεῖν vel ξυλοκοπεῖν. Eam ob causam enim Lamius in ludibrium a comicis appellabatur πρίων et πέλκευς, cuiusmodi substantiva cognominum vicem obtinere non sine exemplo est. Similiter Demetrio histrioni *Πελέκειος* nomen inditum est, non aliam ob causam opinor quam quod Aegisthi vel Clytaemnestrae Agamemnonem securi percutientis partes scite egerat *). Ipsum Dionysum deum sub nomine *Πέλεκυς* apud Pagasaeos cultum fuisse docet Theopompī lo-

*) Hesychius, *Δημήτριος*, ὁ *Πέλεκυς*, τραγωδιῶν ὑποκριτής. καὶ ὡς ἐκ ἐπικρίθη τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον πέλεκε κατὰ πολλοὺς γεόμενον. Ita enim corrigunt. Non omittendum tamen apud Etymol. M. p. 266 5 legi *Δημήτριος* ὁ πύκτης: τοιοῦτοι δὲ καὶ εἰσὶν οἱ πύκται. Quae si vera est lectio, Demetrio pugilis nomen haesisse coniicias, propterea quod non securi, sed pugnis Agamemnonem interfecerit.

cus apud schol. Homeri Iliad. ω 428: Διόνυσον τὸν ἐν Πα-
 γασαῖς, ὃς ἐκαλεῖτο Πίλεκος (Πέλεκς). Verissime autem
 Hesychii glossam me interpretatum esse docent verba schol.
 Aristoph. Eccles. 77: Λάμιος τις πένης καὶ ἀπὸ ξυλοφορίας
 ζῶν. Quod addit in fine articuli Hesychius, λέγεται δὲ καὶ
 Γνησίθεός τις ἐξ ἐπιθέτου Λάμιος, ad alium Lamium spe-
 ctare videtur. Quod indicat etiam Photii glossa p. 206 21:
 Λάμιος ἐκαλεῖτο τις Ἀθήνησιν. οὕτως καὶ Μνησίθεος.
 Quae sic intellego: Λάμιος nomen proprium est civis Athe-
 niensis, sed eodem nomine Mnesitheus appellabatur ἐπιθετι-
 κῶς. Cfr vol. III p. 482.

* CLVIII.

Hesychius, Λασίσματα: ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ
 πολυπλόκου. Lasum dicit Hermionensem, nobilissimum poe-
 tam dithyrambicum, cuius multiplices modorum flexus qui
 notare voluit poeta comicus, λασισμάτων nomine usus est.
 Nisi forte eo nomine ad versutum nescio cuius vafri hominis
 ingenium significandum usus est. Ac fortasse poetae versus
 hic fuit: ταυτὶ σοφιστοῦ πολυπλόκου λασίσματα.

CLIX.

Hesychius, Λιθωμόται δημηγόροι: ἐπὶ τοῦ λίθου
 ὁμνῶντες. ὁ δὲ λίθος τὸ ἐν τῇ θείᾳ ἐκκλησίᾳ βῆμα. In-
 terpretes intellegunt sacros concionatores et βῆμα expli-
 cant de suggestu in ecclesiis Christianorum. Mihi locus de
 atticis oratoribus explicandus et τῇ Ἀθηναίων ἐκκλησίᾳ le-
 gendum videtur. In Pnyce quid βῆμα et λίθος fuerit no-
 tum est. Λιθωμότας autem dixit comicus, fortasse Demo-
 sthenem notans, cuius notum est et a multis irrisum iuramen-
 tum. V. ad Timocl. p. 613. Video his scriptis coniecturam meam
 confirmari hac Photii glossa p. 228 22: εἰρήχασιν (εἰώθα-
 σιν?) οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς ὅρκους ποιῆσθαι
 ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Φιλόχορος ὑποδηλοῦσιν.

* CLX.

Hesychius, Λωπιστός ὁ Παλαμήδης, ἐκ τῆς τῶν

ηματιῶν ἐπιρράψεως. Cod. ἐπιρίψεως. Ridet oplnor histrionem qui Palamedem λῶπει indutus inscite egerat.

* CLXI.

Hesychius, Μενωνίδαι: τῶν εὐφήμων ἐκ Μένωνος ἰδίων. τινές δέ φασι τὸν Μένωνα ἐξωστρακισθῆναι. Cod. ἐκ μένων ἰδίων, et in fine ἐξωστρακίσθη. Lege Μενωνίδαι: τῶν εὐσήμων. ἐκ Μενωνιδῶν. τινές δέ φασι — ἐξωστρακίσθαι. Verba ἐκ Μενωνιδῶν poetae esse videntur, cuius locum interpretatur glossographus verbis Μενωνίδαι τῶν εὐσήμων, Menonidae illustribus gentibus adnumerandi. De Menone illo ostracismi poena multato nihil mihi innotuit. Hesychii locus fugit diligentiā Meleri nostri in docta commentatione de ostracismo.

CLXII.

Hesychius, Νόστον προμαθόντες: χρόνον πολλοῦ νόστον προμαθόντες. Videntur haec in fine anapaestici tetrametri posita fuisse.

* CLXIII.

Hesychius, Ὀλισβοκόλλιξ: παρὰ τὸ ἐτοιμοκόλλιξ. In his ὀλισβοκόλλιξ esse videtur aut penis ad κόλλιχος speciem, aut κόλλιξ ad penis similitudinem formatus. Ἐτοιμοκόλλιξ quod idem ex comico poeta ductum videtur, de homine dici potuit ad panes donandos prompto et parato, h. e. qui aliorum voluntatem panibus suggerendis sibi conciliaret. Ita ab Ephippo comico (vol. III p. 822) nescio quis dicitur παρ' Ἀλεξάνδρου κόλλιχα γαγών κρίβανος ἄρτων. Fuit cum ἐτνοκόλλιξ scribendum conciperem, h. e. ἄρτος ἐτνίτης. Sed nihil mutandum videtur.

** CLXIV.

Ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίγνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν

Hesychius, Ὀμμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἀλίσχεσθαι ἐρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. Idem versus est apud Clementem Alex. Paedag. III p. 100

Sylb.: *κάντειϋθεν ἐπὶ τὴν ἀκρασίαν ἀποδύνονται. ἐκ τοῦ γὰρ εἰσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν.* Sophoclis verum esse non recte opinatur Leutschius ad Diogen. IV 49 frustra Casaubonum antestatus.

CLXV.

Hesychius, *Ὀνοστύπαξ: ὀνοστύπα. διὰ μὲν τοῦ ὄνου τὸν μύλωνα ὀνειδίζων, διὰ δὲ τοῦ σπύππακος, ὅτι στυππιμοπώλης ἦν.* In his *ὀνοστύπα* ex dittographia ortum videtur, quo vitii genere in Hesychio nullum frequentius. Spectat autem Hesychii glossa ad Eucratem Melitensem. Aristophanes Equ. 254: *Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων*, ubi scholiasta: *ἐνθα αἱ κάγχους φεύγονται. κάγχους δὲ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ ἀφ' ὧν ἡ πητισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερωτέρως φησί. Καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὐκράτης στύπαξ.* Idem ad vs. 129: *ὅς (Εὐκράτης) στύπαξ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππιμοπώλης εἶναι.* De pistrino quod idem homo habuisse dicitur v. Photium s. v. *Μελιτία κάπρον* et Hesychium s. v. *Μελιτεὺς κάπρος.*

CLXVI.

Hesychius, *Ὀρθοπυγιάς: ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρει πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι.*

* CLXVII.

Ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων.

Hesychius, *Ὀστράκων: Ἀπτήνα — ὀστράκων. ἀρτι τοῦ ὥων, τινὲς δὲ κελύφων.* Videtur comici versus esse de homine qui immaturus et praeter aetatem ad rempublicam accesserat, velut de Hyperbolo. Similiter summus Anglorum tragicus in Hamleto Act. V sc. 2: *this lapwing runs with the shell on his head.*

CLXVIII. CLXIX.

Hesychius, *Οὐδ' ἐτρύπησεν κρόκην: οὐδὲν εἰργάσατο.* Idem, *Περιπρωκτιῶσα: τρυφερυομένη ἐπὶ τῇ πυγῇ.*

CLXX.

Hesychius, Πλύνον καταπλυντήριζε, καὶ πλυνθήσομαι, Ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν λοιδορῶν λέγουσιν. Res nota. Pro πλυνθήσομαι atticens poeta scripsit πλυνθήσομαι.

CLXXI.

Hesychius, Πριαμωθήσομαι: ξυρηθήσομαι. ἐπειδὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἐστίν. Eadem Photius p. 448 9. Πριαμωθῆναι; ξυρηθῆναι. τὸ γὰρ τοῦ Πριάμου πρόσωπον ξυρίας ἦν.

CLXXII.

Ἄλλ' ἢ τρίορχος ἢ πτερῶν ἢ στρουθίας.

Hesychius, Πτερῶν: Ἄλλ' ἢ — στρουθίας. εἶδος ὀρνέου. Pro πτερῶν, quod incognitae avis nomen est, fortasse πτερῶν scribendum. Tum notabilis forma στρουθίας, quod a στρουθός aequè recte formatur quam e. c. σπογγίας a σπόγγος *), quod lexica nostra non minus ignorant quam πτερῶν et στρουθίας.

CLXXIII.

Hesychius, Πύππαξ: τὸ νῦν βόμβαξ λεγόμενον πύππαξ ἔλεγον, ὡς Λυκόφρων ὠήθη. οὐκ ἔστι. τὸ μὲν γὰρ βόμβαξ τίθεται καὶ ἐπὶ σχετλιασμοῦ καὶ ἐπὶ γέλωτος, τὸ δὲ πύππαξ οὐχί. Haec ad comicorum usum spectare Lycophronis nomen docet.

* CLXXIV.

Τίς γὰρ ἂν

ἀντὶ ῥαφανίδος ὀξυθύμι' εἰσορῶν

ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς;

Hesychius, Ῥαφανιδωθῆναι: τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαννον κατὰ τῆς ἔδρας. Τίς γὰρ ἀντὶ ῥαφανίδος ὀρῶν ὀξυθυμίαν ἔλθοι πρὸς ἡμᾶς. Ita vulgo. Correxerit Porsonus Advers. p. 301. Attigit locum Is. Vossius ad Catull.

*) Schol. Aeschinis περὶ παραβρεσθ. p. 245 Bekk. (edit. 1815) παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει ὁ σπογγίας καὶ ἡ σπογγία. Omissit hoc Bergkiius.

p. 48. qui recte explicat: *si pro raphano moechis crux statuatur, nemo nos accedet.*

CLXXV.

Hesychius, *Ῥῆξαί με καὶ φράσαι ἀεὶ λόγον: ἀντὶ τοῦ ἐκρῆξαι φωνήν.* Si comici haec verba sunt, fortasse scribendum:

ῥῆξαί με φωνήν καὶ φράσαι δεῖ τὸν λόγον.

CLXXVI.

Hesychius, *Ῥοίκου κριθοπομπία: Ἐρατοσθένης ἐν ἐννάτῳ. τῶν Ἀμαθουαίων βασιλέως. τοῦτον αἰχμάλωτον γεόμενον εἶτα ὑποστρέψαντα πρὸς ἑαυτὸν τῇ πόλει Ἀθηναίων κριθὰς ἐκπέμψαι φησὶν.* Dixit de hac glossa Bernhardius Eratosth. p. 281 sq. Res ipsa, cuius comicus aliquis mentionem fecerat, spectare videtur ad tempora Eua-gorae.

CLXXVII.

Hesychius, *Σκύξης: παρὰ Φιλητᾶ Παύσω σε τῆς σκύξης. ἀντὶ τοῦ τῆς κάπρας.* Cod. *Φίδιτα.* Comicum poetam, non elegiacum hic landari docet senarii hemistichium. Corrigendum igitur *παρὰ Φιλήμονι* vel *Φιλεταίρῳ.* De hoc monui Praef. ad Menandri fragm. p. X. Ineptit Bachius Fragm. Philetæ p. 67.

CLXXVIII.

Hesychius, *Σχιζογυάνδρους: τοὺς συκοφάντας.* — Idem, *Τέχνη: ἐπιστήμη, δόλος. Τέχνης γὰρ οὐχ ἤμαρτες.*

CLXXIX.

Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα.

Hesychius, *Φοινικελίκτην καὶ λόγων ἀλαζόνα; ἀπατηλὸν καὶ κάπηλον.*

CLXXX.

Hesychius, *Χαλκιδίζειν: ἀπὸ τῶν κατ' Εὐβοίαν Χαλκιδέων. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδευαστούντων, ἐπεὶ ἐπλεόναζον παρ' αὐταῖς οἱ παιδικοί ἔρωτες.* Es de re dixi

ad Euphor. fragm. p. 10. At idem illud verbum comici poetæ etiam de hominibus sordide avaris dicebant. Plutarchus Prov. I 84. Χαλκιδίζειν: ἐπὶ τῶν γλισχρομένων. οἱ γὰρ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ἐκωμωδοῦντο, ubi vide editorem.

CLXXXI.

Hesychius, Χρεμψιθέατροι: οἱ εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον. Integrriora hæc apud Suidam leguntur, Χρεμψιθέατρον (sic): ἢ ὅτι εἰσιόντες εἰς τὸ θέατρον χρέμπτονται, ἢ ὅτι χρεμπτόμενοι ἐκβάλλονται.

* CLXXXII.

Οὐδ' Ἀμυνίαν ὁρᾶτε πτωχὸν ὄντ' ἐφ' ἡμῖν;

Hephaestio VI p. 86 Gaisf. de trochaicis versibus dicens: ὁμοίως δὲ καὶ τὸ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐπίσημόν ἐστιν, οἷον Οὐδ' Ἀμυνίαν κτλ. Ita enim scribendum est pro edito Ἀμειψίαν. V. Hist. crit. p. 200.

* CLXXXIII.

Τῶν πολιτῶν ἄνδρας ὑμῖν δημιουργοὺς ἀποφανῶ.

Hephaestio VI p. 87 Gaisf. de tribracho in ultima tetrametri trochaici sede agens: παράδειγμα τόδε Τῶν πολιτῶν κτλ. Pro ἄνδρας ex uno libro enotatur ἄνδρες, quod nescio an edito praestet.

* CLXXXIV.

Θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν.

Hephaestio XIII p. 75 Gaisf. de paeonicis versibus agens, quos a quibusdam ita componi dicit, ὥστε τρεῖς εἶναι τοῖς καλουμένοις τετάρτους παίωνα, εἴτα τελευταῖον τὸν κρητικὸν Θυμελικὰν κτλ. His verbis chorus tragicum compellasse videtur, quem comicus poeta de poesios principatu cum aemulis certantem repraesentaverat. Ut Aristophanem omit- tam, simile Phrynichi in Musis institutum erat. Ac probabile est veteris comoediae poetas eiusmodi argumenta saepius tractasse.

* CLXXXV.

Εὐφράνας ἡμᾶς ἀπόπεμπ' οἷκαδ' ἄλλον ἄλλοσε.

Hephaestio XVI p. 109 Gaisf. de metro Eupolideo dicens: ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντισπαστικὸν καθαρὸν ποιοῦσιν, οἷον *Εὐφράνας* κτλ. Locus ex parabasi petitus est. Fortasse scribendum ὑμᾶς ἀπέπεμπ', ut chorus de poeta loquatur, quem spectatores, quotiescunque is fabulam commiserit, oblectatos dimisisse dicit. In fine praecedentis versus fuisse videtur ἐκάστοτε. Bergkii Comment. p. 162 corrigit ὑμᾶς ἀποπέμπω.

** CLXXXVI.

Ἀνάπιπτε. Β. πότερον ἀνδριάντας ἰστιᾶς;

Hierodrianus Pierisoni p. 441: Καταχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἰστιωμένων, ἀναχεῖσθαι δὲ ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων. εἰπόντος γοῦν τινος Ἀνάπιπτε, ὁ κωμικὸς παίζων, ἀνδριάντας ἰστιᾶς, ἔφη. Addidi πότερον praesente Piersono. Cf. supra p. 427.

* CLXXXVII.

Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ πρᾶγμα, κοῦκ ἂν ἐβουλόμην λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον, οὐκ ἂν ἐβουλόμην.

Hermogenes περὶ μεθόδου δεινот. c. 35 vol. III p. 439 Walz.: τούτων (trium generum τοῦ κωμικῶς λέγειν) παραδείγματα λάβωμεν τὰ μὲν ἐκ τοῦ κωμικοῦ, τὰ δὲ ἐκ τοῦ βίου, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ῥήτορος. Tum parodiae quam dicti exemplo allato ex Aristoph. Vesp. 45 pergit: τὸ δὲ παρὰ προσδοκίαν οὕτω Βδελυρὸν μὲν οὖν τὸ π., κοῦκ ἂν ἐβουλόμην λαχεῖν· ἐπειδὴ δ' ἔλαχον. προσδοκᾷ μὲν ὁ ἀκροατὴς ἀποῦσαι „ὑπομεινῶ” φησὶ δὲ „οὐκ ἂν ἐβουλόμην.” Pro βίῳ in Hermogenis verbis Walzina ex Schaesferi coniectura edidit βιολόγον, de Menandro id intellegi volentis, cuius nomen in Vind. supra βίου scriptum est. Quae si vera esset coniectura, Menandri fragmentum haberemus. Sed Menander neque βιολόγος dici nec Aristophani comico sic apponi potuit. Βίος quid sit recte intellexisse videtur Gregorius, p.

τὰ καθ' ἡμᾶς πράγματα interpretatus. Dicit autem exempla quae deinceps Hermogenes de altero comicae dictionis genere affert: ἐμαχέσαντο οἱ ὀρτυγες ὡς Αἴας καὶ Ἐκτωρ etc. non ex scriptore aliquo, sed ex vitae usu et consuetudine petita. Ita βίον praeter alios dixit Apollonius Pron. p. 288 B. et Antiattic. p. 113 25. Itaque Aristophani potius fragmentum nostrum tribuerim.

CLXXXVIII.

Ἐνθα σταθεὶς ἡρέε μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον.

Herodianus de dict. sol. p. 24 23 de participiis monosyllabis disserens: ἔς, ἔνθεν τὸ ἄφες, πρόες, θές, φρές, σπές. *Ἐνθα ταθεὶς ἡρέε μ' ὡς τὸ μειρακύλλιον.* Scripsi ἔνθα σταθεὶς, tu hic subsiste et me intromitte ad adolescentulum.

CLXXXIX.

Herodianus de dict. sol. p. 45 14. Εἴξασι: οὐδεὶς παρακείμενος τρίτον πρόσωπον εἰς σι ἔχει τὴν πρὸ τοῦ τέλους συλλαβὴν διὰ τοῦ ξα, ἀλλὰ μόνον τὸ εἴξασι. τοῖς βιβλίοις εἴξασι. Da hac forma dixi vol. II p. 621,

CXC.

Harpocratio p. 29 12. Ἀπορρέξαντες: ἀπομερίσαντες, ἀπόμοιράν τινα δόντες. Ἰσαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίου συνηγορίᾳ. ἔστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

CXCI.

Harpocratio p. 86 12: ὅτι ἐκαλοῦντό τινες καὶ Ἰππάρχιοι Ἐρμαῖ ἀπὸ Ἰηπάρχου τοῦ Πεισιστράτου, εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν τῷ Ἰππάρχῳ.

CXCH.

Harpocratio p. 119 13. Λέμβος: — εἶδος νεὺς ὁ λέμβος. πολλάκις δὲ εἴρηται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ.

CXCIH.

Harpocratio p. 143 24. Πανδαισία: ἔστι μὲν τοῦ-

νομα πολλάκις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. πανδαισία δέ ἐστι
τὸ πάντα ἔχειν ἄφθονα καὶ μηδὲν ἑλλείπειν ἐν τῇ δαμί.

CXCIV.

Ἄργοι κάθονται μοι γυναῖκες τέτταρες.

Harpocratonis cod. Marc. apud Bekkerum p. 36 14:

Ἄργος ἐπὶ τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ ἀττικῶς· καὶ ὁ κωμικός Ἄργοι κάθονται κτλ.

CXCv.

Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἰεῖς.

Iohannes Alex. de acc. p. 82 23: καὶ τὸ βαὺ κατὰ μίμῃσιν κυνὸς ὀξύνεται. Βαὺ βαὺ καὶ κυνὸς φωνὴν ἰεῖς. Ita scripsi pro ἰεῖς. Verbum ἴημι primam corripit apud Aristophanem loco uno omnium sanissimo in Av. 946 et si recte conieci apud Platonem Symmach. I 4 (p. 665). Id qui recte fieri apud antiquos comicos negat C. G. Cobet Observ. crit. in Platon. com. p. 176. illius syllabae correptionem ad novae comoediae poetas relegat. Vellem exempla attulisset; nam mihi quidem nonnisi unus ex novae comoediae auctoribus locus cognitus est, in quo syllaba ista corripitur. Vide Stratonem Phoenic. vs. 3. Itaque res eo redit, ut verbum ἴημι et apud antiquos et novos comicos raro quidem primam syllabam, at recte tamen corripere dicamus. Ex quo consequens est nostram Platonici loci correctionem non temere esse reiciendam.

** CXCvi.

Ἄγρὸν ἔσχ' ἐλάττω γῆν ἔχοντ' ἐπιστολῆς
Λακωνικῆς.

Longinus de Subl. 38: καὶ τὰ κωμικά· καίτοι γ' εἰς ἀπίστιαν ἐκπίπτοντα, πιθανὰ διὰ τὸ γελοῖον Ἄγρὸν ἔσχ' ἐλάττω κτλ. Codd. ἔχον γὰρ ἐπιστολῆς. Correxist Valckenarius ad Theocriti Adon. p. 256. Eodem loco utitur Strabo I p. 36 (37): εἰσὶ τινες ὑπερβολαὶ ἐπὶ ὑπερβολαῖς, ὡς τὸ κουφότερον εἶναι φελλοῦ σκιᾶς, δειλότερον δέ

λαγῶ Φρυγός, ἐλάττω δ' ἔχειν γῆν τὸν ἀγρὸν
ἐπιστολῆς Λακωνικῆς. Quae omnia ex comicis poetis
derivata suspicor.

CXC VII.

Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου

ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετραπημένη.

Lucianus Herc. cap. 5: μηδὲ τοῦτο θαυμάσης εἰδὼς
τῶν ὧτων καὶ γλῶττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν
εἰ ταύτῃ τετρούπηται· μέμνηται γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τι-
νων ἰαμβείων παρ' ὕμνων μαθὼν Τοῖς γὰρ λάλοισιν κτλ.
Vulgo λάλοις. Correxist Casaubonus ad Theophr. Char. VII
p. 103 ed. Lips. Pro τετραπημένη, quod non recte primam
corripere videtur, suspicabar διατετραπημένη.

CXC VIII.

Ἡ Μυῖα δ' ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας.

Lucianus Enc. muse. cap. 11: ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς
παλαιούς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ (μυῖα) ποιήτρια,
πάνυ καλὴ καὶ σοφὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπι-
φανής, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικός ποιητὴς ἔφη Ἡ Μυῖ' ἔδακ-
νεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας. Corrige ut supra.

** CXC IX.

Ἄγροικός εἰμι τὴν σκάφην σκόφην λέγων.

Lucianus Iove trag. cap. 32: οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ,
μετὰ παρορησίας, ἐγὼ γὰρ ὡς ὁ κωμικός ἔφη, ἄγροικός εἰμι
τὴν σκάφην σκάφην λέγων.

** CC.

Μολυβδίνας ἔχων πέδας ἐν βορβόρῳ κάθηται.

Lucianus Alex. 25: ἐρομένου τινὸς τί πράττει ἐν Αἴδου
ὁ Ἐπίκουρος, μολυβδίνας, ἔφη, ἔχων πέδας κτλ.

CCI.

Lucianus Philop. 22: ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κράτωνα, μῶν
κακῶς πάντα ἐξεργρίνισα, ἵν' εἴπω τι κωμικευσάμενος;

• CCII.

Τούτῳ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο μοι λέγε.

Lucianus Ion. Trag. 38: ὥστε κατὰ τὸν κωμικὸν Τούτῳ μὲν ὑπομόχθηρον, ἄλλο μοι λέγε.

CCIII. CCIV.

Ἦδη δὲ λέξω τὸν λόγον τοῦ πράγματος.

Σκῆψις εἰρεθίζεται,

λόγος τις.

Michael Syngelus apud Cramerum Anecd. Ox. IV p. 328: ἔστι λόγος καὶ ἡ ὑπόθεσις, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἦδη δὲ κτλ. εἰ μοι: ἔστι λόγος καὶ ἡ ἀπολογία, ὡς ἐπὶ τοῦ Σκῆψις κτλ. Primum versum attigi supra. Utrumque fragmentum Menandro tribuebat Schneidewinius Conl. p. 119.

** CCV.

Ἦμην πότ' ἤμην τῶν σφριγόντων ἐν λόγοις.

Phavorinus p. 280 7 Diad.: τὸ ἤμην ἐπὶ τοῦ ὑπῆρχον ἀπηγόρευται, λέγεται δὲ ἤν. χρώνται δὲ τινες τούτῳ τῶν νεωτέρων, οἷον Ἦμην κτλ. Versus ille etiam apud alium grammaticum extat, unde eum petit Phavorinus; sed locum nunc non memini. De ἤμην praeter eos quos Buttmannus attulit Gramm. I p. 528 disputavit Heraclides Alexandrinus apud Eustathium p. 1432 et 1770.

CCVI.

Χειμῶνος ὄντος τρεῖς σισύρας ὑφέιλετο.

Philemo Lex. p. 119. Σισύρα: χλαίνης εἶδος ἐντελοῦς, οἷον ἐξωμῖς, ἢ ἀπλοῖς ἢ τι τοιοῦτον. οἷον Χειμῶνος ὄντος κτλ.

CCVII.

Philemo Lex. p. 105: χολή χόλος, τιμὴ τῖμος παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα. Eadem Eustathius p. 568 27. 1232 26. 1148 37.

CCVIII.

Philo Iud. vol. II p. 478: πάσχονσι γὰρ οὐκ ἐλάττονα ὢν διατιθέασιν, ἅπερ οὐκ ἴσασι παραπαιόντες οἱ τὸν οἶνον οὐχ ὥς ὁ κωμικός φησιν, ἐπὶ κακῷ τῶν πλησίον αὐτῶν (Mang. αὐτὸ) μένον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ πίνειν ὑπομέροντες.

• CCIX.

Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρῆνιον.

Philostratus Imagg. XIII p. 184 Iac.: ἥ ποῦ τις καὶ ἀναφθέγγεται μικρὸν ἴσπερον ἐπὶ σοὶ Μουσῶν εὐκόλων ἀνδρῆνιον λέγων. Videtur haec antiquae comoediae poeta de Phrynicho vel Sophocle, poetis tragicis, dixisse, quos utroque apud nomina celebratos esse constat. V. Hist. crit. p. 157. Adde schol. Sophoclis Oed. Col. 17: ἐκράτησε γὰρ (Σοφοκλῆς) μεγάλως τῇ φράσει, ὥστε μέλισσαν αὐτὸν ἐκάλεσαν οἱ κωμικοί, et Aristophanem Fragm. inc. fab. p. 1176 de Euripide elegantissime dicentem: ὁ δ' αὖ Σοφοκλίου τοῦ μέλιτι κεχρισμένου ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα. Nec ἀνδρῆνιον, *fanus*, a comicorum usu alienum esse docet Aristoph. Vesp. 1075: ἐξελεῖν πρὸς βίαν τὰνδρῆνια. Quo respiciens Hesychius, Ἀνδρῆνη: εἶδος μελίσσης. Ἀρίσταρχος, παρ' ᾧ καὶ ἀνδρῆνια τὰ μελίσσια, profecto non Ἀρίσταρχος scripsit, sed Ἀριστοφάνης. His scriptis video Welckerum ad Philostrati locum etiam sequentia, καὶ δεδοκέναι τῷ παρεγγυήσῃ, μή πη λάθῃ τις ἐκπᾶσα τοῦ σοῦ στόματος μέλιττα καὶ τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα, paululum immutata cum prioribus coniungisse. Sed ea mihi ludentis sophistae acumine quam veteris comoediae ingenio digniora videntur.

CCX.

Photius, Εὐχλεία: καὶ τὸ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται· ὥσπερ Ἐρᾶτοσθένης ἐν ἰβ' (περὶ κωμῳδίας). Corruptae in huiusmodi nominibus exempla apud antiquae comoediae poetas longe rarissima, frequentiora apud recentiores. Ea de re dicam ad Pausaniae lexicon rhetoricum.

CCXI.

Photius, *Εὐπραξίαν*: οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. *Θουκυδίδης* δὲ διὰ τοῦ γ. Dixit de his formis Lobeckius ad Sophoclis *Aiac.* 759.

CCXII.

Photius, *Ζητεῖν*: ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν οἱ Ἀτικοί. *Μηδὲ σὺ ζήτει τι πνυθέσθαι.* Recte τι delet Dobraeus Adv. II p. 592.

CCXIII.

Photius, *Καρδαμάλη*: μᾶζα ἐκ καρδάμου μιμαμένη, βρώμα γινόμενον Περσικόν. οἱ δὲ καρδαμάλη λέγουσιν. Scil. poetae comici.

CCXIV.

Photius, *Κέσχος* ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς *Νοῦς* ὄνομα· δι' ὅπερ οἱ κωμικοὶ παίζοντες τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας *Κέσχον* φασὶν οὐκ ἔχειν. Plinius citante Schlegensero HN. XXX 2 15: *in Cilicia apud oppidum Cescum rivus fluit Nus, ex quo bibentium subtiliores sensus fieri M. Varro tradit.* Proverbis Colisl. 143. εἰς *Κέσχον*: λείπει τὸ ἄπειθε. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ φρονούντων. *Κέσχος* γὰρ πόλις ἐστὶ τῆς Πισιδίας, ὡς δὲ ἔνιοι Κιλικίας, παρ' ἣν ῥεῖ ποταμὸς ὄνομα *Νοῦς*. Haec si vera sunt, non intellegitur quo pacto homines stulti *Κέσχον* οὐκ ἔχειν dici possint. Itaque apud Photium pro οὐκ ἔχειν fortasse scribendum οἰκεῖν. Cescus enim sita erat παρὰ *Νοῦν*, unde consequens est qui Cescum incolunt eos παραφρονεῖν (Pollux II 9. Arist. Nub. vs. 1482) i. e. παραφρονεῖν, *desipere*. Fave huius coniecturae Zenobius IV 51. *Κέσχον οἰκεῖν*: πόλις *Παμφυλίας* ἀνοήτων. ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε *Κέσχον* οὐκ ἔχουσα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἔχόντων, ubi itidem *Κέσχον οἰκοῦσα* scripserim, quod comicus de muliere stulta dixisse videtur. Denique Diogenianus V 52. *Κέσχω*ν (μετὰ *Κεσχωτῶν*) πόλις: ἐπὶ τῶν ἀνοήτων. οἱ γὰρ ἐν

ταύτῃ κατοικοῦντες τῇ πόλει τοιοῦτοι. Itaque triplex proverbii forma erat, Κέσκον οἰκεῖς, Κεσκωτῶν πόλις, εἰς Κέσκον. Quorum quod ultimo loco posui, significat ἄπιθι εἰς Κέσκον καὶ πῖθι ἐκ Νοῦ. Ceterum confer Schneidewinum ad locum Zenobii et Dobraeum Adv. II p. 595.

CCXV.

Photius, Κιλίκιοι τράγοι: ἀντὶ τοῦ δασεῖς. Cod. Κιγκιόπραγοι. Correxuit Schleusnerus. Illud comici incul-tos et barbatos homines irridentes dixisse videntur. Macarius apud Walzium ad Arsen. p. 819: Κιλίκιοι τράγοι ἐπὶ τῶν δασυτάτων καὶ θρασυτάτων καὶ ἀγροίκων. Setosos Cilicum capros memorat Columella Praef. I 26. Cfr Varro R. R. II 11. Atque hinc explicandum quod Cratinus itidem de homine villosa et prolixam barbam alente dixit Κορσάτης κάπρος Fragm. inc. fab. LXI p. 198 a Corsis Ciliciae oppido, si Hesychio fides.

CCXVI.

Τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαιῶς ἔχει
πάσχειν, ὅταν λάγνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῆς.

Photius, Λάγνης: οὐ λάγνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται. Τοιαῦτα μέντοι κτλ. ἡ δὲ ἀναλογία, οἶμαι, καὶ λάγνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα.

CCXVII.

Photius, Ἀύλλος: ποιητὴς ἐπὶ μωρία κωμωδούμενος. Cfr Hist. crit. p. 27.

CCXVIII.

Photius, Μετοίκιον: — ἐκάλουν δὲ οἱ κωμικοὶ σκαφέας τοῖς μετοίκους, ἐπεὶ ἐν ταῖς πομπαῖς τὰς σκάφας ἐκόμιζον οὗτοι. V. Valcken. ad Ammon. p. 111.

CCXIX.

᾽Ω πρόδοτι καὶ παραγωγῇ καὶ μύραινα σύ.

Photius, Μύραινα: καταφερέης· ἀπὸ τοῦ ζῶν. ᾽Ω πρόδοτι κτλ. Cfr ad Phrynichi fragm. p. 593.

Comoed. nov.

CCXX.

Μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν.

Photius, Μυρών: οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρωμα καὶ ἄναλον ὥστε (ὡς τό!) μήτε ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μωρὸν ἐς τὸ πᾶν. Pro Μυρὼν legendum μωρὸν, quod attice μῶρον dici praeter alios tradidit etiam Arcadius p. 69 13.

CCXXI.

Photius, Ξυήλη. — οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα (κνήν) οὕτω λέγουσιν, κάπικνῆν κάπεσθίειν. V. Piersonum ad Moer. p. 234. Pertinet huc quod Pollux tradit VII 196: ἔθος ἦν ἐπερωτᾶν πότιρα κνήν ἢ ἐπεσθίειν. Quorum alterum de caseo rasti, alterum de caseo integro cum pane edendo dicebatur. Cfr Kuhnii notam.

CCXXII.

Οὐκ ἂν φθανοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν.

Photius, Οὐκ ἂν φθανοίμην τὴν μάχαιραν παρακονῶν. Excidit explicatio.

CCXXIII.

Photius, Οὐκ ἀσκίω: ἀντὶ τοῦ κενῶ (κενῶς). ἀσκίω: γὰρ τὰ παιδία μορμύσσεται. Sed haec pertinere videntur ad Cratellum versum vol. II p. 235: οὐκ ἀσκίω μέντ᾽ ἔμορ μολύττετο | αὐτούς, ἐπεὶ τὰδ' ἔστι' ἀληθῆ. Ita enim nunc corrigo. Nam μορμολύττεσθαι dicitur, non μορμολίττειν.

CCXXIV.

Photius, Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι: οὐ βλασφημήσω.

CCXXV.

Photius, Οὐράνιον παιδιάν: ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβάλλωσιν.

CCXXVI.

Photius, Ὀρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἴτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμικύκλιον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θίασ

ᾠκεῖτ' ἔκει, φησὶν ὁ κωμικός. Fuit nuper qui audacter conliceret: εἰσέλθετε τὴν ὀρχήστραν, ἐπὶ γὰρ τὴν θείαν | οἰκεῖτ' ἔκει, syllabarum mensuram et sententiam susque deque habens. Dobraeus recte ᾠκεῖτ'. Verba εἰς τὴν ὀρχήστραν, i. e. ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, cum praecedentibus καὶ ὠρχοῦντο coniungenda videntur. Certe poetae non sunt nisi haec: ἔτι γὰρ τὴν θείαν ᾠκεῖτ' ἔκει, adhuc enim (sc. antiquis temporibus, de quibus dixerat comicus) illic (in foro) theatrum incolabatis, i. e. ludos scenicos spectabatis.

CCXXVII.

Photius, Παρασαβάζειν: παραμαίνεσθαι· ἀπὸ τοῦ σαβοῦ. τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ βακχεύοντας καλοῦσι σαβούς. Cfr Menandri Fragm. inc. fab. 441.

* CCXXVIII.

Παῦσαι μελωδοῦς', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον.

Photius, Πεζῇ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι. καὶ πεζῇ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν Παῦσαι — φράσον, ὁ κωμικός. τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν. Post πεζῇ excidisse videtur aut βαδίζειν aut πορεύεσθαι. Respicit enim, opinor, versum proverbialem: πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι apud schol. Aristoph. Vesp. 953 et Av. 1432. qui ab Etymol. M. p. 604 46 ita scriptus affertur: πεζῇ πορεύου· νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίστασαι. Ad echinos transtulit Epicharmus Athenaei III p. 31 c. Pro μελωδοῦς' cod. μὲν ᾠδούς. Correxerit Porsonus cll. Aristoph. Av. 1382 παῦσαι μελωδῶν, ἀλλ' ὅτι λέγεις εἰπέ μοι. Idem Advers. p. 298 docte egit de πεζαῖς ἑταίραις, quas memorat etiam Procopius Hist. arc. p. 60 Dind. et Eupolis Adul. p. 489 πεζὰς μύσχους. Compara πεζῷ γόῳ, quod ex incerto tragico affert Photius.

CCXXIX.

Photius, Πλευμονίαν νόσον: τὴν ἐρωτικήν. Eadem Hesychius. Pro ἐρωτικήν Toupus Emend. IV p. 268 tentat ναρκωτικήν, de pisce pulmone cogitans. Frustra. Pulmonem

amoris sedem habes apud Sophoclem Stobaei Flor. LXIII 0:
εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τάληθ' ἢ λέγειν, Διὸς τυραννεῖ πλε-
μόνων, scil. Κύπρις. Ibid. ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις
ἐνι ψυχῇ· τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς Θεοῦ βορά; ubi pro ἐντήκεται
requiro ἀνθ' ἀπτεται.

CCXXX.

Photius, Ῥᾶον ἄν τις τοὺς ὀδόντας ἡρίθμη-
σεν ἢ τοὺς δακτύλους. Scribendum videtur ἡρίθμησεν
ἢ δακτύλους, ut sit trochaeus tetrameter.

CCXXXI.

Photius, Σάραβον: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον οἱ κωμικοὶ
καλοῦσι. καὶ σάκταν. καὶ σάβυτταν. καὶ σέλινον,
καὶ ταῦρον καὶ ἕτερα πολλά. Sarabus, cuius nomine co-
mici muliebri membrum appellabant (v. supra p. 638), for-
tassee non diversus est a celebri illo pistore Plataeensi. Etiam
Σάκτας viri nomen esse videtur.

CCXXXII.

Photius, Σοβαρός: λαμπρός, ἐπαιρόμενος, τολμηρός,
αὐθάδης, ἔξω τοῦ δέοντος φερόμενος. — χρωῖνται δὲ τῇ
λέξει ταύτῃ συνήθως οἱ κυνικοὶ (sic).

CCXXXIII.

Photius, Τᾶλλα καὶ φιλώμεθα: λεγόμενόν τι οἶον
τᾶλλα καὶ φίλοι ὤμεν. Habet etiam Phrynichus Bekk. p. 64.

CCXXXIV.

Τὰ Ταντάλου τάλαντα τανταλίζεται.

Photius, Ταντάλου τάλαντα — κίχρηται δὲ τῇ παροι-
μίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ'. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τά-
λαντα· ὥς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται Τὰ Ταντάλου κτλ.

CCXXXV.

Ἦδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.

Photius, Τρύχνου: τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχ-
νον. — καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἀπαλώτερος τρύχ-
νου, ἣν παρωδῶν ὁ κωμικός φησιν Ἦδη γάρ κτλ.

CCXXXVI.

Τρώκτης σφόδρ' ἐστίν, ἅμα σισηρώς καὶ γελῶν.

Photius, Τρώκτης: ἀποστειρήτης καὶ ἀπατεῶν, οἶον ἐπι-
τρώγων· Τρώκτης κτλ.

CCXXXVII.

Photius, Ὑψοῦ διάττει: ἐν ὕψει ὁρμᾷ καὶ τρέχει.

* CCXXXVIII.

Photius, Φαρυγίνδην: ὡς ἀριστίνδην, σκώπτοντες
τὴν γαστριμαργίαν τῶν χορευτῶν Ἀττικοὶ λέγουσιν. Eadem
Etymol. M. p. 788.38. Hinc corrigendus Suidas, ubi φα-
λαγγίνδην legitur. Attlgi vol. II p. 290 sq.

* CCXXXIX.

Ἀκρόχολον καὶ δύσκολόν τι φθέγγεται.

Phrynichus Bekk. p. 3 18: Ἀκρόχολον καὶ δύσκολον
φθέγγεται. πανταχοῦ χρήσι. Correxit Bergkii Comm. p. 305.

CCXL.

Ἀσχυνόμενος δὲ περιπλέκει τὴν συμφοράν.

Phrynichus Bekk. p. 3 22: Ἀσχυνόμενος — συμφο-
ράν: ἐν συνουσίᾳ χρῶ. Addidi δέ.

* CCXLI.

Θερμολουσίαις ἀπαλοί, μαλθακευνίαις ἄβροϊ.

Phrynichus Bekk. p. 4 in. Ἀπαλοὶ θερμολουσίαις, ἄβροϊ
μαλθακευνίαις: ἐπὶ τῶν ὑπὸ τροφῆς καὶ ἀβρότητος διαρ-
ρεόντων. Versus est Euripideus correctus a me ad Menan-
dri fragm. p. 260 ed. mai. Cfr Plutarchus Mor. p. 789 f:
θερμολοντεῖν καὶ μαλθακώτερον κυθεύειν.

CCXLII.

Ἀνόητά γ' εἰ τοῦτ' ἤλθες ἐπιτάξων ἐμοί.

Phrynichus Bekk. p. 4, 4: Ἀνόητα — ἐμοί. ἀντὶ ἀνόη-
τος εἰ ἐπιτάττων τοῦτο. Ἀττικὸν γὰρ τὸ λέγειν ἀνόητα εἰ
τοῦτ' ἐπιτάξεις.

* CCXLIII.

Phrynichus Bekk. p. 4 15. Ἀπλυτον πώγωνα: ἢ θέλοις ἀνεπαχθῶς σκῶψαι τινα πωγωνίαν.

CCXLIV.

Phrynichus Bekk. p. 4 16. Αὐτὸ τοῦμπαλιν λέγεις: οἷον αὐτὸ τούναντίον λέγεις.

CCXLV.

Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον.

Phrynichus Bekk. p. 4 20. Ἀνεβόησεν οὐράνιον ὅσον: σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκον.

CCXLVI.

Phrynichus Bekk. p. 6 5. Ἀνασπᾶν γνωμίδιον: χωμωδικῶς εἴρεται, οἷον ἐκ βυθοῦ διανοίας ἄγειν.

* CCXLVII.

Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε.

Phrynichus Bekk. p. 8 27. Αὐτόκακον ἔοικε τῷδε: ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὥς εἰ λέγοι τις αὐτῷ ἄκρως ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολήν. Cfr *alium grammaticum* Bekk. p. 465 11.

* CCXLVIII.

Ἀστεῖον εἰπεῖν καὶ κατερρινημένον.

Phrynichus Bekk. p. 9 3. Ἀστεῖον καὶ κατερρινημένον εἰπεῖν: σημαίνει τὸ κατερρινημένον τὸ οὕτω λεπτιῶς καὶ ἄκρως διεργασμένον, ὥς μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι. Transposui εἰπεῖν. Cfr *idem* p. 453 33: Ἀστεῖον τι καὶ κατερρινημένον: χωμικὴ ἢ συμπλοκή.

CCXLIX.

Phrynichus Bekk. p. 9 31. Ἀγαθῶν ἀγαθίδεις: — χρῶνται ἐπὶ πολλῶν ἀγαθῶν. Pollux VII 31: παροιμία ἀγαθῶν ἀγαθίδεις, ἥ πλείστη κέχρηται οἱ χωμικοί.

CCL.

Phrynichus Bekk. p. 11 29. Ἀνδρόγυνον ἄθρυμα:
εἰ θελοῖς γύνιν τινὰ σκῶψαι χρήσαιο ἄν.

CCLI.

Phrynichus Bekk. p. 12 15. Ἀνασκυζᾶν καὶ σκυ-
ζᾶν: σκυζᾶν μὲν ἐστὶ τὸ πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμῶν, καὶ τί-
θεται ἐπὶ τῶν νεωτέρων ἢ παίδων ἢ γυναικῶν· τὸ δὲ ἀνα-
σκυζᾶν σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν πρὸς βυ-
τέρων. πρόσκειται δὲ τὸ ἀνὰ σημαῖνον τὴν ἐξ ὑπαρχῆς ἐν
γῆρα πρὸς τὸ πάσχειν ὀρμὴν. Compara ἀναθυᾶν, de quo
vide vol. II p. 268.

CCLII.

Phrynichus Bekk. p. 16 24. Αὐτὰ καὶ τὰ φίλτατα:
ἐπὶ τῶν φιλιότατων θήσεις. — παροιμία ἐστίν. ἢ φράσις
Ἀττική.

CCLIII.

Ἄφυγον ἄνδρα λαμβάνειν συνέμφορον.

Phrynichus Bekk. p. 17 20. Ἄφυγον κτλ. ἀντὶ τοῦ
δειλόν. Improbatur hunc usum Pollux III 136.

CCLIV.

Phrynichus Bekk. p. 21 12. Ἀνδρεράστρια γυνή:
ἢ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν ἢ ἐρωσα ἄλλου καὶ ἄλλου.

CCLV.

Phrynichus Bekk. p. 22 23. Αἵτην ἄνθρωπος: εἴ-
τις βούλοιο ἀποσκῶψαί τινα εἰς πολυφαγίαν καὶ ἀπλη-
στίαν καὶ ἀδηφαγίαν.

CCLVI.

Phrynichus Bekk. p. 24 32. Ἀμαξιαῖα χρήματα:
μεγάλα, ἃ φέροι ἄν ἄμαξα, οὐκ ἄνθρωπος ἢ ὑποζύγιον.
Hinc explicandum, quod et ipsum comicum sapit apud Dio-
genianum III 41. ἀμαξιαῖα ῥήματα: μεγάλα κομπάσ-
ματα, quod non referam cum doctissimo editore ad notum
proverbum ἀφ' ἀμάξης λέγειν. *)

*) Χρήματα in χρήματα abiit apud Theognin vs. 979 (Schneidew.)

CCLVII. CCLVIII.

Phrynichus Bekk. p. 25 15. Ἀπωλεσίσιον μειράκιον: τό ἀκόλαστον καὶ ἀπολλύν δι' ἀσωτίαν τὸν ἴδιον οἶκον. — Ἀρπαξομίλης: ὁ ἀρπάζων τὰς ἀπροδισίους ὁμιλίας καὶ ῥαδίως διακορῆς γινόμενος.

CCLIX.

Phrynichus Bekk. p. 25 29. Ἀνταποπαίξειν: ὅταν τις παίζων ἀστραγάλοις ἢ ψήφοις ἢ καρύοις ἢ κυβεύων ἐπ' ἀργυρίῳ νικήσῃ, εἴτ' αὐθις νικάται ἅ ἐνίκησεν.

CCLX.

Phrynichus p. 30 10. Βουλιμιᾶ τὰ βαλλάντια: κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν μηδὲν ἐχόντων ἔνδον βαλαντίων.

CCLXI.

Phrynichus p. 33 12. Γέρων στύππιος: ἦτοι λευκὸς καὶ πολίος, ἐπειδὴ τὰ στύππινα λευκά ἐστι. ἢ τὸν ἀσθενῆ δηλοῖ, ἐπειδὴ ἀσθενέστερά ἐστι τὰ στύππινα τῶν λινῶν.

* CCLXII.

Phrynichus p. 34 20. Δειπνοτίθηκος: ὁ δειπνὸν ἔνεκα πιθηκίζων καὶ ὑποθωπείων κόλαχος τροπὸν.

* CCLXIII.

Phrynichus p. 35 4. Δικομήτρα: οἶον μήτηρ καὶ γεννήτρια δικῶν καὶ συκοφαντιῶν. Ibid. lin. 28. Δικολύμης ἄνθρωπος: ὁ ἐν ταῖς δίκαις λυμαινόμενος, ὁ συκοφάντης. Similiter formatum est vocabulum Aristophanum ἰχθυολύμης.

CCLXIV.

Ἐλαφρόν παραινεῖν τῷ κακῷ πεπραγότε.

Phrynichus p. 38 7: Ἐλαφρόν κτλ. ἐλαφρόν σημαίνει τὸ ῥᾶδιον καὶ κοῦφον.

μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσση φίλος ἀλλὰ καὶ ἰργῶ, χερσὶν τε σπεύδοι χρεῖμασί τ' ἀμφοτέρω. Legendum φήμασι.

CCLXV.

Phrynichus p. 30 5. Ἐρρωγότας λέγειν λόγους: οἷον ἀηδεῖς καὶ ἀπάδοντας, οὐχ ἁρμονίους. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐξηρρωγῶτων ὀργάνων. καὶ γὰρ ταῦτα ἀνάρμοστον καὶ ἀηδὲς φθέγγονται. *Compara* πυριρραγές τι φθέγγεσθαι *apud* Aristoph. *Acharn.* 932 et *Cratinum* p. 167. — *Ibid.* 12. Ἐνσεσεισμένη: ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεισισμένη, καὶ μηκέτι σφριγῶσα μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα. *De vetula loquitur.*

* CCLXVI.

Phrynichus p. 39 19. Ἐπικαττύειν καὶ πτερνίζειν: τὰ παλαιὰ ἐπισκευάζειν. — λέγουσι ἰδὲ ἐπὶ τῶν τὰ παλαιὰ τῶν δραμάτων μεταποιούντων καὶ μεταραπτόντων. *V. Hist. crit. p. 32.*

CCLXVII.

Phrynichus p. 46 5. Κρονοθήκη: οἷον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστός — οἷονεὶ ἡ θήκη τοῦ Κρόνου καὶ ἡ σορὸς καὶ ἡ ταφή. — *Ibid.* 8. κατὰ κοιλίαν νοσεῖ: ἐπὶ τῶν πολυφάγων. — *Ibid.* 30. Κρονοδαίμων: ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ ἐνύθους.

CCLXVIII.

Phrynichus p. 47 15. Κυψέλαι φρονημάτων: οἷον θῆκαι φρονήσεως. κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν. *Ita per risum iocumque poeta homines, qui sibi prae aliis sapere videbantur, dixerat.*

CCLXIX.

Phrynichus p. 49 3. Κυνοκοπήσαι τὸν νῶτον: ὥσπερ κῖνα τῷ ξύλῳ κατακόψαι. — *Ibid.* 5. Κλωρομάστιξ: ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος. — *Ibid.* 6. Κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι: ἐπὶ γυναικὸς μεθύσου. *Poeta fortasse dixerat ἔχει κάμινον ἐν τῷ πνεύμονι, vel πλεύμονι.* — *Ibidem* 12. Κρανιόλειος: ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, ὁ φαλακρός. — *Ibid.* 13. Κνισοστηρητής: ὁ κνῖσαν καὶ δεῖπνα ἐπιτηρῶν. *Parasiti epitheton, qualis ille est de quo Diphilus p. 404.*

CCLXX.

Phrynichus p. 50 2. *Λιμοκόλακες*: οἱ διὰ λιμὸν κο-
λακεύοντές τινα. Idem p. 51 20. *Μονογέρων*: τὸν μο-
νότροπον καὶ δύσκολον γέροντα σημαίνει. Fortasse ad
Phrynichi *Μονότροπον* pertinet. V. vol. II p. 587.

CCLXXI.

Phrynichus p. 51 22. *Μεθυσοχάρυβδις*: ἐπὶ γυ-
ναικὸς μεθύσου, οὐκ ἐπ' ἄρρενος. — Idem p. 53 14. *Ὀνυ-
χιμαῖα τέμνειν*: ἀντὶ τοῦ μικρά. — Idem p. 53 21.
Οὐδὲν κακὸν ῥαδίως ἀπόλλυται: ἐπὶ τῶν ἐν πρᾶτ-
τόντων πονηρῶν. Fortasse γὰρ ante ῥαδίως inserendum.

CCLXXII.

Phrynichus p. 54 28. *Ὀνόγαστρις ἄνθρωπος*: ἐπὶ
τῶν ἄρρυσμον καὶ μεγάλην γαστέρα ἔχόντων. — Idem
p. 56 26. *Οὐκ ἀπείρω προσέβαλεν*: ἐπὶ τῶν οἰομένων
ἐξαπατήσειν, φωραθίντων δέ. — Ibid. 23. *οὐδὲ εἰς τὸν
ὁδόντα ἔχει φαγεῖν*: ἐπὶ τῶν μηδὲ σμικρότατα ἔχον-
των φαγεῖν.

CCLXXIII.

Phrynichus p. 58 9. *Πολύζων κακόν*: ἐπὶ πάν-
τηραιῶν εἴποις ἄν. — Ibid. 32. *Ποντοφάρυξ*: εἴ τις
βούλοιοτο σκώπτειν τινὰ ἄπληστον καὶ φάγον.

CCLXXIV.

Phrynichus p. 59 18. *Προβῦσαι φορτικὸν γέ-
λωτα*: ἀντὶ τοῦ προβαλεῖν. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν τοῖς
λύχνους προβνόντων. — τίθεται δὲ ἐπὶ τῶν μηδὲν σεμνὸν
ἔχόντων, αἱ δὲ διὰ τοῦ γελωτοποιεῖν θηρωμένων τι.

CCLXXV.

Phrynichus p. 59 26. *Πυθμὴν δεικῶν*: οἶον ῥίζα δι-
κῶν, φιλόδικος. — Idem p. 60 25. *Περικεκρουμένος
ἄνθρωπος*: ὁ οὐχ ὀλόκληρος. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἀγ-
γείων τῶν ὑπὸ χρόνου περικεκρουμένων.

CCLXXVI.

Phrynichus p. 61 1. Ποντοκύκη γυνή: ἡ οὕτω πανοῦργος, ὡς καὶ τὴν θάλατταν κύκῃ. ὡς πηξιδάλαττα ἢ τὴν θάλασσαν πῆξαι δυναμένη. Priori similitum est quod Arcadius p. 101 29 servavit παντογκύνη (παντοκύκη) ἢ ταραχώδης γυνή.

CCLXXVII.

Phrynichus p. 61 25. 'Ρινώλεθρος ὁσμή: ἐπὶ δυσώδους ἐρείς. — Ibid. 29. 'Ριγισίβιοι: ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ γυμνῶν, προσποιουμένων δ' ἄσκειν τὸ σῶμα. — Idem p. 63 10. Σοροδαίμων: δηλοῖ δὲ ὁ ἄξιος ἐν σορῶ δαίμων εἶναι δι' ὑπερβολὴν γήρως. Cfr Dobraeum Adv. Lp. 152.

CCLXXVIII.

Phrynichus p. 64 26. Τὰ νεῦρα τῆς τραγωδίας: οἷον τὰ κυρώτατα καὶ ἀνέχοντα αὐτήν. — Τρυπαλώπηξ: ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθαι δυνάμενος. — Τοκοπράκτωρ: ἀλλὰ καὶ τοχογλύφος. — Idem p. 65 6. Τραχηλόσιμος ἄνθρωπος: ὁ βραχὺν τὸν τράχηλον ἔχων.

CCLXXIX.

Phrynichus p. 60 3. Τίλλοπώγων: ὁ τὸν ἑαυτοῦ ἀποτίλλων πώγων. — Idem p. 68 30. Ὑποσακίζεται τὰ χρήματα: ἀντὶ τοῦ ὑπαναλίσκεται, ὑποκενοῦται.

CCLXXX.

Χωρὶς γὰρ οἰκοῦς ἄρεται τῶν ἡδονῶν.

Phrynichus p. 72 23. Χωρὶς οἰκοῦσιν: οἷον διεστήκασιν. Χωρὶς γὰρ οἰκοῦσιν ἄρεται τῶν ἡδονῶν. Nisi is tragici poetae versus est. — Ibid. 26. Χελυνοΐδης: ὁ τὴν χελίνην μεγάλην ἔχων. ὅμοιον τὸ πεοΐδης.

* CCLXXXI.

Εὐδαίμων Πολίαγρος

Οὐράνιον αἶγα πλουτοφόρον τρέφων.

Plutarchus de aud. poet. p. 27 c: τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει μαστροπείᾳ Πολιάγρον. Εὐδαίμων Πολιάγρος οὐράνιον αἶγα πλ. τρέφων. Dixi de his versibus ad Cratini fragm. p. 161. Commode Boissonadus ad Tiberium rhet. p. 41 affert Alciphronem III 62: εἰ μὴ Πολιάγρον τοῦ κυρτοῦ κακώτερός ἐστι τοιαῦτα Λυσικλῆς· ἐκείνος γὰρ λύτρα παρὰ τῶν μοιχῶν ἐπὶ τῇ γαμετῇ πραττόμενος ἀθώως τῆς τιμωρίας ἡφίει, et Aelianum VH. V 8: Σωκράτης μὲν οὖν κωμωδούμενος ἐγέλα, Πολιάγρος δὲ ἀπήγγεστο. Similia Callieteris lusum in Anthol. Palat. II p. 320: "Ὅστις ἔσω πνύρους καταλαμβάνει οὐκ ἀγοράζων, κείνου Ἀμαλθείας ἀγυνά ἐστι κέρας.

** CCLXXXII.

Τάλαντον ἢ προίξ· μὴ λάβω; ζῆν δ' ἔστι μοι
τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνου
προέμενος; οὐ δώσω δὲ καὶν Αἴδου δίκην
ὥς ἡσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργυροῦν;

Plutarchus de aud. poet. p. 18 a: τάλαντον ἢ προίξ κτλ. μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς — καὶ τοκογλόφῳ πρεσβύτῃ πρέποντες. Cfr ad Menandrum ed. mal. p. 81.

CCLXXXIII.

Plutarchus de aud. poet. p. 18 b: οὕτως ὁ νέος ἀναγνίσκων ἃ Θεοσίτης ὁ γελωτοποιός, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς, ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς λέγων ἢ πράττων πεποιήται, διδασκέσθω τὴν μιμουμένην ταῦτα δύναμιν καὶ τέχνην ἐπαινεῖν, ἃς δὲ μεμεῖται διαθέσεις καὶ πράξεις προβάλλεσθαι καὶ κακίζειν. Probabile est Batrachum fuisse lenonis nomen apud Menandrum.

CCLXXXIV.

Γέρων γέροντι γλῶτταν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνή,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς ἐπωδὸς ἐστὶ τῷ πειρωμένῳ.

Plutarchus de adul. et am. p. 51 e: ἀρχὴν φιλίας ἔφα-
μεν εἶναι — ὁμοιοπαθῇ διάθεσιν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς
καὶ ταῦτα εἴρηται· Γέρων κτλ. Menandro hos versus tri-
bunt Stephanus Com. Graec. p. 103. Fabricius ad Sextum
Emp. I p. 282 et Brunckius Poet. Eth. p. 100. Euripidis
esse statuit Valcken. Diatr. p. 148. cuius sententiae accedit
Wytttenbachius. Equidem nihil definio. Ad vs. 2 compara
Eurip. Hel. 830: σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.

** CCLXXXV.

Ἐμέ, Νικόμαχε, πρὸς τὸν στρατιώτην τάξατε,
ἂν μὴ ποιήσω πέποινα μαστιγῶν ὄλον,
ἂν μὴ ποιήσω σπογγίας μαλακώτερον
τὸ πρόσωπον.

Plutarchus de adul. et am. p. 62 e: οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ
πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν. εὖ γὰρ
εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν
ἐπαγγελίαν· Εἰ δὴ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον
ἔστι· κόλακος δὲ ταύτην· Αὔδα ὃ τι φρονέεις. Καὶ γὰρ
οἱ κωμικοὶ τοιούτους εἰσάγουσιν· Ἐμέ κτλ. Menandri hos
versus esse vix dubites. Monuit post Colvium ad Apulei. Me-
tam. I p. 16 etiam Wytttenbachius e Colace ductos statuens,
ell. Terentio Eun. IV 6 et 7. Luciano dial. meretr. IX et
Plauto M. G. V 31.

** CCLXXXVI.

Ὅταν δὲ νυστάζοντα μ' ἡ λύπη λάβῃ,
ἀπόλλυμ' ὑπὸ τῶν ἐνυπνίων.

Plutarchus de Virt. et Vit. p. 100 f: καὶ γὰρ ὃ καθεύ-
δουσι τοῦ σώματος ὕπνος ἔστι καὶ ἀνάπαυσις, τῆς δὲ ψυ-
χῆς πτοῖαι καὶ ὄνειροι, καὶ ταραχαὶ διὰ δεισιδαιμονίαν.
Ὅταν δὲ — ἐνυπνίων, φησὶ τις.

** CCLXXXVII.

Εἴτ' εἰ μὲν ᾗδεῖς, ὅτι τοῦτον τὸν βίον,
ὃν οὐκ ἐβίωσες, ζῶν διεντύχησεν ἄν,

ὁ θάνατος οὐκ εὐκαιρος· εἰ δ' ἤνεγκεν ἄν
 οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως
 ὁ θάνατος αὐτὸς σοῦ γέγονεν εἰνούστερος.

Plutarchus Cons. Apoll. p. 110 e: θάσσαι οἶα περὶ τοῦ-
 του φησὶ τῶν κωμικῶν τις πρὸς τὸν ἐπὶ τῷ ἁώρῳ λυπού-
 μενον θανάτῳ· Εἴτ' εἰ μὲν ἦδεις κτλ. Vs. 1 fort. εἰδείης
 pro ἦδεις. Reliquius τοσοῦτον pro τοῦτον. — Vs. 5 addidi
 ὁ θάνατος.

**** CCLXXXVIII.**

Τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια χύποτρίμματα.

Plutarchus praec. sanit. p. 126 a: ὀψοποιῶν δὲ τέχνη
 καὶ δημιουργῶν καὶ τὰ πανοῦργα ταῦτ' ὀψάρια καὶ ὑπο-
 τρίμματα, κατὰ τὸν κωμικόν, αἰεὶ τοὺς ὄρους τῆς ἡδονῆς
 μετατίθουσιν εἰς τοῦμπροσθεν. Scripsi χύποτρίμματα, quae
 crasis in rarioribus est. Aristoph. Vesp. 612 χύπηρσιαν.
 Theodectes apud Stob. ecl. phys. I p. 226 χυπό χειρα. Eu-
 ripides Iphig. Aul. 1368 χύπερ. Epicharmus apud Diogen.
 Laert. III 11 χυπέλιπον. Novae comoediae adscriptae propter
 vocem ὀψάριον.

**** CCLXXXIX.**

Ὁ τι προῖκα μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοί,
 τὸν ὕπνον, τί τοῦτο πολυτελὲς σεαυτῷ ποιεῖς;

Plutarchus de Superst. p. 166 b: ἀλλ' ὅγε κωμικὸς οἶα
 ἀηδῶς εἴρηκε πρὸς τοὺς καταχρυσοῦντας τὰ κλεινὶδια
 καὶ καταργουῦντας Ὁ τι μόνον ἔδωκαν ἡμῖν οἱ θεοί
 προῖκα τὸν ὕπνον, τί καὶ τοῦτο πολυτελὲς σεαυτῷ ποιεῖς;
 Probabile est haec ita scripsisse poetam ut supra exhibui.

**** CCXC.**

Ἔα μ' ἀπολέσθαι· τοῦτο γάρ μοι συμφέρει.

Plutarchus de virt. mor. p. 446 a: οἷχ ἦττον δὲ τοῦ-
 των ὁ εἰπὼν Ἔα μ' ἀπολέσθαι, τοῦτο γάρ μοι συμφέρει,
 τὴν κρίσιν ἔχει τῷ πάθει συναινοῦσαν. Cfr Wytttenbachius
 ad Bakii Posidon. p. 284.

CCXCI.

Τί τ'άλλότριον, ἄνθρωπε βασκανώτατε,
καχὸν ὀξύδορκεις, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις.

Plutarchus de animi tranquill. p. 469 b: καὶ τοι τὸ πρὸς τὸν πολυπράγμονα λελεγμένον οὐκ ἀηδῶς δεῦρ' ἔστι μετενεγκεῖν Τί τ'άλλότριον κτλ. Idem locus est apud Plutarchum de Curios. p. 515 d. Cfr Horatius Serm. I 3: *cum tua praevideas oculis male lippus inunctis, cur in amicorum vitiis tam cernis acutum?* Vs. 2 pro ὀξύδορκεις Stephanus Com. gr. p. 96 citat ὀξύδερχεις, qua forma utitur etiam Democritus apud Stobaeum Ecl. phys. vol. II p. 346.

CCXCII.

Ὁ δ' οὔτ' ἄγαν ὀπτοῖσιν οὔθ' ἐρθοῖς ἄγαν,
οὔθ' ἦτονον οὔτε μᾶλλον οὔτε διὰ μέσου
ἠρτυμένοισι χαίρων ὥστ' ἐπαινέσαι.

Plutarchus de Ira cohib. p. 461 B: μεῖζον οὐδὲν εὐκολίας καὶ ἀφελείας ἐφόδιον εἰς ἡσυχασίαν πρὸς οἰκέτας καὶ φίλους, τῷ δυναμένῳ συμφέρεσθαι τοῖς παροῦσι, καὶ μὴ δεομένῳ πολλῶν καὶ περιττῶν. Ὁ δ' οὔτ' ἄγαν ὀπτοῖσι κτλ. Attigi haec ad Eubuli fragm. p. 206. ubi de Hercule illa dici suspicatus sum. Vs. 3 fortasse ἠρτυμένοις ἔχαιρεν.

** CCXCIII.

ὦ φιλότατη κλίνη.
Βακχίς θεὸν σ' ἐνόμισεν, εὐδαιμόνῳ λυχνέ·
καὶ τῶν θεῶν μέγιστος, εἰ ταύτη δοκεῖς.

Plutarchus de Garrul. p. 513 f: οὕτω καὶ τοῖς ἐρωτικοῖς ἢ πλείστη διατριβὴ περὶ λόγους μνήμην τινὰ τῷ ἐρωμένῳ ἀναδιδόντας, οἷγε καὶ μὴ πρὸς ἀνθρώπους, πρὸς ἄψυχα περὶ αὐτῶν διαλέγονται ὦ φιλότατη κλίνη· καὶ Βακχίς κτλ. Imitatus est Aesclepiades Epigr. 25. Anal. Br. I p. 216: λυχνέ, σὺ δ' εἰ θεὸς εἶ, τὴν δολίην ἐπάμνηνον. Versu tertio Dübnerus pro καὶ edidit καί, ex coniectura an

ex libris incertum. Certe crasis haec valde insolens est. Possis καὶ τῶν θειῶν μέγιστος εἶ, ταύτῃ δοκῶν. De Bae-chide Samia, Glycerae Menandri amasiae aemula, vide ad Menandrum edit. mai. p. 841. ubi pro „Athenis” lege „Co-rinthi.”

CCXCIV.

Τὸ φάρμακόν σου τὴν νόσον μείζω ποιεῖ.

Plutarchus de Cupid. divit. p. 523 c: ἀλλ' ἔστιν εἰπεῖν πρὸς τὸν πλοῦτον, ὡς πρὸς ἰατρὸν ἀλαζόνα Τὸ φάρμακον κτλ.

CCXCV a.

Στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς.

Plutarchus ibid. p. 527 b: ὡς γὰρ Ἀγάθων τὸν αὐλὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τὰς γυναῖκας — οὕτως ἀποπέμψειας ἂν καὶ στρωμνὰς ἀλουργοὺς καὶ τραπέζας πολυτελεῖς.

CCXCV b.

Plutarchus de Exilio p. 600 b: ὥσπερ ἐν κωμῳδίᾳ τις ἡτυχηκότα φίλον θαρρεῖν καὶ τὴν τύχην ἀμύνεσθαι παρακαλῶν, ἐρομένου „τίνα τρόπον;” ἀποκρίνεται „φιλοσόφως”, οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὴν ἀμυνώμεθα φιλοσοφοῦντες ἀξίως.

Τὸν Δία δὲ πῶς ὕοντα; τὸν βορέαν δὲ πῶς; πῦρ ζητοῦμεν, βαλανεῖον, ἱμάτιον, στέγην· καὶ γὰρ οὐχ ἰόμενοι καθήμεθα, οὐδὲ κλαίομεν. Forsan etiam haec postrema ex comico ducta sunt.

CCXCV c.

Plutarchus de Exilio p. 602 b: ὅπου (in Seripho insula) φησὶν ὁ κωμικός τὰ σῦκα ταῖς σφενδόναις τρυγᾶσθαι, καὶ πάντα ἔχειν ὅσων δεῖ τὴν νῆσον. Fortasse haec ad Scriphos Cratini referenda sunt.

CCXCVI a.

Σκληράν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακὴν.

Plutarchus de Exilio p. 602 d: αἰρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος, Γύαρον ἢ Κίναρον σκληράν ἄκαρπ. κτλ.

Fortasse tragici poetae versus est; sin comici est, ex Eurolidis Civitatibus derivatum putem. Vide huius fabulae fragmenta p. 508 sqq.

** CCXCVI.

Τὸ δ' Ἰσθμὶ ἀποδοίμην ἄν ἡδέως ὅσου
ὁ τῶν σελίνων στέφανός ἐστιν ὦνιος.

Plutarchus Symp. p. 676 c: καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ φιλαργύρου τινὸς ἀκοῦσαι λέγοντος Τὰ δ' Ἰσθμια κτλ.

CCXCVII. CCXCVIII.

Οἰκειότητα δ' ἐμβλέπων ὠλίσθανον,
ἀγένειος ἀπαλὸς καὶ νεανίας καλός.
'Εμφύντ' ἀποθανεῖν κάπιγράμματος τυχεῖν.

Plutarchus Erot. p. 769 b: ἀλλὰ πολλὰ γαῦλα καὶ μα-
νικὰ τῶν γυναικείων ἐρώτων; τί δέ; οἷχι πλείονα τῶν παι-
δικῶν; Οἰκειότητα κτλ. Vs. 1 addidi δ'. Secundus versus
a primo fortasse separandus est. Verba νεανίας καλός nescio
an transponenda sint. — Vs. 3 infinitivi pendere videntur a
verbis εἰ γένοιτό μοι vel similibus, quae omisit scriptor.

CCXCIX. CCC.

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γ' οὖν ὥς γαμεῖν ἔχεις τάλας.
Γαμῶ γέρων εὖ οἶδα καὶ τοῖς γείτοσιν.

Plutarchus an seni sit adm. resp. p. 789 a: ὁ γαμεῖν
παρασκευαζόμενον γέροντα ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον
ἀποτρέπων καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην Τίς δ' ἄν
σε νύμφη — ἔχεις τάλας, οὐκ ἄτοπός ἐστι· καὶ γὰρ αὐτοὶ
πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτοὺς· Γαμῶ γέρων κτλ.
Idem in Vita Solon. p. 89 e: γέροντι νέαν ἀγομένην φαίη τις
ἄν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην
„εὖ γοῦν ὥς γαμεῖν ἔχεις τάλας.” Ex comoedia si versus
petiti sunt, ex Strattidis Philoctete derivatos esse suspiceris
cum Matthia ad Eurip. IX p. 289. Sed fortasse ex satyrica

fabula deprompti sunt. Ad vs. 8 compara versum proverbialem in Append. proverb. Götting. I 73: γέρων ἐριπὸς εὐφρανεῖ τοὺς γείτονας. Ita enim legendum pro εὐφραίνει. Adde Anaxandridem p. 195.

** CCCI.

Λευκή με θριξ ἀπόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ.

Plutarchus an seni sit adm. resp. p. 789 c: τί οὖν, γήσας τις ἄν, οὐκ ἀκούομεν ἐν κωμῳδίᾳ στρατιώτου λέγοντος *Λευκή με κτλ.*

* CCCII.

Γερονταγωγῶν κάναμισθαρνεῖν διδούς.

Plutarchus praec. reipubl. admin. p. 807 b: τραχὺς ὢν (Κλέων) πρὸς τοὺς ἐπεικεῖς καὶ βαρὺς, αὐτὸς ὑπέβαλε τοῖς πολλοῖς πρὸς χάριν ἑαυτὸν γερονταγωγῶν καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδούς. Idem V. Niciae cap. 2: ἴσχυε μὲν γὰρ ὁ Κλέων μέγα, γερονταγωγῶν καὶ ἀναμισθαρνεῖν διδούς.

* CCCIII.

Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τᾶλφια, Μητίοχος δὲ πάντα ποιεῖ, Μητίοχος δ' οἰμῳῆται.

Plutarchus praec. reip. adm. p. 811 f: οὐδὲν οὖν τοῦτον διαφέρουσιν οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυνάμενοι πολιτικὴν πράξιν, ἀλλὰ ποιοῦσι μεμπτοὺς ἑαυτοὺς τοῖς πολλοῖς, ἐπαχθεῖς τε γίνονται καὶ κατορθοῦντες ἐπίφθονοι, καὶ σφαλῶσιν ἐπιχαρτοί, καὶ τὸ θαυμαζόμενον αὐτῶν ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιμελείας εἰς χλευασμὸν ὑπονοστεῖ. τοιοῦτον Μητίοχος μὲν γὰρ στρατηγεῖ — Μητίοχος δ' οἰμῳῆται. τῶν Περιχλίου οὗτος εἰς ἣν ἑταίρων, τῇ δι' ἐκεῖνον, ὡς ἔοικε, δυνάμει χρώμενος ἐπιφθόνως καὶ κατακόρως. Notissimi sunt haec quae primus Porsonus in Praef. Hecubae p. XXIV cum his contendit Archilochi versus apud Valeria. Anecd. gr. II p. 88 (Gaisford. P. M. I p. 315):

*Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεωφίλου δ' ἀκούεται.*

Veteris comici illos versus esse recte statuit Porsonus, quem qui sequutus est Th. Bergkius Comment. p. 11. paullo audacius eos ex Cratini Archilochis derivatos esse contendit. Eodem iure eos acerrimo Periclis eiusque sodalium adversario, Hermippo, adscribas. Alii vero, in his Ahlwardtus in Friedemanni Miscell. crit. I 2 p. 268 et Bernhardius Hist. litt. graec. p. 53. popularem cantilenam in illis videre sibi visi sunt. Nec negari potest eiusmodi cantilenis, praesertim contumeliosis, trochaicos tetrametros et aptissimos esse et frequenti usu fuisse attemperatos *). De Metiocho vel Meticho **), Periclis familiari eodemque architecto, vide Bergkium l. l. cell. Bastio Epist. crit. p. 158 et Schoemanno de sortit. iudic. p. 40. Vs. 1 γὰρ additum a Porsono. — Vs. 2 ἐποπτεῖ, in quo nec Porsonus haesit nec Bergkius, non dubito quin corruptum sit. — Vs. 3 vulgo ποιεῖται. Recte, ut videtur, Bergkius ποιεῖ. Porsonus ex Archilocho Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται. Cetera explanavit Bergkius.

CCCIV.

Δειπνῶμεν ἵνα θύωμεν ἵνα λουώμεθα.

Plutarchus de commun. notit. p. 1071 d: ὅμοια ληροῦσι τῷ λέγοντι Δειπνῶμεν κτλ.

*) Ex hoc genere, ut Romanorum militum in I. Caesarem cantilenam apud Suetonium Caes. cap. 49 et alios quosdam versus apud schol. Iuvenal. V, 3 itidem contumeliae plenos praetermittam, est notum illud Atticorum gephyristarum carmen in Sullam apud Plutarchum in V. Sullae cap. 2: *συνάμινόν ἐσθ' ὃ Σύλλας ἀλφειῶ πεπασμένον*, et quos idem in Catonem Uticensem servavit versus in huius vita cap. 73: *Ἄρμον Κάτων βαδίζει μετὰ τριάνονθ' ἡμέρας* etc.

**) Hoc ipsum restitui voluit Elmaleius in censura Hecubae Porson. p. 253 Lips. *Μητίχη* meretricis nomen habes apud Athenaeum XIII p. 567 d.

** CCCV.

Τί καὶ κάθῃ; πῖωμεν· οὐ καὶ σιτία
 πάρεστιν ὧ δίστηνε; μὴ σαντῶ φθόνει.
 οἱ δ' εὐθύς ἡλάλαξαν, ἐν δ' ἐκίρνατο
 οἶνος· φέρων δὲ στέφανον ἀμφέθηκέ τις·
 5 ὕμνεϊτο δ' αἰσχρῶς κλῶνα πρὸς καλὸν δάφνης,
 ὁ Φοῖβος οὐ προσωδά· τήν τ' ἐναύλιον
 ὠθῶν τις ἐξέκλαξε σύγκοιτον φίλην.

Plutarchus non posse suav. vivi etc. p. 1098 B: καὶ γὰρ οἱ θεράποντες ὅταν Κρόνια δειπνῶσιν ἢ Διονύσια κατ' ἀγρὸν ἄγωσι περιϊόντες οὐκ ὄν αὐτῶν τὸν ὀλολυγμὸν ὑπομείναις καὶ τὸν θόρυβον, ὑπὸ χαρμονῆς καὶ ἀπειροκαλίας τοιαῦτα ποιοῦντων καὶ φθεγγομένων. Τί καὶ κάθῃ κτλ. Saturnalium tempore summam servis concessam fuisse apud Graecos pariter ac Romanos *) libertatem notissimum est. Eodem spectat versus proverbialis, sed qui ipse etiam ex comico poeta petitus videtur: *Θύραζε Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀρθεστήρια* apud Zenobium IV 33.. Ad Aristophanis Tagenistas locum nostrum referebat Bergkii Comment. p. 194. Cfr eundem ad fragm. Aristoph. p. 1142. Non veteris comici versus esse vel i. lud κάθῃ, quod primo versu legitur, mihi indicare videtur. V. ad Cratini Deliad. fragm. X. Ceterum simillimam servorum commissantium imaginem vidimus in Pseudo-Alexidis loco vol. III p. 395. Vs. 1 legebatur *τί κάθῃ καὶ πῖωμεν*. Quod correxi. Bergkii *τί κάθῃ σὺ; παῖ πῖωμεν*. Ibid. vulgo *σῖτα*. Correxerit etiam Bergkii. — Vs. 5 *ὕμνεϊτο δ' αἰσχρῶς*, turpiter canebatur, non puto corruptum esse. Bergkii *ὕμνει δέ τις αἰσχρῶς*, et vs. 6 *ὡς Φοῖβος οὐ προσωδά*, nescio qua sententia. Si Φοῖβος scoli nomen fuisse statuere liceret, corrigerem *οὐ Φοῖβος*, *οὐ προσωδά*, non Phoebus canebatur, non carmina modulata. Scolia et similes cantianculae fere a primo earum nomine

*) Ad Saturnalium festivitatem spectat, ni fallor, Horatii Carm. III 17.

appellabantur, e. c. Telamon, Boreas, aliae. De Borea testis est quem neglexit Ilgenius in docta de scoliis commentatione Hesychius, Βορέας: σκόλιόν τι οὕτως ἀδόμενον (leg. ἀρχόμενον) ἔλεγον. Tum ἐναύλιον esse videtur in conclavi suo versantem. Bergkiius ἐναυλίαν. Illud aequè bonum videtur; certe αὐλῖος θύρα non minus recte dicitur quam αὐλία θύρα. — Vs. 7 permirum est doricum ἐξέκλαξε, de quo huius loci non memor dixit Valckenarius Epist. ad Roem. LXII.

* CCCVI.

Ἐξυβρίσας πειθαρχεῖν οἰκέτι τολμᾷ,
ἀλλὰ δακνάζει τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷ.

Plutarchus V. Pericl. 7: ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον οἱ κωμωδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὐβοίαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾷν. Ut versui consuleremus, post δάκνειν ego olim γάρ, Hermannus teste Siebelisio μὲν addebamus. Praestat his quod pro δάκνει nunc reposui δακνάζει, quod verbum ab Aeschyle Pers. 577 usurpatum huius fragmenti dictioni imprimis accommodatum est.

* CCCVII.

Δεινὸν . . . κεραυνὸν ἐν γλώττῃ φέρει.

Plutarchus V. Pericl. 8: αἱ μέντοι κωμωδίαί τῶν τότε διδασκάλων σπουδῇ τε πολλᾷ καὶ μετὰ γέλωτος ἀφεικότων φωνᾷς εἰς αὐτὸν (Periclem) ἐπὶ τῷ λόγῳ μάλιστα τὴν προσωδυμίαν (τοῦ Ὀλυμπίου) γενέσθαι δηλοῦσι, βροντᾷ μὲν αὐτὸν καὶ ἀστράπτειν ὅτε δημηγοροίη, δεινὸν δὲ κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων. De Periclis cognomine Olympius v. vol. II p. 367 et Siebelis ad Plutarchi Pericl. I. I. Post δεινὸν indicavi lacunam et γλώττῃ scripsi pro γλώσσῃ.

* CCCVIII.

Plutarchus V. Pericl. 13: δεξάμενοι δὲ τὸν λόγον οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ κατεσχέδασαν, εἷς τε τὴν

Μενίππου γυναῖκα διαβάλλοντες, ἀνδρὸς φίλου καὶ ὑποστρατηγοῦντος, εἰς τε τὰς Πυριλάμπους ὀρνιθοτροφίας, ὃς ἑταῖρος ὦν Περικλέους αἰτίαν εἶχε ταῶνας ὑφίηναι ταῖς γυναιξὶν αἷς ὁ Περικλῆς ἐπλησίαζε. Verbi quibus comicus poeta usus est diductis litteris imprimenda curavi. Menippus quidam ἵπποτρόφος, si scholiastae fides, commemoratur ab Aristophane Av. 1293. non diversus ille fortasse a Pericleo, quem commemorat Plutarchus etiam Praec. polit. p. 812 d. De Pyrilampe, avium altore notissimo, scriptorum loca composuit Boeckhius Dissert. II de tempore Platon. reipubl. p. 14. Cfr ad Eupolidis fragm. p. 512.

•• CCCIX.

Plutarchus V. Demetr. 27: ἡ Λάμια τῷ βασιλεῖ παρασκευάζουσα δεῖπνον ἡργυρολόγησε πολλοὺς. καὶ τὸ δεῖπνον οὕτως ἤνθησε τῇ δόξῃ διὰ τὴν πολυτέλειαν, ὥστε ὑπὸ Λυγκίως τοῦ Σαμίου συγγεγράφθαι. διὸ καὶ τῶν κωμικῶν τις οὐ φαύλως τὴν Λάμειαν ἐλέπολιν ἀληθῶς προσεῖπε. De Lamia, Demetrii Poliorcetae scorto famosissimo, res nota est ex Athenaeo, qui Lyncei scriptum quod Plutarchus innuit commemorat III p. 100 e. et IV p. 128 a. Fallitur Choeroboscus apud Bekk. Anecd. p. 1395 Demetrii Phaleri uerem dicens: Λοιμία (lege Λάμια) ὄνομα κύριον. γέγονε δὲ ἡ γυνὴ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως. ἔστι δὲ καὶ προσηγορὸν, τὰ χάσματα. οὕτω Διογενιανός *). Argute autem comicus ille Lamiam ἐλέπολιν vocavit, quod bellicum tormentum quam feliciter expugnandis urbibus adhibuerit Demetrius notissimum est. Sed idem simul ad Helenam allusit, quam tragici poetae ἐλέπολιν vocitabant. V. Aeschyli Agam. 476. Euripidis Iphig. Aul. 1476. 1511.

CCCIX b.

Ἄνὴρ ἄριστος τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

Plutarchus Compar. Nic. et Crassi c. 3: ἀλλ' ὡς εἶκει

*) Hesychius, Λάμβαι: τὰ χάσματα. Lege Λάμμαι: τὰ φάρμακα.

αὐτοῖς σπουδάζουσι περὶ αὐτὸν ἐδόκει, κατὰ τὸν κομικόν,
αὐτὸν ἄριστος εἶναι τᾶλλα πλὴν ἐν ἀσπίδι.

•• CCCX.

Ψαιστὰ λιβανωτὸν μόνον τ' αὐτῶν ἤσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γὰρ ἀλλὰ τοῖς θεοῖς
τανῦν.

Porphyrus de abstin. anim. II 58: λέγουσι γοῦν καὶ
τῶν ποιητῶν οἱ ἐπ' ὀλίγον σωφρονοῦντες Τίς ὧδε μῶρος
κτλ. (fragm. XLI) ἄλλος δέ φησι Ψαιστὰ λιβανωτὸν κτλ.
Vs. 1 Grotius Excerptis p. 923: λιβανωτὸν τε μόνον τούτων
θήσομαι. Fortasse ψαιστά, λιβανωτὸν, πόπανα· ταῦτ'
ὠνήσομαι. In quo ταῦτ' ὠνήσομαι certum puto. Nec
πόπανα ineptum. V. ad Antiph. fragm. p. 90. Sed vereor
ne illud μόνον ex interpolatione irrepserit, poeta autem scripserit αὐτὰ ταῦτ' ὠνήσομαι, haec sola etiam, praeterea nihil. Cfr Philemon Fab. inc. XII 6: κάππαριν, θύμον, ἀσπάραγον, αὐτὰ ταῦτα. Menander Fab. inc. V 6: ἃ δ' ἡ φύσις δίδωκεν αὐτὰ ταῦτ' ἔχει, qui versus in uno cod. similiter interpolatus est, ἃ δ' ἡ φύσις δίδωκε ταῦτ' ἔχει μόνον. Quo minus dubitari potest quin recte locum correxerim. Denique τανῦν ineptum additamentum est et Hurtura sanandum. Sic igitur lege locum:

Ψαιστά, λιβανωτὸν, αὐτὰ ταῦτ' ὠνήσομαι·
οὐ τοῖς φίλοις θύω γὰρ ἀλλὰ τοῖς θεοῖς.

•• CCCXI.

Εἰ μνημονεύεις εὖ παθῶν φιλεῖς τέ με,
ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν·
τούτου γὰρ αὐτὴν ἔνεκα πρὸς σέ κατεθέμην.

Porphyrus de abstin. anim. II 61: οὐ γὰρ δὴ ἄνθρωπος μὲν ἐρεῖ Εἰ μνημονεύεις — πρὸς σέ κατεθέμην, θεὸς δὲ οὐκ ἀρκεῖται τούτοις. Vs. 2 vulgo ἀπέχω πάλαι φιλεῖν ἀπαλάσσου χάριν. Cod. Meerm. ἀπέχω πάλαι φιλεῖν ἐπαράσσου τὴν χάριν. Correxit Grotius Excerptis p. 911. Pro

πάλαι cod. Bodl. πάλιν, quod vulgato deterius *). Quid ait ἀπέχειν τὴν χάριν, ἀπέχειν τὸν μισθὸν etc. notum est. M i- sere sententiam loci corrumpit Roehrii translatio. — Vs. 3 ἔνεκα Grotius. Libri ἔνεκεν.

CCCXI b.

Pollux II 9: ἡέθεος, οὐπω πρόσηβος, ἀντίπαις, ὡς οἱ νέοι κωμικοί. Ibidem 16: τὰ κωμικὰ σκώμματα (γερόν- των) Κρόνος, κρονικός, κρονόληρος, πρεσβύτε- ρος Κρόνου, νωδογέρων, τυμβογέρων, μακκοῶν, παρανοῶν, παραγεγηρακῶς, παραφρονῶν, ἐξε- στηκῶς ὑπὸ γήρως, παρακεκινηκῶς ὑφ' ἡλι- κίας **), παραλλάττων, ὑπὲρ τὰς ἐλάφους βι- βιωκῶς ἢ τὰς κορώνας, ἢ ταῖς νύμφαις ἰσηλιξ, καὶ τὰ ὅμοια. Ad postrema cfr Phrynichum App. soph. p. 43 20. Ἰσηλιξ: κοινότερον τοῦ ἡλικιώτης. Idem Phryn. p. 68 21. ὑπερφυῆς Κρόνος de sene decrepito dictum fuisse annotavit. Quod et ipsum ex poeta comico ductum, quemadmodum etiam Κρονοδαίμων apud eundem p. 46 30.

CCCXII.

Pollux II 35: καὶ ἐψήσασθαι (leg. ψήσασθαι) δὲ τὴν κόμην τὸ καταχρῶσαι ἔλεγον, καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο. Corrige ἐψήσατο. — Ibidem 47: ἡ δὲ νέα κωμῳδία καὶ προσωποποιὸν εἴρηκεν ὃν ἡ ἀρχαία σκευοποιὸν ἐκά- λει. VII 189: τοὺς δὲ μηχανοποιούς καὶ σκηνοποιούς ἡ παλαιὰ κωμῳδία ὠνόμαζε. Libri σκηνικούς. Forsan σευοποιούς.

CCCXIII.

Pollux II 28: τὰς δὲ συνεστραμμένας τρίχας μετὰ ῥύ-

*) Πάλιν pro πάλαι scribendum in Alexidis fragm. fab. inc. VIII 8. (Ibid. vs. 4 pro πεποίηκεν reponere πεποίηκεν.)

**) Παρακινεῖν proprie de citharistis usurpatum esse videtur a recta chordarum via aberrantibus. Hinc pro ληρεῖν vel μάλισθαι intransitive dictum. Cfr Antiphanem iun. apud Harpocrat. p. 23 3: συνέπειν παρα- κινῶσι καὶ μεμνήσοι. Ad tibicinem immodulate tibia canentem trans- latum in proverbii Bodlei. 879.

που στόρθυγας ἢ κωμωδία καλεῖ. Apud Hesychium σπόρθυγες vitiose, ut videtur, scriptum. — Ibid. 84: πα-
ρακόμους δὲ τοὺς κομῶντας ἔλεγον οἱ κωμικοί.

CCCXIV.

Pollux II 43: καὶ ποτίκρανον τὸ προσκεφάλαιον οἱ
κωμικοί. Parum verisimile est dorica forma usum esse poe-
tam comicum. Itaque pro κωμικοί scribendum ex cod. Falck.
ποιηταί. — Ibid. 51: διάστροφος, στρεβλός· ὁ γὰρ στρα-
βὸς ἰδιωτικόν. καὶ οἱ στραβῶνες ἐν τῇ νέᾳ κωμωδίᾳ.
Rectius στράβωνες.

CCCXV.

Pollux II 90: τὸ δὲ συνάγειν τὰ χεῖλη μοιμύλλειν
ἢ κωμωδία καὶ μοιμυλλᾶν φησι. — Ibid. 97: παρὰ Ξε-
νοφῶντι καὶ Ἀριστοφάνει καὶ ἀναχαίνειν. ἐκ τούτου καὶ
ὁ κατάγελως παρὰ τοῖς κωμικοῖς καταχρήνη εἴρηται. καὶ
χάνος δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ στόμα.

CCCXVI.

Pollux II 140: ὠλέκρανον, ἄρ' οὐ καὶ τὸ ὠλεκρα-
νίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. Rectius hoc verbum scribitur
ὀλεκρανίζειν. Ex comico poeta exsignavit Phrynichus Bekk.
p. 56 17. ὀλεκρανίζεσθαι: τὸ τοῖς ὀλεκράνοις παίεσθαι.
— Ibid. 170: καὶ ἡτρίαῖα τεμάχη οἱ κωμικοὶ λέγουσιν.
— Ibid. 175: τὸ δὲ ἀνασπᾶσαι τὸ αἰδοῖον παρὰ τοῖς ἀρ-
χαίοις κωμικοῖς ἀναστῦψαι καλεῖται. — Ibid. 232: ἢ δὲ
νέα κωμωδία καὶ ὁστοθήκη καὶ ὁστοκόπους λέγει.

CCCXVII.

Pollux III 47: τινὲς τῶν νέων κωμικῶν τὸν ἄγαμον
ἀγάμητον εἰρήκασιν. — Ibid. 105: νοσηρὸν χωρίον καὶ
νοσῶδες. τὸ γὰρ νοσακερὸν ἐσχάτως κωμικόν. V. intpp.
Hesychii v. νοσακερῶς. — Ibid. 136: ὁ γὰρ ἄψυχος ἰδιω-
τῶν, καὶ ὁ πτακίς σφόδρα κωμικόν. V. intpp. Hesychii
vol. II p. 1069 7. — Ibid. 155: μοχθηρὸν τὸ μέσον πέρ-
δειν ἐν τῇ κωμωδίᾳ. σχῆμα παλαισματος τὸ πέρδειν. Libri

μοχθηρόν γὰρ ἐν τῇ κωμῳδία σχῆμα παλαισματος τὸ πέρδην. Phellus ab Alberto emendatus, Μεσοπέρδην: ἐκ τῶν μέσων. ἀντὶ τοῦ μεσοπέρδην, μεμενηκότων τῶν ἀρχαίων χαρακτήρων. Recte Dobraeus Adv. I p. 601 „μεσοπέρδην a φέρω, ut ἄρδην, φύρδην, σύρδην etc. quod in turpem locum detorsit comicus.”

CCCXVIII.

Pollux IV 169: παρακρουσιχοίνικος ἐν τῇ κωμῳδία ὁ κρουσιμετρῶν. — Ibid. 179: τὸ δὲ κενῶσαι διὰ καθάρσεως καὶ ἐξινῶσαι λέγουσι, καὶ ἐξινωμένον ἢ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰκῶν φερομένης τῆς χολῆς. — Ibid. 182: ποδοστράβη τὸ τὰ στρέμματα κατευθύνον ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ἐργαλεῖον ἱατρικόν. Et mox: καὶ μαχαίρις δὲ ἐκάλουν οἱ νέοι κωμῳδοὶ ἐν οἷς ἀπέσχαζον ἢ ἔσχιζον.

CCCXIX.

Pollux V 101: καὶ ἄλλους δὲ τινὰς κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἑλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον, περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥάδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι, διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναι τινα κατιδεῖν, εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν.

CCCXX.

Pollux VI 42: καὶ φαγέσωρον τὸν ἁπλῆστον οἱ κωμικοὶ ὠνόμαζον, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ τοιούτου φαρμακίτην. Ita H. Stephanus pro φαρμακίτην. — Ibid. 45: ὥς δὲ οἱ νῦν θλαστὰς (ἐλάας), ταύτας πυρήνας οἱ κωμικοί. — Ibid. 48: ὁ γὰρ ὀξερίας τυρὸς εἴρηται μὲν τῇ κωμῳδίᾳ, Σικελικόν δὲ τὸ ἔδεσμα. — Ibid. 62: οἱ κωμικοὶ δ' ὠνόμαζον τὰ περικόμματα καὶ χναῦματα. Vocem χναῦμα recte, puto, restitui Mnesimacho Hippetr. vs. 12. ubi vide quae notavi vol. III p. 571.

CCCXXI.

Pollux VI 164: παλίμπηγα οἱ κωμικοὶ τὰ παλαιὰ

καττύματα. Eadem fere VII 82: τὰ παλαιὰ καττύματα παλίμψηγα ὀνομάζονται. — Ibid. 185: τὸ θερμερύνεσθαι καὶ κιχλιδιᾶν κωμικῶ μὲν, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἄρεστά, Cod. Falck. θεμερύνεσθαι. Pro κιχλιδιᾶν cod. A κοιχλιδιᾶν. Utrumque corruptum.

CCCXXII.

Pollux VII 61: ἦν συρία οἱ πολλοὶ ταύτην αὐτόποκον ἰμάτιον οἱ κωμικοί. De συρία vide ad Cratini fragm. p. 133. De αὐτοπόκῳ ἱματίῳ incredibilla tradit Grammaticus Seguer. p. 467 18. Αὐτόποκον: ἰμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθέν, ὃ καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν. Quod saepissime factum est, ut duo articuli in unum temere conflati sint, id hic quoque factum est. Scribendum:

Αὐτόποκον: ἰμάτιον τὸ ἐξ αὐτοῦ τοῦ πόκου εἰς κρόκην βληθέν.

Αὐτόπυρος: ἄρτος, ὃν καὶ αὐτοπυρίτην καλοῦσιν.

CCCXXIII.

Pollux VII 67: σῆμα δέ ἐστι τραγικὸν φόρημα ἐπισυρόμενον, ἐπίρρημα δὲ κωμικόν, ταινιώδες, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμὴν, τὸ δὲ μῆκος κατ' ὀργυιάν. Lepide Interpreter adverbium comicum est redimite. Forsan ἐπίρρημα. — Ibid. VII 71: τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῳδίᾳ καψιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται. — Ibid. 131: φόρτακας μέντοι ἢ παλαιὰ κωμῳδία τοὺς ἀχθοφοροῦντας ἐκ τοῦ ἐμπορίου καλεῖ.

CCCXXIV.

Pollux VII 82: τοὺς δὲ τὰ ἱποδήματα ῥάπτοντας πισύγγους ἔνιοι (fort. οἱ νέοι) τῶν κωμικῶν καλοῦσι, καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν πισύγγια. — Ibid. 132: καὶ προυνίκους τοὺς μισθωτοὺς οἱ νέοι κωμωδοδιδόσκαλοι ἐκάλουν. τὸ δὲ ὄνομα Βυζαντίων ἦν, ὅθεν καὶ Βυζαντίους αὐτοὺς ἀπεκάλουν. Eustathius p. 983 48 ex Aelio Dionysio: προὔνεικος ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγροῦ. — Ibid. 167: ἢ δὲ νέα κωμῳδία καὶ λουπηρὰς λέγει. — Idem IX 17:

ἡ δὲ παλαιὰ κωμωδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εἶρηκε τῆς ἐν πόλει. Olivam dicit in arce Athenarum, de qua nota sunt quae dixit Meursius Cecrop. 18 — 22.

CCCXXV.

Pollux X 121: καὶ ὁ παρὰ τοῖς κωμωδοῖς χιτῶν ἐν-
νητῆρ, ὅς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδίων. — Ibid. 147 fabi
ferrarii instrumenta enumerantur: τάχα δὲ καὶ μοχλίον, ἢ
καὶ τοῖς τοιχωρῦχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμωδοποιοί.

CCCXXVI.

Ἰμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.

Τὸ δὲ προσκεφάλαιόν φησιν ἅμα σοὶ βούλομαι.

Rufinus de metris com. p. 2711 ex Iuba: „Iamborum
itaque exempla quae maxime frequentata sunt subdidi:

Πάτερ Δυκάμβρα, ποῖον ἐφράσσω τάδε;

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατήρ.

Ξάνθῃ παλαιῇ γρηῖ πολλῇσιν φίλῃ.

οἶδ' ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.

ἰμάτιον ἐφόρει μαλακὸν ἐρίων Σικελικῶν.

τὸ δὲ προσκεφάλαιον φησὶν ἅμα σοὶ βούλομαι."

Ex his primus versus est Archilochi apud Schneidew. Del
p. 193, secundus Euripidis ex Archelao Fragm. II 1, tertius,
qui ita scribendus videtur:

Ξάνθῃ παλαιῇ γρηῖ πολλῇσιν φίλῃ, *)

nescio cuius Iambographi, quartus Aristophanis Nab. 214, ex
quo ἡμῶν scribendum. Eiusdem fortasse etiam reliqui duo
sunt, quorum alter non integer scriptus esse videtur.

** CCCXXVII.

Ὁ πρῶτος εἰπὼν „μεταβολὴ πάντων γλυκύ,"

οὐχ ὑγίαινε, δέσποτ'. ἐκ μὲν γὰρ κόπου

γλυκεῖ ἀνάπαυσις, ἐξ ἀλουσίας δ' ὕδωρ,

*) Gaisfordum nunc video similiter haec ita edidisse Ξάνθῃ παλαιῇ
γρηῖ πολλῇσιν φίλῃ. At Ξάνθῃ necessarium videtur.

καὶ τᾶλλα δὴ τὰ τοιαῦτ'· ἐὰν δ' ἐκ πλουσίου
πτωχὸς γένηται, μεταβολὴ μὲν ἦδὺ δ' οὐ.
ὥστ' οὐχὶ πάντων ἡ μεταβολὴ δὴ γλυκύ.

Scholiasta Euripidis Orest. 224 μεταβολὴ πάντων γλυκύ:
συνυπακουστέον τὸ κακῶν. κεκωμώδηται δὲ ὁ στίχος. τὸ γὰρ
ἐξ ὑγείας εἰς νόσον μεταβαλεῖν οὐκ ἔστιν ἡδύ. φησὶ γὰρ
ὁ κωμικός· Ὁ πρῶτος εἰπὼν κτλ. Edidit haec primus Val-
ckenarius Diatr. p. 229. Anaxandridi tribuebat Porsonus
propter similem locum quem exhibui vol. III p. 169. At
similior Antiphanis locus p. 119. Vs. 2 cod. οὐχ ὑγιάινει
δέ ποτε. Correxit Porsonus. — Vs. 3 cod. γλυκίαι. Tum
Porsonus ἐκ δ' ἁλουσίας. — Vs. 4 cod. καὶ τὰ τοιαῦτα,
ἂν δὲ ἐκ πλουσίου. Correxit Porsonus, nisi quod etiam
articulum ante τοιαῦτα delevit. Verte et cetera quae huius
generis sunt. Pre τᾶλλα possis etiam πάντα. — Vs. 6 με-
ταβολὴ δὴ γλυκύ Porsonus. Codex μεταβολὴ γλυκεῖα. Nisi
malis: ὥστ' οὐχὶ πάντων ἐστὶ μεταβολὴ γλυκύ.

CCCXXVIII.

Scholiasta Eurip. Orest. 168: ἃ γὰρ μὴ δύναται γρά-
φεισθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦνται, οἷόν τι καὶ
παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου στενάξαντος ἑτερός φησιν Ἀκούεις
ὡς στένει;

CCCXXIX.

Ἄλλ' Ἡράκλεις ἀνλεῖ τις.

Scholiasta Eurip. Troad. 122: ὧ νῆες ἐπὶ ἀνλοῖς καὶ
παιᾶνι προσορμισάμεναι. παρ' ὅσον ἀνλοῖσιν· ἀνλοὺς
ἔχοντες ἄλλ' Ἡρακλῆς ἀνλεῖ τις. Postrema co-
mici verba esse videntur, sic scribenda ut supra adscripti.

** CCCXXX.

Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα γέγονα καὶ μετ' Αἰχμία,
καὶ μετὰ Μενοίτα καὶ μετὰ Περδίκκα πάλιν,
καὶ ναί γε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.

Scholiasta Hermogenis in Rhet. Walz. vol. V p. 485: τῶν κωμικῶν τις περὶ ἀλαζόνος στρατιώτου φησί· Καὶ γὰρ μετὰ Κάλλα κτλ. πρὸς ἐκάστην τὴν τελευτὴν προσθεῖς ἐπέραιεν ὀνόματα πλατύτερα ἐξεργασμένοις. Menandri esse videtur, ad cuius Μισοῦμενον referebam in edit. mai. p. 117. Vs. 1 erat καλὰ. Scripsi Κάλλα. Is Olymp. CXI 3 cum Macedonum et mercenariorum militum exercitu contra Persas pugnavit. V. Diodor. Sic. XVIII 165. XIX 344. Arrianum Anab. I 14. Curtium III 1. Tum μετ' Αἰχμία scripsi ductu cod. Ven. με ταίχμια. Ald. et Paris. μετ' ἀχμεία. Tres alii libri μεταγμαῖα. Schneidew. Coniect. crit. p. 118 μετ' Ἀλκέτα, qui Perdiccae frater fuit. Olim conficiebam μετ' Ἀγαλλία. Verum nomen fortasse alii eruent. — Vs. 2 μετὰ Μεινοῖτα Ven. Vulgo μετὰ * * νύκτα. De Menoeta Schneidewinus laudat Diodor. XIX 47. — Vs. 3 fortasse καὶ ἢ μὰ Δία τρίτον γ' ἔτος μετὰ Κινεία.

CCCXXXI.

Ἐλάνθανές με ῥαδιουργῶν περὶ τὴν πόλιν.

Scholiasta Aristoph. Equ. 819. ἐγκρηϊαῖζων: ἐμρωλεύων καὶ ἀποκρίπτων. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἐλάνθανές με ῥαδιουργῶν περὶ πόλιν. Dindorfius articulum ante πόλιν addidit ex VΘ. Mihi comici poetae versus esse videbatur. Itaque vide an περὶ πόλιν, vel omissa praepositione τὴν πόλιν scribendum sit.

** CCCXXXII.

Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

Scholiasta Aristoph. Ran. 272: Καλλίστρατος ὅτι τὸν ναῦλον ἀρσενικῶς, καὶ οὐχὶ τὸ ναῦλον εἰώθασι λέγειν. — καὶ ἐστὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ ἡ ναῦλος Ἡ ναῦλος ἡμῖν τῆς νεῶς ὀφείλεται.

** CCCXXXIII.

Εἰ συγκεχρῶσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται.

Scholiasta Aristoph. Nub. 145: τοῦτον τὸν χρησμόν (Delphicum responsum) dicit de Socratis sapientia, duobus trimetris

iambicis inclusum) Ἀπολλώνιος ὁ Μόλων ἐπεῖσθαι φησιν. τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι. καὶ ἔστι δὲ παρὰ κωμικῶ τινι, Εἰ συγκεχωῖσθαι τοῖς νεκροῖς δυνήσεται. Vulgo τῇ συγκεχωῖσθαι τῷ χρησμῷ δύναται. Emend. Tourlius ad Suid. II p. 207 cl. Diogene Laert. VII 2: χρηστηριαζομένου αὐτοῦ (Ζήνωνος) τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. Quibus Suidas s. v. συγχρωτίζοιτο addit: ὃ ἔστι τοῖς βιβλίοις τῶν ἀρχαίων· τουτέστι μελέτην ἀσκεῖν.

CCCXXXIV.

Εὐθύς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι·

τῇ μὲν δίδωμι χειρὶ τῇ δὲ λαμβάνω.

Scholiasta Pindari Pyth. II 125: οἱ Φοῖνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς — καὶ ὁ κωμικός Εὐθύς δὲ Φοῖνιξ κτλ.

CCCXXXV a.

Τὸ κνῖσος ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

Scholiasta Ven. Iliad. β' 424: Ἀρίσταρχος τὰ κνίσση οὐδετέρως ἀκούει — καὶ ἔστιν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ ἐνικόν· Τὸ κνῖσος (sic) ὁπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας.

CCCXXXV b.

Ὀλίγα τραύματ' ἐξόπισθ' ἔχων

τῆς δειλίας σημεῖα κούχῃ τοῦ θράσους.

Scholiasta Ven. Iliad. ν' 291: καὶ ὁ Λυσίας τὸν Ἰφικράτην ποιεῖ λέγοντα „τραύματα ἔχων οὐκ ἄλλων ἐπ' ἐμὲ ἐρχομένων ἀλλ' αὐτὸς ἐπιών.” ἀνδρογύνης καὶ ἔτ' ὀλίγα τραύματα ἐξόπισθεν ἔχων τῆς δειλίας σημεῖα καὶ οἶχί τοῦ θράσους. Comici vel tragici poetae hic versum latere indleavi Curis crit. p. 34. Prius si verum est, posuiss ἀνδρόγυνος ὀλίγα τραύματ' etc. De ἐξόπισθε apud antiquae comoediae poetae non erat quod in superioribus dubitarem. Ea de re dicam in supplementis.

CCCXXXVI.

Ἄλλ' ἔπαισε ταχέως· δειλινὸς γὰρ ἦρξατο.

Scholiasta Soph. Ai. 255: οὐκέτι κατέχει αὐτὸν ἡ μανία, ἀλλὰ λήγει, ὡς ὁξὺς νότος ταχέως λήγει — οἷόν ἐστι καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ Ἄλλ' ἔπαισε κτλ. Transcripsit Suidas s. v. στεροπή.

** CCCXXXVII.

Scholiasta Aeschinis c. Tim. § 64 2: κικωμῶδῃται ὁ Ἀριστοφῶν ὡς ὑπὲρ Χάρητος μισθοῦ λέγων καὶ ὡς παρανόμων γραφὴν πεφευγὼς καὶ ὡς στρατηγήσας ἐν Κέῳ καὶ διὰ φιλοχρηματίαν πολλὰ κακὰ ἐργασάμενος τοὺς ἐνοικοῦντας, ἐφ' ᾧ γραφεῖς ὑπὸ Ὑπερίδου παρανόμων ἰάλω. φησὶ δ' αὐτὸν Ὑπερίδης καὶ Ἀρδηττον ἐπικληθῆναι διὰ τὸ πολλάκις αὐτόθι ἐπιωρχκέναι. Aristophontem dicit Azeniensem, de quo vide Ruhnkenii Hist. crit. orat. p. XLVI.

* CCCXXXVIII a.

Scholiasta Aristidis ed. Fromm. p. 169: ἔχομεν παρὰ τοῖς κωμικοῖς ὅτι τινὰ τῶν ἐκτεθέντων παίδων ἀπὸ τινων σημείων ἐν αὐτοῖς ὄντων ἀνεγνωρίζοντο.

* CCCXXXVIII b.

Scriptor de Comoedia in Epimetris ad Hist. crit. com. p. 540 et vol. III p. 1237: τέταρτον (comicae dictionis genus) κατὰ παρωνυμίαν ὅταν τῷ κυρίῳ ἔξωθεν τι ἄπτηται, ὡς τὸ Μῶμαξ καλοῦμαι Μίδας. — ἕκτον κατὰ ἐξαλλαγήν ὡς τὸ Ὡ Βδεῦ δέσποτα, ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ. Προμώμαξ cod. Par. μίμαξ, Laur. μωξ. Suspiscabar Μῶμαξ vel Μῖμαξ καλοῦμαι Μειδίας.

** CCCXXXIX.

*Ἀμορφότατος τὴν ὄψιν εἰμὶ γὰρ φόβος,
πάντων ἐλάχιστον τοῦ καλοῦ μετέχων θεός.*

Sextus Emp. IX 186: εἰ δὲ ὁ ἐλεὸς θεός, ἔστι καὶ ὁ φόβος ἀμορφότατος μὲν τὴν ὄψιν. Εἰμὶ γὰρ φόβος κτλ.

Ita haec edita et distincta video apud Fabricium. Libri pro μὲν habent γάρ, quod expunxi et verba ἀμορφότατος τὴν ὄψιν cum poetae verbis coniunxi. Fortasse tamen distinguendum, 'Αμορφότατος τὴν ὄψιν· εἰμὶ γάρ etc. Locus ex prologo comoediae derivatus est. Cfr ad Menandr. ed. mal. 284.

CCCXL.

Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος.

Sextus Emp. XI 121: ὁ τὸν πλοῦτον ἀγαθὸν εἶναι ὑπεληφώς ὀφείλει — ἐκάστοτε πρὸς ἑαυτὸν τὸ κωμικὸν ἀναμελετᾶν παράγγελμα Κέρδαιν' ἑταῖρε καὶ θέρους καὶ χειμῶνος. Pro χειμῶνος olim Curis crit. p. 61 tentabam χεῖματος. Quae forma quum aliena sit ab usu comicorum, nunc ita potius statuo, ut versum illum ex Eupolidis Baptis derivatum credam, quae in fabula certas ob causas Hipponacteis iambis usus est. Nisi forte Sextus, qui toties in scriptorum quos citat nominibus erravit, hic quoque hallucinatus est et comico poetae attribuit quae sunt iambographi.

CCCXLI.

Βοιωτιάζειν ἔμαθες.

Stephanus Byz. v. Βοιωτία p. 229: καὶ Βοιωτὶς καὶ Βοιωτῖδιον ἐκ Βοιώτιος. 'Αριστοφάνης 'Αχαρνέυσιν (572) ὦ χαῖρε κολλικόφαγε Βοιωτῖδιον. καὶ ῥῆμα Βοιωτιάζειν ἔμαθες. Videtur Aristophanis esse.

CCCXLII.

Stephanus Byz. v. Τάρταρος p. 696: ὁ οἰκῆτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς εἰς διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῶ. καὶ Ταρταρίτης τὸ κωμικόν. Hoc comice poeta finxit, ut Aristophanes Πυκνίτης Equ. 42.

** CCCXLIII a. b.

"Ἀπαντα τὰ καλὰ τοῦ πονοῦντος γίγνεται.

"Ἀπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εἰρίσκει πόνος.

Stobaeus Flor. XXIX 26. Alter fortasse tragici poetae versus est. In eo πόνος pro πόθος Valckenarii est emendatio.

Comoed. nov.

44

** CCCXLIV.

*Οὐκ ἂν τις εἴπῃ πολλὰ θαυμασθήσεται,
ὁ μικρὰ δ' εἰπὼν μᾶλλον ἂν ἢ χρήσιμα.*

Stobaeus Flor. XXXV 7.

CCCXLV.

Ληρεῖς ἐν οὐ δέοντι καιρῷ φιλοσοφῶν.

Stobaeus Flor. XXXVI 5.

** CCCXLVI.

*Παραπλήσιον πρᾶμ' ἐστὶ γῆρας καὶ γῆμος.
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπουδάζομεν,
ὅταν δὲ τύχωμεν ὕστερον λυπούμεθα.*

Stobaeus Flor. LXVIII 26 cum lemmate Θεοδέκτου.
Tragici non esse apertum est. Fortasse Θεογνήτου legen-
dum, cuius fragmenta vide supra p. 540.

** CCCXLVII.

Τὸν τῇ φύσει

οἰκεῖον οὐδεὶς καιρὸς ἀλλότριον ποιεῖ.

Stobaeus Flor. LXXXIV 2. ubi male Euripidi tribuitur.
Mireris Matthiae (ad Eurip. fragm. p. 426) indicium.

** CCCXLVIII.

Γυναῖκα θάπτειν κρεῖττόν ἐστιν ἢ γαμεῖν.

Stobaeus Flor. LXVIII 22 cum lemmate Χαιρήμονος.
Fortasse Φιλήμονος.

CCCXLIX.

*Ὅταν γὰρ ἄλοχον εἰς δόμους ἄγῃ πόσις,
οὐχ ὥς δοκεῖ γυναῖκα λαμβάνει μόνον,
ὁμοῦ δὲ τῇδ' ἐπείσχομιζεται λαβὼν
καὶ δαίμον' ἥτοι χρηστὸν ἢ τοῦναντίον.*

Stobaeus Flor. LXIX 1. ubi Theodectae tribuitur. Vide

ad fragm. CCCXLVI. Non repugnabo tamen, si quis hoc loco Theodectae nomen tuebitur. Vs. 3 τῇδ' ἐπισκομίζεται Iacobaeus. Vulgo τῇδ' ἐισκομίζεται.

** CCGL.

Ἐγὼ γεωργῶ τὸν ἀγρόν, οὐχ ὅπως τρέφῃ
αὐτός με, παρ' ἐμοῦ δ' ἵνα τροφήν προσλαμβάνῃ.
σκάπτω γὰρ αὐτὸς ἐπιμελῶς σπείρω τ' αἰεί,
καὶ πάντα ποιῶ πρὸς τὸ δοῦναι καὶ λαβεῖν.

5 ὁ δὲ λαμβάνει μὲν, ἀποδίδωσι δ' οὐδὲ ἔν.
ἀποστερητὴν ἔλαθον ἀγοράσας ἀγρόν.
ἔσπειρα μὲν κριθῶν μεδίμνους δώδεκα·
τούτων ἀπέδωκεν οὐδ' ὅλους τρισκαίδεκα,
οἱ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν μοι δοκῶ.

10 τὸ τῶν γυναικῶν σχῆμα διατηρεῖ μόνον.

B. ὀνησιφόρα γένοιτο. A. τοῦτο γίγνεται.

ὃ γὰρ φέρει νῦν οὗτος, εἷς ὄνος φέρει.

Stobaeus Flor. LVII 7 cum lemmate κωμικοῦ ποιητοῦ ex cod. A. Philemoni, cuius locus proxime praecedat, tribuit Clericus, quem male olim sequutus sum. A sexto versu fortasse novum fragmentum incipit. Vs. 1 vulgo ἔγωγ' ὄρῳ. Trinc. ἔγωγε ὄρῳ. Correxerit Dobraeus ad Porsoni Aristoph. p. 66. Pro ὅπως cod. A ἵνα. — Vs. 3 Trinc. σπείρω. — Vs. 7 A κριθῇ. — Vs. 9 A Θήβαις. Recte explicat versum Dobraeus Adv. II p. 289: *reliqui septem modii, instar septem ducum istorum, illuc iverunt nunquam redituri.* — Vs. 10 σχῆμα διατηρεῖ ex A receptum. Vulgo σῆμα διατηρεῖν. Idem liber pro τὸ habet τί. Vulgatum τὸ τῶν γυναικῶν σῆμα de Niobeidum sepulcro interpretabatur Grotius, probante Dobraeo et tragicum rideri existimante, qui e septem ducibus prope septem Niobes filias sepultis antitheton captavit. Vera lectio adhuc latet. Bentleyus Emend. ad Men. et Phil. p. 124 tentabat εἰ δ' ἔπτ' ἐπὶ Θήβας ἐστράτευσάν

μοι, δοκῶ τὸ τῶν γυναῖκων σῆμα διατηρεῖν μόνον „ὄνησιφόρα γένοιτο.” *Quod si septem ad Thebas mihi bellum inferrent, videor mihi mulierum augurium solum observaturus „ὄνησιφόρα γένοιτο.” Hoc quidem fit; omne enim quod ager fert, unus hic asinus nunc portat. Idem adnotat: „Videtur alludere ad notum eo tempore drama tragiæ cuiusdam, ubi chorus mulierum ea verba, ὄνησιφόρα γένοιτο, quasi omen usurpaverit.” Postrema probari non posse apertum est. — Vs. 11 personarum vices distinxit Grotius. Pro ὄνησιφόρα cod. A ut Gaisfordo videtur ὄνησιφόρους. „locum captat ex ridicula etymologia quasi ονησιφόρα essent quæ ὄνος φέρειν possit.” Bentleius.*

**** CCCLI.**

Τηρεῖν μὲν ἑτέρους οἱ γέροντες δυνάμεθα,
ὑμεῖς δ' ἀπολαύειν, ὧν ἔχουσιν, οἱ νέοι.

Stobaeus Flor. CXV 12. Male olim Euripidi tribuebatur. Vs. 2 ὑμεῖς pro ἡμεῖς Matthiae ad Eurip. fragm. p. 434 ἀπολαύειν Scaliger. Libri ἀπολαβεῖν.

**** CCCLII. CCCLIII.**

Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.
Ἐρημός ἐστ' ἄνθρωπος ἡπορημένος.

Stobaeus Flor. XCV 7. 8. Primus versus forsan tragiæ poetae est.

**** CCCLIV.**

Μηδέποτε πείραν τοῖς θεοῖς εὐχου λαβεῖν,
Φαίδιμε, τοιούτου μηδενός, μηδ' εἰδέναι
ὥς ἔστιν ἑτέρῳ ῥάδιον παραινέσαι.

Stobaeus Flor. CXIV 4. Cohæret vulgo cum Euripidis loco, a quo recte separavit Grotius.

**** CCCLV. CCCLVI.**

Ἄπανθ' ὁρῶ
ἅμα τῇ τύχῃ ῥέοντα μεταπίπτοντά τε.

Ἄλλ' ἐστὶν εὐστοχόν τι βουλευτήριον
ταυτόματον.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 194. Prius fragmentum etiam
alio loco me legere memini.

**** CCCLVII.**

Ἐπηρεαστικόν γέ τι
ταυτόματόν ἐστι.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 194.

**** CCCLVIII.**

Ἡ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῶν πάντ' ἐπισκοποῦσ' αἰ
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἐκάστῳ τὴν κατ' ὄξϊαν τύχην
μερίδα.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 196. Versu primo legebatur
ἐπισκοποῦσα sine αἰεί, quod addidit, si recte memini, Iacob-
sius. Fortasse tragici poetae fragmentum est.

**** CCCLIX.**

Ὁ πολὺς χρόνος πάντ' ἐξελέγχει Νικοφῶν.

Stobaeus Ecl. phys. I p. 229. Legebatur Νικόφρων,
quod correxi. Cfr Hist. crit. p. 256.

**** CCCLX.**

Πᾶς ὁ καθ' ἑαυτὸν τεχνολογῶν θαυμάζεται,
διακρινόμενος δὲ πρὸς ἑτέρους ἐλέγχεται
ὑποβολιμαίαν σύνεσιν ἡμψιασμένος.

Stobaei Appendix Flor. Gaisf. p. 10 17 cum lemmate
Εὐριπίδου. Comici poetae esse vidit Gaisfordus.

CCCLXI.

Ἐρημία μεγάλη ἔστιν ἡ μεγάλη πόλις.

Strabo VIII p. 317 Lps.: νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλό-
πολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε καὶ ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ
Μεγαλόπολις. Ex Strabone habet Eustathius p. 302 15: ἡ

μεγάλη πόλις, περὶ ἧς κωμικός τις ἔφη, ὅτι ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ μεγάλη πόλις. Haec si auctor trimetri illius de ipsa urbe Megalopolitarum dixit, vix aliud tempus respicere potuit quam quo Megalopoli a Cleomene devastata et direpta incolae urbis antea florentissimae Messenam sese receperant. V. praeter alios Polybium II 55. Ita versum illum ex fabula post Olymp. CXXXVIII commissa petitum esse efficeretur. Quae res cum mihi quidem nequaquam credibile esse videatur, suspicor poetam de alia urbe, de ipsa fortasse Athenis post Lysandri expugnationem, versum illum usurpasse. Ac nescio an id ipsa etiam Strabonis verba indicent. Ceterum ex Eustathio *μεγάλη πόλις* scripsi pro *Μεγαλόπολις*.

** CCCLXII.

*Εἰ δὲ πᾶν ἔχει καλῶς, τῷ παιγνίῳ
δότε χρότον καὶ πάντες ἡμεῖς μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε.*

Suetonius V. Aug. 99: *amicos admissos percunctatus* (Augustus) *ecquid iis videretur nimium vitae commodè transegisse? adiecit et clausulam εἰ δὲ πᾶν κτλ.* Primum versum, in Turnebi codd. et libro Memm. servatum, Diadorfus ad schol. Aristoph. vol. III p. 399 probabiliter ita supplevit: *χαίρειτ', εἰ δὲ πᾶν ἔχειν δοκεῖ καλῶς κτλ.* Ipse tentabam: *εἰ δὲ πᾶν ἔχειν καλῶς ὑμῖν δοκεῖ, τῷ παιγνίῳ.*

CCCLXIII.

Οἶνός μ' ἔπεισε δαιμόνων ὑπέρτατος.

Tryphon qui dicitur in Museo crit. Cantabr. I p. 48: *ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ εὐρήματος τὸν εὐρόντα (λέγομεν), οἶον Οἶνος κτλ.* Sunt adolescentuli verba delictum aliquod suum ebrietate excusantis. Id saepissime in nova comoedia factum est. Philemo Fragm. inc. XLII 2: *ἀλλ' οἶνος ἦν — ὅσα μ' οὗτος ἠνάγκαζεν, ἐποιοῦν ταῦτ' ἐγώ.* Idem Fragm. XCIX: *ἐμέθυον· ἰκανὴ πρόφασις εἰς θάμαρτάνειν.* Philippides fab. inc. fragm. V: *οὐχ ἔστιν ἐμεθύσθην πάτερ λέγοντά σε ἡμαρτοκ, ὡς τὸ πρόσθε συγγνώμης τυχεῖν.* Terentius Adelph.

III 4 24: *persuasit vinum, nox, amor, silentium*. At ne a tragoedia quidem talia aliena fuisse docet Euripidis exemplum, qui Herculem, Augae stupratorem, haec loquentem induxerat in Auge fragm. I (VIII):

νῦν δ' οἶνος ἐξέστησε μ' · ὁμολογῶ δέ σε
ἀδικεῖν, τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἐκούσιον.

Nec dissimilem scenam repraesentaverat Carcinus, ut docet locus apud Harpoerat. 106 8 (Hist. crit. p. 507) servatus:

οὐκ οἶνος ἐξέστησε· τὰς γὰρ ἐμψύτους
ὀρθῶς παγίσας νοῦθετήμασιν φρένας *)
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Quos versus cum Euripideis composuit etiam Bergkii Comment. p. 429. Ac fortasse ad eandem Carcineae fabulae scenam referendus est Tryphonis versus, quem tragicæ potius quam comicæ originis esse etiam dictionis color indicare videtur. Cfr Euripidem Aug. III 2 ἔρωτα — δαιμόνων ὑπέρ-
τατον. Denique ex simili scena derivatum esse suspicor inserti poetae versum apud Plutarchum Amat. p. 708 e: "Υβρις
τάδ' οὐχ ἡ (leg. οὐχι) Κύπρις ἐξεργάζεται. Quæ optime conveniant in eum, qui oblatum virginis vitium amore excusaverat.

• CCCLXIV.

Χρυσί' ἔστ' ἀπεφθα τοῖς Παταικοῖς ἐμμερεῇ.

Suidas, 'Απέφθου χρυσίου: τουτέστι τοῦ πολλάκις ἐψη-
θέντος, ὥστε γενέσθαι ὄβρυζον. Χρυσί' ἔστ' ἀπεφθα τοῖς
Παταικοῖς ἐμμερεῇ. Vulgo χρυσί' ἀπεφθά τε τοῖς κτλ. Cod.
A χρυσίαις ἀπαιφθα. C χρυσίαις ἀπεφθα. Uterque emittit
τε. Correxerit Bernhardius, qui a poeta aureos Atticos ex va-
ria materia sub Antigenis magistratu conflatos tamque prave
commate percussos irrideri statuit, ut monstrosam quasi spin-
turali formam referre videantur, cll. Aristoph. Ran. 732 et
Boeckhio Oecon. Att. I p. 24.

*) Ita enim hunc versum redintegravit Grotius Exc. p. 450. Vulgo
ὀρθῶς παγίσας μὲν φρένας.

* CCCLXV.

Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος.

Suidas, *Ἀπηλλάγησαν: ἐτελεύτησαν, ἥ τινος ἀπεστερήθησαν. Ἀπηλλάγημεν πολυχέσου νοσήματος. Pro νοσήματος duo libri πάθους, unde Schaeferus ad Dionys. C. V. p. 208 παθήματος, non improbante Bernhardio. At illud πάθους nihil est nisi glossema nominis νοσήματος.*

CCCLXVI.

Ἀσπαζόμεσθ' ἔρετρία καὶ σκαλμίδια.

Suidas, *Ἀσπάζεσθαι: αἰτιατικῇ. — καὶ ἀσπαζόμεσθα, σὺν τῷ σ. Ἀσπαζόμεσθ' ἔρετριά καὶ σκαλμίδια. Scripta ἔρετρία.*

CCCLXVII.

Μυκονίων δίκην

ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια.

Suidas, *Ἐπεισπέπαικεν: εἰσεπήδησεν, εἰσῆλθεν. Ἀστοφάνης Πλούτῳ (805). καὶ αὐτῷ Μυκονίων κτλ. Eadem leguntur s. v. Μυκωνίος γείτων. Hoc loco utitur Athenaeus l p. 7 f: καὶ περὶ Περικλέους φησὶν Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ποιητῆς ὡς ἀκλήτου ἐπαισπαιόντος εἰς τὰ συμπόσια Μυκονίων δίκην. Ipsius enim Archilochi de Pericle verba paullo inferius apposuit.*

CCCLXVIII.

Καὶ φθειρῶσαν ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης.

Suidas v. Καλλισθένης. *φέρεται λόγος ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. καὶ μαρτυρεῖ ὁ ἱάμβος οὗτος Καὶ φθειρῶσαν ὡς ὁ πρὶν Καλλισθένης, περὶ τῆς ἰατρικῆς τέχνης, ὡς ἡμέλητο πάνν. Callisthenem dicit Olynthium, Aristotelis discipulum, cuius nota est historia ex Plutarcho Arriano, aliis. Comici poetae num sit versus, nunc mihi valde incertum videtur.*

CCCLXIX.

Χαλκεὺς οἶά τις

γέμων καπνοῦ τε καὶ μαρίλης.

Suidas v. μαρίλη: ἀμαυρόν πῦρ. ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθράκων. Χαλκεὺς οἶά τις γέρων καπνοῦ καὶ μαρίλης. Addidi τε.

CCCLXX.

Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν δεῖ λίθον

παίειν ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον.

Suidas, Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον παίειν ἔχοντα καιρὸν ὁμολογούμενον. Addidi δεῖ. Post πολλάκις fortasse excidit γάρ.

* CCCLXXI.

Ἄλλ' οὐδὲν δεῖ περὶ τὸν βωμὸν βαστάζειν τὰς ἐπινοίας.

Zenobius I 66. Ἄλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν σε βουλεύειν: ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασι βουλ. παρ' ὅσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται. Diogen. II 14 pro παρὰ habet περί. In Bodl. i. 94 locus ita scribitur, ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν τὰς ἐπινοίας. In Coisl. 16 praeterea βαστάζειν post βωμὸν additur, unde iam perfectus emergit tetrameter anapaesticus, antiquae comoediae poeta dignissimus.

CCCLXXII.

Zenobius I 93. Ἄν ἡ λεοντῇ μὴ ἔξικηται, τὴν ἄλωπεκῇν πρόσαψον: ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσθαι. Probabile est hisce in verbis latere aut tetrametrum iambicum:

Ἄν ἡ λεοντῇ μὴ ἔξικητ' ἄλωπεκῇν πρόσαψον,
aut duos trochaicos dimetros:

Ἦν λεοντῇ μὴ ἔξικηται,
τὴν ἄλωπεκῇν πρόσαψον.

Sed haec sane incerta sunt, praesertim cum pro πρόσαψον rectius fortasse scribatur πρόσραψον.

CCCLXXIII.

Zenobius III 51. *Εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ: παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.* A comico usurpatum esse alicubi indicari memini. Simile huic proverbio quod servavit Hesychius, *Ἐνουδέν: ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται*, quae ita corrigo *Ἐν οὐδέν: ἐπὶ τοῦ ὀλίγου λέγεται.*

CCCLXXIV.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ Ἀνδροκλήης πολεμαρχεῖ.

Zenobius III 77. *ἐν δὲ — πολεμαρχεῖ: ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περιπέτειάν τινα τιμῆς ἀξιουμένων.* De Androcle cfr Eephaastidem fragm. inc. fab. III p. 14. Cratinum Seriph. II p. 133 et inc. fab. fragm. XXII p. 171. Suspicabar καὶ πολεμαρχοῖ. Sed rectius fortasse apud Macarium Walzū ad Arsen. p. 220 legitur διχοστασίῃσι.

CCCLXXV.

Ἦτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα.

Zenobius IV 17. *Ἦτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα: τῶν μετὰ Νικίου στρατευσαμένων εἰς Σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς τῶν Σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασχον γράμματα.* Veri simile est haec ex comoedia petita esse brevi post Siciliensem cladem in eam commissa.

CCCLXXVI.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν ἑλᾶν ἔλαιν' ὄνον.

Zenobius III 54. *Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαιν' ὄνον: ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσιν πράττειν παρεγγυωμένων.* Coisl. 129 ἔλαινε δ' ὄνον. Certa coniectura ante ἔλαιναι addidi ἑλᾶν, qua forma praeter Euripidem ex atticis scriptoribus usus est Cantharus comicus vol. II p. 835. Eandem Iacobaeus restitui voluit Euripidi in Archelao fragm. II 5: *τέθριππ' ἑλῶντος ἡλίου κατὰ χθόνα.* Cod. *τέθριππεύοντος.* Sed hoc loco rectius scripseris *τέθριππ' ἔχοντος.* Notum est homericum ἄρμα ἔχειν, ἵππους ἔχειν εἰς.

CCCLXXVII.

Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική.

Zenobius III 99. *Ἐκκέκοφθ' ἡ μουσική: φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσῃ χρωμένων, οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ ὀρχηστρίας ἐπιεσήγαγον.*

CCCLXXVIII.

Zenobius IV 59. Κορυδαῖος εἰδεχθέστερος — Κορυδαῖος ἐπὶ δυσμορφίᾳ ἐκωμωδεῖτο καὶ αὐτὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ, ὧν ἓνα Ἀρχέστρατον εἶναι φασιν. Hesychius, Κορυδαῖος: ὄνομα κύριον. οὗτος ἐκωμωδεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. De Archestratis attuli nonnulla ad Eupolin p. 537.

CCCLXXIX.

Ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων σῖτον τετρώγηκας.

Diogenianus III 13. *Ἀτὰρ ἐκ καθαρῶν ἀχύρων τετρώγηκας σῖτον: ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀγαθοῦ μεταλαγχανόντων. Corrige ut supra adscriptum.*

CCCLXXX.

Γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν.

Diogenianus III 89. *γέροντι μηδὲν μηδέποτε χρηστὸν ποιεῖν: παραινέει μηδένα ἀκαίρως εὐεργετεῖν. Transposui μηδὲν μηδέποτε. Compares cantunculam popularem:*

*Μήποτ' εὖ ἔρδῃν γέροντα, μηδὲ παῖδα βάσκανον,
μηδὲ δαψιλῇ γυναῖκα, μηδὲ γείτονος κύνα,
μὴ κυβερνήτην φίλυπνον, μὴ λάλον κωπηλάτην.*

Ita enim haec scribenda videntur, quae servavit Suidas v. ἄχρηστα, v. μήποτ' εὖ et Diogenianus VI 61. Ad δαψιλῇ γυναῖκα cfr Epicharmus Stobaei Flor. LX 17.

CCCLXXXI.

Ἴππος με γέρει, βασιλεύς με τρέφει.

Diogenianus V 81. *Ἴππος με γέρει, βασιλεύς με τρέφει: Κορραϊὸν τινὰ φασιν ὑπὸ Φιλίππου στρατευόμενον*

ἰππέα, τῆς μητρὸς δεομένης αἰτήσασθαι ἄφεσιν τῆς στρατείας, εἰπεῖν τοῦτο. Si recte haec ex comoedia derivata esse coniecti, ad mediam comoediam referenda fuerit.

CCCLXXXII.

Μηδέποτε μηδεὶς γένοιτο Μεγαρέων σοφώτερος.

Diogenianus VI 57. *Μηδέποτε μηδεὶς Μεγαρέων γένοιτο σοφώτερος: ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου. χαριεντιζόμενοι δὲ τοῦτο ἔλεγον. Verba Μεγαρέων γένοιτο transposui. Cfr Hist. crit. p. 20 sq.*

CCCLXXXIII.

Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγωνός.

Appendix proverb. Goetting. II 47. *Ἐκ τῆς αὐτῆς ψιάθου γεγωνός: ἐπὶ τῶν παραπλησίων καὶ ὁμοίων.*

CCCLXXXIV.

Appendix Proverb. Goetting. IV 11. *Ὁβολὸν εὗρε Παρνύτης: Καλλίστρατος Ἀθήνησι πολιτευσάμενος, ἐπικαλούμενος Παρνύτης, μισθὸν ἔταξε τοῖς δικασταῖς καὶ τοῖς ἐκκλησιασταῖς· ὅθεν σκωπτόντων αὐτὸν τῶν κωμικῶν εἰς παροιμίαν ἦλθε τὸ γελοῖον. Nihil est illud Παρνύτης, pro quo Erasmus Adag. II 7 50 exhibet Παρνοίτης. Ad verum ducere videtur Hesychius, Παρνόπη: Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. Fortasse igitur Παρνοπὶς legendum, quod femininum esse potest nominis πάρνοψ. Causam cognominis vix quisquam hodie eruet, cum ne illud quidem constet, quis fuerit ille qui iudicalem et ecclesiasticum obolum invenisse dicitur Callistratus. Ea de re quaerere instituit Boeckhius Oecoa. Att. I p. 246 et 250. Probabile tamen notari Callistratum eum quem passim comici ludibrio habuerunt (v. vol. III p. 209) h. e. Callicratis filium, Aphidnensem, cuius pater quum Aristotele teste apud Suidam s. v. ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους vol. III p. 546. iudicium mercedem supra modum auxisset, filius eius postea contrariam rationem sequutus eam a tribus obolis ad unum minuendam suasisse videri potest. Idque*

ipsum notasse videtur poeta comicus, cuius verba attulit paroemiographus. Nisi is forte *Καλλικράτης* scripsit, quod nomen frequentissime cum Callistrati nomine commutatum est. Vide Prellerum de Polemone p. 174. Ita Callicrates mercedem illam quae ante eum duobus obolis constabat, uno obolo auxisse diceretur. Idque verum puto.

** CCCLXXXV.

Themistius Or. XXI p. 202 C: οἷα δὲ λέγει ὁ μάγειρος ὁ κωμωδικός, οὐδὲ ἐκεῖνα πάνυ ἐλυσιτέλει πυνθανομένη, ἀλλ' ἐπέτριβε τοὺς δαιτυμόνας ἐξαλλάττων τὰ ἡδύσματα. ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα Καρίωνος τὸ κακὸν τὸ μέγα, ὅτι μοχθηρὰ ἡ τέχνη αὐτοῦ καὶ ἀλλόκοτος, ἀλλ' ὅτι πονηρὸν ἀνθρώπιον ἦν καὶ οὐκ ἐπὶ τῷ ἔργῳ εἰς τὰς οἰκίας παρερχόμενον, ἀλλ' ἵνα λαλήσῃ καὶ ψιθυρίσῃ καὶ διαβάλλῃ καὶ ἐξενέγκῃ οὐχ ὅσα μάγειρον εἰκὸς μαστιγίαν, ὅς δικαίως ἐκρέματο ἂν οὕτω τύχῃ, διὰ τὴν χρηστὴν φιλομάθειαν, ἐν τῇ σπυρίδι. ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς οἰκίας, οὐδ' ὅσα ἀκήκοι μόνον, ἀλλὰ πολλὴ ἡ προσθήκη καὶ ἡ τῶν κακῶν ἐποικοδόμησις. ἀλλ' ὃ μοχθηρὸν καὶ ἀπόπληκτε Καρίων, ἀκήκοας ὅτι ὁ δεῖνα λιβανωτοῖς τοῖς θεοῖς ἔθυσεν· λέγε οὖν ὅτι λιβανωτοῦ· μόνον γὰρ τοῦτο ἀκήκοας· καὶ μὴ ὅτι παμμέλανας ταύρους, μηδὲ ὅτι κριοὺς ἐκτομίας. σὺ δὲ καὶ εἰδῶλα καταλέγεις, ὅσα ἐκίνησε τὸν Πλούτωνα γοητεύσας· ἔπειτα ἂν μὲν ἀγαθὸν πύθῃ, στεγανὸς εἶ καὶ Ἀρεοπαγίτου σιωπηλότερος· ἐὰν δὲ τινος κακοῦ ἐπιλάβῃ, Ἰλιάδα ἐξ αὐτοῦ ποιῆς καὶ Ὀδύσειαν, πολλὰ οὐτ' αὐτὸς ἀκούσας οὔτε παρακούσας, ἀλλ' αὐτὸς τεκῶν καὶ αὐτὸς ὑφήνας. In his quod importunus iste coquus κριοὺς ἐκτομίας commemorasse dicitur, haud incommode admoveas Antiphanis Cycl. II 8: αἰῖξ οὐρανία, κριὸς τομίας, κᾶπρος ἐκτομίας. Postrema verba ita leniter immutata, αὐτὸς τε τεκῶν καὶ αὐτὸς ὑφήνας, fortasse ipsa etiam ex poeta aliquo assumpta sunt. Ceterum Cario, quem hic coqui partes sustinere videmus, alias in media novaque comoedia fere servi personam tuetur.

CCCLXXXVI.

Hesychius, Περιχαδόν: τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φησίμορφον, ψίαθον, ἐν ᾧ περιμιλοῦσι τὰς ἰσχάδας. Apertum est risisse poetam histrionis, qui Persae partes actitaverat, paupertatem et macilentiam. Pro φησίμορφον enim legendum φθισίμορφον. Sed περιχαδόν, quamquam varia tentavi, expedire non licuit. Ante ψίαθον incipere videtur novus articulus. Quae si vera est conjectura, vox glossematica exciderit necesse est.

* CCCLXXXVII.

Hesychius, Σπερχυλλάδην κέκραγας: ἀγανακτήσας ὑλακταῖς ἄγαν. παρὰ τὸ σπέρχεσθαι. Inimria interpretes σπερχυλλάδην, quod rectissime formatum est, in corruptelae suspicionem adduxerunt.

CCCLXXXVIII.

Etymol. M. p. 262 12: δεῖν — ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πλέον γίνεται κατὰ κράσιν τοῦ ε καὶ ο εἰς εἰ διερθογγον πλὴν σταδίου λαλίστερα (Aristoph. Ran. 91) — οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ δέον γίνεται δεῖν. Δεῖν τόδε γενέσθαι.

E P I M E T R A.

EPIMETRUM I.

(ad p. 183)

Thessali quantum magicarum artium usum habere existimati sint etiam illud indicio est, quod Lacedaemonii, cum Pausaniae nefarie occisi simulacro vexarentur, oraculi iussu ex Thessalia psychopompos accessiverunt, qui iratam animam incantationibus placarent. Scholiasta Eurip. Alc. 1138: ψυχαγωγοί τινες γόητες ἐν Θεσσαλίᾳ οὕτω καλούμενοι, οἳ τινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἰδῶλα ἐπάγουσιν τε καὶ ἐξάγουσιν. οὗς καὶ Λάκωνες μετεπέμψαντο ἥνικα τὸ Πausανίου εἰδῶλον ἐξετάραξε τοὺς προσιόντας τῷ ναῷ τῆς Χαλκιοῖκου. His uti licebit ad sanandum Plutarchi locum in libro de S. N. V. p. 560 f: Σπαρτιάταις χρησθὲν ἰλάσασθαι τὴν Πausανίου ψυχὴν, ἐξ Ἰταλίας μεταπεμφθέντες οἱ ψυχαγωγοὶ καὶ θύσαντες ἀπεσπάσαντο τοῦ ἱεροῦ τὸ εἰδῶλον. Ubi iam nemo dubitabit quin pro ἐξ Ἰταλίας scribendum sit ἐκ Θετταλίας. Ac ne quis Plutarchum diversam a ceteris famam sequutum esse in animum inducat, ipse scholiasta Euripidis addit exposuisse ea de re Plutarchum ἐν ταῖς Ὀμηρικαῖς μελέταις. Accedit quod de praecipua quadam Italorum artis magicæ peritia nemo quidquam tradidit.

EPIMETRUM II.

MENANDER IMITATOR EURIPIDIS.

Menandrum Euripidis, quem unico admirabatur, imitatore fuisse acerrimum et veteres et recentiores intellexerunt; cuius imitationis quæ adhuc reperiuntur vestigia, cum

Comœd. nov.

45

omnia quae ad hanc causam pertinent nondum a quoquam collecta esse videam, paullo accuratius indicari non laudile fuerit.

I. Menander *Ἠνιόχῳ* fragm. II p. 127: οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ περιπατῶν θεός. Euripides Hippol. 100: οἰδεῖς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστός θεός.

II. Menander *Θαῖδος* fragm. II p. 132: φθείρουσιν ἥθη χρήσθ' ὁμιλίας κακαί. Eadem Euripidi tribuuntur a Socrate H. E. II 16.

III. Menander *Θεοφορουμένης* fragm. III p. 134: ὁ πλεῖστον νοῦν ἔχων μάντις τ' ἀριστός ἐστι σύμβουλός δ' ἄμα. Euripides Helen. 766: γνώμη τ' ἀρίστη μάντις ἢ τ' εὐβουλία.

IV. Menander *Καρχηδονίου* fragm. II p. 145: αὐτὸν γὰρ οὐδείς οἶδε τοῦ ποτ' ἐγένετο, ἀλλ' ὑπονοοῦμεν πάντες ἢ πιστεύομεν. Eadem Euripidis sententia. Vide ad no. XII.

V. Menander *Καρχηδονίου* fragm. VI p. 146: Χρεία διδάσκει καὶν ἄμουσος ἢ σοφόν. Euripides Telephus fragm. X: χρεία διδάσκει καὶν βραδύς τις ἢ σοφόν.

VI. Menander *Μέθης* fragm. II p. 162: τὰ τῆς θεοῦ γὰρ πανταχῶς ἔχειν καλῶς. Euripides Iphig. Taur. 467: τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς ἔχη καλῶς.

VII. Menander *Παρακαταθήκης* fragm. I p. 183: ταῖς ἔχοντα γράμματα τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὐσημοῖ ποιεῖ. Euripides Hippol. 385: οὐκ ἂν δὴ ἦσθην ταῖς ἔχοντε γράμματα.

VIII. Menander *Ναυκλήρου* fragm. I p. 174: ἥκει λιπῶν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάθος. Euripides Troad. in. ἤκου λιπῶν Αἰγαῖον ἀλμυρὸν βάθος.

IX. Menander *Πλοκίου* fragm. X p. 195: οὐκ ἐστὶ βίον εὐρεῖν ἄλμπον οὐδενός. Eadem Euripidis sententia. V. Matthiae p. 381.

X. Menander *Πλοκίου* fragm. XI p. 195: ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται. Euripides Phoenic. IV 7: ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ etc.

XI. Menander *Ὀργῆς* fragm. V p. 180: οὐκ ἔστι μοι

χοῦ πρᾶγμα τιμιώτερον. Euripides fragm. p. 365: οὐκ ἔστιν ὀρετῆς πτῆμα τιμιώτερον.

XII. Menander inc. fab. CXII p. 261: ἔστιν δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατὴρ· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν υἱὸν ὃ δ' οἶεται. Euripides fragm. p. 435: μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατὴρ, ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄνθ', ὃ δ' οἶεται. Nisi forte apud Stobaeum, qui Menandri locum servavit, in nomine erratum est. Cfr Matthiae.

XIII. Menander inc. fab. CXXII p. 263: ἔξωθ' ἐν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι. Euripides Androm. 330: ἔξωθ' ἐν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι.

XIV. Menander inc. fab. CXLII p. 267: αἰσχύνομαι πλουτοῦντα δωρεῖσθαι φίλῳ, μή μ' ἀφρονα κρίνη καὶ διδοὺς αἰετὶν δοκῶ. Plutarchus de El Delph. p. 384 d: στιχιδίοις ὁ φαύλως ἔχουσιν — ἐνέτυχον πρῶην, ἃ Δικαίάρχος Εὐριπίδην οἶεται πρὸς Ἀρχέλαον εἰπεῖν· Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ, μή μ' ἀφρονα κρίνης ἢ διδοὺς αἰετὶν δοκῶ. Quos versus non recte Welckerus Tragod. II p. 707 ad Archelaeum fabulum rettulit et ab ipso Archelao loci munera spernente pronunciatos esse existimat. Nam si priores versus in hunc sententiam accepit possit: nolo ipse super a beato numeribus affici, non recte tamen id fieri ter versus docet clarissime. Plutarchus autem nihil dicere debet nisi hoc, Dicearchum existimasse Euripidem his versibus in nescio qua fabula usum esse respectu Archelai, accedentem regis, apud quem tum, quum fabulam ex qua i versus petiti sunt ageret, Euripides versabatur.

XV. Menander inc. fab. CLXIV p. 271: μάτην ἄρ' οἱ γροντες εὐχονται θανεῖν, γῆρας ψέγοντες καὶ πολυχρόνιον. Euripides Alcest. 608: μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὐχονται θανεῖν, γῆρας ψέγοντες καὶ πολὺν χρόνον βίον.

XVI. Menander fab. inc. CCXLIII b. p. 288: μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάξει καλῶς. Idem Euripidis versus est. inc. CXXVIII. Fortasse ex Polydo petitus est.

XVII. Menander inc. fab. XXIII p. 240: λύπης ἰατρός
 ἔστιν ἀνθρώποις λόγος. Idem LXXXIV p. 256: οἶκ
 ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον, ἀλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος
 ἀνθρώπου φίλον. Euripides fragm. inc. fab. LXXV: οὔτ'
 ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ
 φίλου παραινέσις. Idem inc. fab. CXVIII: ἀλλ' ἄλλ' ἐπ'
 ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ, λυπούμενῳ μὲν μῦθος εὐμε-
 νῆς φίλων.

XVIII. Menander inc. fab. II p. 227: ἔσπασας τὸν
 αἶρα, τὸν κοινόν, ἵνα σοι καὶ τραγικώτερον λέγω. Resperit
 locos Euripidis qualis est in Helen. 912: κοινός ἔστιν οὐρα-
 νὸς πᾶσιν βροτοῖς.

XIX. Menander inc. fab. CDXL p. 319: ἐρᾷ μὲν ὄμ-
 βρων γαῖα. Euripides inc. fab. III 7: ἐρᾷ μὲν ὄμβρον γαί'
 ὅταν ξηρὸν πέδον κτλ. Nisi forte scholiastes Hesiodi, qui
 huius dicti auctorem Menandrum citat, in nomine poetæ er-
 ravit.

Possem his alia addere ex sylloge sententiarum μου-
 στίχων petenda. Sed cum illa moralium dictorum farrage
 ex diversis poetis consarcinata sit, horum ratio minus certa
 est. In tanto igitur Menandri Euripidem sectandi studio non
 mirum est satis magnam dictionum sententiarumque copiam
 in Terentii, dimidiati Menandri, fabulis reperiri, quae miri
 quodam consensu cum Euripideis conspirant; quæ rem uno
 alteroque exemplo ex Andria confirmabo. Igitur apud Tere-
 tium II 5 hæc habes:

*verum illud verbum est, vulgo quod dici solet,
 omnes sibi malle melius esse quam alteri.*

Quæ plane congruunt cum Euripideis in Med. 84:

ἄρτι γιγνώσκω τὸδε

ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ.

Ubi quum Brunckius Terentium Euripidis verba expressim
 dixisset, scilenter monuit Wytttenbachius Bibl. crit. II 1 p. 4
 non ab ipso Euripide latinum comicum, sed ab eius æmulo
 Menandro hæc sumpta esse. Porro Andr. IV 1 16:

*atque aliquis dicat, nihil promoveris,
multum molestus certe ei fuero.*

Haec etiam a Menandro ducta sunt, qui Euripidis Hippol. 1297 sententiam expresserat: *καίτοι προκόψω γ' οὐδέν, ἀλ-
γυνῶ δέ σε.* Eodem rettulerim Andr. V 4 17:

Si mihi perget quae volt dicere, ea quae non volt audiet.
Quae comparabam cum Euripidis Alcest. 720: *εἰ δ' ἡμᾶς
κακῶς — ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ καὶ ψευδῆ, κακὰ.* Sed huius
sane sententiae usus latius patet. Ut alios mittam vide Cae-
cillum apud Gellium N. A. VII 7. Quamquam etiam hunc
ad strenuam Menandri imitationem se composuisse eum
aliunde constat, tum ex eo intellegitur, quod in huius quo-
que poetae reliquiis haud paucae reperiuntur sententiae, quas
ipse ex Menandro, Menander autem ex Euripide derivaverat.
Ex quo genere est fragmentum apud Cicer. Tusc. IV 32:
*Amorem deum qui non summum putat, aut stultum aut re-
rum esse imperitum existimat, cui in manu sit, quem esse
dementem velit, quem sapere, quem sanari etc.* Quae iam
alii composuerunt cum Euripidis Augae fragm. III: *Ἔρωτα
δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν καὶ τῶν ἀπάντων δαιμό-
νων ὑπέρτατον, ἢ σκαιὸς ἐστὶν ἢ καλῶν ἄπειρος ὧν οὐκ
οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.*

EPIMETRUM III.

(ad pag. 315)

Apollinis Agyei, de quo quantum satis est O. Müllerus
de Doribus vol. I p. 299 disseruit, crebram in tragoediis et
comoediis Graecorum fuisse memoriam pervulgatam est. At
minus nota sunt quae leguntur apud Helladium in Photii
Bibl. p. 535 33 ed. Bekk. ex quibus Apollinis illius aram
etiam Loxiae nomine nuncupatam fuisse discimus. Sic enim
scribit: *τὸν Λοξίαν προσεκύνουν, ὃν πρὸ τῶν θυρῶν ἕκα-
στος ἰδρύοντο, καὶ πάλιν βωμὸν παρ' αὐτῷ στρογγύλον*

ποιούντες καὶ μυρρίναις στέφοντες ἴσταντο οἱ παριόντες, τὸν δὲ βωμὸν ἐκείνον ἄγνιαν (leg. Ἀγνιᾶ ἢ) Λοξίαν ἐκά-
λουν, τὴν τοῦ παρ' αὐτοῖς θεοῦ προσηγορίαν νέμοντες τῷ
βωμῷ. Accedit testimonium Photii Lex, p. 220 11; εἰώθεαι
τὸν πρὸ θυρῶν τῶν ἰδρυμένου βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος Λο-
ξίαν καὶ Ἀπόλλω προσαγορεύειν καὶ Ἀγνιᾶ. Hinc in
oboritur Menandri fragmento alias inexplicabili, quod ap-
posui p. 280:

Καθεδοῦναι δ' ἐνθαδὶ

τὸν Λοξίαν αὐτὸν (leg. τοῦτον) καταλαβών.

Quibus ad amussim respondēt haec Plautina ex Mostell.
V, 1, 45:

faciendum edepol censeo;

ego interim hanc aram occupabo.

Ac nescio an eiusdem observationis ope etiam alius Menan-
dri locus explicari et emendari possit, quem supra exhibui
p. 88. Videlicet apud Terentium Andr, IV § 11. Davus My-
sidi puerum recens natum ante ianquam humi depositare
haec dicit:

Ex ara hinc sume verbenas tibi,

atque eas substerne.

Ubi Donatus ex Menandro haec affert verba miris modis de-
pravata: κοκεξίας σὺ μυρρίνας χχσδιέτεινε. Quorum etiam
perdifficilis est emendatio, vix tamen dubitari potest quin
hunc fere in modum Menander scripserit:

ἀπὸ Λοξία σὺ μυρρίνας τασδί [λαβών]

ὑπότεινε.

Loxiae quidem nomen hic latere certissimum est. Ac fave-
re huic conjecturae quod eodem loco Donatus addit: *ex ara*,
scilicet Apollinis, quem Δήλιον Menander vocat. Quo loco
cum veteres editiones et codices pro Δήλιον habeant cassioa,
id ipsum Λοξίαν potius quam Δήλιον scribendum esse
apertum est.

EPIMETRUM IV. . .

In fragmentis Menandri cum alia consulto omisi quae laetitia mihi huius poetae tribui videbantur, tum etiam illud quod Schneidewinius Coniect. crit. p. 117 commemoravit ex incerto grammatico apud Cramerum Anecd. Oxon. IV p. 254 21. ubi haec leguntur: *Μενάνδρου· Οὐκ ἔστιν ἀνοίας οὐδὲν ὡς ἐμοὶ δοκεῖ τολμηρότερον. Τῆρας λέόντων κρείσσον ἀχμαίων νεβρῶν.* Ex his quae primo loco afferuntur, Menandri esse verba etiam aliunde constabat; et recepta sunt in huius fragmentis p. 277. Sed alterum quod hic subicitur,

Τῆρας λέόντων γῆρας ἀχμαίων νεβρῶν,

neque Menandri neque alius poetae comici fragmentum esse, vel productio primae syllabae in *ἀχμαίων* docet. Accedit indubitabile testimonium Stobaei Floril. CXV 14 eundem hunc versum afferentis praescripto nomine *Ἰπποθώωντος*. Sed is ipse Hippotheon quis fuerit, non compertum habeo. Laudatur idem a Stobaeo etiam aliis locis. Primum Tit. XXII 25 *Ἰπποθώωντος*.

Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

Idem versus est in Menandri gnem. monost. 8. Porro Tit. XXXVIII 15:

Φθόνος κάκιστος καὶ δικῶτατος θεός,

κακοῖς τε χαίρει καὶγαθοῖς ἀλγύνεται.

Quibus quae subiciuntur duo fragmenta nullo auctoris nomine adscripto, fortasse ad eundem poetam referenda sunt:

Οὐδεὶς ἂν εἴποι κείνον ἄνθρωπον κακῶς,

οὐδ' εἰ φθόνον γένοιτο δυσμενέστερος.

Χρὴ δ' ἢ λέγειν τε χρηστὸν ἢ λέγουσιν εὖ

μὴ δυσμεναίνειν τῷ φθόνῳ νικῶμενον.

Porro Tit. LXVII 14 *Ἰπποθώωντος*.

Ἀριστον ἀνδρὶ κτῆμα συμπαθὲς φίλος.

Quem versum ab Arsenio Hipponacti attribui annotavit Gals-

ferdus. Denique idem ille Hippothoon sub Hippothoi nomine latet Tit. LXVIII 24:

Ζευχθεῖς γάμοισιν οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐλεύθερος;
et Tit. LXXXIII 15:

Παίδων κρατεῖν δεῖ τῶν νεωτέρων σοφούς.

Horum versuum prior ab Stobaeo Tit. LXVII 13 cum duobus aliis ex Euripidis Antigona affertur. Itaque quo minus huic poetae tribuatur non impedit. Sed altero loco itidem Hippothoontis nomen reponendum videtur. Quod enim Photius quoque Bibl. p. 115 4 Hippothoum in poetis, ex quibus Stobaeus Florilegium suum consarcinavit, commemorat, nullam vim habet. Sed alius praeterea Stobaei locus est, cui male Hippothoi nomen adscriptum videtur, CXV 13. ubi hic illi versus tribuitur:

Πανρολόγοι πολιαὶ τὰ γήραος ἄνθρα θνατοῖς.

Quo loco Hippothoi nomen vel eam ob causam suspectum est, quod proxime sequitur Hippothoontis fragmentum illud quod nobis haec commentandi opportunitatem praebuit, *κρείσσον λεόντων γῆρας ἀκμαίων νεβρῶν*. Manifestum est librorum oculos ad sequens Hippothoontis nomen aberrasse, omisisse autem nomen eius poetae, qui illius versus auctor habendus est. Neque eam vanam suspicionem esse docet cod. Voss. in quo pro *Ἰπποθόου* liquido *Εἰρήνης* nomen scriptum est. Hoc *Εἰρήνης* autem nemo facile dubitabit quin et *Ἡρίνης* nomine corruptum sit. Ita igitur novum lacramus fragmentum eximia poetriae Lesbiae laude haud quaquam indignum:

Πανρολόγοι πολιαὶ τῷ γήραος ἄνθρα θνατοῖς.

Ita enim corrigendum est. Atque ad eandem rationem reflegendum est idem *Εἰρήνης* nomen *) in hoc Stobaei Flor. CXVIII 4:

*Τοῦτό κεν εἰς αἶσαν κενεὰ διανήχεται ἀχῶ·
σίγα δ' ἐν νεκύεσσι, τὸ δὲ σκότος ὅσσε κατέρρει.*

*) De hoc admonui iam olim in epistola ad N. Bachium data, qui commemoravit illam coniecturam ad Philetæ fragm. p. 272. Ignoravit hoc Schneidewinus Delect. poet. p. 323.

Quae qui suo more l. e. elegantissime ita transtulit Grotius:
Infernas ad Ditle aquas vox transit inanis:

triste silent umbrae: caligant lumina nocte,

recte et commode *transit* posuit pro eo quod in graecis ad meum sensum parum eleganter scriptum legitur, *διανήχεται*. Quod etsi probae notae verbum est, inepte tamen *ἀχὼ* ad inferos dicitur *διανήχισθαι*, pro quo potius *διανίσσεται* poetriam scripsisse suspicor. Praeterea in eiusdem versus initio fortasse *τούτω κῆς ὁῖδαν* vel certe *τοῦτο καὶ εἰς αἰδαν* scribendum est.

EPIMETRUM V.

DE LEGE QUADAM METRICA AB IAMBOGRAPHIS GRAECIS OBSERVATA.

Quem supra p. 370 adscripsi Solonis versum notissimum, *ἀρχῶν ἄκουε καὶ δίκαιως καὶ δίκως*, in eo recte quidem Schneidewinus *ἀρχῶν* scribendum esse vidit pro eo quod vulgo legitur *ἄρχων*, sed praeterea necessario corrigendum erat *καὶ δίκαια καὶ δίκω*, quemadmodum verissime scriptum extat in versu ad Solonei trimetri imitationem facto in Append. proverb. Goetting. II 100: *δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια καὶ δίκω*. Cfr Sophoclis Antig. 666: *τοῦδε (ἄρχοντος) χρὴ κλύειν καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντια*. Causa autem haec est, quod quam legem in quinto trimetri pede a tragicis poetis observatam esse acutissime perspexit Porsonus, eandem iam antea antiquiores iambographi tam severe sequuti sunt ut ne eas quidem exceptiones, quas tragicis Porsonus concessit, admisisse videantur. Antiquiores iambographos cum dico, Archilochum Anacreontem Solonem et Simonidem in mente habeo; quibus addendus fortasse etiam Hipponax, cuius poetae ex iis carminibus, quae puris trimetris composita erant, etsi perpauca servata sunt fragmenta *),

*) V. Schneidewini Delect. p. 220. ubi quod Fragm. 48 legitur *ὅς σου* in *ὅς σου* et *θείαν* in *θείην* mutandum.

nihil tamen canonicum est quin et ipse eam legem constanter sequutus esse statuat. Obstat quidem videtur versus a Stobaeo Flor. LXXII 5 servatus: *τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν*. Sed videamus locum integrum. Stobaeus igitur in titulo qui inscriptus est: *ὅτι ἐν τοῖς γάμοις οὐ τὴν εὐγένειαν οὐδὲ τὸν πλοῦτον χρὴ σκοπεῖν, ἀλλὰ τὸν τρόπον*, hoc posuit Hipponactis versus:

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
 τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἔνδον λαμβάνειν·
 αὕτη γὰρ ἡ προῖξ οἰκίαν σώζει μόνη.
 ὅστις τρυφῶσαν *) τὴν γυναῖκα ἄγει λαβῶν,
 σύνεργον οὕτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
 εὖνουν βεβαίαν τ' εἰς ἅπαντα τὸν βίον. *)

Recte vidit Valckenarius apud Gaisfordum a versus tertio novum fragmentum incipere. Itaque Hipponactis nomen non ad tres primos versus, qui comici poetae esse videntur, pertinere suspicor, sed ad proxime sequentes, ita tamen, ut post primum secundi fragmenti versum, si modo is recte a me emendatus est **), duo ad minimum versus exoldiase statuatur. Ac fortasse ne hi quidem versus Hipponacti tribuendi sunt, a cuius poeti eiusmodi sententias βιωφελεῖς alienas fuisse putaverim. Certe vehementer discrepant a forti et alacri spiritu, qui in ceteris huius poetae carminibus regnat. In Stobaei margine quam frequentes sint in auctorum nominibus errores nemini ignotum est; neque male, ut equidem opinor, Hipponacti Hippothoontis nomen subtitulus, quae nomina etiam alio Stobaei loco permutantur. V. Epimetr. IV.

*) Vulgo legitur *δοῖς δὲ τρυφῶς τὴν γυναῖκα* etc. quod num recte emendaverim ipse dubito.

**) Post *βεβαίαν* addidi *τά*. Ipsam sententiam copiose explicuit Hierocles apud Stobaeum Serm. LXXXV 21 (p. 192 Gaisf.) ubi pro *μηδ' ὅπως τετριμμένη κυφορλαῖς* scribendum *μηδέπω* κτλ. et pro *εἰ δὲ παρήκοι*, quod non recte Bentleius correxit, *εἰ δὲ παρδείκοι*, si res ita tulerit, cll. Sophocle Phil. 1037 et Thueydide III 1.

Redeo ad ceteros iambographos, quorum prorsus singulare fuit in iambicis versibus struendis artificium, ut neque anapaestum neque dactylum, Simonides autem ne tribrachum quidem nisi rarissime admisit. Eius unum quod certum et indubitatum est exemplum reperi in versu apud schol. Euripidis Phoen. 215: *τί ταῦτα διὰ μακρῶν λόγων ἀνέδραμον*; Ita enim recte Matthiae edidit ex codd. pro *τί ταῦτα τῶν μακρῶν* etc. Hoc igitur exemplo tueri licet quam supra vol. III p. 481 in carmine de Mulier, vs. 43 feci coniecturam, ubi quum vulgo editum sit: *τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ παλιντριβέος ὄνου*, scribendum esse suspicatus sum *ἔκ τε πολιῆς*. Quamquam possis etiam, sed cum minore probabilitate: *τὴν δ' ἔκ τε πελλιῆς* (de quo vide quae l. l. dixi), vel *τὴν δ' ἔκ σποδιῆς*, quod adiectivum a *σποδός* recte formari posse non dubium est *). Aliquanto plus sibi indolebat Archilochus, qui dactylum vel tribrachum in iis quas superstites habemus trimetris iambicis quater admisit. *Fragm. XVII 2: οὐδ' ἔρατός, οἶος ἀμφὶ Σίριος ἑράς* **), *Fragm. XIX: κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μαγνήτων κακά*. *Fragm. XXI 3: θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐγὼ τυραννίδος*. *Fragm. XX: ὁ δ' Ἀσίης καρτερὸν μηλοτρόφου*. Nam aliud fragmentum a Schneidewino omissum apud Aristot. Polit. VIII p. 1328: *σύ γὰρ δὴ περὶ φίλων ἀπήγγεο*, ad trochaicos potius quam ad iambicos numeros revocaverim. Satis enim probabile est haec verba ex praeclaro illo carmine petita esse cuius hoc est initium: *Θυμὲ θυμ', ἀμυχάνοισιν ἄλγεσιν κυκώμενε* etc. Cui coniecturae ipsa Aristotelis verba fidem faciant, ex quibus intellegitur eundem ipsius animum poetam compellere. Ita enim ille disserit: *πρὸς γὰρ τοὺς*

*) Consulto omisi Simonidis versum apud Etymol. M. p. 634 6: *καὶ τῆς ὀπισθεν ὀροσθύρης ἡλσάμην*, ubi *ὀροσθυρίδος* tentabam. Dixit de hoc versu alicubi Lobeckius, sed locum non meminit.

**) Ad hunc locum refero glossam Hesychii, *Ἀμφ' Ἀσίριος ῥοῦς: Ἀσίρις ποταμός*, ex qua satis memorabilem lectionis varietatem nanciscimur. Aclrin fluvium prope Heracleam memorant Strabo VI p. 264 et Plinius HN. III 11 15.

συνήθεις καὶ φίλους ὁ θυμὸς αἶρεται μᾶλλον ἢ πρὸς τοὺς ἀγνώτας, ὀλιγωρεῖσθαι νομίσας. διὸ καὶ Ἀρχίλοχος προσ-
ηκόντως τοῖς φίλοις ἐγκαλῶν διαλέγεται πρὸς τὸν θυμόν·
Οὐ γὰρ δὴ περὶ φίλων ἀπάγχειο. Quae non intellegi pos-
sunt nisi ita correcta:

Σὺ γὰρ δὴ περὶ φίλων ἀπήγχειο.

Quibus verbis ingratum animum amicis exprobrat, pro quibus
saepe vitae discrimen se adlisse dicit.

Quod de Simonide dixi, non vereor ne quis tales mihi
versus obvertat, quales sunt c. c.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον.

Δήνεα τε πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται.

Ἐχθρὸν συνοικητῆρα δυσμενέα θεόν.

Contractionibus enim frequentissime usus est Simonides, etiam
in his vocabulis, in quibus alii poetae eas non admisserunt, ex
quo genere est *Fragm. I vs. 3*:

νόος δ' οὐκ ἔπ' ἀνθρώποισιν· ἀλλ' ἐφήμεροι.

Quo in versu ne negationem cum Schneidewino deleatur,
ipsa sententia obstat. Atque in eodem carmine vs. 9 nisi
falsit coniectura νέωτα duabus syllabis efferendum est. Te-
tus locus hic est:

ἐλπίς δὲ πάντας κάπιπειθίη τρέφει
ἄπρηκτον ὀρμαίνοντας. οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπᾶς.
νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκίει βροτῶν
πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἵζεσθαι φίλος.

In postremis non sententia tantum vacillat, sed etiam oratio
habet in quo haereas. Prorsus enim incredibile est νέωτα
ἐλθεῖν poetam dixisse pro eo quod usus postulat εἰς νέωτα
ἐλθεῖν. Atque id ipsum reponendum est, sed ita ut etiam
secundus versus corrigatur hoc modo:

ἐς νέωτα δ' οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκίει βροτῶν
Πλούτῳ τε καὶ θεοῖσιν ἵζεσθαι φίλος.

In his Πλούτος καὶ θεοὶ eodem modo dictum est, ut Ζεὺς
καὶ θεοί, *Pindarus et Iyrici*, alia. Plutum autem non que-
rumlibet divitiarum, sed opulentiae ex sgrorum cultu red-

undantis datorem intellego. De agricola enim potissimum loqui videtur. Simonides, qui illis versibus eam reddidit sententiam, quam Graeci notissimo proverbio, quo etiam Philemon Hypobol. I p. 29 usus est, ita expresserunt:

ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος.

Quae ita explicat Zenobius II 43: ἐπὶ τῶν ἐλπίδι μὲν αἰεὶ τρεφομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν, τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων. Νέωτα autem duabus syllabis exsultat etiam Theocritus Idyll. XV 148: ἴλαθι νῦν φίλ' Ἀδωνι καὶ εἰς νέωτ' εὐθυμήσαις.

Corollarii loco his alias quasdam de Simonidis carminibus coniecturas addam, quorum de reliquiis etiam recentissimae aetatis critici optime meriti sunt, haud pauca tamen restant quae nitorem eximiorum carminum obscurant. Carm. I 22 sq.

*εἰ δ' ἐμοὶ πιθοίαιτο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδ' ἐν ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰχιζοίμεθα.*

Postrema alii aliter emendare conati sunt, quorum coniecturas qui merito reiecit Schneidewinus, fortasse ne ipse quidem rectam viam ingressus est, quum ἔχοντες pro ὄντες dictum statuit. Si nihil in illis corruptum est, haud male, ut equidem opinor, coniunxeris θυμὸν ἐν ἄλγεσιν ἔχοντες, quod non minus recte dictum est quam quod Sophocles dixit ἐν ἐλπίσιν χρῆ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον apud Stobaeum Flor. CX 3. Sed in promptu est lenissima correctio et omnium, ut spero, assensum lata haec:

*οὐδ' ἐν ἄλγεσιν
κακοῖς ἔδοντες θυμὸν αἰχιζοίμεθα.*

Noti Homericum ὄν θυμὸν κατέδων, frequenti seriorum poetarum imitatione usurpatum. In carmine de mulieribus vs. 81 haec leguntur:

*καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέραν βουλεύεται,
ὅπως τι χῶς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.*

Perum venustum est meo iudicio illud ὅπως καὶ ὡς μέγιστον, pro quo scribendam suspicor, ὅπως τίν' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν. In eiusdem carminis vs. 106 sq. necessario.

οὐκ ἐξ οἰκίης ξείνων μολόντ' ἂν προφύ-
γως δεχοίετο πρὸ μολόντων. Fragm. XVII fortasse scri-
bendum:

Θύοιτε Νίμφαις τῷ τε Μαιάδος τόκῳ·

οὔτοι γὰρ ἀνδρῶν μνημ' ἔχουσι ποιμένων.

Vulgo αἶμα' ἔχουσι, quod in τέρμ' ἔχουσι parum probabiliter
mutabat Schneidewinus. Cfr Theognis vs. 112 μνημα δ'
ἔχουσ' ἀγαθῶν. Denique in iuris, puto, Schneidewinus as-
serere Welckero ad Simonidem rettulit hos versus a Stobaeo
Flor. CXX 9 servatos:

Εὐθυμοῖ ὧν ἔρρεσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος

αἰταρπὸν ἔρπων· σὺ γὰρ ἐσσι δύσβατος

εὐδὲ σκαληνός, εὐδ' ἐνίπλεως πλάνης,

ἰδεῖα δὴ (fort. δ' ἦ) μάλιστα καὶ κατακλεινῆς

ἅπαντα πῆχ μεμυκότων ὁδεύεται.

Qui versus cum a Stobaeo Leonidae tribuantur, nescire me
fateor, cur non Leonidae Tarentino adscribantur, cuius poe-
siae ab iambicis carminibus nequaquam alienae fuisse doceat
quae in Anthol. Palatina leguntur carmine tota vol. II p. 252.
680. 719.

Addam hūc locum ex Solentis carminibus Fragm. 20 apud
Schneidewinum p. 35:

Εἰ γὰρ ἦθελον

ἂ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε,

αὐτοῖς δ' ἂ τοῖσιν ἐκατέρως δρᾶσαν δίχα,

πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐξηρώθη πόλις.

τῶν οὐνεκ' ἀρχὴν πάντοθεν κυκλείμενος

ὥς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

Ita enim recte haec a criticis emendata sunt, nisi quod verum
quinto grave vitium late adhuc in voce ἀρχήν, quod non
tollitur Lobeckii conjectura ὀργῇ. Valde mihi probabile vi-
detur scripsisse poetam:

τῶν οὐνεκ' ἄρ' κυτ' πάντοθεν κυκλείμενος

ὥς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

H. e. casside undequaque circumclusus velat lapsus in
num. turbe in omnes partes me versabam. Quod versu ter-

tie repesui pro edita ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι βίη, debetur acumini H. L. Ahrens, hospitis nuper nostri lucundissimi.

EPIMETRUM VI.

Quam ad Fragm. Anonym. com. p. 683 grammatico Sgueriano medelam attuli, eandem etiam aliis grammaticorum glossis adhibere licet.

I. Photius, *Οὐδὲ τάρχαϊον ποιεῖ: ἐπὶ τῶν μὴ λυσιτελούντων. ὁ δ' ὅξυ κριθεὶς ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων.* Priora etiam Suidas, at sine explicatione, et Appendix Prov. Goetting. IV 36. ubi legitur, *Οὐδὲν ἀρχαῖον ποιεῖ: ἐπὶ τῶν εἰς μηδὲν λυσιτελούντων.* Kuarterus interpretatur *ne antiquum quidem obtinet.* Imo res *ne sortem quidem reddit*, sc. nedum ut loeneret. Iam reliqua, quae novam utique glossam efficiunt, a prioribus separanda et ita scribenda auspico: *Οὐδὲ ξὺ κνήθεις: ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων.* In his ξὺ a ξύω, ut κνὺ a κνύω, rem minutissimam significat. Hesychius, *Κνύ: τὸ ἐλάχιστον.* Itaque οὐδὲ ξὺ κνήθεις veris *ne tantillum quidem scabis.*

II. Apud Grammaticum Bekk. Anecd. p. 432 post articulum ἀπὸ μισθωμάτων θύειν sequuntur haec: *λέγουσι δὲ Ἀττικοὶ οὕτω καὶ τὸ ἀπαιτῆσαι τῶν μέτρων τὸ ὑπερχεῖλες. καὶ ὁμόργματα τὰ ἐπίμετρα λέγεται.* Nemo monitus dubitabit quin his praefigi debeat *Ἀπομόρξαι.* Praeterea pro ἀπαιτῆσαι reponere ἀποψηῆσαι, cll. Hesychio, *Ἀμοργέας: ἀποψηῆσαι. ἢ ὁμόρξαι.* Ubi pro ἀμοργέας lege ἀμόρξαι.

III. Hesychius, *Διασφυδῶσαι: αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν. Διὰ σφέων: δι' ἑαυτῶν. παρ' Ἱπποκράτει.* Non credibile est in tali causa Hippocratem ab Hesychio testem citari. Scribendum videtur:

Διασφυδῶσαι: αὐξῆσαι, ἀπὸ τοῦ σφύζειν.

Διασφύξεις: παρ' Ἱπποκράτει.

Διὰ σφέων: δι' ἑαυτῶν.

Hippocratis locus est in libro de Aliment. p. 111 44.

IV. Hesychius, *Μάγας*: *σανὶς τετράγωνος διχομένη τὰς πλευρὰς καὶ ἐποτελοῦσα τὸν φθόγγον ἢ τόκον προσφέρουσα μὲν μίαν*. Frustra haec interpretes Hesychii inter se conciliare conati sunt. Scribendum videtur:

Μάγας: *σανὶς τετράγωνος — ἀποτελοῦσα τὸν φθόγγον*.

Μναῖτα οὐσία: *ἡ τόκον προσφέρουσα μὲν μίαν*.

Haec altera glossa, quod passim in Hesychio factum constat, utro loco mota est.

V. Hesychius s. v. *Θαργήλια*. καὶ *Θάργηλος χύτρα* *) ἔστιν ἀνάπλευς σπερμάτων. καὶ παρὸς Μιλησίοις ἀγομένη ἐπιφρώνησις. Haec postrema a superioribus distinguenda sunt; spectant enim ad Thargeliam Milesiam, feminam prudentia et venustate insignem, de qua alio loco dixi. Vidit hoc etiam Hemsterhusius, recte pro ἐπιφρώνησις corrigens ἐπὶ φρονήσει, sed post ἀγομένη male supplens διὰ τιμῆς. Scribendum potius ἀδομένη ἐπὶ φρονήσει, celebrata propter prudentiam. Quae in eadem hac Hesychii glossa de olla Thargelia traduntur, ille uti licet ad redintegrandum corruptissimum fragmentum Timocli ex Dionyso fabula pettum, quod posui vol. III p. 594:

‘Ο δ’ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ.

οὗτος δ’ ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.

B. πῶς ἢ τί πράττων, βούλομαι γὰρ εἶδέναι.

A. Θανατηγὸν καλὴν χύτραν φέρει.

Merito interpretes haerent in miro illo et inexplicabili *θανατηγὸν καλὴν χύτραν*. At si quis meminerit Telemachum illum Acharnensem propter fabarum omninoque leguminum amorem a poetis comicis irrisum esse (vid. Athenaeum IX p. 407 d. — 408 a), nihil magis rei accommodatum esse intelleget quam eum *Thargeliam ollam* circumferre dici. Proinde locus, personarum vicibus paullo aliter distinctis, ita scribendus est:

A. ‘Ο δ’ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ;

*) Vulgo καὶ ὁ Θάργηλος χύτρος. Cod. χύτρα pro χύτρος. Recepi hoc deleto ὁ.

B. οὗτος δ' ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.

A. πῶς ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.

B. Θάργγηλον οὗτος ἀγκάλη χύτραν φέρει.

H. e. *Thargeliam enim ollam brachio suspensam gestat. Οὗτος si displiceat, possis etiam θαργηλίῳ γὰρ ἀγκάλη χύτραν φέρει. Ita enim fruges dicebantur. Grammaticus Bekk. Anecd. p. 263 23. Θαργήλια: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῶν θαργηλίων. θαργήλια δ' ἐστὶ πάντες οἱ ἀπὸ γῆς κάρποι. Sed verum videtur θάργηλος χύτρα, ut item alio loco Hesychius, θάργηλος χύτρα: ἱεροῦ ἐψημάτος. Photius, Θαργήλια: ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος· καὶ μὴν Θαργηλίων· ὁ τῶν σπερμάτων μιστὸς χύτρος ἱεροῦ ἐψημάτος. Ubi post Θαργηλίων excidit καὶ θάργηλος. Eodem modo θάργηλος ἄριος teste Cratete apud Athen. III p. 114 a. dicebatur panis ex novellis frugibus confectus. Nec omittendum quod idem Hesychius tradit, largum fructuum preventum θάργηλον dictum fuisse, καὶ τὴν εὐετηρίαν ἐκάλουν θάργηλον. Ita enim ex fide codicis, qui βυιτηρίαν habet, legendum esse vidit Schowius. Musurus *ικετηρίαν*. Unum quod obscurum videri potest, est comparatio Telemachi ollam gestantis cum novis mancipiis. Sed quemadmodum servi primum in domum deducti boni ominis causa fleibus caricis aliisque fructibus et bellariis perfundebantur *), ita eodem εἰς εὐετηρίας σημεῖον ollam leguminibus impletam gestare et circa focum ferre iussos esse nequaquam improbabile est.*

*) De hoc more vide intpp. Aristoph. Plut. 768 et Iohannem Siceliotam in Walzii Rhet. VI p. 382.

EPIMETRUM VII.

DE PARASCENIIS IN THEATRO ATTICO. *)

Apud Alciphronem Glycera Menandro quem Ptolemaeos Lagides Alexandriam honorificentissime invitaverat, inter alia quibus tenerrimum animi affectum prodit haec scribit: Τι γὰρ Ἀθῆναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπία διασκεύαζε καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, καὶ τοῖς προσκηνίοις ἐσθῆκα, τοὺς δακτύλους ἐραυτῆς πιέζουσα, ἥ ἂν κροταλίῃ τὸ θέατρον Lib. II op. 4. ubi non quidem iudicio ineptissime Glycera in parasceniis stellasse dicitur. Etenim proscenium, si primam vicia vim spectes, nihil est nisi spatium ante scenam h. e. magnum illum parietem spectatorem sedilibus obversum. Idem etiam de ipsa pulpita sive logeo dictum esse praeter alios docet Plutarchus in libro quo non suaviter vivi ex preceptis Epicuri docuit p. 1006 B: χαλκοῦν Ἀλέξανδρον ἐν Πέλλῃ βουλούμενον ποιῆσαι τὸ προσκήμιον οὐκ εἶκον ὁ πεχνίτης εἰς διαφθεροῦν τῶν ὑποκριτῶν τὴν φωνήν. Denique proscenii significationem etiam ad ipsum illum parietem, certe quatenus scenici ornatus in eo conspiciebantur, translatam esse probat Durlis apud Athen. XII p. 586 a. Demetrium dicens in proscenio pictum fuisse ἐπὶ τῆς Οἰκονόμης ὀχοῦμενον. Atque hinc nescio an Athenaei locus lib. XIII p. 587 b. explicari possit, ubi Naunio, famosissimi nominis scorto, Προσκηνίου cognomen inditum fuisse docet, ὅτι πρόσωπόν τε ἀστειὸν εἶχε καὶ ἐχρῆτο χρυσοῖς καὶ ἱματίοις πολυτελείσιν, ἐκδύσα δὲ ἦν αἰσχροτάτη. Nam cum machinae ad recipiendos ornatus scenicos parieti illi praetentae, dempto picturarum ornatu, non possent non videri

*) Edita haec sunt primum a. 1823 in programme scholastico Comment. misc. Spec. I.

aspectu turpissimae, quam apto meretriculam illam cognomine appellaverint Athenienses, apertum est. *) Harum significationum quaecumque elegeris a sententia loci alienissimam esse sponte intellegitur. Accedit quod nusquam Graeci plurali numero dixere *προσκήνια*, sed constanti usu *προσκήνιον*. Quae cum ita sint, nihil relinquit video nisi ut proscenii illis *parascenia* substituantur, in quibus explicandis a Groddeckii ratione (in Wolfii Anal. liter. III p. 113 sqq.) ita mihi discedendum esse intellego, ut non magnos illos in orchestram aditus inter spectantium sedilia et pulpitu aitos, sed aut Theophrasto duce apud Harpocration s. v. *παρασκήνια*, conclavia scenae circumducta et vestibis reliquoque ornatui seponendo destinata, aut aditus ex ipsis illis conclavibus in scenam patentes designari existimem. Ita Etymol. M. et Lex. Seguer. p. 202: *παρασκήνια εἰς τὴν σκηνὴν παράγουσαι εἰσόδος. σκηνὴ δὲ ἐστὶν ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη*, ubi si *θυμέλην* de orchestra intellegi voluisset grammaticus, profecto non addidisset *ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη*. Quis autem neascit senioris aetatis scriptores frequentissimo usu thymelen de ipso proscenio sive pulpito dixisse? Multo minus Groddeckii rationi favent Ulpiani verba, *παρασκήνια* explicantis *τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους*, ubi adverte *ἐπὶ τῆς σκηνῆς* scriptum esse, non *ἐπὶ τὴν σκηνήν*. Suidae autem loco s. v. *σκηνή* nihil probari posse, quivis videt qui Etymol. M. p. 743 30 comparaverit. Utriusque scriptoris verba tantam ostendunt lectionis diversitatem tantaque omnia rerum perturbatione laborant, ut in neutram partem inde aliquid efficias. Neque obstat nostrae explanationi, in quo firmissimum sententiae suae patrocinium paratum putabat Groddeckius, Demosthenis locus Orat. in Mid. p. 520 Rsk.: *τὰ παρασκήνια ῥαγμάτων, προσηλῶν ἰδιώτης ὢν τὰ δημόσια*,

*) Non dissimulandum tamen hoc etiam aliter explicari posse. Etenim ipsi fabularum actores illius cognominis opportunitatem praehere potuerunt, qui cum inter agendam fabulam vestibis ornati essent splendidissimis, postea *ἐκδυόμενοι τὴν χρυσόπαιστον ἐκείνην ἐσθῆτα πένητες καὶ ταπεινοὶ περιήρχοντο*, ut est apud Lucian. Nekom. 16.

parasceñia obstruens, publicum locum ipse privatus clavis obturans. Verissime enim Spaldinglus δημόσια enim παρασκήνια coniungendum negavit. Recte autem publicum locum dixit theatrum. Pollux IX 41: προσαρθμητέον τοῖς δημοσίοις θέατρον. In talem igitur locum quid iuris esse potuit Midiae, homini privato et nullo tum munere, quod ad civitatem pertineret, fungenti? Hoc est quod queritur orator. Cogita autem versari cum maxime Demosthenem una cum choreutis in conclavi aliquo post scenam exstructo, hoc ipsum agentem, ut chorum per scenam in orchestra[m] deduceret. Interea Midias aditus illos in scenam patentes clavis occluserat; itaque chorum Demosthenes διὰ τῆς ἐξωθεν θύρας, ut Ulpianus ait, in orchestra[m] deducere coactus erat. Intellegit autem Ulpianus unam earum portarum, quas παρόδους vocat Pollux, et quae ἐξωθεν, *extrorsum* h. e. a platea, in orchestra[m] patebant: quum ille aditus, qui in scenam paterent, ἔσωθεν, *introrsum* h. e. e conclavibus scenae circumductis in pulpitu[m] sive scenam, et ex pulpito in orchestra[m] ducerent. Haec si recte disputata sunt, unus Didymi locus restat, cui suam Groddeckius sententiam de parasceñiis superstruxit. Ὁ δὲ Δίδυμος, inquit Harpocratio, τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτω φησὶ καλεῖσθαι. Quis autem praestet, sive Didymum sive Harpocratiōem orchestrae nomine non ipsam scenam designasse? Ita certe Etymol. M. p. 743 33: Ὀρχήστρα. αὕτη δὲ ἐστὶν ὁ τόπος ἐκ σανίδων ἔχων τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ θεατρίζουσι καὶ οἱ μῖμοι, et Etymol. Gudian. p. 504 30: σκηνὴ διάφορα σημαίνει — καὶ τὴν ὀρχήστραν.

His expositis ad Alciphronis locum, unde digressi sumus, redire liceat, ubi quo sensu dicantur ex nostra emendatione παρασκήνια, optime docent verba quae proxime antecedunt: ἥτις αἰτῶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω. Quibus verbis quis non designari videtur τὸν περὶ τὴν σκηνὴν ἀποδεδειγμένον τόπον ταῖς εἰς τὸν ἀγῶνα παρασκευαῖς, ut Theophrasto auctore parasceñia interpretatus est Harpocratio.

Alciphronis epistolas sub Menandri et Glyceræ persona scriptas cum in manus sumpserim, haud abs re me facturum arbitror, si de alio quodam eiusdem scriptoris loco sententiam meam proposuero. Legitur in lib. II ep. 3. ubi scripsisse Menandrum Glyceræ fingitur, se, etiamsi splendidissimis condicionibus invitatus fuerit a Ptolemaeo ut relictis Athenis Alexandriae domicilium vitæ poneret, tamen a patria alio sole mutanda esse alienissimum. Ubi enim, inquit, in Aegypto mentem meam splendidissimorum ornamentorum et decorum, quibus Athenæ abundant, contemplatione oblectabo? ubi conspiciam Ceramicum, forum, arcem, magnarum dearum mysteria, ubi τὴν γειννώσαν Σαλαμῖνα, τὰ στήνια, τὴν Ψυττάλειαν, τὴν Μαραθῶνα, ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα, ὅλην τὴν Ἰωνίαν; Hic miratur novissimus editor, quid sit quod Psyttaleam, ignobilem insulam, se desideraturum scripserit Menander, non miraturus, opinor, si ea potissimum loca Menandrum enumerare meminisset, quæ maxime propter Salaminiam victoriam inclaruerant. Ac Psyttaleæ haud postremas in illa Persarum clade partes fuisse docet Aeschylus Pers. 458 sqq. et Herodot. VII 95. Eiusdem observationis ductu haud scio an etiam obscura illa et corrupta verba τὰ στήνια sive, quæ codicis lectio est, τὰ στήνα expediri queant, pro quibus si τὰ Σιλήνια reposueris, nihil opinor ad integritatem loci desiderabis. Fuerunt autem τὰ Σιλήνια Salaminis promontorium Persarum clade inprimis nobilitatum. Aeschylus Pers. 308 Blomf.:

Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππων βραβεύς
στοντλοῦς παρ' ἀντὰς θείνεται Σιληνίων.

Ad quem locum schollastes a Blomfieldio citatus: Σιλήνια αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίας ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ λιμνῶν φησί. Legendum videtur Τιμοσθένους ἐν τῷ περὶ λιμένων. *) Timosthenem

*) Vocabulorum λιμὴν et λίμνη perpetua est confusio. Apud He-

eniam, Ptolemaei Philadelphi nauarchum, decem libras de portubus scripsisse auctor est Strabo lib. IX p. 515 Lips. qui eiusdem scriptoris meminit lib. XIII p. 433. Neque ex alio Timosthenis opere ducta suspicor quae attulit Stephanus Byz. s. v. Ἀρτάκη, schol. Theocr. XIII 22 et Apollonii Rh. II 297. ubi vitiose editur Δημοσθένης.

συχίῳ, Ἐρ λιμένι, τῷ ἐν τῷ γυμνικῷ θεάτρῳ, legendum suspicor Ἐρ λιμναίς: ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ.

V E R S I O N E S
HUGONIS GROTII.

PHILEMON.

A T Y P T H Σ.

Quam prava tota est indoles mortalium,
quae ceteroqui non egeret legibus?
'Tun' credis hominem relicuis animantibus
differre? nihilum distat, hoc demto tamen,
quod alia quum sint prona, rectum animans homo est.

A Δ E Λ Φ Ο Ι.

I.

Cunctis hominibus bene pol fecisti, Solon:
nam te commemorant esse auctorem principem
adeo popularis ac salutaris rei:
(namque haec conveniens mihi, Solon, oratio est :)
in urbe iuvenes quum videres plurimos,
quibus deesset nil naturae partium,
libidinantes in ea quae attingi nefas,
emas mulieres certis statuisti in locis,
in hoc paratas, publici ut iuris forent.
nudae adstant: spectata penitus, ne falli queas.
bene non est tibi? distenderis libidine?
est unde apertas indispiscaris fores:
sat obolus: intra: nulla detrectatio:
licet continuo quum libet et quantum libet.
existi? iube eam flere: nihil ad te attinet.

ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΩΝ.

Eheu! namque ipsa, suggerente nemine,
tristitia vocem extorquet hanc lugentibus.
quod si quis Salve dicat moerenti obviis,
salvere voce, reapse flere illum iubet.

ΑΝΔΡΟΦΩΝΟΣ.

Infundat aliquis ad bibendum, et matysm
citius parate.

ΑΠΟΚΑΡΤΕΡΩΝ.

Nunc nosco fortunam probe ut non una sit,
neque prima, nostro sed simul cum corpore
fortuna nobis protinus connascitur,
nec quis alii donare fortunam potest.

ΑΠΟΑΙΣ.

Nec ille tantum reperit, quo pacto diu
absentes alter colloquamur alteri,
et qua ratione, quod quis addidit semet
oblivionis e potestate eximat,
retro gesta repraesentans: verum adeo insuper
reliquit animi medicatrices litteras.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Vultus minatur, pavida mens intus sedet.

ΕΞΟΙΚΙΖΟΜΕΝΟΣ.

Here, quisquis est homo natus, quamvis serviat
is servitutem, tamen esse homo non desinit.

ΕΠΙΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ.

I.

Nullus concentus est auditu suavior,
quam quum dissimulat, petitur qui conviciis:

nam qui ridetur id si non aegre tulit,
ridendo risor ipse ridiculus manet.

II.

Promptum diserto lingua perfugium, pater.

Ε Φ Ε Δ Ρ Ι Σ Τ Α Ι.

II.

Consulere facile est, facile non est exsequi.

Ε Φ Η Β Ο Σ.

I.

Non, ut videtur, hi qui in alto navigant
soli lactantur tempestatibus, Laches,
sed et hi spatiantur qui porticibus publicis,
aut intra septa se domorum continent.
at illi qui se pelagi credunt fluctibus,
aut una nocte aut uno vexati die
salutem mox reperiunt, aut navium
tuto receptu, aut ventis aspirantibus:
mihi vero id non contingit; nec in unum diem,
sed in vitam omnem turbine infesto obruor,
magis magisque gliscente aegrimonia.

Θ Η Β Α Ι Ο Ι.

Mei quidem unus dominus, at vestrum omnium,
quos liberos vocamus, imperium obtinet
lex, vel tyrannus, et tyrannorum, metus.
reges superstant subditis, di regibus,
necessitas dis. iuris alieni vides
quodcumque rerum est; parva sub magnis iacent,
aliisque debent alia servitii fidem.

ΚΑΤΑΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Nihil est quod homini non sit indagabile,
si quaeritandi non recusetur labor.

ΚΟΡΙΝΘΙΑ.

I.

Si mala novisses, quae alios implicitos tenent,
libens haberes, Nicophon, quae nunc habes.

ΜΥΣΤΙΣ.

Male habere non tam male habet hunc qui habet male,
quam quod visum ad se singulis ventantibus
male habens qui se habeat commemorare cogitur.

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗΣ.

I.

Aliquid et te ipsum, nate, conari decet,
non spes in una habere Fortuna sitas,
ubi quid exoptas; nam cum Fortuna simul
si quid labores, facile id Fortuna efficit,
vel in hoc ne sola absque alio faciat quod facit.

ΗΑΙΔΕΣ.

Servo mala est fortuna delinquens herus:
partem subire nam malorum cogitur.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Sola inter homines atque caelestes deos
iustitia laudes semper aeternas habet.

ΗΤΕΡΥΓΙΟΝ.

I.

Tun' alium credis esse Cornu Copiae,
quale effigiant pictores cornu bubulum?
imo est argentum: quod tu si habeas, dixeris
ei quid cupias, omnia extemplo affluent,
testes, amici, socii, contubernia.

Π Τ Ω Χ Η Η Ρ Ο Δ Ι Α.

III.

Moriendum si esset omnibus qui non habent
quod animus optat, esset moriendum omnibus.

Π Υ Ρ Ρ Ο Σ.

Sollicita quaerit philosophorum natio,
immane quantis temporum dispendiis,
quae sit boni natura; nec reperit tamen.
virtutem praefert ille, at hi prudentiam:
omniaque dicunt potius, quam quid sit bonum.
ego terram fodiens, vivens vitam rusticam,
quam facile inveni, Iuppiter, quid sit bonum!
pax nempe, sospitatrix et clemens dea:
prolem, cognatos, sacra, amicos, nuptias,
innoxiam, vinum, sanitatem, gaudia,
livitias pax fert: ista si defecerint,
nulla esse hominibus vita vitalis potest.

Π Υ Ρ Φ Ο Ρ Ο Σ.

Edepol nec plector quisquam est nec statuaris,
qui talem possit arte pulchritudinem
exprimere qualem rerum veritas habet.
t vero perlit usus simulachrum omnium,
hui ars peritos indices invenerit.

Σ Α Ρ Δ Ι Ο Σ.

I.

amenta nostris si mederentur malis
t possent fletu deliniri miseriae,
uro licerent contra et plura lacrumae.
unc non attendit luctum res, nec respicit;
ed, plores seu non plores, insistit viam.
nid proficis? nec hilum: at interea tamen
t arbor poma, sic dolor lacrimas parit.

Σ Ι Κ Ε Α Ι Κ Ο Σ.

I.

Facile omnes homines aliis consilium damus,
sed in re nostra non tam facile est exsequi.
a medicis argumentum est in promptu situm,
praecepta videas quos dare invalentibus
victus severi: at ipsi si in morbo cubent,
eadem illa facere quae aliis interdixerant.
credo una nolunt dolor esse et curatio.

II.

Equidem putabam, hoc proprium et eximium tibi
Siciliam habere, ut caseos faciat bonos;
hoc unum: ex fama adieci praeterea alterum,
Siculas vocari varias vestes audiens:
ergo textilia hanc ferre credebam et greges.

Σ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ Η Σ.

Ut me narrare caelo et telluri lubet,
illinc egressum, quemadmodum struxi dapes.
ut suave est semper, per deos, quoties bene
res cedunt! piscis ille quam factus tener,
qualem apposivi, non medicatum caseo,
tinctumve adscitis desuper coloribus.
parebat assus qualis dum vixit fuit:
quam temperate ac molliter ignem admoverim
assando pisci, vix est quisquam ut creduit.
ita se res habuit, magni ut si quid in cibum
gallina rapuit, illa in orbem cursitat,
quaerens id ut edat: hanc insequitur altera
non illa minus appropinquans: plane ad hunc modum
qui patinae primus in voluptatem incidit,
continuo subsultavit et patinam tenens
in orbem fugit, sectabantur ceteri.
res digna plausu: quidam nacti aliquantulum,
nil alii, reliquum reliqui: atqui acceperam
pisces coquendos limedones, amnicos.

quid si acceperissem scarum? quid ei ex Attica
 glauciscum, pro di summi, aut ex Argis aprum,
 aut congrum amica de Sicyone qui venit,
 coenam Neptunus quam caelitis fert deis?
 certe convivas cunctos fecissem deos.
 reperi immortalitatem: nam iam mortui
 in vitam redeunt, si quid olfaxint mei.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ.

Agricola semper dives annum in proximum est.

ΦΥΛΟΣΟΦΟΙ.

Novae namque institutor hic sapientiae est:
 iunum doceat esurire, discipulos habet:
 accedit pani ficus, potanda est aqua.

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

O Cleon, desine augurum: nisi quid addissas boni,
 non vides ut omni auxilio vitam destitutas tuam?
 iamque ut naufragus natator, terram nisi prehenderit,
 non quit adipisci salutem; sic qui pauper factus est,
 artem nisi didicerit, vitam nequit in tuto ponere.
Sunt pecuniae mihi, inquis; nempe quae pereunt cito.
At domus sunt, sunt et agri. Nescis Fortunae vices,
 quae perfacile divitem hodie cras mendicem fecerit?
 nempe artis si quisquam nostrum portum intravit, ancoram
 efficit, et sic extra pelagi se locat violentiam.
 t si eveniat imperito, ut tempestatum turbine
 spiatur, non reperit quod senectus praesidium occupet.
Sed tribules et sodales et cognati conferent.
 no opta illorum periculum ne sit faciendum tibi:
 n eo venies, comperies umbras esse, aliud nihil.

II.

aterere nemo quem snum peragens opus,
 nec re peracta, nec peracturus potest

hominum deūmve, solus Aer ille ego,
 quem nomine alio nuncupant Diespitrem.
 tum vero ubique ego adsum, quod proprium est dei.
 Patris, Athenis hic et in Siculo solo:
 in urbibus conspicio, in penetibus.
 vobis in ipsis nulla portuacula est,
 ubi non sit aer: unde, praesens omnibus
 quum sit, necesse est rerum et ignoret nihil.

III.

At cur Prometheus fictor humani generis
 animantiumque reliquorum, unam singulis
 generibus bestiarum naturam dedit?
 immane cunctis robur est leonibus:
 ingenium pavidum lepores nusquam non habent:
 nec inter vulpes alia vafris moribus,
 alia est simplicibus: quin tricena vulpium
 si forte millia in unum contraxis locum,
 erit per omnes unus ingenii tenor.
 at inter homines quot sunt numero corpora,
 totidem videre est studia et vivendi modos.

IV.

Si rem fatemur, omnium miserrimum
 quaecumque vivunt aestimandus est homo.
 nam curiosa cuncta sollicitudine
 rimans laborat semper, et saepe excidit.
 tum terra mater ceteris animantibus
 quotidianum sponte victum suggerit,
 dans sponte: non, ut nobis, quando plurima
 praebuimus ipsi, quod satum est, sortem meram
 resolvit aegre: foenore ut se liberet
 allegat aestum vel pruinosa gelu.
 ac forte, solus quando homo negotium
 ipsi facessit, dum fodit subter super,
 frustratione hac se vicissim ulciscitur.

V.

Here, persaepe homines graviora efficiunt mala

ipsi sibi ipsis quam sunt ea suapte vi.
 excessit vita natus aut mater puta,
 aut proxima aliquis ex necessitudine:
 id si quis sic accipiat: nempe obiit diem
 homo natus, quantum fuerat tantumdem est malum.
 quod si sic: Perlit: non tuebor amplius,
 heu vita invita! qui ista secum deputat,
 is ad malum alia sibi consarcinat mala
 at qui rationis cuncta ad arbitrium vocat,
 is quod dolet deducit, retinet quod iuvat.

VII.

Incommoditates multas divitiae adferunt:
 suboritur odium, invidia, contumelia,
 negotiorum taediosorum seges,
 et unda rerum, et victus aggeratio.
 res agere semper solitus, animam mox agit,
 opes fruendas linquens heredi suo.
 quare me potius pauperem dici iuvat,
 et pauca habere et non sollicitum vivere,
 nec divitiis onustum nec negotiis:
 nam multa mala compendifaciunt pauperes.

VIII.

O fortunatas vere animantes ceteras,
 quas nulla cura mordet rerum eiusmodi:
 non crimen metuunt, non impingunt alteri,
 nec defatigant se malis accersitis:
 sed quam unaquaeque secum naturam attulit,
 hanc solam legem novit, huic se attemperat.
 at homines miseri vitam invitam ducimus,
 opinionum servi, inventis legibus,
 maiorum, posterorum. non ullum est mali
 effugium: praesto semper est causatio.

IX.

Ego mediusfidius arbitrabar, Sosia,
 solos egenos vivere in moeroribus
 et tristitate; at contra, vitam divitum

Comaed. nov.

leporis esse plenam atque hilaritudinis.
nunc differitatem video solam atque unicam
quotidiano in sumtu et dimenso vitam:
at plus habere taedit qui plus habent.

X.

Non iustus omnis abstinens iniuriae est,
sed qui nocere quum potest tunc abstinet;
neo qui recusat parva, sed qui maximis
tentatus animi robur invictum gerit:
nec quisquis ista quolibet praestat modo:
sed qui dolosi nescius fuci, integra
probitate, iustus esse, non credi, studet.

XI.

Quicumque dicit ad rem quae non pertinent,
duas locutus syllabas, prolixus est:
at bene dicentem ne prolixum dixeris,
quantumvis dicat multa et multo tempore.
ab Homero sume testimonium tibi:
is quum exararit versuum tot millia,
nemo est Homerum qui prolixum iudicet.

XII.

Ager mihi ingtar medici est: ita me perpetim
alut severae lege parsimoniae,
tenuem suppeditans frugem, villi tantulum
quod odori sat sit, paucillum oleris, ceterum
siccas dapes et ruficosas, capparim,
thymum atque asparagum, haec sola: proin metuo nimis
ne me excarnificet misera magis perditum.

XIII.

Quemquem servare videre equis sternuat,
ecquis loquatur, ecquis promoveat pedem,
hunc sine mora ulla duco venalem ad forum.
sibi quisque nostrum sternuit, loquitur sibi,
sibi progreditur, non populo Quiritium.
ita porro eunt res, ordo ut naturae iubet.

XIV.

Fortuna quoties aliquot delicias facit,
tu te afflictare noli: nam Salacae
extemplo cessim fertur elegantia.
sed nec vitulare alterius misertudine.
Fortuna domitat eadem ac vorat omnia,
et nemo vincit nisi Fortuna faverit.

XV.

Paupertas etiam hominibus deducit fidem:
nam pauper, quamvis catus et quod negotium
facto consuadens, gravis est auditoribus:
quia cassa pondere inopis est oratio.
at dives plenus falsis falsimonis
ita auscultatur quasi res compertas ferat.

XVII.

Quoties amicum apud hospitem diverteris,
dum sermo largus horum et illorum vagat,
suam ille si urbem praedicasset maximam,
tuam ex adverso patriam ne contenderis.
amicos inconciliat aequiparatio.

XVIII.

Bene quod fecisti id exprobrasti non bene
verbis mendicis operam opimam destruis,
iactans amico quod per te evenit boni:
re fueras imperator, verbo es carnifex.

XIX.

Fidem deorum, quantum ingenium est cothleae:
quae si vicinum nacta est illaudabilem,
domum sibi tollit alioque immigrans abit:
ita aevum securum agitat, devitans malos.

XX.

Quod est ferundum, fugere ne contenderis:
nam nemo effugiet sibi ferundum quod manet.
quod enim fatale est, non modo mortalibus,
sed ipsis etiam superis inuperabile est.

XXI.

Quoties nostrum aliquis extra portas prodians
hominum sepulchra cernit, secum cogitet:
nemo non horum dixit, Mercabor mari,
pangam hortum, possidebo munitum bene.

XXII.

Si noveris homo quid sit, sat felix eris.
interiit aliquis: ne sit cordolium tibi.
haec peperit, haec non peperit; est alius miser;
hic tussit; ille plorat: haec fert omnia
natura secum; tu tantum luctu abstine.

XXIII.

Nimirum es homo: nec invenire est uspiam
mala qui non sit sensurus aut iam senserit.
at qui quod fert fortuna quam minimum facit,
utrumque, et plus sapit, et est fortunatior.

XXIV.

At quid rei est quod ille me visum cupit?
an, ut dolentes in valetudinario,
apparuit quum medicus, subito dedolent,
ita tristitate et moestitudine obsitus
cruciatur minus amicum praesentem intuens?

XXV.

Oratio animi sedat aegrimoniam.
ut splenium, si recte illinitur, flammeos
sedat tumores; itidem amica oratio
attemperata leniter praecordis
restituit animam afflictam moestitudine.

XXVI.

Credi deum collique, non quaeri decet:
nam praeter ipsum quaerere acquires nihil:
quin sitne necne parce scrutari: interim
verere, tanquam qui sit atque adeit tibi.

XXVII a.

Tu vero quid ait, mihi dic, libere loqui!
loqui tun' audes inter homines, ac si homo

tute esses? ambulare et eundem ceteris
trahere audes aerem tu, quum sis huiusmodi?

XXVII b.

Multum malorum causa sola atque unica est
tristitia: moeror quippe cerritos facit,
aliasque pestes generat insanabiles;
multi dolore vitam ademerunt sibi,
dum spem salutis superat lucis vastitas.

XXVIII.

Eorum quae homines possident iustissimum
sger est, suppetitans quorum natura indiget:
nempe oleum, vinum, caricas, mel, triticum.
at vestes purpureae atque vasa argentea
usum in tragoedia habent, in vita non habent.

XXIX.

Saepe hodie qui vix a se porcebat famem,
postridie alios aluit larga alimonia:
et rursus hodie qui thesaurum repererat,
postridie omnem rem suae amisit domi.

XXX.

A. Syra, heus Syra. S. Hem quid me vis? A. Ut vero vales?
S. Nunquam istud percunctare, senem si videris
inimice: quippe liquido non recte valent.

XXXVI.

Exactam aetatem si quis dives attigit,
si senectus commodo est eatenus
quod pro manuductrice habet pecuniam.

XXXVIII.

Prope cum mors venit, nemo est sibi qui illam velit.
qui moritur, moritur fati arbitrio, non suo.

XXXIX.

Sit quamvis servus, corpus uniusmodi est.
natura servum nunquam genuit neminem:
sed vis fortunae est quae homines fecit subluges.

XL a.

Si quis post mortem sensus, ut quidam putant,

superesset, laqueo vitam finirem mihi
libens, liceret ut spectare Euripidem.

XL b.

Sphingem marem equidem, non coquum, admisi in domum;
namque, ut simpliciter dicam, nihil intellego
horum quae loquitur: intrat meditaturs nova
vocabula.

XLI.

Si quae bonorum habemus his non utimur,
quae non habemus quaerimus, semper bonis
aut nostro vitio aut fortunae carebimus.

XLII.

A. Quid vivere opus est nescienti vivere?
B. At vinum in causa est. nempe quot sunt ebrii,
mancipia totidem vini potati aspicias.
quodcumque feci vinum me facere impulit.
A. Malum id necesse est vinum fuerit, Nicopbon.

XLIII.

Habet malignus livor hoc in se boni,
quod eligentes insequi sectam suam
comes fidells mille discruciat modis.

XLIV.

Bonae mulieris, o Nicostrata, est dare
non imperiosam, sed morigeram se viro.
viro superior Temina, immensum est malum.

XLV.

Here, tute homo quum sis natus, fieri non pote
homo ne sis: frustra est ista lamentatio.
necesse est habeat multa, qui vivit, mala.

XLVI a.

Si circumspectas, nemo est medicorum omnium
recte valere amicos qui cupiat suos,
nec miles urbis placidum qui exoptet statum.

XLVI b.

Tam subito imbellis factus? nam, ne nescias,

non fortitudo est ista, verum imbellia
animi impotentis ferre moestitudinem.

XLVII.

Ego ob res istas doleo vehementer quidem,
sed prae dolore sapere non cesso tamen.
hoc est quod me hominem praestat, hoc me sospitat.

XLVIII.

Profecto hominibus nulla Fortuna est dea:
nulla, inquam: verum quicquid temere provenit,
Fortunae a nobis accipit vocabulum.

XLIX.

Omnes aspiciunt primum; mirari subit,
tum contemplari; spes succedit postea:
ex horum coetu postea amor enascitur.

LI d.

Qui non veretur ipse semet, conecius
sibi mali facinoris quod commiserit,
hic quomodo alios neculos verebitur?

LIII.

Aestate crassum gestitabat pabulum,
at hieme lacerum, ne non esset continens.

LIV.

Lapsum aliqua in parte ne constatiges senem:
stirpes vetustas transmovere est difficili.

LV.

Non tantum, Pamphile, istae nostra corpora,
sed curas ipsas auget accedens dies.

LVI.

Quod artium usquam in rebus conspicitur, Laches,
id non magister homines docuit, sed dies.

LVII.

Ipsi quae per nos facimus, horum gloriae
nullam Fortuna vindicat partem sibi.

LVIII.

Quicumque mentis non satis compos suae est,
audit, nec audit ille, videt et non videt.

LIX.

Furlamur omnes, ira nos quoties rapit;
retinere bilis impetum magnus labor.

LX.

Vox, Nosce temet, Delphicis sacrariis
inscripta, famam, crede, non frustra obtinet.

LXI.

O quam miseris pristinis dulce est frui!
ni male fuisset ante, gauderem minus.

LXII.

Nimium benigne dum doces, nimium invides,
idque agis ut haec tot audiens discam nihil.

LXIII.

Non homo, sed miles, quem sagina ut victimam
pascit, suo mox immolandam tempore.

LXIII b.

Quanto benignum satius est dominum pati,
quam vivere inopem liberi sub nomine.

LXIV.

Tu me peperisti, mater: sit feliciter
tibi fructus prole, tua ut pietas meret.

LXV.

Ita comparatum est in vita mortalem,
minus ut boni sit, mulier, plus incommodi.

LXVI.

Multa in familiis multis eveniunt mala,
recte ferendo quae vertuntur in bonum.

LXVII.

Hoc alius alio praestat, quod constantius
bonam malamque didicit fortunam pati.

LXVIII.

Primum opto sanitatem, tum res prosperas,
gaudere deinde, dein debere nemini.

LXIX.

Homo pauper qui vult vivere, foede vivere
vult: nam paupertas ad delinquendum incita est.

LXX.

Ita quando mentem trepidus obsedit pavor,
expectorari nec dormitanda potest.

LXXI.

Tristitia egregie effingit, sine tectorio,
duplo maiora quam reapse sunt mala.

LXXII.

Ne dic daturum te: qui dicunt, dant nihil,
et obstant aliis ne dent, qui alioqui darent.

LXXIII.

Servo, si nequam est, tempus supplicii imminet:
non est cur illud cupias antevortere.

LXXIV.

Fortunae cave necrecte dixit: nam mala
tempestas etiam res divinas atterit.

LXXV.

Beneficium omne fit de minimo maximum,
accedit quoties dantis benevolentia.

LXXVII.

Deformis mulier pulchra est pulchris moribus:
antestat vitae gravitas pulchritudini.

LXXVIII.

Malum consilium feminae nunquam dula:
leve namque genus est, et plus quam satis est malum.

LXXIX.

Quid tumultum alterius ornas sero textili?
condecora potius sertis aetatem tuam.

LXXX.

Coronas tibi et unguenta viventi para,
quorum usus dulcis est, sentire dum licet.

LXXXI.

Vel usque nubes si supercilium attrahas,
deducet inde mortis violens impetus.

LXXXII.

Fugisti mortem: ne dic, Fugiam denuo:
namque ut fugisti, sic et non fugere imminet.

LXXXIII.

Qui viduum veste vestivisti pauperem,
id si exprobrassis, devestivisti magis.

LXXXIV.

Ne dic qui fueris, sed qui sis circumspice,
aptaque te praesentis fortunae ad modum.

LXXXV.

Vir qui consilium quaerit muliebri a-secu,
lappsum se credens, de integro labi studet.

LXXXVI.

Noli indagare quid deus sit: impium est
eum discupere scire qui sciri nevolit.

LXXXVII.

Peccat senectam quisquis exposcit deos:
siquidem senectus multa fert secum ultima.

LXXXVIII.

Adolescentari noli iam factus senex,
venerandam nec cautiem conspuea tuam.

LXXXIX.

Non urbs tibi dat nobilem propaginem,
sed tu nobilitas urbem factis inclytis.

XC.

Nam qui deum venerantur, egregias habent
apes ad salutem.

XCI.

Bellariorum ad patens a-ius venis.

XCIV.

Tibi verba facio, Tantalo, Croeso, Midae.

XCV.

Vir quis bonus sit, tempus indicium facit.

XCVII.

Absconditum omne duoit in lucem dies.

XCVIII.

Sors versat alios alia, ceu plenos deo.

XCIX.

Quodcumque viaum nimium est, hoc ipso malum est.

C.

Potaram: nempe ad culpam id obtentus sat est.

CI.

Hominem esse temet noveris ac sis memor.

CII.

Cupido labore quod cupis datur assequi.

CIII.

Mulier necessitatis perpetuae est malum.

CIV.

Sibi solum agentem fors alit quamvis mala.

CV.

Ad poenitendum properat qui uxorem accipit.

CVI.

Uxorem si non duxis, vives commode.

CVII.

Venerarier parentes inprimis stude.

CVIII.

Res dulcis pater est, liberos si diligat.

CIX.

Salus mori quam vivere infelicitur.

CX.

Morbum quam tristitatem exantles facilius.

CXI a.

Aequo arbitrato capsis benefacta ac dula.

CXI b.

Herum atque servum inter se committas cave.

CXII.

Oratio animi sedat aegritudinem.

CXIII.

Opes novas acquireret, non mores novos.

CXVII.

Magna vis est temporis,
quae cuncta vastat.

PHILEMONIS IUNIORIS FRAGMENTA.

I.

Sic hoc abire sinite, atque istud cernite,
 ad assandum ignis ne sit aequo tenulor
 (elixas namque is carnes, non assas facit),
 nec vehemens: namque is urit cuncta extrinsecus,
 neque interim ipsas penitus carnes percoquit.
 non si quis gestat ad confutandum truem,
 adde etiam cultrum, dixeris recte coquum;
 nec si quis pisces in patellam iecerit:
 prudentia opus est hoc quoque in negotio.

II.

A. Quid hoc est hominis? B. Medicus. A. Proh superum fidem
 quam miser est omnis medicus si nemo est miser!
 cauidicis hoc et medicis praecipuum obtigit:
 occidunt, legem nec timent Corneliam.

PHILEMONIS SPURIA.

I.

Tunc arbitraris mortuos, Nicerate,
 quis omnis vita satura deliciis fuit,
 effugere posse tanquam non memorem Deum?
 iustitiae vigil est oculus, qui nil non videt.
 ideo silentum credimus calles duos,
 quorum ille iniquos teneat, iste autem pios.
 nam si tantumdem referent malus atque innocens,
 et utrosque tellus pondere aeterno premet,
 i, cape, furare, defrauda, misce omnia.
 sed ne te falle; sua et in Orco notio est,
 quam Deus instituet rerum dominus omnium,
 cuius tremendum nomen, nec fandum mihi;
 qui spatia profert quamlibet peccantibus
 mortalis aevi.

II.

A. Dic quaeso qualem fas putas credi Deum?

B. Qui cuncta spectet ipse non spectabilis.

M E N A N D E R.

A Δ E Δ Φ Ο Ι.

II.

Blandiloquentia

plus saepe emendes natum, quam malo ac metu.

III.

Fill animo morem qui gerit, habet is pater
vitae adiutorem, non subsessorem, suae.

IV.

Non usquequaque hominibus cedendum est malis,
sed obnitendum saepe, ni totam undique
sursum deorsum volumus vitam vortier.

VII.

Quid multa cauto, multa quum timeas, opus?

VIII.

Vix cognatum pauperi

reperire est: omnes a sese alienum putant
hunc qui non facile se opibus sustentat suis,
quia semper metuant aliquid postularier.

IX.

Mens timida semper pauperi est: atque omnibus
se suspicatur esse despicatui.

At quorum res sunt, Lampria, meliusculae
animo obstinatiorē perdurant mala.

A A I E I Σ.

II. III.

Nepotem ita egit, agere ut non posset diu.
Mortis e generibus proprium si sit capiendum mihi,
optimum hoc ego depretem, iacere tentis ilibus
pinguem, vix loquentem, resupinum ac sublimi anhelito,
esitantem ac mihi dicentem, Diffuso voluptatibus.

V.

Qui primus reperit artem altricem pauperis,
multos effecit miseros: simplicius fuit,
hunc cui difficilis vita est mature mori.

VI.

Filia molestum incommodumque peculium est.

VII.

Pecunia homines gratiosos efficit.

VIII.

O grata tellus, longo te post tempore
visam saluto: non honos hic cuilibet
humo sit, sed agrum quoties intueor meum.
id quod me nutrit numinis veneror loco.

IX.

Nos promontorium
flectentes ut conspiciunt, naves illico
solvunt ingressi.

A N A P I A.

Amor offundit omnibus
nebulas, et his qui rectam sectantur viam,
et iis qui pravam.

ΑΝΑΡΟΓΥΝΟΣ Η ΚΡΗΣ.

III.

Magni aestimandum semper est assuescere.

IV.

Causas quoscumque par est opperiri
mortalem natum: nam nihil est statarium.

VI.

Crato, ego amicitiae praesidem testor Iovem.

A N E Ψ I O I.

I.

Ingenio suo

Amor ad consilia surdus: tum vero haud facul
tatione superare et iuventutem et deum.

III.

Fortes progenerant asperi victus loca.

IV.

Haec fax aquosis tota madet humoribus:
puessanda non est, abicienda est protinus.

APPHΦOPΟΣ Η ΑΥΛΗΤΡΙΣ.

I.

A. Si es sanus, duxis uxorem care,

ita quam nactus derelicta: duxi ego:

ne ducas etiam atque etiam suadeo.

. Decretum est, constitutum est: lacta est alea.

. Perge igitur: verum ex animo ut sis salvus precor.

um te in negotiorum conicies mare,

in Libycum, non Aegaeum, non Aegyptium,

si de triginta tres vix pereunt navibus:

de coniugio ne unus enavit quidem.

II.

Mercatores illud Byzantium

sunt ebriosos omnes: perpotavimus

causa noctem totam, et nimirum, credo, merum:

nunc nunc surgo capta gestans quaestuo.

IV.

Dies avita saepe quae fuerant bona
aliena fecit, corpori parens: tamen
praecidia vitae solida in arte sunt sita.

VI.

Rectae rationi omnis locus
pro templo est: mens est quippe qui loquitur dens.

A Σ Π Ι Σ.

III.

Militi causam salutis, Smicrina,
reperire difficile, exiti facillimum.

IV.

Nam quia quod optat, nilque praeterea videt,
nimis est ineptus veritatis arbiter.

V.

Reges o miserrimi!
nam quid praecipuum tandem habent? atque interim
quam vitam ducunt anxiam, custodisse
septi undequaque et munimentis arcium?
nam qui tam facile supplicantur singulos
ad sese armatos pugione accedere,
supplicia pendunt quanta!

ΑΥΤΟΝ ΠΕΝΘΩΝ.

VI.

Caeca res pecunia est;
quique aciem in se defigunt, hos caecos facit.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ.

I.

Amantem si quis mente credit praeditum,
ubi ille rerum inveniet, quaeso, amentiam?

II.

Depulso quem aegrotaverat
morbo, sermones habitos nequit reddere.

B O I Ω T I A.

I.

Habenda non est insuper calumnia
quantumvis falsa; nam sunt qui augere assolent:
quapropter ista praecavere, negotium est.

II.

Multa reperias
molesta in rebus omnibus: sed id vide,
maiorem an partem efficiant quae insunt commoda.

III.

Multis divitiae sunt vitilis obtentui.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ο Σ.

I.

Male feriatus sit necesse est quisquis est
qui vestram fuit in paupertatem iniurius;
fortunae insultans, ipsi quae forte imminet:
nam quamvis opulens, rebus incertis tumet.
fretum fortunae reciprocos aestus habet.

II.

Gorgia, homo pauper res est fastidibilis:
namque, ut loquatur ea quae sunt iustissime,
tamen loqui censetur quaesti gratia:
tritius lacernis qui advenit, statim audiet
calumniator, ipse sit laesus licet.

III.

O Gorgia, ille vir virorum est optimus
qui melius aliis callet ferre iniurias.
At amarus ille mos et irritabilis
degeneris animi praebet indicium omnibus.

Comoed. nov.

IV.

Meo agro iustiore nemo est qui colat:
nam flores profert tanquam caelitibus diis,
laurumque et hederam: quod si in se vero hordeum,
tantumdem ex se reddit quantum acceperat.

VI.

Mentis es motae et ridiculus, qui quum ingenuam virginem
coeperis adamare, tacitus istas pateris nuptias
irritas tibi parari.

Δ Α Κ Τ Υ Α Ι Ο Σ.

I.

Dein hunc locutus est in modum miserrimus,
ut collocare gnatam in matrimonium
gravetur, quinquaginta quum habeat filias.

II.

Maritum succo viventem suo,
nihil indigentem dotis ecce invenimus.

III.

Natum est subventanenum.

Δ Ε Ι Σ Ι Δ Α Ι Μ Ω Ν.

I.

O Phidia, vero si laborares malo,
nimirum vero opus esset et medicamine:
nunc id quum non sit, inane medicamentum habes
ad morbum inanem: tu tibi crede id profore.
ergo te abstergant undequaque mulieres,
et lustrent sulphure; inde tribu' de fontibus,
aqua perfundant, sale permixta et lentibus.

II.

A. Bene hoc mihi proveniat, o sancti dei,
quod inter calceandum dextri calcei
vinculum diruptum est. B. Par erat, nugacissime:

quod fuerit detritum; et tu praeparas nimis
qui non novum emeris.

IV.

Sint tibi exemplo Syri:

qui si quem piscem forte manducaverint,
illecti ingluvie, venter continuo ac pedes
illis tumescunt: tum saccum induti in via
prosternunt sese provoluti in stercore,
ut divam placent nimio contemptu sui.

Δ Η Μ Ι Ο Υ Ρ Γ Ο Σ.

I.

A. Quid hoc, puella, quod ministerialiter
incedis adeo? B. Nempe opera ad pistoria
tota evigilata nox est, atque etiam tamen
infecta restant multa.

II.

Felix qui mentem cum divitiis possidet:
nam solus novit divitiis recte frui.

Α Ι Α Υ Μ Α Ι.

I. II.

Mecum ambulabis trito palliolo obsita,
ut Cynicus ducitavit uxorem Crates.
idem elocavit gnatam, lege hac addita,
periculum ut eius fieret triginta dies.

Α Ι Σ ΕΞΑΠΛΑΤΩΝ.

IV.

Flore in juvenili moritur quem di diligunt.

Α Υ Σ Κ Ο Λ Ο Σ.

II.

Divitias mihi commemoras, rem fluxa fide:
quas si perennaturas es certus tibi,

non intercedo quominus custodias,
 nec quicquam partiaris; dominus ipse sis.
 si non es dominus, quaeque habes sibi vindicat
 Fortuna, cur ista aliis inideas, pater?
 namque illa, ut levis est, iam tuis pecuniis
 indigniorem forte munerabitur.
 quare, me si audis, dum te pro domino geris,
 mi pater, uteris illis liberaliter,
 opem ferēs pauperibus, et quantos potes
 amicos opulentibus ex opibus tuis.
 Laus haec perpetua: et si quid eveniat secus,
 idem expectabis quod tute ante feceris.
 in aperto amicus melior est possessio,
 quam fossa sub humum copia argenti latens.

III.

Ut sacrificant vecticularii!

cistas et urnas inferunt, non hercule
 deū, sed sua pro gratia. Thus res pia est
 libumque: namque id omne dis impenditur
 flammis impositum: ceterum isti fel merum,
 lumbique extrema, et ingustabilia ossua
 deis ponentes relicuum ipsi devorant.

IV.

Nemo coquum

iniuria qui affecit, impune abstulit:
 tantam habet ars istaec nostra sanctimoniam.

V a. b.

Quem laborum non piget,
 nihil arbitrari is debet insperabile.
 laboriosae diligentiae assequi
 nihil est negatum.

EAYTON TIMΩPOYMENOS.

VI.

Vere beatus qui sit, in patria sua
 debet manere et liber, aut potius mori.

VII.

Post prandium etenim simul amygdalas ego
apposui, deque punicis gustavimus.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

I.

Non unde metui, id patior: quidquid evenit
inexpectatum, mentem id homini expectorat.

ΕΜΠΙΠΠΑΜΕΝΗ.

I.

Pereat male qui uxorem ducere
instituit primus, tum secundus qui fuit,
tum tertius, tum quartus, tum qui postumus.

II.

Tria sunt, here,
et quis geruntur cuncta: nempe ex legibus,
aut ex necessitate, aut consuetudine.

III.

Ut ante multos, te quoque haec perdet lues,
quantumvis blanda, quod tibi nimium places.

IV.

Quam vero lepida res est alicuius dicier
parentem!

ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣ.

II.

Nempe vulgi temeritas
in moliendo turbidas curas habet:
at inter actus, si bona est occasio,
rectam rationem inexpectatam invenerit.

III.

Unum est quo valere possit impudens oratio,
si brevis sit, atque articulum recte capiet temporis.

E H I K A H P O Σ.

I.

Certe vigilia nulla est res loquacior:
namque haec me expergefatum huc produxit loci,
ut ordine omnem vitam narrarem meam.

II.

Tanquam in choro
non cantant omnes, astant sed cantantibus
silere iussi duo, tres, extremo ordine,
nihil nisi numeri: ita se et ista res habet,
locum implent alii, vivunt quis vita obtigit.

IV.

Aut orbo et coelibī
vivendum, aut sobole enata moriendum patri:
adeo est acerbum quicquid est vitae super.

E H I T P E H O N T E Σ.

I.

Debet quod ius est vincere omni tempore.

III.

Illiberale est contumeliam pati:
dolorem ferre natura hominum nos iubet.

IV.

Non plorabit perditam
agens vitam in lupanari vetulario?

E Y N O Y X O Σ.

II.

Nec dis rebella, nec tempestates novas
accerre; ferre quod necessum est id feras.

IV.

Quidquid quaeritur
cura indigere, sapientum sententia est.

Η Ν Ι Ο Χ Ο Σ.

II.

Mihi placere non potest anulis comes
deus ambulator, nec qui irrepit in domos
tabulae praesidio: qui deus probus est, domi
maneat oportet, supplices ut sospitet.

Η Ρ Ω Σ.

I.

Nil est Amore, nil, hera, est potentius,
non vel deorum rector ipse Iuppiter;
sed is quoque illi gerere morem cogitur.

II.

Bonum virum esse decuit nobilissimum:
ingenuos animi semper generosi addecent.

III.

Hei mihi quae sola talibus mergor malis,
quorum fidem omnem superat ipsa immanitas.

Θ Α Ι Σ.

I.

Nunc illam talem cane, quod te veneror, dea,
ferocem, sed pulchellam et illecebriloquam,
iniustificam, clusiforem, poscinummiam,
et neminamantem, semper simulantem tamen.

Θ Ε Τ Τ Α Α Η.

I.

Male agere qui vult facile praetextum invenit.

Θ Ε Ο Φ Ο Ρ Ο Υ Μ Ε Ν Η.

I.

Qui valet prudentia,
is vero est vates et consultor optimus.

II.

Si quis deorum accedens mihi dicat: „Crato,
 ubi vitam functus fueris, vives denuo;
 et fies quidvis, hircus, aut canis, aut ovis,
 equus, homo denique: nam revivendum tibi est:
 ita fata sciscunt: opta quam vitam velis:”
 dicturus videor ilico, Fac me quidlibet,
 dum ne hominem facias: unum id animantum omnium
 sine merito habet fortunam aut infortunium.
 equorum ut quisque fortior, curatius
 habetur allo: velox si fias canis,
 quam iners, maiore multo in pretio habeberis:
 generosus fruitur gallus praecipua dape,
 atque ultro ignavus alter potioremet timet.
 homo si quis est bene natus, eductus probe,
 caste moratus, nullum pretium hoc saeculo est:
 primas in vita habet assentator, alteras
 calumniator; ac malignus tertias.
 quanto asinum fieri satius quam intuerier
 peiores se pollucibilius vivere!

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

I.

- Deum potentum maximus longe est Amor,
 cunctis superior atque maioris preti.
 nam nemo est adeo parva parsimonia
 aut tanta morum atrocitas, qui non opum
 partem suarum tribuat huic lubens deo.
 quis est propitius, iuvenes hoc facere iubet:
 nam qui in senectam rem ampliando differunt,
 solvunt usuras otiosi temporis.

II.

Amoris incitamen cantillatio est.

III.

Si amanti confidentiam abstuleris, perit;
 inter hebetes hunc frigidusque censeas.

Θ Ρ Α Σ Υ Λ Ε Ω Ν.

I.

Multas ob causas non probo sententiam,
te nosce: multo rectius dictum foret,
nosce alios.

IV.

Quam piger, cunctator, frugiperda, confitens se ali
lmerito suo.

Ι Ε Ρ Ε Ι Α.

I.

Nunquam hominis opera alterius hominem sospitat
deus immortalis: namque si quo vult deum
homo perductat creperis tintinnabulis,
tantum qui poliet, ipse iam maior deo est.
sed victus instrumenta et confidentiae
haec sunt, hominum impudentium molimina,
ludibria vitae denique humanae, Rhode.

II.

Excedis, uxor, terminos uxorios,
quando atrio progredieris: nam limes domus
matronis gravibus atriense est ostium:
ut insequi ultro et excursare in publicum,
Rhode, et differre pipulo, id vero est canum.

Ι Μ Β Ρ Ι Ο Ι.

In aetate hominum nil, pater, praestantius
ratione est et consilio: nam res qui ordinat,
viasque agendi recte disponit, sibi
est princeps, imperator, consiliarius,
tribunus plebis: cuncta habet cui meus adest.

Κ Α Ν Η Φ Ο Ρ Ο Σ.

II.

Infortunia

inopina fugere non est in nostra manu.

K A P I N H.

II.

O dearum maxima
nunc Impudentia, si te fas dici deam:
at fas: nam nunc quod regnat, mos numen vocat:
quo processisti, quoque procedes adhuc!

K A P X H A O N I O Σ.

II.

Nemo se novit quo sit exortus satu,
sed suspicamur universi, aut credimus.

V.

Quodcumque rectum est, id plus lege ipsa valet.

K E K P Y Φ A A O Σ.

I.

Comperto iussos legis praescripto novae
apud Censores nomen profiteri suum
coquos quorum opera famularetur nuptilis,
interrogandos num quis convivas sibi
vocasset plures, lege quam permittitur,
profectus

IV.

Casus, quamquam inconspicuus, nos multum iuvat.

K I Θ A P I Σ T H Σ.

I.

Ego autumabam divites, o Phania,
in aere vivunt qui suo, nec noctibus
aspiria agere, nec sus deque vortier,
nec dicere Eheu; sed tranquilla molliter
frui quiete. illa esse pauperum mala.
at nunc vos video, quos beatos praedicant,
vitam cum nostra vivere aequiparabilem.
res sunt cognatae vita et anxietudines?

ita sequuntur mollem, vitae fulgidae
non absunt, vitae consenescent pauperi.

II.

adeo' te excruciat, quod malorum est omnium
perissimum, paupertas? quantillum est enim,
micus unus cui medendo sufficit?

III.

inuria si fugimus afflictos, pater,
qui sunt quibus nos ferre suppetias iubes?

IV.

inuria abstinere qui discit, Lache,
idem discit elegantem et in vita utilem.

VI.

Amare praedicatur literas,
et delicatas cantiones discere.

VII.

ideo molesta res est expectatio.

VIII.

fortuna apprimere res est et varia et vaga.

Κ Ν Ι Δ Ι Α.

I.

quo quis sit genere, nil ego referre arbitror.
quod si rem potius spectes quam vocis sonum,
egitimus est frugis omnis, et nequam nothus.

II.

Casus quoque ipse est nescio quid numinis,
et res plerasque nos latendo sospitat.

Κ Ο Λ Λ Ε Ξ.

III.

libatur. heus fer exta! quonam respicis?
libatur. Sosia heus! fer! libatur. bene.
nam nunc infunde. Coelites deos deas

cunctos precemur atque cunctas. accipe
linguam. salutem sanitatemque ut duint,
bona nobis tribuant multa, quaeque adsunt bona
ea prosperassint cunctis: hae fiant preces.

VI.

Nemo et repente dives, et iustus fuit.
est cui vectigal magnum parsimonia est:
at alius cuncta insidians comparsa abripit.

K Y B E P N H T A I.

I.

Ut video, adolescens, credis tu pecuniae
pretio parari, non modo haec quorum indiget
quotidie usus, panem, acetum, obsonia,
oleum, sed istis maius aliquid omnibus.
at certe venum non datur immortalitas,
nec si talenta Tantalii possederis:
sed occubandum est, illa linquenda alteri.
haec quorsum? nempe ne fortunae prosperae
confidas nimium, neu nos contra pauperes
habeas despectu, verum te aspectantibus
felicitate praebeas dignum tua.

II.

O miserrimos

mortalium, qui spiritus tumidos gerunt:
conditio humana quae sit non intellegunt.
ille in foro videtur felicissimus
suas sit infra cum fores miserrimus.
mulier dominatur, imperat, obstat perpetim,
ita multa habet quae dolent, ego vero nihil.

V.

Oblitu'st se ipse qui sit.

KΩNEIAZOMENAI.

I.

Nemo quem infortunio

luctant, animum protinus despondeat:

orsit alicuius hinc boni erit occasio.

II.

hoc illud vetus est, nosce te ipsum, res tuas

bene spectaris, et quid ex usu siet.

AEYKAAIA.

II.

Qui manum pecuniae

opponit, ut nil dicat, nil agitat boni.

III.

eorum cura pauperes credi solent.

MEΘH.

I.

non perinde vita est ac facimus sacrum?

nam quod dis emitur una forte ovicula est,

hec quam drachmis facile conciliaveris:

hic hercle unguentum, fidicinas, tibicinas,

lendaenum, Thasium, mella, anguillas, caseum

hic est talento minus ut praestinaveris.

quare nos aequum est, sacra si cedant bene,

dis accipere drachmas quod valeat decem:

illarum vero in nos suspicere zaniam,

si non sacrorum nobis duplicat malum?

ergo, si deus sim, numquam possim perpeti,

oponeretur aris ut lumbus meis,

si consecratis etiam anguilla accederet,

hic hinc cognatus Callimedon mortem oppetat.

MHNATYPTHΣ.

I.

vitias ferre disce: pars sapientiae est;

vitia multis pariunt magnam inhonestitudinem.

M I Σ O Γ Y N H Σ.

I.

A. Ut fatear, displicet
res ipsa. B. Nempe quia sinistorsum rapta:
quicquid molestum. quicquid adversum accidit,
ea sunt quae spectas, et connives ad bona.
atqui nihil usquam, Sîmyle, invenias boni
cui nulla se mali admiscuerit portio.
mulier opipara, res molesta est, nec sinit
virum pro arbitrio vivere: haec eadem tamen
sua commoda adfert, liberos: mersum gravi
morbo maritum curat familiariter,
nec conflictantem cum fortuna deserit;
defuncti exsequias rite curat. respice
ad ista, si quid animo taedi obvenerit:
ita enim feres rem totam: sin quicquid dolet
excernas semper tibi, nec contra compares
quae laeta sunt, dolere non cessaveris.

II.

Mulier suoapte ingenio effrenis et fera est.

IV.

Perdunt di nos maxime
quotquot mariti sumus: agendus nam dies
numquam non festus aliquis.

V.

Sacrificabamus quinquies uno die;
pulsabant septem famulae in orbem cymbala,
ululabant aliae.

M I Σ O Y M E N O Σ.

VII.

Id mihi si quando detur conspiciariet,
animum recipiam: nam nunc . . . at vero deos
ubinam sit invenire tam inustos, Geta?

N A Y K A H P O Σ.

I.

A. Navem mihi salvam nuntias? B. Sane meam
navem illam quam qui nominatur Callicles
extruxit, rexit autem Euphrenor Thurius?

II.

O cara mater terra, quam venerabilis
tu quamque sancta es recte rem putantibus!
aequum pol fuerat, si quis patritum nepos
fundum comesset, navigare hunc perpetem,
nec usquam terra recipi, ut persentisceret
quantum accepisset et non parisset bonum.

III.

Polynices ut perierit non consideras?

V.

O Iuppiter supreme, spes quantum est meli!

E E N O A O T O Σ.

I.

Natus quem genitor pauper educaverat
melius quam res ferebat, indoluit patrem
ut vidit inopem: nam probe edocta indoles
pulchrum benefici fructum confestim edidit.

II.

Sic agit Fortuna, ratione ut non possies
colligere, vere quid sit in vita utile.
diliudicari nequit hoc certis legibus.
nec vivens dicat quisquam, hoc mihi non accidet.

O A Y N Θ I A.

I.

Quam vero iniquum est, quom quid molitur boni
natura, tum Fortunam id intervortere!

II.

Ut qui non prior incipiam, sed me vindicem.

O M O Π A T P I O I.

I.

Me iudice, qui erubescit ingenio est probo.

II.

Bono esse nomine, id vero viaticum est,
quidquid paret fortuna quovis tempore.

O P T H.

I.

Et ego adolescens, mulier, aliquando fui:
nec tunc lavabar quinquies una die:
nunc fiet; nec eram patagiatus: nunc ero;
nec unguentatus: at nunc pol tingar quoque,
et depilabor: denique evadam brevi
Ctesippus alter, non homo ut eram: denique,
ut ille, ipsos etiam lapides abliguriam,
ne mihi sufficere terram posse censeas.

II.

Quisquis est differt nihil
a Chaerephonte, qui vocatus ad dapes
in serum tempus umbrae duodecimpedis,
mane umbra aspecta lumen ad lunae exit
cunctari metuens, cumque ipso die adfuit.

III.

Iste verus est sodalis: non, ut alii, interrogat
quando coena sit futura, quidve praesentes vetet
coenam incipere: deinde coenam quaerit in perendinum,
mox ubi silicernium sit.

IV.

Hunc vobis si pulchellum contigerit fames,
cadaver faciet gracilius Philippide.

V.

Adulter est res, crede, pretiosissima:
nam morte constat.

Π Α Ι Δ Ι Ο Ν.

I.

Servire qui sic discit, ut excipiat nihil,
is nequam est servus: ius profandi libere,
quod sensit animus, dederis, reddes optimum.

II.

Cantus Ephesios nuptias facientibus
hic averruncos cantat.

Π Α Α Α Α Κ Η.

I.

Consilia versat multa qui pravis studet.

II.

Quotquot sunt boni, hos ipse vocat ad suam curam deus.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ.

I.

Quod vos fecistis, non [amicarum est opus,
opus] amicorum est: vocum affines literae
ambiguam faciunt nominis sententiam.

III.

Turpe est pauperiem comitans imbecillitas.

IV.

Credulitas comes assidua est infortunio:
plus quippe semper alium sapere existimat
consilia saepe quem fefellerunt sua.

Π Ε Ρ Ι Ν Θ Ι Α.

I.

Quicumque dominum nactus vecordem ac rudem
tractavit illum servus doctis astutus,
ignoro quantae molis rem confecerit;
quod exstupidavit illum qui stupidus fuit.

II.

Nonquam laudavi sumtuosum mortuum:
namque in idem cum vili atque contempto redit.

II A O K I O N.

I.

In aurem utramque dote fréta dapsili
 dormibit, opere exacto commemorabili
 et glorioso, quippe quae elecit domo
 victrix eam quam voluit advorsariam:
 nimirum ut illam iam omnes aequales suae
 suspiciant, atque emineat in toto grege
 mea domina summa vultus celsitudine:
 quod assolet dici, asinus inter simlas.
 silere satius noctem quae tot miseriis
 initium fecit. hei mihi, quod Creobylam
 Creobylam, Creobylam una cum decem
 cepi talentis cūbitalem mulierculam!
 et illa ferri potis est insultatio?
 non, per Iovem ac Minervam, nequaquam potest!
 ancillula adeo sedula, verbo celerior,
 exacta est; esto. sed quam substituat vide.

II.

A. Dotatam duxi Lamiam: non dixi tibi?

B. Non equidem. A. Dominam istius quam cernis domus,
 et agrorum illorum: ut illam acciperem, haec accepi omnia.

B. Malum inter gravia, per Deos gravissimum.

A. Molesta est illa cunctis, non tantum mihi,
 gnato magisque gnatae. B. Vix tolerabile est
 quod memoras. A. Plus sat sentio.

IV.

Is demum infortunatus, in egestate qui
 uxorem ducit, educitque liberos:
 ah demens qui nec praesidia in praesens habet,
 nec, si quid, ut fert vita, secus evenerit,
 habet integumentum quo famam occultet suam:
 sed misere aetatem degit nudam, obnoxiam,
 importuosam, compos tristitiae et mali,
 sed omnium expers deliciarum et gaudii.
 sic ego dolens in uno, do monita omnibus.

V.

Habitare quisquis astu pauper eligit,
augere sibi tristitiam et dividuam cupit.
nam quoties alium spectat in molli otio
potentem, luxuriantem, viventem facul,
quam misere ipse ævum degat tum demum videt.

VI.

Malo consilio commigravit huc herus.
nam ruri donec victitabat, calamitas
non tam conspicua fuit ac despicibilis,
sibi mantellum faciens solitudinem.

VII.

Virtutis et vivendi liberaliter
magistrum si quis quaerit, agrum comparet.

VIII.

O Parmeno, nullum vita in humana bonum est
quasi arbor radice una ramos erigens;
sed mala propinqua sunt bonis atque adsita:
natura ex ipsis bona quin progenerat malis.

IX.

Dispelle procul a vita moestitudinem:
breve atque angustum nimis est hoc quod vivimus.

Π Ρ Ο Γ Α Μ Ο Ι.

Fortuna res est caeca et deplorabilis.

Π Ρ Ο Ε Γ Κ Α Λ Ω Ν.

I.

Quod bene iubetur exsequi tutissimum
servo esse praedicant.

II.

Patrem vocari liberum quantum est! metus,
dolorque et aegritudo, sine fine ac modo.

Π Ω Α Ο Υ Μ Ε Ν Ο Ι.

II.

Non rebus apta est omnibus sapientia:
aliquando opu't desipere cum sodalibus.

Ρ Α Π Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Η.

I.

Quae vitae sunt utilia quum di porrigunt,
accipere qui cunctatur, is sponte est miser:
at si recuset dare quod expediat deus,
iam non ista hominis culpa, sed non dantis est.

II.

Iniuria illud distat infortunio,
hoc casus, illam quod voluntas efficit.

III.

Saepe admodum
in lucem prodit nec quaesita veritas.

Σ Ι Κ Υ Ω Ν Ι Ο Σ.

I.

Convicti praebent, video, materiam affatim
stratioticum schema et mores exotici.

V.

Vultus minatur, pavida mens intus sedet.

Σ Τ Ρ Α Τ Ι Ω Τ Α Ι.

II.

Latet omne crimen dum fit, sed quantum siet
scelus, peracto scelere demum intellegas.

Σ Υ Ν Α Π Ι Σ Τ Ω Σ Α Ι.

IV.

Amorem inter deos
validissimum esse hoc argumento evincitur:
quod pelerantur propter hunc omnes dei.

V.

'Terrorem haud magnum incutiunt genitoris minae.

VI.

Res per se infelix atque aerumnis obsita
vita est humana, et densa curarum seges.

T I T Θ H.

H.

O stultos homines, qui supercillio gravi
subinde repetunt, Videro. tun' videris,
homo quum sis, de re? miser utcumque res cadet!
atqui secundae res sponte adveniunt sua
vel dormienti, nec minus contrariae.

T P O Φ Ω N I O Σ.

I.

A. Hospes vocatu'st mihi. B. Qui solitus vivere?
cuiatis? namque id scire pol refert coquum.
etenim hospitelli qui veniunt ab insulis,
nutriti magna piscium recentium
in varietate, non solent salsis capi,
fastidiosa quae vix delibant gula:
si quid piperatum, si quid conditum acrius,
hos magis oblectat. Arcas contra venerit
maris expers: pisculentae hunc patinae maxime
capiunt. dives Asianus: iura huic pinguis
paro et candaulum et quidquid ad venerem facit.

II.

Humanitatis limum, iniusti fuga.

Υ Δ Ρ Ι Δ.

I.

O quam iucundum mores exoso malos
est solitudo; nilque meditati improbum
sati' magnae divitiarum sunt bene pascens ager.

at plausus populi et vitae delectamina
urbanae splendent, sed perenne nil habent.

II.

Seni infelici, quae oblivisci coeperat,
ea tute commemorando renovasti mala,
resuscitans miseriam.

Y M N I Σ.

I.

Res hercle ad omnes probitas eximium bonum est,
viaticum vitae huius admirabile.
namque isthuic homini parte non magna die
locutus, bene iam cupio. sapiens dixerit
hic forsit aliquis: illex est oratio.
quid? an non allos eloquentes execrer?
suada est loquentis vita, non oratio.

II.

Felicitas raro ad senectutem comes
arti est, ni dominum valde avarum invenerit.

ΥΠΟΒΟΛΙΜΑΙΟΣ Η ΑΓΡΟΙΚΟΣ.

II.

Hunc credo felicissimum
qui quum spectarit, Parmeno, placide deum
angusta dona, reddit eo unde venerat:
iubar, inquam, solis publicum, nubes, aquas,
ignem; namque annos quamvis centum vixerit,
eadem videbit, et sit licet aetas brevis:
aliud his nihil est conspiciari pulchrius.
mercatum crede tempus hoc quod vivitur,
cuius visendi peregrinamur gratia:
forum ibi, tumultus, fures, colloquia, alea.
abis si primus, hoc viaticatior
divertes melius; eris infestus nemini.
at qui subsistit, sua lassatus perdidit,

et male senescens aliquam egestatem incidit:
vexatur, hostes reperit, insidias subit.
longaevus nunquam facili morte fungitur.

III.

Desinite mentem excolere: nam mortalium
nihil usquam mens est; sola fortuna imperat,
sive illa mens est, seu dei illa est spiritus.
gubernat quicquid est, vel servat vel rapit;
prudentia hominum, nubes, quisquilliae merae.
credenda vobis haec, non castiganda sunt.
quod fit, quod agitur, omne id Fortunae est opus,
sed eius actis homines nos inscribimur.
Fortuna nil non versat. haec igitur dea
et mens vocari debet, et providentia,
si non inani nominum capimur sono.

IV.

Partes secundas quae sapit credat suas
matrona: summam cedat imperi viro.
nam quos pepates femina arbitrio suo
moderatur, illos certa perniciēs manet.

V.

Unae obnubilant
ignobilitatem et mores illandabiles,
et si quid aliud hominibus vitio datur,
divitiae: ab his quod nudum est, in culpam venit.

VI.

Prudentiae non quaevis deberi bona,
qui indicarit recte, confitebitur:
nam multa saepe casus in melius tulit.

VII.

In re omni conducibile est quovis tempore
verum proloquar; idque in vita spondeo
securitatis esse partem maximam.

VIII.

Terra marique quum tot gignantur ferae,
has inter omnes maxima est mulier fera.

IX.

At medius fidius narrae stultitiam haud levem;
testatas malle quam latentes miseras.

X.

Fortuna res est maxime inscrutabilis.

X A A K E I A.

III.

Sene est amante nihil infortunatius,
nisi forte amator alter aequaevus senex:
nam qui ea potiri concupiscit a quibus
ipsum arcet aetas, quomodo non sit miser?

FABULARUM INCERTARUM FRAGMENTA.

I.

Aut non ducenda est uxor, aut si duxeris
ferenda mussitanti et dos et femina est,
sinendum ut inquiramus quae faciunt viri.
namque hoc sapienti vitandum apprime est viro,
ne servet nimis uxorem in claustris aedium:
externa namque visus oblectamina
sibi expetiscit; quae si abunde suggeras,
ubique praesens illa et spectans omnia,
satiata obtutu, manet immunis criminum,
viri quoque ipsi quae latent captant magis.
at qui serarum vectiumque obstaculis
uxorem servat, sapere ut videatur sibi,
reapse totus plenus insipientia est:
nam si qua nostri sexus extra cor habet,
et telo et penna citius avolaverit,
neque illam asservet oculea Argi vigilla.
ita ad mala alia ludibrium est accessio:
uxorque virque intereunt despicabiles.

II.

Si solum, Trophime, te omnium mortalium
in hoc progenuit mater, ut tibi perpetim

agere ita liceret animo ut collibitum foret,
 idque ita futurum si aliquis promissit deus,
 recte indignaris: nam rem fecit improbam
 qui te fefellit. sin eisdem legibus
 quibus nos omnes hunc communem spiritum
 hausisti, ut aliquid etiam paratragediam,
 ferenda sunt modeste haec, ut ratio iubet.
 omnis sermonum summa redit istuc: homo es,
 quo nullum est animal quod mutetur celerius,
 aut sursum enitens aut deorsum decedens.
 neque pol immerito; nam natura virum
 quum sit vescarum, res molitur maximas,
 atque lapsu multa egregia proterit.
 at tu quae amisti, Trophime, non ingentia
 sunt adeo; tum quae pateris sunt mediocria,
 quo magis hoc deinde ferre te modice decet.

III.

Hoc igitur more nos decebat ducere
 uxores: quanti, Iuppiter, hoc foret lucri!
 non, ut sit vulgo nunc, in nihili res auquirere,
 quis avus, quis avia fuerit nupturae in domum;
 interea mores eius, quicum tu exigas
 aevum omne, non inspicere, non perpendere:
 sed dotem in mensa ponere, ut nummos probi
 sint improbine, exploret numularius,
 quinto post mense non mansuros in lare:
 at illam, quae domum obsidebit perpetim,
 non exploratam fortuito sumere,
 iracundam, immorigeram, si casus ferat,
 duram, loquacem. mihi stat animus ducere
 gnatam per urbem: si quis hanc propriam cupit,
 dicat; sed monitus, quantum in se accersat malum.
 nam quin malum sit mulier, vitari haud potest;
 at ille felix, minimo qui defungitur.

IV.

Ah enecas me, mater! ne toties genus

commemora, quaeso. nam qui naturae bonis
 propriam desperant indipiisci gloriam,
 istuc confugiunt: repetunt maiorum suum
 • monumenta; quot sunt stirpitum numerant avos:
 sed nihil hinc lucri: nuncupassis neminem,
 avi quoi non sint: nam unde prognati forent?
 at qui censere hos nequeant mutatum ob solum,
 generisve internecionem et solitudinem,
 eone ignobiliores sint censentibus?•
 quicumque ad recta fertur proclivi indole,
 nobilis est, mater, sit quantumvis Aethiops.
 Scytham execramur? nonne et Anacharsis Scythae?

V.

Hominibus alia quotquot sunt animantia
 tum sunt beatiora, tum sapiunt magis.
 principio, sodes, asinum specta istum mihi:
 is est infelix extra controversiam;
 at nulla propriae acceptae culpae fert mala;
 sed quae natura iniunxit, his defungitur.
 nos vero, praeter ea quae fert necessitas,
 ipsi alia nostra sponte super accersimus.
 dolemus ubi quis sternuit: conviciam
 quis dixit, indignamur: videmus somnium,
 metuinus: ululat noctua, exhorrescimus.
 leges, honores, ambitus, certatio,
 mala haec adscita nobis sunt, non insita.

VI.

Et nonne merito saxis religatum asperis
 vinctumque pingi cernimus Promethea;
 et dedicatur illi fax, et nil boni
 praeterea? nam, quod dis credo invisum omnibus,
 finxit mulieres: prohi supremi coelites,
 gentem scelestam: et nuptias aliquis facit
 hominum? nam cupiditates ingruunt malae,
 deinceps in iugali luxurians toro
 moechus, venena, insidiae, invidia, pessimus

morborum, quicum muller perpetuo suam
aetatem degit.

VIII a.

Thraces quidem ita sunt omnes, nos autem Getae
eximie ante omnes (namque ~~me~~ quoque indidem
ortum profiteor), temperanter haud nimis
agere solemus.

IX.

Si noscitare te vis, itiner quum facis,
viam secus monumenta quae stant aspice.
namque ibi dispulverantur exesa ossua
regum, sapientumque atque summatum virum,
sibi qui placuere nobilitate, opulentia,
pulchraque specie et formae claritudine;
quorum nil potuit tempori contendere:
omnes easdem subiere Orcinas fores.
haec tu contemplans ipse te qui sis vide.

X.

Epicharmus istos praedicat nobis deos,
aquam, ignem, solem, spiritum, stellas, humum.
ego vero deos opiferos atque praestites
aurum atque argentum nobis esse intellego.
his dedicassis rite si tuam domum,
optato quodvis praemium, optatum feres:
agros, domus, familiam, vasa argentea,
testes, amicos, iudices: tu da modo,
ipsos habebis in ministerio deos.

XI.

Si quis labores nullos detrectaverit,
fiet quodcumque volet: dives aliquatenus;
aut etiam sapiens, ingenium si exerceat;
aut sanus, rigidam observans ~~victus~~ regulam.
sed una res est nullis quae laboribus
potest parari, perpes indolentia.
nam non adversa tantum moestitiam ferunt,
sed et secunda pariunt sollicitudinem.

XII.

Adolescens, id quod res est non intellegis:
vitio suapte consumuntur singula,
et rei cuiusque perniciēs intus latet:
sic est ferrugo ferro, si consideres,
ligno teredo, tineaeque vestibus.
invidia vero, quod malorum pessimum est,
tabem creavit et creabit et creat,
vere satellites animi corrupti impia.

XIII.

O Dercippe et Mnesippe, quum conviciis
excepti, aut quum vexati sumus iniuriis,
praesidium nobis tunc amici sunt boni.
nam dum dolere sine metu ludibrii
licet, atque adest qui ferat id familiariter
societque luctum, tanto quisque tempore
levatus conquiescit a sensu mali.

XIV.

Cui tandem mancipatus est rei?
vultui? nugaris: omnes unam, id si foret,
amarent, quando aspectus indicium est idem.
at forte amantem illecebrae consuetudinis
trahere putantur? atqui eadem utentium
alter nil triste patitur, quin ridens abit:
alter disperiit. morbus animi, occasio est:
haec si quem feriit intus, is vulnus trahit.

XV.

Iniuriarum si improbis auctoribus
reponeremus ultionem singuli,
nobis putantes fieri quod fit alteri,
inter nos iuncti conspiratis viribus,
non praevaleret in innocentiam impetus
audax malorum: qui custoditi undique,
iussique poenas quas merentur pendere,
aut nulli penitus essent, aut pauci admodum.

XVIII a. b.

Hominem unumquemque, simul in lucem est editus,
sectatur Genius, vitae qui auspiciū facit,
bonus nimirum: credi enim malum, nefas,
bonae insessorem vitae.

Bonus sit necesse est is qui sit deus.

XIX.

Ne posce, homo natus, a diis indolentiam,
sed potius animum aequanimem et tolerantem mali.
nam vitam expetere sine moerore perpetim,
hoc est deum esse velle aut esse emortuum.
solare alienis potius ex damnis tua.

XX.

Quum res prolixae nobis se dant largiter,
Fortunae nemo laudes ac grates agit:
at quoties res adversae dividuas ferunt,
calumniari nemo Fortunam abstinet.

XXI.

O mala senectus, adversatrix corporis
humani, despoliatrix elegantiae:
tu vegetos artus squalido turpas situ,
tu celeritatem mutas pigritudine.

XXII.

Habeas vicinum si vicinus improbum,
malo nocebit, aut docebit te malum:
at si probo vicinus vicino fuas,
mutulter et docebis et disces bona.

XXIII.

Oratio homini medica est moestitudinis:
nam quod delectat animum, sola haec obtinet:
atque ut sapientum vetus habet sententia,
blandum est venenum.

• • XXIV.

Non ex convictu et computationibus
inquirimus cui nostra credamus, pater:

ingentis ille compotitum se boni
autumat, amicti qui vel umbram invenerit.

XXV.

Quantumvis irritatus ac merito dolens,
nil temere facito: quippe brutos impetus
irae frenare inprimis sapientem decet.

XXVI.

Molesta longa vita est: o senium grave,
quam nihil omnino fers boni viventibus,
mala multa et luctus! attamen te attingere
optamus omnes atque concupiscimus.

XXVII.

Quid cogitavi miser heu, qui beneficium
a muliere expectavi? dum ne quippiam
mali indipiscar inde, satis id est lucri.
namque adeo a muliere melius expectes nihil.

XXVIII.

Si navigandum sit diebus quattuor,
quantum sat est paramus in totidem dies:
cur non item sollicita parsimonia est,
viaticum ne desit aetati malae?

XXIX.

Decenter ferre damna et res improsperas,
sapientis est officium: non ducta retro
superciliorum nube clamare, Ah dolor,
sed quicquid sors indixit constanter pati.

XXXI.

Summum est aviditas generis humani malum:
aliena namque pro suis qui vindicant,
persaepe non tantum improba spe decidunt
victi, sed apponunt et alienis sua.

XXXV.

Eheu me miserum, quamnam in partem corporis
mens nostra se proripuit illo tempore,
quum nimium vecors his ego illa praetuli?

XXXVI.

Dura est, Pamphila,
ingenuae cum meretrice contestatio.

XXXVIII.

Necat iste macrum faciens me conviviis:
dicta illa quam sunt cata, quam indoperatoria!
tum vero quam ipse gloriosus, carnifex!

XXXIX.

Quam vero hoc Alexandream? si quem forte quaerito,
idem praesto erit continuo: transeundus si locus
aliquis per marina spatia, pervius fiet statim.

XL.

Nil homine egeno est usquam infortunatius,
qui se labore macerat atque insomnia,
suae ut vescatur alter operae praemio.

XLI.

Noli, homo, nequicquam plangere et requirere
opes, uxorem, prolem egregiam liberum:
nam Fors utenda quae dedit, Fors abstulit.

XLII.

Nihil incredibile aut factum est, aut fieri potest
humana in vita: mores sed viventium
diesque multa immutant in miraculum.

XLIII.

Substantia esse nulla Fortunae potest:
sed aliquis impar ferre naturae vices
morositati hoc nomen imposuit suae.

XLIV.

Etiam celari si quid te cognoveris,
ne prae te ferto: nam res perplexissima est
id scire, te quod alius celatum velit.

XLV.

Si tibi quod nihilo plus est dederit quispiam,
quantillum dederit sume: nam quamvis parum
accipere, multo accipere plus est quam nihil.

XLVII.

Rectum pliumque si quid occoeptaveris,
bene ominare, spemque firmam hanc concipe,
adesse iusta molientibus deum.

XLVIII.

Monuisti cuncta, quae tui officii fuit:
verumtamen mihi crede, ut faciam quod decet,
plus meus est auctor mihi mos, quam ista oratio.

XLIX.

Qui mentem addicit credulam calumniis,
aut ipse est pravis inquinatus moribus,
aut certe ingenio nil supra puerum valet.

L.

Calumniae vi saevius nullum est malum:
dedecore namque crimen alterius suo
luat necesse est accusatus innocens.

LI.

Quae nunc vocari bonitas ita vulgo solet,
dimisit vitam penitus in mores malos,
quia com meatum sceleri facit impunitas.

LII.

Qui civitatis principem servat locum,
nil invidenda ei opus est eloquentia,
sed tali morum quam facilitas temperet.

LIII.

Quid frustra frugi et bonus es? namque herus omnia
si sua fruatur, et tu diripias nihil,
defraudas temet ipse, et illum non iuvas.

LIV.

Felix relicta quem facit res divitem:
nam quae cum uxore veniunt trans limen domus,
horum nec firma nec suavis possessio est.

LV.

Qui uxorem ducit res quae avitas creverit
ex asse, aut poenas pendit iratis deis,
aut miser esse optat sub beati nomine.

LVI.

Et civitas et lex et perfugium mihi
et iusti pariter atque iniusti regula
herus est, arbitrio cuius me aequum est vivere.

LVII.

Vir pauper quoties implicans se nuptiis
cum uxore dotem pariter admittit domum,
se tradit illi captum, non illam capit.

LVIII.

Qui uxorem ducit, horum spectet alterum,
aut pulchram speciem, aut mores morigerabiles,
alimenta mutua caritatis benevolae.

LIX.

Hoc unum vereor, Clitiphon: male conscius
patris ora non audebo contratuerier:
nam reliqua effecta dare non desperaverim.

LX.

Deliciae nimiae pariunt insolentiam,
pecuniaeque dominum traiciunt suum
in mores alios quam quos induerat prius.

LXI.

Habere est satius, si quis rem recte putet,
pauca animo laeto, quam multa illaetabili:
paupertas secura opibus praestat anxii.

LXII.

Domum quae habitetur omnis immunis mali
reperire non est: sed malorum copiam
dat fortuna aliis, aliis dant mores sui.

LXIII.

O Fors quae rerum gaudes multiplici vice,
tibi iste magnam casus invidiam facit,
iniusta quum iustum hominem exercet calamitas.

LXIV.

Errationes aestus irae non videt,
qui te nunc potitur: ille si deferbeat,
multo quod ex usu est videbis rectius.

LXV.

Culcumque affectum est corpus, ei medico est opus;
at cui laborat animus, is amico indiget:
benevolus amicus medicus aegrimoniae est.

LXVI.

Quoties senex est aliquis et victi indigens,
non durum est mortem oppetere: sed quum facilliter
vita agitur, tunc utriusque discrimen patet.

LXVII.

Homo malignus speciem si induerit boni,
arcanus laquens est ad captandum alterum.

LXVIII.

Expilet dives me quam pauper mavelim:
facilius fertur validiorum iniuria.

LXX.

Homo invidus perpetuus est hostis sibi,
dolore nempe sponte quaesito miser.

LXXI.

Multos iam vidi quos malos necessitas
finxit miseriis, quum non essent eiusmodi
suoapte ingenio.

LXXII.

In hoc situm est
casum prudenter ferre, si solus feras,
nec tua denudes aliis infortunia.

LXXIII.

Hunc in modum uxori si maledicis meae,
ego quanta tibi, tuis, patri ingeram mala!

LXXIV.

Si alter ferremus semper auxilium alteri,
fortunae auxilio nil foret nobis opus.

LXXV.

Miseranda res est usque eo delinquere
ut nos vetet proferre commissum pudor.

LXXVI.

Inscitia est manifesta quod scito est opus
id scire, non cavere quod cauto est opus.

LXXVII.

Qui quae sibi obtigere non bene fert bona,
non est beatus ille, sed sensu caret.

LXXVIII.

Quod simile vero est saepe plus vero valet,
et vim suadendi ad populum maiorem obtinet.

LXXIX.

Quod patrimoni devoratores sui
bene audiunt, id aliis expetit male.

LXXX a. b.

Non omne lucrum placeat: iniustas opes
sit pudor habere. vivit aeterno in metu
tenacitate qui miser iuxta suas
divitias odii duplum tantum possidet.

LXXXI.

Nunquam beatum credidi, qui, quum bona
possideat multa, nescit possessis frui.

LXXXII.

Si bene rem expendas, non tam potus copia
desperere, quam potantis ingenium facit.

LXXXIII.

Res putida est quum fingens se scire ebrius
quae nescit, loquitur de vino, non de suo.

LXXXIV.

Medicamen irae nullum est efficacius,
quam fidi amici sapiens allocutio.

LXXXV.

Quicumque foedum admittit aliquid, Pamphile,
non videt hoc ipse; at alius si faxit, videt.

LXXXVI.

Mala mens, malus animus: quamvis audacissimum
sua semper pavidum reddit conscientia.

LXXXVII.

Turpe est profecto, quoties, qui lingua valet,
lingua sermones elaculatur fultes.

LXXXVIII.

Nec saxum facile valida profectum manu
reprehendas, nec sermonem qui lingua fugit.

LXXXIX.

Lex res egregia est: at qui nimium respicit
leges, calumniantis personam induit.

XC.

Quicumque damnat causa non bene cognita,
damnandus ipse est credulitatis crimine.

XCI.

Ne tu loquentis respice aetatem, precor,
sed an, quae deceant verba prudentes, loquar.

XCII.

Sapientiae vis non est in canis sita:
ingenium multis est senectutis loco.

XCIII.

Miseris dum vivunt est laborandum omnibus,
vitam per se inopem quia non alit ignavia.

XCIV.

Qui quum non militarit, militiae imperat,
gregem hostiarum ducit, non exercitum.

XCVI.

Florere belli decore laus vera est viri:
in rure desudare servile est opus.

XCVII.

Lucri cupido et navigandi audacia
perfacile reddunt divites aut mortuos.

XCVIII.

Quod si cui domino servus contigit bonus,
hoc esse summum munus fortunae puta.

XCIX.

Si pulchri mores pulchritudinem insitam
condecorant, amor hoc ipso geminari solet.

C.

Blanditiae morum, amoris incantatio est.
haec ars mulieri retinet addictum virum.

CI.

Nil tam familiare atque coniunctum est, Laches,
si recte expendas, atque mas et femina.

CII.

Audi tu qui statuisti uxorem ducere :
perbene erit, parvo si defungaris malo.

CIII.

Habere uxorem, patrem dici, Parmeno,
innumeras adfert vitae sollicitudines.

CIV.

Pauper qui suavem cupiat vitam, nuptias
ut alii faciant, ipse abstineat nuptiis.

CV.

Si vere rem putamus, coniugium quidem
malum est; sed hoc malum imperat necessitas.

CVI.

Tunc maxime timenda mulier, quum admovet
orationis benevolae illectamina.

CVII.

Meretrix honestum quid sit nunquam cogitat,
ut quae malitiam quaestui habeat maximo.

CVIII.

Qui commonefacit filium severiter,
verbis acerbis ut sit, revera est pater.

CIX.

Maior voluptas nulla genitori datur,
virtute quam si videat ac prudentia
florere quenquam de suo exortum satu.

CX.

Res patre miserior nulla reperiri potest,
nisi pater alter cui plus fuerit liberum.

CXI.

Instructa inopia miseraque est felicitas,
divitiae heredem quum non inveniunt suum.

CXII.

Mater tenerius liberos adamat patre:
quia mater esse scit suos, pater autumat.

CXIII.

Patri dolorem facere noli; nam hoc scias:
quam quisque tenere amat, tam facile irascitur.

CXIV.

Aetate gnata nubili, ut dicat nihil,
satis tamen ipso significat silentio.

CXV.

Auditū nil tam suave, quam quum filium
compellans genitor veris laudat laudibus.

CXVI.

Malum est ab optione, desipientia.
tibi si nocet, Fortuna cur audit male?

CXVII.

Quoties minatur filio iratus pater,
vel amans amanti, multa mentiri solent.

CXVIII.

Bene educatos et honesto natos loco
famam curare in rebus adversis decet.

CXX.

Clam pauca habere satius, invidia procul,
quam divitiarum ostentu parere infamiam.

CXXI.

In vitae humanae tot cruciabilitatibus
tristitiâ maior nulla reperiri potest.

CXXII.

Beati qui videntur, hi splendent foris;
interius similes sunt hominibus ceteris.

CXXIII.

Natura hominibus multa quum gignat mala,
tristitia est maius omnibus malis malum.

CXXIV.

Nil aequè cerno invitùs ac rectam indolem
implicitam vitæ tristis ægrimonia.

CXXV.

Nil miserabilius quam quum animus iustè tenax
senecta ætate sentit fati iniurias.

CXXVI.

Non minus adversa fortiter quam prospera
tolerare debet animus vere nobilis.

CXXVII.

Aliena nunquam te delectet calamitas:
nam cum Fortuna difficilis luctatio est.

CXXVIII.

Non esse edendum in vulgus infortunium,
quin potius occultandum mea sententia est.

CXXIX.

Infortunatis maximum solatium est
iuxta videre qui commisereseant suis.

CXXX.

Auferre nobis alia quum soleat dies,
prudentiam constabit et corroborat.

CXXXI.

Tempus malorum quæque fert necessitas
communis medicus et tibi medebitur.

CXXXII.

Eximia res est rex antestans robore,
servans iudiciis iuris sanctimoniam.

CXXXIII.

Elimina te hinc: matrem namque familias
quæ casta sit rutilare crines non decet.

CXXXIV.

Aqua si sumpta verba coenandum est, satis
ego audiendo symbolarum conferam.

CXXXV.

Egregia est illa lex Ceorum, Phania;
qui non quit honeste vivere, non vivit male.

CXXXVI.

Sol, nam deorum colere te primum decet,
cuius beneficio alios spectamus deos.

CXXXVII.

Sim sane stupidus, parvus ego supra modum:
at ille nequam sumtuosus, praeferox.

CXXXIX.

- Quaecumque vivunt atque commune hoc iubar
aspiciunt, parent haec voluptati omnia.

CXL.

Divitias habeo ingentes, atque ideo vocor
opulentus multis, at beatus nemini.

CXLII.

Amicum munerare me ditem piget,
ne videar aut despere aut dando poscere.

CXLIII.

Aurum spectatur ignis testimonio:
at amicus certus in re incerta cernitur.

CXLIV.

Odi inopem qui muneribus hostit divitem;
namque id inexpletæ fortunæ exprobatio est.

CXLV.

Amico qui assentatur laeto tempore,
non ille amico amicus est, sed tempori.

CXLVII.

Qui fraudem iniustam machinatur alteri,
suo ipse damno antecapit eventum mali.

CXLVIII.

Iniusta ex opera si quid quaesti sumseris,
id arrabonem crede esse infortunii.

CXLIX.

Servire, serve, ei metue, qui servus fuit:
iugo absoluti semet non norunt boves.

CL.

Quicumque est liber uni legi obtemperat:
servus duobus, scilicet legi atque hero.

CLI.

Lex observata, lex est, praeterea nihil:
non observata, lex est simul et carnifex.

CLII.

Vim legis experiundo ne discas vide:
sed antequam ad te veniat, anticipa metu.

CLIV.

Peccat mulierem literas quisquis docet:
armat veneno quippe exitialem excetram.

CLV.

Egregia facie feminam ne suspice:
nam pulchra forma haud pulchros sermones parit.

CLVI.

Rectum consilium feminae nunquam duis:
suapte namque fertur consilio ad mala.

CLVII.

Noli exsequari fletibus intermortuum:
nil sentienti lacrumae nil conferunt.

CLVIII.

Quid pulchra dona das nequicquam mortuo,
quae cum dolore liquit non quitus frui?

CLIX.

Quum sors secunda est, esto et adversae memor.

CLX.

Alimoniam quoi dederis si datam exprobres,
merum Atticum mel consparsisti absinthio.

CLXI.

Si magnus ab aliis morbos potuit pellere,
morborum pulsor quomodo morbo perit?

CLXII.

In alium si quid es paratus dicere,
in te quid dici possit antidea vide.

CLXIII.

Corrigere ramum curvum ne pertenderis:
nulla est naturam quae cogat necessitas.

CLXIV.

Frustra sunt mortem precibus qui accersunt senes,
senectutem contemnentes et vitae moram.

CLXV.

Sententias quum loquitur ad senem senex,
thesaurus ad thesaurum tunc proficiscitur.

CLXVI.

Malus tibi animus si habitat pulchro in corpore,
bona est tibi navis, sed gubernator malus.

CLXVIII.

Quamvis amico arcanum ne conceduis:
sic non timebis inimicum factum tibi.

CLXIX.

Probroso qui sermone maledicit patri,
in hoc se parat ut ipsis maledicat deis.

CLXX.

Here maxime, omnis veritas sapientibus
cum spe datur scrutanda, si accedat dies.

CLXXI.

Pecunia qui floret et fautoribus,
si maius aliud quaerit, pol quaerit malum.

CLXXII.

Opipare vivunt multi, quaesitum quibus
tueri difficilius est quam quaerere.

CLXXIV.

Haec est voluptas prima vitae rusticae,
spe laetiorum cuncta quod lenit mala.

CLXXV.

Esto animo dives: nam divitiae ceterae
pascendis oculis vitae sunt choragium.

CLXXVI.

Ut multa ulnarum nunc possideas millia,
te mortuum sequentur tres aut quattuor.

CLXXVII ed. mai.

P. Iram moderare. F. Cupio: quippe ita est, pater:
ira indulgenti nullam referet gratiam.

CLXXVIII.

naecumque facit iratus, ea si examines,
cus atque oportet facta post intelleges.

CLXXIX.

nanto benignum satius est dominum pati,
iam vivere inopem liberi sub nomine!

CLXXX.

quid nescitum ab alio cupias discere,
aesta, quod primum in discipulo est, silentium.

CLXXXI.

is! ridicula res sit ob quam rideas,
sius rjeus nascitur derisio.

CLXXXII.

ai iuvenis arte non alit matrem sua,
ab radice ramus est inutilis.

CLXXXIII.

laeta e rebus duris ensus, memor
na in fortuna sis prius infortunii.

CLXXXIV.

alorum hominibus hoc initium maximum est,
na quae sunt nimia.

CLXXXV.

Quaerendûm liberûm
ritimûm causa do tibi gnatam meam.

CLXXXVII.

Nostri interim

n est qui curam habuerit extra unum deum.

CLXXXVIII.

enus modo eras, bone vir, imo mortuus:
ic subito es opulens factus.

CXC.

am suavis est res, commodus et iuveniliter
livus genitor!

CXCI.

Rerum omnium

il est quod non conficiat assiduus labor.

CXCH.

Bellum atque nitidum militem ne Iuppiter
quidem ipse fingat.

CXCHH.

Difficile est, Phania,
destruere subito longam consuetudinem.

CXCV.

Audacius me Iudice imperitiâ
nihil invenire est.

CXCV.

Nam quo quis sapit minus,
hoc magis superbit pendens de plausu levi.

CXCVI.

Unum inter homines consili est expertus, amor.

CXCVII.

Periculi
res plena est mulier recte quam fari incipit.

CXCVIII.

Femina
haud facile verum ut dicat a sese impetret.

CXCVIX.

O nox, nam Veneris plurimum tibi obtigit.

CCIII.

Suspecta pax haec tanquam amicitia est lupi.

CCIX.

Tace, puer: bona magna sunt silenti.

CCXV.

Amansque nemo aequo animo fert se despici.

CCXVII.

Turpe indecora vita, si dulcis licet.

CCXLIV.

Lex quem vereri se scit, eum non territat.

CCXLV.

Mori amat cui vivere non est ex animi sententia.

CCXLVI.

Vir bonus in multis rebus est salutaris.

ne agere, officium est liberalis ingeni.
 unitas ingenio praedita insigne est bonum.

CCXLVII.

itione nihil eorum fit, Fors quae facit.

CCXLVIII.

caeca mihi videtur imprudentia.

CCXLIX.

l suspicandum de probis est sequius.

CCL.

spicio factis plus valet ad calumniam.

CCLI.

aticum vitae optimum est audacia.

CCLII.

adacia non est numen praesentius.

CCLIII.

gis te agrestem, quum revera sis malus.

CCLIV.

xtum est amarum dulci in vita rustica.

CCLV.

rvus plus sapiens servo, taedium parit.

CCLVI.

ive est habere feminae verbis fidem.

CCLVIII.

um irritare quam canem tutum est minus.

CCLIX b.

nati quanti animo estis humano illices!

CCLX.

entes qui vadaris, insanis miser.

CCLXI.

ignitate patris fit melior filius.

CCLXII.

ciissima est res fratrum concordans amor.

CCLXIII.

no: ista causa ad calamitates est satis.

CCLXIV.

neeste est pauper quem paupertatis pudet.

CCLXV.

Forti animo ferre fortunæ aude amentiam.

CCLXVI.

Amici sermo grata res moerentibus.

CCLXVIII.

Deum verentes in tui aspectu mali.

CCLXIX.

Ne velis in res minutas perdere iracundiam.

CCLXX.

Vero nocente potius est mendacium.

CCLXXI.

Res difficilis est falsum loqui.

CCLXXII.

Molestum pecus est desidens domi senex.

CCLXXIII. CCLXXIV.

Nemo qui bonus est facinus committit malum.

Quam pulchra res est bonitas cum prudentia!

CCLXXV ed. mal.

Sapiente qui plus sapiat est quum fallitur.

CCLXXVI.

Prudentiæ subiecta parent omnia.

CCLXXVII.

Fidem non reperit inopis verivertitum.

CCLXXVIII.

Dies si accedat, nihil non est resciscere.

CCLXXIX.

Minus ut sis servus, servi liberaliter.

CCLXXXII. cf. ed. mal.

Decet istud omnes, abstinere iniuriis.

Debet quod ius est vincere omni tempore.

CCLXXXIV.

Loqueris: sed ideo loqueris, ut lucrum feras.

CCLXXXV.

O quantus labor est iræ frenare impetum.

CCLXXXVI.

Haec aetas omnem iam conturbavit fidem.

CCLXXXVII.

Tubor iam perii: omnes frontem perfricant.

CCLXXXVIII.

n aetate utibilis nil silentio est.

CCXCI,

Ut facit

Fortuna in nostra vita delicias aibi!

CDLXXIX.

Etiam in perplexis rebus vir bonus usui est.

EPIGRAMMA MENANDRI

DE EPICURO ET THEMISTOCLE.

Salvete, o Neoclis nati duo: quippe per illum
ibera gens Cecropis facta, per hunc sapiens.

SENTENTIAE.

SINGULIS VERSIBUS. CONCEPTAE. *)

* Hominem res sapere humanas, non ultra, decet.

Bonum est quod haud aufertur, eruditio.

Expelle vita quidquid ad luctum facit.

Mortalis odia ne gere immortalia.

5 * Ea non imitemur, ipsi quae contemnimus.

* Affert lacturam, quodcumque iniustum est lucrum.

Sunt gratiora cuncta carpta in tempore.

Homo es: ergo fortunae esto communis memor.

Iniusta res est sponte amicos laedere.

10 Qui benefici non meminit, ingratum voca.

In lucis oras protrahit verum dies.

Bonum undequaque maximum prudentia est.

Tolerare casus fortiter virum decet.

Adducit ad supplicia numen improbos.

*) Asterisco qui notati sunt versus apposui ex versione Fr. Dühneri; ceteri partim Grotio, partim H. Stephano debentur.

- 15 Damna hominibus dat multa consili inopia.
Hominem esse temet perpetim dicta tibi.
Ne iudicato nisi bene auditum prius.
Abstrusa, omissis quae patent, quaeras cave.
Malus quod est beatus, hoc ipso est miser.
- 20 Mortalis, irae disce moderari impetum.
Supplicia nemo fugiet insolentiae.
* Vires adauget omnibus necessitas.
Nil facito discitove turpe quod siet.
Hominis mali usquequaque congressus fuge.
- 25 Scribantur in aqua si qua iurat improbus.
Culus notae sit quisque, indicium oratio est.
Haud fructus eius qui vir est iustus, perit.
Nunquam bono est exosus alter vir bonus.
Servat virum vir, civitatem civitas.
- 30 Virtute summum ne voces ignobilem.
Miscescere haud scit improbi cordis rigor.
Fugiant amici quem fugit felicitas.
(Aufert senectus cuncta, robur corporis,
auditum, aciem oculorum, pulchritudinem:
voluptas omnis abit.)
Honestas scire cuncta praestantissimum.
Debere vitam semper ingratos facit.
- 35 * Inter homines malum omne praetextum invenit.
* Illiberalem reddit amor pecuniae.
Irae remedium, sapiens est oratio.
Fortuna nostra amicos laetificat bona.
Quod indecorum est, tu nec audi nec vide.
- 40 * Cave hominem ingratum credas tibi amicum fore.
Doctrina mores esse non patitur feros.
Vana quibus est mens, alere spes illos solet.
Noli ipse pauper invidere habentibus.
Fac, lectus imperare, te dignum imperi.
- 45 * Iterum pugnabit ille etiam qui fugerit.
Alios quidem culpae sapientes sumus;
at nostra nos delicta non agnoscimus.

- Aliis placere quære, non soli tibi.
Nimia libertas vitium inemendabile est.
- 50 Rationis actu nescit improbitas regi.
Frustra laborat cursus expers consili.
* Viro non unquam eveniunt divitiæ probo.
* Dei timorem principium omnium puta.
* Amicis uti fuge malis aut improbis.
- 55 Improvido res propria, deliciis capi.
Secura vita est absque matrimonio.
Nihil, ut videtur, proprium in vita datur.
Mortalis ullus vix sit exsors tristem.
Amice, ubique lucra sectari cave.
- 60 * Ad iram tardus, devita impotentiam.
Constans ubique sis, amicis maxime.
Incede rectam, si vir es iustus, viam.
Omni arte vitam quære, dum ne ars sit mala.
Ditescere omnes volumus, at non possumus.
- 65 Homo nullus ævum degit arbitri sui.
Vi quia paratur vita, vita dicitur.
Vitæ colentis æqua pulcher exitus.
Nam tutior res nulla consilio bono.
Reddenda cunctis vita, tanquam debitum.
- 70 * Nihil inchoes, nisi inito consilio prius.
Nociva res est animus iræ traditus.
Tibi sunt parentes primo honorandi loco.
* Bonis inceptis addas auxillum tuum.
* Non est vitæ vita victus indigens.
- 75 Deterior animi morbus est quam corporis.
Studeas placere cunctis, non soli tibi.
Nihil viro uxor est, nisi esuries mera.
Uxorem si non duxis, vives commode.
Rex est imago viva viventis dei.
- 80 Linguae modum tenere præcipuum puta.
Frenis regendus venter adductis tibi est.
* Quo curras, animum advertere usque memineris.
Decus affert omni mulieri silentium.

- Salvam domum praestare metronae est probae.
 85 Mulier familiae pestis est, mulier salus.
 Cave salutem feminae credas tuam.
 Scit quod cupiscit femina, ulterius nihil.
 Grave est malum homini risus haud in tempore.
 Tellus ut edit ita reserbet omnia.
 90 Senex amator, ultimum infortunium.
 Ad poenitendum properat qui uxorem accipit.
 Non ornat aurum feminam, at mores probi.
 Mulier probe morata, vitae est sospita.
 Certe invenire feminam haud facile est bonam.
 95 Sepellire satius feminam quam ducere.
 Prudentia opus est ubi didiceris literas.
 Natura fecit sumtuosas feminas.
 * Uxorem cape, non detem, in matrimonium.
 Honesta mulier est gubernaculum domus.
 100 Natura quippe feminae imperium negat.
 Consilia tutiora sunt quae dant senes.
 Connubium homini inire, votivum est malum.
 Quaeris maritus esse? vicinos vide.
 * Exerce pueros: non exercebis virum.
 105 Reverens parentum sis, amicis beneficus.
 * Nulla unquam spectat mulier, utile quod siet.
 * Senum quam juvenum monita attendes tutius.
 Mens stulta ridet, quando ridendum est nihil.
 Nihil propemodum mulier distat mulieri.
 110 * Ne ducas iuniorum, si fueris senex.
 Afferre damna lubricum linguae solet.
 Proba sunt illius facta cui mens est proba.
 * Senectutis non habetur effugium malae.
 Benignus esse quaere; sed iustas magis.
 115 Non bene stat intra verba amicorum fides.
 * Hero bene cupias servitutem serviens.
 Turpi esse forma malim, quam esse maledicus.
 Dei tuenda memoria in rebus bonis.
 Sis aequus, aequa ut consequaris tu quoque.

- 120 * Animos nonnunquam humiles concinnant opes.
 Qui sapit, eundem non bis errabit modum.
 * Iurgia amicorum solvas, haud intenderis.
 Quercu cadente, nemo lignatu abstinet.
 Dans parva sortii, recipies quae magna sunt.
- 125 Aliis necesse est bene sit, aliis sit male.
 Opem tibi deus, iusta si egeris, feret.
 Nulla est revercā pestis exultatio.
 * Etiam conctis ignava ignavi sunt viri.
 * Mulier fit domina sponso, simulac duxerit.
- 130 * Multum utraendas mulier ad fraudes valet.
 * Dum vivis, insidiosos curriculo fuge.
 * Malus cum mihituret ipse Genius, ducta dūvite.
 Res nulla servo peler est, etiam bono.
 * Mala non videbis fieri nisi per mulieres.
- 135 * Si iustus es, pro lege tibi mores erunt.
 * Iniuste facere nesciunt mores probi.
 * Virtutem sequere et laudem: fuge famam malam.
 * Servire in servitute servo alii time.
 * Laus est, si, quibus est imperandum, tu imperes.
- 140 * Cupiditas quae sit iusta, fructum fert statim.
 Bonis hominibus quid nisi bona det deus?
 * Spera felicitatem, si colas deum.
 * Melior amicus opibus, in re turbida.
 Te liberum ipse moribus praesta tuis.
- 145 Miseri miseriae ne quid adtingas mali.
 Nunquam deus surdescit ad iustas preces.
 Bene fac amicis, res habent quorum male.
 Mali facinoris liberam serva manum.
 Crescunt labore cuncta bona mortalibus.
- 150 A nocte sapiens capere consilium solet.
 Damna ac dolores disce generose pati.
 Ulciscere hostem, non tamen damno tuo.
 Audentiam tibi sume, non audaciam.
 Bonum senectae compara iuictum.
- 155 Quisquis parentes bene colit, sperat bene.

Amorem ineptia nummi sedat, aut fames.

Modestia est servanda coenanti foris.

Nemo maleficus se fatetur maleficum.

* Ad ebrios it, non ad impransos, Venus.

160 * Insunt modesti mores etiam mulieri.

Vix feminarum in genere reperias fidem.

Perhibere vera semper ingenuum decet.

Multi bonis in rebus haud sapiunt bene.

Minus dolebis, quo hostibus credes minus.

165 Habebo amicos, si habuero pecuniam.

* Inimicus homo nil unquam praestat utile.

Taciturna facile ingenia contemni solent.

Unus familiae servus ipse adeo est herus.

Inscitiam etenim vincit experientia.

170 Cunctis memoria est fluxa, quis factam bene est.

* Nonnulli oderunt adeo beneficos sibi.

Maiores perdes, minima si servaveris.

Mortalis quum sis, intra mortalem saepe.

Opta aliquid habeas: qui habet, is et amicos habet.

175 Amice, non sapientis est res temeritas.

Magni est laboris quicquid est pulchri usquam.

Esto opere, non sermone solo industrius.

* Difficile inventu est iustum, ubi ubi quaesiveris.

* Iustitiae est oculus: is nihil non perspicit.

180 * Miseria amici mihi suprema est miseria.

* Magna ornamenta pereunt propter mulieres.

* Voluptas aliqua inest vel infortunio.

* Concinnat luctus suspicacem et miseriam.

Nempe est voluptas mater infortunii.

185 * Eunuchus, alia vitam spurcans bestia.

Vives bene, si sis vacuus iracundia.

Tibi studeto gloriam relinquere.

* Quaerere tuarum rerum auxilium memineris.

* Fortunae arbitrio nos modesti vivimus.

190 Ut quimus haud ut volumus aerum ducimus.

* Ne temere vias: spectra longa et proxima.

Probi viri esto temperantisque aemulus.

Satius mori quam calamitose vivere.

Nil facito dignum morte, si amas vivere.

195 Mulieris aemulatus incendit domum.

Vitam ex honestis tibi para negotiis.

Haud liber ultra est, nuptiae quem vinciunt.

Nullam esse decuit feminam, multis mediis.

Quaere adiuvamea rebus uxorem tuis.

200 * Mortis non memores, inconsiderate vivimus.

* Non est, iners et malus ut vivat suaviter.

Felicitas aevum sine malis agere, aut mori.

Bonae indolis venena sunt mores mali.

Iniusta fuge compendia et mores malos.

205 Multis hominibus lingua perniciem attulit.

Opes tenere, non teneri opibus iuvat.

Dulcissimum prudentia inter prospera.

Sile, meliora vel loquere silentio.

Veniet senectus omne crimen sustinens.

210 Natura generi cuique tanquam patria est.

Ex moribus, non aere, nupturem aestima.

* Vitiorum hominibus pessimum est rapacitas.

Natura superat omne doctrinae genus.

Vox prava non pertingit ad mores bonos.

215 * Aut caelebs vive, aut dominus uxori tuae.

Homini, ut videtur, patria res dulcissima est.

Tempestiva aliqua si voluptas sit, nocet.

* Iustus beatus optimum est spectaculum.

Est moris explorator humani dies.

220 Malis initium lingua permultis dedit.

Silentium anteferendum est turpiloquentiae.

* Silentiumque sapienti est responsio.

* Hominem non velle significat silentium.

* Inepta mens hominibus impertit mala.

225 Aut occulendum nil patra, aut solus patra.

Ut multa venter accipit, sic paucula.

* Immemores beneficiorum gignit inopia.

- Inesse linguae veritas lapsae solet.
Deum verere: conota sic facies bene.
- 230 * Post deum habes parentes proximo loco.
Tria magna mala sunt, aequor, ignis, femina.
* Victurus bene, ne mentem proverbum geras.
Ingens muli thesaurus est mulier mala.
* Deus est qui nihil admittit unquam in se mali.
- 235 * Non est thesaurus vitae nisi negotia.
Bene vivere omnes volumus, at non possumus.
Rem facile quamvis peragit adulator deus.
Numen parentes maximum prudentibus.
* Vulgi tumultus longe fuge et insaniam.
- 240 * Melior fortunae guttula artis ureco.
* Donum divitum est bene mens et moras prohi.
* Longe est auxilium numinis ab inertibus.
Supra deum ne sapito, mortalis satius.
* Si mens est tibi, cedas potentes qui stant.
- 245 * Si mens est tibi, ne cedas iracundiae.
* Pietate maius nil offertur numini.
Obsistere est difficile fortunae et deo.
Inter foras fora nulla ferior muliere.
Homo natus id quod instat ut videas age.
- 250 Nullus beatus absque numine est dei.
Haud ultus unquam transiit plagam dei.
* A peccatore seae numen segregat.
Deum latere ne putes quod peieras.
Res pulchra et iram et cupiditatem vincere.
- 255 Crimen deorum est improbi felicitas.
Consilia dare, res prorsus et vere sacra est.
Quamvis superior sorte, da te aequum omnibus.
Oratione nulla vis potentior.
* Aequalitatem cole, neque ullum deprimas.
- 260 Muliebres telae sunt opus, non conelo.
Ipsa venenum est aspidis, mulier mala.
* Vicisse satis est inter liberos tibi.
Tuas amicus crede amici misceas.

* Mulier et mare sunt eadem plane moribus.

265 Plebs nempe res est valida, sed mentis carens.

* Sis idem, amicos an inimicos indices.

Feritas leaenae quanta, tanta et feminae.

Medicus loquax, secundus aegro morbus est.

Honora amicos tanquam honorares deos.

270 Senes parentes qui fovet, vivet diu.

* Aliquid vitiosi pulchrum? nihil elimina.

* Visa re turpi, cum aliis ne te immisceas.

Occasionis nosse res pulchra est modum.

Facient malorum te malum commercia.

275 Doctrina hominibus optime est possessio.

Aurum probatur igne, amicus tempore.

* Malum est hominibus maximum immoderatio.

* Malum castiga, maxime si sit potens.

Nihil peccare in amicos, est putcherriimum.

280 Fiet levis fortuna, si leviter feras.

Mendicus etiam saepe valet in tempore.

* Scilicet oportet improbi flexus viri.

Res pulchra senium, pulchra non senescere.

* Bonis dicendis et discendis dato operam.

285 Opulentiae antepone rumerem bonum.

* Pulchrius in hortis gignitur nihil rosa.

Index et accusator esse idem nequit.

Ex non honesto lucra sectari cave.

Nihil est inani gloria infelicitas.

290 Silentium anteferendum est vaniloquentiae.

Quis foeda vita restat, his pulchrum est mori.

* Nil utilitatis improbi in donis viri.

Malo ex amico fructus oritur pessimus.

Vivisque mortisque poena instat malis.

95 Benefacta bene locata, thesaurus gravis.

Satius mori quam calamitose vivere.

Addiscere aliquid digna res etiam sene.

Composita recte vita frux virtutis est.

* Vincere bonum est: ultra fas vincere, lubricum.

- 300** Inopia honesta potior opibus improbia.
Quaestus iniquos damna consequi solent.
Hominem malignum nec vitae comitem cape.
Mores decori, frugis est pulchrae seges.
* In vita occrevit nobis ut gramen malum
- 305** mulier; malumque hoc opus est servemus domi.
Suo arbitrato nullus est felix satis.
* Sanus es? negotiorum observes tempora.
Doctrinae habetur ratio vel ab agrestibus.
Ars est hominibus portus infortunii.
- 310** Amans sui ipse nimis, amicu't nemini.
Verbis repone verba suasori tuo.
* Omnibus doctrina pertus est mortalibus.
* Oratione leni, medicina optima.
Mortalium res sola regit oratio.
- 315** * Ratio remedium est unum moestitudinis.
Tristitia morbos parturit mortalibus.
Capias ut iterum, redde quod iam ceperas.
* Iuvat portus navem; vitam, animi serenitas.
Sanare luctum scit benevola oratio.
- 320** Inter dolores maximum humanos fames.
Famem adeo responsare nil contra datur.
* Illata mala repende; amantem magis ama.
Servus molestus't supra herum sese efferens.
Mulier perenne pignus aegrimoniae est.
- 325** Sermonem ab hoste benevolum nunquam puta.
Moeroris unica medicina oratio.
Melius leonis feminae commercio.
* Modestus sermo, et qualis deceat, sit tuus.
Latere semper posse ne spera nocens.
- 330** * Est sermo gratus pro relata gratia.
Curanda res est, ex decoro vivere.
Odi professum sapere, qui sibi non sapit.
Mores in arbitrando, non faciem vide.
Mulier malorum plena semper sarcina est.
- 335** Credenda cunctis esse cuncta ne putes.

- * Graves imitator mores, ne imitator malorum.
- * Pretium docet te, non praeceptor, literas.
- Laboret is, beatam qui vitam cupit.
- * Nunquam non fugere inepta, et hoc virtutis est.
- 340 Felix qui mentem cum divitiis possidet.
- Ne fuge sodalem quum calamitas ingruit.
- Felicitas eximie, sapiens filius.
- Ne recipe amicos inter arbitrium duos.
- * Ne agas celeria tarde, aut tarda celeriter.
- 345 * Malorum ne miserere fortunae malae.
- Irae remedium maximum est oratio.
- Post munera cito consensescit gratia.
- Memento dives facere pauperibus bene.
- Quod destinatum sorte, non fugies pati.
- 350 Beatus ille quoniam beatus imperat.
- Mala multa secum longa ferre aetas solet.
- Quum recta fatur, improbum odi maxime.
- * Noli increpare neu monere mulierem.
- Iuvenis memento te fore aliquando senem.
- 355 * Consilia versas? noli admittere mulierem.
- Misero cave insultare: Fors hera omnium est.
- Generosa amicus mente, felix bonum.
- Ditescere properans, inops fies cito.
- * Doceri si didiceris, est magnum lucrum.
- 360 Res pauper est odiosa, donans diviti.
- * Utile communicato mulieri nihil.
- * Eris immortalis, si non ducis mulierem.
- * Duxisse ditem, servitus magna est viro.
- * Noli perpetuo vertere oculos ad lucrum.
- 365 * Pecuniosus verbero, malum maximum.
- Ne sit mihi quod cupio, sed quod expedit.
- * Cum iustis semper versare in eodem loco.
- Nil non fit aut diiudicatur legibus.
- Commune cuius crede, quod cuiquam accidit.
- 370 Bene iudicare malus est silentio.
- Sine dote nupta ius loquendi non habet.

- Res est honesta pro locis leges sequi.
 Dum floret aetas, discas quod scitum faret.
 * Nemesin caveto: longe fuge superbiam.
- 375 Iuvenem magis tacere quam fari decet.
 Calumniae mos vivere id quod rectius.
 Veros amicos, alteros fratres puta.
 Iubet parentes lex cum iuxta deos.
 Tu tibi parentes alteros credas deos.
- 380 * Legibus haerere sapiens debet firmiter.
 Ratione rem putande, vince irae impetum.
 Uxore ducta vivere ut servus para.
 Morbum quam tristitatem exantles facilius.
 Audi libenter, ipse adhuc juvenis, senes.
- 385 * Nam nox quietem praebet, facit opus dies.
 * Officia vetera vincit officium novum.
 * Sermone melius est iuveni silentium.
 * Iuvenis labores: senium habebis floridum.
 Praetervidere pauperem externum cave.
- 390 Amicus esto fidus in fidum hospitem.
 Bene de extero quid meritis, expectes idem.
 Bene se modeste gerere peregrinum decet.
 Ut corpus ensis, verba mentem saulant.
 * Terrae, ubi versaris peregre, obsequere legibus.
- 395 * Gravis res multimodis peregrinatio.
 Cura hospitalis esse, nec in hoc sis piger.
 Occasione laedito nulla hospitem.
 Valens sagaci mente, quod pravum est, fuge.
 Rerum abstine peregrinus, et vives bene.
- 400 Bene hospiti fac: tu quoque hospes fors eris.
 Silere quam clamare peregrinum decet.
 Honorem habe, peregrine, susceptoribus.
 Qui literas didicere, mentis plus habent.
 Qui sapit, is in se cuncta circumfert sua.
- 405 * Non est inhonestum, ea quae necesse discere.
 * Igitur redditurum spera ad amicitiam tuam.
 Nemo est, amicus ipse qui non sit tibi.

Nil sanitate videri habet beatina.

* Quo vis irrumptit, ibi nihil leges valent.

410 Amantis ira ferre aetatem non potest.

Nunquam probarim sumptuosum mortuum.

Haud de futuro tuta quis deliberat.

Nihil muliere peius est, pulchra quoque.

Moerore nullum hominibus est peius malum.

415 Consilia sunt intuta, quibus ira adsidet.

Haud ulla res pretiosior sapientia.

* Silere non est turpe, sed frustra loqui.

Arcana amici ac per iram prodito.

Vacuum invenire non datur vitam malia.

420 Multum meracum pauca sapere nos facit.

Seniores quaero amicitias tibi.

Male eruditur ille qui non vapulat.

Nulla est amico pulchrior possessio.

Quid cogites scit nemo; quid facias patet.

425 Flore in juvenili moritur quem di diligunt.

* Lacrumae oratori eadem ac meretrici cadunt.

Vinum impedit * * *

Fortuna multos spoliat, alios munerat.

Ad prava saepe impellit iracundia.

430 Quicumque nihil scit, ille vir peccat nihil.

* Miseriam expertis iniicit nemo manum.

Minus insolece quo magis res prosperae.

Virtus hominibus arma praestantissima.

Mortalium cuique sua mens est deus.

435 * Mala pristina haud oportet ferre in memoria.

* Non ullum paupertate maius est malum.

Multis malis caret ille, qui uxorem haud habet.

Illiterata vita cum oculis caecitas.

* Nullum e moerore exemit data pecunia.

440 * Calumniator, quemquem novit, huic lupus est.

Iurare fugias, vere, falso, haud interest.

Toleres amici et comitis iracundiam.

* Bellum paucorum gratia aufert plurimos.

- Mercatum crede tempus hæc quod vivitur.
- 445 * Multos consuevit alere iniuria et nefas.
Occasione amicus fit qui non fuit.
Multis adest fortuna, non prudentia.
* Tuas res age; alienas ne curaveris.
Rebus magistra plurimis occasio.
- 450 Onus est inopia longe gravius ceteris.
Bonæ parentis ira nulla in filium.
* Non qui te genuit, est qui nutrit pater.
Tibi nunquam amicum facito moratum male.
* In paupertate spiritus fuge divitum.
- 455 Pauper inhonorus, genere sit clarus licet.
* Ingratus omnis homo non est quia sit malus.
* Facile alloqueris omnem qui passus est mala.
* Vel vilitatem sapiens qui sit sustinet.
Omnia revelans tempus in lucem eruit.
- 460 Desidia nescit educare pauperem.
Tolerare inopiam cum senectute arduum est.
Sapientibus Fortuna se fert opiferam.
Perferre inopiam non nisi sapientiam est.
* Loquenti bene quod contradicam habeo nihil.
- 465 * Paullo momento, ut trutina, vita impellitur.
Vitæ lues vox missa non in tempore.
* Malos amicos et levitatem omnem fuge.
Vivas facilius, conjugem si non alas.
Argento sordes illitas puta mulierem.
- 470 * Facilius ferre oportet quæ incidunt mala.
Patientiam suadere facile, non pati.
Si dives es pigerque, mox inops eris.
* Ex omni more malefico te te eruas.
* Venerare numen: quid sit, noli quaerere.
- 475 Dat sapere consors vita cum sapientibus.
Tu non ais a prudente consilium pete.
Est ubi loquela melius est silentium.
Signum ad salutem grande morum comitas.
Consultor homini tempus utilissimus.

- 80 Tolerare casus nobilem animosum decet.
 Et discere id quod nescias, sapientia est.
 Pretiosior res opibus est sapientia.
 Sapientium consilia sunt sapientia.
 Decet tacere quam loqui quae non decet.
- 85 Te liberum ipse moribus praesta tuis.
 * Omnia vel sapiens nemo est qui prospexerit.
 * Apud sapientem inventa est ratio primitus.
 * Bona sine amicis noli fortuna frui.
 Mortalium res plurimas capiunt vices.
- 90 Nam quod me nutrit, id ego numen depono.
 Metue senectam: quippe comitata advenit.
 * Legibus naturae non potest evadere.
 Malum viris est mulier, at dulces est malum.
 Sunt cuncta ubique famula diligentiae.
- 95 * Artem fortuna, non ars fortunam erigit.
 Minora noxas lucra maiores ferunt.
 Fortuna famam saepe dat prudentiae.
 * Emortua omnis est hominibus gratia.
 * Ab ipsis fere parantur mala mortalibus.
- 00 Invenit amicos hominibus pecunia.
 * Salutant omnes laeto vultu beneficium.
 Felix amicus nullus infelicibus.
 Lucrum esse lucrum crede, si iustum est lucrum.
 Mors ipsa non est foeda, sed foede mori.
- 05 Magnum horreum est hominibus temperantia.
 Hominis mali est culpae quem laudaverit.
 Homines amici sunt omnes felicibus.
 * Ne tu labores frustra in iis quae nil iuvant.
 Satis beati est esse sine moeroribus.
- 10 Felicitum se quisque cognatum vocat.
 * Non invenitur veritas ab hominibus.
 Haud pendus ullum pauperum verbis laeat.
 Omnes enim homines sese honorari expetunt.
 Foenus frequenter liberos servos facit.
- 15 Malorum maximum hominibus, superbia.

Noli ipse laudis facere tibi praeconium.

* Malum est hominibus maximum inscientia.

* Sapiens non capitur delictorum retibus.

Vitae bona duo, sanitas, prudentia.

520 Incolumitas est corporis nostri sapor.

Ea fateri atque discere quae pietas probat.

Sopor est hominibus ipsa vitae sanitas.

* Magnum est malum, somnientose vivere.

Ad multa cogit nos necessitas mala.

525 * Prudente patre bonum non maius filio.

Tibi si est amicus, esse thesaurum puta.

Si non laboris te piget, vives bene.

Haud ullus alii quam tibi est amior.

Amicum ob iram deserere cave in malis.

530 Laedens amicus distat inimico nihil.

Haud facile commutatur ingenium malum.

Procul voluptas sit ea quam excipit dolor.

Fidelem amicum ne time in rebus malis.

Fugendus herus est semper, ira perditus.

535 Mores amici noveris, non oderis.

* Constantis animi nulla unquam est consumitio.

* Probas amicum, ab eo si longe abeas.

Aurum omnia aperit, inferum portas quoque.

Nam terra donat ac resorbet omnia.

540 * Mulier marito saeva tempestas domi.

Non ultem sine muliere fit malum viro.

Non vulneratur vir bonus verbo improbo.

Digitum lavabit digitus, et manum manus.

* Non decet in rebus esse lactum turpibus.

545 Diesque celat omnia atque obliitterat.

* Doceat te oportet vir probus sapientiam.

Diu latere non queant mendacia.

Ita tempore animum, ut rebus attueat bonis.

* Animi nam frenum magnum mونس est hominibus.

550 Sermo medela est animi ad aegritudinem.

Animae tuae tu curam gere pro viribus.

Nā reperiri carius vita potest.

Vitam dissociat mentiens calumnia.

Mendacium odit qui vir est frugi et sapit,

55 Quam dulces faeces pulchra cum ingenio prebe!

Quam dulces seruo lenem herum nunciocier!

Quam nihil est disciplina ni mens adsiet!

Opulenti amicos, quos volunt, omnes habent.

Ut cuncta nunc sunt cara, nisi mores mali.

60 Muliebris o quam sexus est infida res!

* Quam turpe hominibus est intemperantia!

Res est homo peramoena, quum vere est homo.

Quam vita dulces est, fata dum non invident!

* Turpis res, laute vivere ingenium malum.

SUPPLEMENTUM EX ALDO.

Non iustus omnis abstinens inieriae est,
sed qui nocere quum potest, tunc abstinet.

10 Res sunt cognatae vita et anxietudines.

Spontalis est miseria, satio liberum.

Nil flore differt vegetus aetatis vigor.

Pressae miseria spes salus est unica.

Mali est levamen esse sine negotio.

15 Simul miseritum est, ipsa moritur gratia.

Non fert honesta vita negligentiam.

Per se ipsa vitae est decent negotia.

* Senectus omnia aufert, robur corporis.

Eris beatus, sapere si recte valeas.

20 Praestare semper crede quod tutissimum est.

Evasi doctus spectans aliena aut mala.

Doctrina baculus dicitur vitae potest.

Recta institutio, virtutis praemium.

Homini deus sua cuique conscientia est.

5 Nil stabile in aere cernitur mortalium.

Ea vera vita est vivere ex sententia.

Qui litteras didicere, his tantum vident.

- Homines profecto quantum habent, tantum valent.
Quae fit silendo, gravior accusatio est.
- 660 Fortuna res est maxime inscrutabilis.
Mortalis ad senium usque spera quidlibet.
* Si non contineas linguam, patieris mala.
In comitate magna vis est gratiae.
Terra esse pauper malim quam dives mari.
- 665 Ex rebus aufer capere, et abstuleris malos.
Vita indecens, fortuna quum vitam invidet.
* Homo iudicari ex poenitentia potest.
Natura donat ac resorbet omnia.
Amatur genitor cui pro ira prudentia est.
- 670 Mortalis irridere pasce mortuum.
Deo volente naviges vel vimine.
Aequalitatem sequere; quod supra est, fuge.
* Tua deputato amicorum infortunia.
Morbos ad animi medica valet oratio.
- 675 Spectare mores dulce matrenae probos.
Validior ipsa lege res occasio est.
Ad regna quoque vertenda valet occasio.
Specta quod aequum, non quod utile, iudicans.
* Commune est fortuna; at privum est prudentia.
- 680 Est crapulante melior is qui sobrius.
Vir probus idemque felix, publicum est bonum.
Honestae tenuis vita prae diti ac mala.
Nulla ab inimico verba crede benevola.
Mihi benevolentum nemo uxorem duxerit.
- 685 Ratione subiuganda praesens calamitas.
Mos est hominibus anteferre extraneos.
Ira imperita mater est multis malis.
Nemo et repente dives et iustus fuit.
Mali nil equidem es passus, ni prae te feras.
- 690 Odiosa praecox semper est prudentia.
Prudens vir omni haud aptus est negotio.
Illaeas solis vita concessa est deis.
Res taediosa senior in iuvenum grege.

Ubicumque est mulier, ibi malorum omne est genus.

- 95 Acutus ad cernenda cuncta oculus dei.
Eheu! ut homines subita dementant mala.
Felix ab omni parte nemo usquam est homo.
Adest ubique, nilque non cernit deus.
Multorum ingressus medicorum me perdidit.

- 100 Multis miseriae causa, femineum genus.
Non servat iram in filium clemens pater.
Iniqua nunquam facito opum fiducia.
Ne curiose alterius inquirere in mala.
Nil agere causa plurimis ut agant male.

- 105 Annos notat cantia, non prudentiam.
Saepe est malorum causa festinatio.
Conare ferre sortis ignorantiam.
Re non amant plerique, sed mensa tenus.
Orator improbus lues est legibus.

- 110 Emissa ab ore verba revocare haud datur.
* Stertunt fortunae obruta bonis negotia.
Fortuna parva versat humana omnia.
Domus enim columna est proles mascula.
Bonus consultor sis amicis, non malus.

- 115 Bonorum sis consultor, nullius mali.
Est patria tellus omnis, cuiusque est bene.
Pretiosa res possessio aequitatis est.
Humana vita, caecum et infelix iter.
Habent mala lucra calamitates pedisequas.

- 120 Opta tibi usque Temporis faventiam.
Cunctis hominibus gloria eruditio est.
Nimis agere multa putidum semper nimis.
Multa agere multis initium est moeroribus.
Peccet necesse est multa, qui multa audeat.

- 125 Humana casus vita, non prudentia est.
Meliora quam nos saepe casus consultit.
Aequo potentum imperia disce animo pati.
Nil agere temere semper est tutissimum.
Desubito tempus demovet res de statu.

- 730 Hoc, Nosce temet, utile est per omnia.
Fellicis hominis, indolentem vivere.
Suspicio pestis pessima est mortalibus.
Necessitati cuncta succumbunt cito.
Formosa mulier plena res superbiae.
- 735 Danda opera amici coniugiove in gratiam.
Vinculum est amoris grande, satio liberum.
Bonos vocare pessimos, mos est malis.
Mores bonos congressus inquinant mali.
Sapientis opus est, facile laturam pati.
- 740 Homini necesse est ferre fortunae impetum.
Dans operam amico amicus operam dat sibi.
Mores amici noveris, non oderis.
Tutius habetur iusta amicitia nihil.
Celebrare amici quam tuas laudes vellis.
- 745 Homini senectus taediosa est sarcina.
In tempore acceptum ipse redde in tempore.
Bene quaere multis facere, sed pro viribus.
Beneficia iusta confer et iusta accipe.
Sumti benefici sis memor, dati immemor.
- 750 Filia molestum incommodumque peculium est.
* Facile tempestas in serena solvitur.
Quam magna res quae parva sed data tempore!
Res tempus omnes optime diiudicat.
* Quam multa nobis fert voluptas tristitia!
- 755 Fortuna splendens quam levi impetu ruit!
Quam vita dulcia, vita quid sit nescis!
Qui pauper ducit uxorem, est miserrimus.
Fortuna, quam res varia, quam volubilis!
-

DIPHILUS.

A Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

II.

Ir bone, miseras disce mortalis pati
 quod necesse est, et non ultra, sis miser:
 c mala iumento tibi met accersas tuo.

A Π Ο Λ Ι Π Ο Υ Σ Α.

I.

ot sunt convivae numero quod ad nuptias
 aeso, vocasti? deinde suntne ex Attica
 nes, an adsunt et peregrini? B. Quid hoc
 spectat tandem qui coquus sis? A. Quin, senex,
 eo praecipua pars nostrae artis vertitur,
 convivarum recte noscamus gulam.
 la si vocaris Rhodios, simul intraverint,
 o Silurum discerpendum protinus
 fervefacto iure, vel Lebiam: magis
 tum id, quam vinum si unguentatum affuderis.
 Silurizare lepidum est. B. Sin Byzantios,
 erge quicquid est ciborum absynthio,
 la et alliata fac sint omnia.
 i quae est apud ipsos piscium frequentia,
 cosos omnes et pituitosos facit.

II.

Acetum credo habes:
 o, etiam laser quantum satis accepimus.
 ergo cuncta quam potes spisse preme.
 inspargentur folio suaveolentia.
 condimentorum id genus acrimonia
 m sensificas partes facile exsuscitat:
 auseantis taedii torpedinem
 is edendi prolicit lubentiam.

730 Hoc, Nosce temet, utile est. *E I O N.*

Felicitis hominis, indelebens
Suspicio pestis pessima poculum
Necessitati cuncta est imple deo:
Formosa mulier est Iovis Fidii, pater.

735 Danda opera *Γ Α Μ Ο Σ.*
Vinculum est

Bonos vero Assentator scilicet
Mores, amicos, civitates denique
Sapientia modicum oblectans tempus verbis malicia.

740 Hic scio quae tabes populis cunctis insidet:
Malicia laborant victa regno gratiae.

ΕΛΕΝΗΦΟΡΟΥΝΤΕΣ.

O quae regens haec numine invisis tuo,
amica Divis, sacra Brauronis loca,
arcidoma virgo nata Latonae ac Iovis,
tragici ut loquuntur magna libertas quibus
concessa fari ac facere quod libitum est modo.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

II. I.

Vidisse pisces cariores antidhac
non memini. decuma, Rex Neptune, si tibi
isto de pretio cederet quotidie,
omnes anteires caelites opulentia.
tamen horum siquis forte arrisisset mihi,
dedissem exactum pretium, quantumvis gemens.
pro congruo vero, tanquam Priamus pro Hectore,
quantum ipse pendit, tantum pendiassem libens.
A. Corinthi apud nos istud sanctum est legibus,
si quem videmus obsonari largius,
continuo interrogamus cuiatis siet,
quid agitet, unde vivat. si redditus habet
qui possint tantis suppeditare sumtibus,
suo arbitratu sinitur facere impendia.

sin supra vires erogat patrimonii,
 in posterum id ne faciat interdictur:
 mulcta irrogatur, ni sit dicto obaudiens.
 quod siquis sine re vitam vivat splendidam,
 torquendus ille mox carnifici datur. B. Atat.
 A. Namque iste ut vivat omnis expers malefici
 nequitur. capin' hoc? ergo aut praemiator est
 nocturnus, vitam aut vivit vecticulariam,
 aut particeps est aliquid tale agentibus,
 aut quadruplator est, aut testimonia
 falsidica vendit. tales nos everrimus.
 B. Recte profecto. verum id me quid attinet?
 A. Quia te videmus, bone vir, obsonarier
 basilice et longe supra civilem modum.
 per te pisciculum vix accipiunt caeteri.
 ita civitas compulsa ad vitam olitoriam est.
 pugnamus de apiis tanquam in certatu Isthmico.
 tua praeda est, siquis moenia intravit lepus.
 perdices autem et turdos, ita me Dii iuvent,
 iam nec volantes licitum est conspiciarier.
 etiam incendisti pretium vino exotico.

 Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ο Σ .

II.

Obsonium non accipio, operam nec meam
 addico, nisi sim certus me totum diem
 structurum rebus affatim affluentibus:
 neque ante quenquam sector, quam cognovero
 quis sit sacrum facturus, aut qua gratia
 convivium paret, et quos advocaverit:
 nam forma apud me generum descripta omnium est,
 quois me elocare, quos cavere debeam.
 primum ut de genere dicam mercatorio,
 nauta aliquis voti damnas pollucet sacrum,
 qui clavum fregit, malum aut praecipitem dedit,

aut iactum fecit cum sentina gravesceret:
 omitto hunc nil cunctatus; nam quicquid facit
 facit dicis causa. haud animi ex sententia:
 tum vero inter libandum ponit calculum,
 quantum eius imputandum sit vectoribus,
 suamque de extis singuli partem vorant.
 Byzantio alius autem nudius tertius
 egressus venit salvus huc, re sospite,
 decem lucratus in minas aut duodecim
 drachmas, vectura accepta, ructans foenora,
 qui Veneri faciat duris sub lenonibus?
 hunc, simul exscendit, propter emungor, manum
 oedo, Iovique praestiti grates ago,
 meque ipse totus ad ministerium apparo:
 meus iste mos est. iuvenis amore perditus
 rem patriam luxu prodigit: sequor hunc ego.
 at alios esse qui volunt de symbolis,
 repertumque aliquid iaciunt forte in urceum,
 quamvis torquentes fimbrias clament diu,
 vile obsoniolum quisnam est, qui nobis paret?
 sino clamitare. nam principio verbera
 ibi sunt parata, et noctis perpetuae labor.
 quod si mercedem flagites, Matulam mihi
 prius, inquit, praebe. lenti, ne oblitum putes,
 acetum deerat. poscas iterum: Nae tu, ait,
 flebis coquorum primus. sexcenta id genus
 adferre possem. B. Verum quo te ductito
 lupanar est opiparum: scortum nobile
 Adonia agere vult cum sociennis suis:
 ubi abibis, et te excuties et pariter sinum.

Θ Η Σ Α Υ Ρ Ο Σ.

Quod pro salute dicitur mendacium,
 me iudice habere nil potest incommodi.

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΗΣ.

Date quod bibam,
 ueri, date igitur, et quidem meracius:
 nam quicquid est dilutum, id animo est noxium.

ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

I.

Igrege ut multa, dixit bonus Euripides:
 ne dira egestas subigit et miserabilis
 enter. nam certe ventre nihil est miserius:
 illum cuncta coniciis: at in vas aliud
 idem non liceat: panem fers in mantica,
 os non fers: aliter manticam corruperis.
 naves placent sportulam, non lentibus:
 utrem villum immittis, non et carabum.
 et in illum Dis invisum compingi solent
 tiam quae inter se nil habent commercii:
 nec caetera addo: quippe cum constet satia
 illius ergo miseri peccari omnia.

II.

Ad caenam si quis rex me invitat, non ego
 aquaria introspecto, aut intertignia,
 nec quod Corinthia arte constructum est opus.
 sed ad culinae fumum obtutum dirigo,
 qui se alacer sursum si ferat recto itinere,
 gaudeo laetorque et plausis alis gestio:
 dum tenuis obliquusque est, satis intellego
 caenam illam nobis nauseae plenam fore.

III.

Nescis in dirarum carmine
 hoc esse, ni quis rectam monstrassit viam,
 gnem ni accensit, siquis aquas infecerit,
 rocnatum eunti siquis iniexit moram?

Π Ο Λ Υ Π Ρ Α Γ Μ Ω Ν.

Ego arbitrabar antdihac piscarios
 scelestos esse tantum Athenis Atticis :
 sed nunc, ut video, genus hoc, tanquam animal ferum,
 naturae humanae ubi vis insidias facit.
 heic vero est unus longe antestans omnibus,
 comam promittens tanquam sacratam Deo :
 obtentus is, non causa est : nam frontem notis
 compunctus obtegumentum sibi sumsit comam.
 tum siquis quaerat, hic lupo quanti, decem
 respondet obolis, non addens cunatibus.
 si deinde argentum numeres, Aegineticum
 persolvi sibi vult : contra, si ipsum oporteat
 tibi reddere aesculi aliquid, reddat Atticum.
 ita pro re nata nummis utrisque utitur.

Σ Υ Ν Ω Ρ Ι Σ.

I.

Egregie te ista liberasti tessera.

B. Lepidus es. A. Drachmam pone. B. Pono. Euripidem
 cequando ego iaciam? A. Certe nunquam feminae
 Euripides bene faxit. in tragoediis
 non cernis quanto flagret odio mulierum?
 parasitos vero amabat. etenim sic ait:
 quicumque largas inter exsultans opes
 non tres aluerit dapibus immunes suis,
 pereat, nec unquam patrios videat lares.
 B. At unde quaeso hoc recitas? A. Quid refert tua?
 non fabulam spectamus, sed sententiam.

II.

A. Parasitus irasci audet? irasci inquit.

B. Non : sed perungens mensam amaritudine,
 ut pueros mater, sese a lacte depulit.

Φ P E A P.

Amice, tempus parvus est quidem artifex
reformans omnia in deteriorem statum.

FABULAE INCERTAE.

I.

O vere sapiens ac merito sapientibus
amicum Liber numen, quam multum iuvas?
tu namque solus cornua addis pauperi:
ingenio duro lene tormentum admoves,
suppeditas arma inermi, timido audaciam.

II.

Lenonia arte nulla pestilentior
pote inveniri.

III.

Proetigenas februo pusas et Abante creatum
Proetum harum genitorem et anum quintam super istos,
squilla una, taedaque una, tot corpora hemonum,
sulfureque exemtoque bitumine de sale vasto
ridet cum placidis tranquilla Venilia flustris.
destina sancta covi nobis trans nubila mitte
Anticuram, ut faciam subito hunc ex cimice fucum.

IV.

Asellus unus rure ex vicino meo
adfert domum quotannis, quod votis sat est.
libamen, oleum, grossulos, mel, hordeum.

V.

Nulla usquam vita est plena quae non sit malis,
furtis, dolore, morbis, tormentis, metu.
tantis malis, ut medicus, mors intervenit.
requiemque fert hominibus in somnum datis.

IX.

Laetor cum famelicos
nudosque video hos, ante tempus qui omnia
scire expetiscunt.

X.

Aulas sectari, mea sic fert sententia,
famelicorum est verberonum aut exulum.

XIII.

Lucri cupido. caecum et imprudens malum est:
quia mens laborans capere, nil ultra vidit.

XIV.

Ex rebus aufer capere, et abstuleris malos.
hoc est aviditas, cum quis nec ius nec bonum
respicens, totum quaestui se mancipat.

XVI.

Plebicolae et meretricis iusiurandum est idem:
namque illum iurant ipsum, quicum garriunt.

XVII.

Qui nec timere scit nec erubescere,
hic impudentiae attigit fastigium.

XVIII.

Si patre videor iustiora proloqui
pietatis sum disertor, in me iniurius,
molestus illi, qui est amandus maxime.

XIX.

Congerere acervum temporis longi est opus:
quem congestum una facile disiciat dies.

XXI.

Nam qui cognatus re, non solo nomine, est,
cognati familiam habere debet pro sua.

XXII.

Pecuniam omnium arbitror validissimum,
quae conficit res et diffringit quaslibet.

XXIII.

Paupertino homine nihil est fortunatius:
nam solus in deterius non metuit vices.

XXIV.

Impletas, quoties est egestati comes,
evertit vitam summis a radicibus.

XXV.

Homo sum: quae nobis causa longe maxima est
cur vita nunquam vacet a moestitudine.

XXVI.

Fortuna, ut cyathissatrix, uno pro bono
mortalibus tria rursus admiscet mala.

XXVII a. b.

Nil stabile in aevo cernitur mortalium,
nec fata quisquam fugit arbitrio suo.

XXVIII.

O quam molestum est ubi quem sollicitudines
mordent, tum quemvis testem cogi admittere.

XXIX.

Nullum impudente est animal confidentius.
damnosus pudor est in regno impudentiae.

XXX.

Lucrea res mendacium est in tempore.

XXXI.

Si noveris quid sit homo, vives suavius.

XXXII.

Beatum efficiunt probitas et prudentia.

XXXIII.

Bonam reperire uxorem difficillimum.

XXXIV.

Puella liberamur, difficill penu.

XXXV. XXXVI.

Cum sis mortalis genitus, ne paveas mori
omni medetur longa tristitiae dies.

XXXVII.

Vita hominum res est admodum mutabilis.

H I P P A R C H U S.

Ζ Ω Γ Ρ Α Φ Ο Σ.

In aetate hominum nihil arte est pretiosius,
aut ad degendam vitam conducibilius:
res alias quippe belli et fortunae vices
transmutant facile: ars semper incolumis manet.

APOLLODORUS GELOUS.

Φ Ι Λ Α Δ Ε Λ Φ Ο Ι.

II.

Perversitatis nominasti ipsum caput:
multis mala insunt multa, sed avaro omnia.

APOLLODORUS CARYSTIUS.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΛΙΟΗΟΙΟΣ.

Heu quotquot estis, cur vita laetabili
omissa id agitis ut se res habeant male,
bellantes alii in alios? pro Superum fidem,
an aliquis vitam nostram nunc Genius regit
illiteratus, inficetus, barbarus,
qui quid bonum sit, quidque sit contra malum,
ignoret plane, quique nos ut fors tulit
huc illuc verset impetu temerario?
credo equidem. nam quis Graeco ingenio praeditus
optaret potius cernere afflictarier
alios ab aliis, cadere in terram mortuos,
quam laetos, ludibundos, inter pocula
ad tibiam cantantes: o dulcissima
refelle nobis istum Genium barbarum.
nonne illud vere est caelitus quod dicitur

vitam agere? quanto res se haberent suavius
 nostras per urbes, istum vivendi modum
 si mutaremus placitis mollioribus:
 Athenienses usque ad tricenarios
 potatum ut irent omnes, equites pergerent
 Corinthum comessaturi in denos dies
 sertati et unguentati inde a diluculo,
 venirent Megaris brassicam qui venderent,
 adirent Aetii nostra socii balnea,
 miscerent vinum Euboicum: o delitiae merae,
 o vera vita! nunc Genio immitti ac fero
 servimus.

Δ Ι Α Β Ο Α Ο Σ.

Forem vecte oppilamus: at nemo interim
 adeo obseratam ianuam fecit faber,
 quae non feli pateret atque adultero.

Ι Ε Ρ Ε Ι Α.

Iam modo, sic aiunt, Chaerephon ad nuptias
 nec advocatus venit in Ophellae domum.
 nam per tenebras cum cornua et sportula
 nova a marito pavos et aves dictitans
 se ferre, ingressus ibi coenavit affatim.

Π Ρ Ο Ι Κ Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Η.

At villum Hercule
 ita improbum fuit, ut me dispudesceret:
 nam fundi aliorum ficus gignunt acidulas,
 at noster, quantum comperio, vites quoque.

Σ Φ Α Τ Τ Ο Μ Ε Ν Η.

Martem et Vicepotam sacrum ad hoc propter viam
 voco: Chaerephontem similtu: nam pol ni vocem,
 vel non vocatus adsit.

APOLLODORUS.

Α Δ Ε Α Φ Ο Ι.

Vita otiosa plena beatitudinis
si cum otiosis aliis vitam transigas.
cum similibus ferisque agentem, simillam
fieri necesse est: o vitam aerumnabilem!

Α Φ Α Ν Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Ο Σ.

Qui felix ad senectam perduraverit
miles, nisi inter timidos, reperiri haud potest.

Γ Α Α Α Τ Α Ι.

Quoscunque moeror aut cura habet exercitos,
eis videri longa nox quaevis solet.

Δ Ι Α Μ Α Ρ Τ Α Ν Ω Ν.

Miserabar iuvenis acerba funera:
at nunc quoties intueor exsequias senis,
id lachrymo. nam mox eadem me spectat via.

Κ Ι Θ Α Ρ Ω Ι Δ Ο Σ.

Non cuncta Phryx sum, crede. si vita mihi
mori esse videam melius, hoc-ipsam eligam.

Α Α Κ Α Ι Ν Α.

I.

Annos seniles ne, Philine, spreveris,
ad quos pervenies et tu vivendo diu.
sed unum est in quo a vobis patres vincimur:
nam si qua in re minus indulgemus, illico
audimus, Non fuisti iuvenis tu quoque?
at contra genitor nato morigero minus
haud est ut dicat, Non fuisti et tu senex?

II.

Ita est miseriae ingenium, ut vice sit gaudij
cum lamentari apud eadem patientes licet.

II A I A I O N.

I.

Non debet animus desponderi in miseris,
sed expectanda sunt meliora in posterum.

II.

Ut miles factus subito ex homine es libero!

FABULAE INCERTAE.

I.

Orationem qui audit, ut bene iudicet,
prius ipse secum de oratore iudicet,
quis sit, cuiatis, qua domo, qualis, quibus
puertia abusque studiis esse addixerit.
nam qui suum ipse florem aetatis prodidit,
apprime est aptus civitatem evertere.
non illi turpe excidere et explodi putant.
nilil relinquunt intentatum, cum pudor
hostico elapsus pridem ab ipsis fugerit.
eorum quisque audet experiturque omnia,
contra ruborem frontis invictissimae.
mendax, periurus testis, sartor litium,
aut publicanus, comessator, denique
libum cinaedus perdit, aut urbem quoque.
nam urbes totas, ista quas pessum dedit
tabiles, si advortas, recitem tot numero, Theon,
excitare ut censum navium me existimes.

II.

nici si quia fuerit ingressus domum,
si ex animo est amicus, signa, Nicophon,
parent primum simulatque attigerit fores,
Ilu adstat hilari ianitor: adulat canis

candam agitans: tum vero aliquis occurrit citus,
sellamque ponit imperante nemine.

III.

Odi fortunam habitantem in misero corpore,
nam cum quis opulens inopem vitam victitat,
quid aliud hunc quam crimen Fortunae voces;
quae prave misero comitem se dat miseriae.

IV.

Non video quorsum argento confidas, pater,
quod nil habenti facile largiri solet
brevis hora, et rursum possidenti demere.

V.

Grave est quidem Fortuna: grave: veruntamen
illam perferre recte decet ut sarcinam.

VI.

Cum flagra sint, iurare tu servum iubes?

VII.

Negotiis si tempus assumes tuis,
serena mox videbis ac placida omnia.

A N A X I P P U S.

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ.

II.

Hem philosopharis at ego reapte comperi
sapere philosophos tantum verborum tenuis;
at rebus ipsis esse insipientissimos.

PHILIPPIDES.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ.

II.

Ut abstinens coniugio placide viveres
 fueram auctor Phidyle. optime aiebat Plato,
 vel eo carendas nuptias, negotia
 ne plura ad ictum pateant fortunae magis.

III.

Ne turpe vinci, si quid erraris, puta:
 haec namque vera est ad bonam frugem via.

ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ.

Rerum humanarum cepit me miseratio,
 cum video ingenuos a paupertate opprimi,
 at verberones contra in lance argenteas,
 minam quae pendat, salsamento vescier
 obolis duobus empto, saepe etiam tribus:
 aut cappari tribus empti nummis aereis
 in catino quinquaginta drachmum argenteo:
 at olim phialam conspiciari vix erat
 Diis sacratam. B. Rarum id nunc etiam, quia
 siquis dicassit, alius surpit illico.

Ο ΑΥΝΘΙΑ.

Sane haud difficile est aegrotanti dicere
 vegetum valentem, ne tam habeas molliter,
 et castigare pugilem cum a pugna vaces:
 at ipsum depugnare non aequo est facul:
 aliud disserere est, aliud rem sentiscere.

ΣΥΜΠΛΕΟΥΣΑΙ.

Fax ista nobis nihil allucet luminis.
 B. Misera, quae nequeas excitare flatibus.

Φ Ι Λ Λ Ε Λ Φ Ο Ι.

Here, si qua tibi unquam calamitas evenerit
feres facilius dicti memor Euripidis:
felix ab omni parte nemo usquam est homo:
tum vero e multis esse te unum existima.

FABULAE INCERTAE.

I. II.

In mensem unum anni qui contraxit tempora,
pro caupona habuit arcis sanctitudinem,
scorta introduxit ipsum in templum Virginis,
quem propter et pruina adussit vineas:
ob cuius impietatem disruptum est peplum;
quia Divum honores attribuit mortalibus:
corrumpunt ista populum, non comœdia.

IV.

Nec te istis crede dictis, Potaram, pater,
erravi, fateor, compotem venas fore.
infirmiori quando vis sit, Pamphile,
non error istud, sed mera insolentia est.

VI.

Dotata nupsit uxor, et turpis tibi,
ut suave coenes atque inuave dormias.

VII.

Calumniatur, quamvis inclemens, minas
duas si dederis, agno abibit mollior.

VIII.

Tempus communis medicus tibi medebitur.

HEGESIPPUS.

Φ Ι Λ Ε Τ Α Ι Ρ Ο Ι.

Epicurus ille sapiens, cum quis quaereret
ab eo, quod illud esset eximium bonum,

quod quaeritarent, nil mihi voluptas, ait.
 alve vir optime atque sapientissime.
 nam nil revera melius est quam mandere.
 bonum huic adiunctum est: nam voluptas est bonum.

S O S I P A T E R.

KATAΨΕΥΔΟΜΕΝΟΣ.

Nequaquam vero habenda despiciatur
 res nostra est, Demyle, recte si consideres:
 sed prostituitur res haec, atque omnes fere
 quos profitentur sese cum norint nihil:
 corrumpit artis gloriam hoc hominum genus.

si reperias verinominem coquum,
 hoc eductum prima abusus aetate;
 si vires rerum teneat, qui omnes didicerit
 hae disciplinae, longe alia, credo, tibi
 apparebit. soli tres superstites
 odie restamus, Boëdion et Chariades
 et ego. licebit aliis oppedes. B. Alas.

Aio. Siconis nunc stat in nobis schola,
 tuis qui solidae primus inventor fait.

tercos cursus primum nos docuit Sicon;

inde normas architectales dedit;

quo postilla de omni natura fuit;

extremo explicuit artem inoperatoriam.

cere nos voluit haec ante coquinarum.

Ut video, me enicere propositum est tibi.

Nequaquam, sed dum redeat e foro puer,

illum mea in hac re spatiabitur oratio,

ut ad loquendum tempus ne frustra effluat.

Valde impiger tu certe es. A. Audi caetera.

primis scire oportet insignem coquum

ius aetherios, quando sidera occidunt,

quando exoriantur, quo Sol summo tempore
productos faciat atque contractos dies,
quibus signiferi sese teneat partibus.
namque, ut docemur, pisces et quicquid cibi est,
prout universi moles circumvolvitur,
alias atque alias in se delitias habent.
haec siquis norit, ut videbit tempora,
ita illis recte utetur ex usu suo :

at qui ista nescit nil nisi nugas agit.

at forte scientia architectalis magis
arti quid nostrae conferat, miraberis.

B. Equidem mirabar. A. Id nunc aperibo tibi.

culinam recte constituere, luminis
quantum opus est capere, venti unde affluent cernere,
perconducibile nostrum est ad negotium.
ut huc aut illuc volitat, differentiam
afferre fumus assolet coquentibus.

B. Quid ergo, te precor, artem induperatoriam
opus est coquum callere? A. Nempe ordo ubilibet
et in arte quavis plena res sapientiae est:

at in arte nostra is ordo ducit ordinem.
adferre missus atque auferre denuo,
et in his spectare verum articulum temporis,
quando ferendi citius, quando lentius,
qualis quaque hora sit convivarum gula,
quos pisces tempus iubeat ferri fervidos,
et quos remissos, quos item medioximos,
quos frigefactos penitus, nimirum omnia
haec continentur arte induperatoria.

B. Quid ergo superest, nisi, cum me iam docueris
quicquid necesse est, vivas ipse in otio?.

E U P H R O.

Δ Ι Δ Υ Μ Ο Ι.

I.

Qui se nepotans rebus evolvit suis,
 aliena recte quomodo curet bona?

II.

Cum tam breve aevum tribuas nobis, Iuppiter,
 cur sine dolore hoc non permittis degere?

Θ Ε Ω Ν Α Γ Ο Ρ Α.

Novos sed agendum, per Deos, reperi Deos,
 ne semper illos ante notos peiores.

EX INCERTIS FABULIS.

I.

Magister olim mihi fuit Soterides,
 qui Nicomedi, cum dierum duodecim
 itinere abesset pelago et concupisceret
 manducare apuas, hiemis medio tempore
 exhibuit, suaves, cuncti ut exclamaverint.
 B. Qui fieri potuit istud? A. Rapum sumserat
 femineum, in partes quod minutas dissecans
 ita reformavit apuae ut speciem redderet:
 dumque elixatur oleum affudit, et salem
 pererudite aspersit: quo facto aulicae
 gulae aviditatem invitat multo vespere.
 Ibi Nicomedes fervide rapum vocans
 audavit apuam amicis applaudentibus.
 nihil a poeta scilicet differt coquus:
 utrique pro arte est ingeniosa audacia.

II.

Nulla horribillior pestis est adultero,
qui maximo lascivit alieno in malo.

B A T O.

A I T Ω A O Σ.

Lapsus te esse hominem quid novi est? nam perpetim
vitam agere fortunatam portenti est loco.

A N A P Θ Φ O N O Σ.

I.

Nunc illos ego conveniam frugi philosophos,
qui nil sibi ipsis unquam concedunt boni,
qui ubique quaerunt rectum ac sapientem virum
tanquam fugitivum in ambulacris et scholis.
perniciēs hominum, cum tibi sit quod conferas,
cur genium fraudas, cur ingratus es in Deos?
dic, malus pretium cur ponis pecuniae
natura quam fert, cur eam praefers tibi?
aquam bibendo publicum damno afficis,
laedens agricolae et mercatoris commoda.
at ego temulentus augeo vectigalia.
deinde ampullam mane a summo portitans
oleum usque et usque exploras, sic horologium
ut te aliquis ferre non ampullam existimet.

II.

Fas est uxore cum formosa accumbere,
duasque haurire Lesbii vini amphoras.
nimirum hoc sapere recte est, hoc verum bonum.
Epicurus eadem dixit quae nunc dicitur.
quod si omnes ego quam vivo vitam viverent,
iam nemo adulter esset, nemo iniurius.

ΣΥΝΕΞΑΙΤΩΝ.

Corruptisti adolescentem commissum tibi,
aceleste, et vitam sectari alienam sibi
persuasti. per te est quod iam potat de die,
a mane summo, non id solitus antidhæo.

B. Eon' me culpas, here, quod didicisti vivere?
namque, ut sapientes aiunt, istud vivere est.

Epicurus summum generis humani bonum
voluptatem esse docuit. hanc apiscier
aliunde non est: namque qui vivunt bene
hi recte vivunt. nonne id concedes mihi?

A. Vidistine igitur tu philosophum quempiam
vinosum atque istis se oblectantem moribus?

B. Quin cuncti adducto qui supercilio ambulant,
quique in porticibus inque conciliabulis
sapientem quaerunt, plane tanquam aufugerit,
hic, si glauciscus ipsis appositus fuit,
qua parte sit sumendus, norunt memoriter,
et caput anquirunt, tanquam in controversia,
ita ut obstupescant alii.

EX INCERTA FABULA.

I.

Cum vita in hominum vulgo occurrant plurima
quibus excitatur libera indignatio,
tum mihi bilem illi ante alios praecipue movent,
flagrare amore morum qui se dicunt,
et sic latere sperant, dum quod sentiunt
pingunt colore vano falsimoniae.
quod namque mores attinet, juvenis seni,
vel laevis hirs, per lovem, quid interest?

PHOENICIDES.

EX INCERTA FABULA.

Non possum vitam ducere hanc meretriciam,
 ita me Venus amet, Pythias: nec dic mihi,
 disperii: nihil id ad me, cupio abistere.
 amator primus obligit miles mihi:
 is mihi narrabat pugnas liberaliter,
 et vulnera ostentabat, sed dabat nihil.
 multas a Rege se retulisse gratias
 memorabat, repetens hoc identidem mihi,
 et propter illas quas narrabat gratias
 totum sibi annum me ductavit gratiis:
 quare hunc reliqui. glorioso militi
 successit medicus, multos qui quotidie
 urebat et secabat, pauper carnifex,
 qui mihi multo illo visus est crudellior:
 narrabat ille quod hic faciebat sedulo.
 Fortuna tertium mihi dedit philosophum,
 cui pallium erat et barba et sermonum satis:
 tum vero in manifestarium incidi malum:
 nam nihil erat quod daret, et si quid poscerem,
 pecunia non est bonum, ait: quod si dicerem,
 ergo malum illud proflce, audibat nihil.

POSIDIPPUS.

ΑΝΑΒΑΕΙΩΝ.

Ego iam modo adeo cum coquum conducerem
 coquorum vitia facile perdidici omnia.
 operam dum cupiunt inter se intervertere,
 nasi iudicio caret hic, aiebant, malum
 os isti est, illi lingua est non sat continens,

quae deliciarum nescio quid appetit:
hic nimius salis est, hic aceti, ustor, vorax:
intolerans fumi hic, ignis ille: ibi illico
ab igne ad cultros ventum. hic unus omalium
ex mediis cultris sese ad ignem prorruit.

ΕΡΜΑΦΡΟΔΙΤΟΣ.

Quantumvis inopes, filios tollunt tamen:
at filias exponunt etiam divites.

Ε Φ Ε Σ Ι Α.

Fuit ante hoc aevum nostrum nobilissima
meretricum Phryne (tu quoque quamquam es iunior
temporibus istis, puto litem intellexeris)
haec indices de capite sortita est suo
tanquam communis vitae pestis maxima:
multumque prensans singulos cum lachrymis
vix a se extremum depulit periculum.

Μ Υ Ρ Μ Η Ξ.

I.

Res inter omnes quas Deos exposcimus
locum meretur principem immortalitas.

Ο Μ Ο Ι Ο Ι.

Difficile est luctum fugere. nam quot sunt dies
materiam pariunt semper ad luctum novam.

Η Ο Ρ Ν Ο Β Ο Σ Κ Ο Σ.

Qui mare non sensit, nescit is quid sit malum,
nam nos miseria gladiatores vincimus.

Χ Ο Ρ Ε Υ Ο Υ Σ Α Ι.

Discipule Leuco et comministri caeteri,
(namque ad colloquia de arte nullus est locus

alienus) quodnam condimentorum omnium
esse in culina tu praeceptum existimas?

B. Fastum profecto. cunctis quippe in artibus
videas id habentes principem adipisci locum.
sic et tribunus dum draconem ferreum
ostentat et lorica squammata nitet,
Briareus videtur: ad rem cum ventum est, lepus.
ita cum ministris atque discipulis coquus
si veniat ad plebeium, et quosquos repererit
cuminisectores ac famelicos vocet,
statim omnes illum metuunt. sin se simplicem
gerat ac modestum, fugiet contusus probe.
quare quod te monebam sequere inania,
et convivarum ut ora cognoscas vide.
nam plane extrema nostrae est artis linea,
quasi circa portum, recta in os incurrere.
damus nunc operam nuptiis: bos victima est:
illustris socer est: est et illustris gener:
horum matronae flaminicae sunt Palladis:
Corybantes adsunt pervigilia, tibiae,
tumultus. plane circus hic nostrae artis est.
A. Fac tu quoque id memineris.

FABULAE INCERTAE.

I.

Illis plebeius quidem

Senthes videtur: at tu haud ignoras cum
nihil differre ab imperatore optimo.
adsunt ubi hostes, imperator strennuus
stat contra intrepide expectans quodcumque imminet:
quot sunt convivae, tot venire hostes puta:
hi progredientes celeri incedunt agmine,
a quindecim diebus spe pleni bona
coenandi, prompti per se et hortatu inciti,
expectant dum quis ad manus det aquam. virum
genus hoc, collectum crede adesse exercitum.

II.

Sunt civitates multae, at una est Graecia.
tu nempe emittis vocem terrigenam Atticam.
nos vero Graeci Graecissimus ceteri.
quid aucupando syllabas et literas
loco hilaritatis introducis taedium?

IV.

Nemo transegit aevum sine doloribus
mortalis genitus. contra nemo etiam fuit
perpetuo infortunatus.

V.

Omnes locutos non mihi puto, sed togae:
usque adeo nemo est nunc salutantum super.

VI.

Ars familiares peperit haud paucos mihi:
plures amicos comparavi moribus.

D A M O X E N U S.

Σ Υ Ν Τ Ρ Ο Φ Ο Ι.

Sapientissimi

Epicuri me genuinum discipulum vides.
biennio atque mensibus haud totis decem
talenta apud illum deglutivi quattuor.
B. Quid est, quod narras? dic, magister, te rogo,
coquus fuit ille? A. Nempe id ignoras? coquus,
proh superi, quantus? artium nempe omnium
natura fons et origo est: natura, improbe,
nihil ad res efficiendas est sapientius.
hinc facilis illi ars nostra, cui percognita
naturae ratio. namque id usus maximi est.
illiteratum proinde si videas coquum,
et qui Democriti libros non perlegerit,
imo animo teneat, vanum et insulsum puta.

Epicuri normae ignarum si cōduxeris,
quasi de schola dimitte. nam scire est opus
quid a se distet glaucus hiberno gelu,
et aesti tempestate. scire et piscium
sit qualis quisque vel cum Virgiliae occidunt,
vel anni circa pulsus, utilissimum est.

habent periculum mutamenta ac momina:

ipsoque in victu maximam mortalibus
variantiam concinnant. at vero (capis?)

id gratum est apto sumitur quod tempore.

B. Quotus ista quisque observat? A. Inde vermina
et spiramenta cogunt id quod indecet

convivam facere. quod vero a me apponitur

id omne alebre est, et rarefit tenuiter,

tum recta perflat. succus autem inde editus

peraequabiliter se in meatus dividit.

B. Succusne dicis? A. Democritus prae me nihil.

at quod inaequale est vescenti arthritim ciet.

B. Videre et artis esse medicae particeps.

A. Certe: et naturam quisquis novit. at coquum
aetatis huius, prob, quanta imperitia est?

quos si tu quando videris confundere

adversigeneres pisces in cinni modum

et sesama his interere, sumant ordine

qui adsunt et adflent visii suffitibus:

meum hoc oraculum est. quid enim confiat bene,

ubi alia ad aliam commiscetur privitas

hamata offensus non concordantis iugo?

isthaec perspicere igenuae opus peritiae est,

non ollas lavere et olere de fumi halitu.

meus iste mos est non coquinam indugredi,

sed speculabundum non ita longe assidere.

opus alii faciunt. B. At tu? A. Causas, exitus

commemoro. mitte. sat minutal hoc acet.

B. Non tu coquus, sed mensor. A. Ignem auctum fac:

sequetur salsamentum. prima haec ordine

fervet, sed aliis olla dispariter. capis
 formam artis? B. Proh Di, quanta haec et quanti preti?
 A. Neque vero temere, ut cecidit, convivis dapes
 appono, certis sed misturae textibus.
 B. Quo pacto? A. Sunt quæ ratio sesquitercia est,
 at aliis est sesquialtera, aut etiam dupla.
 haec ego conciliò ex intervallum federe:
 deinde implicito suis propitum influxibus.
 mox abstant paulum quaero quibus ex partibus
 sit commissura. istorum quid misces? vide
 dissonitum. sapiens non excedit terminum.
 Epicurus ipse sic condensabat volup:
 mandebat accurate: solus noverat
 bonum quid esset, namque illi de porticu
 perpetuo quaerunt, quale et quid sit nesci.
 qui cum non habeant id quod ignorant, aliis
 certe non dederint. B. Haec tua est sententia?
 mittamus ergo reliqua quæ pridem patent.

S T R A T O.

Φ Ο Ι Ν Ι Κ Ι Α Η Σ.

Sphingem marem equidem, non coquum admisi in domum:
 namque, ut simpliciter dicam, nihil intellego
 horum quæ loquitur. namque vix intraverat,
 cum me respiciens acri vultu interrogat:
 ad coenam hemones ede quot vocaveris.
 egone vocarim hemones? delirus puto es,
 aut ullos adeo hemones me nosse autumas?
 nemo, inquam ego, aderit. id restabat scilicet
 ut hemones nescio quos coenatum accerserem?
 an nemo condapalis adventurus est?
 non condapalis quod sciam. rationem ini:
 venient Philinus, Moschio, Niceratus:

nemo isto e numero condapalle dicitur.
nemo aderit, inquam, quid? vocasti neminem?
inquit, succensens tanquam accepta iniuria.
mactasne terrisulcum? non, respondeo.
bovem ergo latifrontem? non macto bovem.
sedenim bidentes? imo, per summum Iovem,
neutrum, sed ovem mactabo. tun' nescia oves
bidentes dici? nec scio, nec volo discere:
agrestis ego sum, loquere mecum planius.
an Ennium ita locutum ignoras? non nego:
nam licuit illi sic loqui, ut libuit, eoque.
sed hoc, per Vestae numen, nos quid attinet?
quin tu magis audi caetera ad eundem modum.
an Enniane me decresti perdere?
meus ita fari mos est. at vero mihi
tu ne sic loquere. propter drachmas quattuor
meam, inquit, perdam vis consuetiloquentiam?
molas huc adfer. hem quid didis? hordeum.
quid tam perplexa loqueris, insanissime?
adestne humoris aequorei concretio?
quin tu perspicuis verbis edis quid velis?
vecors es, inquit, mi senex: cedo salem:
concretio haec est illa. iam monstra aquiminal.
aderat, mactabat, verba attexens plurima,
quae medius fidius nemo unquam intellexerit:
erdisce, segmina, tum biplicia et subulam:
ut mihi legendus Verrii Flacci liber
fuerit, verborum ut significata evolverem.
nunc supplex oro morem ut immutet suum,
humanitusque loquatur: verum, hercle scio,
suada ipsa id illi nuntiquam persuaserit.

THEOGNETUS.

ΦΑΣΜΑ Η ΦΙΛΑΡΤΥΡΟΣ.

Tandem puto me enicabis: nam totus tumes
horticigenarum disputatiunculis.

B. Pecunia homini alienum. A. Mera pruina id est.

B. Sapientia proprium. A. Glacies. B. Hanc qui acceperit,
mittet nunquam. A. Miserum me quem Fors mala
philosophi talis iunxit contubernio.

miser, perversas edidicisti literas.

vitam corrumpit tibi librorum lectio.

agis cum caelo et terra verbis philosophis,
quibus nulla dictis de tuis curatio est.

ATHENIO.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΕΣ.

Nescisne eam artem quam nos profitemur equi
pietatis rebus contulisse plurimum?

B. Estne illa vero tanti? A. Certe est, barbare.

nam que a ferina perfidiosis moribus

nos liberavit illa, et a sese invicem

edendi rabie ad sanam duxit regulam,

et eum ipsum quo nunc utimur vitæ modum

imposuit. B. At quo pacto? A. Iam attende, eloquar.

castus ex homine atque alia crebruerant mala,

primum quidam exortus ingenio excellens homo.

sectare coepit victimam, carnem ignibus

assare, quæ cum humana saperet suavius,

non abstinuerunt mutuo, assarunt Diis

sectatas pecudes. experimentum sui

præmel ut voluptas dederat, hinc facto initio

artem coquendi in manus manus convergent:
unde et nunc memores mortis, qui erant prius
quae Dis sacrantur exta tradunt ignibus
sale non adhibito: nam principio non erat
usus salendi ad condituram cognitus.

sed et hoc postilla placuit: et iam nunc salem
sacris non paucis admoveri cernimus
praescripto ritus patrii, quod unicum
nobis salutis existit primordium,
ut studio accenso simul ars consummatio
fieret coquendi, multis suavitatibus.

B. Profecto hic nobis alter est Palaephatus.

A. Ergo paulatim procedente tempore
omasum farctum nescio quis intulit,
tenerumque coctum cum suo sibi succo hoedulum
inclusit in pericomma. B. Ad cantum tibiae?

A. Pisces ambierunt ut nequiret conspici.
allicula, salsamentum, mella, olusculum.
cum propter has quas dixi delicias procul
abessent cuncti a carnis humanae esibus,
sociare vitam libuit, populi colligi
coepere, passim surrexerunt oppida:
artis quae, ut dixi, nostra sunt beneficia.

B. Vale. nam nimius tu meo fores hero.

A. Nos auspicamur, nos sacrificamus coqui,
nos et libamus, quia Di nobis maxime
sunt obsequentes, qui res tantas reperimus
quibus adiuti homines aevum recte degerent.
pietatis igitur causa. B. Plus satis est: tace.

A. Peccavi. B. Hic igitur mecum tu cibum cape:
mox intus recte tibi quae traduntur para.

CLEARCHUS.

ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ.

II.

Manduca congrum candidum et siquid tenax
praeterea est: namque haec spiritum corroborant,
et voci pariter clarum concinnant sonum.

ΚΟΡΙΝΘΙΟΙ.

Hominihus si vinosis semper pridie
caput doleret antequam biberent merum,
nemo esset nostrum deditus temulentiae.
nunc ante dolorem praecipientes gaudia
a concupito mox bono relinquimur.

CROBYLUS.

ΑΠΑΓΧΟΜΕΝΟΣ.

I.

Parasitus ipse si se nutriat,
plus quam quisquam alius conferat regi suo.

ΑΠΟΑΠΟΨΑ.

II.

Quaenam est voluptas ebruiari perpetim,
virumque sese orbare mentis regimine,
quod maximum est humanae naturae bonum?

L A O N.

ΛΙΑΘΗΚΗ.

Monumenta spernens posthuma atque imagines,
habere cupio vita quod dicat animum.

EX INCERTA FABULA.

Hominem Boeotum diligas: Boeotiam
ne fugias: hic utilis, illa amabilis.

NICOLAUS.

Professionis natio parasitica
suae habet auctorem Iove prognatum Tantalum
verum is cum male calleret artem exercitam,
supplicium passus grande linguae futilis,
in esurientem sedem detrusus miser
felicitatem mensae herilis perdidit:
ita ictus ipsum ventris in medullas,
sursum ac deorsum credidit vorti omnia:
ipsam etiam Sipylum versam non aliter puta.
atque haec merito evenire: quia Phryx barbarus
non potuit regis ferre contumelias.
nunc ego mehercule huius culpa nomine,
quae nimium multos aemulatores habet,
expostulare cupio, si permittitis,
cum genere hoc hominum, qui expediti a symbola
coenare aliena cupiunt sine laboribus.
dic quisquis ille es, qua ingenti fiducia
vis parasitari: vel quid ad vitam utile
nosti? operae pretium namque id est resciscere.
dic quem magistrum nuncupes? cui familiae
nomen dedisti? placita quae te audaciae,
huc extulerunt? cum nos qui aevum trivimus
in istis disciplinis, aegre sic quoque
nobis patentes indispiscamur foras,
tot coenipetarum propter impudentiam.
non cuivis homini adire contingit dapes.
sint firma oportet latera, mansuetus color,
frons nulla, melae plagipalidae, iuluribus
colaphorum nullis unquam delassabiles.

elementa sunt haec praecluis scientiae.
 leinde opus, irrisus se quoque ipse irrideat:
 nam turpe est vinci sapientem a convitiis.
 lissimulat annos aliquis, et fuce comam
 ingit, laborans non suae aetatis malo.
 Catamitus hic sit albo adscriptus caelatum.
 aptanda altoris, in perniciosam, gratia.
 bellum aliquis gerit in mensa et factum ex hostibus
 scit. hunc tu forti vindica silentio:
 collecta bilis in patinas desaeviat.
 is tantis, pueri, me parem negotiis
 natura genuit: nam mihi adsunt omnia,
 quae adesse oportet de alieno viventibus,
 lames, pigritia, venter, impudentia:
 itque adeo nunc me rex Lydorum divitum
 unicum voluit esse, et convivam sibi.

N I C O M A C H U S.

E I A E I Θ Y I A.

Ingenium lepidum ostendis ac tractabile:
 sed negligenter hic fuisti. B. Quomodo?
 A. Non explorasti in arte me quantus forem.
 in forte ab aliis rem qui scirent didiceras,
 itque ita me conduxisti? B. Nil certe mirus.
 A. Ignoras igitur forte, famulus et coquus
 quid distent. B. At si docueris, iam scivero.
 A. Accipere ab alio praestinatum obsonium,
 id sic ut oportet concinnatum reddere,
 famuli sunt opera, non coqui. B. Quid praedicas?
 A. Coqui perfecti longe est alia qualitas.
 multas ego artes claras nominaverim,
 quas qui non recte didicerit, non debeat
 ad nostram prosillire: de pictoria

arte aliquid degustandum est. inde aliae quoque
addiscendae artes ante hanc, (intererat mea
haec scire te priusquam me conduceres)
ut medica, sideralis et mensoria.

namque omnes vires piscium et invalentiam
hinc nosse dabitur, quando si consideres
quisque intempestus aut tempestivus siet.
habent articulos nam voluptates suos.
est cum sit ipso suavior thynno boax.

B. Hoc ita sit: verum tibi quid cum mensoria?

A. Culinam nobis ceu globum proponimus.
hunc bene partiri et unum cum acceptis locum
speciatim distribuere prout arti expedit,
haec tralatitia ex arte sunt mensoria.

B. Et hoc concedo: verbis nihil ultra est opus.

at de medicina? A. Sunt difficiles concoqui
quidam, ventorum concitatores cibi,
tormenta, non alimenta: tum vero solent
qui aliena coenant avidi esse, immemores modi.
ad tales igitur pastus nobis remedia
illinc petenda, cuncta ut convenientibus
locis locentur accurate atque ordine,
hoc mutuandum ab arte induperatoria est.
convivas numerare artis est numerariae.
nemo alius haec praeter me describet tibi.

B. Rogo, me vicissim ut audias paullum. A. Audio.

B. Noli molestus esse vel tibi, vel mihi:
sed feriare, quantum in me est, hunc diem.

N A Y M A X I A.

Vitam hanc agenti difficillimum foret
vigiles tot oculos invidentum evadere.

S O S I C R A T E S.

I.

Aliena vitia perspicaces cernere,
praetervidemus nostra nos ipsi mala.

FRAGMENTA
COMICORUM ANONYMORUM.

XII.

Si peregrinus es,
at ne magis peregrinus esto quam decet.

XVI.

Dono deum
obvenit vinum nobis, ingens his bonum
qui recte utuntur, aliis pestis pessima.
alimentum namque praestat recte utentibus,
additque vires pariter animo et corpori:
sed et ad medicinam maximos usus habet;
miscetur quippe poculentis remediis,
opemque fert vulneribus praesentissimam.
quotidianis hominum autem in convitiis,
his qui bene temperatum, nec nimium bibunt,
dat hilaritatem: ulterius, insolentiam:
si par aquae bibatur, etiam insaniam:
si purum, siderationem corporum.
merito propterea Liber Medici nomine
passim indigetatur, atque eundem Pythia
iussit vocari Sispitem.

XXII. XXIII.

Bonus vir ille est ferre qui dedit bona:
sed et ille bonus dicendus qui bene fert mala.

XXXVIII.

Possum ego neutiquam
tenuare vocem et fracto gestu corporis,
cervice in humeros inclinata incedere,

ut alios facere video, quorum adeo genus
numerosum in urbe est, molles alipilarios.

XLI.

Quis gente in hominum tam supine est credulus,
aut stultus adeo est, qui Deos existimet
sen bilis ustae, sive crudorum ossum,
profecta quae vix tangat esuriens canis,
gaudere donis, idque honori ducere,
facientibusque gratiam reponere?

L.

Natis novercam siquis induxit suis,
expers honorum vivat atque inglorius
in civitate, quippe qui prudens malum
sibi accersivit in suae fraudem domus.
nam prima sors coniugit si cessit bene,
in hoc bono acquiesce: et cecidit male,
iterum periculum facere, summa insania est.

CXC VII.

Garrulis namque omnibus
forata est lingua parte a summa ad infimam.

CXC VIII.

Quaedam illum musca momordit corde in intimo.

CCLXXXVII.

Si scires quod non vixit vitae, id omae ei
fuisse futurum fortunatum perpetim,
fuerat mors immatura. at vero longius
aevum tulisset si quid intolerabile,
rediisses ipse, puto, eum morte in gratiam.

CCLXXXIX.

Gratis soporem nobis cum dederint dei,
quid illum sumptuosum tibi tumet facis?

CCXCI.

Alienum vitium, quae tua est malignitas,
acute cernis, at tuum praetervides.

CCCI.

Canities hinc me ablegat illocabilem.

CCOHI.

Metiochus gerit praeturam, Metiochus curat vias,
Metiochus curat farinam, Metiochus panes quoque:
Metiochus nil non agit: idem Metiochus poenas dabit.

CCCX.

Praeter placentas turaque apponam astit:
nam non amicis ego sacrificio nunc quidem,
sed dis.

CCCXI.

Benefacti si tu memor es et me diligis
satis est, Philine: reddidisti gratiam,
quam propter id ipsum apud te commendaveram.

CCCXXXIV.

Subito Poenus factus sum.
manu altera do, rursus accipio altera.

CCCXXXIX.

Namque ego sum Paver,
honesti minime particeps inter deos.

CCCXLIII a.

Pretium est laboris quicquid est pulchrum uspiam.

CCCXLIV.

Discendae literae et sapientum ubi didiceris.

CCCXLV.

Nugaris agens intempestive philosophum.

CCCXLVI.

Aetas senectae similis matrimonio est:
desideramus hoc et illam consequi:
at consecuti cum sumus valde dolet.

CCCXLVII.

Quem conglutinat
natura, nullum tempus alienum facit.

CCCXLVIII.

Sepellire uxorem satius est quam ducere.

CCCXLIX.

Quoties maritus ducit uxorem domum,
non ille solam ducit uxorem, ut putat.

cum nupta festum transilit limen pede,
Fortuna pariter intrat aut bona aut mala.

CCCL.

Rus ego sollicite curo, non me ut nutriat,
sed ipsum ut a me nutriatur affatim.
fodio seroque semper et nil non ago,
ut ratio expensi et accepti respondeat:
sed iste quem emi conturbator est ager,
quem cum medimnis hordei conserverim
viginti, vix mihi ille tredecim reddidit:
bellatnm ad Thebas alios septem isse arbitror.
servare sepulchrum iusso me Niobeidum.
B. Erit adiumentum, spero. A. Imo ita nunc hercule est.
nam quod fert, uno ferri iumento potest.

CCCLI.

Curare iuvenum possumus vitam senes,
et ea vicissim accipere quae iuvenes habent.

CCCLV. CCCLVI.

Omnia

ferri ac referri video Fortunae aestibus.
Peropportuna ad consultandum curia
est casus ipse.

CCCLVIII.

Quae deorum res et hominum temperat nutu suo,
dividens partem viritim singulis nostrum suam,
praeptens Fortuna.

CCCLIX.

Nil non docebit tempus amplum, Nicophron.

p. 819 vs. 4 quod] l. quos
p. 829 vs. 18 cornua] l. corona

p. 826 vs. 4 videt. vs. 13 desertu
p. 831 vs. 9 esse] l. sese

INDICES.

I. INDEX RERUM VERBORUM ET SCRIPTORUM.

A.

- ἀχυρμός* pro *ἀχυρός* 629.
Aciris et *Siris* fluvii 715.
ἀκριβής *attentus, parvus* 137.
ἄκρος in compositis (e. c. in *ἀκρόψωλος*) idem quod *ἐπὶ βραχὺ* 397.
Adaeus dux mercenariorum sub Philippo 529.
ἀδικεῖσθαι, iniurias ferre 96.
ἀδρὸν πίνειν 377.
Aegina ludibrii causa *χυτρόπολις* dicta 637.
Aeginetici oboli Atticis praestantiores 408.
Aegyptiorum unguentum 571.
Aeschylus xi. 258. 380. 535.
Agathonis versus 371.
ἀγκάλαι πελάγιοι et similia 575.
αι in imperativis aoristi medii ellisum 234.
αἴγειρος. ἀπ' αἰγείρου θεᾶσθαι. ἀπ' αἰγείρου Ἴνδρο- κλῆς 631.
αἴγερος pro *αἴγειρος* 621.
αἰσιμοῦν rariū apud Atticos 505.
Αἰσχινάδης et *Αἰσχυνάδης* 541.
αἰτιώτατος 321.
αἰζωνεύεσθαι 141.
Alcaeus citharoedus 636.
Alciphron 151. 225. 244. 334. 404. 458. 481. 636. 722 sq.
Alcmaeon Themistoclis adversarius 643.
Alcon caelator 520.
Ἀλέα Ἀθηνᾶ 322.
Alexandri M. felicitas 246.

Alexis 423. 600.

Ἀμαλθείας κέρας 668.

ἀμαξιαῖα ῥήματα et χρήματα 663.

ἀμαξιαῖος λίθος 392.

Ammonius 600 sqq.

ἀμόρξαι 719.

αν et ἦν in nova et media comoedia 451. 452.

ἄν σκοπῆς 50.

ἀναμασχαλιστήρ et ἀμμασχαλιστήρ 467.

ἀνασκυζᾶν et ἀναθυᾶν vetulae dicuntur 663.

ἀνασπᾶν αἰδοῖον 641 sq.

ἀναστρογή, Conversazione 523.

Androcles calumniator 681.

Anecdota Bekkeri 315. 593. 609 sqq. 683. 719.

Anecdota Cramerii 614 sqq.

ἀνοδία πορεύεσθαι 581.

ἄνθρακας ἐσθίειν de hominibus voracissimis 493.

ἄνθρήνιον 655.

Antiatticista v. Anecdota Bekkeri.

Anticyra pro ipso elleboro dicta 417.

Ἀντικύρα, non Ἀντίκυρα 417.

Antigoni Gonatae et Pyrrhi foedus 509.

Antipater Stobaei 602.

ἄπλατος 609.

ἀποδῦναι ἐπὶ πρᾶγμα 609.

ἀπομόρξαι 719.

ἀπονίψασθαι et κατὰ χειρὸς λαμβάνειν quomodo differant 570.

apri Ambraciotici 28.

Arcadius 151. 667.

Archilochus 392. 604. 715.

ἀρχογλυπτάδης et similia 625.

Argivi rapaces 427.

Argura (Ἀργουρα) 329.

Aristophanes 37. 304. 436. 451. 541. 502. 629. 647. 651. 655.

Aristoteles 603 sqq. 716.

Ἀρταμίτιον an antepenultimam producat 428.

Ἀρτεμίσιον de Dianae signo dictum ab Atticistis improbatum 428. qua lege antepenultimam producat, ibid.

ἀσκαλαβώτης et καλαβώτης 124.

Aspendius citharista, proverbialiter dicitur 462.

asphaltus in lustrationibus 417.

ἀσπίνθιον pro ἄσπινθιον 383.

Ἀθηνᾶ Νίκη 282.

Athenaeus 334. 604 sqq. 641. cf. Alexis. Timocles.

ἄτοπος, ὁ, i. q. ἀτοπία 368.

Attici aurei sub Antigenis magistratu cusi 695.

Ausonius 325.

αὐτὰ ταῦτα 679.

αὐτόποκον ἱμάτιον 683.

αὐτόσιτος 565.

αὐτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν 49.

B.

Baῦς Heraclidae cognomen 639.

βλάβος vii.

βλιγανώδης i. q. βλιγώδης 383.

Boedromionis dies decimus sextus apud Athenienses festus
propter Chabriae apud Naxum victoriam 224.

Boeotii atticorum poetarum ludibrium 297.

βωλῶρυξ de sue dictum 547.

Βορέας, scolii nomen 677.

βουβάλιον ornatus muliebris 402.

Briarei nomen ad iactatorem translatum 522.

βροχθίζειν guttur implere 563.

βρωσιμος i. q. βρωτός 380.

C. K. X.

Caecilius 709.

καὶ an postponatur 436. καὶ et ὑπό per crasin coalescen-
tia 670.

καίειν de frigore 475.

κακῶν γυναικῶν εἵσοδοι 373.

καλαβώτης et ἀσκαλαβώτης 124.

Callas mercenariorum militum dux 686.

καλλίας i. q. πίθηκος 633.

Callimedon cur Κάραβος cognominatus fuerit 492.

Callistratus et Callierates mercedem iudicalem argentes
700 sq.

κἄν νῦν, at nunc certe 172.

canistrum, κανοῦν 418.

cantilenarum popularium exempla 675. 699.

καπνοσφράντης parasitus 405.

Carina, Καρίνη 144.

καταισιμοῦν rarum apud Atticos 505.

καταλλαγὴ lucrum ex permutanda pecunia redundans 406.

- καταλῦσαι, *negotio remittere, ein Geschäft aufgeben* 514.
 καταπυκνῶν *vocabulum Epicureum* 535.
 κάθη pro κάθησαι *forma novitia* 676.
 κεφάλαιον πράγματος 508.
 Κεραμικός *adiectivum*. 630.
 κεραμική μάστιξ *ostracismus dictus a poeta comico* 638.
cervices conchyliorum 518.
cervix inflexa *mollitiei indicium* 612.
 Κέσκον οἰκεῖν i. q. *παρανοεῖν* 656.
 Chaeremon *tragicus* 39.
 Chariades *coquus celeberrimus* 487.
 χελιδόνειος δασύπους 375.
 χηνίζειν *de aulædo immodulatus sonos edente* 412.
 χναύματα 682.
 χολᾶν i. q. *μελαγχολᾶν* 547.
 χολλάδες pro χολάδες 74.
 χυπό et similia 670.
 Cicero 216.
 κιχάνειν *ingruere, adventare* xi.
 Cilicil capri setosi 657.
 Cillico (*Κιλλικῶν*) *patriæ Miletī proditor* 633.
 Clazomeniorum *flagitiosa spurcities* 639.
 Clemens Alex. 610 sqq.
 Cleochares *emend.* 49.
 κληθῆναι ἐπὶ δεῖπνον 179.
 κνήν ἢ ἐπεσθίειν *formula quædam* 658.
 κνέωρον *de pudendo muliebri* 640.
 κόκκυξ et κοκκύζειν *de galli cantu* 407. 421.
 Κολέαρχος an Κωλέαρχος 640.
 κολεασμός an κωλεασμός 640.
 comam deo alere etiam *serioribus temporibus usitatum* 408.
 comicorum poetarum *similitates et obtrectationes* 296 sq.
 κόμμι, κόμμεως, κόμμιδος 569.
 comoediæ *græcæ in Romanorum theatris repræsentatæ* 614.
 κόπτειν τινά, *obtundere, enecare* 484.
 coquorum *condicio apud Athenienses* 514. 515.
 κορώνη i. q. πόρνη 642.
 κορσαίτης κάπρος *apud Cratinum* 657.
 Corydeus, *homo turpissima facie* 699.
 Κωρυκαῖος ἀχροᾶται, *proverbium* 118.
 Crates *comicus* 658.
 κρίνον ἢ κολοκύντη, *proverbium* 420.
 Critias xii. xiii.
 κροκύλεμος 641.

κρόμμον et κρόμμνον 46.
 κρότων et Κροτών 161.
 κυβηλικὸν τρόπον 641.
 cyclici (?) carminis versus apud Aristotelem 604.
 Κυδώνιον μῆλον. Κυδώνειον 12.
 Κύινδα Ciliciae oppidum, postea Diocaesarea 75.
 κύα σπᾶν vel ἀνασπᾶν 642.
 cynici βλεπέλαιοι 600.
 Κυνόφαλλοι forsan Corinthii dicti a comiciis 642.
 κυνέλαι ὑρονήματων 665.
 κυρτονεφέλη meretricis nomen 624.
 Κυσθοχωρώνη et similia 642.
 Cytherae insulae expugnatio per Niclam 635.

D. Δ.

δακνάζειν 677.
 Δασιανός num graecum nomen sit 622.
 δεδείπνηκα num ab Atticistis improbatum 518.
 δεινός et δεινός. Lusus in his vocibus 435.
 Δήλια καὶ Πύθια in proverbio 296.
 Demetrius histrio πέλεκυς dictus vel πύκτης 643.
 δημιουργός quae dicta fuerit 103.
 δημοκαλλίας i. q. δημοσιόηκος 638.
 Democlidēs 633.
 δημοῦσθαι i. q. εὐφραίνεσθαι 309.
 Δημύλος, non Δήμυλος 484.
 Δία non habet ictum in ultima 37.
 διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ἐλθεῖν 514.
 διαγιγνράζειν 560.
 διαγράφειν Attici, non περιγράφειν 571.
 διακινεῖν τινα περὶ τινος, aliquem de aliquo admonere 484.
 διαλινῆσαι i. q. διαφυγεῖν 634.
 διαπερδixίσαι i. q. διαφυγεῖν 634.
 διαπυτίζειν οἶνον 437.
 διαφορεῖν 627.
 διάφωνον ἔλκειν 535.
 διδασκάλιον et διδασκαλεῖον 484.
 δικραδής Hesychio restitutum 641.
 Dio Prusaëus 616 sqq.
 Diodorus Siculus 61. 610.
 Diogenes Laertius 386. 518. 610 sqq.
 Diogenis L. liber ἡ πάμμετρος βιβλος inscriptus 386.
 Diogenianus 609.

Donatus ad Terentium 710.

δούλων Philoxenus Cytherit & comedia dictas 33.

δούρειος χήν de anseris fars comibus d. Terent. 410.

Draco Straton. 680 sqq.

δυσάνιος et δυσήμιος 290.

L. H.

δόν cum futuro coniunctum 240.

ἐχρῖν φόβον netum affectu 252.

ἐλπίς ἀναβάλλει τὸν πόρον proverbium H.

1. 685.

ἐκτροχθεῖς σύγχε formula 303.

ἐκτυπωμάτων πρόσωπα 75.

εἶναι ultimam syllabam recte elidit 150.

εἶπον imperativus apud Atticos recentiores 297 sq.

ἐλάα penultima brevi 578.

ἐλαῖαι θλασταί in villis cibis habitae 380.

ἐλᾶν pro ἐλαύνειν 698.

Elenchus fabulae Menandreae prologus 307 sq.

ἐλέπολις Lamiae meretricis epitheton 678.

ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις, proverbium 507.

ἐλέφας poculi nomen 529.

ἐλλείχειν Ἀθηναίων dicebantur peregrini atticae dialecti elegantiam affectantes 636.

ἐμεῖν eructare i. q. iactare 588.

ἐμπορεῖν pro ἐμπορεῖσθαι 636.

ἐμπόριον 523.

ἐνια pro ἐνίστε 535.

ἐνθάδ' ἤξω i. q. εἰς τοὺς πλείονας ἤξω 293.

ἐπ' ἀμφοτέρω καθεύδειν 190.

ἐπαίρειν ubi ἐπαίρεσθαι expectes 573.

Ephesiae litterae 181.

ἐπιχεκυφέναι sensu obsceno 640.

Epicharmus 553.

ἐπιχορεύειν dicuntur cibi in mensam missi 406.

ἐπιδόσιμα δεῖπνα 567.

ἐπιπροφεῖν 563.

ἐπιθεῖναι πῦρ 100.

ἐπωμίς mulierum et virorum vestia 441.

ἐψητός singulari numero 515.

ἐρέβινθος collective 569.

Erinnae fragmenta duo 712. 713.

Erotianus 386.

ωγότες λόγοι 665.
 αἰχθῶν de bove vel stie dictum 547.
 αἰρεῖος Ζεύς 385.
 μολογ. M. 32. 65. 383. 391. 621. sqq.
 μολογ. Gud. 457. 542 sq.
 bulus 613 sq.
 clides Socraticus passim laudatus 171. eius Ἐρωτικός ibid.
 crates Melitensis 616.
 οὐς pro εὐνοί 65.
 ιατέρεια Victoriae (Νίκης Ἀθηνᾶς) epitheton 282.
 ripides x. 27. 65. 67. 171. 288. 425. 617. 698. 707. Eu-
 ripidia Cretenses 338. Euripidi versus quidam adiudica-
 us 549 sq.
 ripides, iactus talaris nomen 411.
 stathius vii. 378.
 ὅς ubi εὐθύ expectatur 169.
 ονος πλευρά parasitorum 542.
 ecestides 636.
 λιαία. εἰς Ἠλιαίαν ἐλθεῖν quid sit 517.
 liastae Phrynae causam discernunt 517.
 ην pro ἦν 654.
 , ecce, 112.
 in comoedia nova non dicitur 452 sq.
 ρακλειδης pro Ἡρακλῆς 302. Ἡρακλιδες comice di-
 ctum pro Ἡράκλεις ibid.
 νός πόκος 637.
 οι — ἦ, non ἦ — ἦτοι attice dicitur 327 sq.
 ὠ πετραία dicebatur a comicis Aegina 637.

Γ.

ρ omissum 423. post formulam τεκμήριον δέ omissum 23.
 ργαλισμός et γάργαλος 387.
 στρίζειν 581.
 νομαι. ἐγενήθη 48.
 κεία i. q. χολή 614.
 ῶμα i. q. γνώμων 627.
 υμεία, γρυμεία, γρύμια 428.

Η.

ρphaestio 649 sqq.
 ermius 171.
 ermogenes 650.
 Comoed. nov.

Hesychius ix. 15 sq. 76. 82. 155. 171. 265. 290. 304. 387. 402. 405. 406. 561 bis. 606. 625. 631. 655. 678. 702. 719. 720. 725 et 726 in nota.

Hierocles Stobaei 714.

Hipponax 714.

Hippothoon poeta 711.

Horatius 309. 676.

horologia viatoria sive pensilla 500.

I.

Iambographorum graecorum ars in struendis trimetris iambicis 718 sq.

ἱρός et ἱρός 388.

ἱμε. de mensura huius verbi apud Atticos 652.

ἱλλώπτειν 45.

ἴσσα, ἐπιρῶνημα ἐπιχαρτικόν 80.

Isthmias, meretricis nomen 512.

Ioannes Alex. 652.

L. A.

Lachares Atheniensium tyrannus 539.

Laespodias 643.

λαγῶς ab Atticorum usu remotum viii.

λαϊκάζεσθαι 548.

λαιοποδίας i. q. μαλακός 455.

λαμβάνειν *ingruere, adventare* x sq.

Lamia Demetrii Poliorcetae scortum 678.

Lamius Atheniensis 643.

λασίσματα, fallaciae, a Laso Hermionensi dicta 644.

Λειβηθρίων ἀμονότερος 594.

λελυμένη λέξις quid sit 285.

Leonidas Tarentinus 718.

λευκά λέγειν vel διασαφῆσαι recentissimi usus dictio 548.

Libytroes 209.

λιμός *famelicus* 522.

λιθωμόται δημηγόροι 644.

λογοσυλλεκτάδης 625.

Loxias nomen arae Apollinis 709.

Lucianus 653.

λύκος χαίνει, proverbium 489.

M.

μὰ τόν, μὰ τήν etc. 180.

- μάχαρ ultima producta 417.
 μάχαιρα συκίνη de sycophantis dictum 638 sq.
 μάνης et μανής 578.
 μάντις ὅστις εἰκάζει καλῶς, proverbialis versus 288.
 Marmarius mons in Euboea 310.
 μάστιξ χειραμική de ostracismo dictum 638.
 Matro 561.
 μεγαλόνοες pro μεγαλόνοι 65.
 Melanthius scriptor de mysteriis 319.
 Menander imitator Euripidis 705 sqq.
 Menander rhetor Demosthenis interpres 329.
 Menippus Periclis eliens 678.
 Menon ostracismo damnatus 645.
 Menonidae gens Attica 645.
 meretricibus nomina a sacris ludis imponere non licitum
 511. 512.
 μεσοπέρδην et μεσοφέρδην 682.
 μεταγενής i. q. μεταγενέστερος 114.
 μεταξύ τῶν λόγων 437.
 Metiochus vel Metichus 645.
 μὴ νόμισον 593.
 Mimnermi et Menandri nomina permutata 327.
 μινθῶσαι, despiciatui habere 533.
 Monimus philosophus 143.
 μορμολύττειν non dicitur pro μορμολύττεσθαι 658.
 μῶρος et μωρός 658.
 Moschionis poetae tragici fabula Phraei 559.
 μοι ὑπῆλθε et similia per crasin coalescunt 27.
 μουσικά βρώματα et similia 541.
 μῦς λευκός, proverbialis dicendi forma de libidinoso 45.
 μυτιδης Hesychio restitutum 625.

N.

- Nannium quam ob causam *Proscenium* dicta fuerit 722 sq.
 Nemeae meretricis nomen 512.
 Νίκη Ἀθηνᾶ 282.
 νίτρον. τὰς τοῦ νίτρον, arida condimenta 466.
 νόες pro νοῖ 65.
 nominativus pendens x.
 οὗς ἐν ἑκάστῳ θεός, Euripidis et Menandri dictum 370.
 Numenius apud Eusebium 333.

Ο. Ω.

- ὀβελός et ὀβελίσκος 548.
 ὄνος ἐν ποιήκοις 190.
 ὀπαία κεραμῖς 415.
 ὀπτανεῖον et ὀπτάνιον 481.
 ὄραν *dispicere, consultare* 202. *rationem habere atheni*
rei 257.
 οὐδ' ἄλλα δοῦναι, non οὐδ' ἄλας δοῦναι 405.
 οὐδὲ ξύ *ne tantillum quidem* 719.
 οὐδὲν ἀρχαῖον ποιῶν, proverbium 719.
 ὀξύπεινοι dicuntur homines omnia seire capientes 420.
 ὦ imperativo postpositum in ἔασον ὦ et similibus 535.

Ρ. Π. Φ. Ψ.

- πάλιν πάλιν 90.
 παννυχίς apud comicos 192.
 παντοκύκη γυνή 667.
 παράδεισος νοητός et αἰσθητός viii.
 παρακινεῖν dicuntur fidicines 680. idem quod *μαινεσθαι* 680.
 παρασκήνια quae fuerint in theatro attico 722 sqq.
 παρδαμάλη comice dictum pro καρδαμάλη 656.
 παρείκειν. εἰ παρείκοι si res tulerit 714.
 Paroemiographi 629. 700. V. Diogenianus. Zenobius.
 Παροπίς Callistrati Atheniensis cognomen probrosum 700.
 παθημάτοις pro παθήμασιν 625 sq.
 Pausaniae occisi simulacrum 765.
 Πειραιεύς et Πειραιεύς 538.
 Πειραιῶκος media brevi 538.
 πέφηνε an transitive dici possit 311.
 περί et περίξ xii.
 περιγράφειν tollere, omittere, non atticum pro διαγράφειν
 571.
 περιδιπνον, *Henkersmahlzeit* 463.
 περίχομμα vocabulum musicum 584.
 περίσαρκος φωνή, vox robusta 563.
 πεζαὶ ἑταῖραι 659.
 πεζῇ βαδίζω, νεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι, proverbium 659.
 πηγός de sale marino 548.
 φακεύς vox nihili 490.
 Philémon et Magas 52.
 Philiscus tragicus 17.
 Φιλοσόφους fabulam Posidippus non scripsit 528.

- Philostratus 278. 655.
 Philoxeni Cyclops 550. Philoxeni carmen in Amorem 555.
 Philoxeni Cytherii servilis conditio 634 sqq.
 Φοῖβος forsan scolii nomen 677.
 φορὰν φέρειν dictio technica musicorum 462.
 Photii lexicon VIII. 265. 304. 311. 610. 656 sqq. 719. 721.
 Photii bibliotheca 709.
 Phrynae causa coram Heliastis acta 517.
 Phrynichi tragici Persae et Phoenissae 632 sq.
 Phrynichi comici Μονότροπος 666.
 Phrynichi apparatus sophisticus VI sq.
 Phrynichus a Bekkero editus 661 — 667.
 Phurnutus 624.
 πλέκειν τὸν βίον 608.
 πλευμονία νόσος de amore 659.
 πλεύσω futurum 41.
 πλοκαμῖδες raro de virorum coma 311.
 Plutarchus 158. 278. 293. 297. 668—678. 695. 705. 707.
 ποιῖν τράπεζαν mensam instruere 572.
 πόκος ἡρινός comice dicebatur tributum a sociis Atheniensium praestitum 637.
 Pollager ex moechae coniugis adulteriis opes colligebat 668.
 Pollux 97. 528. 593. 637. 658. 680 sqq.
 Polybius 617.
 Porphyrius 679. 689.
 Porsonianus canon de quinto pede trimetri x. xii.
 Posidippus non scripsit Φιλοσόφους 528.
 Posidippus epigrammatum auctor 528.
 πότερον in simplici interrogatione 585.
 πούς, pes nauticus 591 sq.
 precandi formulae 213.
 πριῶν et πέλεκυς cognomina Lamii cuiusdam 613.
 προέπιον et προῦπιον et similia 544.
 Proetides a quo lustratae sint 416.
 προνομεύειν 520.
 pronominis demonstrativi usus quidam 23 sq.
 Propylaea attica 510.
 πρὸς in compositis προσαναφυσᾶν et similibus 522.
 προσκήνιον, non προσκήνια 723.
 psychopompi Thessalici 705.
 Ψύλλος viri nomen 80.
 Psyttalea insula 725.
 πτερών avis nomen 647.
 πυλῆμο amoris sedes 659.

Pyrrhi et Antigoni Gonatae foedus 509.

Πύθια καὶ Ἀήλια in proverbio 296.

Pythias meretricis nomen 511.

Q.

Quintillianus 97. 216.

R.

rhythum poculam 507.

S. Σ.

σακίον attice dicitur, non σακκίον 102.

Σάκτας 680.

sallis usus in sacris Graecorum 559.

σαμβύκη pro σαμβυκίστρια 197.

Σάραβος, non Σάραμβος, cauponis nomen 525.

σκαλαβώτης et ἀσκαλαβώτης 124.

Scholiasta Apollonii Rhodii 300. 319.

Aristidis 282.

Aristophanis 299. 319. 686.

Aristotelis 300.

Euripidis 685.

Germanici 32.

Homeri 168. 687.

Sophoclis 314.

Theocriti 82.

σκοῦδος 151.

sesamus pervigillii praemium 561.

σειυτλῖς et τευτλῖς 398.

Sextus Empiricus 680.

Sidonium, cantici Phrynichii nomen 632.

Silenia, promontorium Salaminis insulae 725.

Simonides iambographus 715—719.

Siris et Aciris fluvii 715.

Smicrines, persona comica 106. 121.

Solon 713. 718.

Sophocles 324. 424. 600. Sophoclis Ἑλένης ἀπαίτησις, fabula satyrica 308. fragmentum ex Helenae nuptiis 378.

Sophon, coquus celebrissimus 461.

speculum in Bacchi instrumentis luxuriae 553.

σπερχυλλάδην 702.

σπογγίας i. q. σπόγγος 647.

στενός χρόνος 18.

Stephanus Byz. 689.
 Stobaeus 689 sqq. 711. V. Antipater. Hierocles. Teles.
 πτόμιον de gula dictum 522.
 Strabo 693.
 Stratocles 475.
 Στρονθίας, Στρονθίων, Στρούθης 152.
 στρονθίας i. q. στρονθός 647.
 στρούθιον μῆλον et στρούθειον 3.
 τυύπαξ Eucrates Melitensis 646.
 Tuetonius 135. 694.
 Tuidas 211. 685. 696 sq. 698.
 Ευκάσιος Ζεύς 634.
 τυχίνη μάχαιρα pro συκοφαντία 638 sq.
 τύμπυκτος dicitur agnus farciminibus impletus 419.
 Tysianus 617.

T. Θ.

τάχ τοῦ νίτρου quae dicta fuerint 466.
 τάχη, τὰ, numero plurali 535.
 Telemachus Acharnensium leguminum amator 720.
 Teles 52.
 τευτλῖς et σευτλῖς 398.
 Thais, luxuriosi hominis cognomen 130.
 θαργήλια, terrae fructus 721.
 Thargelia olla 720.
 θάργηλος χύτρα 721.
 θάυματα μύροις, proverbium 606.
 Themistius 31. 701.
 Themistoclis filiae 379.
 Theocritus 301.
 Theognis 663.
 Theopemptus pro Theopompus 441.
 Theopompus historicus 441.
 θερμολουτεῖν καὶ μαλακῶς καθεύδειν 661.
 θερμόν, de caldae sorbitione 382.
 Theron persona comica apud Menandrum 303.
 Thessalici psychopompi 705.
 Θετταλή et Θεττάλη quid differant 133.
 Θηριπιδης num Apollodori comoedia 457.
 Thucydides x. xi.
 θύειν. de mensura primae syllabae 547.
 θῦσαι pro θυμιᾶσαι 601.
 θύρα de parte postica dictum 455.

Tibius servorum nomen 328.

τίειν non atticum 84.

Tigonium meretricis nomen 554.

Timarchi nomen probrosum de hominibus effeminatis 600.

Timocles 720.

Timosthenes auctor operis de portubus 726.

τοιχωρυχος ad res non animatas translatus 376.

τόκων τόκοι 322.

τράχηλοι πορφυρῶν 518.

τράχηλον ἀποκλίνειν hominum effeminatorum 612.

tragicus incerti versus 694 sq. tragicus incertus emend. 491.

tragicus incertus apud Stobaeum xi.

τρώγιμος apud Menandrum 300.

τρογέφανος 15.

tunica demissa matronarum habitus 131.

Turpillii Leucadia 159.

τύφειν moerore afficere 566.

Υ.

Υμνίς, ἰδος, nomen proprium 211.

ὑποβινητιῶντα βρώματα cibaria venorem excitantis 207.

ὑπόπυος pro ὑποτος restitutum scholiastae Sophoclis 314.

ὑποστάσεις, ἄλιον 266.

ὑπόθεσις γ ο ὑποθήκη et similia 316.

Ζ.

Zenobius 364. 656. 697 sq.

Ζεὺς Μενέριος 315.

Ζεὺς ταιριός 385.

ζηλῶν αἵρεσιν 581.

II. INDEX POETARUM

QUORUM FRAGMENTA HIS VOLUMINIBUS CONTINENTUR.

Alcaeus II 824.
 Alexander IV 553.
 Alexis III 382.
 Amipsias II 701.
 Amphias III 301.
 Anaxandrides III 161.
 Anaxilas III 341.
 Anaxippus IV 459.
 Antidotus III 528.
 Antiphanes III 8.
 Apollodorus incertum Cary-
 stiusne an Gelous IV 450.
 Apollodorus Carystius IV 440.
 Apollodorus Gelous IV 438.
 Apollonophanes II 879.
 Araros III 273.
 Archedicus IV 435.
 Archippus II 715.
 Aristagoras II 761.
 Aristomenes II 730.
 Aristonymus II 698.
 Aristophanes II 893.
 Aristophon III 356.
 Arsenio IV 557.
 Astocrates II 891.
 Astonicus III 530.
 Asto IV 499.

Callias II 735.
 Callicrates III 536.
 Callippus IV 561.
 Cantharus II 835.
 Cephisodorus II 883.
 Chariclides IV 556.
 Chionides II 5.
 Clearchus IV 562.
 Crates II 233.
 Cratinus II 15.
 Cratinus minor III 374.
 Crito IV 537.
 Crobylus IV 565.

Damoxenus IV 529.
 Demetrius II 876.
 Demetrius IV 539.
 Demonius IV 570.
 Demonstratus I 110.
 Dexicrates IV 571.
 Diocles II 838.
 Diodorus III 543.
 Dionysius III 547.
 Diophantus I 492.
 Dioxippus IV 541.
 Diphilus IV 875.
 Dromo III 540.

Ecphantides II 12.
 Ephippus III 322.
 Epicrates III 365.
 Epigenes III 537.
 Epilycus II 887.
 Epinicus IV 505.
 Eriphus III 556.
 Euangelus IV 572.
 Eubulides III 559.
 Eubulus III 203.
 Eudoxus IV 508.
 Eunicus II 856.
 Euphro IV 486.
 Eupolis II 426.
 Euthycles II 890.

Hegemo II 743.
 Hegesippus IV 479.
 Heniochus III 560.
 Heraclides III 565.
 Heraclitus III 566.
 Hermippus II 380.
 Hipparchus IV 431.

Laon IV 574.
 Leuco II 749.
 Lyncens IV 433.
 Lysippus II 744.

Macho IV 496.
 Magnes II 9.
 Menander IV 69.
 Metagenes II 751.
 Mnesimachus III 567.
 Myrtilus II 418.

Nausicrates IV 575.
 Nico IV 578.
 Nicochares II 842.
 Nicolaus IV 579.
 Nicomachus IV 583.
 Nicophon II 848.
 Nicostratus III 278.

Ophellio III 380.

Pherecrates II 252.
 Philemo IV 3.
 Philemo minor IV 68.
 Philletaerus III 292.
 Philippides IV 467.
 Philiscus III 579.
 Philonides II 421.
 Philostephanus IV 589.
 Philyllius II 857.
 Phoenicides IV 509.
 Phrynichus II 580.
 Plato II 615.
 Poliochus IV 589.
 Polyzelus II 867.
 Posidippus IV 513.

Sannyrio II 872.
 Sophilus III 581.
 Sosicrates IV 591.
 Sosipater IV 482.
 Sotades III 585.

Stephanus IV 544.
 Strato IV 545.
 Strattis II 763.
 Susario II 3.

Teleclides II 361.
 Theognetus IV 549.
 Theophilus III 626.
 Theopompus II 792.
 Thugenides IV 593.
 Timocles III 590.
 Timostratus IV 595.
 Timotheus III 589.

Xenarchus III 614.
 Xeno IV 596.

A D D E N D A.

Quum typotheta nonnihil spatii superesse indicarit, subiciam hoc loco pauca de multis quae superioribus addi debent, plura in Supplementis postremo volumini adiiciendis daturus.

Pag. 31. Fragm. inc. fab. II. Hunc locum, quem ego Stobaei aliorumque scriptorum testimonio confusus etiam in prima editione Philemoni tribueram, Platoni comico vindicare conatus est C. G. Cobetus Observ. crit. in Platoni com. reliqu. p. 180. rationibus usus, ut mihi quidem videtur, parum idoneis. Etymologi M. apud quem frequentes sunt in nominibus propriis errores, nulla est in tali causa auctoritas. Quod autem in quarto versu, *Ἄηρ ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία*, Euripidis irrisionem sibi cernere visus est Cobetus ab ingenio et aetate Philemonis alienam, ego quidem in his nihilo magis irrisionem video quam quum latine *Iovem* dicimus pro *aere*. Cfr Valcken. ad Herod. II 13. Ac ne potuit quidem Euripides illo versu irrideri, quippe qui non *Aerem*, sed *Aetherem* pro Iove nominare consueverit. Hoc Cobetus ex eadem illa, ad quam ipse etiam provocaram, Valckenarii disputatione Diatr. p. 45 sqq. discere poterat. Denique Philemonem illorum versuum auctorem esse, etiam ex dictionis ratione mihi intellegere videbar. Certe illud anaphorae genus, quod in extremis fragmenti versibus habemus, *ὁ δὲ παρὼν ἀπανταχοῦ πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχοῦ παρὼν*, Philemoni familiare fuisse pluribus exem-

plis cognoscitur. Pag. 6 μετὰ τῶν σωμάτων ἡμῶν — εὐθὺς
 χῆ τύχη προσγίγνεθ' ἡμῖν συγγενὴς τῷ σώματι. Pag. 9 ὁ
 λοιδορῶν γάρ, ἂν ὁ λοιδορούμενος μὴ προσποιῇται, λοιδο-
 ρεῖται λοιδορῶν. Mitto alia.

Pag. 209. Fragmentis ex Menandri Χήρα allatis adde
 proverbium δις παῖς γέρων ex scholio Paris. MS ad Pla-
 tonis Axiochum quod edidit olim Bastius apud C. A. Boetti-
 gerum *Kleine Schriften* vol. III p. 197. Est autem hoc:
 μέμνηται αὐτῆς (δις παῖδες οἱ γέροντες) Κρατῖνος ἐν *Δη-
 λιάσι* λέγων Ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος ὡς δις παῖς
 γέρων. καὶ Πλάτων ἐν νόμων α'. οὐ μόνον ἄρα, ὡς
 ἔοικεν, ὁ γέρων δις παῖς γίγνεται ἂν, ἀλλὰ καὶ ὁ
 μεθυσοθεὶς. καὶ Μένανδρος *Χήρα* καὶ *Ἀριστοφάνης*
Νεφέλαις α'. Quod scholion si prius cognitum habuissem,
 et Cratini Deliades haud contemnendo fragmento auxissem,
 neque Platoni comico tribuissem (vol. II p. 686) quae sunt
 Platonis philosophi. Sed de hoc alias.

Pag. 307. Ad fragmentum inc. fab. CCCLI referenda
 sunt haec incerti scriptoris verba apud Cramerum *Anecd.*
Paris. I p. 398: Μενάνδρου, φίλος ἀλήθεια καὶ θεοὶ
 παρρησία. Quorum iam facilis est emendatio. Menandri
 autem versus tales fere videntur fuisse:

"Ελεγχος οὗτός εἰμ' ἐγώ,
 ὁ φίλος ἀληθείᾳ τε καὶ παρρησίᾳ
 θεός.

Α

HERBERT WEIR SMYTH
CLASSICAL LIBRARY

